ROATA TIMPULUI

CARTEA A ZECEA

ROBERT JORDAN

RĂSCRUCE DE DRUMURI ÎN AMURG

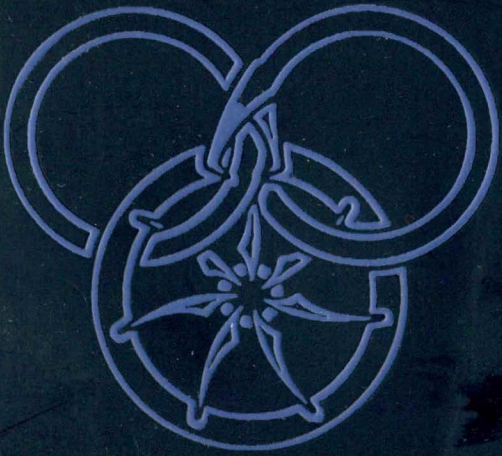

Seria Roata Timpului *este cea mai așteptată ecranizare de fantasy, acum în producția Amazon Studio*

ROBERT JORDAN

RĂSCRUCE DE DRUMURI ÎN AMURG

ROBERT JORDAN

Ciclul
Roata Timpului
cartea a zecea

RĂSCRUCE DE DRUMURI ÎN AMURG

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
JORDAN, ROBERT
Răscruce de drumuri în amurg / Robert Jordan.
- Bucureşti : RAO Distribuţie, 2021
ISBN 978-606-006-568-5

821.135.1

RAO Distribuţie
Str. Bârgăului, nr. 9-11, Bucureşti, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

ROBERT JORDAN
Crossroads of Twilight
Copyright © 2003 by The Bandersnatch Group, Inc.
Toate drepturile rezervate

Răscruce de drumuri în amurg
© RAO Distribuţie, 2021
Pentru versiunea în limba română

Traducere din limba engleză
Cristina-Mihaela Tripon prin LINGUA CONNEXION

2021

ISBN 978-606-006-568-5

Pentru Harriet
Atunci, acum și întotdeauna

„Se va întâmpla, în vremea când Vânătoarea Întunecată se va dezlănțui, când mâna dreaptă va șovăi, iar cea stângă va rătăci, că omenirea va ajunge la răscruce de drumuri în amurg și tot ce este, tot ce-a fost și tot ce va fi vor atârna de vârful unei săbii, în vreme ce vânturile Umbrei se vor înteți."

Din *Profețiile Dragonului*,
se crede că traducerea îi aparține lui
Jain Charin, cunoscut ca Jain Pas Mare,
cu puțin timp înainte de dispariția lui

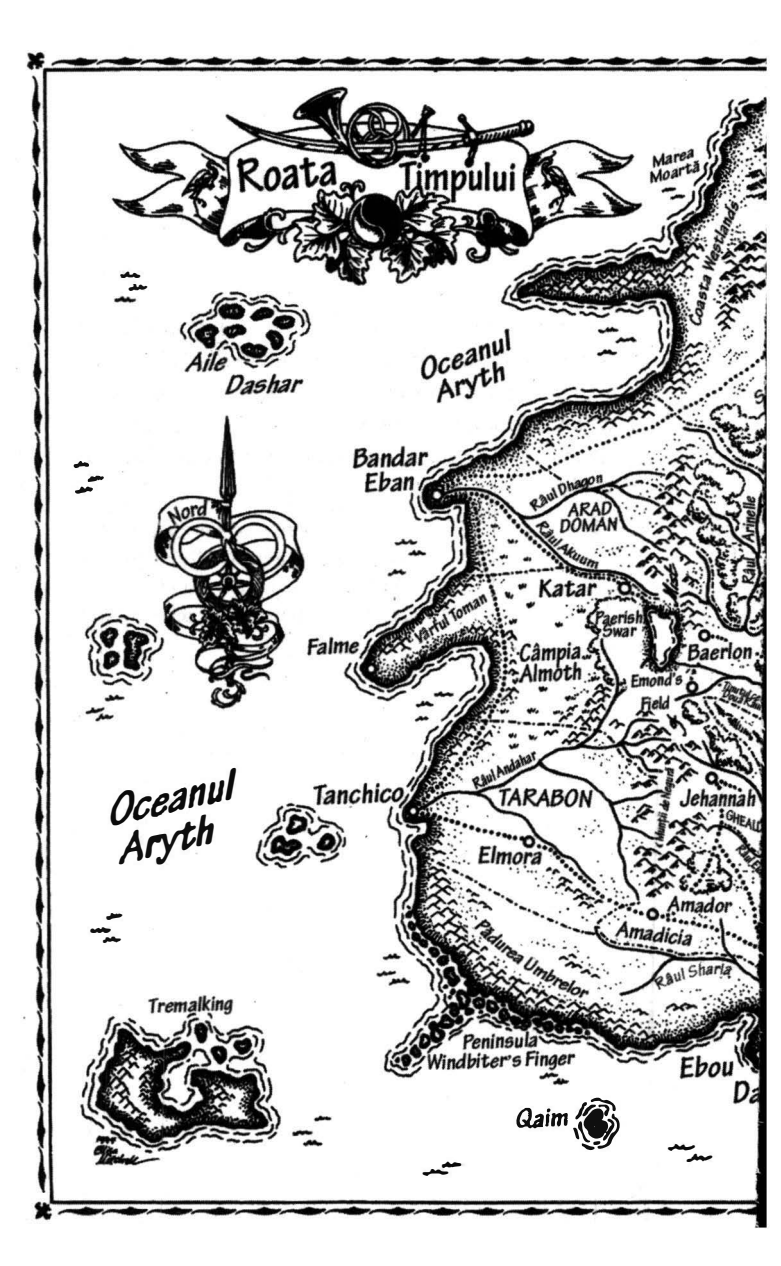
Roata Timpului
Marea Moartă
Costa Westlands
Aile Dashar
Oceanul Aryth
Bandar Eban
Nord
Raul Dhagon
ARAD DOMAN
Raul Alkuum
Katar
Farful Toman
Falme
Caerish Dwar
Câmpia Almoth
Baerlon
Emond's Field
Raul Andahar
Oceanul Aryth
Tanchico
TARABON
Jehannah
Elmora
Amador
Amadicia
Padurea Umbrelor
Raul Sharla
Tremalking
Peninsula Windbiter's Finger
Ebou
Qaim

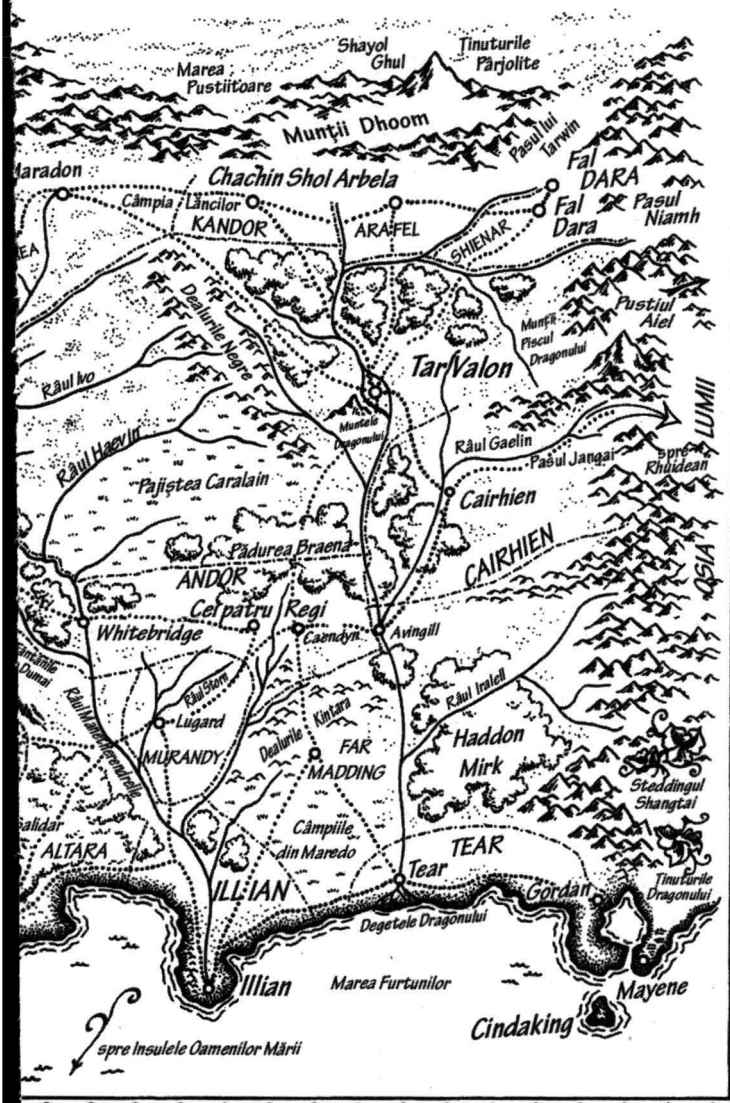
Shayol Ghul
Ținuturile Părjolite
Marea Pustiitoare
Munții Dhoom
Pasul lui Tarwin
Haradon
Chachin Shol Arbela
Fal DARA
Câmpia Lăncilor
KANDOR
ARAFEL
Fal Dara
Pasul Niamh
SHIENAR
Dealurile Negre
Pustiul Alel
Munții Piscul Dragonului
Râul Ivo
TarValon
Munții Dragonului
Râul Haevin
Râul Gaelin
Pasul Jangai
spre Rhuidean
LUMII
Pajiștea Caralain
Cairhien
Pădurea Braena
ANDOR
CAIRHIEN
OSIA
Cei patru Regi
Whitebridge
Caemlyn
Avingill
Râul Irolell
Haddon Mirk
Steddingul Shangtai
Râul Stone
Lugard
Kintara
MURANDY
Dealurile
FAR MADDING
ALTARA
Câmpiile din Maredo
TEAR
Tear
ILLIAN
Gordan
Ținuturile Dragonului
Degetele Dragonului
Illian
Marea Furtunilor
Mayene
Cindaking
spre Insulele Oamenilor Mării

PROLOG

Crâmpeie de pânză

Lui Rodel Ituralde nu îi plăcea să aştepte, cu toate că ştia că asta însemna, în mare parte, să fii ostaş. Să aştepţi următoarea bătălie, să aştepţi ca duşmanul să facă o mişcare, să facă o greşeală. Privea pădurea acoperită de zăpadă, stând la fel de nemişcat ca acei copaci. Soarele nu ajunsese încă la zenit şi nu oferea căldură. Respiraţia i se transforma în aburi albi dinaintea lui, brumându-i mustaţa tunsă frumos şi blana neagră de vulpe care îi căptuşea gluga. Se bucura că de măciulia şeii îi atârna coiful. Platoşa lui reţinea frigul, care îi pătrundea prin haină şi prin toate straturile de lână, mătase şi pânză de dedesubt. Până şi şaua Săgeţii o simţea rece, ca şi când juganul alb era făcut din lapte îngheţat. Coiful i-ar fi amorţit creierul.

Iarna venise târziu în Arad Doman, foarte târziu, dar răzbunătoare. De la dogoarea verii, care stăruise într-un mod neobişnuit până toamna, în mai puţin de o lună, se treziseră în inima iernii. Frunzele care supravieţuiseră secetei îndelungate din vară îngheţaseră înainte să apuce să-şi schimbe culoarea, iar acum, acoperite de gheaţă, străluceau în lumina soarelui de

dimineaţă ca nişte smaralde ciudate. Caii celor douăzeci de oşteni care îl înconjurau loveau din când în când cu piciorul în zăpada adâncă până la genunchi. Fusese o călătorie lungă până aici şi mai aveau cale de bătut, indiferent că acea zi se dovedea una bună sau una proastă. Înspre miazănoapte, norii negri se adunau pe cer. Nu avea nevoie de prevestitorul vremii ca să-i spună că temperatura avea să scadă drastic înainte de lăsarea nopţii. Până atunci, trebuiau să se afle la adăpost.

– Nu-i la fel de grea ca iarna de dinaintea ultimei, nu-i aşa, Seniore? zise încet Jaalam. Ofiţerul înalt şi tânăr reuşea cumva să-i citească gândurile lui Ituralde şi ridică tonul, astfel încât să-l audă şi ceilalţi. Chiar şi-aşa, cred că unii oameni visează deja la nişte vin fiert. Nu ăştia de-aici, firește. Sunt deosebit de cumpătaţi. Toţi beau ceai, cred. Ceai rece. Dac-ar primi câteva lovituri de nuiele de mesteacăn, s-ar dezbrăca şi ar face baie în zăpadă.

– Să-şi ţină hainele pe ei deocamdată, răspunse Ituralde pe un ton sec. Ar putea bea nişte ceai rece în seara asta dacă vor avea noroc.

Aceste cuvinte iscară câteva chicoteli. Chicoteli înăbuşite. Îi alesese cu grijă pe aceşti oameni, iar ei ştiau să nu facă zgomot în momentul nepotrivit.

Şi lui i-ar fi prins bine o cană cu vin fiert şi condimentat, chiar şi nişte ceai. Dar trecuse multă vreme de când negustorii nu mai aduceau ceai în Arad Doman. Trecuse multă vreme de când un negustor străin se aventurase mai departe de hotarul cu Saldaea. Până când zvonurile din lumea exterioară ajunseseră la el, acestea erau deja vechi ca pâinea de o lună, dacă erau, într-adevăr, doar nişte zvonuri. Asta nu prea avea importanţă, oricum. Dacă Turnul Alb chiar era dezbinat sau dacă bărbaţii care puteau conduce erau chemaţi cu adevărat în Caemlyn... ei bine, lumea va trebui să se descurce fără Rodel Ituralde până când tărâmul Arad Doman era din

nou întregit. Deocamdată, Arad Doman era o problemă mai mult decât suficientă pentru un om sănătos la cap.

El revizui încă o dată ordinele pe care le trimisese fiecărui nobil loial Regelui prin cei mai rapizi călăreți ai săi. Oricât de dezbinați ar fi fost din cauza vrăjmășiei și a vechilor învrăjbiri, aveau totuși ceva în comun. Își vor strânge oștile și vor porni la drum atunci când vor primi ordine de la Lup; măcar atât timp cât acesta se afla în grațiile Regelui. Ba chiar se vor ascunde în munți și vor asculta, la porunca lui. Oh, se vor înfuria, iar unii îi vor blestema numele, dar i se vor supune. Știau că Lupul câștiga bătălii. Mai mult, știau că el câștiga războaie. Îi spuneau „Lupul cel mic" atunci când credeau că el nu îi auzea, dar lui nu-i păsa că ei atrăgeau atenția asupra statuii lui – mă rog, nu prea îi păsa – atâta vreme cât ei porneau la drum când și încotro le zicea el.

În foarte scurt timp, vor călări la galop ca să întindă o capcană ce nu se va declanșa luni întregi. Își asuma un mare risc. Planurile complicate se pot nărui în multe feluri, iar planul acesta avea multe dedesubturi. Avea să se aleagă praful de tot înainte să înceapă dacă nu reușea să facă rost de momeală. Sau dacă cineva nu îi asculta porunca de a-i evita pe mesagerii Regelui. Cu toții îi cunoșteau motivele, însă până și cei mai încăpățânați i le împărtășeau, deși puțini erau aceia dispuși să vorbească cu voce tare despre asta. Chiar și el se mișcase ca o fantomă care înfrunta furtuna de când primise ultima poruncă de la Alsalam. În mâneca lui, hârtia împăturită stătea vârâtă deasupra dantelei albe ce-i cădea pe mănușa din fier. Mai aveau o ultimă șansă, o șansă foarte mică, pentru a salva ținutul Arad Doman. Poate chiar să îl salveze pe Alsalam de el însuși înainte ca membrii Consiliului Negustorilor să hotărască punerea unui alt bărbat pe tron în locul lui. Fusese un domnitor bun mai bine de douăzeci de ani. Să-l ajute Lumina să fie din nou!

Un trosnet puternic dinspre miazăzi îl făcu pe Ituralde să-şi pună mâna pe mânerul sabiei lui lungi. Se auzi un pârâit slab de piele şi sunet de metal când ceilalţi îşi scoaseră armele din teci. În rest, tăcere. Pădurea era la fel de tăcută ca un mormânt îngheţat. În afară de o cracă ce se rupse sub greutatea zăpezii. După o clipă, el se relaxă – cât de mult putu să se relaxeze de când apăruseră poveştile dinspre miazănoapte cum că Dragonul Renăscut apăruse pe cerul din Falme. Poate că bărbatul era, într-adevăr, Dragonul Renăscut, poate că îşi făcuse apariţia pe cer, dar, oricare ar fi fost adevărul, poveştile acelea puseseră pe jar tot ţinutul Arad Doman.

Ituralde era convins că ar fi putut stinge acel jar dacă i s-ar fi dat mai multă libertate. Nu se lăuda că gândea astfel. Ştia de ce era în stare într-o campanie, într-un război. Dar, încă de când Consiliul hotărâse că Regele s-ar afla mai în siguranţă dacă ar fi scos pe furiş din Bandar Eban, lui Alsalam părea să-i fi intrat în cap ideea că era reîncarnarea lui Artur Aripă-de-Şoim. De-atunci, îşi pusese semnătura şi pecetea pe nenumărate ordine de luptă, care curgeau necontenit din locul unde îl ascunsese Consiliul. Membrii acestuia nu voiau să spună unde era acesta, nici măcar lui Ituralde. Toate femeile din Consiliu cu care se confrunta aveau o privire goală şi deveneau evazive atunci când era pomenit Regele. Mai că îi venea să creadă că ele nu ştiau unde era Alsalam. Un gând ridicol, firește. Consiliul îşi ţinea ochii ca de vultur pe Rege. Casele de negustori se amestecau prea mult – fusese mereu de părerea lui Ituralde; totuşi, îşi dorea ca acestea să se amestece şi acum. Era un mister de ce tăceau, căci un rege care strica negoţul nu rămânea prea mult pe tron.

El îşi ţinea legămintele, şi-apoi Alsalam îi era prieten, dar poruncile pe care le trimitea Regele nici c-ar fi fost mai potrivite pentru a aduce haosul. Nici nu puteau fi ignorate. Alsalam era Regele. Însă acesta îi poruncise lui Ituralde să

mărşăluiască spre miazănoapte cât mai repede cu putinţă ca să înfrunte o mare adunare de Juraţi ai Dragonului despre care Alsalam ştia, pesemne, de la nişte iscoade secrete, apoi, zece zile mai târziu, fără să vadă nici picior de Juraţi ai Dragonului, primise poruncă să se deplaseze din nou înspre miazăzi, cât mai repede cu putinţă, ca să înfrunte o altă adunare, care nu îşi mai făcuse apariţia. Primise poruncă să îşi concentreze forţele pentru a apăra Bandar Eban când un atac pe trei fronturi ar fi putut pune capăt la tot şi să îi dezbine, când o lovitură de ciocan ar fi avut acelaşi rezultat, să atace teritoriile despre care el ştia că fuseseră abandonate de Juraţii Dragonului şi să mărşăluiască departe de locul unde el ştia că aceştia îşi aveau tabăra. Mai rău, adeseori, Alsalam le trimisese porunci direct nobililor puternici, care ar fi trebuit să îl urmeze pe Ituralde, trimiţându-l pe Machir într-o direcţie, pe Teacal în altă direcţie, iar pe Rahman într-o a treia direcţie. De patru ori s-au iscat bătălii înverşunate din cauză că părţi din oaste au dat unele peste celelalte în toiul nopţii în timp ce mărşăluiau la porunca Regelui, aşteptându-se să dea doar peste duşmani. În tot acest timp, Juraţii Dragonului îşi sporeau rândurile şi deveneau mai încrezători. Ituralde se bucurase de victorii – la Solanje şi Maseen, la Lacul Domal şi Kandelmar –, Lorzii din Katar se învăţaseră să nu îşi mai vândă produsele rezultate din minele şi fierăriile lor duşmanilor ţinutului Arad Doman –, dar, întotdeauna, poruncile lui Alsalam îi zădărniciseră aceste victorii.

Ultima poruncă era diferită însă. În primul rând, un Om Cenuşiu o omorâse pe domniţa Tuva, care încercase să îl oprească să ajungă la el. Era un mister de ce Umbra se temea de această poruncă mai mult decât de oricare alta; totuşi, era un motiv în plus să se mişte rapid. Înainte ca Alsalam să-i dea o altă poruncă. Această poruncă oferea multe posibilităţi, iar el se gândise la toate pe care şi le închipuise. Însă

toate cele bune se întrezăreau aici, azi. Când ţi-au mai rămas doar mici şanse de izbândă, atunci trebuie să profiţi de ele.

Ţipătul strident al unei iscoade răsună în depărtare, apoi un al doilea şi un al treilea ţipăt. Făcându-şi mâinile căuş la gură, Ituralde imită cele trei ţipete ascuţite. După câteva clipe, un jugan lăţos şi pestriţ îşi făcu apariţia de printre copaci, călăreţul lui purtând o mantie albă cu dungi negre. Dacă ar fi stat nemişcaţi, atât calul, cât şi călăreţul ar fi fost greu de observat în pădurea înzăpezită. Călăreţul s-a oprit lângă Ituralde. Era un bărbat îndesat şi avea o singură sabie, cu lama scurtă, iar de şa stăteau prinse un arc în teacă şi o tolbă.

– Pare-se că au venit cu toţii, Seniore, zise el cu acea voce mereu răguşită, trăgându-şi gluga de pe cap.

Cineva încercase să îl spânzure pe Donjel în tinereţe, deşi motivul se pierduse în negura timpului. Ce îi mai rămăsese din părul tuns scurt era de un gri metalizat. Peticul negru din piele care îi acoperea ochiul drept era o altă amintire a unei aventuri din tinereţe. Cu un ochi sau doi, el era cea mai bună iscoadă pe care o ştiuse vreodată Ituralde.

– Mă rog, majoritatea, continuă el. Au pus două cercuri de străjeri în jurul cabanei, unul în interiorul celuilalt. Poţi să-i vezi de la o milă depărtare, dar nu se poate apropia nimeni fără ca oamenii din cabană să nu îl audă la timp ca să poată fugi. După urme, n-au adus mai mulţi oameni decât ai zis că vor aduce, nu suficienţi ca să conteze. Firește, adăugă el pe un ton ironic, eşti puţin depăşit numeric.

Ituralde încuviinţă din cap. El oferise Panglica Albă, iar cei cu care urma să se întâlnească o acceptaseră. Trei zile în care oamenii au jurat pe Lumină, pe sufletul lor şi în speranţa izbăvirii să nu îşi folosească armele unul împotriva celuilalt sau să verse sânge. Cu toate acestea, Panglica Albă nu fusese probată în acest război, iar, mai nou, unii oameni aveau idei ciudate despre locul unde puteau găsi izbăvire. Cei care îşi

ziceau „Cei Juraţi Dragonului", de pildă. Mereu se spusese despre el că era parior, deşi nu era. Şmecheria era să ştii ce riscuri să-ţi asumi. Şi, uneori, să ştii pe care să ţi le asumi.

Scoţând un pachet cusut în mătase cerată din carâmb, el i-l dădu lui Donjel.

– Dacă nu voi ajunge la Coron Ford în două zile, dă-i asta soţiei mele.

Iscoada vârî pachetul undeva în interiorul hainei, îşi duse mâna la frunte şi îşi întoarse calul spre apus. Mai făcuse astfel de comisioane pentru Ituralde, de obicei în ajunul unei bătălii. Facă Lumina ca Tamsin să nu fie nevoită nici de data asta să desfacă pachetul. Va veni după el – ea îi spusese asta –, căci ar fi pentru prima oară când o fiinţă vie ar bântui un mort.

– Jaalam, zise Ituralde, hai să vedem ce ne aşteaptă la cabana de vânătoare a domniţei Osana.

El îşi înfipse călcâiele în flancurile calului ca să-l mâne înainte, iar ceilalţi îl urmară.

Soarele ajunse la zenit, apoi începu să coboare pe măsură ce ei înaintau călare. Norii negri dinspre miazănoapte se apropiau, iar frigul mușca mai tare. Nu se auzea niciun sunet în afară de scrâşnetul copitelor care spărgeau crusta din zăpadă întărită. Cu excepţia lor, pădurea părea pustie. El nu văzu niciunul dintre străjerii despre care îi pomenise Donjel. Părerea bărbatului despre ce se putea vedea de la depărtare era diferită de a majorităţii. Ei îl aşteptau, firește, şi erau atenţi să nu fie urmat de vreo oaste, cu sau fără Panglică Albă. Probabil că mulţi dintre ei aveau motive, pe care le considerau a fi întemeiate, ca să trimită o ploaie de săgeţi asupra lui Rodel Ituralde. Un lord putea făgădui loialitate Panglicii Albe în numele oamenilor săi, dar, oare, toţi se simţeau obligaţi? Uneori, trebuia să-ţi asumi, pur şi simplu, nişte riscuri.

Pe la mijlocul după-amiezii, aşa-zisa cabană de vânătoare a Osanei se ivi brusc printre copaci: un ansamblu de turnuri

albe şi domuri subţiri şi ascuţite, care s-ar fi potrivit de minune printre palatele din Bandar Eban. Pentru ea, vânătoarea fusese întotdeauna despre bărbaţi sau putere, trofeele ei erau numeroase şi deosebite în ciuda faptului că era destul de tânără, iar „partidele de vânătoare" care avuseseră loc aici ar fi ridicat câteva sprâncene chiar şi în capitală. Acum, cabana era într-o stare deplorabilă. Ferestrele sparte semănau cu nişte guri căscate, cu nişte dinţi ca de fierăstrău. În niciuna nu se întrezărea vreun crâmpei de lumină sau de mişcare. Cu toate acestea, zăpada ce acoperea pământul curat din jurul cabanei fusese călcată de copitele cailor. Porţile îmbrăcate în aramă şi ornamente, ce dădeau spre curtea principală, erau deschise, iar el trecu prin ele fără să încetinească, urmat de oamenii lui. Copitele cailor pocneau pe pietrele pavajului în locurile unde zăpada era fleşcăită.

Nu ieşi niciun servitor în întâmpinarea lui, nu că s-ar fi aşteptat la vreunul. Osana dispăruse la începutul necazurilor care acum zguduiau Arad Doman aşa cum scutură câinele un şobolan, iar servitorii ei se împrăştiaseră repede la alţii din Casa ei, acceptând orice loc era liber. În vremurile astea, cei fără stăpâni mureau de foame sau deveneau banditi. Sau Juraţi Dragonului. Descălecând în faţa unor scări mari din marmură de la capătul curţii, el îi dădu frâiele Săgeţii unuia dintre oştenii lui, iar Jaalam le porunci oamenilor să se adăpostească pe unde puteau – ei şi caii lor. Aţintindu-şi privirile spre balcoanele din marmură şi spre ferestrele mari ce înconjurau curtea, ei începură să se mişte de parcă s-ar fi aşteptat să primească o săgeată de arbaletă între omoplaţi. O uşă dublă a grajdului era întredeschisă, dar, în ciuda frigului, ei se răspândiră în toate colţurile curţii, îngrămădindu-se cu caii, astfel încât să poată veghea în toate direcţiile. Dacă lucrurile aveau să se înrăutăţească, poate câţiva aveau să scape.

Scoţându-şi mănuşile, el şi le vârî la cingătoare şi îşi verifică dantela în timp ce urca scările însoţit de Jaalam. Zăpada care fusese călcată în picioare şi îngheţase trosni din nou sub tălpile lui. El se abţinu să privească în altă parte, ci doar în faţă. Trebuia să pară foarte sigur pe el, ca şi când nu exista nicio posibilitate ca lucrurile să decurgă altfel decât se aştepta. Încrederea în sine era cheia unei victorii. Dacă cei din tabăra cealaltă te credeau încrezător, atunci, uneori, se întâmpla ca şi cum ai fi fost cu adevărat. Când ajunseră în capul scărilor, Jaalam trase de inelul poleit al uneia dintre uşile înalte şi sculptate şi o deschise. Ituralde îşi atinse aluniţa cu un deget ca să se asigure că era acolo – obrajii îi erau prea reci ca să simtă clinchetul stelei de catifea neagră – înainte să păşească înăuntru. Era la fel de sigur pe el ca şi când ar fi mers la un bal.

În vestibulul cavernos era la fel de frig ca afară. Respiraţia lor se transforma în aburi ce pluteau ca o pană. Neluminat, spaţiul părea deja învăluit în amurg. Pardoseala era din mozaic în culori vii, reprezentând vânători şi animale. Plăcile erau ciobite pe alocuri, de parcă ceva foarte greu fusese târât pe ele sau, poate, scăpat. În afară de un singur soclu răsturnat, pe care stătuse odinioară o vază mare sau o statuie mică, vestibulul era gol. Ceea ce nu luaseră servitorii atunci când fugiseră fusese furat de mult de bandiţi. Un singur bărbat îi aştepta; avea părul alb şi era mai sfrijit decât atunci când îl văzuse Ituralde ultima oară. Platoşa îi era ponosită, iar cercelul era doar un cerculeţ din aur, însă dantela era imaculată, iar semiluna roşie şi sclipitoare de lângă ochiul stâng s-ar fi potrivit bine la Curte, în vremuri mai bune.

– Pe Lumină, vă urăm bun venit în numele Panglicii Albe, Seniore Ituralde! zise el pe un ton oficial, făcând o mică plecăciune.

– Pe Lumină, vin în numele Panglicii Albe, Seniore Shimron, răspunse Ituralde, făcând o mică plecăciune.

Shimron fusese unul dintre cei mai de încredere sfătuitori ai lui Alsalam. Cel puţin până când se alăturase Celor Juraţi Dragonului. Acum, ocupa o funcţie înaltă în consiliul lor.

– Ostaşul meu este Jaalam Nishur, legat prin onoare de Casa Ituralde, aşa cum sunt toţi cei care au venit cu mine.

Înainte de Rodel, nu existase nicio Casă Ituralde, dar Shimron răspunse plecăciunii lui Jaalam ducându-şi mâna la inimă.

– Onoare pentru onoare. Vrei să mă însoţeşti, Seniore Ituralde? zise el, îndreptându-şi umerii.

Marile uşi ale sălii de bal nu mai stăteau în balamale, deşi Ituralde nu credea că banditii le-ar fi putut fura şi pe acestea. Ceea ce rămase în urma lor era o arcadă înaltă şi ascuţită prin care puteau trece zece oameni deodată. În interiorul sălii ovale, fără ferestre, în jur de cincizeci de felinare de toate mărimile şi felurile alungau umbrele, deşi lumina abia dacă atingea tavanul boltit. Două grupuri de bărbaţi stăteau lângă pereţii zugrăviţi, despărţite de o suprafaţă vastă de pardoseală, iar dacă Panglica Albă îi obligase să-şi scoată coifurile, altminteri, toţi cei două sute de bărbaţi, sau mai mulţi, purtau armuri şi cu siguranţă niciunul nu îşi pusese deoparte sabia. Într-o parte se aflau câţiva seniori *domani*, la fel de influenţi ca Shimron – Rajabi, Wakeda, Ankaer –, fiecare înconjurat de un grup de nobili de rang mai mic şi oameni de rând juraţi şi de grupuleţe de câte doi sau trei, multe fără nobili. Cei Juraţi Dragonului aveau consilii, dar niciun comandant. Cu toate acestea, fiecare dintre aceşti bărbaţi era un conducător în sine, unii numărându-şi adepţii cu zecile, iar câţiva cu miile. Niciunul dintre ei nu voia să se afle acolo, iar unul sau doi aruncau priviri tăioase în partea cealaltă a încăperii, unde vreo cincizeci sau şaizeci de taraboneri stăteau într-un grup compact, privindu-i încruntaţi la rândul lor. Or fi fost ei toţi Juraţi ai Dragonului, dar tot exista puţină

animozitate între *domani* și taraboneri. Ituralde mai că zâmbi însă la vederea veneticilor. Nu îndrăznise să socotească nici pe jumătate din câți veniseră azi.

– Seniorul Rodel Ituralde vine în numele Panglicii Albe. Vocea lui Shimron răsună printre umbrele provocate de felinare. Cine se gândește la violență să-și cerceteze inima și să-și asculte sufletul.

Astfel luă sfârșit orice formalitate.

– De ce oferă Seniorul Ituralde Panglica Albă? vru să știe Wakeda, strângând într-o mână mânerul sabiei lui lungi și în pumn pe cealaltă, pe lângă corp.

Nu era un bărbat înalt, deși mai mare decât Ituralde. Era însă atât de trufaș de parcă el ar fi stat pe tron. Odinioară, femeile îl consideraseră chipeș. Acum, o eșarfă neagră și oblică îi acoperea orbita din care lipsea ochiul drept, iar alunița lui semăna cu un vârf de săgeată negru îndreptat spre cicatricea groasă care pornea de pe obraz și urca spre frunte.

– Are de gând să ni se alăture? Sau să ne ceară să ne predăm? Toată lumea știe că Lupul este pe cât de curajos, pe-atât de viclean. Să fie oare atât de curajos?

Un vuiet străbătu grupul bărbaților de lângă el, pe jumătate vesel, pe jumătate furios.

Ituralde își duse mâinile la spate, încercând să se abțină să nu se joace cu rubinul din urechea stângă. Era un semn recunoscut de toți că era furios, iar uneori o făcea în mod voit, însă acum trebuia să afișeze o figură calmă. Chiar dacă bărbatul vorbea ca și când el n-ar fi fost acolo! Nu. Calm. Duelurile erau provocate la mânie, dar el nu era aici să se dueleze, iar pentru asta trebuia să fie calm. Cuvintele puteau deveni arme mai mortale decât săbiile.

– Fiecare om aici de față știe că avem un alt dușman la miazăzi, zise el pe un ton cumpătat. Seanchanii au înghițit ținutul Tarabon.

El își plimbă privirea peste taraboneri, care fu întâmpinată de priviri reci. Nu reușise niciodată să citească fețele tarabonerilor. Între acele mustăți caraghioase – ca niște colți păroși; arătau mai rău decât ale unui saldaean! – și vălurile acelea ridicole, ziceai că purtau măști, iar lumina slabă a felinarelor nu prea era de mare folos. Însă îi văzuse acoperiți de zale și avea nevoie de ei.

– Au invadat Câmpiile Almoth și au luat-o spre miază-noapte. Intenția lor este limpede. Vor să cucerească și Arad Doman. Vor să cucerească întreaga lume, mă tem.

– Seniorul Ituralde dorește să știe pe cine vom sprijini dacă acești Seanchani ne vor invada? vru să știe Wakeda.

– Cred cu toată convingerea că veți lupta pentru Arad Doman, Seniore Wakeda, zise Ituralde pe un ton blând.

Wakeda se învineți la față când auzi această insultă directă, iar bărbații care îi erau loiali își duseră mâinile la săbii.

– Refugiații au adus vorba că ar exista și Aieli pe câmpie acum, interveni repede Shimron, de parcă s-ar fi temut ca Wakeda să nu încalce pactul Panglicii Albe.

Niciunul dintre adepții lui Wakeda nu și-ar fi scos sabia dacă nu ar fi făcut-o și el sau dacă nu le-ar fi poruncit s-o facă.

– Ei luptă pentru Dragonul Renăscut, așa se zvonește. El trebuie să-i fi trimis poate ca să ne ajute. Nimeni nu a învins o oaste Aiel, nici măcar Artur Aripă-de-Șoim. Seniore Ituralde, îți amintești de Zăpada Însângerată, de când eram mai tineri? Cred că ești de acord cu mine că nu i-am înfrânt atunci, indiferent ce zice istoria, și nu cred că Seanchanii sunt mai mulți decât am fost noi atunci. Și eu am auzit că Seanchanii mărșăluiesc spre miazăzi, îndepărtându-se de hotar. Nu, cred că următoarele vești pe care le vom afla vor fi acelea că *se retrag* din câmpie, nu că înaintează spre noi.

El nu era un comandant rău pe câmpul de bătălie, dar întotdeauna fusese pedant.

Ituralde zâmbi. Veştile dinspre miazăzi veniră mai repede decât din orice altă parte, însă el se temuse că va fi nevoit să aducă vorba despre Aieli, iar ei ar fi putut crede că încerca să îi păcălească. Nici lui nu îi venea a crede despre Aieli în Câmpiile Almoth. El nu scoase în evidenţă faptul că, cel mai probabil, Aielii trimişi să îi ajute pe Cei Juraţi Dragonului şi-ar fi făcut apariţia chiar în Arad Doman.

– I-am luat şi eu la întrebări pe refugiaţi, dar ei vorbesc despre raidurile Aielilor, nu despre oşti. Indiferent ce-or căuta Aielii în câmpie, i-au încetinit pe Seanchani, dar nu i-au determinat să se întoarcă din drum. Creaturile lor zburătoare au început să iscodească partea noastră de hotar. Mie nu-mi miroase a retragere.

Scoţând documentul din mânecă cu un gest teatral, el îl ridică astfel încât toţi să poată vedea Sabia şi Mâna incrustate în ceara verde cu albastru. Cum făcea întotdeauna mai recent, el folosise o lamă fierbinte pentru a îndepărta sigiliul regal de pe partea laterală, fără să se atingă de restul, astfel încât să îl poată arăta întreg scepticilor. Fuseseră suficient de mulţi atunci când auziseră poruncile lui Alsalam.

– Am poruncă de la Regele Alsalam să strâng cât mai mulţi oameni cu putinţă, de oriunde îi găsesc, şi să îi atac cu toate forţele pe Seanchani. El inspiră adânc. În acest moment, îşi asumă încă un risc, iar Alsalam putea ajunge cu capul pe butuc dacă zarurile nu cădeau cum trebuia. Vă ofer un armistiţiu. Vă jur în numele Regelui că nu voi porni împotriva voastră în niciun fel atâta vreme cât Seanchanii vor rămâne o ameninţare pentru Arad Doman dacă şi voi veţi jura acelaşi lucru şi veţi lupta alături de mine împotriva lor până când îi vom izgoni.

Îi răspunse o tăcere de mormânt. Rajabi, cu gâtul gros ca al unui taur, părea năucit. Wakeda îşi muşca buza ca o fetiţă speriată.

Apoi Shimron bombăni:

– Pot *fi* izgoniți, Seniore Ituralde? Le-am înfruntat pe... pe Aes Sedai înlănțuite, care îi însoțesc, pe Câmpiile Almoth, cum ai făcut-o și tu.

Cizmele zgâriară pardoseala când bărbații începură să se foiască și să se întunece la față, cuprinși de o furie oarbă. Nimănui nu îi plăcea să creadă că era neajutorat în fața dușmanului, dar se întâmplaseră suficient de multe lucruri în vremurile de demult, cu Ituralde și Shimron, ca să știe toți cum era acest dușman.

– Pot fi biruiți, Seniore Shimron, răspunse Ituralde, cu tot cu... micile lor surprize.

Era un lucru ciudat să chemi pământul ce erupea sub picioarele tale și iscoade care semănau cu Creaturile Umbrei, dar el trebuia să pară și să arate sigur pe el. Și-apoi, atunci când știai de ce era în stare dușmanul, te adaptai.

Acesta fusese un război cu mult înainte de apariția Seanchanilor. Întunericul reducea avantajele Seanchanilor, la fel și furtunile, iar un prevestitor al vremii putea spune întotdeauna când venea o furtună.

– Un om înțelept se oprește din mestecat atunci când ajunge la os, continuă el, dar, până acum, Seanchanii și-au tăiat carnea în felii subțiri înainte s-o înfulece. Eu am de gând să le dau un os tare de ros. Mai mult, am un plan să-i fac să muște atât de repede, încât o să-și rupă dinții în os înainte să-și umple gurile cu carne. Și-acum, eu am jurat. O veți face și voi?

Îi era greu să nu-și țină respirația. Fiecare bărbat părea să privească înlăuntrul său. Parcă îi vedea cum cugetau. Lupul avea un plan. Seanchanii aveau Aes Sedai înlănțuite și creaturi zburătoare și doar Lumina știa ce mai aveau. Dar Lupul avea un plan. Seanchanii. Lupul.

– Dacă îi poate birui cineva, zise Shimron pe un ton ferm, tu ești acela, Seniore Ituralde. Așadar, jur.

– Şi eu jur! strigă Rajabi. Îi vom alunga dincolo de ocean, de unde au venit!

Nu numai gâtul îi era ca al unui taur, ci şi temperamentul.

În mod surprinzător, Wakeda rosti şi el jurământul cu o voce tunătoare şi cu acelaşi entuziasm, apoi erupse o furtună de voci care strigau că vin în întâmpinarea jurământului făcut de Rege, că îi vor nimici pe Seanchani, ba unele susţineau că îl vor urma pe Lup în Puţul Osândei. Era un lucru măgulitor, dar Ituralde nu de asta venise.

– Dacă *ne* ceri să luptăm pentru Arad Doman, strigă o voce peste restul, atunci roagă-ne!

Bărbaţii care juraseră credinţă începură să bombăne furioşi şi să înjure pe înfundate.

Ascunzându-şi încântarea în spatele unei expresii serioase, Ituralde se întoarse cu faţa spre cel care vorbise, care se afla în partea cealaltă a încăperii. Tarabonerul era un bărbat zvelt, cu un nas ascuţit, care făcea ca vălul lui să semene cu un cort. Avea ochii aspri, dar şi ageri. Unii dintre taraboneri se încruntară de parcă ar fi fost nemulţumiţi că acesta vorbise, deşi părea că nici ei nu aveau un conducător, aşa cum nu aveau nici *domanii*, dar totuşi el vorbise. Ituralde nădăjduise să obţină jurămintele pe care le primise, însă acestea nu erau necesare planului său. Taraboneriii însă erau. Măcar cu ajutorul acestora existau de o sută de ori mai multe şanse de izbândă. El se adresă bărbaţilor pe un ton curtenitor, făcând o plecăciune.

– Îţi ofer şansa de a lupta pentru Tarabon, bunul meu domn. Aielii creează o oarecare confuzie pe câmpie; refugiaţii vorbesc despre asta. Spune-mi, ar putea o mică oaste alcătuită din oamenii tăi – o sută, poate două sute – să traverseze câmpia în mijlocul acelui haos şi să intre în Tarabon dacă armura lor ar fi marcată cu dungi, ca a celor care îi însoţesc pe Seanchani?

Părea imposibil ca faţa unui taraboner să se facă mai întunecată, dar deveni, şi fu rândul bărbaţilor din partea încăperii unde se afla el să bombăne furioşi şi să înjure. Primiseră suficiente veşti dinspre miazănoapte ca să ştie că Seanchanii puseseră pe tronul lor un rege şi un panarh care îi juraseră credinţă unei împărătese de pe malul celălalt al Oceanului Aryth. Nu le plăcea să li se reamintească faptul că mulţi dintre compatrioţii lor se însoţeau acum cu această împărătească. Mulţi dintre „Seanchanii" din Câmpiile Almoth erau taraboneri.

– Ce-ar putea face o oaste mică? mârâi bărbatul zvelt, disprețuitor.

– Nu mare lucru, răspunse Ituralde. Dar dacă ar fi cincizeci de astfel de oşti? O sută? Aceşti taraboneri puteau avea atâţia oameni în spatele lor, în total. Dacă toate vor ataca în aceeaşi zi, pe tot cuprinsul ţinutului Tarabon? Eu însumi voi lupta alături de ei, împreună cu toţi oamenii mei care ar putea purta armura taraboneră. Doar ca să ştiţi că aceasta nu este o simplă strategie ca eu să scap de voi.

În spatele lui, *domanii* începură să protesteze zgomotos. Wakeda era cel mai zgomotos dintre toţi, dacă acest lucru este de crezut. Planul Lupului era foarte bun, dar ei îl voiau pe acesta în fruntea lor. Mulţi dintre taraboneri începură să discute între ei – dacă atât de mulţi oameni puteau străbate câmpia fără a fi descoperiţi, fie şi în grupuri atât de mici, dacă ar fi fost de vreun folos pentru Tarabon chiar aşa de puţini, dacă erau dornici să poarte armurile cu dungi ale Seanchanilor. Tarabonerii se certau la fel de uşor şi cu aceeaşi înflăcărare ca saldaeanii. Nu şi bărbatul cu nasul ascuţit. El îl privea în ochi pe Ituralde. Apoi înclină uşor din cap. Deşi îi era greu să-şi dea seama, din cauza acelei mustăţi dese, dar lui Ituralde i se păru că acesta zâmbea.

Dispăru şi ultima urmă de tensiune din umerii lui Ituralde. Individul nu ar fi fost de acord, în vreme ce ceilalţi

se certau, dacă nu ar fi fost conducătorul lor, deşi nu lăsa această impresie. Ceilalţi îl vor urma; era convins de asta. Vor călări spre miazăzi cu el în inima a ceea ce Seanchanii considerau a fi a lor şi le vor trage o palmă zdravănă peste faţă. Tarabonerii vor dori să mai zăbovească după aceea, firește, şi să continue lupta în ţinutul lor. El nu se putea aştepta la altceva. Ceea ce însemna că el şi cele câteva mii de oameni pe care îi putea lua cu el vor fi hăituiţi înapoi spre miazănoapte, peste întinderea vastă a Câmpiilor Almoth. Dacă Lumina va străluci asupra lui, hăituit cu furie.

El îi zâmbi la rândul lui taraboneruluí, dacă acesta zâmbea, într-adevăr. Cu puţin noroc, generalii furioşi nu îşi vor da seama încotro îi va conduce el decât atunci când va fi prea târziu. Iar dacă îşi vor da seama... Ei bine, avea un plan de rezervă.

Eamon Valda îşi ţinea mantia strâns pe lângă trup în timp ce înainta anevoios prin zăpada dintre copaci. Rece şi stăruitor, vântul ofta printre crengile încărcate de zăpadă, ca o şoaptă înşelătoare în lumina cenuşie şi aerul umed. Acesta trecea prin lâna albă şi groasă ca printr-o pânză, îngheţându-i oasele. În tabăra care se întindea în jurul lui prin pădure domnea liniştea. Mişcarea oferea puţină căldură, însă oamenii stăteau îngrămădiţi unii într-alţii atunci când nu erau nevoiţi să se mişte.

Brusc, el încremeni locului, strâmbând din nas când simţi o putoare neaşteptată, greţoasă ca aceea emanată de douăzeci de grămezi de viermi târâtori. El nu vomită; în schimb, se încruntă. Taberei îi lipsea precizia pe care o prefera el. Corturile erau grupate la voia întâmplării, unde crengile de deasupra erau mai groase, iar caii erau legaţi prin apropiere în loc să fie priponiţi cum se cuvenea. Era soiul de trândăvie care ducea la mizerie. Nesupravegheaţi, oamenii îngropau bălegarul sub câteva lopeţi de pământ ca să termine mai repede şi săpau latrine prin apropiere, ca să nu fie

nevoiți să meargă prea mult pe jos pe frig. Orice ofițer al lui care ar fi permis acest lucru ar fi încetat să mai fie ofițer și ar fi învățat pe pielea lui cum să folosească o lopată. El cercetă din priviri tabăra, căutând sursa mirosului, când, dintr-odată, nu îl mai simți. Vântul nu își schimbă direcția; putoarea dispăru, pur și simplu. El tresări doar o clipă. Înaintând, se încruntă și mai tare. Putoarea venise de *undeva*. Îi va găsi pe aceia care credeau că regulile disciplinare trebuiau să fie mai îngăduitoare și îi va da drept exemplu. Disciplina trebuia să fie aspră acum; mai aspră ca niciodată.

La marginea luminișului mare, se opri din nou. Zăpada care se așternuse acolo era netedă și fără urme, în ciuda taberei ascunse în jurul lui. Rămânând printre copaci, cercetă cu privirea cerul. Niște nori cenușii ascundeau soarele amiezii. O mișcare rapidă îl făcu să-și țină respirația, înainte să își dea seama că era doar o pasăre, o creatură mică și maronie atentă la șoimi, care stătea pitită. Râse scurt, dar fu mai mult amar. Trecuse puțin mai mult de o lună de când blestemații de Seanchani nimiciseră Amador și Fortăreața Luminii dintr-o lovitură incredibilă, dar el dezvoltase noi instincte. Cei înțelepți învățau, în vreme ce cei proști...

Ailron fusese un prost, îmbuibat de povești vechi despre glorie, înseninate de vârstă și de o nouă speranță de a câștiga puterea care să i se potrivească coroanei. El refuza să vadă realitatea din fața lui, iar urmarea fusese Dezastrul lui Ailron. Valda auzise că fusese botezat „Bătălia de la Jeramel" și doar o mână de nobili amadiciani care scăpaseră, amețiți ca niște tăurași loviți în cap cu o halebardă, încercau în continuare, în virtutea inerției, să înfrumusețeze evenimentele. El se întrebă cum îi spusese Ailron atunci când vrăjitoarele îmblânzite ale Seanchanilor începuseră să îi sfâșie rândurile ordonate de oșteni și să îi transforme în niște cârpe însângerate. Încă mai vedea acele scene cu ochii minții, pământul

transformându-se în fântâni de foc. Le vedea în visele sale. Ei bine, Ailron era mort, secerat în încercarea de a fugi de pe câmpul de bătălie, iar capul îi stătea înfipt în lancea unui taraboner. O moarte potrivită pentru un prost. El, pe de altă parte, reușise să strângă în jurul lui peste nouă mii de Copii. Un bărbat cu gândirea limpede putea înțelege multe în astfel de vremuri.

În partea cealaltă a luminișului, imediat după copaci, se afla o colibă care fusese cândva a unui cărbunar. Avea o singură odaie, iar în spațiile dintre pietre erau vârâte buruieni uscate. Din câte se vedea, omul își abandonase de multă vreme casa; porțiuni din acoperișul de stuf atârnau într-un mod periculos, iar ceea ce umpluse odinioară ferestrele înguste dispăruse de mult, fiind înlocuit acum de pături negre. Doi străjeri stăteau în fața ușii din lemn care abia se mai ținea în țâțâni, niște bărbați masivi, cu toiagul ciobănesc stacojiu sub razele aurii ale soarelui cusut pe mantii. Își cuprinseseră trupul cu brațele și băteau din picioare ca să se încălzească. Dacă Valda ar fi fost vreun vrăjmaș, niciunul nu și-ar fi putut scoate sabia la timp ca să îl rănească. Inchizitorilor le plăcea să lucreze înăuntru.

Ziceai că aveau fețele sculptate în piatră în timp ce îl priveau apropiindu-se. Niciunul nu îi oferi mai mult decât un salut fără tragere de inimă. Nu pentru un bărbat fără toiag ciobănesc, fie el și Senior Căpitan Comandant al Copiilor. Unul își deschise gura ca și când ar fi vrut să îl întrebe pe Valda care era scopul vizitei lui, însă acesta trecu pe lângă ei și împinse ușa dărăpănată. Măcar aceștia nu încercară să îl oprească. I-ar fi ucis pe amândoi dacă ar fi făcut-o.

La intrarea lui, Asunawa își ridică privirea de la masa strâmbă unde răsfoia o cărțulie, cuprinzând cu mâna-i osoasă o cană de cositor din care se ridicau aburi ce emanau miros de mirodenii. Scaunul cu spătar pe care ședea, cealaltă piesă

de mobilier din odaie, părea şubred, dar cineva îl întărise cu fâşii din piele de animal. Valda strânse din buze, abţinându-se să nu rânjească. Marele Inchizitor al Mâinii Luminii ceru un acoperiş adevărat, nu un cort, chiar dacă era din stuf şi necesita nişte reparaţii, şi vin fiert când nimeni nu mai gustase niciun fel de vin de o săptămână. Un foc mic ardea în vatra din piatră, degajând o căldură slabă. Până şi focurile pentru gătit fuseseră interzise de dinainte de Dezastru, astfel încât fumul să nu îi demaşte. Cu toate acestea, deşi majoritatea Copiilor îi dispreţuiau pe Inchizitori, aceştia păreau să-i poarte o stimă ciudată lui Asunawa, de parcă părul său cărunt şi faţa lui sfrijită de martir îl binecuvântau cu toate idealurile în care credeau Copiii Luminii. Valda fu mirat când află despre asta pentru prima oară; nu era convins că Asunawa însuşi ştia despre asta. Oricum, erau suficienţi Inchizitori care puteau crea probleme. Nu că nu le-ar fi putut face faţă, dar era mai bine să evite astfel de probleme. Pentru moment.

– Mai c-a sosit timpul, zise el, închizând uşa în urma lui. Eşti pregătit?

Asunawa nu dădu niciun semn că ar vrea să se ridice în picioare sau să se întindă după mantia albă ce stătea îndoită peste masă, lângă el. Nu erau cusute pe ea razele soarelui, ci doar toiagul stacojiu. În schimb, îşi împreună mâinile peste carte, ascunzându-i paginile. Valda credea că era *Calea Luminii*, a lui Mantelar. O lectură ciudată pentru Marele Inchizitor. Era mai potrivită pentru noii recruţi; cei care nu ştiau să citească atunci când jurau erau învăţaţi astfel încât să poată studia cuvintele lui Mantelar.

– Am veşti despre o oaste andorană în Murandy, fiule, zise Asunawa. În interiorul ţinutului Murandy, poate.

– Murandy este departe de aici, zise Valda ca şi cum nu recunoştea o discuţie în contradictoriu veche ce ameninţa să fie reluată.

Părea, adeseori, că Asunawa uita de o discuție din care ieșise învins. Ce căutau andoranii în Murandy? Dacă veștile erau adevărate; foarte multe erau închipuiri ale călătorilor presărate cu minciuni. Andor. Chiar și acest nume îi spurca amintirile lui Valda. Morgase era moartă, altminteri doar o slujitoare a unor Seanchani. Aceștia aveau prea puțin respect pentru alte titluri în afară de ale lor. Moartă sau slujitoare, el o pierduse, dar încă și mai important, planurile pentru Andor îi erau zădărnicite. Galadedrid se transformase dintr-o pârghie utilă într-un simplu ofițer tânăr, care era prea popular printre soldații de rând. Ofițerii buni nu erau niciodată populari. Însă Valda era un om pragmatic. Trecutul era trecut. Planuri noi înlocuiră Andorul.

– Nu e așa de departe dacă vom mărșălui spre răsărit, prin Altara, fiule, prin nordul Altarei. Seanchanii n-au avut cum să se îndepărteze prea mult de Ebou Dar.

Răsfirându-și degetele ca să și le încălzească la focul slab din vatră, Valda oftă. Aceștia se răspândiseră precum ciuma în Tarabon și aici, în Amadicia. De ce credea bărbatul că Altara era diferită?

– Uiți de vrăjitoarele din Altara care au oastea lor? E nevoie să-ți amintesc? Dacă n-or fi deja în Murandy. Credea acele vești despre vrăjitoarele care mărșăluiau. El ridică tonul fără să vrea: Poate că așa-zisa oaste andorană despre care ai auzit sunt vrăjitoarele și oastea lor! I-au dat Caemlynul lui al'Thor, nu uita! Și Illianul, și jumătate de răsărit! Chiar crezi că vrăjitoarele sunt dezbinate? Zău?

El trase încet aer în piept, calmându-se. Încercând să se calmeze. Fiecare veste care venea de la răsărit era mai rea decât precedenta. O rafală de vânt ce pătrunse prin horn împrăștie scântei în odaie, iar el făcu un pas în spate, blestemând. Bordei afurisit! Până și hornul era prost făcut!

Asunawa închise cărțulia cu zgomot între palmele lui. Deși își ținea mâinile împreunate ca într-o rugăciune, ochii lui adânciți în orbite păreau brusc mai arzători decât focul.

– Cred că vrăjitoarele trebuie nimicite! Asta cred!

– Eu m-aș mulțumi să aflu cum au reușit să le îmblânzească Seanchanii.

Cu un număr suficient de vrăjitoare îmblânzite, el l-ar putea alunga pe al'Thor din Andor, din Illian și de oriunde sălășluia ca Umbra însăși. Ar putea fi mai bun decât însuși Aripă-de-Șoim!

– Trebuie nimicite, afirmă Asunawa cu încăpățânare.

– Și pe noi odată cu ele? întrebă Valda.

Se auzi o bătaie în ușă și, la chemarea scurtă a lui Asunawa, unul dintre străjerii de afară își făcu apariția în prag, luând poziție de drepți și lovindu-se cu brațul peste piept, într-un salut rigid.

– Seniore Mare Inchizitor, i se adresă el cu respect, Consiliul Unșilor este aici.

Valda așteptă. Oare bătrânul nebun va continua să se încăpățâneze când toți cei zece Seniori Căpitani care supraviețuiseră așteptau afară, călare și pregătiți de drum? Ce-a fost, a fost. Ce a trebuit să fie.

– Pot fi mulțumit dacă va doborî Turnul Alb, zise Asunawa pe un ton hotărât. Deocamdată. Voi veni la această întâlnire.

Valda schiță un zâmbet.

– Atunci, sunt mulțumit. Vom vedea împreună căderea vrăjitoarelor. Cu siguranță, el le va vedea căzând. Îți sugerez să poruncești să ți se pregătească armăsarul. Avem drum lung de făcut până la căderea nopții.

Dacă Asunawa avea să vadă căderea lor împreună cu el, asta era altă mâncare de pește.

Gabrellei îi plăceau plimbările călare prin pădurile acoperite de zăpadă alături de Logain și Toveine. El le lăsa mereu

pe Toveine şi pe ea să meargă în ritmul lor ca într-o aparentă intimitate, atâta vreme cât ele nu rămâneau prea în spate. Însă cele două Aes Sedai arareori vorbeau mai mult decât era absolut nevoie, chiar şi atunci când erau cu adevărat într-un cadru intim. Erau departe de a fi prietene. De fapt, Gabrelle îşi dorea, adeseori, ca Toveine să ceară să rămână în urmă atunci când Logain propunea aceste plimbări. Ar fi fost plăcut dacă ar fi fost cu adevărat singură.

Ţinând frâiele cu mâna protejată de mănuşa verde şi strângând cu cealaltă mantia căptuşită cu blană de vulpe, ea îşi îngădui să simtă frigul, doar puţin, doar cât să se mai învioreze. Zăpada nu era înaltă, însă aerul dimineţii era rece. Norii cenuşii făgăduiau mai multă zăpadă în curând. Sus, pe cer, zbura un soi de pasăre cu aripi lungi. Un vultur, poate; ea nu se prea pricepea la păsări. Plantele şi mineralele stăteau nemişcate într-un loc atunci când le studiai, la fel şi cărţile, şi manuscrisele, cu toate că acestea se puteau fărâmiţa între degetele ei, dacă erau suficient de vechi. Oricum, abia dacă distingea pasărea la înălţimea aceea, însă un vultur se potrivea în acel peisaj. Erau înconjuraţi de pădure, hăţişuri mici şi dese presărate printre copacii mai rari. Stejarii impunători, pinii şi brazii înalţi omorâseră mare parte din frunziş, deşi, pe ici, pe colo, nişte rămăşiţe groase şi maro de plante căţărătoare, care aşteptau primăvara încă îndepărtată, se agăţau de un bolovan sau de o lespede cenuşie. Ea ţinu minte acel peisaj răcoros şi pustiu ca pe un exerciţiu de novice.

Fără să vadă ţipenie de om în afară de cei doi însoţitori ai săi, ea mai că putea să îşi imagineze că se afla oriunde altundeva, nu în Turnul Negru. Acel nume oribil îţi venea acum în minte mult prea uşor. Era la fel de real ca Turnul Alb pentru cei care vedeau cazărmile mari din piatră care găzduiau sute de bărbaţi în pregătire şi satul care se dezvoltase în jurul lor. Nu mai era „aşa-zis". Ea se afla în satul acela de aproape

două săptămâni, dar mai existau părți din Turnul Negru pe care ea nu le văzuse încă. Perimetrul acestuia se întindea pe mai multe mile, împrejmuit fiind de un zid din piatră neagră care era în construcție. Cu toate acestea, aici, în pădure, ea aproape că uita de el.

Aproape. În afară de acel amalgam de senzații și emoții, esența lui Logain Ablar, care era mereu în gândurile ei, senzația permanentă de precauție stăpânită, de mușchi mereu gata să se încordeze. Un lup care vâna se putea simți astfel sau ca un leu. Poate. Capul bărbatului se mișca necontenit; chiar și aici, cerceta împrejurimile de parcă s-ar fi așteptat la un atac.

Ea nu avusese niciodată un Străjer – aceștia erau un apanaj inutil pentru surorile Brune; un servitor tocmit putea să facă tot ceea ce avea ea nevoie – și i se părea ciudat nu numai să aibă o legătură, dar să se afle și la capătul greșit al acesteia; legătura *aceasta* o obliga să se supună, iar ea era podidită cu tot soiul de interdicții. Așadar, nu era întocmai ca o legătură cu Străjerul. Surorile nu îi *obligau* pe Străjerii lor să se supună. Mă rog, nu foarte des. Surorile nu îi mai legau pe bărbați împotriva voinței lor de secole. Cu toate acestea, reprezenta un studiu fascinant. Ea se preocupase să interpreteze ceea ce simțea. Uneori, mai că reușea să îi citească gândurile. Alteori, era ca și când ar fi bâjbâit în puțul unei mine fără felinar. Probabil că va încerca să cerceteze dacă gâtul îi era întins pe butucul călăului. Ceea ce, în realitate, și era. El o putea simți așa cum îl simțea și ea.

Ea nu trebuia să uite asta niciodată. Unii Asha'mani ar fi putut crede că Aes Sedai acceptau cu resemnare captivitatea, însă doar un prost ar fi crezut că cincizeci și unu de surori, care fuseseră legate împotriva voinței lor, ar fi îmbrățișat resemnarea; iar Logain nu era prost. Și-apoi, el știa că ele fuseseră trimise ca să distrugă Turnul Negru. Cu toate acestea, dacă bănuia că ele încercau în continuare să pună capăt

ameninţării a sute de bărbaţi care puteau conduce... Lumină, aşa constrânse cum erau, o poruncă le-ar fi putut opri din drum! „Nu veţi vătăma cu nimic Turnul Negru." Ea nu putea înţelege de ce porunca aceea nu fusese dată ca o simplă măsură de precauţie. Ele trebuiau să reuşească. Dacă eşuau, lumea era sortită pierzaniei.

Logain se răsuci în şa – o siluetă impunătoare, cu umeri laţi, îmbrăcată într-o haină bine croită şi neagră ca smoala, fără pic de culoare în afară de Sabia argintie şi Dragonul roşu cu auriu de pe gulerul înalt. Mantia neagră îi era azvârlită pe spate, ca şi cum ar fi refuzat să se lase cuprins de frig. Aşa o fi fiind; aceşti bărbaţi păreau să creadă că trebuiau să lupte împotriva a tot, mereu. El îi zâmbi – liniştitor? –, iar ea clipi. Oare îngăduise să se simtă prea multă nelinişte prin legătură? Era un dans foarte delicat să încerce să îşi stăpânească emoţiile, să ofere doar reacţiile potrivite. Era aproape ca şi cum ar fi dat testul pentru şal, când fiecare fir trebuia ţesut perfect, fără cel mai mic defect, indiferent de orice distragere a atenţiei, doar că acest test nu se mai termina.

El îşi îndreptă atenţia spre Toveine, iar Gabrelle răsuflă uşurată. Aşadar, nu fu decât un zâmbet. Un gest prietenos. El se făcea adeseori plăcut. Ar fi putut fi agreabil dacă nu era ceea ce era.

Toveine îi zâmbi la rândul ei, iar Gabrelle încercă să nu clatine din cap uimită. Nu de la început. Trăgându-şi gluga mai pe ochi ca să se ferească de frig, aceasta îi ascundea faţa, oferindu-i şansa să arunce o privire în jur. O privi pe ascuns pe sora Roşie.

Tot ceea ce ştia despre cealaltă femeie îi spunea că aceasta îşi ascundea prea puţin ura, poate chiar deloc, iar Toveine îi detesta pe bărbaţii care puteau conduce la fel de mult ca orice Roşie pe care o cunoscuse vreodată Gabrelle. *Toate* Roşiile probabil că îl disprețuiau pe Logain Ablar după cele susţinute

de el, cum că însăşi Ajah Roşie îi întinsese o capcană astfel încât el să devină un Dragon fals. O fi tăcând el din gură acum, dar răul fusese făcut. Existau surori captive împreună cu ele care credeau că măcar Roşiile căzuseră într-o capcană întinsă chiar de ele. Cu toate acestea, Toveine nu făcea decât să îi *zâmbească*. Gabrelle îşi muşcă îngândurată buza de jos. Desandre şi Lemai le porunciseră tuturor să aibă relaţii cordiale cu Asha'manii de care erau legate, adevărat – bărbaţii trebuiau potoliţi înainte ca surorile să poată acţiona într-un mod util –, însă Toveine se burzuluia făţiş la fiecare poruncă pe care o primea de la oricare din cele două surori. Ea detestase să cedeze în faţa lor şi poate ar fi refuzat să facă acest lucru dacă Lemai nu ar fi fost şi ea Roşie, indiferent că ea recunoscuse că aşa trebuia să fie. Sau că nimeni nu îi mai recunoştea autoritatea odată ce ea le conduse spre captivitate. Ea detesta şi acest lucru. Cu toate acestea, din acel moment, ea începuse să îi zâmbească lui Logain.

De altfel, cum putea Logain să ţină celălalt capăt al legăturii şi să interpreteze zâmbetul acela ca fiind orice altceva, numai fals nu? Gabrelle mai trăsese de nodul acesta, fără a reuşi să îl desfacă. El ştia prea multe despre Toveine. Ar fi fost suficient să ştie despre frăţia Ajah de care aparţinea ea. Cu toate acestea, Gabrelle îl simţea mai puţin bănuitor atunci când se uita la sora Roşie decât atunci când se uita la ea. Nu se putea spune că nu era *deloc* bănuitor; bărbatul nu avea încredere în nimeni, pare-se. Dar mai puţin faţă de *orice* soră decât faţă de unii Asha'mani. Nici acest lucru nu avea nicio noimă.

„Nu este prost, îşi reaminti ea. Atunci, de ce? Şi de ce şi pentru Toveine? Ce pune ea la cale?"

Brusc, Toveine îi aruncă şi ei acelaşi zâmbet aparent cald şi vorbi de parcă ar fi dat glas măcar uneia dintre întrebările ei.

– Cu tine prin preajmă, murmură ea, într-o ceaţă de aburi, el abia dacă mă mai bagă în seamă. L-ai făcut captivul *tău*, soră.

Luată prin surprindere, Gabrelle se îmbujoră fără să vrea. Toveine nu făcea niciodată conversaţie şi era puţin spus că dezaproba situaţia dintre Gabrelle şi Logain. Seducerea lui păruse o cale atât de evidentă de a-i afla planurile, slăbiciunile. La urma urmei, chiar dacă el *era* Asha'man, ea fusese Aes Sedai cu mult timp înainte ca el să se nască şi nu era deloc necunoscătoare atunci când venea vorba de bărbaţi. El fusese atât de mirat când îşi dădu seama ce făcea ea, încât ea mai că *îl* crezu pe el ca fiind cel necunoscător. Neghioaba. A pretinde că e *domani* se dovedi a ascunde multe surprize şi câteva capcane. Cea mai rea dintre toate, o capcană pe care ea nu o putea dezvălui nimănui. Ea se temea foarte mult că Toveine ştia despre ea, cel puţin parţial. Pe de altă parte, toate surorile care o urmaseră trebuie să fi ştiut, iar ea credea că unele chiar ştiau. Niciuna nu vorbise despre această problemă şi era puţin probabil să o facă. Firește. Logain putea masca legătura într-un mod necruţător, despre care ea credea că îi va îngădui în continuare să îşi dea seama cât de bine îşi ascundea el trăirile, dar uneori, când împărţeau o pernă, el lăsa acea mască să cadă. Mai rău, rezultatele erau... devastatoare. Atunci nu exista nicio constrângere calmă, nicio analiză cu sânge-rece. Niciun fel de motiv.

Ea se grăbi să conjure din nou imaginea peisajului înzăpezit şi şi-o fixă în minte. Copaci, bolovani şi zăpada albă şi netedă. Zăpada netedă şi *rece*.

Logain nu îşi întoarse privirea spre ea, nici nu trădă vreun semn, însă legătura îi spuse că el era conştient că ea pierduse controlul pentru o clipă. Bărbatul deborda de îngâmfare! Şi de *satisfacţie*! Ea abia se abţinu să nu clocotească de furie. Însă el se aştepta ca ea să clocotească, arză-l-ar focu'! El *trebuia* să ştie care erau sentimentele ei faţă de el. Dacă ea îşi îngăduia să se înfurie şi mai tare, individul s-ar fi *amuzat* şi mai mult! Şi nici măcar nu încerca să ascundă acest lucru!

Toveine arbora un mic zâmbet satisfăcut, observă Gabrelle, însă nu avu la dispoziție decât o clipă ca să se întrebe care era motivul.

Avuseseră toată dimineața doar pentru ei, dar acum un alt călăreț își făcu apariția printre copaci, un bărbat fără mantie, tot în negru, care își întoarse calul în direcția lor când îi zări și își înfipse călcâiele în coastele animalului ca să o ia la galop în ciuda zăpezii. Logain smuci de hățuri ca să aștepte cu un calm aparent, iar Gabrelle trase aer în piept când își opri calul lângă el. Sentimentele care treceau prin legătură se schimbaseră. Acum întruchipau tensiunea unui lup care aștepta să atace. Ea se aștepta să îi vadă mai degrabă mâinile goale pe mânerul sabiei, nu odihnindu-se pe măciulia înaltă a șeii.

Străinul era aproape la fel de înalt ca Logain, avea râuri de păr bălai ce i se revărsau pe umerii lați și arbora un zâmbet șarmant. Era mult prea frumos ca să n-o știe, mult mai chipeș decât Logain. Încercările vieții îi înăspriseră fața lui Logain, lăsând urme. Tânărul acesta avea încă fața netedă. Cu toate acestea, Sabia și Dragonul îi ornau gulerul hainei. El le privi cu atenție pe cele două surori cu ochii lui de un albastru deschis.

– Împarți așternuturile cu amândouă, Logain? zise el cu o voce groasă. Cea durdulie mi se pare cam rece, dar cealaltă pare destul de caldă.

Toveine șuieră nervoasă, iar Gabrelle își încleștă fălcile. Ea nu prea se sinchisise să ascundă ce era – nu era cairhienină, ca să ascundă în intimitate de ce se rușina în public –, dar asta nu însemna că se aștepta să fie subiect de zeflemea. Mai rău, bărbatul vorbea de parcă ele ar fi fost niște ușuratice dintr-o tavernă!

– Să nu mai aud niciodată vorbele astea, Mishraile, zise Logain încet, iar ea își dădu seama că legătura se schimbase din nou.

Acum era rece; atât de rece, încât zăpada părea caldă. Atât de rece, încât un mormânt părea cald. Ea mai auzise acest nume, Atal Mishraile, şi simţi neîncredere în glasul lui Logain atunci când acesta îl rosti – cu mai multă siguranţă decât faţă de ea sau faţă de Toveine –, dar acesta era impulsul de a ucide. Era aproape amuzant. Bărbatul o ţinea prizonieră; cu toate acestea, era gata să comită acte de violenţă pentru a-i apăra reputaţia? O parte din ea voia să râdă, însă ea ascunse această informaţie. Orice frântură de informaţie putea fi utilă.

Tânărul nu lăsă să se vadă că ar fi simţit vreo ameninţare. Zâmbetul nu îi dispăru de pe buze.

– M'Hael spune că poţi pleca, dacă vrei. Nu vede niciun motiv pentru care ai vrea te ocupi de recrutare.

– Cineva trebuie s-o facă, răspunse Logain cu o voce liniştită.

Gabrelle schimbă o privire mirată cu Toveine. De ce *ar vrea* Logain să se ducă să recruteze? Văzuseră grupuri de Asha'mani întorcându-se din aceste misiuni, mereu obosiţi după Topirea-n-văzduh pe distanţe lungi şi, de obicei, murdari şi iritaţi. Se părea că bărbaţii care băteau toba pentru Dragonul Renăscut nu aveau parte întotdeauna de cea mai călduroasă primire, nici măcar înainte ca să afle cineva ce urmăreau cu adevărat. Şi de ce ea şi Toveine aflau abia acum despre asta? Ea ar fi putut *jura* că el îi spunea totul atunci când se aflau în pat.

Mishraile ridică din umeri.

– Sunt suficienţi Consacraţi şi Soldaţi care să facă treaba asta. Firește, bănuiesc că te plictiseşti să supraveghezi mereu instruirea. Să îi înveţi pe proşti cum să se furişeze prin păduri sau să se cațăre pe stânci de parcă n-ar fi în stare să conducă niciun dram de Putere. Până şi un sat cât un purice ar putea arăta mai bine. Zâmbetul lui se transformă în rânjet,

dispreţuitor şi deloc şarmant. Poate că dacă îl vei ruga pe M'Hael, îţi va îngădui să participi la lecţiile lui de la palat. Atunci nu te-ai plictisi.

Expresia de pe faţa lui Logain nu se schimbă, dar Gabrelle simţi o furie fulgerătoare prin legătură. Ea auzise una-alta despre Mazrim Taim şi despre lecţiile lui particulare, însă tot ceea ce ştiau cu adevărat surorile era că Logain şi adepţii lui nu aveau încredere în Taim sau în cei care participau la lecţiile lui, iar Taim părea să nu aibă încredere în Logain. Din nefericire, surorile reuşeau să afle prea puţine lucruri despre aceste lecţii; niciuna nu era legată de vreun bărbat din facţiunea lui Taim. Unele credeau că această lipsă de încredere se datora faptului că ambii bărbaţi susţinuseră că erau Dragonul Renăscut sau unui semn al nebuniei pe care conducerea o aducea asupra bărbaţilor. Ea nu observase nici urmă de nebunie la Logain şi o căuta cu aceeaşi îndârjire cu care căuta semne că el ar urma să conducă. Dacă ea va fi legată de el atunci când acesta va înnebuni, nebunia i-ar putea cuprinde şi ei mintea. Însă, indiferent ce provocase o fisură în rândurile Asha'manilor, acest lucru trebuia exploatat.

Lui Mishraile îi dispăru zâmbetul când Logain abia dacă se uită la el.

– Bucură-te de puricii tăi, zise el în cele din urmă, întorcându-şi calul. O lovitură de călcâi îl făcu pe animal să ţâşnească din loc, iar el strigă peste umăr: Pe unii dintre noi îi aşteaptă gloria, Logain.

– S-ar putea să nu se bucure de Dragonul lui pentru multă vreme, murmură Logain, privindu-l pe celălalt bărbat cum se îndepărtează în galop. E prea slobod de gură.

Gabrelle nu credea că el vorbise serios atunci când făcuse acel comentariu despre ea şi Toveine, dar la ce altceva s-ar fi putut referi? Şi de ce era, dintr-odată, îngrijorat? Ascundea

asta foarte bine, mai ales având în vedere legătura, dar totuşi el era îngrijorat. Lumină, uneori i se părea că a şti ce îi trecea unui bărbat prin cap îi sporea nedumerirea!

Dintr-odată, el îşi întoarse ochii spre ea şi Toveine şi le privi cu atenţie. O nouă urmă de îngrijorare se furişă prin legătură. În privinţa lor? Sau – un gând ciudat – *pentru* ele?

– Mă tem că va trebui să ne întrerupem plimbarea, zise el după o clipă. Am de făcut nişte pregătiri.

El nu o luă la galop, dar grăbi mai mult pasul spre satul unde se aflau bărbaţii învăţăcei decât atunci când ieşise din el. Era concentrat la ceva, acum; gândindu-se bine, Gabrelle bănuia despre ce era vorba. Legătura aproape că vibra. El trebuie să fi călărit din instinct.

Înainte să ajungă prea departe, Toveine îşi aduse calul aproape de cel al Gabrellei. Aplecându-se în şa, ea încercă să o fixeze cu privirea pe Gabrelle, aruncând în tot acest timp câte o privire în direcţia lui Logain, ca şi când s-ar fi temut că acesta s-ar putea uita în urmă şi le-ar vedea vorbind. Aceasta nu părea să fie atentă la ceea ce îi transmitea legătura. Efortul depus o făcu să se legene în şa ca o marionetă, fiind în pericol de a cădea.

– Trebuie să îl însoţim, şopti sora Roşie. Trebuie să te ocupi de asta, cu orice preţ. Gabrelle îşi arcui sprâncenele, iar Toveine se îmbujoră, însă rămase la fel de stăruitoare. Nu ne putem permite să fim lăsate în urmă, spuse ea pe nerăsuflate. Bărbatul n-a renunţat la aspiraţiile lui atunci când a venit aici. Indiferent ce mârşăvie pune la cale, noi nu putem face nimic dacă nu suntem chiar lângă el atunci când va încerca.

– Eu văd ce e chiar în faţa mea, zise Gabrelle pe un ton tăios şi răsuflă uşurată când Toveine încuviinţă, pur şi simplu, din cap şi tăcu.

Gabrelle abia reuşea să stăpânească teama ce începea să o cuprindă. Toveine nu *se gândea* niciodată la ceea ce trebuie

să fi simţit prin legătură? Ceea ce fusese mereu acolo în legătură cu Logain – determinarea – acum era tăioasă ca lama unui cuţit. De data aceasta, ea credea că ştia ce însemna asta, iar la acest gând i se usca gura. Nu ştia împotriva cui, dar era convinsă că Logain Ablat pleca la război.

Coborând încet unul dintre coridoarele mari ce şerpuia în spirală prin Turnul Alb, Yukiri era agitată ca o pisică înfometată. Abia dacă auzea ce îi spunea cealaltă soră care plutea alături de ea. Deşi dimineaţă, era întuneric, căci prima geană de lumină era acoperită de zăpada care cădea din abundenţă peste Tar Valon, iar la nivelurile mijlocii ale Turnului era la fel de frig ca iarna în Ţinuturile de Hotar. Mă rog, poate nu la fel de frig, recunoscu ea după o clipă. Nu mai fusese atât de departe înspre miazănoapte de ani buni, iar memoria îi juca uneori feste. Acesta era motivul pentru care consemnările erau atât de importante. Exceptând, oricum, situaţiile când nu îndrăzneai să aşterni nimic pe foaie. Totuşi, era destul de răcoros. În ciuda ingeniozităţii şi a priceperii vechilor constructori, căldura emanată de cuptoarele uriaşe de la subsol nu ajungea atât de sus. Curenţii de aer făceau să danseze flăcările lampadarelor, iar unii erau suficient de puternici încât să mişte tapiseriile grele înşirate la distanţă pe pereţii albi, flori de primăvară, ţinuturi împădurite şi animale şi păsări exotice alternând cu scene reprezentând biruinţele Turnului, care nu ar fi fost expuse în porţiunile publice de jos. Odăile ei, cu şemineurile lor calde, fuseseră mult mai confortabile odinioară.

Mintea îi era frământată de veştile din lumea exterioară, în ciuda eforturilor ei de a le evita. Sau, mai degrabă, de lipsa de veşti întemeiate. Veştile pe care le aduceau iscoadele din Altara şi Arad Doman semănau doar confuzie, iar cele câteva veşti care începeau să se strecoare afară din Tarabon erau, de asemenea, înspăimântătoare. Zvonurile îi plasau pe

domnitorii Ţinuturilor de Hotar peste tot, din Mana Pustiitoare şi până în Andor şi din Amadicia până în Pustiul Aiel; singurul lucru sigur era acela că niciunul nu se afla acolo unde ar fi trebuit să fie, adică să păzească Hotarul. Aielii erau peste tot şi, în sfârşit, scăpaţi de sub controlul lui al'Thor, pare-se, dacă fuseseră vreodată controlaţi de el. Când află ultimele veşti din Murandy, îi veni să scrâşnească din dinţi şi să plângă în acelaşi timp, pe când Cairhien...! Erau surori peste tot în Palatul Soarelui, unele fiind bănuite a fi rebele şi niciuna cunoscută ca fiind loială, şi încă nicio veste de la Coiren şi solia ei de când plecaseră din oraş, deşi ar fi trebuit să se întoarcă de mult în Tar Valon. Şi, ca şi când asta n-ar fi fost de-ajuns, al'Thor însuşi dispăruse din nou ca o bulă de săpun. Oare să fie adevărate poveştile cum că el distrusese pe jumătate Palatul Soarelui? Lumină, bărbatul nu *putea* înnebuni încă! Sau propunerea nesocotită a Elaidei de a-l „proteja" îl speriase, făcându-l să se ascundă? Pe el îl speria *ceva*? El o speria pe ea. Le speria şi pe celelalte membre ale Divanului, indiferent de ce măşti preferau să afişeze.

Singurul lucru cu adevărat sigur era acela că nimic din toate acestea nu avea importanţă nici cât negru sub unghie pe furtună. Deşi ştia toate astea, starea ei de spirit nu se schimbă deloc. A-ţi face griji că poţi rămâne încâlcit printre trandafiri, chiar dacă spinii acestora te-ar putea ucide în cele din urmă, pare un lux atunci când ai vârful unui cuţit lipit de coaste.

– De fiecare dată când a plecat din Turn în ultimii zece ani, a fost ca să-şi vadă de treburile ei; aşadar, nu avem consemnări recente pe care să le verificăm, şopti însoţitoarea ei. Este greu să aflăm când *a ieşit* mai exact din Turn şi a păstrat... discreţia.

Cu părul de un auriu închis, prins cu piepteni de fildeş, Meidani era înaltă şi suficient de zveltă încât să pară gata să-şi piardă echilibrul din cauza pieptului ei, un efect scos în

evidență atât de corsajul argintiu-închis cu broderii pe care îl purta, cât și de felul în care se apleca pentru a ajunge cu gura la nivelul urechii lui Yukiri. Șalul îi ședea pe încheieturile mâinilor, iar ciucurii lungi și cenușii se târau pe pardoseala de gresie.

– Îndreaptă-te de spate, mârâi încet Yukiri. N-am urechile pline de ceară.

Cealaltă femeie își îndreptă brusc spatele, îmbujorându-se ușor. Ridicându-și mai sus șalul pe brațe, Meidani îi aruncă o privire peste umăr Străjerului ei Leonin, care le urma discret la o oarecare distanță. Dacă ele auzeau zornăitul slab al clopoțeilor din argint pe care bărbatul zvelt îi avea prinși în cozile negre și împletite, el nu putea auzi nimic din ceea ce era rostit pe un ton moderat. Bărbatul nu știa mai mult decât era nevoie – destul de puțin, de fapt, doar că Aes Sedai a lui voia anumite lucruri de la el; asta era de-ajuns pentru orice Străjer priceput – și putea provoca probleme dacă afla prea multe. Însă nu era nevoie de șușoteli. Oamenii care îi vedeau pe alții șușotind voiau să afle care era secretul.

Cealaltă Cenușie era tot un motiv de enervare, la fel ca lumea exterioară, chiar dacă femeia părea o stăncuță cu pene de lebădă. Însă nu era motivul principal, oricum. O rebelă care se prefăcea a fi loială era un lucru dezgustător; cu toate acestea, Yukiri se bucura, de fapt, că Saerin și Pevara o convinseseră să nu le dea încă pe Meidani și pe suratele ei stăncuțe pe mâna legii Turnului. Acum aveau aripile legate și erau folositoare. Se putea obține puțină îndurare atunci când aveau să fie judecate. Firește, atunci când urma să se afle de legământul care îi legase aripile lui Meidani, s-ar fi putut ca și Yukiri să își dorească să aibă parte de îndurare. Rebele sau nu, ceea ce le făcuseră ea și celelalte lui Meidani și aliatelor ei era la fel de în afara legii ca și crima. Sau trădarea. Un legământ de supunere – jurat pe însuși Sceptrul Legămintelor;

făcut sub presiune – era foarte asemănător cu Forţarea, care era evident interzisă dacă nu era definită cu adevărat. Cu toate acestea, uneori, trebuia să afumi stupul ca să iasă viespile, iar surorile din Ajah Neagră erau nişte viespi periculoase. Legea îşi va urma cursul la timpul potrivit – fără lege, nu exista nimic –, însă ea trebuia să fie mai îngrijorată dacă avea să supravieţuiască acestei afumări decât pedepselor impuse de lege. Trupurile neînsufleţite nu trebuiau să îşi facă griji în privinţa pedepselor.

Ea făcu un semn scurt cu mâna ca Meidani să continue, dar cealaltă femeie nici nu apucă bine să deschidă gura că trei Brune îşi făcură apariţia de după colţul unui alt coridor chiar în faţa lor, fluturându-şi şalurile ca Verzile. Yukiri le ştia puţin pe Marris Thornhill şi pe Doraise Mesianos, aşa cum le ştiau Conducătoarele pe surorile din celelalte frăţii Ajah care stăteau perioade îndelungate de timp în Turn, adică suficient cât să pui un nume unui chip şi nimic mai mult. Blânde şi absorbite în studiile lor, aşa le-ar fi descris ea, dacă i s-ar fi cerut acest lucru. Elin Warrel primise atât de curând şalul, încât ar fi trebuit să facă curtoazii din instinct. În loc să facă o reverenţă în faţa unei Conducătoare, toate trei se holbau însă la Yukiri şi la Meidani aşa cum pisicile se holbau la nişte câini ciudaţi. Sau poate cum câinii se holbau la nişte pisici ciudate. Nici urmă de blândeţe în acest caz.

– Aş putea să te întreb despre un aspect al legii arafelline, Conducătoare? întrebă Meidani, pe un ton atât de blând de parcă asta intenţionase să spună încă de la început.

Yukiri încuviinţă din cap, iar Meidani începu să pălăvrăgească despre drepturile de a pescui în râuri faţă de pescuitul în lacuri, un subiect deloc inspirat. Un magistrat ar putea-o ruga pe o Aes Sedai să dea ascultare unui caz referitor la drepturile de a pescui, însă doar pentru a-i întări părerea

atunci când erau implicaţi oameni puternici, iar ea îşi făcea griji în privinţa unei revendicări a tronului.

Brunele erau urmate de un singur Străjer – Yukiri nu îşi putea aduce aminte dacă acesta îi aparţinea lui Marris sau Doraisei –, un individ voinic cu faţa rotundă şi moţ negru în creştet, care se uită la Leonin şi la sabia din spinarea acestuia cu o neîncredere preluată cu siguranţă de la sora lui. Cele două surori o luară cu paşi mari în sus, pe coridorul care şerpuia în spirală, cu bărbiile lor durdulii ridicate, iar slăbănoaga cea nouă ţopăi neliniştită, încercând să ţină pasul cu ele. Străjerul le urmă cu paşi mari, emanând aerul unui bărbat aflat într-o ţară ostilă.

În vremea aceea, ostilitatea era un lucru foarte obişnuit. Zidurile invizibile dintre frăţiile Ajah, odinioară abia suficient de groase pentru a ascunde secretele fiecărei frăţii Ajah, se transformaseră în nişte metereze din piatră tare cu şanţuri. Nu, nu şanţuri; hăuri, adânci şi căscate. Surorile nu părăseau niciodată aripa frăţiei lor, luându-şi adeseori Străjerii cu ele chiar şi la bibliotecă sau în sălile de mese, şi purtau întotdeauna şalul, de parcă, altminteri, cineva le-ar putea încurca frăţia Ajah. Yukiri însăşi şi-l purta pe cel mai bun al ei, brodat cu argint şi fire de aur şi cu ciucurii lungi de mătase care îi atârnau până la glezne. Bănuia că şi ea se lăuda puţin cu frăţia ei. În ultima vreme, ea se gândise că doisprezece ani ar fi fost suficient timp pentru a sta fără Străjer. Un gând oribil, odată ce dedusese sursa. Nicio soră nu ar fi trebuit să aibă nevoie de Străjer în interiorul Turnului Alb.

Nu pentru prima oară îi venea acest gând că cineva trebuia să facă pe mijlocitorul între frăţiile Ajah, şi repede, altminteri rebelele ar fi intrat dansând pe uşa din faţă, îndrăzneţe ca nişte hoţi, şi ar fi golit casa, în vreme ce celelalte se certau cine se va alege cu vasele de cositor ale strămătuşii Sumi. Însă singura rezolvare pe care o vedea ca să pună

capăt mârâielilor era să le facă pe Meidani şi pe prietenele ei să recunoască în public că fuseseră trimise în Turn de către rebele ca să răspândească zvonuri – poveşti despre care ele insistau că erau adevărate! – cum că Ajah Roşie îl crease pe Logain ca Dragon fals. Oare *putea* fi adevărat? Fără ştiinţa Pevarei? Era imposibil de crezut că o Conducătoare, mai ales Pevara, putea fi păcălită. În orice caz, acea mică încălcitură fusese deja acoperită de multe altele, încât să se diferenţieze cu greu. Şi-apoi ar putea pierde ajutorul a zece dintre cele paisprezece femei de care era sigură că nu erau din Ajah Neagră, ca să nu mai pomenim de faptul că ar putea dezvălui ce puneau la cale celelalte, înainte să izbucnească furtuna.

Ea tremură, şi nu din cauza curenţilor de aer de pe coridor. Ea şi toate celelalte femei care vor dezvălui adevărul vor muri înainte ca furtuna să se domolească, într-un aşa-zis accident sau în somn. Sau ar putea dispărea, pur şi simplu, plecând, pare-se, din Turn, fără a mai fi văzute vreodată. Ea nu se îndoia de asta. Dovezile ar fi îngropate atât de adânc, încât nicio oaste cu lopeţi nu le-ar putea dezgropa vreodată. Chiar şi zvonurile ar fi înăbuşite. Nu se mai întâmplase asta. Lumea şi majoritatea surorilor încă mai credeau că Tamra Ospenya murise în somn. Şi ea crezuse asta. Ele vor trebui să şi le aducă aproape pe surorile din Ajah Neagră, cât mai aproape, înainte să îndrăznească să riște să facă totul public.

Meidani îşi reluă încă o dată raportul, odată ce Brunele se făcură nevăzute, însă tăcu din nou după câteva clipe, când, chiar în faţa lor, o mână mare şi păroasă dădu brusc la o parte tapiseria din interior. Un curent rece năvăli afară pe uşa care stătea ascunsă în spatele tapiseriei cu păsări viu colorate din Tărâmurile Secate şi un individ voinic, îmbrăcat într-o haină de lucru groasă şi maro, pătrunse cu spatele pe coridor, trăgând un cărucior de mână plin ochi cu bucăţi de hicori pe care un alt servitor într-o haină din lână aspră îl împingea

din spate. Erau muncitori de rând: niciunul nu avea Flacăra albă pe piept.

La vederea celor două Aes Sedai, bărbaţii lăsară repede tapiseria să cadă la loc şi îşi împinseră căruciorul din drum, pe lângă perete, încercând în tot acest timp să facă plecăciuni, cât pe ce să răstoarne încărcătura, lucru care îi făcu să prindă speriaţi lemnele de foc ce începeau să alunece în timp ce continuau să facă plecăciuni. Nu încăpea îndoială că aceştia se aşteptaseră să-şi facă treaba fără să întâlnească vreo soră. Yukiri simţea întotdeauna milă faţă de oamenii care trebuiau să care lemne şi apă şi toate cele de la parter până sus, la rampele servitorilor, însă trecu pe lângă ei, aruncându-le o privire încruntată.

Discuţiile din timpul plimbărilor nu erau niciodată auzite de alte urechi, iar coridoarele din zonele comune i se păruseră un loc potrivit pentru a vorbi între patru ochi cu Meidani. Era mult mai bine decât în apartamentul ei, unde orice scut împotriva ascultatului nu ar fi făcut decât să anunţe pe toată lumea din aripa Cenuşiilor că ea discuta secrete şi, încă şi mai grav, cu cine. În acel moment, erau doar vreo două sute şi ceva de surori în Turn, o cifră pe care Turnul Alb ar fi putut-o înghiţi şi tot ar fi părut gol, iar cum toate se evitau între ele, zonele comune ar fi trebuit să fie pustii. Aşa crezuse ea.

Îi luase în considerare pe servitorii în livrele, care se grăbeau să verifice fitilurile lămpilor sau nivelul uleiului sau să îndeplinească alte zeci de sarcini, şi pe muncitorii simpli care cărau în spinări coşuri de răchită pline ştie Lumina cu ce. Aceştia mişunau întotdeauna la primele ore ale dimineţii, pregătind Turnul pentru ziua respectivă, însă făceau plecăciuni şi reverenţe grăbite, apoi se îndepărtau iute din calea vreunei surori. Din calea celor care puteau auzi. Servitorii din Turn ştiau să fie discreţi, mai ales că oricine trăgea cu urechea la ce vorbea o soră era dat afară. Având în vedere

noua stare de spirit ce domnea în Turn, servitorii se străduiau din răsputeri să evite orice ocazie de a auzi lucruri pe care nu ar trebui să le audă.

La ceea ce nu cugetase ea era numărul mare de surori care alegeau să se plimbe în afara sectoarelor lor, câte două sau câte trei, în ciuda orei sau a frigului. Roşiile încercau să sfideze cu privirile pe oricine întâlneau, în afară de alte Roşii; Verzile şi Galbenele rivalizau pentru coroana măreţiei, iar Brunele se străduiau din răsputeri să le întreacă pe amândouă. Câteva Albe, toate în afară de una fără Străjer, încercau să păstreze o faţă sobră, deşi tresăreau la auzul zgomotului propriilor paşi. Nu dispărea un grup vreme de câteva minute, înainte să îşi facă apariţia un altul, pare-se, astfel încât Meidani petrecu la fel de mult timp clevetind despre aspecte ale legii cât petrecu dând raportul.

Cel mai rău dintre toate fu că, de două ori la rând, surorile Cenuşii zâmbiră uşurate când le văzură pe altele din frăţia lor şi li s-ar fi alăturat dacă Yukiri n-ar fi clătinat din cap. Acest lucru o înfurie la culme, deoarece toate care le vedeau înţelegeau că ea avea un motiv special pentru a fi singură cu Meidani. Chiar dacă Ajah Neagră nu băga de seamă, facă Lumina să nu existe niciun motiv s-o facă, prea multe surori spionau celelalte frăţii Ajah în ultima vreme şi, în ciuda celor Trei Legăminte, poveştile pe care acestea le răspândeau creşteau în număr. Cu Elaida care încerca, pare-se, să oblige frăţiile Ajah să se alinieze prin forţă brută, şi aceste poveşti aduceau penitenţe. În cel mai bun caz, puteau nădăjdui că puteai să te prefaci că aleseseşi să le faci din motive proprii. Yukiri făcuse deja una şi nu mai dorea să-şi piardă vremea frecând din nou duşumelele, mai ales acum când avea atât de multe pe cap, încât nu ştia ce să facă cu ele. Dacă ar fi ales cealaltă variantă, o vizită privată făcută Silvianei nu era nici aceea o alegere mai bună, chiar dacă ar fi câştigat timp!

Elaida părea mai înverşunată ca oricând de când începuse să o cheme pe Silviana pentru aşa-zisele penitenţe proprii. Întreg Turnul încă fremăta din această cauză.

Oricât de mult detesta Yukiri să recunoască, toate acestea o făceau să fie mai atentă la felul cum le privea pe celelalte surori pe care le vedea. Dacă priveai îndelung, puteai lăsa impresia că eşti iscoadă. Dacă îţi mutai privirea prea repede, puteai lăsa impresia că aveai ceva de ascuns, iar rezultatul era acelaşi. Chiar şi-aşa, ea abia se abţinu să nu le privească insistent pe două Galbene care pluteau de-a lungul unui coridor ca două regine în propriul lor palat.

Străjerul oacheş şi voinic care le urma la o distanţă suficient de mare încât să le acorde intimitate trebuie să-i fi aparţinut Pritallei Nerbaijan, o femeie cu ochi verzi care scăpase în mare măsură de nasul saldaeanilor pentru că Atuan Larisett nu avea Străjer. Yukiri ştia puţine lucruri despre Pritalle, dar va afla mai multe după ce o va vedea într-o conversaţie intimă cu Atuan. Tarabonera era splendidă, înveşmântată într-o rochie cu guler înalt, cenuşiu, brăzdat cu dungi galbene şi cu şalul ei cu ciucuri din mătase. Părul ei negru, împletit în cosiţe subţiri şi cu mărgele, care îi ajungea până la talie, încadra o faţă care, cumva, părea perfectă fără a fi frumoasă. Era şi destul de modestă, cel puţin conform purtării Galbenelor. Însă ea era femeia pe care Meidani şi celelalte încercau să o studieze fără a fi bănuite de ceva. Femeia al cărei nume se temeau să îl rostească cu voce tare dacă nu se aflau în spatele unor scuturi puternice. Atuan Larisett era una dintre cele trei surori Negre pe care le ştia Talene. Acesta era felul în care se organizau trei femei care se cunoşteau între ele, trei femei care alcătuiau un nucleu, iar fiecare femeie mai cunoştea încă una pe care celelalte două nu o cunoşteau. Atuan fusese „încă una" a Talenei, prin urmare, exista o oarecare speranţă că aceasta ar putea duce la celelalte două.

Chiar înainte ca să dispară cele două după un colţ, Atuan aruncă o privire în sus, spre coridorul spiralat. Deşi privirea ei doar trecu pe lângă Yukiri, acest lucru fu îndeajuns ca acesteia să-i stea inima în loc. Ea continuă să păşească, păstrându-şi cu greu expresia calmă, însă se aventură să arunce o privire când ajunse la colţ. Atuan şi Pritalle înaintaseră deja bine pe coridor, îndreptându-se spre cercul exterior. Deşi Străjerul stătea în cale, niciuna nu privi în urma sa. Pritalle clătina din cap. Ca urmare a ceea ce îi spunea Atuan? Erau prea departe ca Yukiri să poată auzi altceva în afară de bocănitul slab al cizmelor Străjerului pe plăcile pardoselii. Nu fusese decât o privire rapidă, firește. Ea grăbi pasul, ca să nu mai poată fi văzută în caz că vreuna din ele arunca o privire peste umăr, şi expiră îndelung, nebăgând de seamă că îşi ţinuse răsuflarea. Meidani o imită uşor, lăsându-şi umerii să cadă.

„Ciudat cum ne afectează", gândi Yukiri, îndreptându-şi umerii.

Când ele aflaseră pentru prima oară că Talene era Iscoada Celui Întunecat, aceasta fusese prizonieră despărţită de Izvor. „Şi tot ne băga în sperieţi", recunoscu în sinea ei. Ei bine, ce făcuseră ele ca să o oblige să mărturisească le băgase în sperieţi la început, însă după ce aflară adevărul, ele amuţiseră. Acum, Talene era legată mai strâns decât Meidani, păzită îndeaproape chiar dacă părea că se mişcă liberă – cum să ţii o Conducătoare prizonieră fără să bage nimeni de seamă o depăşise până şi pe Saerin –, iar ea, în disperarea ei, era dornică să împărtăşească orice fărâmă de informaţie pe care o ştia sau pe care doar o bănuia în speranţa că asta îi va salva viaţa. Nu că ar fi avut de ales. Era doar un obiect al fricii. Cât despre restul...

Pevara încercase să susţină că Talene se înşela în privinţa Galinei Casban şi făcuse o criză de furie care ţinuse o zi întreagă când, în cele din urmă, fusese convinsă că sora ei

Roşie era, de fapt, Neagră. Susţinea în continuare că o va strânge de gât cu mâinile ei pe Galina. Yukiri însăşi simţise o detaşare atunci când fusese numită Temaile Kinderode. Dacă existau Iscoade ale Celui Întunecat în Turn, era de înţeles ca acestea să fie Cenuşii, deşi poate repulsia faţă de Temaile ajuta. Ea îşi păstră calmul chiar şi după ce puse lucrurile cap la cap şi îşi dădu seama că Temaile plecase din Turn în aceeaşi perioadă în care trei surori fuseseră ucise. Acest lucru făcuse ca alte nume să fie bănuite, alte surori care plecaseră şi ele atunci, dar Galina şi Temaile şi restul erau plecate din Turn, de neatins pentru moment, şi doar împotriva celor două existau dovezi că erau Iscoade ale Celui Întunecat.

Atuan era chiar acolo, Ajah Neagră fără îndoială, şi se plimba nestingherită prin Turn, necontrolată şi nelegată de cele Trei Legăminte. Şi până când Doesine putea aranja ca ea să fie interogată în taină – o chestiune dificilă, chiar şi pentru o Conducătoare a frăţiei Ajah din care făcea parte Atuan, din moment ce aceasta trebuia ascunsă de *toată lumea* –, până atunci, nu puteau decât să o supravegheze. O supraveghere atentă, de la distanţă. Era ca şi când trăiai cu o viperă roşie – nu ştiai niciodată când te vei trezi faţă în faţă cu ea, nu ştiai niciodată când va muşca. Era ca şi când trăiai într-un cuib de vipere roşii, dar puteai vedea doar una.

Brusc, Yukiri îşi dădu seama că în faţă, cât vedea cu ochii, coridorul larg şi şerpuitor era pustiu, iar când aruncă o privire în spate îl văzu doar pe Leonin. Ziceai că Turnul era pustiu, în afară de ei trei. Nu se zărea nicio mişcare în afară de flăcările pâlpâitoare ale lampadarelor. Tăcere.

Meidani tresări uşor.

– Iertare, Conducătoare! M-a luat pe nepregătite vederea ei neaşteptată. Unde rămăsesem? A, da. Înţeleg că Annharid şi Celestin încearcă să-i descopere prietenele apropiate în Ajah Galbenă.

Celestin şi Annharid erau acolitele Meidaniei, amândouă Galbene. Existau două din fiecare Ajah – în afară de cea Roşie şi cea Albastră, firește –, lucru ce se dovedise a fi foarte util.

– Mă tem că asta nu va fi de prea mare ajutor. Ea are un cerc mare de prietene sau a avut, înainte să apară... situaţia actuală dintre frăţiile Ajah. În vocea ei se simţi o brumă de satisfacţie, indiferent de expresia ei serioasă; tot rebelă era, în ciuda legământului făcut. Investigarea lor va fi dificilă, dacă nu imposibilă.

– Uită de ea deocamdată.

Yukiri făcu un efort ca să nu îşi întindă gâtul şi să încerce să privească în toate direcţiile odată. O tapiserie lucrată cu flori mari şi albe flutură uşor, iar ea ezită până când se asigură că nu era decât un curent de aer şi nu un alt servitor care ieşea de pe rampa servitorilor. Nu îşi putea aminti niciodată unde se aflau aceste rampe. În felul său, noul ei subiect era la fel de periculos de discutat precum cel care o privea pe Atuan.

– Aseară, mi-am amintit că ai fost novice împreună cu Elaida şi prietene apropiate, dacă îmi amintesc bine. Ar fi o idee bună dacă ai reînnoi această prietenie.

– Asta a fost în urmă cu câţiva ani, răspunse femeia mai înaltă pe un ton înţepat, ridicându-şi şalul pe umeri şi înfăşurându-l în jurul trupului de parcă, brusc, i-ar fi fost frig. Elaida a rupt-o cum se cuvine atunci când a devenit Aleasă. Ar fi putut fi acuzată de favoritism dacă eu aş fi fost într-o clasă unde ar fi fost numită să predea.

– Mai bine pentru tine că nu te-ai numărat printre preferate, zise Yukiri pe un ton sec.

Cruzimea actuală de care dădea dovadă Elaida avea precedent. Înainte să plece în Andor în urmă cu mulţi ani, ea trăsese atât de tare de preferatele ei, încât surorile fuseseră nevoite să intervină nu o dată. Siuan Sanche fusese una dintre ele, o amintire ciudată, căci Siuan nu avusese niciodată

nevoie să fie salvată de standardele pe care nu le atingea. O amintire ciudată și tristă.

– Chiar și-așa, *vei* face tot ce-ți va sta în putință să reînnoiești această prietenie.

Meidani păși încoace și-ncolo de-a lungul coridorului, deschizându-și și închizându-și gura, potrivindu-și iar și iar șalul, dând din umeri de parcă ar fi încercat să alunge un tăun, privind oriunde altundeva numai nu spre Yukiri. Cum rezistase femeia să fie Cenușie cu atât de puțină stăpânire de sine?

– Am încercat, zise ea într-un final, cu respirația întretăiată. Evita în continuare privirea lui Yukiri. De câteva ori. Păstrătoarea... Alviarin m-a alungat mereu. Amyrlin era ocupată, avea întâlniri, avea nevoie de odihnă. Exista întotdeauna o scuză. Cred că Elaida nu vrea să reia o prietenie care s-a sfârșit cu mai bine de treizeci de ani în urmă.

Așadar, și rebelele își aminteau de acea prietenie. Cum se gândeau să se folosească de ea? Ca să spioneze, cel mai probabil. Va trebui să afle cum trebuia Meidani să transmită mai departe ceea ce afla. În orice caz, rebelele îi oferiseră unealta, iar Yukiri avea să se folosească de ea.

– Alviarin nu-ți mai stă în cale. A plecat din Turn ieri sau poate alaltăieri. Nimeni nu știe sigur. Însă slujnicele spun că și-a luat un rând de haine, așadar, este puțin probabil ca ea să se întoarcă mai repede de câteva zile.

– Unde s-o fi dus pe o vreme ca asta? zise Meidani, încruntându-se. Ninge de ieri-dimineață, prevestindu-și venirea de dinainte.

Yukiri se opri și o apucă pe femeie cu ambele mâini, întorcând-o cu fața la ea.

– Singura ta grijă, Meidani, este că ea e plecată, zise ea pe un ton ferm. Unde *plecase* Alviarin pe o vreme ca asta? Ai drumul deschis spre Elaida și vei profita de asta. Vei sta cu ochii în patru ca să vezi dacă și altcineva ar putea citi

documentele Elaidei. Dar fii cu băgare de seamă să nu te vadă cineva că stai la pândă.

Talene zise că Ajah Neagră știa tot ce ieșea din biroul lui Amyrlin înainte să fie anunțat, iar ele aveau nevoie de o persoană apropiată Elaidei dacă voiau să afle cum era posibil acest lucru. Firește, Alviarin vedea toate documentele înainte să le semneze Elaida, iar femeia devenise mai autoritară decât orice Păstrătoare din istorie, însă acesta nu era un motiv să o acuze că ar fi Iscoadă a Celui Întunecat. Nu era un motiv nici să n-o facă. Și trecutul ei era cercetat.

– Stai cu ochii și pe Alviarin, cât poți de mult, dar cele mai importante sunt documentele Elaidei.

Meidani oftă și încuviință din cap, fără tragere de inimă. Trebuia să se supună, dar știa ce primejdie o păștea dacă Alviarin se dovedea a fi Iscoadă a Celui Întunecat. Cu toate acestea, Elaida însăși ar putea fi tot Neagră, indiferent ce susțineau Saerin și Pevara. O Iscoadă a Celui Întunecat ca Supremă Înscăunată Amyrlin. Iată un gând care îți făcea inima cât un purice.

– Yukiri! strigă o voce de femeie din fundul coridorului.

O Conducătoare din Divanul Turnului *nu* sărea ca o capră speriată atunci când își auzea numele, însă Yukiri o făcu. Dacă nu s-ar fi ținut de Meidani, ar fi căzut, însă, acum, cele două se legănau ca niște fermieri beți la balul recoltei.

Venindu-și în fire, Yukiri își aranjă șalul, iar fața i se încruntă fără a i se relaxa atunci când văzu cine se apropia cu pași grăbiți de ea. Seaine trebuia să stea prin preajma odăilor ei, înconjurată de cât mai multe surori Albe atunci când nu era cu Yukiri sau cu una dintre celelalte Conducătoare care știau de Talene și de Ajah Neagră, iar acum fugea pe coridor însoțită doar de Bernaile Gelbarn, o taraboneră îndesată, care era o altă stăncuță a lui Meidani. Leonin se dădu deoparte și făcu o plecăciune oficială în fața Seainei, ducându-și degetele

în dreptul inimii. Meidani şi Bernaile fură îndeajuns de nesăbuite încât să-şi zâmbească. Erau prietene, dar ar fi trebuit să fie mai precaute, mai ales că nu ştiau cine le putea vedea.

Yukiri nu avea chef de zâmbete.

– Iei o gură de aer, Seaine? zise ea cu asprime în glas. Saerin nu va fi încântată când am să-i spun. Nu va fi încântată *defel*. Nici eu nu *sunt* încântată, Seaine.

Meidani scoase un sunet gutural, iar Bernaile îşi smuci capul, mărgelele din cosiţele ei subţiri şi împletite scoţând un zornăit când se loviră unele de altele. Cele două începură să privească cu atenţie o tapiserie care înfăţişa, pare-se, umilirea Reginei Rhiannon şi, în ciuda expresiilor calme de pe feţele lor, era limpede că şi-ar fi dorit să fie oriunde altundeva numai acolo nu. În ochii lor, Conducătoarele trebuiau să fie egale. Şi aşa şi erau. În mod normal. Într-o oarecare măsură. Leonin nu ar fi trebuit să audă niciun cuvânt, însă simţea starea de spirit a Meidaniei, aşa că făcu un pas mai încolo. Supraveghind în tot acest timp coridorul, firește. Era un bărbat de nădejde. Un bărbat înţelept.

Seaine avu suficientă minte încât să pară ruşinată. Ea îşi netezi mecanic rochia acoperită cu broderie albă de-a lungul tivului şi pe corsaj, dar aproape imediat mâinile i se prinseră în şal, iar ea se încruntă cu încăpăţânare. Seaine fusese încăpăţânată încă din prima zi în care venise în Turn. Era fiica unui tâmplar din Lugard. Îl convinsese pe tatăl ei să cumpere bilete de trecere pentru ea şi pentru mama ei. Un bilet pentru două persoane pentru amonte, dar doar unul pentru aval. Încăpăţânată şi încrezătoare. Şi, adeseori, naivă ca orice Brună. Albele erau adeseori astfel – doar logică, fără judecată.

– N-am de ce să mă ascund de Ajah Neagră, Yukiri, zise ea.

Yukiri tresări spre femeia nesocotită care rostea cu voce tare numele frăţiei Ajah Neagră. Coridorul era pustiu în ambele direcţii cât puteai vedea până la colţuri, dar neglijenţa

ducea la mai multă neglijenţă. Şi ea putea fi încăpăţânată atunci când era nevoie, dar măcar avea puţin mai multă minte decât o găină ca să ştie când şi unde este voie. Îşi deschise gura ca să-i spună vreo două Seainei, două vorbe mustrătoare, însă cealaltă femeie se grăbi să continue înainte să apuce ea să vorbească.

– Saerin mi-a spus că pot să·te caut. Seaine îşi strânse buzele, iar obrajii i se îmbujorară, pentru că ceruse permisiunea sau fusese nevoită să ceară permisiunea. Era de înţeles că dispreţuia situaţia în care se afla, firește. Doar că era o nesăbuinţă din partea ei că nu o accepta. Trebuie să îţi vorbesc între patru ochi, Yukiri. Despre cel de-al doilea mister.

Pentru o clipă, Yukiri fu la fel de nedumerită ca Meidani şi Bernaile. Acestea se puteau preface că nu ascultau, dar nu îşi puteau închide urechile. Al doilea mister? La ce se referea Seaine? Doar dacă nu cumva... Oare se referea la motivul care o determinase pe Yukiri să le vâneze pe surorile Negre încă de la început? A se întreba de ce şefele frăţiilor Ajah se întâlneau pe ascuns nu mai era un lucru atât de urgent în comparaţie cu descoperirea Iscoadelor Celui Întunecat printre surori.

– Prea bine, Seaine, zise Yukiri, mai calmă decât se simţea. Meidani, du-te cu Leonin mai încolo pe coridor până când ne vei vedea pe Seaine şi pe mine dispărând după colţ. Fii cu ochii în patru la oricine ar putea veni în direcţia asta. Bernaile, fă la fel în partea cealaltă a coridorului.

Ele începură să se mişte înainte ca ea să termine de vorbit şi, de îndată ce ajunseră suficient de departe ca să nu mai poată fi auzite, ea îşi întoarse atenţia către Seaine.

– Ei bine?

Spre mirarea ei, strălucirea *saidarului* o învălui pe Conducătoarea Albă, care ţesu în jurul lor un scut împotriva trasului cu urechea. Era un semn clar al secretelor pentru oricine le-ar fi văzut. Spera să fie ceva important.

– Gândeşte logic. Deşi vocea îi era calmă, Seaine îşi strângea în pumni şalul. Stătea foarte dreaptă, părând mai înaltă decât Yukiri, deşi nu era cu mult peste înălţimea medie. A trecut mai bine de o lună, aproape două, de când Elaida a venit la mine şi aproape două săptămâni de când tu ne-ai găsit pe Pevara şi pe mine. Dacă Ajah Neagră ştia despre mine, eram deja moartă. Pevara şi cu mine am fi fost moarte înainte ca tu, Doesine şi Saerin să daţi peste noi. Aşadar, ele nu ştiu. Despre niciuna dintre noi. Recunosc că, la început, am fost speriată, dar acum mă pot stăpâni. Nu aveţi niciun motiv să continuaţi să mă trataţi ca pe o novice. În vocea ei calmă se simţi pasiunea. Şi încă una proastă.

– Va trebui să vorbeşti cu Saerin, i-o reteză Yukiri.

Saerin preluase controlul încă de la început – după patruzeci de ani în care reprezentase Brunele în Divan, Saerin se pricepea de minune să preia controlul –, iar Yukiri nu avea nici cea mai mică intenţie să i se împotrivească decât dacă era nevoită, nu fără privilegiul de a fi Conducătoare, pe care abia dacă îl putea revendica în asemenea circumstanţe. Mai bine ar fi încercat să prindă un bolovan care se rostogolea. Dacă Saerin putea fi convinsă, Pevara şi Doesine se vor da pe brazdă, iar ea nu va încerca să le stea în cale.

– Şi-acum, ce-i cu acest „al doilea secret"? Te referi la întâlnirea dintre şefele frăţiilor Ajah?

Seaine deveni încăpăţânată ca un catâr. Yukiri mai că se aştepta s-o vadă dându-şi urechile pe spate. Apoi expiră.

– Căpetenia frăţiei tale s-a implicat în alegerea Andayei în Divan? Mai mult decât de obicei, adică?

– Da, răspunse Yukiri cu băgare de seamă.

Toată lumea era convinsă că Andaya va intra în Divan într-o bună zi, poate peste vreo patruzeci sau cincizeci de ani; cu toate acestea, Serancha o unsese, când obiceiul cerea o discuţie până când se ajungea la un acord comun asupra a

două sau trei candidate, apoi la vot secret. Însă asta era treaba frăţiilor Ajah, la fel de secretă ca numele şi titlul Seranchei.

– Ştiam eu. Seaine încuviinţă din cap încântată, un lucru care nu o caracteriza defel. Saerin spune că şi Juilaine a fost aleasă cu grijă pentru Brune, deşi nu pare a fi o trăsătură obişnuită a lor, iar Doesine zice acelaşi lucru despre Suana, cu toate că a şovăit în a divulga ceva. Cred că Suana ar putea fi căpetenia Galbenelor. Oricum, prima oară, a fost Conducătoare vreme de patruzeci de ani şi ştii că nu este un lucru obişnuit să ocupi o funcţie după ce ai fost Conducătoare atâta vreme. Iar Ferane a demisionat pentru Albe cu mai puţin de zece ani în urmă; nimeni nu a mai intrat în Divan atât de curând. Colac peste pupăză, Talene zice că Verzile îşi numesc selecţiile, iar Căpităneasa lor alege pe una dintre ele, însă Adelorna a ales-o pe Rina fără nicio numire.

Yukiri abia reuşi să îşi ascundă o grimasă. Toate aveau bănuielile lor privind cine conducea celelalte frăţii Ajah, altminteri, nimeni nu ar fi observat întâlnirile de la bun început, dar a rosti cu voce tare acele nume era cel puţin o obrăznicie. Oricine, în afară de o Conducătoare, ar fi făcut penitenţă pentru asta. Firește, atât ea, cât şi Seaine ştiau când venea vorba despre Adelorna. În încercările ei de a intra în graţii, Talene dezvăluise toate secretele Ajah Verde fără să i se ceară. Toate se ruşinau din cauza asta, mai puţin Talene. Cel puţin asta explica de ce Verzile fuseseră atât de furioase atunci când Adelorna fusese bătută cu băţul de mesteacăn. Cu toate acestea, „Căpităneasă" era un titlu ridicol, cu sau fără Ajah Luptătoare. Măcar conţopistul-şef descrise cu adevărat ce făcea Serancha, ca să spunem aşa.

Meidani şi Străjerul ei stăteau mai încolo, pe coridor, zărindu-se puţin de după colţ şi părând să vorbească în şoaptă. Însă când unul, când celălalt arunca mereu câte o privire de-a lungul coridorului, de după colţ. Bernaile se zărea şi

ea, în partea cealaltă. Ea își întorcea capul necontenit, încercând să le privească pe Yukiri și pe Seaine în vreme ce stătea cu ochii în patru să vadă dacă se apropia cineva. Felul în care se muta de pe un picior pe celălalt ar fi atras atenția, dar în vremurile acelea, o soră care se afla singură, în afara aripii frăției Ajah de care aparținea, o căuta cu lumânarea, iar ea știa asta. Conversația aceea trebuia să ia sfârșit în curând.

Yukiri își ridică un deget.

– Cinci frății Ajah au fost nevoite să își aleagă Conducătoare noi după ce femeile care le reprezentau în Divan s-au alăturat rebelelor. Seaine încuviință din cap, iar Yukiri ridică degetul arătător. Fiecare dintre aceste frății au ales o femeie drept Conducătoare care nu era... alegerea... logică. Seaine încuviință din nou din cap. Ajah Brună a trebuit să aleagă două Conducătoare noi, dar n-ai pomenit-o pe Shevan. Este ceva..., Yukiri zâmbi ironic, ciudat... în privința ei?

– Nu. După spusele lui Saerin, Shevan ar fi putut fi înlocuitoarea ei după ce ea s-ar fi retras, dar...

– Seaine, dacă vrei să insinuezi că șefele frățiilor Ajah au *conspirat* cine să ajungă în Divan... n-am auzit niciodată o idee mai idioată... dacă asta sugerezi, atunci de ce ar alege cinci femei ciudate și una care nu este?

– Da, asta sugerez. Cum voi, restul, mă țineți, practic, încuiată, am avut foarte mult timp să cuget, încât n-am știut ce să mai fac cu el. Juilaine, Rina și Andaya mi-au dat un indiciu, iar Ferane m-a făcut să mă hotărăsc să verific.

La ce se referea Seaine când spusese că Andaya și celelalte două îi dăduseră un indiciu? A, desigur: Rina și Andaya nu erau nici ele suficient de în vârstă ca să intre în Divan. Obiceiul de a nu vorbi despre vârstă deveni în scurt timp și obiceiul de a nu te mai gândi la asta.

– Două ar fi putut fi o coincidență, continuă Seaine, chiar trei, deși aduc o notă de credibilitate, dar cinci formează un

tipar. În afara frăției Ajah Albastră, Bruna a fost singura care a avut două Conducătoare care s-au alăturat rebelelor. Poate că există un motiv pentru care au ales o soră ciudată și una nu, dacă l-aș putea descoperi. Dar există un tipar, Yukiri – o ghicitoare –, și, fie că are sau nu logică, ceva îmi spune că ar fi bine s-o dezlegăm înainte ca rebelele să ajungă aici. Am senzația că simt o mână pe umăr, dar când mă uit, nu e nimeni.

Ceea ce părea credibil era gândul că șefele frățiilor Ajah complotau împreună. „Dar atunci, gândi Yukiri, un complot al Conducătoarelor este mai mult decât exagerat, iar eu mă aflu în mijlocul unuia." Mai era simpla realitate că nimeni din afara frăției Ajah nu trebuia să știe cine era șefa acesteia, însă șefele frățiilor Ajah știau, împotriva obiceiului.

– Dacă există, într-adevăr, o ghicitoare, zise ea cu o voce obosită, atunci ai tot timpul ca să o dezlegi. Rebelele nu pot pleca din Murandy înainte de venirea primăverii, indiferent ce le-or spune oamenilor, iar marșul în amonte va dura luni întregi, dacă oastea lor o să reziste atâta timp. Acum nu se mai îndoia că aceasta va rezista. Întoarce-te în odaia ta înainte ca să ne vadă cineva stând aici, protejate de scut, și cugetă la ghicitoarea ta, zise ea, cu ostilitate, odihnindu-și mâna pe umărul Seainei. Va trebui să te împaci cu gândul că vei sta încuiată până când vom fi *toate* convinse că te afli în siguranță.

Expresia de pe fața Seainei ar fi putut fi numită posacă pe fața oricui în afară de cea a unei Conducătoare.

– Voi vorbi din nou cu Saerin, zise ea, însă lumina *saidarului* ce o învăluia dispăru.

În timp ce o privea alăturându-i-se Bernailei și cum cele două pluteau de-a lungul coridorului șerpuitor spre aripa frăției, amândouă la fel de precaute ca puii de cerb când știu că lupii cutreieră pădurea, Yukiri își simțea inima grea. Păcat că rebelele nu vor ajunge acolo înainte de venirea verii. Măcar asta le-ar face pe frățiile Ajah să se unească din nou, ca

surorile să nu mai fie nevoite să se furişeze prin Turnul Alb. „Mai bine mi-aş dori să-mi crească aripi", gândi ea întristată.

Gawyn deschise brusc ochii în întuneric când un nou val de frig se ridică în podul hambarului. Pereţii groşi din piatră ai hambarului ţineau afară frigul nopţii, dacă ar fi fost doar frigul. Nişte voci şuşoteau jos; niciuna nu părea încântată. Îşi luă mâna de pe sabia care zăcea lângă el şi trase mai tare de mănuşi. La fel ca restul Tinerilor, el dormea pe unde apuca. Era probabil timpul să îi trezească pe câţiva dintre bărbaţii din jurul lui ca să stea de strajă, dar acum era treaz de-a binelea şi se îndoia că avea să mai poată adormi prea curând. Oricum, somnul lui era mereu agitat, tulburat de vise urâte, bântuit de femeia pe care o iubea. El nu ştia unde era Egwene sau dacă mai trăia. Sau dacă îl va putea ierta. Se ridică în picioare, lăsând paiele de fân cu care se acoperise să îi alunece de pe mantie, şi îşi legă centironul în jurul mijlocului.

În timp ce îşi croia drum printre trupurile întunecate ale bărbaţilor care dormeau pe grămezile de fân, frecatul slab al cizmelor pe treptele din lemn îi spuse că cineva urca scara ce ducea în pod. O siluetă nedesluşită îşi făcu apariţia în capul scării, apoi se opri ca să îl aştepte.

– Seniore Gawyn? se auzi în şoaptă vocea groasă a lui Rajar, cu un accent *domani* neschimbat de cei şase ani de pregătire în Tar Valon.

Vocea tunătoare a Prim-Locotenentului venea întotdeauna ca o surpriză, mai ales dinlăuntrul unui bărbat zvelt care abia dacă îi ajungea până la umăr lui Gawyn. Chiar şi aşa, dacă vremurile ar fi fost altfel, Rajar ar fi fost deja Străjer.

– Credeam că trebuia să te trezesc. Tocmai a sosit o soră, pe jos. O mesageră de la Turn. O vrea pe sora care e şefă aici. Le-am spus lui Tomil şi fratelui său să o ducă la casa Primarului înainte să se retragă.

Gawyn oftă. Ar fi trebuit să meargă acasă când se întorsese în Tar Valon şi îi găsise pe Tineri alungaţi din oraş în loc să îngăduie ca iarna să îl prindă aici. Mai ales că era convins că Elaida îi voia pe toţi morţi. În cele din urmă, sora lui, Elayne, va veni în Caemlyn, dacă nu era deja acolo. Cu siguranţă că toate Aes Sedai vor vedea că Domniţa-Moştenitoare a Andorului ajunsese în Caemlyn la timp ca să revendice tronul înainte să o facă altcineva. Turnul Alb nu va renunţa la avantajul unei regine care era şi Aes Sedai. Pe de altă parte, Elayne s-ar putea afla în drum spre Tar Valon sau locuia în Turnul Alb chiar în acel moment. El nu ştia cum ajunsese ea să se încurce cu Siuan Sanche sau cât de tare, căci se arunca mereu cu capul înainte fără să gândească, însă Elaida şi Divanul Turnului ar putea dori să o cerceteze îndeaproape, Domniţă-Moştenitoare sau nu. Regină sau nu. Însă el era convins că ea nu putea fi trasă la răspundere. Încă era doar una dintre Alese. El se vedea nevoit să-şi repete acest lucru mereu.

Cea mai nouă problemă era că o oaste se afla acum între el şi Tar Valon. Cel puţin douăzeci şi cinci de mii de soldaţi se aflau pe acest mal al Râului Erinin şi, credea el, încă pe-atâţia pe malul dinspre apus. Aceştia trebuie să fi venit în sprijinul Aes Sedai pe care Elaida le numea rebele. Cine altcineva ar fi îndrăznit să asedieze Tar Valonul? Însă felul în care apăruse oastea aceea, părând să se fi materializat din nimic în mijlocul viscolului, era suficient pentru a-l face să simtă fiori pe şira spinării. Zvonurile şi semnalele de alarmă ajungeau întotdeauna înaintea unei oşti uriaşe şi înarmate care mărşăluia. Întotdeauna. Aceasta îşi făcuse apariţia ca nişte spirite, în tăcere. Oastea era la fel de reală ca piatra însă, aşadar, el nici nu putea intra în Tar Valon ca să afle dacă Elayne era în Turn, nici nu putea călări spre miazăzi. Orice oaste ar fi observat trei sute de oameni în mişcare, iar rebelele nu erau

binevoitoare cu Tinerii. Chiar dacă s-ar fi dus singur, călătoria pe timpul iernii era anevoioasă, şi ar fi ajuns la Caemlyn la fel de repede precum ar fi aşteptat până la venirea primăverii. Nu avea speranţă să găsească vreun loc pe vreo corabie. Asediul va încălci traficul fluvial, încât va fi greu de descâlcit. *El* era atât de încâlcit, încât îi era greu să se descâlcească din situaţia în care se afla.

Iar acum, o Aes Sedai îşi făcuse apariţia în toiul nopţii. Nu va simplifica deloc lucrurile.

– Hai să aflăm ce veşti a adus, zise el încet, făcându-i semn lui Rajar să coboare scara în faţa lui.

Douăzeci de cai cu şeile doldora stăteau îngrămădiţi pe aproape fiecare centimetru al grajdului întunecat, ocupat de cele două duzini de vaci de lapte ale Jupânesei Millin, care stăteau în staule; aşadar, el şi Rajar fură nevoiţi să-şi croiască drum până la uşile mari. Singura sursă de căldură erau animalele care dormeau. Cei doi bărbaţi care păzeau caii erau ca nişte umbre tăcute, însă Gawyn simţea cum îi priveau pe Rajar şi pe el furişându-se afară în noaptea friguroasă. Sigur aflaseră de mesageră, iar acum îşi puneau întrebări.

Cerul era senin, iar luna aflată în descreştere arunca încă o lumină slabă. Satul Dorlan strălucea, acoperit de zăpadă. Strângându-şi mantiile pe lângă trup, cei doi străbătură satul tăcuţi, prin zăpada care le ajungea până la genunchi, de-a lungul a ceea ce fusese odinioară drumul spre Tar Valon, care pornea dintr-un oraş care nu mai exista de sute de ani. În vremurile acelea, nimeni nu mai călătorea în acea direcţie din Tar Valon decât dacă venea în Dorlan, şi nu exista niciun motiv să călătorească în timpul iernii. După cum era obiceiul, satul aproviziona doar Turnul Alb cu brânză. Era un sat mic, cu doar cincisprezece case din piatră cenuşie, cu acoperişuri înclinate, şi mormane de zăpadă care ajungeau până la partea de jos a ferestrelor de la parter. La mică distanţă în

spatele fiecărei case se afla grajdul, dar acum toate erau pline ochi de oameni şi cai, dar şi de vaci. Majoritatea locuitorilor din Tar Valon uitaseră probabil că Dorlan exista. Cine se întreba de unde provenea brânza? Păruse a fi un loc foarte bun unde să se ascundă. Până acum.

Toate casele din sat erau cufundate în întuneric, în afară de una singură. Lumina se strecura prin obloanele de la cele câteva ferestre ale locuinţei Jupânului Burlow, de la etaj şi de la parter. Garon Burlow avuse ghinionul de a avea cea mai mare casă din Dorlan, pe lângă faptul că era primar. Sătenii care schimbaseră aranjamentele de găzduire pentru a găsi un pat pentru o Aes Sedai trebuie să fi regretat deja acest lucru; Jupânul Burlow avusese două odăi libere.

Lovind cu cizmele pe treapta din piatră ca să înlăture zăpada de pe ele, Gawyn bătu cu pumnul înmănuşat în uşa robustă a primarului. Nu le deschise nimeni şi, după o clipă, el ridică zăvorul şi îl lăsă pe Rajar să intre.

Camera din faţă, cu tavan din grinzi, era destul de mare pentru o casă ţărănească şi era dominată de câteva bufete înalte, fără uşi, pline cu vase din cositor şi veselă din porţelan, şi de o masă lungă şi lustruită, prevăzută cu scaune cu spătarul înalt. Toate lămpile cu ulei fuseseră aprinse, o extravaganţă pe timp de iarnă, când câteva lumânări din seu ar fi fost de-ajuns, însă flăcările din şemineu încă nu mistuiseră buştenii, nici nu încălziseră încăperea. Chiar şi-aşa, cele două surori care aveau odăi la etaj stăteau desculţe pe podeaua goală din lemn, cu mantiile căptuşite cu blană azvârlite în grabă peste cămăşile lor de noapte din pânză. Katerine Alruddin şi Tarna Feir se uitau la o femeie măruntă, îmbrăcată într-o rochie de călărie neagră cu dungi galbene şi mantie, pe care zăpada le udase până la şold. Aceasta stătea cât putea de aproape de şemineul mare, încălzindu-şi mâinile, obosită şi tremurând. Desculţă în zăpadă, ea nu ar

fi avut cum să facă acea călătorie din Tar Valon în mai puțin de două sau trei zile, căci, în cele din urmă, până și Aes Sedai simțeau frigul.

Absența primarului și a soției acestuia îl făcu pe Gawyn să simtă un nod în stomac, cu toate că se așteptase la asta. Aceștia s-ar fi aflat acolo ca să se ocupe de Aes Sedai, să le ofere băuturi calde și mâncare, indiferent de oră, dacă nu cumva fuseseră trimiși înapoi în odaia lor ca să le lase pe Katerine și pe Tarna să vorbească singure cu mesagera. Ceea ce însemna probabil că el era un prost dacă voia să afle mesajul. Însă el știuse acest lucru înainte să iasă din hambar.

– ...luntrașul a zis că va aștepta unde am acostat până când asediul va lua sfârșit, zicea femeia cea măruntă cu o voce obosită când intră Gawyn, dar era atât de speriat, încât cred că deja se află la multe leghe depărtare în aval. Când frigul dinspre ușă ajunse la ea, femeia își întoarse privirea, iar o parte din oboseală i se risipi de pe fața pătrățoasă. Gawyn Trakand, zise ea. Am porunci pentru tine de la Suprema Înscăunată, Seniore Gawyn.

– Porunci? zise Gawyn, scoțându-și mănușile și vârându-și-le în spatele curelei ca să mai tragă de timp. El hotărî că adevărul gol-goluț era potrivit măcar o dată. De ce mi-ar trimite porunci Elaida? De ce m-aș supune dacă ar face asta? M-a renegat pe mine, i-a renegat pe Tineri.

Rajar, care luase o poziție respectuoasă în fața surorilor, cu mâinile la spate, îl privi iute cu coada ochiului. N-avea să vorbească neîntrebat, indiferent ce zicea Gawyn, deși Tinerii nu erau de aceeași părere cu Gawyn. Aes Sedai făceau ce făceau și niciun bărbat nu avea voie să știe până când o soră îi spunea. Tinerii se alăturaseră Turnului Alb cu toată inima, îmbrățișându-și soarta.

– Asta mai poate aștepta, Narenwin, izbucni Katerine, strângându-și cu o smucitură și mai tare mantia pe lângă trup.

Părul negru i se revărsa pe umeri, în şuviţe încâlcite, ca şi când şi-ar fi trecut iute pieptănul prin păr, apoi renunţase. Avea un aer atât de tensionat, încât îl duse pe Gawyn cu gândul la un râs care vâna. Sau poate la unul care era atent la capcane. Aruncă o privire spre el şi Rajar; doar atât.

– Am treburi urgente în Turn. Spune-mi cum să găsesc acest sat pescăresc fără nume. Indiferent dacă luntraşul tău mai e sau nu acolo, voi găsi pe cineva care să mă ducă pe malul celălalt.

– Şi pe mine, interveni Tarna, cu maxilarele ei puternice şi ochii albaştri tăioşi ca nişte suliţe.

Spre deosebire de Katerine, părul lung şi galben al Tarnei era la fel de ordonat ca şi când ar fi pus o slujnică să i-l pieptene înainte să coboare la parter. Şi ea era la fel de concentrată, doar puţin mai stăpână pe ea.

– Şi eu am un motiv urgent ca să ajung în Turn fără întârziere.

Ea încuviinţă scurt din cap către Gawyn şi încă şi mai scurt către Rajar, rece ca marmura din care părea a fi sculptată. Şi totuşi mai prietenoasă decât expresia pe care i-o arăta Katerinei sau pe care o primea în schimb. Exista mereu o rigiditate între cele două femei, cu toate că făceau parte din aceeaşi Ajah. Nu se simpatizau una pe cealaltă; poate chiar se displăceau reciproc. Era greu de spus când venea vorba despre Aes Sedai.

Lui Gawyn nu i-ar fi părut rău să o vadă pe oricare dintre ele plecând. Tarna intrase călare în Dorlan la aproape o zi după ce sosise misterioasa oaste şi, indiferent cum hotărau lucrurile Aes Sedai, ea o mută imediat pe Lusonia Cole din odaia ei de la etaj şi o înlătură pe Covarla Baldene de la comanda celorlalte unsprezece surori care se aflau deja în sat. Ea ar fi putut fi o Verde după felul în care prelua controlul, le interoga pe celelalte surori despre situaţie, îi inspecta

îndeaproape pe Tineri în fiecare zi ca și când ar fi căutat posibili Străjeri. Știind că o Roșie îi iscodea, bărbații începură să arunce priviri peste umeri. Mai rău, Tarna petrecea ore în șir călărind, indiferent de vreme, încercând să găsească pe cineva de prin partea locului care să îi poată arăta o cale de a intra în oraș fără a fi observată de asediatori. Mai devreme sau mai târziu, ea își conducea iscoadele înapoi în Dorlan. Katerine sosise abia cu o zi în urmă, furioasă că drumul spre Tar Valon îi era blocat, și preluă pe loc comanda de la Tarna și odaia ei de la Covarla. Nu că s-ar fi folosit de autoritatea ei în același mod. Le evita pe celelalte surori, refuzând să spună cuiva de ce dispăruse de la Fântânile Dumai sau unde fusese. Dar și ea îi iscodise pe Tineri. Cu aerul unei femei care cerceta un topor, ea avea o minte ascuțită și nu îi păsa cât de mult sânge era vărsat. El nu s-ar fi mirat deloc dacă ea ar fi încercat să îl intimideze ca să îl forțeze să găsească pentru ea o cale spre poduri până în oraș. De fapt, el ar fi fost mai mult decât bucuros să le vadă plecând. Dar apoi, după ce ele vor fi plecat, el ar fi avut de-a face cu Narenwin. Și cu poruncile Elaidei.

– Nu-i chiar un sat, Katerine, zise sora care tremura. Sunt doar trei sau patru colibe întinate de pescari, la o depărtare de o zi pe uscat în aval. Trăgându-și poalele ude, ea și le apropie de foc. Am putea găsi o cale să trimitem mesaje în oraș, dar e nevoie de voi două aici. Ce a împiedicat-o pe Elaida să nu trimită cincizeci de surori, sau mai multe, în locul meu a fost greutatea cu care o bărcuță reușește să traverseze nevăzută râul, fie și pe întuneric. Trebuie să recunosc că m-am mirat când am aflat că există vreo soră atât de aproape de Tar Valon. În aceste circumstanțe, orice soră care se află în afara orașului trebuie...

Tarna o întrerupse brusc, ridicând o mână.

– Elaida nu poate afla că eu sunt aici.

Katerine își închise gura și se încruntă, ridicându-și bărbia, însă o lăsă pe cealaltă Roșie să continue.

– Ce porunci ți-a dat cu privire la surorile din Dorlan, Narenwin?

Rajar privea cu atenție podeaua din scânduri din fața cizmelor lui. El luptase în bătălii fără să clipească; cu toate acestea, doar un prost ar fi vrut să se afle în preajma surorilor Aes Sedai atunci când acestea se certau.

Femeia cea scundă se mai jucă o clipă cu poalele ei despicate.

– Am primit poruncă să preiau conducerea surorilor pe care le voi găsi aici, răspunse ea pe nerăsuflate, și să fac ce-mi va sta în putință. După o clipă, ea oftă și se corectă fără tragere de inimă. A surorilor pe care le voi găsi aici sub conducerea Covarlei. Dar, cu siguranță...

De astă dată, interveni Katerine.

– Eu nu am fost niciodată sub comanda Covarlei, Narenwin, așadar, poruncile acelea nu mă privesc pe mine. Dimineață, voi porni la drum ca să găsesc cele trei sau patru colibe de pescari.

– Dar...

– Ajunge, Narenwin! zise Katerine cu o voce rece. Poți cădea la o învoială cu Covarla. Femeia cu părul negru îi aruncă o privire cu coada ochiului surorii ei din aceeași Ajah. Bănuiesc că mă poți însoți, Tarna. Ar trebui să fie loc pentru amândouă într-o barcă de pescuit.

Tarna își înclină foarte puțin capul, probabil în semn de mulțumire.

Odată treaba lor încheiată, cele două Roșii își strânseră mantiile pe lângă trup și plutiră spre ușa care ducea spre interiorul casei. Ofensată, Narenwin aruncă o privire spre ele, apoi își întoarse atenția spre Gawyn, expresia de pe fața ei devenind o mască a calmului.

– Ai vreo veste de la sora mea? o întrebă el, înainte ca ea să apuce să deschidă gura. Ştii unde este?

Femeia chiar era obosită. Ea clipi, iar el mai că o vedea cum încerca să găsească un răspuns care să nu îi spună nimic.

Oprindu-se la mijlocul drumului spre uşă, Tarna zise:

– Elayne era împreună cu rebelele când am văzut-o ultima oară. Toate capetele se întoarseră brusc spre ea. Dar sora ta este ferită de orice condamnare, continuă ea pe un ton calm, aşa că alungă acest gând. Alesele pot alege căror surori să se supună. Conform legii, ea nu va îndura nicio vătămare de durată din această cauză, îţi dau cuvântul meu.

Ea nu părea să fi observat privirea glaciară a Katerinei sau ochii ieşiţi din orbite ai lui Narenwin.

– Mi-ai fi putut spune dinainte, zise Gawyn cu asprime în glas.

Nimeni nu îndrăznea să îi vorbească cu asprime unei Aes Sedai, nu mai mult de o singură dată, dar lui puţin îi păsa. Oare celelalte două surori erau surprinse că Tarna ştia răspunsul sau că ea îl dăduse?

– Cum adică „nicio vătămare de durată"?

Sora cu părul bălai râse.

– Nu pot făgădui că nu va primi câteva lovituri de bici dacă va face prea multe greşeli. Elayne *este* una dintre Alese, nu este Aes Sedai. Cu toate astea, asta o apără de vătămări mai mari dacă va fi îndrumată greşit de vreo soră. Iar tu n-ai întrebat niciodată. Şi-apoi, ea n-are nevoie să fie salvată, chiar dacă ai reuşi să faci asta. Este însoţită de Aes Sedai. Acum, ştii atât cât îţi pot spune despre ea, iar eu voi mai profita de câteva ore de somn înainte să se ivească zorile. Te las în grija lui Narenwin.

Katerine o urmări cu privirea fără să i se schimbe expresia de pe faţă – o femeie de gheaţă cu ochi de pisică ieşită la vânătoare –, apoi ieşi din încăpere atât de repede, încât mantia flutură în urma ei.

– Tarna are dreptate, zise Narenwin de îndată ce uşa se închise în urma Katerinei.

Poate că, în comparaţie cu celelalte două surori, femeia cea măruntă nu reuşea să afişeze aceeaşi seninătate şi acelaşi mister ce le caracteriza pe Aes Sedai, însă când rămase singură, ea se descurcă foarte bine.

– Elayne este legată de Turnul Alb. La fel şi tu, oricât ai îndruga despre renegare. Istoria Andorului te leagă de Turn.

– Toţi Tinerii sunt legaţi de Turn din voinţa noastră, Narenwin Sedai, zise Rajar, făcând o plecăciune formală.

Narenwin nu îşi luă privirea de la Gawyn.

El îşi închise ochii şi abia se abţinu să nu şi-i frece cu podul palmelor. Tinerii *erau* legaţi de Turnul Alb. Nimeni nu va uita vreodată că aceştia luptaseră, chiar pe teritoriul Turnului, ca să oprească salvarea unei Supreme Înscăunate detronate. De bine, de rău, această poveste îi va urma până în morminte. El era marcat de asta, dar şi de propriile secrete. După atâta vărsare de sânge, el era bărbatul care îi redase libertatea lui Siuan Sanche. Mai important însă, Elayne îl legase de Turnul Alb, la fel făcuse şi Egwene al'Vere, iar el nu ştia ce strângea nodul mai tare: iubirea faţă de soră sau iubirea vieţii lui. A o abandona pe una ar fi însemnat să le abandoneze pe toate trei, însă, câtă vreme avea să fie în viaţă, el nu o putea abandona nici pe Elayne, nici pe Egwene.

– Ai cuvântul meu că voi face tot ce-mi va sta în putinţă, zise el, obosit. Ce vrea Elaida de la mine?

Cerul era senin deasupra oraşului Caemlyn, iar soarele, ca un disc auriu, se apropia de zenit. Acesta arunca o lumină strălucitoare peste pătura albă ce acoperea ţinuturile înconjurătoare, dar nu oferea căldură deloc. Cu toate acestea, vremea de acasă, în Saldaea, era mai caldă decât s-ar fi aşteptat Davram Bashere, deşi nu regreta că purta mantia nouă căptuşită cu blană de jder. Oricum, era suficient de frig, încât respiraţia lui

să îi acopere mustața albă cu un strat mai alb decât reușiseră să o facă anii care trecuseră. Stând cufundat în zăpadă până la glezne, printre copacii golași de pe un deal, cam la o leghe la nord de Caemlyn, el ținea la ochi un ochean lung, placat cu aur și cerceta activitatea de la poale, cam la o milă sud de el. Sprințarul îl împunse cu botul în umăr din spate, însă el își ignoră murgul. Sprințarului nu îi plăcea să stea nemișcat, dar uneori trebuia să faci asta, indiferent ce-ți doreai.

O tabără se întindea acolo, jos, printre copacii răzleți, de o parte și de cealaltă a drumului ce ducea spre Tar Valon; soldații descărcau căruțele cu provizii, săpau latrine, ridicau corturi și construiau adăposturi din desișuri și crengi, împrăștiate în grămezi de mărimi diferite, fiecare lord și fiecare domniță ținându-și oamenii aproape. Aceștia așteptau de ceva vreme să se instaleze. După șirurile de cai priponiți și întinderea taberei, el aproximă în jur de cinci mii de oameni, plus sau minus câteva sute. Războinici. Apoi făuritorii de săgeți, potcovarii, armurierii, spălătoresele, căruțașii și alți țiitori dublau acest număr, deși, cum era obiceiul, aceștia își așezau tabăra la margine. Majoritatea țiitorilor petreceau mai mult timp zgâindu-se la dealul pe care se afla Bashere decât munceau. Pe ici, pe colo, câte un soldat se oprea din muncă și arunca o privire spre culme, dar purtătorii de stindard și străjerii îi mânau repede înapoi la treabă. Nobililor și ofițerilor care călăreau prin tabără care era instalată nici nu le trecea prin cap să arunce o privire spre nord, din câte observa Bashere. O bucată de pământ îi ascundea de oraș, cu toate că el, de acolo de pe deal, zărea zidurile cenușii cu dungi argintii ale acestuia. Locuitorii orașului știau că ei erau acolo, desigur; fuseseră anunțați în dimineața aceea cu surle și flamuri ridicate pe ziduri. Departe de bătaia arcului, însă.

Asedierea unui oraș cu ziduri înalte și rezistente, care se întindea pe o suprafață de mai bine de șase leghe în

circumferință, nu era o treabă ușoară. Era complicată acum de Caemlynul de Jos, o vizuină din cărămidă și case din piatră și prăvălii, depozite fără ferestre și piețe lungi care se întindeau în afara zidurilor Caemlynului. Alte șapte astfel de tabere erau ridicate în jurul orașului, la o oarecare distanță una față de cealaltă, de unde puteau supraveghea orice drum, orice poartă care ar fi permis un du-te-vino considerabil. Patrulele își făcea deja treaba și probabil că aveau și iscoade care pândeau din clădirile acum pustii din Caemlynul de Jos. Grupuri mici ar fi putut trece pe lângă ei ca să intre în oraș, poate câteva animale de povară pe timp de noapte, dar nu ar fi ajuns ca să hrănească unul dintre cele mai mari orașe din lume. Foametea și boala puneau capăt mai multor asedii decât o făceau săbiile sau alte arme de asalt. Singura întrebare era dacă acestea îi doborau mai întâi pe asediați sau pe asediatori.

Se părea că planul fusese bine gândit de cineva, însă ceea ce îl nedumerea erau stindardele din tabăra de jos. Era un ochean puternic, fabricat de un cairhienin pe nume Tovere, un dar primit de la Rand al'Thor, iar el putea distinge majoritatea stindardelor atunci când vântul le îndrepta. El cunoștea suficient de bine sigiliile andorane încât să distingă Stejarul și Toporul lui Dawlin Armaghn și cele cinci Stele Argintii ale Daerillei Raened, precum și alte câteva stindarde aparținând nobililor de rang mai mic care îl susțineau pe Naean Arawn să revendice Tronul Leului și Coroana Trandafirului a Andorului. Cu toate acestea, stindardul hașurat cu Zidul Roșu al lui Jailin Maran era și el acolo, jos, precum și Leoparzii Albi ai lui Carlys Ankerin și Mâna Înaripată aurie a lui Eram Talkend. Se zvonea că aceștia îi juraseră credință rivalei lui Naean, Elenia Sarand. A-i vedea împreună cu ceilalți era ca și când vedeai lupii și vânătorii înfruptându-se împreună. Cu un butoiaș de vin bun deschis pentru a pecetlui târgul.

Mai erau expuse alte două stindarde, cu ciucuri aurii şi cel puţin de două ori mai mari decât celelalte, dar amândouă erau prea grele pentru ca rafalele de vânt răzleţe să poată face altceva decât să le mişte puţin. Acestea luceau datorită mătăsii groase. Cu toate acestea, el le văzuse limpede mai devreme, când purtătorii de stindarde călăriseră înainte şi înapoi pe dealul după care se ascundea tabăra lor, iar vântul desfăcuse stindardele deasupra lor în timp ce galopau. Pe unul era Leul din Andor, alb pe fundal roşu, la fel ca şi cele care fâlfâiau de pe turnurile înalte şi rotunde ce punctau zidurile oraşului. În ambele cazuri, era o declaraţie a dreptului cuiva la tron şi la coroană. Cel de-al doilea stindard mare de la picioarele lui o reprezenta pe femeia care aducea o revendicare împotriva celei a Elaynei Trakand. Patru luni argintii pe fundalul albastru al amurgului, emblema Casei Marne. Toţi veneau în sprijinul Arymillei Marne? În urmă cu o lună, ea ar fi fost norocoasă dacă cineva în afară de cei din Casa ei sau de naivul de Nasin Caeren i-ar fi oferit un pat unde să doarmă noaptea!

– Ne ignoră, mârâi Bael. I-aş putea nimici înainte de apus, să nu-l mai las pe niciunul în viaţă până la răsăritul soarelui şi totuşi ne ignoră.

Bashere se uită cu coada ochiului la bărbatul Aiel. Cu coada ochiului şi în sus. Bărbatul era mai înalt decât el cu mai bine de o jumătate de metru. Doar ochii cenuşii ai lui Bael şi o bucată din pielea arsă de soare i se zăreau din spatele vălului negru care îi acoperea faţa. Bashere nădăjduia că bărbatul îşi proteja gura şi nasul de frig şi nimic mai mult. Ţinea în mâini trei suliţe scurte şi scutul acoperit cu piele de bou, iar pe spinare avea un arc în teacă şi o tolbă la şold, însă doar vălul conta. Nu era momentul potrivit ca bărbatul Aiel să se apuce să ucidă. La douăzeci de paşi mai jos, pe povârnişul dinspre tabără, alţi treizeci de bărbaţi Aiel stăteau pitiţi pe călcâie, ţinându-şi armele la îndemână. Unul din trei avea

faţa dezvelită, aşadar, poate că nu frigul era de vină. Însă când venea vorba de Aieli, nu puteai fi sigur niciodată.

Gândindu-se repede la câteva abordări, Bashere hotărî s-o ia mai uşor.

– Elayne Trakand nu va fi încântată, Bael, iar dacă ai uitat cum este să fii tânăr, atunci înseamnă că nici Rand al'Thor nu va fi încântat.

Bael mârâi nemulţumit.

– Melaine mi-a spus ce-a zis Elayne Trakand. Să nu facem nimic în numele ei. E o neghiobie. Atunci când duşmanul porneşte împotriva ta, te foloseşti de oricine va intra în dansul lăncilor alături de tine. Se joacă de-a războiul tot aşa cum îşi joacă şi Jocul Caselor?

– Noi suntem venetici, Bael. Asta contează în Andor.

Aielul uriaş mârâi din nou.

Nu avea rost să încerce să îi explice aspectele politice ale acestei situaţii. Ajutorul veneticilor ar putea-o costa pe Elayne ceea ce ea încerca să câştige, iar duşmanii ei ştiau asta şi ştiau că şi ea ştia, prin urmare, nu se temeau nici de Bashere, nici de Bael, nici de Legiunea Dragonului, indiferent de cât de mulţi erau. De fapt, în ciuda asediului, ambele tabere aveau să facă eforturi mari ca să evite o bătălie în câmp. Era un război, dar unul al mişcărilor de trupe şi al încăierărilor dacă cineva nu făcea o greşeală, iar victoriosul era acela care ajungea într-o poziţie inatacabilă sau îl făcea pe celălalt să ajungă într-una pe care nu o putea apăra. Probabil că Bael nu va vedea lucrurile diferit faţă de *Daes Dae'mar*. Adevărul fie spus, Bashere vedea şi el o asemănare mare. Cu Mana Pustiitoare la uşă, Saldaea nu îşi permitea rivalităţi pentru tron. Tiranii puteau fi suportaţi, iar Mana Pustiitoare avea să îi ucidă în curând pe cei proşti şi lacomi, însă acest soi ciudat de război civil avea să-i permită Manei Pustiitoare să nimicească Saldaea.

El începu să cerceteze din nou tabăra prin ochean, încercând să înțeleagă cum o neghioabă ca Arymilla Marne ar fi putut câștiga sprijinul lui Naean Arawn și al Eleniei Sarand. Cele două erau lacome și ambițioase, fiecare fiind convinsă în sinea ei de dreptul său la tron, iar dacă el înțelegea felul încurcat al andoranilor de a hotărî aceste chestiuni, fiecare din ele aveau pretenții mai întemeiate decât Arymilla. Lupii și vânătorii nu erau în povestea aceasta. Erau doar lupii care hotărau să urmeze un cățeluș. Poate că Elayne cunoștea motivul, dar ea abia dacă îi răspundea la bilețele, scurt și vag. Existau șanse mari ca să afle cineva despre asta și să creadă că ea complota împreună cu el. Semăna *foarte* mult cu Jocurile Caselor.

– Cineva va intra în dansul lăncilor, se pare, zise Bael, iar Bashere a coborât cilindrul lung și ornat suficient cât să vadă în ce direcție arăta cu degetul bărbatul Aiel.

Zile la rând, mulți oameni fugiseră constant din oraș înainte de asediu, dar unii plecaseră prea târziu. Vreo șase căruțe cu coviltir stăteau oprite în mijlocul drumului spre Tar Valon, chiar la marginea Caemlynului de Jos, înconjurate de cincizeci de călăreți care purtau un stindard cadrilat albastru cu alb, care, atunci când fâlfâia în rafalele de vânt, părea să înfățișeze un urs care fugea sau, poate, un soi de copoi dolofan. Oamenii abătuți stăteau îngrămădiți într-o parte, strângându-și mantiile pe lângă trup. Bărbații își țineau capetele plecate, iar copiii se agățau de fustele femeilor. Câțiva dintre călăreți descălecaseră ca să cotrobăie prin căruțe; cufere și cutii și ceea ce păreau a fi haine zăceau deja împrăștiate pe zăpadă. Cel mai probabil, căutau monede sau băutură, deși orice obiect de valoare descoperit ajungea și el în desaga cuiva. În scurt timp, cineva avea să dezlege caii de la căruțe sau, poate, avea să ia căruțele, pur și simplu. Căruțele și caii erau întotdeauna folositoare unei oști, iar regulile

ciudate ale acestui ciudat război civil andoran nu păreau să le ofere prea multă protecție celor care se aflau în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit. Însă porțile orașului începură să se deschidă și, de îndată ce crăpătura fu suficient de mare, lăncieri în haine roșii năvăliră afară în galop pe sub arcada înaltă de aproape opt metri, lumina soarelui reflectându-se pe vârfurile lăncilor, pe platoșe și coifuri. Bătătoreau drumul dintre pietele lungi și pustii. Gărzile Reginei ieșeau din oraș. Suficient de multe, oricum. Bashere își îndreptă din nou ocheanul spre căruțe.

Se părea că ofițerul de sub urs, dacă o fi fost urs, își făcuse deja calculele. Cu cincizeci împotriva a două sute, șansele de izbândă erau foarte slabe, mai ales cu doar câteva căruțe în joc. Bărbații care descălecaseră săriră la loc în șa și până când îi zări Bashere, aceștia se îndreptau deja în galop spre miazănoapte, înspre el, cu stindardul albastru cu alb fluturând în urma lor. Majoritatea oamenilor care stăteau îngrămădiți pe marginea drumului se holbau după soldații care se îndepărtau, nedumerirea lor fiind atât de evidentă, însă câțiva se grăbiră de îndată să-și strângă lucrurile împrăștiate pe zăpadă și să le adune grămezi în căruțe.

Venirea Gărzilor care își opriseră caii în jurul căruțelor câteva minute mai târziu puse repede capăt acestei incursiuni. Gărzile începură să îi mâne repede pe oameni spre căruțe. Unii încercau să se furișeze pe lângă ele ca să recupereze vreun obiect valoros, iar un bărbat începu să își fluture brațele în semn de protest în fața uneia dintre gărzi, un demn ofițer cu pene albe pe coif și o pânză roșie peste platoșă, însă ofițerul se aplecă în șa și îi trase un dos de palmă protestatarului peste față. Individul căzu pe spate ca un bolovan, iar după o clipă, în care încremeniră cu toții, toată lumea care nu urcase deja în căruțe o luă în fugă spre ele, în afară de doi bărbați care se opriră ca să îl ridice de umeri și de călcâie pe

bărbatul căzut, cărând cum puteau mai bine trupul lui moale. O femeie care se afla în ultima căruţă din convoi le dădea deja bice cailor ca să se întoarcă şi să o ia înapoi spre oraş.

Bashere coborî ocheanul ca să cerceteze tabăra, apoi şi-l lipi de ochi ca să poată vedea mai bine. Bărbaţii continuau să sape cu lopeţile şi cu săpăligile, iar alţii se chinuiau să descarce saci şi butoaie din căruţe. Nobilii şi ofiţerii se plimbau călare prin tabără, supraveghind aceste activităţi. Toţi erau calmi ca vitele la păscut. În cele din urmă, cineva arătă cu degetul spre dealul dintre ei şi oraş, apoi un altul şi un altul, iar călăreţii începură să o ia la trap, strigând ordine. Stindardul cu ursul tocmai îşi făcea apariţia sus, pe coama dealului.

Bashere îşi vârî ocheanul la subsuoară şi se încruntă. Nu aveau gărzi pe culme care să îi avertizeze despre ceea ce s-ar putea întâmpla în partea cealaltă. Cu toate că exista certitudinea că nimeni nu voia să înceapă o bătălie, acest lucru era o prostie. Însă putea fi de folos dacă şi celelalte tabere erau la fel de nepăsătoare şi dacă nimeni nu îndrepta această greşeală. El pufăi iritat prin mustaţă. Dacă el avea să lupte împotriva asediatorilor...

Aruncând o privire, el văzu căruţele la jumătatea drumului de întoarcere spre poarta Tar Valonului, escortate de gărzi, căruţaşii biciuind caii de parcă urmăritorii le-ar fi suflat în ceafă. Sau o fi fost doar ofiţerul cu bucata de pânză peste platoşă, care îşi flutura sabia deasupra capului dintr-un motiv sau altul.

– Nu va exista niciun dans azi, zise el.

– Atunci, am alte lucruri mai bune de făcut azi decât să mă uit la ăştia din ţinuturile umede cum sapă gropi, răspunse Bael. Să găseşti mereu apă şi umbră, Davram Bashere.

– În clipa asta, mi-aş dori să am picioarele uscate şi căldura unui foc, bombăni Bashere fără să gândească, apoi îşi dori să fi tăcut din gură.

Încalcă salutul politicos al unui bărbat şi acesta s-ar putea să te ucidă, iar Aielii erau politicoşi şi ciudaţi pe deasupra.

Însă Bael îşi lăsă capul pe spate şi râse.

– Cei din ţinuturile umede au obiceiul să răstoarne lucrurile, Davram Bashere.

Un gest ciudat din mână îi făcu pe ceilalţi Aieli să se ridice în picioare şi s-o ia spre răsărit, cu paşi mari şi uşori. Zăpada părea să nu îi încurce defel.

Vârând ocheanul în teaca din piele ce atârna de şaua Sprinţarului, Bashere încălecă şi îşi întoarse murgul spre apus. Însoţitorii lui aşteptaseră pe contrapantă, iar când începură să îl urmeze nu se auzi decât scrâşnetul slab de piele şi niciun zornăit de metal. Erau mai puţini decât cei care alcătuiau escorta lui Bael, dar erau bărbaţi straşnici de pe domeniile lui din Tyr, iar el îi condusese în Mana Pustiitoare de nenumărate ori înainte să îi aducă în sud. Fiecare bărbat trebuia să supravegheze o porţiune a drumului, în faţă sau în spate, la stânga sau la dreapta, sus sau jos, iar ei îşi mişcau necontenit capetele. El spera că aceştia nu urmau doar nişte formalităţi. Pădurea era rară aici, fiecare ramură fiind desfrunzită, cu excepţia pinilor şi a brazilor, iar ţinutul era atât de înzăpezit, încât o sută de călăreţi s-ar fi putut afla la cincizeci de paşi depărtare şi nu ar fi fost văzuţi. Nu că el s-ar fi aşteptat la asta, cu toate că ceea ce te omora era mereu ceva la care nu te aşteptai. Fără să-şi dea seama, el îşi scoase sabia din teacă. Trebuia să se aştepte la surprize.

Tumad comanda escorta, cum o făcea de cele mai multe ori atunci când Bashere nu îi dădea altceva mai important de făcut tânărului locotenent. Bashere avea grijă de el. Acesta avea o gândire limpede şi vedea dincolo de ce se afla chiar în faţa lui; era menit pentru un rang mai înalt dacă trăia suficient de mult. Era un bărbat înalt, deşi cu două palme mai scund decât Bael, iar în acea zi pe chipul lui se citea nemulţumirea.

– Ce te tulbură, Tumad?

– Aielul a avut dreptate, Seniore. Tumad se trase furios de barba groasă cu pumnul înmănuşat. Andoranii ăştia ne scuipă în faţă. Nu-mi place că trebuie să plecăm când ei ne vâră degetele în urechi.

Ei bine, el era încă tânăr.

– Situaţia în care ne aflăm ţi se pare plictisitoare, poate? Bashere râse. Ai nevoie de mai multă acţiune? Tenobia se află la doar cincizeci de leghe spre miazănoapte de noi, iar dacă zvonurile sunt adevărate, i-a adus cu ea şi pe Ethenielle din Kandor, şi pe Paitar din Arafel, ba chiar şi pe shienaranul ăla, Easar. Toţi mai-marii din Ţinuturile de Hotar vin să ne caute, Tumad. Nici andoranii din Murandy nu sunt prea încântaţi că ne aflăm în Andor, aşa am auzit, iar dacă oastea de Aes Sedai pe care o înfruntă n-are să-i facă bucăţi, dacă n-a făcut-o deja, s-ar putea să vină şi ei să ne caute. Că veni vorba, la fel şi Aes Sedai, mai devreme sau mai târziu. Am luptat pentru Dragonul Renăscut şi nu cred că vreo soră va uita de asta. Şi-apoi mai sunt şi Seanchanii, Tumad. Chiar crezi că nu vom mai auzi de ei? Vor veni ei la noi sau vom fi nevoiţi să mergem noi la ei; ori una, ori alta, cu siguranţă. Voi, ăştia tineri, nu ştiţi ce-i aia acţiune nici dacă vi s-ar târî prin mustaţă!

Bărbaţii care îi urmau chicotiră, bărbaţi la fel de în vârstă ca Bashere în marea lor majoritate. Până şi Tumad îşi arătă o clipă dinţii albi prin mustaţă când zâmbi. Cu toţii mai fuseseră în campanii, dar niciuna nu fusese atât de ciudată ca aceasta. Întorcându-se în şa, Bashere privi drumul prin pădure, fiind doar pe jumătate atent.

Adevărul fie spus, el îşi făcea griji în privinţa Tenobiei. Numai Lumina ştia de ce Easar şi ceilalţi hotărâseră să pleacă împreună din Hotar, cu atât mai puţin de ce dăduseră la o parte cât mai mulţi soldaţi dintre cei pe care îi aduseseră în sud, după cum circulau zvonurile. Chiar şi zvonurile se

împărţeau în două. Fără îndoială că ei aveau motive pe care le considerau bune şi suficiente şi fără îndoială că Tenobia le împărtăşea. Însă el o cunoştea; el o învăţase să călărească, o văzuse crescând, îi oferise Coroana Sfărâmată atunci când ea urcase pe tron. Era o domnitoare bună, nici prea aspră, nici prea blândă, inteligentă, dacă nu întotdeauna înţeleaptă, curajoasă fără să se arunce cu capul înainte; impulsivitatea era o descriere prea blândă pentru ea. Uneori, impulsiv era un termen prea blând. Iar el era cât se poate de convins că ea avea un scop al ei, pe lângă cel pe care îl aveau şi ceilalţi. Capul lui Davram Bashere. Dacă era aşa, atunci era puţin probabil ca ea să se mulţumească cu încă o perioadă de exil, după ce ajunsese atât de departe. Cu cât mai mult ţinea Tenobia osul între dinţi, cu atât mai greu era să o convingă să renunţe la el. Era o problemă delicată. Ea ar fi trebuit să fie în Saldaea şi să păzească Hotarul, la fel şi el. Ea l-ar fi putut acuza de trădare de cel puţin două ori pentru ceea ce făcuse de când venise în sud, deşi el nu vedea cum ar fi putut proceda altfel. Rebeliunea – Tenobia o putea defini în termeni vagi atunci când voia – era un gând oribil; cu toate acestea, el voia să rămână cu capul pe umeri încă o vreme. O problemă delicată şi spinoasă.

Tabăra care conţinea opt mii de ostaşi din cavaleria uşoară care plecase după Illian şi luptase împotriva Seanchanilor era mai întinsă decât tabăra de pe drumul spre Tar Valon. Caii erau înşiraţi în rânduri ordonate cu câte o forjă la fiecare capăt, care se întindeau între rânduri la fel de drepte precum corturile mari cenuşii şi albe ca scoica, deşi acestea erau acum pline de petice. La un semnal din trompetă, oricare dintre bărbaţi putea încăleca, fiind pregătit de luptă, până numărătoarea ajungea la cincizeci, iar străjerii lui erau puşi să ţină această numărătoare. Până şi corturile, şi căruţele ţiitorilor, care se aflau la o sută de paşi sud de restul taberei,

erau mai ordonate decât ale soldaților care asediau orașul, de parcă ar fi urmat exemplul saldaeanilor. Într-o oarecare măsură, oricum.

Când el pătrunse în tabără însoțit de escorta lui, soldații începură să se miște repede și cu un aer solemn printre rândurile de cai priponiți, aproape ca și cum ar fi primit semnalul să încalece. Mai mulți aveau săbiile trase din teacă. Voci strigau către el, însă la vederea unui grup mare de bărbați și femei, în mare parte femei, în mijlocul taberei, el simți un soi de amorțeală înlăuntrul său. Își înfipse călcâiele în flancurile murgului, iar Sprințarul țâșni în galop. El nu știa dacă cineva îl urma sau nu. Nu auzea nimic în afară de sângele care îi zvâcnea în urechi; nu vedea nimic în afară de mulțimea adunată în fața cortului lui ascuțit. Cortul pe care îl împărțea cu Deira.

El nu trase de hățuri când ajunse în dreptul mulțimii, ci sări, pur și simplu, din șa și o luă la fugă. Îi auzea pe oameni vorbind fără să audă ce spuneau. Ei se despărțiră dinaintea lui, deschizându-i drumul spre cort, altminteri ar fi dat peste ei.

Când să intre pe ușa cortului, se opri. Cortul, suficient de mare cât să găzduiască douăzeci de soldați, era plin ochi cu femei, soții de nobili și ofițeri, însă el o căută iute din priviri pe soția lui, Deira, care ședea pe un scaun pliant în mijlocul covoarelor ce serveau drept dușumea, iar amorțeala îi dispăru. Știa că ea va muri într-o zi – amândoi vor muri –, dar singurul lucru de care se temea era să trăiască singur. Apoi el își dădu seama că niște femei o ajutau să își ridice rochia până la talie. Alta îi apăsa o cârpă împăturită pe brațul stâng, iar aceasta devenea din ce în ce mai roșie pe măsură ce sângele îi șiroia pe braț în jos și îi picura de pe degete într-un castron așezat pe covor. În castron se strânsese deja o cantitate mare de sânge negru.

Ea îl zări în aceeași clipă, iar ochii îi străluciră pe fața mult prea palidă.

– Asta-i pentru că ai tocmit venetici, soţul meu, zise ea cu înverşunare, scuturând spre el pumnalul lung pe care îl ţinea în mâna dreaptă.

La fel de înaltă ca majoritatea bărbaţilor, cu câţiva centimetri mai înaltă decât el, şi frumoasă, cu faţa încadrată de un păr negru ca pana corbului, presărat cu şuviţe albe, ea avea un aer autoritar, care putea deveni poruncitor atunci când se înfuria. Chiar şi atunci când era limpede că abia se putea ţine pe picioare. Majoritatea femeilor s-ar fi ruşinat să stea goale până la brâu în faţa atâtor oameni, cu soţul de faţă. Nu şi Deira.

– Dacă n-ai insista mereu să ne mişcăm precum vântul, am putea avea oameni de nădejde de pe domeniile noastre care să facă ceea ce este nevoie.

– O ceartă cu servitorii, Deira? zise el, arcuindu-şi o sprânceană. Nu m-am gândit niciodată că-i vei ameninţa cu cuţitul.

Unele dintre femei îi aruncară priviri tăioase, piezişe. Nu toţi soţii şi soţiile îşi vorbeau aşa cum îşi vorbeau ei. Unii îi credeau ciudaţi, din moment ce arareori se întâmpla să strige.

Deira se încruntă la el, apoi scoase un râset scurt, involuntar.

– Voi începe cu începutul, Davram. Îţi voi explica pe îndelete ca să poţi pricepe, adăugă ea cu un mic zâmbet, oprindu-se ca să le mulţumească femeilor care îi înfăşurau în jurul bustului gol un cearşaf alb din pânză. M-am întors de la plimbarea mea călare şi-am dat peste doi bărbaţi ciudaţi scormonind prin cortul nostru. Cum şi-au scos pumnalele, firește că pe unul l-am lovit cu un scaun, iar pe celălalt l-am înjunghiat. Ea făcu o grimasă când îşi privi braţul tăiat. Nu suficient de tare, din moment ce a apucat să mă atingă. Apoi Zavion şi alţi câţiva au venit înăuntru, iar cei doi au fugit printr-o tăietură pe care o făcuseră în partea din spate a cortului.

Câteva femei încuviinţară din cap cu un aer serios şi strânseră în mâini mânerele pumnalelor pe care le aveau la ele. Până când Deira zise pe un ton ameninţător:

– Le-am spus să-i urmărească, dar ei s-au încăpăţânat să-mi oblojească zgârietura.

Mâinile se ridicară de pe mânerele pumnalelor şi feţele se îmbujorară, deşi niciuna nu părea ruşinată că nu se supuse. Se aflaseră într-o situaţie grea. Deira era stăpâna lor, aşa cum el era stăpânul lor, şi fie că ea o numea doar o zgârietură, ar fi putut sângera până la moarte dacă ei ar fi fugit după hoţi.

– Oricum, continuă ea, am trimis o poteră. Nu vor fi greu de găsit. Unul are un cucui în cap, iar celălalt sângerează.

Ea încuviinţă scurt din cap, satisfăcută.

Zavion, vânjoasa şi roşcata domniţă din Gahaur, ridică un ac cu aţă.

– Dacă nu cumva v-aţi apucat de broderie, Seniore, zise ea pe un ton rece, v-aş putea sugera să vă retrageţi?

Bashere acceptă printr-o înclinare scurtă a capului. Deirei nu îi plăcea niciodată ca el să privească atunci când era cusută. Nici lui nu îi plăcea să privească.

Când ieşi din cort, el se opri ca să anunţe cu voce tare că soţia lui era teafără şi era îngrijită şi că ar trebui să meargă şi să îşi vadă de treburile lor. Bărbaţii se îndepărtară dorindu-i sănătate Deirei, însă niciuna dintre femei nu se clinti din loc. El nu le presă. Acestea vor rămâne până când Deira însăşi îşi va face apariţia, indiferent ce zicea el, iar un bărbat înţelept încerca să evite bătălii pe care nu numai că avea să le piardă, dar avea să pară un prost că le pierduse.

Tumad aştepta la marginea mulţimii şi i se alătură lui Bashere, care păşea cu mâinile împreunate strâns la spate. El se aştepta la asta sau la ceva asemănător de multă vreme, dar mai că începuse să creadă că nu avea să se întâmple. Şi nu se

aşteptase niciodată ca Deira să fie la un pas de moarte din cauza asta.

– Cei doi bărbaţi au fost găsiţi, Seniore, zise Tumad. Cel puţin par să se potrivească descrierii pe care a făcut-o domniţa Deira. Bashere îşi întoarse brusc capul, cu o expresie de ucigaş întipărită pe faţă, iar bărbatul mai tânăr se grăbi să adauge: Erau morţi, Seniore, la marginea taberei. Fiecare a fost tăiat cu o lamă subţire. El îşi înfipse un deget în craniu, după ureche. Trebuie să fi fost mai mulţi făptaşi, nu unul, asta dacă nu cumva a fost mai iute decât o viperă.

Bashere încuviinţă din cap. Preţul eşecului era adeseori moartea. Doi de căuta, dar câţi ca să-l să reducă la tăcere? Câţi mai rămăseseră şi cât timp avea să treacă înainte să încerce din nou? Mai rău, cine se afla în spatele acestei mârşăvii? Turnul Alb? Rătăciţii? I se părea că se luase o hotărâre în numele lui.

Nimeni, în afară de Tumad, nu se afla prin preajmă ca să îl audă, însă el vorbi încet şi îşi alese cuvintele cu grijă. Uneori, preţul neglijenţei era tot moartea.

– Ştii unde îl găseşti pe bărbatul care a venit la mine ieri? Dă-i de urmă şi spune-i că sunt de acord, dar vor fi puţin mai mulţi decât am discutat.

Zăpada uşoară ca o pană care se aşternea peste oraşul Cairhien estompa doar puţin lumina soarelui de dimineaţă, atât cât să îi reducă strălucirea. De la fereastra înaltă şi îngustă a Palatului Soarelui, prevăzută cu panouri groase din sticlă ce alungau frigul, Samitsu vedea limpede schela din lemn ridicată în jurul porţiunii distruse a palatului. Cuburile sparte din piatră neagră zăceau prin moloz şi printre turnurile în trepte care nu mai stăteau drepte, ajungând la aceeaşi înălţime cu celelalte turnuri ale palatului. Unu, Turnul Soarelui, pur şi simplu, nu mai era acolo. Câteva dintre legendarele turnuri „fără capăt“ ale oraşului se ridicau

amenințătoare printre fulgii albi rătăcitori; turle uriașe și pătrățoase cu contraforturi enorme, de departe cele mai înalte turnuri ale palatului, în ciuda faptului că acesta era situat pe cel mai înalt deal dintre dealurile orașului. Acestea erau înfășurate în schele și încă nu fuseseră reconstruite în întregime, deși trecuseră douăzeci de ani de când Aielii le dăduseră foc; poate vor fi terminate peste alți douăzeci de ani. Pe o astfel de vreme, firește că nu era niciun lucrător pe scândurile schelelor. Ea se trezi că își dorea ca zăpada să îi dea și ei un moment de tihnă.

În urmă cu o săptămână, când Cadsuane plecase și o lăsase la conducere, această sarcină i se păruse simplă. Să se asigure că creuzetul cairhienin nu începea să fiarbă din nou. La vremea aceea, i se păruse o sarcină ușoară, deși ea arareori se amesteca în politică. Un singur nobil deținea forțe considerabile sub arme, iar Dobraine era cooperant, în cea mai mare parte, părând a vrea să păstreze tăcerea. Firește, el acceptase acea numire idioată de „Logofăt din Cairhienin pentru Dragonul Renăscut". Băiatul numise și un „Logofăt din Tear", un bărbat care se răzvrătise împotriva lui în urmă cu o lună. Dacă el ar fi făcut asta și în Illian... Părea foarte probabil. Aceste numiri aveau să le aducă tot soiul de necazuri surorilor până la urma urmei! Băiatul crea *numai* necazuri! Cu toate acestea, până acum, Dobraine părea să se folosească de această funcție doar ca să conducă orașul. Dar și să sprijine în tăcere pretenția Elaynei Trakand la Tronul Soarelui, dacă ea emisese vreuna. Samitsu se mulțumea să lase lucrurile așa, căci nu îi păsa nici cât negru sub unghie cine stătea pe Tronul Soarelui. Nu îi păsa prea mult nici de Cairhien.

Zăpada care cădea dincolo de fereastra ei se roti purtată de o rafală de vânt ca un caleidoscop alb. Atâta... liniște. Oare înainte ea prețuise liniștea? Cu siguranță nu își mai amintea dacă o prețuise cu adevărat.

Nici posibilitatea ca Elayne Trakand să urce pe tron, nici noul titlul al lui Dobraine nu stârnise atât de multă consternare ca acele zvonuri ridicole, care persistau într-un mod ridicol, cum că băiatul al'Thor pornise spre Tar Valon ca să se supună Elaidei, cu toate că ea nu făcuse nimic ca să le înăbuşe. Povestea aceea îi făcuse pe toţi, de la nobili la grăjdari, să se teamă să mai respire, ceea ce era foarte bine şi frumos dacă voiai să păstrezi pacea. Jocul Caselor încetase; în fine, în comparaţie cu starea normală a lucrurilor în Cairhien. Aielii care veniră în oraş din tabăra lor uriaşă, ridicată la câteva mile est de oraş, îşi aduseră contribuţia, indiferent de cât de mult erau urâţi de marea majoritate a locuitorilor. Toată lumea ştia că aceştia îl urmau pe Dragonul Renăscut şi nimeni nu voia să se trezească la capătul greşit al miilor de suliţe Aiel. Tânărul al'Thor era *mult* mai folositor absent decât prezent. Zvonurile dinspre apus despre Aielii care făceau raiduri altundeva – prădând, dând foc, ucigând la voia întâmplării, aşa susţineau negustorii – le dădeau oamenilor un alt motiv ca să păşească cu grijă prin preajma celor de aici.

De fapt, se părea că nimic nu putea scoate oraşul din amorţeala în care se cufundase, în afară de câteva încăierări de stradă între locuitorii Porţii şi cei oraşului, care îi considerau pe locuitorii Porţii gălăgioşi şi îmbrăcaţi ţipător, la fel de străini ca pe Aieli, dar mai puţin periculoşi pentru a-i înfrunta. Oraşul era aglomerat până în poduri, cu oameni care dormeau pe unde găseau adăpost ca să se ferească de frig, dar, cu toate acestea, rezervele de alimente erau mai mult decât suficiente, dacă nu din belşug, iar negoţul mergea mai bine decât era de aşteptat în perioada iernii. Una peste alta, ea ar fi trebuit să fie mulţumită că îndeplinea poruncile Cadsuanei la fel de bine cum şi-ar fi dorit sora Verde. Doar că aceasta s-ar fi aşteptat la mai mult. Întotdeauna se aştepta la mai mult.

– Mă asculţi, Samitsu?

Oftând, Samitsu se întoarse de la fereastra care îi oferea o priveliște liniștită, abia abţinându-se să nu îşi netezească fustele cu dungi galbene. Clopoţeii argintii, făuriţi în Jakanda, zornăiră încet, însă atunci, acel sunet nu reuşi să o liniştească. Nici în cele mai bune momente ea nu se simţea în totalitate confortabil în apartamentul ei din palat, deşi flăcările din şemineul generos din marmură emana o căldură plăcută, iar patul din odaia alăturată avea cea mai bună saltea şi perne cu puf de gâscă. Toate cele trei odăi ale ei erau decorate exagerat în stilul sumbru cairhienin, tavanul din ipsos alb era lucrat în careuri legate între ele, cornişele late erau poleite din abundenţă, iar lambriul din lemn, deşi avea un luciu plăcut, tot negru era. Piesele de mobilier erau încă şi mai negre şi masive, prevăzute pe muchii cu linii subţiri de frunze aurii şi incrustate cu modele de fildeş. Covorul tairen cu motive florale din acea odaie făcea un contrast ţipător cu restul odăii şi scotea în evidenţă sobrietatea înconjurătoare. În ultima vreme, i se părea că totul semăna cu o cuşcă.

Ceea ce o enerva, de fapt, era femeia cu cârlionţi în părul care îi ajungea până la umeri care stătea în mijlocul covorului, cu pumnii proptiţi în şolduri, cu un aer războinic şi cu privirea încruntată, care îşi îngusta ochii albaştri. Sashalle purta, firește, inelul cu Marele Şarpe pe mâna dreaptă, dar şi un colier, şi o brăţară Aiel, cu boabe de argint şi fildeş lucrate şi sculptate minuţios, care creau un contrast ţipător cu rochia ei cu guler înalt din lână maro, care, deşi simplă, era fină şi bine croită. Cu siguranţă nu era un accesoriu grosolan, ci... extravagant, genul pe care nu l-ar purta o soră. Acea bijuterie excentrică putea deţine cheia mai multor probleme, dacă Samitsu ar fi găsit motivul care se ascundea în spatele ei. Înţeleptele, mai cu seamă Sorilea, o considerau o neghioabă pentru că nu ştia fără să nu întrebe şi refuzau să se obosească

să dea răspunsuri. Făceau asta mult prea des. *Maiales* Sorilea. Samitsu nu era obişnuită să fie luată de proastă şi îi displăcea enorm de mult acest lucru.

Nu era pentru întâia oară când ei îi era greu să o privească în ochi pe cealaltă soră. Sashalle era motivul principal pentru care nu era mulţumită, indiferent de cât de bine decurgea totul. Ceea ce o scotea şi mai tare din minţi era faptul că Sashalle era Roşie, dar, în ciudat frăţiei Ajah din care făcea parte, ea era *legată prin jurământ* de tânărul al'Thor. Cum putea o Aes Sedai să jure credinţă altcuiva în afară de Turnul Alb? Cum lăsa *Lumina* ca o *Roşie* să îi fie loială unui bărbat care putea conduce? Poate că Verin avusese dreptate când supuse că *ta'veren* schimba soarta. Samitsu nici nu se putea gândi la un alt motiv pentru care treizeci şi una de surori, dintre care *cinci* Roşii, puteau face acest legământ.

– Domniţa Ailil a fost abordată de seniorii şi domniţele care reprezintă cea mai mare forţă a Casei Riatin, răspunse ea pe un ton mult mai calm decât se simţea. Aceştia doresc ca ea să devină Suprema Înscăunată din Riatin, iar ea doreşte aprobarea Turnului Alb. Aprobarea surorilor Aes Sedai, cel puţin.

Ca să facă altceva decât să o confrunte cu privirea – şi să piardă, cel mai probabil –, ea se duse la o masă din lemn de mahon, unde, pe o tavă din argint, se afla o carafă din argint lucrată cu aur din care se ridica mirosul slab de mirodenii. Umplerea cupei cu vin fiert îi oferea o scuză pentru a evita acel contact vizual efemer. Faptul că avea nevoie de o scuză o făcu să pună carafa înapoi pe tavă cu un clinchet ascuţit. Ea îşi dădu seama că evita privirea Sashallei de prea multe ori. Chiar şi-acum, îşi dădu seama că se uita la femeie cu coada ochiului. Spre frustrarea ei, Samitsu nu reuşea să se întoarcă de tot ca să îi întâlnească privirea.

– Spune-i nu, Sashalle. Fratele ei era încă în viaţă când a fost văzut ultima oară, iar rebeliunea împotriva Dragonului

Renăscut nu ar trebui să privească Turnul; cu siguranţă nu acum, când totul s-a terminat.

Îi reveni amintirea cu Toram Riatin când fusese văzut ultima oară, dispărând într-o ceaţă ciudată care putea prinde formă şi putea ucide, o ceaţă care se împotrivea Puterii Supreme. În ziua aceea, Umbra se plimbase dincolo de zidurile Cairhieninului. Vocea lui Samitsu părea sugrumată de efortul de a o opri din tremurat. Nu de teamă, ci de furie. În ziua aceea, ea nu reuşise să îl Tămăduiască pe tânărul al'Thor. Ea ura eşecurile, ura să şi le amintească. Ea nu ar fi trebuit să se explice.

– Forţa majoritară din Riatin nu înseamnă totul. Cei care sunt încă legaţi de Toram se vor împotrivi ei, prin forţa armelor dacă va fi nevoie; în plus de asta, a hrăni revoltele în interiorul Caselor nu este o cale de a păstra pacea. În acest moment, în Cairhien, stabilitatea este şubredă, Sashalle, dar *există* o stabilitate, iar noi nu trebuie să o tulburăm.

Ea se abţinu să spună că va fi nemulţumită Cadsuane dacă ele vor face asta. Acest aspect abia dacă avea greutate în ochii Sashallei.

– Revoltele vor veni fie că noi le vom hrăni sau nu, zise cealaltă soră pe un ton ferm.

Încruntarea îi dispăru de îndată ce Samitsu dădu semne că asculta, cu toate că păstră aceeaşi faţă serioasă. Poate că afişa mai degrabă un aer încăpăţânat decât unul războinic, cu toate că acest aspect nu prea avea importanţă. Femeia nici nu se certa, nici nu încerca să o convingă, îşi exprima, pur şi simplu, părerea. Cel mai iritant lucru însă era că aceasta o făcea mai mult din curtoazie.

– Dragonul Renăscut este vestitorul revoltelor şi al schimbării, Samitsu. Vestitorul prevestit. Şi chiar dacă n-ar fi, aici suntem în Cairhien. Chiar crezi că s-au oprit din jucat *Daes Dae'mar*? O fi luciul apei liniştit, dar peştii continuă să înoate.

O *Roşie* care predica despre Dragonul Renăscut ca un demagog de la colţul străzii! Lumină!

– Şi dacă te înşeli?

Fără să vrea, Samitsu îşi înghiţi cuvintele. Sashalle – arz-o focu'! – păstră o seninătate perfectă.

– Ailil a renunţat la orice pretenţie la Tronul Soarelui în favoarea Elaynei Trakand, lucru dorit de Dragonul Renăscut, şi este pregătită să-i jure credinţă lui, dacă i-o voi cere. Toram a condus o oaste împotriva lui Rand al'Thor. Eu zic că merită să facem o schimbare şi merită să ne asumăm un risc, şi îi voi spune şi ei asta.

Clopoţeii din părul lui Samitsu zornăiră când ea scutură enervată din cap şi abia se abţinu să nu ofteze din nou. Optsprezece dintre surorile jurate Dragonului rămaseră în Cairhien – Cadsuane le luase pe o parte din ele cu ea, apoi o trimisese pe Alanna înapoi după mai multe –, iar altele dintre cele optsprezece, pe lângă Sashalle, aveau un rang mai înalt decât ea, însă Înţeleptele Aiel le ţineau departe de ea. Teoretic, ea dezaproba metodele lor – Aes Sedai nu *puteau* fi ucenice, nu ale oricui! Era scandalos! – dar, practic, îi uşurau treaba. Acestea nu se puteau amesteca sau prelua conducerea când Înţeleptele le dictau ce să facă şi le supravegheau clipă de clipă. Din nefericire, dintr-un motiv pe care ea nu îl cunoştea, Înţeleptele le supravegheau altfel pe Sashalle şi pe celelalte două surori care fuseseră ferecate la Fântânile din Dumai. Ferecate. Ea simţi un fior slab la acest gând, dar doar slab, şi nu l-ar fi simţit aproape defel dacă ar fi putut vreodată să înţeleagă cum reuşise Damer Flinn să Tămăduiască ceea ce nu putea fi Tămăduit. Măcar *cineva* putea Tămădui ferecarea, chiar dacă era bărbat. Un bărbat care conducea puterea. Lumină, cum oroarea zilei de ieri se transforma doar într-o nelinişte a zilei de azi, odată ce te obişnuiai cu ea.

Ea era convinsă că ar fi aranjat Cadsuane lucrurile cu Înțeleptele înainte să plece dacă ar fi știut despre părerile diferite pe care le aveau Sashalle, Irgain și Ronaille. Cel puțin așa credea ea. Nu era pentru prima oară când ea fusese atrasă în legendarele intrigi ale Verzilor. Cadsuane putea fi mai vicleană decât o Albastră, intrigi în interiorul comploturilor cu strategii amestecate, toate ascunse în spatele altora. Unele erau gândite să eșueze pentru ca altele să reușească și numai Cadsuane știa să le deosebească, ceea ce nu era deloc un gând liniștitor. În orice caz, cele trei surori erau libere să vină și să plece când doreau, să facă ce doreau. Și cu siguranță nu simțeau nevoia să urmeze instrucțiunile lăsate de Cadsuane sau să asculte de sora pe care ea o numise la conducere. Doar jurământul lor nebunesc față de al'Thor le îndruma sau le constrângea.

Samitsu nu se simțea niciodată slabă sau nepricepută decât atunci când nu reușea să se folosească de Înzestrarea ei; cu toate acestea, își dorea foarte mult ca să revină Cadsuane și să ia hățurile în mâini. Firește, câteva cuvinte șoptite la urechea lui Ailil i-ar fi alungat orice dorință de a deveni Înaltă Înscăunată; cu toate acestea, asta ar fi fost în zadar dacă ea nu găsea o cale să o împiedice pe Sashalle să-și atingă scopul. Nu avea importanță că Ailil se temea că secretele ei prostești aveau să iasă la iveală. Inconsecvența vorbelor pe care surorile Aes Sedai i le spuneau ar fi putut să o facă să decidă că era mai bine să încerce să se facă nevăzută pe domeniile ei de la țară în loc să riște să ofenseze vreo soră cu faptele ei. Cadsuane va fi supărată că o pierde pe Ailil, Samitsu însăși va fi supărată. Ailil era un fir ce ducea la jumătate din comploturile pe care le urzeau nobilii, un gaj care aducea siguranța că acele intrigi erau minore și nu riscau să provoace tulburări mai mari. Afurisita de Roșie știa acest lucru. Iar odată ce Sashalle îi dădea permisiunea lui Ailil, femeia va da fuga la ea ca să-i dea vești, nu la Samitsu Tamagowa.

În vreme ce Samitsu încerca să rezolve această dilemă, uşa dinspre coridor se deschise ca să primească o cairhieniná cu faţa palidă şi severă, mai scundă cu o palmă decât oricare dintre Aes Sedai. Părul cărunt îi era strâns într-un coc la ceafă şi purta o rochie simplă de un gri atât de închis, încât părea aproape neagră – uniforma actuală a servitorilor din Palatul Soarelui. Servitorii nu îşi anunţau niciodată venirea, nici nu cereau permisiunea. Desigur, Corgaide Marendevin nu era o simplă servitoare; inelul greu din argint cu chei lungi prins la brâu arăta poziţia oficială pe care o ocupa.

Indiferent cine conducea în Cairhien, Păstrătoarea Cheilor domnea, de fapt, în Palatul Soarelui, iar în atitudinea Corgaidei nu exista nici urmă de slugărnicie. Ea făcu o reverenţă scurtă între Samitsu şi Sashalle.

– Mi s-a cerut să raportez orice lucru nelalocul lui, spuse ea, nepărând să se adreseze cuiva anume, deşi Samitsu fusese aceea care îi ceruse asta. Era foarte probabil ca ea să fi ştiut despre lupta pentru putere dintre ele de îndată ce ştiuseră şi ele. Nu îi scăpa mai nimic din ceea ce se petrecea în palat. Mi s-a spus că este un Ogier în bucătărie. El şi un tânăr caută, cică, de lucru ca zidari, dar eu n-am auzit niciodată ca zidarii Ogieri şi cei de rasă umană să lucreze împreună. Iar cei din *steddingul* Tsofu au trimis vorbă că niciun zidar din niciun *stedding* nu va fi liber în viitorul apropiat, atunci când am întrebat... după incident. Pauza fu aproape imperceptibilă, iar expresia gravă de pe faţa ei nu se schimbă. O parte din bârfele care circulau despre atacul asupra Palatului Soarelui îl atribuiau lui al'Thor, iar cealaltă parte, surorilor Aes Sedai. Câteva poveşti îi pomeneau pe Rătăciţi, însă doar ca aceştia să nu fie mai prejos de al'Thor sau de Aes Sedai.

Ţuguindu-şi buzele îngândurată, Samitsu lăsă deoparte afurisitele alea de încurcături pe care le făceau cairhieninii

din tot ce atingeau. Negarea implicării surorilor Aes Sedai nu prea ajuta; cele Trei Legăminte nu prea erau folositoare într-un oraş în care un simplu „da" sau „nu" dădea naştere la şase zvonuri contradictorii. Dar Ogieri... Cei din bucătăria palatului arareori primeau înăuntru trecători, cu toate acestea, bucătarii i-ar oferi o masă caldă unui Ogier doar ca să se poată holba la o creatură ciudată. În ultimul an şi mai bine, Ogierii erau o privelişte chiar mai neobişnuită decât de obicei. Se mai zăreau câţiva pe ici, pe colo, dar aceştia mergeau atât de repede cum numai un Ogier putea şi arareori zăboveau într-un loc mai mult timp decât le lua să doarmă. Arareori, călătoreau neînsoţiţi de oameni, darămite să lucreze împreună cu ei. Însă cei doi o făcură să se gândească la ceva. Nădăjduind să scoată ceva la lumină, ea deschise gură ca să pună câteva întrebări.

– Mulţumesc, Corgaide, zise Sashalle cu un zâmbet. Ai fost de mare ajutor. Ne-ai putea lăsa acum?

Dacă i-o retezai Păstrătoarei Cheilor, riscai să te trezeşti cu aşternuturi de pat murdare şi cu mâncăruri nesărate, cu oala de noapte negolită şi cu mesaje care se rătăceau, cu nenumărate neplăceri care îţi puteau face viaţa un calvar şi te lăsau să te perpeleşti încercând să realizezi ceva; cu toate acestea, zâmbetul păru să şteargă cumva severitatea din cuvintele adresate Corgaidei. Femeia cu părul cărunt încuviinţă uşor din cap şi făcu din nou o reverenţă scurtă. De astă dată, evident în faţa Sashallei.

Nici bine nu se închise uşa în urma femeii cu părul cărunt, că Samitsu îşi trânti cupa din argint pe tavă suficient de tare încât să-şi verse vin cald pe încheietură şi se întoarse furioasă spre sora Roşie. Era pe punctul de a pierde controlul asupra lui Ailil, iar acum şi Palatul Soarelui părea să-i alunece printre degete! Corgaidei i-ar fi crescut mai degrabă aripi şi şi-ar fi luat zborul decât să ascundă ceea ce văzuse

aici, iar indiferent ce va spune, va ajunge în toate cotloanele palatului şi îl va infecta pe fiecare servitor până la bărbaţii care curăţau grajdurile de bălegar. Acea ultimă reverenţă arătase limpede ce avea în gând. Lumină, dar Samitsu ura oraşul Cairhien! Regulile de etichetă între surori erau adânc înrădăcinate, însă Sashalle nu ocupa o poziţie suficient de înaltă, încât să o facă pe ea să tacă din gură în faţa acestui dezastru şi avea de gând să îi spună vreo două.

Încruntându-se la cealaltă femeie însă, ea văzu faţa Sashallei – o văzu *cu adevărat*, poate pentru prima oară – şi, brusc, ştiu de ce o tulbura într-atât, poate chiar de ce îi era greu să o privească în ochi pe sora Roşie. Nu mai era faţa unei Aes Sedai, dincolo de timp şi nearătându-şi vârsta. Majoritatea oamenilor nu erau siguri de această înfăţişare decât dacă le era arătată, însă pentru oricare soră, aceasta era inconfundabilă. Poate că mai rămăseseră câteva frânturi care o făceau pe Sashalle să pară mai frumoasă decât era în realitate, însă oricine i-ar fi putut da o vârstă undeva aproape de vârsta mijlocie. Această revelaţie o făcu pe Samitsu să tacă.

Ceea ce se ştia despre femeile care fuseseră ferecate era puţin mai mult decât un zvon. Acestea fugeau şi se ascundeau de celelalte surori; în cele din urmă, mureau. De obicei, ele mureau mai devreme decât mai târziu. Majoritatea femeilor nu puteau suporta prea multă vreme pierderea *saidarului*. Dar acestea erau mai degrabă flecăreli; din câte ştia ea, de mult nu mai avusese nimeni curajul să încerce să afle mai multe. Acea temere ascunsă într-un colţ întunecat al minţii fiecărei surori, că ar putea avea aceeaşi soartă într-un moment de neatenţie, le făcea pe toate să nu îşi dorească să afle mai multe. Până şi surorile Aes Sedai îşi puteau ascunde ochii atunci când nu voiau să vadă. Existau întotdeauna acele zvonuri aproape niciodată pomenite şi atât de vagi, încât nu îţi puteai aduce aminte unde le-ai auzit prima oară, şoapte

abia auzite, dar care pluteau prin apropiere. Unul pe care Samitsu şi-l amintea doar pe jumătate, până în acel moment, zicea că o femeie care era ferecată întinerea din nou, dacă supravieţuia. Acesta păruse întotdeauna ridicol, până în acel moment. Faptul că îşi recâştigase abilitatea de a conduce puterea nu însemna că Sashalle recăpătase totul. Ea va trebui să lucreze din nou cu Puterea ani la rând ca să obţină chipul care să o arate ca fiind Aes Sedai în faţa oricărei surori care o putea vedea limpede. Sau... o va recâştiga? Părea inevitabil, deşi acesta era un tărâm necunoscut. Iar dacă faţa ei era schimbată, oare mai era ceva schimbat la ea? Samitsu se cutremură mai tare decât o făcuse la gândul ferecării. Poate ar trebui să o ia mai încet în încercarea de a înţelege modul de a Tămădui al lui Damer.

Pipăindu-şi colierul Aiel, Sashalle nu părea să observe că Samitsu avea o doleanţă, nu părea să observe privirea scrutătoare a acesteia.

– S-ar putea să nu fie nimic sau ar putea merita să aruncăm o privire, zise ea, însă Corgaide a raportat doar ce a auzit. Dacă vrem să aflăm ceva, trebuie să mergem şi să ne convingem singure.

Fără să mai scoată un cuvânt, ea îşi strânse poalele şi ieşi din apartament, dându-i de ales lui Samitsu fie să o urmeze, fie să rămână acolo. Era intolerabil! Dar a rămâne acolo era de neconceput.

Deşi Sashalle nu era mai înaltă decât ea, Samitsu se văzu nevoită să se grăbească pentru a putea ţine pasul în timp ce Roşia plutea repede de-a lungul coridoarelor late, cu tavan boltit. Nici nu încăpea vorbă să ajungă în faţa ei, asta dacă nu cumva alegea să fugă. Ea fierbea în tăcere, scrâşnind din dinţi. A te certa cu o altă soră în văzul tuturor era nepotrivit, în cel mai bun caz. În cel mai rău caz, ar fi zadarnic, fără nicio îndoială. Iar asta n-ar fi făcut decât să se afunde şi mai

adânc în groapa în care se afla deja. Simţea un impuls nestăvilit să lovească ceva cu piciorul.

Lampadarele amplasate la distanţe egale ofereau suficientă lumină chiar şi în cele mai întunecate unghere ale coridorului, fără prea multă culoare, iar ornamentele erau ca şi inexistente, în afară de tapiseriile răzleţe în care totul era în ordine şi care reprezentau fie animale care erau vânate, fie nobili care luptau vitejeşte în bătălii. Câteva nişe din pereţi adăposteau ornamente din aur sau din porţelan ale Oamenilor Mării, iar pe unele coridoare, cornişele erau prevăzut cu frize, majoritatea lăsate nepictate. Atâta tot. Cairhieninii îşi ascundeau opulenţa de ochii privitorilor, aşa cum făceau cu multe altele. Servitorii şi slujitoarele care înaintau în grabă şi cu un scop de-a lungul coridoarelor, ca nişte şiruri de furnici, purtau livrele de culoarea cărbunelui, cu excepţia celor care se aflau în slujba nobililor care locuiau în palat, ce păreau colorate comparativ cu restul şi aveau blazoanele Caselor brodate pe piept, iar gulerele şi uneori mânecile purtau culorile Casei. Unu sau doi aveau chiar o haină sau o rochie în culorile unei Case, iar aceştia păreau nişte venetici printre ceilalţi. Însă toţi îşi ţineau privirea în pământ şi abia dacă se opreau ca să facă o plecăciune rapidă în faţa celor două surori pe lângă care treceau. Palatul Soarelui avea nevoie de nenumăraţi servitori, iar în dimineaţa aceea, toţi păreau grăbiţi să îşi vadă de treburi.

Şi nobilii se plimbau pe coridoare, făcând precauţi o reverenţă în faţa surorilor Aes Sedai pe lângă care treceau, sau adresându-le un salut atent drămuit între iluzia egalităţii şi adevărata stare a lucrurilor, rostit cu o voce şoptită, care nu se auzea prea departe. Aceştia erau dovada vechii zicale: „În vremuri ciudate, tovarăşi de drum ciudaţi". Vechile duşmănii fuseseră lăsate deoparte în faţa noilor primejdii. Deocamdată. Ici, doi sau trei seniori cairhienini palizi la faţă, purtând

haine din mătase cu dungi subțiri și colorate pe piept, unii cu partea din față a capului rasă și pudrată după moda soldatului, se plimbau alături de un număr egal de taireni tuciurii, părând mai înalți în hainele lor colorate, cu mâneci bufante și dungate. Colo, o aristocrată tairenă, purtând o bonetă cusută cu perle, o rochie colorată de brocard și guler din dantelă albă, se plimba braț la braț cu un nobil cairhienin mai scund decât ea, cu părul coafat în formă de turn, care se ridica cu mult deasupra capului, cu dantelă cenușie sub bărbie și dungi înguste în culorile Casei ei, care cădeau în cascadă în partea din față a fustelor ample, din mătase neagră. Toți ca niște prieteni apropiați și confidenți de încredere.

Unele perechi păreau mai ciudate decât altele. În ultima vreme, câteva femei începuseră să poarte veșminte din alte ținuturi, părând să nu își dea seama cum se zgâiau bărbații la ele și cum servitorii se chinuiau să n-o facă. Pantalonii strâmți și haina care abia dacă le acoperea șoldurile nu erau o ținută potrivită pentru o femeie, indiferent de broderiile bogate și de modelele cu nestemate ale hainei. Colierele și brățările bătute în nestemate și agrafele cu pene de toate culorile nu făceau decât să scoată în evidență acea excentricitate. Iar acele cizme vopsite în culori vii, cu tocuri care le făceau pe femei să pară mai înalte cu o palmă, le puneau parcă în pericol de a cădea la fiecare pas legănat.

– Este scandalos, bombăni Sashalle, zgâindu-se la două astfel de femei și smucindu-și nemulțumită poalele.

– Scandalos, murmură Samitsu, fără să-și dea seama, apoi închise gura atât de strâns, încât dinții îi țăcăniră.

Trebuia să învețe să-și țină gura. A rosti cu voce tare un acord doar pentru că era de acord era un obicei pe care nu și-l permitea cu Sashalle.

Cu toate acestea, ea nu se putu abține să nu arunce o privire dezaprobatoare peste umăr la cele două femei. Și puțin

mirată. În urmă cu un an, Alaine Chuliandred şi Fionnda Annariz ar fi fost gata să se strângă de grumaz. Sau, mai degrabă, şi-ar fi pus soldaţii să se războiască. Şi-apoi, cine s-ar fi aşteptat să îl vadă pe Bertome Saighan plimbându-se liniştit alături de Weiramon Saniago, fără ca vreunul din ei să îşi ducă mâna la pumnalul de la cingătoare? Vremuri ciudate şi tovarăşi de drum ciudaţi. Fără îndoială că aceştia jucau Jocul Caselor, căutând să obţină avantaje, cum o făcuseră mereu, şi totuşi punând bariere care odinioară fuseseră cioplite în piatră, iar acum păreau a fi desenate pe apă. Vremuri tare ciudate.

Bucătăriile se aflau la nivelul cel mai de jos al Palatului Soarelui, deasupra solului, în spate – un mănunchi de odăi cu pereţi din piatră şi tavane cu grinzi, strânse în jurul unei încăperi lungi, fără ferestre, pline cu sobe din fier, cuptoare din cărămidă şi vetre îmbrăcate în piatră, a căror dogoare te făcea să uiţi de zăpada de afară sau chiar că era iarnă. În mod normal, bucătăresele cu feţele asudate şi ajutoarele lor, îmbrăcate cu haine la fel de negre ca servitorii din palat pe sub şorţurile lor albe, s-ar fi agitat de colo colo ca să pregătească masa de prânz, frământând aluatul de pâine pe nişte mese lungi, cu suprafeţe din marmură pe care era presărată făină, ungând hălcile de carne sau orătăniile care se roteau la proţap în vetre. Acum, doar căţeii tropăiau de colo colo, nerăbdători să primească bucăţi de carne. Napii şi morcovii ce umpleau coşurile erau necurăţaţi şi netăiaţi, iar din oalele cu sos se ridicau mirosuri dulci şi aromate. Până şi ajutoarele de bucătari, băieţi şi fete care îşi ştergeau întruna feţele cu şorţurile lor, stăteau aproape de un grup de femei strânse în jurul uneia dintre mese. Samitsu putea vedea din prag ceafa unui Ogier ridicându-se deasupra lor din locul unde şedea la masă. Era mai înalt decât un bărbat care stătea în picioare şi mai lat. Firește, cairhieninii erau scunzi şi graşi, iar asta ajuta.

Ea își puse o mână pe brațul Sashallei și mare îi fu mirarea când femeia se opri în loc fără să se împotrivească.

– ...a plecat fără să lase vreun indiciu unde se ducea? întreba Ogierul cu o voce bubuitoare ca și când pământul s-ar fi mișcat. Urechile păroase, care-i ieșeau prin părul negru ce îi ajungea până la guler, i se mișcau întruna înainte și înapoi.

– Of, nu mai vorbi despre el, Jupâne Ledar, răspunse o voce tremurătoare de femeie de parcă ar fi fost exersată. Rău a fost. A distrus jumătate din palat cu Puterea Supremă, asta a făcut. Putea să-ți înghețe sângele în vene cu o singură privire și să te omoare pe loc. Mii de oameni au murit din mâna lui. Zeci de mii! Oh, nu-mi place să vorbesc despre el.

– Pentru cineva căruia nu îi place să vorbească niciodată despre nimic, Eldrid Methin, zise o altă femeie cu asprime în glas, tu abia dacă vorbești despre altceva.

Îndesată și destul de înaltă pentru o cairhienină, aproape la fel de înaltă ca Samitsu, cu câteva șuvițe de păr cărunt ieșindu-i de sub boneta din dantelă simplă, ea trebuie să fi fost bucătăreasa-șefă de serviciu, căci toate celelalte pe care le vedea Samitsu dădură aprobator din cap și chicotiră, zicând: „Că mare dreptate mai ai, Jupâneasă Beldair", pe un ton lingușitor. Servitorii aveau propria lor ierarhie, păstrată cu aceeași stricteți ca aceea din Turn.

– Nu e treaba noastră să bârfim despre lucrul ăsta, Jupâne Ledar, continuă femeia îndesată. E treaba surorilor Aes Sedai, nu a celor de teapa dumitale sau a mea. Mai povestește-ne despre Ținuturile de Hotar. Chiar ai văzut Troloci?

– Aes Sedai, bombăni un bărbat. Ascuns de mulțimea strânsă în jurul mesei, el trebuie să fi fost însoțitorul lui Ledar. Samitsu nu văzuse niciun bărbat adult printre cei de la bucătărie în dimineața aceea. Ia zi, chiar crezi că i-au legat pe bărbații aceia despre care vorbeai, pe Asha'manii ăia? Ca Străjeri? Dar despre cei care-au murit? N-ai zis nimic.

– Păi, Dragonul Renăscut i-a ucis, zise Eldrid cu vocea piţigăiată. Şi-apoi, cu ce alt scop ar lega o Aes Sedai un bărbat? Of, groaznici au mai fost Asha'manii ăia. Te puteau transforma în piatră dintr-o singură privire. Îi poţi deosebi doar uitându-te la ei, să ştii. Au nişte ochi înspăimântător de strălucitori.

– Ia mai taci, Eldrid, zise Jupâneasa Beldair pe un ton ferm. Poate au fost Asha'mani, poate nu, Jupâne Underbill. Poate au fost legaţi, poate nu. Tot ce pot spune eu sau altcineva este că au fost cu *el*.

După apăsarea din vocea ei, era limpede despre cine vorbea; l-o fi considerat Eldrid de temut pe Rand al'Thor, dar femeia aceasta nu voia nici măcar să îi rostească numele.

– La scurt timp după ce-a plecat *el*, brusc, surorile Aes Sedai le spuneau ce să facă, iar ei le dădeau ascultare. Fireşte, tot prostul ştie că tre' să facă ce zic Aes Sedai. Oricum, indivizii ăia au plecat de mult. De ce eşti atât de interesat de ei, Jupâne Underbill? Ăsta-i nume andoran?

Ledar îşi lăsă capul pe spate şi râse, un zgomot bubuitor care umplu încăperea. Urechile i se mişcau repede.

– Oh, vrem să aflăm totul despre locurile pe care le vizităm, Jupâneasă Beldair. Ţinuturile de Hotar, zici? Ai zice că aici e frig, dar în Ţinuturile de Hotar am văzut copaci crăpându-se ca nucile pe foc din cauza frigului. Aici aveţi blocuri de gheaţă ce plutesc pe râu în jos, dar noi am văzut râuri la fel de late ca Alguenya îngheţate bocnă, astfel încât negustorii le traversează transportându-şi mărfurile în căruţe, iar oamenii pescuiesc prin nişte găuri făcute în gheaţă, groase de o palmă. Noaptea, pe cer apar văluri de lumină care par să pârâie, suficient de strălucitoare ca să estompeze lumina stelelor, şi...

Până şi Jupâneasa Beldair stătea aplecată spre Ogier, absorbită, însă unul dintre ajutoarele de bucătari, prea scund ca să poată vedea peste umerii adulţilor, aruncă o privire în spate şi făcu ochii cât cepele atunci când aceştia se fixară pe

Samitsu şi Sashalle. Cu toate că privirea îi rămase aţintită la ele, ca hipnotizat, el bâjbâi cu o mână până când dădu de mâneca Jupânesei Beldair şi trase de ea. Prima oară, ea îşi scutură braţul fără să îşi întoarcă privirea. A doua oară, ea îşi întoarse capul cu privirea încruntată, care dispăru într-o clipită când dădu şi ea cu ochii de Aes Sedai.

– Harul să vă binecuvânteze, Aes Sedai! zise ea, vârându-şi în grabă şuviţele rebele de păr sub bonetă în timp ce făcu o reverenţă. Cu ce vă pot fi de folos?

Ledar tăcu brusc fără să-şi termine propoziţia, iar urechile îi înţepeniră o clipă. Nu îşi întoarse privirea spre uşă.

– Dorim să vorbim cu musafirii dumitale, zise Sashalle, intrând în bucătărie. Nu vă vom reţine din treabă prea mult timp.

– Desigur, Aes Sedai.

Dacă femeia îndesată era mirată că două surori voiau să le vorbească musafirilor din bucătărie, atunci nu trădă niciun semn. Întorcându-şi capul într-o parte şi-n cealaltă ca să-i cuprindă pe toţi cu privirea, ea bătu din palmele-i dolofane şi începu să dea ordine.

– Eldrid, napii ăia n-or să se cureţe singuri. Cine supraveghea sosul de smochine? Smochinele uscate sunt greu de găsit! Unde ţi-e lingura de gătit, Kasi? Andil, dă fuga şi-adu nişte...

Bucătăresele şi ajutoarele se împrăştiară în toate direcţiile, iar zornăitul de oale şi de linguri umplu bucătăria, cu toate că era limpede că toată lumea încerca să facă cât mai puţin zgomot cu putinţă ca să nu le deranjeze pe Aes Sedai. Era limpede că încercau din răsputeri să nu privească în direcţia lor, deşi acest lucru implica o oarecare răsucire.

Ogierul se ridică încet în picioare, capul ajungându-i aproape de grinzile groase din tavan. Îmbrăcămintea era asemănătoare cu cea pe care o mai văzuse Samitsu la un Ogier – o haină lungă şi neagră ce se revărsa peste cizmele răsucite.

Petele de pe haina lui arătau că el se afla de multă vreme pe drumuri; Ogierii erau un neam pretenţios. El se întoarse doar pe jumătate spre ea şi Sashalle în timp ce făcu o plecăciune şi îşi frecă nasul borcănat de parcă l-ar fi mâncat, ascunzându-şi o parte din faţă, deşi părea a fi tânăr pentru un Ogier.

– Să ne iertaţi, Aes Sedai, murmură el, dar trebuie să purcedem.

Aplecându-se ca să ridice o tolbă uriaşă din piele ce avea o pătură mare făcută sul peste partea de sus şi prin care se vedeau formele pătrăţoase a ceea ce era îndesat înăuntru, el aşeză breteaua lată pe umăr. Şi buzunarele încăpătoare ale hainei lui erau umflate de tot soiul de forme ascuţite.

– Ne aşteaptă cale lungă până la lăsarea nopţii.

Însoţitorul lui rămase aşezat însă cu palmele întinse pe masă. Era un tânăr cu părul deschis la culoare şi cu barba crescută de o săptămână, care părea să fi dormit nu doar o singură noapte în haina-i cafenie mototolită. Le privea cu grijă pe Aes Sedai, cu nişte ochi negri ce semănau cu ai unei vulpi încolţite.

– Unde mergeţi de nu puteţi ajunge până la căderea nopţii?

Sashalle nu se opri până când nu ajunse în faţa tânărului Ogier, suficient de aproape ca să fie nevoită să îşi întindă gâtul ca să se uite la el, deşi acest gest păru mai degrabă graţios decât stângaci, aşa cum şi trebuia să fie.

– Mergeţi la întâlnirea despre care am auzit, în *steddingul* Shangtai? Jupâne... Ledar, nu?

Urechile lui lungi zvâcniră violent, apoi rămaseră nemişcate, iar ochii lui de mărimea unei cești de ceai se îngustară aproape cu aceeaşi grijă ca ai tânărului până când capetele sprâncenelor îi ajunseră pe obraji.

– Ledar, fiu al lui Shandin, fiu al lui Koimal, Aes Sedai, răspunse el fără tragere de inimă. Cu siguranţă nu merg la

Adunare. Păi, Fruntaşii nu mi-ar îngădui să mă apropii suficient de mult ca să aud ce se vorbeşte. El scoase un chicotit gutural care părea forţat. Nu vom putea ajunge în noaptea asta încotro mergem, Aes Sedai, dar fiecare leghe pe care o lăsăm în urma noastră nu mai trebuie să o străbatem ziua următoare. Trebuie să purcedem.

Tânărul nebărbierit se ridică în picioare, trecându-şi o mână peste mânerul lung al sabiei prinse la şold, însă nu se clinti ca să-şi ia tolba şi pătura făcută sul de la picioarele lui şi să-l urmeze pe Ogier, care o luă spre uşa ce dădea în stradă. Nici măcar atunci când Ogierul îi spuse peste umăr:

– Trebuie să plecăm acum, Karldin.

Sashalle pluti graţios şi se puse în calea Ogierului, deşi fu nevoită să facă trei paşi mari până când făcu el unul.

– Căutai de lucru ca zidar, Jupâne Ledar, zise ea pe un ton serios, dar n-ai mâinile pline de bătături ca ale celorlalţi zidari pe care i-am mai văzut. Ai face mai bine să-mi răspunzi la întrebare.

Suprimându-şi un zâmbet triumfător, Samitsu pluti până când ajunse lângă sora Roşie. Aşadar, Sashalle credea că o putea da, pur şi simplu, la o parte şi să descopere singură ce se întâmpla? Femeia o să aibă parte de o surpriză.

– Trebuie să mai zăboviţi o vreme, îi zise ea în şoaptă Ogierului; deşi zgomotul din bucătărie ar fi trebuit să îi împiedice pe ceilalţi să audă, ea nu voia să rişte. Când am venit la Palatul Soarelui, auzisem deja despre un Ogier tânăr, prieten cu Rand al'Thor. Acesta a plecat din Cairhien în urmă cu câteva luni, însoţit de un tânăr pe nume Karldin. Nu-i aşa, Loial?

Urechile Ogierului se pleoştiră.

Tânărul se abţinu să nu înjure, căci ştia că era mai bine să n-o facă în faţa surorilor.

– Plec atunci când am chef, Aes Sedai, zise el pe un ton aspru, dar în şoaptă.

În cea mai mare parte, privirea lui era împărțită între ea și Sashalle, dar era atent și la cei care lucrau în bucătărie, ca nu cumva să se apropie vreunul dintre ei. Nici el nu voia să fie auzit.

– Înainte să plec, vreau și *eu* niște răspunsuri. Ce s-a întâmplat cu... prietenii mei? Și cu *el*. S-a scrântit la minte?

Loial oftă lung și își ridică mâna uriașă în semn de pace.

– Ușurel, Karldin, șopti el. Lui Rand nu i-ar plăcea dacă ai intra în belele cu Aes Sedai. Ușurel.

Karldin se încruntă și mai tare.

Brusc, Samitsu își dădu seama că ar fi putut gestiona situația mai bine. Aceia nu erau ochii unei vulpi încolțite, ci ai unui lup. Ea ajunsese să se obișnuiască prea mult cu Damer, Jahar și Eben, legați în siguranță și îmblânziți. Ar putea fi o exagerare, însă Merise depunea eforturi cu Jahar – așa proceda Merise –, iar ceea ce ieri fusese oroare, azi putea deveni complezență după o expunere îndelungată. Karldin Manfor era și el Asha'man și nu era nici legat, nici îmblânzit. Oare îmbrățișa jumătatea masculină a Izvorului? Ei mai că îi veni să râdă. Oare păsările zburau?

Sashalle se uita la tânăr cu o privire încruntată și atentă, ținându-și mâinile prea nemișcate pe poale, însă Samitsu se bucură că nu o vedea învăluită de lumina *saidarului*. Asha'manii simțeau când o femeie îmbrățișa Puterea, iar acest lucru l-ar fi putut face să reacționeze... fără să gândească. Firește că ea împreună cu Samitsu i-ar putea ține piept – oare ar putea dacă el îmbrățișa deja Puterea? Firește că da. Firește, dar ar fi mult mai bine dacă nu ar fi nevoite s-o facă.

În acel moment, Sashalle nu dădea niciun semn că ar prelua conducerea, prin urmare, Samitsu își așeză ușor o mână pe brațul lui stâng. Acesta părea o bară din fier prin mâneca hainei. Așadar, el era la fel de încordat ca ea. La fel de încordat ca ea? Lumină, Damer și ceilalți doi îi stricaseră toate instinctele!

– *El* părea la fel de întreg la minte ca majoritatea bărbaților când l-am văzut ultima oară, zise ea cu blândețe, apăsând doar puțin pe primul cuvânt.

Niciunul dintre lucrătorii din bucătărie nu se afla prin preajmă, însă câțiva începuseră să arunce priviri pe furiș spre masă. Loial răsuflă ușurat, un sunet care îi ieși șuierând pe gura ca o peșteră, însă ea își ținu atenția îndreptată spre Karldin.

– Nu știu unde se află, dar acum câteva zile era în viață. Alanna nu crâcnise nimic mai mult, afișând un aer poruncitor când strânse în pumn răvașul Cadsuanei. Mă tem că Fedwin Morr a murit otrăvit, dar habar nu am cine i-a pus otrava. Spre mirarea ei, Karldin abia dacă dădu din cap, făcând o grimasă, și bombăni ceva nedesluşit despre vin. Cât despre ceilalți, au devenit Străjeri de bunăvoie.

Atâta cât făcea un bărbat de bunăvoie. Roshan al ei cu siguranță nu dorise să fie Străjer până când nu și-l dorise ea. De obicei, chiar și o femeie care nu era Aes Sedai putea să îl facă pe un bărbat să ia hotărâri așa cum își dorea ea.

– Au considerat că este o alegere mai bună, mai sigură decât să se întoarcă la... ceilalți ca tine. Vezi tu, distrugerile de-aici au fost făcute cu *saidin*. Înțelegi cine s-ar fi putut afla în spatele acestora? A fost o încercare de a-l ucide pe cel pentru a cărui sănătate mintală te temi.

Aceste cuvinte nu părură să-l mire nici pe el. Ce soi de bărbați *erau* Asha'manii aceștia? Oare așa-zisul lor Turn Negru era o mașinărie de ucis? Încordarea îi dispăru din braț însă și, brusc, el păru a fi un simplu tânăr ostenit de drum, care avea nevoie să se bărbierească.

– Lumină! zise el încet. Ce facem acum, Loial? Încotro o luăm?

– Nu... știu, răspunse Loial, coborându-și umerii obosit, cu urechile pleoștite. Eu... noi trebuie să dăm de urma lui,

Karldin. Cumva. Nu putem renunța acum. Trebuie să îi dăm de știre că am făcut ce ne-a cerut. Cât am putut de mult.

„Oare ce le ceruse al'Thor", se întrebă Samitsu. Cu puțin noroc, ea putea afla multe informații de la cei doi. Un bărbat obosit sau un Ogier, care se simțea pierdut și singur, era gata să răspundă la întrebări.

Karldin tresări ușor, strângând mânerul sabiei în mână, iar ea își înăbuși o înjurătură când o servitoare din palat năvăli în încăpere cu poalele ridicate până aproape la genunchi.

– Seniorul Dobraine a fost ucis! țipă servitoarea. Ne vor omorî pe toți în somn! Am văzut cu ochii mei morți umblând, chiar pe bătrânul Maringil, iar maica zice că spiritele te vor omorî dacă s-a comis o crimă! Ei...

Ea rămase cu gura căscată când dădu cu ochii de Aes Sedai și încremeni locului, ținându-și strâns poalele. Cei din bucătărie păreau încremeniți și ei, privindu-le cu coada ochiului pe Aes Sedai ca să vadă ce ar trebui să facă.

– Nu Dobraine, gemu Loial, iar urechile i se lipiră de cap. Nu el.

Părea pe cât de furios, pe atât de întristat, iar fața parcă îi împietrise.

Samitsu nu își amintea să fi văzut vreodată un Ogier furios.

– Cum te cheamă? o întrebă Sashalle pe servitoare, înainte ca Samitsu să apuce să-și deschidă gura. De unde știi că a fost ucis? De unde știi măcar că e mort?

Femeia înghiți cu noduri, cu ochii pironiți în ochii reci ai Sashallei.

– Cera, Aes Sedai? răspunse ea șovăind și îndoindu-și genunchii ca să facă o reverență. Abia atunci își dădu seama că poalele îi erau ridicate. Când se grăbi să și le netezească, o făcu să pară și mai agitată. Cera Doinal? Se zice... Toată lumea zice că Seniorul Dobraine este... Adică a fost... Adică...

Ea înghiţi din nou cu noduri. Lumea zice că odăile lui băltesc în sânge. A fost găsit zăcând într-o baltă de-asta. Cu capul tăiat, aşa zice lumea.

– *Lumea* vorbeşte vrute şi nevrute, zise Sashalle pe un ton sumbru, şi de obicei se înşală. Samitsu, tu vii cu mine. Dacă Seniorul Dobraine *a fost* rănit, s-ar putea să poţi face ceva pentru el. Loial, Karldin, veniţi şi voi. Nu vreau să vă slăbesc din ochi până nu-mi veţi răspunde la câteva întrebări.

– La naiba cu întrebările tale, mârâi tânărul Asha'man, azvârlindu-şi tolba pe umăr. Eu plec!

– Nu, Karldin, zise Loial cu blândeţe, aşezându-şi mâna uriaşă pe umărul tovarăşului său. Nu putem pleca înainte să aflăm de soarta lui Dobraine. Este un prieten, prietenul lui al'Thor şi al meu. Nu putem pleca. Şi-apoi, unde ne grăbim aşa?

Karldin privi în altă parte. Nu avea niciun răspuns.

Samitsu îşi închise ochii strâns şi inspiră adânc, însă n-avu încotro. Se trezi că o urmează pe Sashalle afară din bucătărie, grăbindu-se încă o dată să ţină ritmul cu paşii plutitori mari şi repezi ai celeilalte femei. De fapt, ea se trezi că alerga pe jumătate; Sashalle păşea încă şi mai repede decât înainte.

Zumzetul vocilor se înteţi în urma lor de îndată ce ele ieşiră pe uşă. Probabil că cei din bucătărie insistau ca servitoarea să le dea mai multe amănunte, detalii pe care, necunoscându-le, ea avea să le inventeze mai mult ca sigur. Zece variante diferite ale întâmplării aveau să se răspândească din bucătărie, dacă nu cumva tot atâtea câţi lucrători în bucătărie erau. Mai rău, zece variante diferite ale întâmplării *din* bucătărie aveau să se răspândească, fiecare adăugându-se zvonurilor pe care Corgaide începuse deja, fără nicio îndoială, să le împrăştie. Ea abia dacă îşi mai amintea să fi avut o zi mai proastă, pe neaşteptate, căci era ca şi cum

ar fi alunecat pe o bucată de gheață, apoi pe o alta și tot așa. Cadsuane își va face mănuși din pielea ei după asta!

Măcar Loial și Karldin se țineau și ei după ea. Indiferent ce avea să afle de la ei putea fi un avantaj, o cale de a mai salva ceva. Grăbindu-se să ajungă lângă Sashalle, ea îi cerceta, aruncând priviri scurte peste umăr. Făcând pași mici ca să nu le depășească pe Aes Sedai, Ogierul avea fața încruntată și îngrijorată. Din cauza lui Dobraine, cel mai probabil, dar poate și pentru că își îndeplinise sarcina tainică „atât cât putuse de bine". Acest mister trebuia deslușit. Tânărul Asha'man nu întâmpina nicio greutate să țină pasul, deși afișa o expresie încăpățânată și reticentă și mângâia cu mâna mânerul sabiei. Pericolul din partea lui nu venea din oțel. El privea cu suspiciune cefele surorilor Aes Sedai, întâmpinând o dată privirea scurtă și întunecată a lui Samitsu. Însă avea atâta minte încât să tacă din gură. Ea va trebui să găsească o cale să i-o deschidă mai târziu și nu numai ca să rânjească.

Sashalle nu se uită nici măcar o dată în urmă ca să se asigure că cei doi o urmau, căci trebuie să fi auzit bubuiturile pe care cizmele Ogierului le scoteau pe pardoseala din gresie. Avea fața îngândurată, iar Samitsu ar fi dat orice ca să afle la ce se gândea. I-o fi jurând credință Sashalle lui Rand al'Thor, dar ce protecție oferea acest lucru unui Asha'man? Ea era Roșie, la urma urmei. *Asta* nu se schimbase pe fața ei. Lumină, asta putea fi cea mai rea bucată de gheață dintre toate!

Fu cea mai anevoioasă urcare din bucătărie spre apartamentul Seniorului Dobraine din Turnul Lunii Pline, care, de obicei, era rezervat vizitelor nobilimii de rang superior și, pe drum, Samitsu văzu dovada că, încă de la început, Cera fusese departe ca să audă ceea ce spunea *lumea*. În locul șirurilor nesfârșite de servitori care străbăteau coridoarele, erau adunate grupulețe care șușoteau îngrijorate. La vederea surorilor Aes Sedai, acestea se dezbinară și se îndepărtară în

grabă. Câţiva mai rămaseră ca să se holbeze la Ogierul care se plimba prin palat cu paşi mari, însă cei mai mulţi o luară la fugă. Nobilii care se plimbaseră pe-acolo până atunci dispăruseră cu toţii, fără îndoială că se retraseseră în odăile lor ca să cugete ce oportunităţi sau primejdii le aduceau moartea lui Dobraine. Samitsu nu se mai îndoia de ce gândea Sashalle. Dacă Dobraine ar fi fost în viaţă, servitorii lui ar fi pus capăt deja zvonurilor.

Ca o confirmare, coridorul din faţa odăilor lui Dobraine era plin de servitori palizi la faţă, cu mânecile cămăşilor suflecate, ce purtau culorile albastru şi alb ale Casei Taborwin. Unii plângeau, iar alţii păreau pierduţi, căci piatra lor de temelie le fusese trasă de sub picioare. La un cuvânt al Sashallei, ei se dădură la o parte ca să le facă loc surorilor Aes Sedai, mişcându-se ca nişte beţivi sau din inerţie. Ochi ameţiţi treceau peste Ogier fără să înregistreze, de fapt, ce vedeau. Puţini îşi amintiră să facă măcar o reverenţă fără tragere de inimă.

Înăuntru, vestibulul era plin ochi cu servitorii lui Dobraine, majoritatea holbându-se şocaţi. Dobraine zăcea nemişcat pe o lectică în mijlocul încăperii mari, cu capul ataşat încă de trup, dar cu ochii închişi şi cu o pată de sânge uscat, ce provenea dintr-o tăietură a craniului, mânjindu-i trăsăturile împietrite. Un firicel negru i se prelinsese din gura strâmbă. Doi servitori, cărora le şiroiau lacrimile pe obraji, se opriră în mijlocul acţiunii de a-i acoperi faţa cu o pânză albă la intrarea celor două Aes Sedai. Dobraine nu părea să respire şi avea tăieturi sângerânde pe partea din faţă a hainei, prevăzută cu dungi subţiri colorate, care îi ajungea până la genunchi. Lângă acea lectică, o pată neagră mai mare decât trupul unui om mânjea covorul tairen cu ciucuri, verde cu galben. Oricine ar fi pierdut atât de mult sânge trebuia să fi fost mort. Alţi doi bărbaţi zăceau întinşi pe pardoseală, unul

cu ochii reci şi pironiţi în tavan, celălalt pe o parte, cu mânerul de fildeş al unui pumnal ieşindu-i din coaste, în locul unde lama ajunsese cu siguranţă în inima lui. Cairhienini scunzi, cu pielea albă, amândoi purtau livrelele servitorilor din palat, însă niciun servitor nu purta niciodată la el pumnalul lung cu mâner din lemn cum erau cele care zăceau lângă fiecare trup. Un bărbat din Casa Taborwin, care îşi ţinea piciorul pregătit ca să lovească unul din trupuri, ezită când le văzu pe surori, apoi îşi înfipse cu putere cizma în coastele mortului. Era limpede că, în acele clipe, nimeni nu se mai gândea la o purtare cuviincioasă.

– Daţi la o parte pânza aia, le spuse Sashalle bărbaţilor de lângă lucrurile împrăştiate pe jos. Samitsu, vezi dacă îl mai poţi ajuta pe Seniorul Dobraine.

Indiferent ce credea ea, instinctul o mânase pe Samitsu spre Dobraine, însă porunca aceea – era *limpede* o poruncă! – o făcu să se împleticească. Strângând din dinţi, ea continuă să se mişte, şi se lăsă cu grijă în genunchi lângă lectică, ferindu-se de pata încă udă, ca să îşi pună mâinile pe capul acoperit de sânge al lui Dobraine. Nu o deranja să-şi mânjească mâinile cu sânge, însă petele erau imposibil de scos din mătase decât dacă conduceai, iar ea simţea un ghimpe de vinovăţie atunci când irosea Puterea pe ceva atât de lumesc.

Firele necesare erau ca o a doua natură a ei într-atât de mult, încât ea îmbrăţişă Izvorul şi se ocupă de seniorul cairhienin fără să stea pe gânduri. Şi clipi mirată. Instinctul îi poruncise să continue, cu toate că fusese sigură că erau trei cadavre în încăpere, însă viaţa încă mai pâlpâia în Dobraine. Era o pâlpâire slabă pe care impactul cu Tămăduirea ar fi putut-o stinge. Impactul cu Tămăduirea pe care îl ştia ea.

Ochii ei îl căutară pe Asha'manul cu părul deschis la culoare. Acesta stătea pe vine lângă unul din servitorii morţi, percheziţionându-i trupul cu calm, ignorând privirile

consternate ale servitorilor vii. Una dintre femei îl observă brusc pe Loial, care stătea lângă uşă, şi se înecă de parcă ar fi rămas fără aer. Cu braţele încrucişate pe piept şi cu o expresie sumbră întipărită pe faţa-i lată, Ogierul părea că stătea de strajă.

– Karldin, ştii ce soi de Tămăduire foloseşte Damer Flinn? îl întrebă Samitsu. Aceea care foloseşte toate cele Cinci Puteri?

El ezită o clipă, privind-o încruntat.

– Flinn? Nici măcar nu ştiu despre ce vorbeşti. Şi-apoi, n-am cine ştie ce Înzestrare pentru Tămăduire. Uitându-se la Dobraine, el adăugă: Mie mi se pare a fi mort, dar sper să-l poţi salva. A fost la Fântâni.

Apoi se aplecă şi continuă să scotocească prin buzunarele hainei servitorului mort.

Samitsu îşi linse buzele. Fiorul de a fi învăluită de *saidar* i se părea întotdeauna diminuat în astfel de situaţii. Situaţii în care toate alegerile pe care le-ar fi putut face erau proaste. Ea strânse cu băgare de seamă firele de Aer, Spirit şi Apă, împletindu-le. Era împletitura fundamentală a Tămăduirii pe care o ştia orice soră. Nimeni din istorie nu era la fel de puternic ca ea în Înzestrarea Tămăduirii, iar majoritatea surorilor nu puteau Tămădui orice, unele limitându-se doar la vânătăi. Ea putea Tămădui de una singură aproape la fel de bine ca un cerc legat. Cele mai multe surori nu puteau controla deloc împletitura; nici măcar nu încercau să înveţe. Ea reuşise de la bun început. Nu putea să Tămăduiască un anume lucru şi să lase restul cum era, cum putea Damer; ce putea ea să facă afecta totul, de la rănile prin înjunghiere şi până la nasul înfundat de care suferea Dobraine. Răscolirea îi spusese tot ce îi pricinuia durere. Însă ea putea face să dispară cele mai grave răni ca şi când acestea n-ar fi existat niciodată sau să Tămăduiască astfel încât cel pe care îl Tămăduia părea să fi

petrecut zile în şir refăcându-se de unul singur. Nici una, nici cealaltă nu-i slăbea deloc puterea, dar cerea mai puţin de la pacient. Cu cât schimbările în trup erau mai mici, cu atât mai puţin storceau de putere trupul. Doar că, în afară de rana adâncă din ţeastă, rănile lui Dobraine erau toate grave – patru împunsături adânci în plămâni, două dintre ele atingându-i şi inima. Cea mai puternică Tămăduire l-ar fi ucis înainte ca rănile să i se închidă, iar cea mai slabă l-ar fi resuscitat doar atât cât să se înece cu propriu-i sânge. Ea trebuia să aleagă o cale de mijloc şi să spere că era cea corectă.

„Sunt cea mai bună din câte au existat vreodată", gândi ea cu hotărâre. Cadsuane îi spusese asta. „Sunt cea mai bună!" Schimbând puţin împletitura, ea o lăsă să pătrundă în bărbatul care zăcea nemişcat.

Câţiva servitori ţipară alarmaţi când trupul lui Dobraine fu cuprins de convulsii. El se ridică într-o rână, căscându-şi ochii adânciţi în orbite, suficient de mult cât şuieratul care îi ieşi pe gură să pară a fi ultima suflare. Apoi îşi dădu ochii peste cap şi alunecă din strânsoarea ei, prăbuşindu-se cu zgomot pe lectică. Ea potrivi în grabă împletitura şi o cufundă din nou în el, ţinându-şi respiraţia. El trăia. Viaţa îi atârna de un fir de aţă, iar el era atât de slăbit, încât ar fi putut muri, însă nu din cauza acelor înjunghieri, ci indirect. Prin părul mânjit de sângele care se usca, înlăturat de pe frunte, ea putea vedea linia rozalie a unei cicatrice proaspete care îi brăzda scalpul. El va avea una asemănătoare sub haină şi s-ar putea să îi fie greu să respire atunci când se va chinui să se ridice, dacă va supravieţui, dar, deocamdată, el trăia şi era singurul lucru care conta. Deocamdată. Mai rămânea să afle cine îl voia mort şi de ce.

Eliberând Puterea, ea se ridică în picioare clătinându-se. *Saidarul* care ieşea din ea o făcea întotdeauna să se simtă obosită. Unul dintre servitori, care rămase cu gura căscată, îi

întinse şovăitor bucata de pânză pe care voise să o aştearnă pe faţa stăpânului său, iar ea îşi şterse mâinile cu ea.

– Duceţi-l în pat, zise ea. Daţi-i să bea cât mai multă apă cu miere. Trebuie să-şi recapete forţele repede. Şi găsiţi o Înţeleaptă... o Cititoare? Da, o Cititoare. Va avea nevoie şi de ea.

El nu mai depindea acum de ea, iar ierburile l-ar putea ajuta. Măcar acestea n-aveau să-i facă rău, venind de la o Cititoare, şi, în cel mai rău caz, femeia avea să se asigure că i se va da suficientă apă cu miere, dar nu prea multă.

Făcând multe plecăciuni şi rostind mulţumiri şoptite, patru servitori ridicară lectica şi îl cărară pe Dobraine în apartamentul lui. Mulţi dintre servitori îi urmă în grabă, cu expresii de uşurare întipărite pe feţe, iar ceilalţi ieşiră repede pe coridor. O clipă mai târziu, izbucniră strigăte de bucurie şi urale, iar ea îşi auzi numele rostit aproape la fel de des ca al lui Dobraine. Era un sentiment extrem de satisfăcător. Ar fi fost încă şi mai satisfăcător dacă Sashalle n-ar fi zâmbit şi nu ar fi încuviinţat aprobator din cap. Aprobator! De ce n-ar fi mângâiat-o pe creştet, dacă tot făcea asta?

Karldin nu fusese deloc atent la procesul de Tămăduire, din câte observase Samitsu. După ce termină de scotocit prin buzunarele celui de-al doilea trup, el se ridică în picioare şi traversă încăperea spre Loial, încercând să îi arate Ogierului ceva, ferit de trupul lui, fără ca Aes Sedai să poată vedea. Loial o luă din mâna Asha'manului – o bucată de hârtie de culoare crem, şifonată cum stătuse împăturită – şi o ţinu desfăcută în faţa lui cu degetele-i groase, ignorând privirea încruntată a lui Karldin.

– Dar n-are nicio noimă, bombăni Ogierul, încruntându-se în timp ce citea. Chiar nicio noimă. Doar dacă nu cumva... El tăcu brusc, mişcându-şi urechile lungi, apoi schimbă o privire încordată cu individul cu părul deschis la

culoare, care încuviinţă scurt din cap. O, dar e foarte grav, zise Loial. Dacă au fost mai mult de doi, Karldin, dacă vor găsi...

El îşi înghiţi din nou cuvintele când tânărul scuturã furios din cap.

– Dă-mi să văd, te rog, zise Sashalle, întinzând mâna.

Cu sau fără „te rog", nu era o rugăminte.

Karldin încercă să smulgă foaia de hârtie din mâna lui Loial, însă Ogierul i-o întinse calm Sashallei, care o citi fără să-şi schimbe expresia de pe faţă, apoi i-o dădu lui Samitsu. Era o foaie de hârtie groasă, netedă şi scumpă, un model nou. Samitsu se văzu nevoită să se stăpânească să nu-şi arcuiască sprâncenele în timp ce citea.

> Din porunca mea, cei care vor ţine în mâini acest răvaş vor lua anumite lucruri, pe care le vor şti, din apartamentul meu şi le vor scoate din Palatul Soarelui. Lăsaţi-i să intre în odăile mele, daţi-le orice ajutor au nevoie şi tăinuiţi totul, în numele Dragonului Renăscut şi sub ameninţarea nemulţumirii lui.
>
> Dobraine Taborwin

Ea văzuse scrisul lui Dobraine destul de des ca să recunoască literele rotunjite făcute de mâna lui.

– Este limpede că cineva a angajat un falsificator foarte priceput, zise ea, făcând-o pe Sashalle să îi arunce o privire dispreţuitoare.

– Pare puţin probabil să îl fi scris chiar el şi să fie înjunghiat de propriii lui oameni din greşeală, zise Roşia pe un ton tăios. Ea îşi plimbă privirea când la Loial, când la Asha'man. Ce ar fi putut găsi ei? vru ea să ştie. De ce vă *temeţi* că au găsit?

Karldin o privea curtenitor.

– Mă refeream la ceea ce or fi căutat, răspunse Loial. Trebuie să fi fost aici ca să fure.

Însă urechile păroase îi zvâcneau atât de tare, încât mai că vibrau, înainte să reușească să și le controleze. Majoritatea Ogierilor nu se pricepeau să mintă, cel puțin când erau tineri.

Cârlionții Sashallei se legănară când ea scutură din cap în mod voit.

– Ceea ce știți este important. N-o să plecați până când nu voi ști și eu.

– Și cum ai să ne oprești?

Aceste vorbe șoptite ale lui Karldin le făceau încă și mai periculoase. O privea drept în ochi pe Sashalle de parcă n-ar fi avut nicio grijă. O, da; mai degrabă lup decât vulpe.

– Am crezut că nu mai dau de voi, anunță Rosara Medrano, întrerupând acel moment de tăcere periculoasă.

Purta încă mănușile roșii și mantia căptușită cu blană, iar gluga îi era azvârlită pe spate, lăsând la vedere pieptenii din fildeș sculptat din părul ei negru. Pe umerii mantiei se vedeau pete ude lăsate de zăpada care se topise. O femeie înaltă, cu pielea tuciurie, precum cea arsă de soare a unui Aiel, plecase în zori de zi ca să caute mirodenii pentru tocănița de pește specifică Tearului, de unde se trăgea ea. Ea le aruncă doar o privire fugară lui Loial și lui Karldin, apoi nu mai irosi nicio clipă și întrebă de Dobraine.

– Un grup de surori s-a apropiat de oraș, Samitsu. Am călărit ca o nebună ca să ajung aici înaintea lor, dar ar putea intra călare în oraș chiar acum. Sunt însoțite de Asha'mani, iar unul dintre ei este Logain!

Karldin scoase un râset răgușit și, brusc, Samitsu se întrebă dacă avea să supraviețuiască suficient de mult ca să fie jupuită de vie de Cadsuane.

CAPITOLUL 1

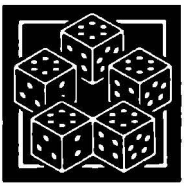

Vremea plecării

Roata Timpului se învârte, Vârstele vin şi trec, lăsând în urmă amintiri care se transformă în legende, apoi în mituri, şi sunt uitate cu totul până la reîntoarcerea aceleiaşi Vârste. Într-o Vârstă, numită de unii Cea De-a Treia, o Vârstă ce va să vie, o Epocă de mult uitată, o adiere se ridică peste Dealurile Rhannon. Nu era începutul. Roata Timpului n-are nici începuturi, nici sfârşituri. Dar era *un* început.

Iscându-se printre crângurile şi podgoriile ce acopereau mare parte din dealurile accidentate, măslinii în şiruri veşnic verzi, viile orânduite şi desfrunzite până la venirea primăverii, vântul rece sufla înspre apus şi miazănoapte, măturând fermele îmbelşugate împrăştiate pe terenul dintre dealuri şi marele port din Ebou Dar. Cu toate că pământurile erau lăsate pârloagă pe timpul iernii, bărbaţii şi femeile ungeau deja plugurile şi îngrijeau hamurile, pregătindu-se pentru însămânţarea care avea să vină. Nu băgau în seamă caravanele lungi de căruţe încărcate ce se deplasau spre răsărit pe drumurile de pământ, cărând oameni care purtau

straie ciudate şi vorbeau cu accente ciudate. Mulţi dintre venetici erau ei înşişi fermieri, căci aveau multe ustensile prinse de lăzile din căruţe, iar în acestea cărau puieţi necunoscuţi cu rădăcinile înfăşurate în bucăţi de pânză aspră. Dar aceştia se îndreptau spre un tărâm mult mai îndepărtat. Nu aveau nimic de-a face cu viaţa de aici şi de acum. Seanchanii erau îngăduitori cu cei care nu se împotriveau regulilor lor, însă fermierii de pe Dealurile Rhannon nu văzuseră vreo schimbare în viaţa lor. Pentru ei, ploaia sau lipsa acesteia fusese mereu adevăratul domnitor.

Vântul sufla spre apus şi spre miazănoapte, măturând întinderea albastru-verzuie a portului, unde sute de ambarcaţiuni uriaşe se legănau ancorate pe valurile înspumate, unele cu prora butucănoasă şi prevăzută cu vele striate, altele lungi, cu prora ascuţită, pe puntea cărora oamenii munceau ca să potrivească velele şi tachelajul cu cele ale vaselor mai mari. Însă nu mai pluteau acolo atât de multe corăbii ca în zilele precedente. Multe zăceau acum în apa puţin adâncă, epave carbonizate înclinate într-o parte şi cadrane arse care se afundau adânc în mâlul cenuşiu ca nişte schelete înnegrite. Ambarcaţiuni mai mici înaintau iute prin port, înclinându-se sub velele triunghiulare sau târându-se pe vâsle ca nişte gândaci de apă cu multe picioare, majoritatea transportând oameni şi provizii spre corăbiile care mai pluteau încă. Alte vase mai mici şi barje înaintau clătinându-se spre ceea ce păreau a fi trunchiuri de copaci dezgoliţi de ramuri, care se ridicau din apa albastru-verzuie şi de pe care săreau oameni ţinând bolovani în braţe care să îi ajute să se scufunde până la corăbiile de pe fundul apei, unde legau frânghiile în jurul a tot ceea ce mai putea fi salvat. În urmă cu şase nopţi, moartea bântuise acele ape, Puterea Supremă omorând bărbaţi, femei şi distrugând corăbii în întuneric, prin fulgere argintii şi azvârlind mingi de foc. Acum, portul,

deşi plin de forfotă, părea liniştit, iar valurile agitate se liniştiseră în faţa vântului ce sufla spre miazănoapte şi spre apus, măturând gura Râului Eldar, acolo unde aceasta se lărgea spre port; spre miazănoapte, spre apus şi spre uscat.

Şezând cu picioarele încrucişate pe un bolovan acoperit cu muşchi maro, pe malul râului mărginit de stufăriş, Mat se cocoşă împotriva vântului şi înjură în tăcere. Aici nu găsea nici aur, nici femei sau dansuri, niciun fel de distracţie. Doar disconfort din belşug. Cu alte cuvinte, în mod firesc, acesta era ultimul loc pe care l-ar fi ales. Soarele abia dacă se ridicase la zenit, cerul de deasupra era de un cenuşiu-deschis, iar norii grei şi vineţii care veneau dinspre mare ameninţau cu ploaia. Iarna nu prea era iarnă fără zăpadă – încă nu văzuse niciun fulg de zăpadă în Ebou Dar –, însă vântul rece şi umed al dimineţii ce sufla dinspre mare îţi putea îngheţa oasele la fel de bine ca zăpada. Trecuseră şase nopţi de când el ieşise călare din oraş pe furtună, însă şoldul care îi zvâcnea părea să creadă că încă era ud până la piele şi stătea lipit de şa. Nimeni n-ar fi ieşit de bunăvoie pe o vreme ca asta sau în acel moment al zilei. Îşi dorea să se fi gândit să-şi ia şi mantia. Îşi dorea să fi rămas în pat.

Terenul accidentat ascundea oraşul Ebou Dar, care se afla la o depărtare de doar o milă şi ceva spre miazăzi, dar îl ascundea şi pe el de oraş. Nu era niciun copac sau orice altă formă de vegetaţie în afară de câteva trestii. Faptul că era atât de expus îl făcea să se simtă de parcă nişte furnici i s-ar fi târât pe sub piele. Însă ar trebui să fie ferit de pericol. Haina simplă din lână maro şi basca nu semănau deloc cu veşmintele după care era cunoscut în oraş. În loc de mătase neagră, un fular ponosit de lână îi ascundea cicatricea din jurul gâtului, iar gulerul hainei îi era ridicat, ascunzându-l pe acesta. Nicio bucată de dantelă şi niciun fir de broderie. Era suficient de ponosit ca să treacă drept un fermier care mulgea

vacile. Niciunul dintre aceia pe care el trebuia să îi evite nu l-ar fi recunoscut dacă l-ar fi văzut. Decât dacă se afla suficient de aproape. Pentru orice eventualitate, el își îndesă și mai tare basca pe cap.

– Ai de gând să mai stai mult aici, Mat?

Haina bleumarin uzată a lui Noal văzuse zile mai bune; la fel și el, că veni vorba. Adus de spate și alb în cap, bătrânul cu nasul rupt stătea ghemuit pe călcâie dincolo de bolovan, pescuind de pe malul râului cu o prăjină de bambus. Majoritatea dinților îi lipseau, iar uneori pipăia locul gol cu limba, mirându-se că nu găsea nimic acolo.

– E frig, în caz că n-ai băgat de seamă. Toată lumea crede că e cald în Ebou Dar, dar iarna e frig peste tot, chiar și în locurile care fac ca Ebou Dar să pară a fi Shienar. Oasele mele au nevoie de căldura focului sau a unei pături, măcar. Te mai poți înveli cu pătura dacă stai afară, în bătaia vântului. N-ai de gând să faci nimic altceva decât să te zgâiești de-a lungul râului?

Când Mat îi aruncă doar o privire, Noal dădu din umeri și își întoarse din nou privirea la pluta din lemn smolit care se legăna printre trestii. Din când în când, el își mișca o mână noduroasă de parcă degetele strâmbe simțeau mai tare frigul, iar dacă era așa, atunci era doar din vina lui. Neghiobul intrase în apa puțin adâncă să strângă plevuști pentru momeală cu un coș care acum stătea pe jumătate scufundat și ancorat de o piatră netedă de pe marginea apei. În ciuda văicărelilor lui despre vreme, Noal venise la râu fără să fie îndemnat sau invitat. Din spusele lui, toate ființele dragi lui muriseră cu mulți ani în urmă, iar adevărul fie spus, el căuta aproape cu disperare orice fel de companie. Și era, într-adevăr, disperat dacă alesese compania lui Mat, când s-ar fi putut afla deja la cinci zile depărtare de Ebou Dar. Un om putea străbate distanțe mari în cinci zile dacă avea un motiv întemeiat și un cal bun. Mat însuși se gândise la asta adeseori.

La capătul îndepărtat al Râului Eldar, pe jumătate ascunsă de una dintre insulele mlăştinoase ce stăteau împrăştiate de-a lungul râului, o barcă îşi retrase vâslele şi un membru al echipajului se ridică în picioare şi începu să pescuiască printre trestii cu o cange lungă. Un alt vâslaş îl ajută să ridice în barcă ceea ce pescuise acesta. Din depărtare, părea să fie un sac mare. Mat se crispă şi îşi mută privirea în aval. Încă mai găseau cadavre, iar el era vinovatul. Cei nevinovaţi mureau alături de cei vinovaţi. Iar dacă nu făceai nimic, doar cei nevinovaţi mureau. Sau erau ca morţi. Poate şi mai rău, depinde cum priveai lucrurile.

El se încruntă iritat. Sânge şi cenuşă, se transforma într-un afurisit de filosof! Asumarea responsabilităţii alunga toată bucuria din viaţă şi îl seca pe om de puteri. Ceea ce îşi dorea în acel moment era să bea mult vin fiert şi aromat într-o crâşmă călduroasă unde să răsune muzica, cu o hangiţă durdulie şi frumuşică pe genunchii lui, undeva departe de Ebou Dar. Foarte departe. Ceea ce avea erau doar îndatoriri de care nu putea scăpa şi un viitor care nu îi era pe plac. Faptul că era *ta'veren* nu îi era de mare folos, nu dacă aşa i se înfăţişa Pânza. Totuşi, avea norocul lui. Măcar era în viaţă şi nu prins în lanţuri într-o temniţă. În această situaţie, asta însemna noroc.

Din locul unde stătea cocoţat, el putea vedea limpede dincolo de ultimul şir de insule mlăştinoase de pe râu. Apa pulverizată de vânt se ridica deasupra portului ca pâlcurile de ceaţă fină, însă aceasta nu era suficientă de densă încât să ascundă ceea ce el trebuia să vadă. Încerca să facă socotelile în minte, numărând vasele care pluteau, încercând să numere epavele. Însă se poticnea mereu, crezând că numărase vasele de două ori şi o lua de la capăt. Şi Oamenii Mării care fuseseră capturaţi din nou îi pătrundeau în gânduri. Auzise că în Rahad, care se afla în partea cealaltă a portului, stăteau atârnate în spânzurători mai bine de o sută de trupuri, cu plăcuţe

pe care stăteau scrise cuvintele „crimă" sau „rebeliune" drept nelegiuiri. De obicei, Seanchanii foloseau toporul călăului şi ţeapa, în vreme ce cei de Sânge alegeau funia, însă căzuseră de acord cu spânzurătoarea.

„Arză-m-ar focu', am făcut ce-am putut", gândi el cu amărăciune. Nu îi era de niciun folos să se simtă vinovat că doar atât putuse să facă. De niciun folos. De niciunul. Trebuia să se concentreze la oamenii care scăpaseră.

Atha'an Miere care scăpaseră luaseră corăbii din port în timpul fugii şi chiar dacă acaparaseră doar plute mai mici sau orice ambarcaţiune pe puntea căreia puteau urca pentru a se face nevăzuţi în noapte, aceştia intenţionaseră să ducă cu ei cât mai mulţi cu putinţă dintre ai lor. Cum aceştia lucrau cu miile ca prizonieri în Rahad, acest lucru ar fi însemnat vase mari, la alegere, iar asta însemna corăbiile uriaşe ale Seanchanilor. Multe dintre ambarcaţiunile Oamenilor Mării erau suficient de încăpătoare, desigur, însă toate rămăseseră deja fără pânze şi tachelaj, urmând a fi modificate după moda Seanchană. Dacă se putea calcula câte corăbii mari mai rămăseseră, se putea avea habar cât de mulţi Atha'an Miere îşi recâştigaseră, de fapt, libertatea. Făcuse bine că le eliberase pe Călăuzele Vânturilor ale Oamenilor Mării; fusese singurul lucru pe care l-ar fi putut face, dar, în afară de cei spânzuraţi, sute de trupuri neînsufleţite fuseseră pescuite din port în ultimele cinci zile şi doar Lumina ştia câte fuseseră luate în larg odată cu fluxul. Groparii munceau de dimineaţa până seara, iar cimitirele erau pline de femei şi copii care jeleau. Şi de bărbaţi. Mulţi dintre cei morţi fuseseră Atha'an Miere, neavând cine să îi jelească în timp ce erau aruncaţi în gropile comune, iar el voia să îşi facă o idee despre câţi se salvaseră ca să contrabalanseze numărul celor pe care bănuia că îi ucisese.

Însă a aprecia câte corăbii reuşiseră să iasă în largul Mării Furtunilor era un lucru greu, dar destul de diferit faţă de a

pierde socoteala. Spre deosebire de Aes Sedai, Călăuzele Vânturilor nu aveau nicio restricție în a folosi Puterea ca armă – nu doar atunci când era în joc siguranța neamului lor –, iar acestea cu siguranță că ar fi vrut să îi oprească pe urmăritori înainte ca aceștia să o ia pe urmele lor. Nimeni nu pornea în urmărirea altcuiva într-o corabie care ardea. Seanchanii, cu *damanele* lor, aveau încă și mai puține remușcări când venea vorba să riposteze. *Fulgere care se răsfirau ca dantela prin ploaie, multe ca firele de iarbă, și mingi de foc care brăzdau cerul, unele de mărimea unui cal, iar portul părea că luase foc dintr-un capăt în celălalt, până când chiar și în toiul furtunii, spectacolul unui artificier ar fi părut modest.* Fără a-și întoarce capul, el putea număra zeci de locuri unde coastele carbonizate ale unei corăbii mari ieșeau din apa puțin adâncă, a cărei carenă uriașă cu prora butucănoasă zăcea pe o parte, valurile din port izbindu-se de puntea înclinată și de două ori mai multe, unde rândurile de cherestea înnegrită păreau mai fine, fiind rămășițele *rakerilor* ale Oamenilor Mării. Pare-se că nu voiseră să își lase corăbiile oamenilor care îi puseseră în lanțuri. Trei duzini chiar în fața lui, iar asta fără a pune la socoteală epavele scufundate care aveau bărci de salvare ce pluteau deasupra lor. Poate că un marinar știa să deosebească o corabie mare de un *raker* după vârfurile catargelor ce ieșeau din apă; el însă nu.

Brusc, îi apăru în minte o amintire veche, despre o corabie care era încărcată pentru un atac dinspre mare și despre cât de mulți oameni puteau fi înghesuiți într-un anumit spațiu pentru o anumită perioadă de timp. De fapt, aceasta nu era amintirea lui, despre un război vechi între Fergansea și Moreina; cu toate acestea, părea a fi a lui. Când își dădea seama că el nu trăise, în realitate, acele frânturi străvechi din viețile altor oameni care îi apăreau în minte, mereu era luat pe nepregătite; așadar, poate aceste amintiri erau ale lui,

într-un fel. Cu siguranţă erau mai vii decât amintirile despre propria-i viaţă. Cu toate că vasele pe care şi le amintea el fuseseră mai mici decât majoritatea celor din port, principiile erau aceleaşi.

– N-au corăbii îndeajuns, murmură el.

Seanchanii aveau încă şi mai multe corăbii în Tanchico decât aici, însă pierderile erau suficiente pentru a face diferenţa.

– Corăbii îndeajuns pentru ce? întrebă Noal. N-am mai văzut niciodată atâtea într-un loc.

Venind de la el, aceste cuvinte aveau o însemnătate. Să-l auzi pe Noal spunând că le văzuse pe toate şi aproape întotdeauna mai mari sau mai grandioase decât cele care se aflau în faţa lui. Cei de-acasă ar fi spus că el era zgârcit în a rosti adevărul.

Mat clătină din cap.

– N-au corăbii îndeajuns ca să-i ducă pe toţi acasă.

– Nu e nevoie să ne întoarcem acasă, se auzi vocea tărăgănată a unei femei în spatele lui. Am venit acasă.

El nu tresări când auzi accentul incoerent al Seanchanilor, dar trecură câteva clipe până să îşi dea seama cine vorbea.

Egeanin se încrunta, ochii ei semănând cu două pumnale albastre, însă nu la el. Cel puţin asta credea el. Era înaltă şi zveltă, iar faţa îi era aspră şi tenul alb, în ciuda faptului că îşi petrecea viaţa pe mare. Rochia ei verde era suficient de ţipătoare pentru o Pribeagă, sau destul de ţipătoare, iar gulerul înalt şi mânecile erau brodate cu boboci galbeni şi albi. Eşarfa înflorată legată strâns sub bărbie îi ţinea peruca neagră şi lungă ce i se revărsa până la jumătatea spatelui, peste umeri. Ea ura eşarfa şi rochia, care nu prea i se potriveau, şi îşi ducea mâinile la cap în fiecare minut ca să se asigure că peruca îi stătea drept. Aceasta o îngrijora mai mult decât veşmintele, deşi „îngrijorare" nu era un cuvânt suficient de puternic.

Ea doar oftă atunci când fu nevoită să își taie unghiile lungi, însă mai că făcu o criză de isterie, roșie la față și cu ochii ieșiți din orbite, când el îi spuse că trebuia să se radă de tot în cap. Felul în care părul îi arătase înainte, ras deasupra urechilor, doar cu un smoc în formă de castron în creștet și cu o coadă ce îi ajungea până la umeri, arăta că era una dintre cei de Sânge, o nobilă de rang mai mic. Chiar și cineva care nu văzuse niciodată un Seanchan și-ar fi adus aminte că o văzuse. Ea acceptase, fără tragere de inimă, dar după aceea mai că devenise isterică până când putuse să își acopere scalpul. Nu din motivele pentru care alte femei ar fi fost în al nouălea cer. Nu. În rândul Seanchanilor, doar membrii familiei imperiale se rădeau în cap. Bărbații începeau să poarte peruci de îndată ce părul începea să le cadă într-un mod vizibil. Egeanin mai degrabă ar fi murit decât să lase pe cineva să creadă că se prefăcea a face parte din familia imperială; chiar și pe aceia cărora nu le-ar fi trecut niciodată prin minte acest gând. Ei bine, acest soi de prefăcătorie aducea pedeapsa cu moartea în rândul Seanchanilor, însă el nu ar fi crezut niciodată că ea își va da atâta osteneală. Ce importanță mai avea încă o pedeapsă cu moartea când gâtul îți era întins pentru topor? Pentru funie, în cazul ei. Alegerea ar fi fost pentru el.

Vârându-și la loc în mâneca stângă pumnalul scos pe jumătate, el se lăsă să alunece de pe bolovan. Aterizâ cu stângăcie și fu cât pe ce să cadă, abia ascunzându-și o grimasă atunci când simți o durere ascuțită în șold. Dar reuși să o ascundă. Ea era aristocrată *și* căpitănească de vas și încercase de nenumărate ori să preia conducerea fără ca el să îi arate vreo slăbiciune care să îi ofere vreun avantaj. Ea venise la el ca să ceară ajutorul și nu invers, însă acest lucru nu îndulcea situația în ceea ce o privea. Sprijinindu-se de bolovan cu brațul îndoit, el se prefăcea că stătea tolănit, lovind leneș cu piciorul smocurile de iarbă veștedă ca să alunge durerea. *Aceasta* era suficient

de acută încât să îi apară broboane de sudoare pe frunte în ciuda vântului tăios. Faptul că fugise pe furtună îi afectase şoldul, iar el nu avusese timp ca să-şi revină.

– Eşti sigură în legătură cu Oamenii Mării? o întrebă el.

N-avea rost să pomenească din nou despre lipsa corăbiilor. Şi aşa prea mulţi colonişti Seanchani se răspândiseră în toate zările din Ebou Dar şi încă şi mai mulţi din Tanchico, pare-se. Indiferent cât de multe corăbii aveau, nicio forţă din lume nu i-ar mai fi putut dezrădăcina vreodată pe Seanchani.

Ducându-şi iar mâna la perucă, ea şovăi, privindu-şi încruntată unghiile scurte, apoi îşi vârî mâinile sub braţe.

– Ce-i cu ei?

Ea ştia că el se aflase în spatele evadării Călăuzelor Vânturilor, însă niciuna dintre ele nu pomenise despre asta clar. Evita mereu să vorbească despre Atha'an Miere. În afară de toate corăbiile scufundate şi de toţi morţii, eliberarea *damanelor* era o acuză ce atrăgea din nou pedeapsa cu moartea, şi încă una dezgustătoare, din perspectiva Seanchanilor, la fel de gravă ca violul sau molestarea copiilor. Firește, şi ea ajutase la eliberarea câtorva *damane*, cu toate că, din perspectiva ei, aceasta era una dintre cele mai puţin grave nelegiuiri comise de ea. Cu toate acestea, ea evita şi acest subiect. Existau câteva subiecte despre care ea păstra tăcerea.

– Eşti *sigură* în privinţa Călăuzelor Vânturilor care au fost prinse? Am auzit zvonuri cum că le-au fost tăiate mâinile sau picioarele.

Mat îşi înghiţi gustul amar. Văzuse oameni murind, omorâse oameni cu propriile mâini. Lumina să se îndure de el, omorâse o femeie, cândva! Nici măcar cele mai întunecate amintiri ale celorlalţi bărbaţi nu erau atât de vii ca aceea, iar câteva dintre acelea erau suficient de întunecate încât să fie ascunse într-un cotlon al minţii atunci când ieşeau la

suprafață. Însă gândul de a tăia în mod voit mâinile cuiva îi provoca greață.

Egeanin își smuci capul și, pentru o clipă, el crezu că ea îi va ignora întrebarea.

– Zvonuri iscate de Renna... pun rămășag, zise ea, făcând un gest disprețuitor. Unele *sul'dame* le spun astfel de prostii *damanelor* speriate și îndărătnice atunci când acestea sunt de curând puse în lesă, dar niciuna n-a mai făcut-o de vreo șase sau șapte sute de ani. Nu multe, oricum, iar cele care nu pot să-și stăpânească supusele fără... mutilare... sunt de la bun început *sei'mosiev*.

Ea își strâmbă gura în semn de dezgust, dar nu era limpede dacă față de mutilare sau față de *sei'mosiev*.

– Făcute sau nu de rușine, asta se întâmplă, izbucni el.

Sei'mosiev însemna mai mult decât a fi făcut de rușine, în cazul Seanchanilor, însă el se îndoia că cineva care tăia în mod voit mâna unei femei putea fi umilit suficient de mult încât să își ia propria viață.

– Suroth se numără printre aceste „nu multe"?

Femeia Seanchană îi aruncă o privire dușmănoasă ca a lui și își propti pumnii în șolduri, aplecându-se în față cu picioarele desfăcute de parcă s-ar fi aflat pe puntea unei corăbii și se pregătea să dojenească un marinar neîndemânatic.

– Înalta Doamnă Suroth nu este stăpâna acestor *damane*, fermier cu mintea-ngustă! Acestea sunt proprietatea Împărătesei, fie-i viața veșnică. Suroth și-ar tăia mai degrabă venele decât să poruncească așa ceva împotriva *damanelor* imperiale. Asta dacă ar face-o măcar; n-am auzit ca ea să le fi maltratat nici măcar pe ale ei. Voi încerca să-ți explic astfel încât să pricepi. Dacă câinele tău o ia la fugă, nu îl mutilezi. Îi tragi câteva nuiele ca să știe să nu mai facă asta și îl bagi înapoi în cușcă. Și-apoi *damanele* sunt prea...

– Prea valoroase, termină el propoziția în locul ei, pe un ton sec.

Auzise aceste cuvinte de atâtea ori, încât i se făcea greață.

Ea nu luă în seamă cinismul lui, sau poate nu îl observă. Din experiența lui, dacă o femeie nu voia să audă niște cuvinte, le ignora până când ajungeai să te îndoiești că le-ai rostit.

– În sfârșit, începi să pricepi, zise ea cu voce tărăgănată, încuviințând din cap. Acelor *damane* pentru care îți faci atâtea griji probabil că deja le sfârâie călcâiele. Ea își întoarse privirea spre corăbiile din port, iar pe chipul ei apăru încet o expresie înfrântă, care fu adâncită de asprimea ce i se citea pe față. Își plimbă degetele mari peste buricele degetelor. Habar n-ai cât m-a costat *damana* mea, zise ea încet. Ea și tocmirea unei *sul'dame* pentru ea. A meritat fiecare bănuț pe care l-am dat, firește. O cheamă Serrisa. Bine instruită, săritoare. S-ar îndopa cu nuci cu miere dacă ai lăsa-o, dar nu i se face niciodată rău de mare și nici nu se bosumflă așa cum fac altele. Păcat, a trebuit să o las în Cantorin. Bănuiesc că n-am s-o mai văd niciodată.

Ea oftă întristată.

– Sunt sigur că îi este la fel de dor de tine cum îți este ție de ea, zise Noal, afișând un zâmbet știrb și părând a fi sincer. Poate era. Susținea că văzuse lucruri mai rele decât *damane* și *da'covale*, dacă asta avea vreo importanță.

Egeanin își îndreptă spinarea și se încruntă ca și cum nu dădea crezare vorbelor lui compătimitoare. Sau ca și cum tocmai își dăduse seama că se zgâia la corăbiile din port. În mod cert, ea se întoarse în mod voit cu spatele la apă.

– Am poruncit ca nimeni să nu plece de lângă căruțe, zise ea pe un ton ferm.

Cel mai probabil, echipajele de pe corăbiile ei profitară de această ocazie. Ea își întoarse repede capul de la râu de parcă s-ar fi așteptat ca și Mat și Noal să sară acolo unde ar fi arătat ea.

– Zău?

Mat rânji, dezvelindu-şi dinţi. El reuşea să afişeze un rânjet obraznic ce îi făcea pe majoritatea proştilor îngâmfaţi să dea în apoplexie. Egeanin era departe de a fi proastă, de cele mai multe ori, dar îngâmfată era. Căpitănească de corabie şi aristocrată. El nu ştia care din cele două aspecte era mai rău. Bleah pentru amândouă!

– Ei bine, aveam de gând să merg într-acolo. Numai dacă n-ai terminat cu pescuitul, Noal. Mai putem aştepta o vreme dacă n-ai terminat.

Bătrânul vărsa deja în apă plevuştile argintii rămase în coş. Mâinile îl încurcaseră rău, poate nu o dată, din cauza înfăţişării lor noduroase; cu toate acestea, putea înfăşura cu dibăcie firul în jurul prăjinii de bambus. În scurtul timp în care pescuise, el prinsese aproape o duzină de peşti, cel mai mare de o jumătate de metru. Aceştia erau înfipţi prin branhii într-o trestie buclată, iar el îi mută în coş, înainte să-l ridice de jos. El susţinu că dacă urma să găsească ardeii iuţi potriviţi, avea să facă o tocăniţă de peşte – din Shara, dintre toate locurile! Mai bine-ar fi zis de pe lună! –, o tocăniţă care avea să îl facă pe Mat să uite de şold. Din felul în care Noal îndruga întruna despre ardeii iuţi, Mat bănui că uitarea avea să vină pentru că era prea concentrat să găsească destulă bere ca să-i amorţească limba.

Aşteptând nerăbdătoare, Egeanin ignoră rânjetul lui Mat, iar el îşi strecură un braţ pe după umerii ei. Dacă aveau să se întoarcă, era mai bine să pornească la drum. Ea îi împinse mâna de pe umărul ei. Femeia făcea ca nişte mătuşi nemăritate, pe care el le cunoscuse cândva, să pară nişte fetişcane de tavernă.

– Trebuie să trecem drept ibovnici, tu şi cu mine, îi reaminti el.

– Nu e nimeni aici ca să ne vadă, mârâi ea.

– De câte ori trebuie să-ţi repet, Leilwin? Acesta era numele pe care îl folosea ea. Susţinea că era de origine

taraboneră. Oricum, Seanchană nu părea a fi. Dacă nu ne ţinem de mână decât dacă vedem că ne priveşte cineva, vom părea un cuplu destul de ciudat în ochii celor pe care nu îi vedem noi.

Ea pufni batjocoritor, dar îi îngădui să o cuprindă din nou cu braţul pe după umeri, iar ea îl cuprinse cu braţul pe după mijloc, aruncându-i o privire ameninţătoare în acelaşi timp.

Mat clătină din cap. Era nebună de legat dacă credea că el savura acest moment. Majoritatea femeilor aveau ceva carne pe oase, cel puţin femeile care îi plăceau lui, dar a o îmbrăţişa pe Egeanin era ca şi când ar fi îmbrăţişat stâlpul unui gard. Era aproape la fel de tare şi categoric la fel de ţeapănă. El nu putea pricepe ce vedea Domon la ea. Poate că ea nu îi acordase nicio şansă illianerului. La urma urmei, ea îl *cumpărase* pe bărbat, la fel cum ar cumpăra un cal. „Arză-m-ar focu', n-am să-i înţeleg niciodată pe Seanchanii ăştia", gândi el. Nu că şi-ar fi dorit. Doar că era nevoit.

În timp ce se întorceau, el aruncă o ultimă privire spre port şi mai că îşi dori să n-o fi făcut. Două veliere mici străpunseră zidul întins de ceaţă care plutea încet prin port. Plutea în bătaia vântului. Trecuse de mult vremea plecării.

Erau mai bine de două mile de la râu până la Drumul cel Mare al Nordului, peste peisajul rural liniştit acoperit de ierburi veştejite şi buruieni şi presărat cu mănunchi de tufişuri în care se încâlceau liane prea groase pentru a putea trece printre ele chiar dacă erau în mare parte desfrunzite. Dâmburile abia dacă puteau fi numite dealuri, nu de cineva care se căţărase în copilărie pe Dealurile de Nisip sau pe Munţii de Negură – existau unele lacune în amintirile lui, dar Mat îşi aducea aminte de unele –, iar, în scurt timp, el se bucură că putea cuprinde cu braţul pe cineva. Stătuse prea multă vreme nemişcat pe afurisitul acela de bolovan. Zvâcnirile din şold se transformară într-o durere surdă, care

îl tot făcea să şchioapete, iar dacă nu ar fi avut niscai sprijin, s-ar fi împleticit pe pante. Nu că s-ar fi sprijinit pe Egeanin, firește, însă faptul că ea era acolo îl ajuta să își mențină echilibrul. Femeia se încruntă la el de parcă ar fi crezut că el încerca să profite de situație.

– Dacă făceai cum ți s-a spus, mârâi ea, n-aș mai fi nevoită să te car.

El își dezveli dinții din nou, de astă dată fără a încerca să își arate rânjetul sub formă de zâmbet. Felul în care Noal înainta cu pași repezi și ușori alături de ei, fără să se poticnească măcar o dată în ciuda faptului că ținea cu o mână coșul cu pește pe un șold, iar în cealaltă, undița de pescuit, era stânjenitor. Cu toate că avea o înfățișare ponosită, bătrânul era suficient de sprinten. Prea sprinten, câteodată.

Drumul lor cobora la nord de Circuitul Cerului, cu cele trei rânduri lungi și deschise la capete de scaune din piatră lustruită unde, când era cald, patronii înstăriți ședeau pe perne sub corturi din pânză colorată și își urmăreau caii întrecându-se în curse. Acum, corturile erau depozitate undeva, caii erau cu toții în grajdurile lor de la țară, aceia pe care nu îi luaseră Seanchanii, iar scaunele erau goale, exceptând o mână de băiețandri care fugeau în sus și-n jos de-a lungul rândurilor, jucându-se de-a prinselea. Mat îndrăgea caii și cursele, însă privirea îi alunecă pe lângă Circuit spre Ebou Dar. Ori de câte ori ajungea în vârful unui dâmb, se zăreau meterezele masive și albe ale orașului, suficient de înalte încât să sprijine un drum care încercuia orașul până în vârf, iar această priveliște îi oferea lui o scuză ca să se oprească pentru o clipă. Femeie neghioabă! Dacă șchiopăta puțin nu însemna că ea îl căra! El reușea să își păstreze calmul, să ia lucrurile așa cum erau, fără să se plângă. Ea de ce nu putea?

În interiorul orașului, acoperișurile și pereții albi, domurile și turlele albe, înfășurate în dungi subțiri colorate,

străluceau în lumina cenușie a dimineții – o imagine a seninătății. El nu reușea să deslușească golurile unde clădirile arseseră din temelii. Un șir lung de căruțe de fermieri cu roți înalte trase de boi trecea încet prin poarta mare și arcuită care se deschidea spre Drumul cel Mare al Nordului, bărbați și femei care se aflau în drum spre piețele din oraș, transportând ceea ce le mai rămăsese de vândut în această perioadă târzie de iarnă, iar în mijlocul lor se zărea caravana de căruțe mari cu coviltir ale unui negustor, trase de șase și opt cai, care transportau bunuri numai Lumina știe de unde. Alte șapte caravane, care cuprindeau între patru și zece căruțe, stăteau înșirate pe marginea drumului, așteptând ca străjerii de la poartă să își termine inspecția. Negoțul nu contenea niciodată de tot câtă vreme soarele era sus pe cer, indiferent cine domnea peste oraș, decât dacă se purtau bătălii. Uneori, nici măcar atunci nu contenea de tot. Fluxul de oameni care se revărsa din direcția cealaltă era, în mare parte, format din Seanchani, soldați cu armurile lor segmentate vopsite în dungi și coifuri care semănau cu capetele unor insecte uriașe, unii mărșăluind, alții călare, nobili care erau întotdeauna călare, purtând mantii decorate, rochii de călărie plisate și văluri din dantelă sau pantaloni bufanți și haine lungi. Coloniștii Seanchani părăseau în continuare orașul, căruță după căruță, toate pline cu fermieri, meșteșugari și unelte specifice breslelor lor. Coloniștii începuseră să se împrăștie care încotro de îndată ce coborâseră de pe corăbii, însă aveau să treacă săptămâni până când vor fi plecat cu toții. Era o priveliște liniștită, obișnuită, dacă nu luai în seamă ce zăcea în spatele ei. Cu toate acestea, de fiecare dată când ajungea într-un loc de unde putea vedea porțile, gândul îl purta cu șase nopți în urmă, iar el se vedea din nou acolo, lângă aceleași porți.

Furtuna se întețise în timp ce ei străbăteau orașul din Palatul Tarasin. Ploua cu găleata, lovind orașul cufundat în

întuneric şi transformând pietrele de pavaj într-un derdeluş sub copitele cailor, iar vântul vuia dinspre Marea Furtunilor, azvârlind stropii de ploaie ca pe nişte pietre şi smucind în toate direcţiile mantiile, astfel încât a încerca să nu te uzi era o cauză pierdută. Norii ascundeau luna, iar potopul părea să înghită lumina felinarelor pe care le cărau Blaeric şi Fen, care mergeau pe jos înaintea celorlalţi. Apoi pătrunseră într-un pasaj lung ce străbătea zidul oraşului şi se adăpostiră cât de cât, cel puţin de ploaie. Vântul făcea tunelul cu tavan înalt să şuiere ca un fluier. Străjerii de la poartă aşteptau înăuntru, la capătul îndepărtat al pasajului, patru dintre ei ţinând în mâini felinare. Încă doisprezece, jumătate din ei Seanchani, erau înarmaţi cu halebarde cu care ar fi putut lovi un om în şa sau să îl tragă jos de pe ea. Doi Seanchani, fără coifuri pe cap, priveau atent din cadranul luminat al uşii postului de pază construit în peretele văruit în alb, iar umbrele care tremurau în spatele lor lăsau să se înţeleagă că mai erau şi alţii înăuntru. Erau prea mulţi ca să treci în grabă pe lângă ei prin luptă. Nu fără ca totul să explodeze ca şi cum ţi-ar exploda în mână o petardă a Artificierului.

Oricum, nu străjerii reprezentau pericolul cel mare. O femeie înaltă şi durdulie la faţă, într-o rochie albastru-închis, ale cărei poale despicate îi ajungeau până la glezne şi care aveau pe ele fâşii roşii cu fulgere argintii, trecu pe lângă bărbaţii care stăteau în cadrul uşii postului de pază. *Sul'dama* ţinea încolăcit în mâna stângă un lanţ din metal argintiu, capătul liber fiind legat de o femeie căruntă, care purta o rochie cenuşiu-închis şi care o urmă afară, afişând un rânjet nerăbdător. Mat ştiuse că ele aveau să fie acolo. Seanchanii puseseră femei *sul'dame* şi *damane* la toate porţile. Ba chiar mai putea fi o pereche înăuntru, sau două. Nu voiau să lase să le scape din gheare nicio femeie care putea conduce Puterea. Medalionul cu cap de vulpe de sub cămaşă zăcea rece pe

pieptul lui; nu era acea senzație de rece care îl anunța că cineva îmbrățișa Izvorul prin preajmă, ci doar răcoarea nopții și carnea care îi era prea înghețată ca să îl mai poată încălzi, însă el se putea opri ca să îi aștepte pe ceilalți. Lumină, în noaptea aceea, *jongla* cu artificii cu fitilurile aprinse!

Străjerii ar fi putut fi nedumeriți văzând o aristocrată plecând din Ebou Dar în toiul nopții și pe o vreme ca aceea, însoțită de mai bine de doisprezece servitori și cai de povară înșiruiți, semn al unei călătorii lungi, însă Egeanin era dintre cei de Sânge; pe mantie avea brodat un vultur negru cu alb cu aripile desfăcute, iar degetele-i lungi erau acoperite cu mănușile de călărie roșii, în care îi încăpeau unghiile. De obicei, soldații nu îi luau la întrebări pe cei de Sânge despre ce aveau de gând să facă, nici măcar pe cei de rang mai mic. Asta nu însemna că nu existau unele formalități. Oricine era liber să iasă din oraș după bunul plac, însă Seanchanii înregistrau mișcările *damanelor*, iar trei călăreau în alai, cu capetele plecate și cu fețele acoperite de glugile mantiilor lor cenușii, fiecare legată de o *sul'damă* călare prin lanțul argintiu al unui *a'dam*.

Femeia *sul'dam* cu fața durdulie trecu pe lângă ei și abia dacă le aruncă o privire, luând-o agale de-a lungul tunelului. Însă *damanele* se uitau cu atenție la fiecare femeie pe lângă care treceau, simțind dacă aceasta putea conduce, iar Mat își ținu respirația când aceasta se opri în dreptul ultimei *damane* călare, încruntându-se ușor. Chiar și cu norocul lui, nu ar fi pus rămășag că Seanchanii nu ar fi recunoscut chipul fără vârstă al unei Aes Sedai dacă s-ar fi uitat înlăuntrul glugii. Existau Aes Sedai ținute ca *damane*, dar ce șanse existau ca toate cele trei ale lui Egeanin să fie Aes Sedai? Lumină, ce șanse existau ca una dintre cei de Sânge de rang mic să dețină trei?

Femeia cu fața durdulie scoase un sunet cu limba, ca atunci când chemi un câine, și smuci de *a'dam*, iar *damana* o urmă mai departe. Ele căutau *marath'damane* care încercau să scape

de lesă, nu *damane*. Mat credea în continuare că avea să se înece. Zarurile care se rostogoleau începură să îi zornăie în cap, suficient de zgomotos, încât să se ia la întrecere cu bubuitul îndepărtat al tunetului. Ceva avea să meargă prost; știa asta.

Ofițerul străjerilor, un Seanchan voinic cu ochi oblici ca ai unui saldaean, dar cu pielea de culoarea mierii, făcu o plecăciune curtenitoare și o invită pe Egeanin în postul de pază ca să servească un pahar de vin fiert până când contopistul nota informațiile despre *damane*. Toate posturile de pază pe care le văzuse vreodată Mat erau locuri anoste; cu toate acestea, lumina lămpilor care străluceа prin ambrazuri îl făcea pe acesta să pară aproape primitor. Probabil că și planta-urcior arăta primitoare pentru o muscă. El se bucura că ploaia picura de pe gluga mantiei și i se prelingea pe față. Îi ascundea broboanele de sudoare ivite din cauza agitației. Luă în mână unul dintre cuțite, pe care îl așeză pe o legătură lungă așezată în fața șeii lui. Pentru că îl așezase astfel, niciunul dintre soldați nu ar trebui să îl observe. O simțea pe femeia înfășurată în pânză respirând sub mâinile lui, iar umerii i se încordară așteptând ca ea să înceapă să strige după ajutor. Selucia își ținea calul aproape de el, privindu-l de la adăpostul glugii care îi ascundea coada aurie împletită, fără să arunce măcar o privire în altă parte atunci când *sul'damele* și *damanele* trecură pe lângă ea. Un singur țipăt din gâtlejul Seluciei ar fi creat la fel de mult haos ca unul din gâtlejul lui Tuon. El credea că amenințarea cuțitului le făcuse pe ambele femei să tacă – trebuia ca ele să creadă că el era suficient de disperat sau de nebun ca să îl folosească –, deși el nu era încă sigur de asta. Se întâmplaseră atât de multe lucruri în noaptea aceea de care el nu era sigur, atât de multe lucruri merseseră de-a-ndoaselea.

El își amintea cum își ținuse respirația, întrebându-se când va băga de seamă cineva că legătura pe care o transporta el avea broderii bogate și îl va întreba de ce o lăsa să o ude

ploaia, întrebându-se şi blestemându-se că înşfăcase o draperie de perete pentru că fusese la îndemână. În amintire, totul se derula cu încetinitorul. Egeanin descălecă, aruncându-i hăţurile lui Domon, care făcu o plecăciune în şa. Gluga lui Domon era dată pe spate doar atât cât să lase să se vadă că avea capul ras într-o parte, iar restul părului îi era strâns într-o coadă ce îi atârna până la umeri. Deşi stropii de ploaie picurau din barba illianerului îndesat, el reuşi să afişeze acea aroganţă ce caracteriza un *so'jhin*, servitor de prim rang ereditar al unuia dintre cei de Sânge şi aproape egalul acestuia. Categoric superior unui soldat de rând. Egeanin aruncă o privire spre Mat şi legătura lui, chipul ei fiind ca o mască îngheţată care ar fi putut fi interpretată drept superioritate dacă nu ştiai că era de-a dreptul îngrozită de ceea ce făceau. *Sul'damele* şi *damanele* făcură iute cale-ntoarsă în tunel, terminându-şi inspecţia. Venin, care se afla chiar în spatele lui Mat şi conducea unul dintre caii de povară şi care călărea mereu ca un sac, se aplecă în şa şi scuipă. Mat nu ştia de ce amintirea asta îi stăruia în minte, dar era acolo. Vanin scuipă şi se auzi sunetul trompetelor, subţire şi ascuţit, undeva în spatele lor, în depărtare. Din partea de sud a oraşului, unde oamenii aveau de gând să dea foc proviziilor Seanchanilor puse la păstrare de-a lungul Drumului Golfului.

Ofiţerul străjerilor şovăi la auzul sunetului trompetelor, dar, pe neaşteptate, un clopot scoase un sunet sfâşietor în oraş, apoi un altul, apoi păru că alte sute dădeau alarma în toiul nopţii în timp ce cerul negru era brăzdat de mai multe fulgere decât dăduse naştere vreodată o furtună, fâşii albastru-argintii lovind în interiorul oraşului. Acestea scăldau tunelul într-o lumină pâlpâitoare. Atunci izbucniră strigătele, printre exploziile din oraş, şi ţipetele.

Preţ de o clipă, Mat le blestemase pe Călăuzele Vânturilor pentru că acţionaseră mai devreme decât îi făgăduiseră. Însă

zarurile din capul lui încetară să se rostogolească, băgă el de seamă. De ce? Îi veni să blesteme din nou, dar nu fu timp nici măcar pentru asta. În clipa următoare, ofițerul o îndemna grăbit pe Egeanin să încalece și să plece, strigând porunci soldaților care năvăleau afară din postul de pază, trimițându-l pe unul în oraș ca să vadă de ce se dăduse alarma, în vreme ce îi pregătea pe restul să înfrunte orice amenințare care ar fi putut veni din interior sau din exterior. Femeia cu fața durdulie fugi să se posteze lângă soldați, împreună cu *damana* ei, alături de încă o pereche de femei legate de un *a'dam*, care ieșiră în fugă din postul de pază. Mat și ceilalți plecară în galop prin furtună, ducând cu ei trei Aes Sedai, două dintre ele *damane* fugare, și pe moștenitoarea răpită a Tronului de Cleștar Seanchan, în vreme ce, în spatele lor, cea mai năprasnică furtună se dezlănțuia deasupra orașului Ebou Dar. *Fulgere mai multe decât firele de iarbă...*

Cutremurându-se, Mat încercă să revină în prezent. Egeanin îl privi încruntată și îl trase cu putere.

– Ibovnicii care merg braț la braț nu se grăbesc, bombăni el. Ei se... plimbă agale.

Ea rânji. Domon trebuie să fi fost orbit de iubire. Asta, sau primise prea multe lovituri la cap.

Oricum, ceea ce fusese mai rău trecuse. Mat nădăjduia că ieșirea din oraș fusese cel mai rău lucru ce se putea întâmpla. De-atunci, el nu mai auzise zarurile. Erau mereu un semn rău. El crease confuzie cum se pricepuse mai bine și era convins că doar cineva la fel de norocos ca el putea pricepe ce se întâmplase. Căutătorii îi luaseră urma lui Egeanin dinainte de noaptea aceea, iar ea va fi vânată acum și pentru acuzația că le furase pe *damane*, însă autoritățile se vor aștepta ca ea să călărească atât cât putea de repede și să se afle la leghe depărtare de Ebou Dar, nu să se afle chiar dincolo de porțile orașului. Nimic în afară de o coincidență nu o lega de Tuon. Sau de

Mat, iar acest lucru era important. Cu siguranţă că Tylin îi va aduce propriile acuze – nicio femeie nu iartă un bărbat care o leagă şi o îndeasă sub un pat, nici măcar atunci când îi sugerează ea –, dar, cu puţin noroc, el nu avea să fie bănuit de nimic din ceea ce se petrecuse în noaptea aceea. Cu puţin noroc, nimeni în afară de Tylin nu se gândea la el. De obicei, dacă legai o regină ca pe un porc care urmează să fie dus la târg, erai un om mort, însă asta era o nimica toată pe lângă dispariţia Fiicei celor Nouă Luni. Şi-apoi, ce legătură avea Jucăria lui Tylin cu toate astea? Încă îl mai enerva gândul că fusese considerat un parazit – mai rău, un animal de companie! –, însă existau şi avantaje.

El credea că era ferit – de Seanchani, cel puţin; cu toate acestea, un gând îl îngrijora ca un ghimpe înfipt în călcâi. Mă rog, mai multe gânduri nu-i dădeau pace, majoritatea legate de Tuon, însă acesta era supărător în mod deosebit. Dispariţia lui Tuon ar fi trebuit să fie la fel de şocantă ca dispariţia soarelui la amiază; cu toate acestea, nu se dăduse nicio alarmă. Niciuna! Nu tu anunţuri de recompensă sau oferte de răscumpărare, nu tu soldaţi cu priviri agere care să cerceteze fiecare căruţă şi teleagă pe o rază de câteva mile sau care să străbată în galop peisajul rural ca să scormonească în toate găurile sau ascunzătorile unde ar putea fi o femeie. Acele amintiri vechi îi spuneau ceva despre căutarea capetelor încoronate răpite, dar, cu toate acestea, din afară, Ebou Dar părea neschimbat din ziua de dinaintea răpirii. Egeanin susţinu că această căutare avea să se facă în cea mai mare taină, că mulţi dintre Seanchani nici măcar nu ştiau că Tuon lipsea. Explicaţia ei includea şocul pentru Imperiu şi semnele de rău augur pentru Reîntoarcere şi pierderea *sei'taerului* şi părea a crede fiecare cuvânt. Însă Mat nu credea o iotă din toate acestea. Seanchanii erau un popor ciudat, dar nimeni nu putea fi chiar atât de ciudat. Tăcerea din Ebou Dar îi

dădea fiori. Simţea o capcană în tăcerea aceea. Când ajunseră la Drumul cel Mare al Nordului, el fu recunoscător că oraşul era ascuns de dâmburi.

Drumul era lat cât o magistrală, o rută comercială importantă, suficient de larg ca să încapă cinci sau şase căruţe în paralel, fără să se îngrămădească, cu o suprafaţă de pământ şi lut care, străbătut fiind de sute de ani, devenise aproape la fel de tare ca pietrele de pavaj străvechi, ale căror colţuri sau margini se iveau pe ici, pe colo. Mat şi Egeanin îl traversară în grabă pe partea cealaltă, cu Noal urmându-i îndeaproape, şi se băgară în convoiul unui negustor care înainta huruind spre oraş, păzit de o femeie cu cicatrice pe faţă şi doi bărbaţi cu ochi reci, în veste din piele acoperite cu discuri din metal, şi un alai de căruţe cu forme ciudate ale coloniştilor, ascuţite la capete, care se îndreptau spre miazănoapte, unele trase de cai sau catâri, altele de boi. Grupaţi între căruţe, nişte băieţandri desculţi foloseau nişte nuiele ca să mâne caprele cu patru coarne şi păr lung şi negru şi vaci mari şi albe cu guşă. Un bărbat care se afla la coada căruţelor, îmbrăcat într-o pereche de pantaloni albaştri, lăbărţaţi, cu o bască roşie şi rotundă pe cap, trăgea un taur cocoşat de o frânghie groasă legată de un inel prins de botul acestuia. Exceptându-i veşmintele, acesta ar fi putut fi din Ţinutul celor Două Râuri. El le aruncă o privire lui Mat şi celorlalţi, care mergeau în aceeaşi direcţie, ca şi când ar fi vrut să zică ceva, apoi clătină din cap şi îşi văzu mai departe de drum fără să se mai uite la ei. Încurcaţi de şchiopătatul lui Mat, ei nu se mişcau repede, iar coloniştii înaintau încet, dar fără să se oprească.

Adusă de spate şi strângându-şi eşarfa sub bărbie cu mâna liberă, Egeanin expiră şi mai eliberă din strânsoarea degetelor ei partea laterală a lui Mat, care începea să îl doară. După o clipă, ea îşi îndreptă spinarea şi privi cu duşmănie spatele fermierului care se îndepărta; parcă era gata să îl urmărească şi

să-l plesnească peste urechi atât pe el, cât şi pe taurul lui. Ca şi cum n-ar fi fost suficient de rău, odată ce fermierul ajunse la vreo douăzeci de paşi depărtare, ea îşi mută privirea încruntată spre un grup de soldaţi Seanchani care mărşăluiau pe mijlocul drumului într-un ritm care, în scurt timp, îi făcea să îi depăşească pe colonişti. Erau vreo două sute de bărbaţi într-o coloană de câte patru, urmaţi de o colecţie pestriţă de căruţe trase de catâri, acoperite cu pânze strânse bine. Mijlocul drumului era lăsat liber pentru traficul militar. Şase ofiţeri, cu pene subţiri pe coifurile care le lăsau la vedere doar ochii, călăreau în fruntea coloanei, fără să privească nici în dreapta, nici în stânga, mantiile lor roşii fiind întinse cu grijă pe crupele cailor. Flamura care venea în urma ofiţerilor purta pe ea ceea ce părea a fi un vârf auriu de săgeată stilizat sau poate o ancoră, brăzdată de o săgeată lungă şi un fulger zimţat, auriu, şi scrieri şi cifre dedesubt pe care Mat nu le putea distinge din cauza adierilor de vânt care fluturau încoace şi încolo flamura. Bărbaţii din căruţele cu provizii purtau haine bleumarin şi pantaloni şi bâşti pătrăţoase roşu cu albastru, însă soldaţii erau încă şi mai fastuoşi decât majoritatea Seanchanilor în armurile lor fragmentate, cu dungi albastre, prevăzute în partea de jos cu fâşii alb-argintii, şi roşii, prevăzute în partea de jos cu fâşii galben-aurii, cu coifurile lor vopsite în toate cele patru culori, făcându-i să semene cu feţele unor păianjeni înspăimântători. Pe partea din faţă a fiecărui coif era prinsă o insignă mare cu ancora – Mat credea că era o ancoră –, săgeata şi fulgerul, iar fiecare bărbat, în afară de ofiţeri, avea în partea laterală un arc curbat şi o tolbă din blană aspră la cingătoare care contrabalansa o sabie scurtă.

– Arcaşi de pe corabie, mârâi Egeanin, privindu-i cu duşmănie pe soldaţi.

Deşi îşi luase mâna liberă de pe eşarfă, pumnul nu şi-l desfăcuse.

– Bătăuşi de tavernă. Mereu creează probleme atunci când sunt lăsaţi pe uscat prea multă vreme.

Lui Mat i se părea că aceştia aveau ochi ageri. Oricum, el nu auzise niciodată de soldaţi care să nu se încaiere, mai ales când se îmbătau sau se plictiseau, iar soldaţii plictisiţi aveau tendinţa să se îmbete. Un colţ al minţii lui se întrebă până unde puteau ajunge săgeţile lor, însă fu un gând abstract. Nu voia să aibă nimic de-a face cu niciun soldat Seanchan. Dacă lucrurile decurgeau cum îşi dorea, atunci, el nu va mai avea de-a face vreodată cu niciun soldat. Însă se părea că nu era chiar atât de norocos. Soarta şi norocul erau două lucruri diferite, din nefericire. După ce făcu vreo două sute de paşi, el luă o hotărâre. O arbaletă bună i-ar fi scandalizat, sau orice arc din Ţinutul celor Două Râuri.

– Nu suntem într-o tavernă, zise el printre dinţi, iar ei nu se încaieră acum. Aşa că hai să nu iscăm una doar pentru că ţi-a fost teamă că un fermier îţi va vorbi.

Ea strânse din dinţi şi îi aruncă o privire suficient de tăioasă ca să-i crape ţeasta. Dar era adevărat. Ea se temea să deschidă gura în preajma oricui i-ar fi putut recunoaşte accentul. O măsură de precauţie înţeleaptă, după părerea lui, deşi totul părea să o irite.

– Ne vom trezi aici cu un stegar trimis să ne iscodească dacă vei continua să îi priveşti cu duşmănie. Femeile din Ebou Dar sunt cunoscute pentru că sunt sfioase, minţi el.

Ce ştia ea despre obiceiurile de prin partea locului?

Ea îi aruncă o privire cu coada ochiului, încruntându-se – poate încerca să îşi dea seama ce însemna cuvântul „sfioase" –, dar încetă să se mai strâmbe la arcaşi. Părea mai degrabă pregătită să muşte decât să lovească.

– Individul acela este tuciuriu ca un Atha'an Miere, bombăni absent Noal, zgâindu-se la soldaţii care treceau pe lângă ei. Tuciuriu ca un Sharan. Dar aş pune rămăşag că are ochi albaştri. Am mai văzut alţii ca el, dar unde oare?

Încercând să își maseze tâmplele, el fu cât pe ce să se lovească în cap cu undița din bambus, apoi făcu un pas ca și cum ar fi avut de gând să îl întrebe pe individ unde se născuse.

Făcând o mișcare bruscă, Mat îl prinse pe bătrân de mânecă.

– Ne întoarcem la circ, Noal. Acum. Nici nu trebuia să fi plecat.

– Ți-am spus eu, zise Egeanin, dând scurt din cap.

Mat mârâi, însă n-avea încotro decât să meargă mai departe. Of, trebuia să fi plecat de mult. Nu putea decât să spere că nu plecase de-acolo prea târziu.

CAPITOLUL 2

Doi căpitani

Cam la două mile nord de oraş, un banner lat şi albastru, fluturat de vânt, stătea întins între doi stâlpi înalţi, anunţând Marele Circ Ambulant şi Expoziţia Minunată de Miracole şi Minuni ale lui Valan Luca în litere de un roşu-aprins, suficient de mari încât să le poţi citi de pe drum, poate de la o sută de paşi spre răsărit. Pentru cei care nu ştiau să citească, măcar indica locaţia a ceva ieşit din comun. Acesta era cel mai Mare Circ Ambulant din Lume, aşa susţinea bannerul. Luca susţinea o grămadă de lucruri, însă Mat era de părere că măcar în această privinţă spunea adevărul. Cortul de circ din pânză, înalt de trei metri şi pironit bine în pământ, acoperea o suprafaţă de mărimea unui sat măricel.

Oamenii care treceau pe-acolo aruncau o privire curioasă spre banner, dar pe fermieri şi pe negustori îi aşteptau treburile lor, iar pe colonişti, viitorul, aşadar, niciunul nu se abătea din drumul lui. Frânghiile groase prinse de stâlpii înfipţi în pământ aveau menirea să îndrume mulţimea spre marea intrare arcuită ce se afla în spatele bannerului, dar

acolo nu aştepta nimeni ca să intre, nu la acea oră. În ultima vreme, veneau puţini oameni la orice oră. Căderea oraşului Ebou Dar adusese doar o mică scădere a publicului, odată ce oamenii îşi dădură seama că oraşul nu avea să fie prădat, iar ei nu erau nevoiţi să fugă ca să-şi salveze viaţa, dar odată cu Reîntoarcerea, odată cu toate acele corăbii şi toţi acei colonişti, aproape toată lumea hotărî să ţină de bani pentru nevoi mai urgente. Doi bărbaţi mătăhăloşi, care îşi strângeau mantiile ponosite pe lângă trup, stăteau de strajă sub banner ca să oprească pe oricine ar fi dorit să arunce o privire pe-acolo fără să plătească, dar până şi aceşti curioşi erau puţini în ultima vreme. Cei doi, unul cu un nas strâmb deasupra unei mustăţi groase, iar celălalt fără un ochi, stăteau ghemuiţi pe călcâie şi aruncau zarurile.

În mod surprinzător, Petra Anhill, omul forţos al circului, stătea în picioare şi se uita la cei doi dresori de cai cum se jucau, cu braţele mai groase decât picioarele majorităţii bărbaţilor încrucişate pe piept. Era mai scund decât Mat, dar de cel puţin două ori mai lat, umerii lui purtând mantia albastră şi grea pe care soţia lui îl obliga să o poarte ca să se apere de frig. Petra părea absorbit de jocul cu zarurile, deşi nu juca la pariuri, nici măcar nu arunca bănuţi. El şi soţia lui, Clarine, dresoare de câini, economiseau fiecare bănuţ în plus, iar Petra avea nevoie de mici scuze ca să aducă vorba pe larg despre hanul pe care voiau să îl cumpere într-o bună zi. Încă şi mai surprinzător, Clarine stătea lângă el, înfăşurată într-o mantie neagră şi, aparent, la fel de absorbită de jocul cu zarurile ca el.

Petra aruncă o privire precaută peste umăr prin tabără când îi văzu pe Mat şi pe Egeanin apropiindu-se braţ la braţ, lucru care îl făcu pe Mat să se încrunte. Nu era semn bun atunci când cineva arunca o privire peste umăr. Însă pe faţa durdulie şi brună a Clarinei înflori un zâmbet cald. La fel ca majoritatea femeilor de la circ, şi ea credea că el şi Egeanin

erau îndrăgostiți. Dresorul de cai cu nasul strâmb, un tairen lat în umeri pe nume Col, se uită chiorâș în timp ce își strângea câștigul pariat, câteva parale. Nimeni în afară de Domon nu o considera frumoasă pe Egeanin, dar pentru unii neghiobi, noblețea hărăzea frumusețe. Sau banii, iar o aristocrată trebuia să fie bogată. Câțiva credeau că orice aristocrată care își abandona soțul pentru de-alde Mat Cauthon putea să îl părăsească și pe el și să-și ia banii cu ea. Aceasta era povestea pe care o răspândise Mat și ceilalți ca să explice de ce se ascundeau de Seanchani: un soț necruțător și fuga ibovnicilor. Toată lumea auzise o astfel de poveste de la menestreli sau din cărți, deși deseori din viața reală, de suficient de multe ori ca să o accepte. Col își ținu capul plecat, însă. Egeanin – Leilwin – își scosese deja pumnalul la un jongler de săbii, un individ prea chipeș care fusese prea insinuant atunci când o invitase să bea împreună o cupă de vin în căruța lui cu coviltir, și nimeni nu se îndoia că ea ar fi folosit pumnalul dacă el ar fi continuat cu insistențele lui.

De îndată ce Mat ajunse în dreptul bărbatului forțos, Petra zise încet:

– Niște soldați Seanchani stau de vorbă cu Luca. Vreo douăzeci. Cel puțin ofițerul vorbește cu el.

Nu părea înspăimântat, dar îngrijorarea îi încrețea fruntea și își puse un braț protector pe după umerii soției lui. Clarinei îi dispăru zâmbetul și își puse o mână peste a lui. Aveau încredere în judecata lui Luca, într-o oarecare măsură, însă știau cât de mult riscau. Sau credeau că știau. Riscul la care se gândeau ei era suficient de mare.

– Ce vor? vru să știe Egeanin, dezlipindu-se de Mat, înainte ca el să scrâșnească din dinți.

De fapt, nimeni nu îl aștepta pe el.

– Ține astea pentru mine, zise Noal, întinzându-i undița și coșul bărbatului cu un ochi, care se uită cu gura căscată la

el. Îndreptându-se de spate, Noal își strecură o mână noduroasă sub haină, unde ținea două cuțite cu lama lungă. Putem ajunge la caii noștri? îl întrebă el pe Petra.

Bărbatul forțos îi aruncă o privire îndoielnică. Mat nu era singurul care nu era convins că Noal mai era în toate mințile.

– Nu par interesați să percheziționeze, zise Clarine în grabă, făcându-i o reverență scurtă lui Egeanin. Toată lumea trebuia să dea impresia că Mat și ceilalți făceau parte din circ, dar puțini reușeau asta când venea vorba de Egeanin. Ofițerul e în căruța lui Luca de mai bine de-o juma' de oră, iar soldații stau lângă caii lor de-atunci.

– Nu cred că-s aici pentru Domnia Voastră, adăugă Petra pe un ton respectuos, adresându-se din nou lui Egeanin. El de ce ar fi diferit? Probabil repeta pentru când îi va întâmpina pe nobili în hanul lui. N-am vrut să fiți mirați sau îngrijorați văzându-i. Sunt sigur că Luca îi va trimite de-aici fără nicio problemă.

În ciuda tonului său, încrețiturile îi rămaseră pe frunte. Majoritatea bărbaților se supărau dacă soțiile lor fugeau, iar un nobil îi putea face pe alții să suporte consecințele mâniei lui. Un circ ambulant, niște străini doar în trecere, era o țintă ușoară fără alte complicații.

– Nu trebuie să vă faceți griji că va vorbi cineva neîntrebat, domniță. Aruncându-le o privire dresorilor de cai, Petra adăugă: Nu-i așa, Col?

Nas-strâmb scutură din cap, cu privirea ațintită pe zarurile pe care le rostogolea în palmă. Era un bărbat masiv, dar nu la fel de masiv ca Petra, iar acesta putea să îndrepte potcoavele de cai cu mâinile goale.

– Fiecăruia îi place să scuipe pe cizma unui nobil din când în când, bombăni bărbatul cu un ochi, aruncând o privire în coșul cu pești.

Bărbatul era aproape la fel de înalt şi de lat în umeri precum Col, însă faţa îi era brăzdată de riduri, şi avea şi mai puţini dinţi în gură decât Noal. Aruncându-i o privire lui Egeanin, el îşi înclină capul şi adăugă:

– Iertare, domniţă. Şi-apoi, toţi om face ceva bănuţi, că tare puţini au fost în ultima vreme. Nu-i aşa, Col? Dacă suflă careva o vorbă, Seanchanii ăştia or să ne ia pe toţi, poate or să ne spânzure ca pe Oamenii Mării ceia. Sau ne-or pune la muncă să curăţăm canalele alea de pe malul ălalalt al portului.

Dresorii de cai făceau tot ce trebuia făcut prin tabăra circului, de la curăţarea bălegarului la curăţarea cuştilor de animale şi până la ridicarea şi strângerea cortului, însă el se cutremură, de parcă a curăţa canalele murdare din Rahad era o perspectivă mai proastă decât spânzurătoarea.

– Am zis cumva c-aş sufla vreo vorbă? protestă Col, desfăcându-şi braţele. Doar am întrebat câtă vreme mai stăm aici, atât. Doar am întrebat când om vedea nişte parale.

– Stăm aici până când zic eu. Era incredibil cât de aspru putea fi sunetul tărăgănat pe care îl scoase Egeanin, fără să ridice tonul. Era ca o lamă scoasă din teacă. Vă veţi primi paralele atunci când vom ajunge la destinaţie. Cei care îmi vor sluji cu credinţă vor primi ceva în plus. Iar cei care se gândesc să mă trădeze, vor primi un mormânt rece.

Col îşi strânse mai tare pe lângă corp haina peticită şi făcu ochii mari încercând să pară indignat, sau poate nevinovat, dar părea totuşi că nădăjduia ca ea să se apropie suficient de mult ca el să-i înşface punga de bani.

Mat scrâşni din dinţi. În primul rând, ea făgăduia aurul lui cu atâta generozitate. Avea şi ea, dar nu suficient ca să-i ajungă pentru treaba asta. Şi mai important, ea încerca din nou să preia conducerea. Lumină, dacă n-ar fi fost el, ea s-ar fi aflat tot în Ebou Dar, încercând să îi evite pe Căutători, dacă nu ar fi luată deja la întrebări. Dacă n-ar fi fost el, ei nu

i-ar fi trecut niciodată prin cap să rămână prin preajma oraşului, ca să-i păcălească pe urmăritori, sau să găsească o ascunzătoare în circul lui Luca. Dar de ce erau soldaţii aici? Seanchanii ar fi trimis o sută, o mie de soldaţi dacă ar fi avut cea mai mică bănuială că Tuon se afla acolo. Dacă le bănuiau pe Aes Sedai... Nu. Petra şi Clarine nu ştiau că îi ajutau să le ascundă pe Aes Sedai, dar ar fi pomenit de *sul'dame* şi de *damane*, iar soldaţii nu ar fi ieşit la vânătoare fără ele. El îşi pipăi capul de vulpe prin haină. Îl purta zi şi noapte şi îi putea da un mic avertisment.

Lui nici măcar nu îi trecu prin gând să încerce să ajungă la cai, şi nu doar pentru că Col şi alţi câţiva ca el ar fi dat fuga la Seanchani înainte ca el să se facă nevăzut. Din câte ştia el, aceştia nu simţeau o animozitate aparte faţă de el sau Egeanin – până şi Rumann, jonglerul cu săbii, părea să trăiască fericit cu o contorsionistă pe nume Adria –, dar unii n-ar fi rezistat tentaţiei de-a mai face rost de nişte aur. Oricum, zarurile nu i se rostogoleau în cap în semn de avertizare. Existau oameni în interiorul acelor pereţi din pânză pe care nu îi putea lăsa în urmă.

– Dacă n-au început percheziţia, atunci n-avem de ce să ne facem griji, zise el pe un ton încrezător. Dar îţi mulţumesc pentru avertisment, Petra. Nu mi-au plăcut niciodată surprizele.

Bărbatul forţos făcu un mic gest ca şi cum ar fi vrut să spună că era o nimica toată, însă Egeanin şi Clarine se uitară la Mat de parcă ar fi fost uimite să îl găsească acolo. Până şi Col, şi celălalt bădăran cu un ochi îl priviră clipind. El abia se abţinu să nu scrâşnească din dinţi din nou.

– Mă voi plimba pe lângă cortul lui Luca. Leilwin, tu şi Noal, găsiţi-l pe Olver şi rămâneţi cu el.

Amândoi îl plăceau pe băiat, iar asta îi făcea să nu mai stea pe capul lui. Putea trage cu urechea mai bine de unul

singur. Iar dacă vor fi nevoiți s-o ia la fugă, poate că Egeanin și Noal l-ar putea măcar ajuta pe băiat să scape. Facă Lumina să nu se ajungă la asta, căci nu putea vedea decât dezastru.

– Păi, bag de seamă că nimeni nu trăiește o veșnicie.

Noal oftă, recuperându-și undița din bambus și coșul. Arză-l-ar focu', și o capră cu colici ar fi fost mai veselă decât el, iar Petra se încruntă și mai tare. Bărbații însurați păreau mereu îngrijorați; un motiv pentru care Mat nu se grăbea la însurătoare. În timp ce Noal se făcea nevăzut după un colț al peretelui din pânză, bărbatul cu un ochi privea cu regret coșul cu pește. Și acesta părea puțin țicnit. Probabil că avea o nevastă pe undeva.

Mat își trase atât de tare basca pe ochi încât mai că și-i acoperi. Tot nu auzea zarurile. Încerca să nu se gândească de câte ori fusese la un pas să se trezească cu grumazul tăiat sau cu țeasta despicată pentru că nu zornăiseră zarurile. Cu siguranță le-ar fi auzit dacă ar fi existat o primejdie adevărată. Firește că ar fi zornăit.

Nici nu apucă să facă trei pași dincolo de intrare că Egeanin îl ajunse din urmă și își strecură brațul pe după mijlocul lui. El se opri în loc, aruncându-i o privire furioasă. Ea se împotrivise poruncilor lui așa cum un păstrăv se zbate în cârlig, dar asta era mai mult decât încăpățânare.

– Ce crezi că faci? Dacă ofițerul Seanchan te va recunoaște?

Părea un lucru la fel de probabil ca apariția neașteptată a lui Tylin însăși la circ, dar merita să spună orice ar fi putut-o face să plece.

– Ce șanse există să-l cunosc pe individul acesta? zise ea pe un ton sfidător. N-am avut... prieteni pe această coastă a oceanului și niciunul din Ebou Dar. Ea își azvârli un capăt al perucii negre peste piept. Și-apoi, cu asta pe cap, nici măcar mama nu m-ar recunoaște.

Vocea îi deveni tristă când rosti aceste cuvinte.

El avea să-şi ciobească un dinte dacă continua să-şi mai încleştеze fălcile. Era inutil să se mai contrazică cu ea, însă felul în care Egeanin se zgâise la acei soldaţi Seanchani îi era proaspăt în minte.

– Să nu te uiţi cu duşmănie la nimeni, o avertiză el. Nici măcar să nu te uiţi la cineva.

– Sunt o femeie sfioasă din Ebou Dar. Cuvintele ei sunau a provocare. Vei vorbi numai tu.

Aceste cuvinte sunau a ameninţare. Lumină! Atunci când o femeie nu calma apele, le agita, într-adevăr, iar Egeanin nu le calma niciodată. Exista pericolul să-şi ciobească un dinte.

Dincolo de intrare, drumul principal al circului şerpuia printre căruţe ca acelea pe care le foloseau Pribegii, căsuţe pe roţi, cu osia rezemată de capră şi corturi adeseori la fel de mari cât o casă mică. Majoritatea căruţelor erau vopsite în culori vii, în toate nuanţele de roşu sau verde, galben sau albastru, iar multe dintre corturi erau la fel de colorate, câteva având şi dungi. Pe ici, pe colo, platforme din lemn, unde artiştii îşi făceau numărul, erau aşezate pe marginea drumului, steagurile lor colorate începând să se estompeze. Întinderea mare de pământ, lată de aproape treizeci de paşi şi bătătorită, chiar era o stradă, una dintre cele câteva care şerpuiau prin perimetrul circului. Vântul alunga firicelele cenuşii de fum ce se ridicau din hornurile subţiri ce ieşeau din acoperişurile căruţelor sau din unele corturi. Cei mai mulţi dintre circari luau probabil micul dejun, dacă nu erau încă în pat. De obicei, aceştia se trezeau târziu – un obicei cu care Mat era de acord – şi niciunul nu şi-ar fi dorit să mănânce afară, în frig, stând în jurul unui foc. Singura persoană pe care o văzu era Aludra, cu mânecile rochiei verde-închis suflecate până la coate, care măcina ceva într-un mojar din bronz, pe o masă care se plia ieşind din partea laterală a

căruței ei de un albastru aprins, care se afla imediat după ce coteai pe una dintre străzile înguste lăturalnice.

Absorbită de ceea ce făcea, tarabonera zveltă nu îi văzu pe Mat și pe Egeanin. Însă el nu se putu abține să n-o privească. Cu părul ei negru, împletit în codițe subțiri cu mărgele ce îi ajungeau până la talie, Aludra era, poate, cea mai exotică dintre minunile lui Luca. Acesta o promova ca fiind Artificier și, spre deosebire de mulți dintre ceilalți circari și multe dintre celelalte minuni, ea era, într-adevăr, cum susținea Luca, cu toate că nici el nu credea, poate, ce spunea. Mat se întrebă ce măcina acolo. Și dacă ar putea exploda. Ea îi făgăduise că îi va dezvălui secretul artificiilor dacă el va reuși să dezlege o ghicitoare, însă, deocamdată, el nu găsise niciun răspuns. Dar îl va găsi, într-un fel sau altul.

Egeanin îl împunse tare cu degetul în coaste.

– Se presupune că suntem ibovnici, cum tot ții tu morțiș să-mi reamintești, mârâi ea. Cine ne va crede când tu te zgâiești la femeia aia cu poftă?

Mat rânji lasciv.

– Mereu mă uit după femei frumoase, n-ai băgat de seamă?

Potrivindu-și eșarfa pe cap cu mai multă vigoare decât de obicei, ea scoase un mârâit disprețuitor, iar el fu mulțumit. Pudoarea ei era de folos uneori. Deși o fugară, Egeanin era totuși Seanchană și știa deja mai multe despre el decât îi convenea lui. N-avea de gând să îi încredințeze toate secretele lui. Nici măcar pe acelea pe care nu le știa încă.

Căruța lui Luca se afla chiar în mijlocul taberei circului, poziția cea mai favorabilă, cât mai departe cu putință de mirosul care venea de la cuștile cu animale și de la rândurile de cai priponiți de-a lungul pereților din pânză. Căruța era extravagantă comparativ cu celelalte din circ – o chestie în nuanțe de roșu cu albastru care lucea precum cea mai fină operă lăcuită, fiecare centimetru al suprafeței ei fiind punctat

cu comete şi stele aurii. Fazele lunii, în argintiu, se înşiruiau de-a lungul căruţei, chiar sub acoperiş. Până şi hornul subţire era vopsit în dungi roşii şi albastre. Un Pribeag s-ar fi înroşit la faţă. Într-o parte a căruţei, două rânduri de soldaţi Seanchani cu coifuri pe cap stăteau ţepeni lângă caii lor, cu lăncile prevăzute cu ciucuri verzi înclinate exact la acelaşi unghi. Unul dintre ei ţinea hăţurile unui cal fără stăpân, un jugan fumuriu cu crupe puternice şi glezne bune. Armurile albastru cu verde ale soldaţilor păreau ponosite pe lângă căruţa lui Luca.

Mat nu fu surprins să descopere că nu era singurul interesat de Seanchani. Cu o bască închisă la culoare care îi acoperea capul ras, Bayle Domon stătea ghemuit pe călcâie, cu spatele rezemat de una dintre roţile căruţei verzi care îi aparţinea lui Petra şi Clarinei, cam la vreo treizeci de paşi mai încolo de soldaţi. Câinii Clarinei stăteau întinşi sub căruţă, o adunătură pestriţă de animăluţe ce dormeau îngrămădite unele într-altele. Illianerul mătăhălos se prefăcea că cioplea ceva, însă nu reuşi decât să facă o grămăjoară de aşchii la picioarele lui. Mat şi-ar fi dorit ca bărbatul să-şi lase mustaţă, ca să-i acopere buza de sus, sau să îşi radă barba. Cineva ar fi putut face legătura între un illianer şi Egeanin. Blaeric Negina, un individ înalt care stătea rezemat în picioare de căruţă de parcă i-ar fi ţinut companie lui Domon, nu şovăise să îşi radă moţul din păr specific shienaranilor ca să nu fie observat de Seanchani, cu toate că îşi trecea mâna peste ţepii negri ce-i creşteau pe cap cam la fel de des cum îşi verifica peruca Egeanin. Poate că ea ar fi trebuit să poarte o bască.

Purtând hainele lor negre, cu manşete roase, şi cizme uzate, cei doi bărbaţi puteau trece drept circari în ochii oamenilor, poate dresori de cai, dar nu şi în cei ai celorlalţi circari. Aceştia îi priveau pe Seanchani, încercând în tot acest timp să nu arate că o făceau, iar Blaeric reuşea cel mai bine,

cum era de aşteptat de la un Străjer. El părea să îşi concentreze toată atenţia la Domon, aruncând din când în când câte o privire spre soldaţi, cât se putea de nepăsătoare. Domon se încrunta la Seanchani atunci când nu se hlizea la bucata de lemn din mâna lui, ca şi cum i-ar fi poruncit să se transforme într-o sculptură frumoasă. Bărbatul punea prea mult la inimă faptul că era *so'jhin*.

Mat încerca să găsească o cale de a se strecura mai aproape de căruţa lui Luca şi de a trage cu urechea fără să fie observat de soldaţi, când uşa din spate a căruţei se deschise şi un Seanchan cu părul deschis la culoare coborî cu paşi hotărâţi treptele, punându-şi coiful cu pană subţire şi albastră pe cap de îndată ce atinse pământul cu piciorul. Luca îşi făcu apariţia strălucitor în spatele lui, în haină stacojie brodată cu sori aurii, făcând plecăciuni teatrale în timp ce îl urma pe ofiţer. Luca avea cel puţin două duzini de haine, majoritatea roşii şi una mai ţipătoare decât cealaltă. Era un lucru bun faptul că avea cea mai mare căruţă din circ, altminteri n-ar fi avut loc pentru toate.

Ignorându-l pe Luca, ofiţerul Seanchan urcă în şaua juganului său, potrivindu-şi sabia, şi strigă o poruncă ce îi făcu pe oamenii lui să sară repede în şei şi să formeze o coloană de câte doi, care începu să se îndrepte încet spre ieşire. Luca îi privea cum se îndepărtează, cu un zâmbet lipit pe buze, pregătit să mai facă o plecăciune dacă vreunul arunca o privire peste umăr.

Mat stătea pe marginea drumului, cu gura căscată, zgâindu-se mirat la soldaţii care treceau călare. Nu că vreunul dintre ei se osteni să-i arunce o privire – ofiţerul privea drept în faţă, la fel făcând şi soldaţii ce îl urmau –, căci nimeni nu îi acorda atenţie unui ţărănoi sau îl ţinea minte.

Spre mirarea lui, Egeanin îşi ţinea ochii pironiţi în pământ, strângându-şi eşarfa sub bărbie până când trecu ultimul

călăreț. Ridicându-și capul ca să se uite după ei, ea își țuguie buzele o clipă.

– Se pare că îl știu pe băiatul acela, zise ea încet, cu o voce tărăgănată. L-am dus la Falme pe spinarea Neînfricatului. Servitorul i-a murit în timpul călătoriei, iar el a crezut că îl putea folosi pe unul dintre oamenii mei. A trebuit să-l pun la punct. Ai fi zis că era unul dintre cei de Sânge, atâta tam-tam a făcut.

– Sânge și cenușă! șopti Mat.

Cu câți oameni se intersectase ea pe drum, fixându-și chipul în mințile lor? În cazul lui Egeanin, erau probabil cu sutele. Iar el o lăsase să se plimbe de colo colo, dar cu o perucă pe cap și câteva rânduri de veșminte ca deghizare! Sute? Mii, cel mai probabil. Ea putea enerva și o cărămidă.

Oricum, ofițerul plecase deja. Mat răsuflă îndelung, ușurat. Încă nu îl părăsise norocul. Uneori, el credea că era singurul lucru care îl împiedica să nu zbiere ca un prunc. El se îndreptă spre Luca pentru a afla ce voiseră soldații.

Domon și Blaeric ajunseră la Luca la fel de repede ca el și Egeanin. Încruntătura de pe fața rotundă a lui Domon se adânci în timp ce se zgâia la brațul lui Mat, care se odihnea pe umerii lui Egeanin. Illianerul înțelegea necesitatea acestei prefăcătorii, sau așa spunea el, însă părea să creadă că aceștia puteau juca teatru fără să își atingă nici măcar mâinile. Mat își luă brațul de pe umerii ei – nu mai aveau de ce să se prefacă aici, căci Luca știa adevărul; tot adevărul –, iar Egeanin începu să îi dea și ea drumul, dar, după ce îi aruncă o privire lui Domon, ea îl strânse și mai tare de mijloc pe Mat, fără să-și schimbe defel expresia de pe față. Domon continua să se încrunte, dar cu privirea în pământ acum. Mat ajunse la concluzia că avea să îi înțeleagă pe Seanchani înainte să le înțeleagă pe femei. Sau pe illianeri, că veni vorba.

– Caii, mârâi Luca, înainte ca Mat să se oprească în loc.

El își plimbă privirea încruntată peste toți, dar își concentră cea mai mare parte din furie asupra lui Mat. Puțin mai înalt, Luca își îndreptă spatele ca să îl privească de sus pe Mat.

– Asta voia. I-am arătat ordinul care mă scutește de loteria de cai, semnat de însăși Înalta Doamnă Suroth, dar crezi c-a fost impresionat? Nu i-a păsat că am salvat un Seanchan de rang înalt. Femeia nu fusese de rang înalt, iar el nu o salvase, ci o ajutase să călătorească drept actriță angajată, dar Luca mereu exagera lucruri ca acestea, ca să fie în avantajul lui. Oricum, habar n-am cât timp mai e bună scutirea asta. Seanchanii au nevoie disperată de cai. I-ar putea lua oricând! Fața începea să îi devină aproape la fel de roșie ca haina pe care o purta, iar el îndrepta amenințător degetul spre Mat în mod repetat. O să-mi ia caii din cauza ta! Cum o să-mi mut circul fără cai? Răspunde-mi dacă poți. Eram pe punctul de a pleca de îndată ce am văzut grozăvia din port, când tu mi-ai forțat mâna. O să-mi taie capul din cauza ta! Aș fi putut fi la o sută de mile depărtare de aici dacă nu dădeai tu buzna călare în toiul nopții ca să mă atragi în intrigile tale nebunești! Nu-mi iese nicio para din asta! În ultimele trei zile, n-au fost suficienți patroni ca să putem plăti pentru hrana animalelor pe o zi! O jumătate de zi! Ar fi trebuit să plec acum o lună! Mai devreme! Asta ar fi trebuit să fac!

Lui Mat mai că îi veni să râdă când văzu că Luca o ia razna. Cai. Atâta tot; doar cai. Și-apoi, ideea că încărcatele căruțe ale circului ar fi putut străbate o sută de mile în cinci zile era la fel de ridicolă precum căruța lui Luca. Bărbatul ar fi putut pleca acum o lună, acum două luni, dacă n-ar fi vrut să stoarcă bănuți din Ebou Dar și de la cuceritorii săi Seanchani. Cât despre a-l convinge să rămână, acum șapte nopți, ar fi fost la fel de ușor ca a cădea din pat.

În loc să râdă, Mat își puse o mână pe umărul lui Luca. Bărbatul era țanțoș ca un păun și lacom pe lângă asta, dar nu avea rost să îl înfurie și mai tare decât era deja.

– Dacă ai fi plecat în noaptea aceea, Luca, crezi că n-ai fi dat de bănuit? Seanchanii ți-ar fi sfâșiat căruțele înainte să apuci să parcurgi două leghe. Poți spune că te-am scăpat de asta.

Luca îl privea amenințător. Unii oameni, pur și simplu, nu vedeau mai departe de lungul nasului.

– Oricum, n-ai de ce să-ți mai faci griji. De îndată ce Thom se va întoarce din oraș, vom putea lăsa în urma noastră câte mile vom dori.

Luca sări atât de brusc, încât Mat făcu un pas în spate, alarmat, însă bărbatul nu făcu decât să se învârtă în cerc, râzând. Domon îl privea cu gura căscată; până și Blaeric se zgâia la el. Uneori, Luca părea nebun de legat.

Luca abia își începuse dansul când Egeanin îl îmbrânci pe Mat, îndepărtându-l de ea.

– De îndată ce se va întoarce Merrilin? Am dat poruncă să nu plece nimeni! Cuprinsă de furie, își plimba privirea rece de la el la Luca; o privire rece care ardea. Mă aștept ca poruncile să-mi fie ascultate!

Luca se opri brusc din rotit și o privi pieziș, apoi, tot brusc, îi făcu o plecăciune cu atât de multe gesturi teatrale, încât puteai vedea, practic, mantia. Aproape că puteai vedea *broderia* de pe mantie! Luca credea că știe cum să se comporte cu femeile.

– Dumneata poruncești, scumpă domniță, iar eu mă supun, zise ridicând din umeri în semn de scuză. Dar Jupânul Cauthon are aur și mă tem că aurul este primul care îmi poruncește să mă supun.

Cufărul plin cu monede de aur care se afla chiar în căruța aceea fusese singura forță de care fusese nevoie pentru a-l

convinge. Poate că ajutase şi faptul că Mat era *ta'veren*, dar, pentru suficient aur, Luca ar fi dat o mână de ajutor şi la răpirea Celui Întunecat.

Egeanin inspiră adânc, pregătită să îl dojenească mai departe pe Luca, însă bărbatul se întoarse cu spatele şi urcă în grabă treptele căruţei lui, strigând:

– Latelle! Latelle! Scoate-i imediat pe toţi afară! Plecăm, în sfârşit, de îndată ce s-o întoarce Merrilin! Lumina fie lăudată!

După o clipă, el se întoarse, coborând repede scara scurtă, urmat de soţia lui, care îşi petrecea pe după umeri mantia din catifea neagră, cusută cu paiete strălucitoare. Femeia cu faţa severă strâmbă din nas când îl văzu pe Mat, de parcă acesta ar fi mirosit urât, şi îi aruncă o privire lui Egeanin care, cel mai probabil, îi făcea pe urşii ei dresaţi să se caţăre în copaci. Latelle nu agrea ideea că o femeie îşi părăsea soţul, chiar dacă ştia că era o minciună. Din fericire, ea părea să îl venereze pe Luca dintr-un oarecare motiv şi iubea aurul aproape la fel de mult ca el. Luca fugi la cea mai apropiată căruţă şi începu să bată în uşă, iar Latelle făcu la fel cu următoarea căruţă.

Fără să mai stea ca să privească, Mat o luă în grabă de-a lungul uneia dintre străzile lăturalnice. Mai mult o alee comparativ cu strada principală, aceasta şerpuia printre căruţe şi corturi asemănătoare, toate ferecate bine ca să nu pătrundă frigul şi firicelele de fum ce ieşeau din hornurile de metal. Aici nu existau platforme pentru circari, doar frânghii pentru uscatul hainelor ce atârnau între unele căruţe şi câteva jucării din lemn împrăştiate pe pământ. Pe această străduţă doar se locuia, iar îngustimea ei îi descuraja pe străini.

El păşea repede în ciuda şoldului – durerea mai că îi dispăruse de atâta umblat –, însă nu apucase să facă zece paşi, că Egeanin şi Domon îl ajunseră din urmă. Blaeric dispăruse, plecase probabil ca să le spună surorilor că se aflau în

siguranță și că puteau pleca, în sfârșit. Aes Sedai, deghizate în slujnice, îngrijorate de moarte că soțul stăpânei lor le va prinde, se săturaseră să mai stea închise în căruța lor, ca să nu mai pomenim că nu mai aveau chef s-o împartă cu *sul'dame*. Mat le obligase să stea împreună, astfel încât Aes Sedai să stea cu ochii pe *sul'dame*, iar *sul'dame* să le împiedice pe Aes Sedai să se țină scai de el. Cu toate acestea, Mat era bucuros că Blaeric îl scăpase de această îndatorire și nu mai era nevoit să viziteze acea căruță. De când fugiseră din oraș, ba o soră, ba cealaltă îl chemase de patru sau cinci ori pe zi, iar el mersese atunci când n-avusese încotro, însă nu fusese niciodată o experiență plăcută.

De astă dată, Egeanin nu îl cuprinse cu brațul pe după mijloc. Mergea cu pași mari alături de el, privind drept în față, fără a-și da osteneala nici măcar o dată să își verifice peruca. Domon înainta greoi ca un urs în urma lor, bombănind ceva cu accentul lui illianer. Basca lui lăsa să se vadă cum barba neagră i se oprea brusc la mijlocul fiecărei urechi, continuându-se cu țepii de pe cap. Îl făcea să pară... neterminat.

– Doi căpitani pe aceeași corabie înseamnă cale sigură spre dezastru, mârâi Egeanin, cu o răbdare exagerată.

Zâmbetul ei înțelegător ziceai că îi rănea fața.

– Nu suntem pe o corabie, răspunse Mat.

– Principiul este același, Cauthon! Tu ești fermier. Știu că ești un om cumsecade într-un loc strâmtorat.

Egeanin îi aruncă o privire întunecată peste umăr lui Domon. El era acela care îi adusese laolaltă pe ea și pe Mat, pe vremea când ea credea că tocmise pe cineva.

– În această situație, este nevoie de judecată și de experiență. Ne scăldăm în ape tulburi, iar tu n-ai cunoștințe de cârmaci.

– Am mai multe decât ai crede tu, îi spuse el pe un ton sec.

El ar fi putut înşirui câteva bătălii pe care şi le amintea a le fi condus, însă doar un istoric le-ar recunoaşte pe majoritatea, poate nici chiar un istoric. Oricum, nimeni nu l-ar fi crezut. El cu siguranţă n-ar crede dacă altcineva ar pretinde acest lucru.

– N-ar trebui ca tu şi Domon să vă pregătiţi de plecare? Nu cred că aţi vrea să uitaţi ceva.

Toate lucrurile ei se aflau deja în căruţa pe care ea şi Mat o împărţeau cu Domon – un aranjament inconfortabil –, iar el grăbi pasul, nădăjduind că ea va pricepe aluzia. Şi-apoi destinaţia lui se afla în faţă.

Cortul albastru-deschis, îngrămădit între o căruţă de un galben ţipător şi o alta verde-smarald, abia dacă era suficient de încăpător încât să găzduiască trei paturi, iar ca să ofere adăpost tuturor celor pe care el îi adusese din Ebou Dar, fusese nevoit să le dea mită oamenilor ca să se mute de-acolo şi încă şi mai multă ca să-i facă pe ceilalţi să-i lase să intre. Ceea ce el reuşise să tocmească era ceea ce proprietarii fuseseră dispuşi să îi îngăduie. La tarife potrivite, un han bun. Juilin, un bărbat îndesat cu părul scurt şi negru, şedea cu picioarele încrucişate pe pământ în faţa cortului, împreună cu Olver, un băieţandru uscăţiv, deşi nu atât de sfrijit ca atunci când îl văzuse Mat pentru prima oară. Avea aproape zece ani, după cum susţinea el. Amândoi fără haine în ciuda frigului, ei jucau „Şerpi şi Vulpi" pe o tăblie pe care tatăl decedat al băiatului o desenase pentru el pe o bucată de pânză roşie. Aruncând zarurile, Olver numără cu grijă semnele zarurilor şi cugetă la mişcarea pe care urma să o facă pe acea încrengătură de linii şi săgeţi negre. Prinzătorul de hoţi tairen nu prea era atent la joc. Îşi îndreptă imediat spatele când îl văzu pe Mat.

Dintr-odată, Noal ţâşni din spatele cortului, respirând greu de parcă ar fi fugit. Juilin îşi ridică privirea mirată la bătrân, iar Mat se încruntă. Îi spusese lui Noal să vină direct

aici. Unde fusese, totuşi? Noal se uită nerăbdător la el, fără să afişeze vină sau stânjeneală; era doar dornic să afle ce avea de spus Mat.

– Ai aflat de Seanchani? întrebă Juilin, îndreptându-şi şi el atenţia spre Mat.

O umbră se mişcă în interiorul clapelor cortului şi o femeie cu părul negru, care şedea pe capătul unuia dintre paturi, cu o mantie gri şi veche înfăşurată în jurul ei, se aplecă în faţă şi îşi aşeză o mână pe braţul lui Juilin. Şi ca să-i arunce o privire foarte atentă lui Mat. Thera era frumoasă, dacă îţi plăcea o gură ce părea mereu bosumflată, iar lui Juilin se părea că îi plăcea, din felul în care îi zâmbea liniştitor şi o mângâia pe mână. Ea era, de asemenea, Amathera Aelfdene Casmir Lounault, Panarhul din Tarabon şi aproape o regină. Cel puţin fusese odinioară. Juilin ştiuse acest lucru, la fel şi Thom, dar niciunul nu se gândise să-i spună lui Mat până când nu ajunseră la circ. El credea că abia dacă avea vreo importanţă, pe lângă toate celelalte lucruri care se petreceau. Ea răspundea mai repede la numele de Thera decât la Amathera, nu avea pretenţii, în afară de timpul lui Juilin, şi existau mici şanse ca să o recunoască cineva aici. Oricum, Mat nădăjduia că ea era mai mult decât recunoscătoare pentru că fusese salvată, căci Juilin cu siguranţă era. Cine putea spune că un Panarh detronat nu se putea îndrăgosti de un prinzător de hoţi? Se întâmplaseră lucruri şi mai ciudate. Deşi nu credea că putea aminti de unul, fără să nu se gândească.

– Au vrut doar să vadă ordinul pentru caii lui Luca, zise el, iar Juilin încuviinţă din cap, relaxându-se vizibil puţin.

– N-au numărat caii priponiţi.

Ordinul amintea exact numărul de cai pe care Luca avea voie să îi ţină. Seanchanii puteau fi generoşi cu recompensele lor, dar având în vedere faptul că aveau mare nevoie de cai de călărit şi de căruţă, n-aveau de gând să înmâneze cuiva un

certificat care să îi permită negoțul cu cai. În cel mai bun caz, ei ar fi luat caii în plus. În cel mai rău caz...

Prinzătorul de hoți ridică din umeri. Încă un suflet vesel.

Suspinând, Thera își strânse brusc mai tare mantia pe lângă trup și se ascunse în profunzimile cortului. Juilin se uită în spatele lui Mat, iar ochii i se înăspriră. Ochii tairenului puteau deveni la fel de aspri ca ai unui Străjer atunci când era cazul. Egeanin nu părea să fi priceput aluzia și privea furioasă în direcția cortului. Domon stătea lângă ea, cu brațele încrucișate pe piept, strângând din dinți îngândurat sau răbdător.

– Strânge-ți cortul, Sandar! porunci Egeanin. Circul va porni la drum de îndată ce se va întoarce Merrilin. Ea își încleștă fălcile, dar nu îl privi furioasă pe Mat. Nu chiar. Ai grijă ca... femeia ta... să nu ne facă necazuri.

De curând, Thera fusese o slujnică, *daʼcovale*, proprietatea Înaltei Doamne Suroth, până când o furase Juilin. Pentru Egeanin, a fura o *daʼcovale* era o faptă aproape la fel de gravă ca a elibera o *damane*.

– Pot să-l călăresc pe Vânt? exclamă Olver, sărind în picioare. Pot, Mat? Pot, Leilwin?

Egeanin îi zâmbi. Mat n-o mai văzuse zâmbindu-i nimănui, nici măcar lui Domon.

– Încă nu, zise Mat.

Nu până când ajungeau suficient de departe de Ebou Dar ca să își poată aduce aminte cineva de un cenușiu care câștiga întreceri, călărit de un băiețandru.

– Poate peste câteva zile. Juilin, le spui și celorlalți? Blaeric știe deja, așa că se ocupă de surori.

Juilin irosi timpul doar atât cât să intre în cort ca să o liniștească pe Thera. Ea părea să aibă nevoie de liniștire destul de des. Când ieși, purtând o haină neagră tairenă, care începea să dea semne de uzură, el îi spuse lui Olver să lase jocul deoparte și să o ajute pe Thera să strângă lucrurile până când se

va întoarce el, apoi își puse pe cap pălăria roșie conică cu vârf plat și se îndepărtă, strângându-și haina pe lângă trup. Nu îi aruncă nici măcar o privire lui Egeanin. Ea îl considera hoț, un lucru de-a dreptul jignitor pentru un prinzător de hoți, iar tairenul nu o avea nici el la inimă.

Mat dădu să îl întrebe pe Noal unde fusese, însă bătrânul țâșni cu agilitate în urma lui Juilin, strigând peste umăr că îl ajuta pe acesta să îi anunțe pe ceilalți că circul se pregătea de plecare. Ei bine, doi puteau răspândi vestea mai repede decât unul – Vanin și patru soldați ai Mâinii Roșii, care supraviețuiseră, împărțeau un cort înghesuit ridicat într-o parte a circului, în vreme ce Noal împărțea un altul cu Thom și doi servitori, Lopin și Nerim, ridicat în partea cealaltă a circului – iar întrebarea mai putea aștepta. Probabil că întârziase pentru că își pusese peștii prețioși undeva, într-un loc sigur. Oricum, dintr-odată, întrebarea păru lipsită de importanță.

Hărmălaia pe care o făceau oamenii care le strigau dresorilor de cai să le aducă animalele și alții care țipau din toți rărunchii, cerând să li se spună ce se petrecea, începu să cuprindă tabăra. Adria, o femeie zveltă, ținându-și rochia verde și înflorată strâns pe lângă trup, își făcu apariția fugind în picioarele goale și dispăru în căruța galbenă, unde locuiau alți patru contorsioniști. Dintr-o căruță verde, cineva urlă cu o voce răgușită că oamenii încercau să doarmă. O mână de copii-circari și câțiva circari adulți trecură în fugă pe lângă Olver, iar acesta își ridică privirea de la jocul pe care îl strângea. Acesta era cel mai de preț bun al lui și, dacă nu ar fi trebuit să-l strângă, ar fi luat-o evident la fugă după ei. Avea să mai treacă ceva timp până când circul avea să fie gata de plecare, însă nu de asta mârâi Mat. Tocmai auzise din nou în cap zornăitul afurisitelor alea de zaruri.

CAPITOLUL 3

Un evantai de culori

Mat nu ştia dacă să blesteme sau să plângă. Cu soldaţii plecaţi şi Ebou Dar pe punctul de a rămâne în urma lui, părea să nu existe niciun motiv pentru ca zarurile să zornăie, însă el nu vedea niciodată afurisitul de motiv decât când era prea târziu. Indiferent ce îi păştea, se putea adeveri peste câteva zile sau peste o oră, însă el nu reuşise niciodată să îşi dea seama la timp despre ce era vorba. Singura certitudine era aceea că avea să se întâmple ceva important – sau înfricoşător –, ceva ce el nu putea evita. Uneori, ca în noaptea aceea lângă poartă, el nu înţelegea de ce zarurile se rostogoliseră chiar dacă ei se opriseră. Tot ceea ce ştia sigur era faptul că, indiferent cât de mult îl făceau zarurile să se agite ca o capră râioasă, odată ce începeau să se rostogolească, el nu voia ca acestea să se mai oprească vreodată. Însă se opreau. Mai devreme sau mai târziu, acestea se opreau întotdeauna.

– Te simţi bine, Mat? îl întrebă Olver. Seanchanii ăia nu ne pot prinde.

El încercă să parcă convingător, însă în vocea lui se simți o urmă de îndoială.

Brusc, Mat își dădu seama că se zgâise în gol. Egeanin îl privea încruntată în vreme ce se juca absentă cu peruca, furioasă că el o ignora. Ochii lui Domon aveau o căutătură atentă, iar Mat ar fi rămas surprins dacă bărbatul ar fi încercat să se hotărască dacă să fie sau nu supărat în numele lui Egeanin. Până și Thera îl privea dintre clapele cortului, iar ea încerca mereu să nu fie zărită de Egeanin. Mat nu își putea explica. Numai un om cu o minte cât o nucă putea crede că primea avertismente de la niște zaruri zornăitoare pe care nu le putea vedea. Poate un om însemnat de Putere. Sau de Cel Întunecat. El nu își dorea să fie bănuit nici de una, nici de alta. S-ar putea repeta aceeași situație ca în noaptea aceea de lângă poartă. Nu, nu era o taină pe care dorea să o dezvăluie. Oricum, n-ar fi fost de niciun folos.

– N-or să ne prindă niciodată, Olver, nici pe tine și nici pe mine. Nu.

El îi ciufuli părul băiatului, iar Olver zâmbi larg, revenindu-i dintr-odată încrederea.

– Nu atâta vreme cât ne vom ține ochii deschiși și ne vom păstra mintea limpede. Nu uita, poți ieși din orice situație grea dacă îți păstrezi agerimea ochilor și a minții, dar dacă n-o vei face, ai să te împiedici în propriile picioare.

Olver încuviință serios din cap, însă cuvintele lui Mat erau o aducere aminte pentru ceilalți. Sau poate pentru el însuși. Lumină, ceilalți nu aveau cum să fie mai ageri decât el. În afară de Olver, căruia i se părea totul o mare aventură, toți ceilalți își ieșiseră din minți încă dinainte să plece din oraș.

– Du-te și ajut-o pe Thera așa cum ți-a spus Juilin, Olver.

Rafala tăioasă de vânt pătrunse prin haina lui Mat, făcându-l să tremure.

– Şi ia-ţi haina pe tine, este frig, adăugă el când băiatul se furişă pe lângă Thera şi intră în cort.

Foşnetele şi bufniturile ce răzbăteau din interiorul cortului arătau că Olver se apucase de treabă, cu sau fără haină, însă Thera rămase ghemuită lângă intrarea în cort, uitându-se la Mat. Cum nimănui, în afară de Mat Cauthon, nu îi păsa, băiatul putea fi răpus de o răceală severă.

De îndată ce Olver se făcu nevăzut, Egeanin se apropie de Mat, cu pumnii proptiţi din nou în şolduri, iar el mârâi în barbă.

– Vom lămuri lucrurile chiar acum, Cauthon, zise ea cu o voce aspră. Acum! N-am de gând să-ţi îngădui să ne pui în primejdie călătoria pentru că îmi nesocoteşti poruncile.

– N-avem nimic de lămurit, îi spuse el. N-am fost niciodată mercenarul tău şi cu asta basta.

Cumva, faţa ei deveni şi mai aspră, ca şi cum ar fi strigat în gura mare că ea nu vedea lucrurile la fel. Deşi femeia era la fel de tenace ca o broască-ţestoasă care muşca, el trebuia să găsească o cale prin care să-şi smulgă piciorul dintre fălcile ei. Să-l arză focu' dacă voia să rămână singur cu zarurile care i se rostogoleau în cap, însă era mai bine decât a fi nevoit să le audă în timp ce se certa cu ea.

– Mă duc s-o văd pe Tuon înainte să plecăm.

Cuvintele îi ieşiră pe gură înainte ca acestea să i se formuleze limpede în cap. Însă el îşi dădu seama că acestea îi zăboveau acolo de ceva vreme, prinzând încet un contur nedesluşit.

Roşeaţa părăsi obrajii lui Egeanin de îndată ce numele lui Tuon ieşi din gura lui, iar el auzi un ţipăt din gura Therei, urmat de zgomotul făcut de clapele cortului care se închiseră brusc. Panarhul de odinioară adoptase multe dintre obiceiurile Seanchanilor câtă vreme fusese proprietatea lui Suroth, precum şi multe dintre tabuurile lor. Egeanin însă era plămădită dintr-un aluat mai dur.

– De ce? vru ea să știe. Ea continuă aproape în același timp, cuprinsă de neliniște și furie. Nu trebuie să-i spui astfel. Trebuie să dai dovadă de respect.

Mai dur în unele privințe.

Mat rânji, însă ea nu păru amuzată. Respect? Nu prea exista cine știe ce respect atunci când îi puneai cuiva căluș la gură și îl agățai de un perete. A o numi pe Tuon Înaltă Doamnă sau altfel nu avea să schimbe acest lucru. Firește, Egeanin era mai dornică să vorbească despre eliberarea *damanelor* decât despre Tuon. Dacă s-ar fi putut preface că răpirea nu avusese loc, ar fi făcut-o, și, după cum se vedea, încerca. Lumină, ea încercase să ignore această faptă chiar în timp ce aceasta se întâmpla. În mintea ei, orice alte nelegiuiri pe care ea le-ar fi putut comite păleau în fața acesteia.

– Pentru că vreau să-i vorbesc, răspunse el.

Și de ce nu? Mai devreme sau mai târziu, trebuia s-o facă. Oamenii începuseră să alerge în susul și în josul străzii înguste, bărbați pe jumătate îmbrăcați, cu cămășile ieșite din pantaloni, și femei cu părul înfășurat încă în bonetele de noapte, unii conducând caii de căpăstru, alții agitându-se de colo colo cât vedea el cu ochii. Un băiat subțirel, puțin mai mare decât Olver, trecu pe-acolo făcând tumbe ori de câte ori zărea un spațiu liber în mulțime, exersând sau, poate, jucându-se. Individul somnoros din căruța verde-închis nu își făcuse încă apariția. Marele Circ Ambulant al lui Luca nu avea să călătorească nicăieri pentru încă câteva ceasuri bune. Era timp berechet.

– M-ai putea însoți, sugeră el, cu o voce cât se poate de nevinovată.

S-ar fi putut gândi la asta mai devreme.

Această invitație o făcu pe Egeanin să devină țeapănă ca un stâlp. Deși părea aproape imposibil ca să pălească și mai mult la față, cu toate acestea, și ultima urmă de roșeață îi dispăru din obraji.

– Îi vei acorda respectul cuvenit, zise ea cu o voce răguşită, apucând eşarfa înnodată cu ambele mâini de parcă ar fi vrut să-şi strângă şi mai tare peruca neagră sub bărbie. Vino, Bayle. Vreau să mă asigur că lucrurile mele vor fi stivuite cum trebuie.

Domon şovăi când ea se întoarse şi o luă repede prin mulţime, fără să arunce o privire în urmă, iar Mat îl privi cu prudenţă. Avea nişte amintiri vagi despre o fugă pe vasul lui Domon, cândva, dar abia dacă le putea numi „vagi". Thom se purta prietenește față de Domon, un punct în favoarea illianerului, însă acesta era omul loial al lui Egeanin, gata să o susţină în toate cele, inclusiv în a-l displăcea pe Juilin, iar Mat nu avea mai multă încredere în el decât avea în ea. Adică aproape deloc. Egeanin şi Domon aveau scopurile lor, iar faptul că Mat Cauthon era teafăr nu avea legătură cu ei. Că veni vorba, şi Mat se îndoia că bărbatul avea încredere în el, însă niciunul din ei nu avea de ales în acel moment.

– Bată-mă norocu'! bombăni Domon, scărpinându-şi ţepii de păr ce îi creşteau deasupra urechii stângi. Orice-ai pune la cale, cred că eşti vârât până peste cap. Cred că ea e mai dură decât te-aştepţi tu.

– Egeanin? zise Mat, pe un ton îndoielnic.

El aruncă o privire rapidă în jurul lui ca să vadă dacă cineva de pe alee auzise cuvintele care îi scăpaseră din gură. Câţiva le aruncară o privire lui Mat şi lui Domon când trecură pe-acolo, însă nimeni nu se uită la ei a doua oară. Luca nu era singurul care aştepta cu nerăbdare să plece dintr-un oraş unde fluxul de spectatori ai circului secase şi unde fulgerele nopţii care aprinseseră portul erau o amintire proaspătă. Ar fi fugit cu toţii chiar în noaptea aceea, lăsându-l pe Mat fără adăpost, dacă Luca nu i-ar fi convins să n-o facă. Aurul făgăduit îl făcuse pe Luca să fie foarte convingător.

– Ştiu că-i mai dură decât nişte cizme învechite, Domon, dar pe mine nu mă interesează cizmele învechite. Nu suntem

pe-o afurisită de corabie, iar eu n-am de gând să-i îngădui să preia cârma şi să distrugă totul.

Domon făcu o grimasă de parcă Mat ar fi avut creier de găină.

– Fata, omule! Crezi că tu ai fi atât de liniştit dacă ai fi luat cu japca în toiul nopţii? Orice joc ai juca, cu toate poveştile alea nebuneşti că ţi-e soaţă, fii cu băgare de seamă, altminteri s-ar putea să te radă în cap.

– Doar făceam pe prostul, bombăni Mat. De câte ori trebuie să repet? M-am descurajat pentru o clipă.

O, chiar se descurajase. A afla cine era Tuon, chiar în timp ce se lupta cu ea, l-ar fi descurajat până şi pe un afurisit de Troloc.

Domon mormăi neîncrezător. Nu era cea mai bună poveste pe care o născocise vreodată Mat. Însă, în afară de Domon, toţi cei care îl ascultaseră păreau să o accepte. Cel puţin asta credea Mat. Egeanin o fi având un nod în gât doar gândindu-se la Tuon, însă ar fi avut de zis suficient de multe dacă ar fi crezut că el vorbise serios. Cel mai probabil, l-ar fi înjunghiat cu pumnalul.

Privind în direcţia în care plecase Egeanin, illianerul clătină din cap.

– Încearcă să-ţi ţii gura de-acu' încolo. Eg... Leilwin... e pe punctul să facă o criză de nervi de fiecare dată când se gândeşte la ce-ai spus. Am auzit-o bombănind şi pun rămăşag că şi fata pune la suflet. Dacă „faci pe prostul" cu ea, s-ar putea să ne trimiţi pe toţi la cuţit.

El îşi trecu un deget peste grumaz, un gest cât se poate de sugestiv, şi înclină scurt din cap, înainte să îşi croiască drum prin mulţime după Egeanin.

Mat clătină din cap în timp ce îl urmărea cu privirea. Tuon, dură? Era Fiica celor Nouă Luni şi toate cele, adevărat, şi reuşise să i se vâre pe sub piele dintr-o singură privire

în Palatul Tarasin, când el crezuse că ea nu era decât o altă nobilă Seanchană cu nasul pe sus, dar asta doar pentru că ea își făcea mereu apariția unde nu se aștepta el. Nimic mai mult. Dură? Semăna cu o păpușă din porțelan negru. Cât de dură putea să fie?

„Abia ai reușit s-o împiedici să nu-ți rupă nasul și nu numai", își reaminti el.

El avusese grijă să nu repete ceea ce Domon numea „povești nebunești", dar adevărul era că el *urma* să se însoare cu Tuon. Acest gând îl făcu să ofteze. Era convins de asta ca de o profeție și, într-un fel, așa și era. El nu își putea imagina cum avea să se înfăptuiască un astfel de mariaj; părea imposibil, la o primă vedere, iar el nu ar fi plâns dacă acest lucru s-ar fi adeverit. Însă el știa că nu se va adeveri. De ce se încurca mereu cu afurisitele astea de femei care îl amenințau cu cuțitul sau încercau să-i smulgă capul de pe umeri? Nu era corect.

El intenționă să se ducă direct la căruța unde erau ținute Tuon și Selucia, supravegheate de Setalle Anan – în comparație cu hangița, un bolovan părea moale; o nobilă răsfățată și o slujnică nu i-ar fi dat bătăi de cap, mai ales cu un soldat al Brațelor Roșii care stătea de strajă afară. Bine măcar că ele nu-i dăduseră bătăi de cap până acum, altminteri, el ar fi aflat – însă se trezi că rătăcește, pașii ducându-l pe străzile șerpuitoare care brăzdau circul. Acestea erau pline de forfotă, fie că erau late, fie că erau înguste. Bărbații treceau în grabă, ducând de căpăstru caii care se agitau și se speriau, deoarece nu mai făcuseră de mult exerciții. Alți oameni strângeau corturile și pregăteau căruțele sau le încărcau cu legături înfășurate în cârpe, cu cufere legate cu alamă, cu butoiașe și canistre de toate mărimile pe care le scoteau din căruțele ca niște case, care zăboviseră aici luni la rând, descărcând parțial astfel încât totul să fie reîmpachetat în vreme ce caii erau înhămați. Era o zarvă continuă: caii nechezau, femeile strigau la copii,

copiii plângeau după vreo jucărie pierdută sau ţipau doar de dragul de-a ţipa, bărbaţii zbierau, încercând să afle cine umblase cu harnaşamentul lor sau cine împrumutase cine ştie ce sculă. O trupă de acrobate, nişte femei zvelte, dar atletice, care făceau acrobaţii pe frânghii prinse de nişte stâlpi înalţi, îl înconjurase pe unul dintre dresorii de cai, toate gesticulând şi răcnind cât le ţineau gurile, fără ca niciuna să asculte. Mat se opri o clipă, încercând să îşi dea seama de la ce se certau, apoi, într-un final, hotărî că nici măcar ele nu ştiau. Doi luptători se rostogoleau pe pământ, priviţi îndeaproape de cauza probabilă, o croitoreasă mlădioasă cu foc în privire, pe nume Jameine, însă Petra îşi făcu apariţia şi îi despărţi, înainte ca Mat să apuce să pună pariu.

Lui nu îi era teamă să o revadă pe Tuon. Firește că nu îi era teamă. El se ţinuse departe, după ce o vârâse în căruţă, ca să îi acorde timp să se calmeze şi să îşi revină. Atâta tot. Doar că... Domon spusese că era calmă şi era adevărat. Răpită în toiul nopţii, scoasă pe furiş pe furtună de nişte oameni care i-ar fi tăiat gâtul de îndată ce ar fi dat cu ochii de ea, din câte ştia, iar ea fusese de departe cea mai calmă dintre toţi. Lumină, zici că ea ar fi pus totul la cale, atât era de supărată! Acest lucru îi dăduse impresia că vârful unui cuţit îl gâdila între omoplaţi, iar această senzaţie reveni doar gândindu-se la ea. Iar zarurile alea continuau să îi zornăie în cap.

„Femeia asta nu se va oferi să schimbe jurăminte aici şi acum", gândi el, chicotind, deşi acest lucru i se părea forţat până şi lui. Cu toate acestea, nu exista niciun motiv sub soare ca lui să-i fie teamă. Era doar precaut, nu temător.

Cu toate că circul ocupa o suprafaţă cam de mărimea unui sat mai măricel, dacă porneai dintr-un punct, nu trecea mult timp până când ajungeai de unde ai plecat. În scurt timp, prea scurt, el se trezi holbându-se la o căruţă fără ferestre, vopsită în purpuriu-şters, înconjurată de căruţe de depozitare acoperite

cu pânză și la vedere, lângă cel mai sudic rând de cai. Căruțele cu bălegar nu fuseseră golite în dimineața aceea, iar putoarea îți tăia respirația. Și vântul aducea cu el un iz puternic de la cuștile cu animale din apropiere, un miros ca de mosc, de feline și urși și Lumina mai știa ce. Dincolo de căruțele de depozitare și de caii priponiți, o porțiune a peretelui din pânză căzu și un altul începu să tremure când bărbații desfăcură frânghiile care țineau stâlpii. Soarele, care acum era pe jumătate ascuns după norii negri, parcursese jumătate sau mai bine din traseul său până la zenit, însă tot devreme era.

Harnan și Metwyn, doi soldați ai Brațelor Roșii, legaseră deja prima pereche de cai de osia căruței purpurii și aproape terminaseră cu a doua pereche. Soldați bine pregătiți din Oastea Mâinii Roșii, aceștia erau gata să pornească la drum în vreme ce circarii încă încercau să își dea seama cum ar trebui așezați caii. Mat îi învățase pe soldații din Oaste să se miște repede atunci când era nevoie. El însuși își târa picioarele de parcă ar fi înaintat prin mocirlă.

Harnan, cu tatuajul acela ridicol pe obraz, ce înfățișa un șoim, fu primul care îl văzu. Închizând catarama unui ham, conducătorul de trupă cu maxilarul pătrățos schimbă o privire cu Metwyn, un cairhienin cu față de băiețandru, a cărui înfățișare îi ascundea vârsta și slăbiciunea pentru încăierările prin taverne. Cei doi nu aveau motive să fie mirați.

– Totul decurge lin? Vreau să plecăm în timp util.

Frecându-și mâinile ca să și le încălzească, Mat privi cu neliniște căruța purpurie. Ar fi trebuit să îi aducă un cadou, o bijuterie sau niște flori. Oricare funcționa în cazul majorității femeilor.

– Destul de lin, Seniore, răspunse Harnan, cu băgare de seamă. Fără țipete, fără urlete, fără plânsete.

El aruncă o privire spre căruță ca și cum nici măcar el nu credea aceste cuvinte.

– Mie-mi place liniştea, zise Metwyn, trecând unul dintre hamuri printr-un inel prins de gâtar. Când o femeie începe să plângă, singurul lucru pe care îl poţi face e să pleci, dacă ţii la pielea ta, iar pe astea nu le putem lăsa pe marginea drumului.

Aruncă şi el o privire spre căruţă şi clătină din cap a mirare.

Mat nu avea de ales decât să intre. Asta şi făcu. Avu nevoie doar de două încercări, cu un zâmbet lipit pe buze, ca să reuşească să urce cele câteva trepte din lemn vopsit din spatele căruţei. Nu îi era teamă, dar orice prost ştia că ar trebuie să aibă emoţii.

În ciuda ferestrelor care lipseau, interiorul căruţei era bine luminat de cele patru lămpi cu oglinzi care erau aprinse. Lămpile erau pline cu ulei de calitate, prin urmare, nu se simţea nici pic de miros rânced. Însă, din cauza putorii de afară, ar fi fost greu de susţinut acest lucru. El trebuia să găsească un loc mai bun unde să aşeze această căruţă. Soba mică din cărămidă cu uşiţă din fier şi suprafaţa pentru gătit tot din fier făcea ca acel spaţiu să pară un cuptor în comparaţie cu exteriorul. Nu era o căruţă mare şi fiecare centimetru gol de pe perete era acoperit cu dulapuri, şi rafturi, şi cârlige în care atârnau haine, prosoape şi alte asemenea, însă masa care putea fi coborâtă pe frânghii era ridicată aproape de tavan, iar cele trei femei din căruţă nu mai stăteau înghesuite.

Cele trei nici că puteau fi mai diferite. Jupâneasa Anan şedea pe unul din cele două paturi prinse de pereţi – o femeie maiestuoasă cu şuviţe cărunte în păr, aparent concentrată la goblenul din faţa ei şi neavând deloc înfăţişarea unui străjer. Un cercel mare din aur îi atârna în fiecare ureche, iar Cuţitul Căsniciei îi atârna de un lanţ din argint. Mânerul cu nestemate roşii şi albe, vârât în decolteu, era lăsat la vedere de croiala îngustă şi adâncă a rochiei ei după moda din Ebou Dar. Avea poalele ridicate şi cusute într-o parte ca să lase la vedere jupa galbenă. Mai avea un cuţit, cu lama lungă

şi curbată, vârât la cingătoare, după obiceiul din Ebou Dar. Setalle refuzase să se deghizeze, ceea ce nu era un lucru neapărat rău. Nimeni nu avea vreun motiv ca să o vâneze, plus că fusese şi aşa o problemă suficient de mare să găsească veşminte pentru toată lumea. Selucia, o femeie frumoasă cu pielea de culoarea untului, şedea cu picioarele încrucişate pe jos, între paturi, cu o eşarfă neagră ce îi acoperea capul ras şi cu o expresie posacă întipărită pe faţă, cu toate că, de obicei, era suficient de demnă încât să o facă pe Jupâneasa Anan să pară fluşturatică. Ochii ei erau mai albaştri decât ai lui Egeanin şi mai pătrunzători şi făcuse mai mare tam-tam decât aceasta atunci când îşi pierduse părul. Îi displăcea şi rochia bleumarin din Ebou Dar care îi fusese dată, susţinând că decolteul adânc era indecent, deşi o acoperea la fel de eficient ca o mască, pentru că puţini bărbaţi care ar fi zărit pieptul voluptuos al Seluciei ar fi reuşit să se concentreze prea mult timp la faţa ei. Mat însuşi şi-ar fi putut clăti ochii cu o asemenea priveliştе pentru o clipă sau două, dar mai era Tuon, care şedea pe singurul scăunel din căruţă, cu o carte cu coperte din piele deschisă în poală, iar el abia dacă reuşi să se uite la altceva. Viitoarea lui soţie. Lumină!

Tuon era mititică, nu doar scundă, dar slăbuţă aproape ca un băiat, iar rochia largă din lână maro, cumpărată de la unul dintre circari, o făcea să pară un copil care purta hainele surorii mai mari. Nu era deloc genul lui de femeie, mai ales că ţepi negri, crescuţi de câteva zile, îi acopereau capul. Însă, dacă nu luai în seamă acest aspect, ea *era* frumoasă, cu faţa în formă de inimă şi buzele pline şi ochii mari şi negri ca două lacuri liniştite. Acel calm aproape că îl descurajă. Afurisitele alea de zaruri care i se rostogoleau în cap nu îl ajutau deloc.

– Setalle mi-a adus totul la cunoştinţă, zise ea pe un ton tărăgănat şi rece când el închise uşa.

El ajunsese să facă deosebirea între accentele Seanchane; al lui Tuon o făcea pe Egeanin să vorbească de parcă avea gura plină cu terci, însă toate accentele sunau tărăgănat și lent.

– Mi-a spus povestea pe care ai răspândit-o în privința mea, Jucărie.

Tuon se încăpățânase să îl numească astfel pe vremea când se aflau în Palatul Tarasin. Atunci, lui nu îi păsase. Nu prea mult.

– Numele meu este Mat, începu el.

El nu văzu de unde venise ceașca din ceramică din mâna ei, însă reuși să se arunce pe jos la timp ca aceasta să se facă țăndări când se izbi de ușă și nu capul lui.

– Eu sunt o *servitoare*, Jucărie? Dacă tonul lui Tuon fusese rece adineauri, acum era ca de gheață. Ea abia dacă își ridică vocea, dar și aceasta era aspră ca gheața. Expresia de pe fața ei ar fi făcut un judecător care osândește la spânzurătoare să pară șovăielnic. O servitoare *hoață*? Cartea îi alunecă din poală atunci când se ridică în picioare și se aplecă să înșface oala de noapte cu capac alb. O servitoare *necredincioasă*?

– O s-avem nevoie de asta, zise Selucia pe un ton respectuos, luând cu băgare de seamă oala bulboasă din mâna lui Tuon.

Punând-o cu grijă deoparte, ea se lăsă pe vine la picioarele lui Tuon ca și cum s-ar fi pregătit să se năpustească asupra lui Mat, oricât de amuzant ar fi fost. Deși, în acel moment, nimic nu părea amuzant.

Jupâneasa Anan își întinse mâna spre unul dintre rafturile din grilaj de deasupra capului ei și îi dădu lui Tuon o altă ceașcă.

– De-astea avem destule, murmură ea.

Mat îi aruncă o privire indignată, însă ochii ei căprui străluceau amuzați. Amuzați! Ar fi trebuit să le *păzească* pe astea două!

Cineva bătu cu pumnul în ușă.

– Ai nevoie de ajutor acolo?

În vocea lui Harnan se simțea nesiguranța.

Mat se întrebă căruia dintre ei îi adresase bărbatul această întrebare.

– Ne descurcăm foarte bine! strigă înapoi Setalle, împungând liniștită cu acul pânza întinsă a goblenului. Ai fi crezut că lucrul manual era cel mai important lucru. Vezi-ți de treaba ta. Nu pierde vremea.

Deși femeia nu era din Ebou Dar, se purta ca un locuitor al orașului. După o clipă, se auzi bocănitul cizmelor care coborau treptele de afară. Se părea că și Harnan zăbovise prea multă vreme în Ebou Dar.

Tuon întoarse noua ceașcă în mâini ca și când ar fi privit cu atenție florile pictate pe ea, iar pe buze i se ivi un zâmbet atât de mic, încât ar fi putut fi doar în imaginația lui Mat. Era mai mult decât frumoasă atunci când zâmbea, însă era unul dintre acele zâmbete care îl lăsau să înțeleagă că ea știa niște lucruri pe care el nu le știa.

– Nu voi fi cunoscută ca servitoare, Jucărie.

– Numele meu este Mat, nu... celălalt, zise el, ridicându-se în picioare și pipăindu-și cu grijă șoldul.

Spre mirarea lui, nu îl durea mai rău, în ciuda faptului că se lovise de podele. Tuon își arcui o sprânceană și cântări ceașca într-o mână.

– Nu le pot spune circarilor că am răpit-o pe Fiica celor Nouă Luni, zise el, exasperat.

– Înalta Doamnă Tuon, țărane! zise Selucia pe un ton rece. Poartă văl!

Văl? Tuon purtase văl în palat, dar de-atunci, nu.

Femeia mititică făcu un gest grațios, ca o regină care oferea permisiune.

– Nu are importanță, Selucia. El încă nu știe. Trebuie să îl educăm. Dar vei schimba povestea asta, Jucărie. Nu voi fi servitoare.

– E prea târziu să mai schimb ceva, zise Mat, fără să-şi ia ochii de la ceaşcă.

Mâinile ei păreau fragile, cu unghiile acelea tăiate scurt, însă el nu uită cât de rapide erau.

– Nu-ţi cere nimeni *să fii* servitoare.

Luca şi soţia lui ştiau adevărul, însă trebuia să le dea un motiv celorlalţi pentru care Tuon şi Selucia erau ţinute închise în căruţa aceea şi păzite. Soluţia perfectă fusese o pereche de servitoare, pe punctul de a fi concediate pentru furt, care intenţionaseră să o trădeze pe stăpâna lor pentru că fugise cu ibovnicul ei. Cel puţin lui Mat îi păruse explicaţia perfectă. Circarilor, o poveste romantică. El crezuse că Egeanin îşi va ţine gura atunci când îi explicase lui Luca. Poate că ea ştiuse cum va reacţiona Tuon. Lumină, el mai că îşi dorea ca zarurile să se oprească. Cum putea gândi cineva cu zornăitul acela în cap?

– Nu te puteam lăsa în urmă ca să dai alarma, continuă el, răbdător. Acest lucru era cât se poate de adevărat. Ştiu că Jupâneasa Anan ţi-a explicat.

Lui îi trecu prin gând să îi spună că se bâlbâise de emoţie atunci când spusese că ea era soţia lui – ea trebuie să îl fi considerat de-a dreptul stângaci! –, dar i se păru mai potrivit să nu mai aducă vorba despre asta. Dacă ea era dornică să uite de acest subiect, cu atât mai bine.

– Ştiu că ţi-a spus deja asta, dar îţi făgăduiesc că nimeni n-are să-ţi facă niciun rău. Nu ne interesează recompensa, vrem doar să scăpăm vii şi nevătămaţi. De îndată ce voi găsi o cale să te trimit acasă teafără, o voi face. Îţi făgăduiesc. Până atunci, voi avea grijă să te simţi cât mai confortabil cu putinţă. Va trebui doar să suporţi situaţia.

Ochii mari şi negri ai lui Tuon scânteiară ca un fulger pe cerul nopţii, însă zise:

– Se pare că voi vedea cât valorează cuvântul tău, Jucărie.

La picioarele ei, Selucia sâsâi ca o pisică stropită cu apă şi îşi întoarse capul pe jumătate ca şi când s-ar împotrivi, însă Tuon îi făcu semn cu mâna stângă, iar femeia cu ochi albaştri se înroşi şi rămase tăcută. Cei de Sânge foloseau ceva asemănător cu limbajul semnelor al Fecioarelor în cazul servitorilor lor de rang înalt. Mat îşi dorea să fi înţeles acele semne.

– Răspunde-mi la o întrebare, Tuon, zise el.

Lui i se păru că o auzi pe Setalle şoptind: „Prostule". Selucia îşi încleştă fălcile şi o privire periculoasă îi scăpără în ochi lui Tuon. Dacă ea îi spunea „Jucărie", atunci să-l ardă focul dacă avea să i se adreseze cu vreun titlu.

– Câţi ani ai?

El auzise că ea era cu doar câţiva ani mai tânără decât el, dar privind-o acum în rochia aceea ca un sac, părea imposibil.

Spre mirarea lui, scânteia aceia periculoasă se transformă în văpăi. Nu doar fulger, de astă dată. El ar fi trebuit să fie prăjit pe loc. Tuon îşi îndreptă umerii, devenind mai înaltă. Chiar şi-aşa, el se îndoia că putea ajunge la 1,50 m, cu tot cu tocurile pe care le purta, oricât de mult s-ar fi întins.

– Voi împlini al paisprezecelea an de la ziua numelui peste cinci luni, zise ea, cu o voce care era departe de a fi rece. De fapt, ar fi putut încălzi căruţa mai bine decât o făcea soba. El întrezări o rază de speranţă, însă ea nu terminase ce avea de spus. Voi sărbătoriţi aici ziua naşterii, nu-i aşa? Atunci voi împlini al douăzecilea an. Eşti mulţumit, Jucărie? Te-ai temut că ai răpit o... copilă?

Ea aproape că şuieră acest ultim cuvânt.

Mat îşi flutură mâinile în faţa lui, respingând cu frenezie această sugestie. Dacă o femeie ar începe să îi vorbească şuierând ca un ceainic, orice bărbat cu puţin creier ar găsi o cale să o liniştească repede. Ea ţinea ceaşca atât de strâns în mână, încât tendoanele i se iviră pe podul palmei, iar el nu avea de

gând să se izbească din nou cu şoldul de podele. Dacă se gândea mai bine, nu era sigur de forţa cu care încercase ea să îl lovească de prima dată. Mâinile îi erau foarte rapide.

– Doar voiam să ştiu, atâta tot, zise el repede. Eram curios, făceam conversaţie. Eu sunt cu puţin mai mare decât tine.

Douăzeci de ani. I se năruise speranţa că ea era prea tânără şi avea să aştepte cu măritişul încă trei sau patru ani. Ar fi acceptat orice s-ar fi pus între el şi ziua nunţii.

Tuon îl cercetă bănuitoare, cu capul înclinat într-o parte, apoi azvârli ceaşca pe pat, lângă Jupâneasa Anin, şi se puse din nou pe scăunel, aşezându-şi cu mare grijă poalele voluminoase de lână de parcă aceasta ar fi aparţinut unei rochii din mătase. Însă continuă să îl privească cu atenţie printre genele-i lungi.

– Unde ţi-e inelul? vru să ştie ea.

Fără să-şi dea seama, el îl pipăi degetul mâinii stângi pe care purta inelul de obicei.

– Nu-l port tot timpul.

Nu atunci când toată lumea din Palatul Tarasin ştia că îl purta. Veşmintele obişnuite pe care le purta l-ar fi scos în evidenţă. Nici măcar nu era inelul lui cu sigiliu, doar o copie făcută de un gravor. Era ciudat cât de uşoară îşi simţea mâna fără el. Prea uşoară. La fel de ciudat era faptul că ea îl observase pe degetul lui. De ce nu? Lumină, zornăitul zarurilor îl făcuse să se teamă de umbre şi să tresară la orice vedere. Sau poate era doar ea, un gând neliniştitor.

El dădu să se aşeze pe patul rămas liber, însă Selucia se azvârli pe el atât de repede, încât oricare dintre acrobaţi ar fi fost gelos, şi se întinse, proptindu-şi capul în mâini. Această mişcare îi împinse eşarfa într-o parte pentru o clipă, dar ea şi-o îndreptă în grabă, privindu-l în tot acest timp mândră şi rece ca o regină. El îşi îndreptă privirea spre celălalt pat, iar Jupâneasa Anan îşi puse deoparte broderia ca să îşi

netezească ostentativ poalele, lăsând să se înțeleagă clar că nu avea de gând să împartă niciun centimetru din acel pat. Arză-o-ar focu', se comporta de parcă ar fi păzit-o pe Tuon de el! Femeile păreau să se alieze mereu, astfel încât un bărbat nu avea niciodată o șansă reală. Ei bine, până acum, el reușise să o împiedice pe Egeanin să preia conducerea și nu avea de gând să se lase batjocorit de Setalle Anan sau de o slujnică pieptoasă sau de măreața și afurisita Înaltă Doamnă Fiica celor Nouă Luni! Doar că nu o putea îmbrânci pe vreuna dintre ele ca să-și facă loc să șadă.

Rezemându-se de comoda cu sertare de la piciorul patului pe care ședea Jupâneasa Anan, încercă să se gândească ce să spună. Nu avusese niciodată probleme când venea vorba să se gândească la ce să le spună femeilor, însă zornăitul zarurilor părea să îi asurzească creierul. Toate cele trei femei îl priveau dezaprobator – mai că o auzea pe una spunându-i să nu stea gârbovit! –, iar el zâmbi. Majoritatea femeilor considerau zâmbet lui cuceritor cel mai frumos.

Tuon răsuflă îndelung, nepărând deloc a fi cucerită.

– Îți amintești chipul lui Aripă-de-Șoim, Jucărie?

Jupâneasa Anin clipi mirată, iar Selucia se ridică în capul oaselor în pat, încruntându-se. La el. De s-ar încrunta la *el*? Tuon continuă să îl privească, ținând mâinile împreunate în poală, la fel de calmă și de stăpână pe ea ca o Meștereasă duminica.

Mat simți cum îi îngheață zâmbetul. Lumină, oare ce știa ea? Cum putea ști ceva? *Zăcea întins sub soarele dogoritor, ținându-se de partea laterală cu ambele mâini, încercând să împiedice ultima sclipire de viață să i se scurgă din trup și întrebându-se dacă exista vreun motiv să se agațe de viață. Aidesharera răpus, după o zi de luptă. O umbră acoperi soarele pentru o clipă, iar apoi un bărbat înalt în armură se lăsă pe vine lângă el, cu coiful la subsuoară și cu niște ochi negri*

adânciți în orbite încadrându-i nasul coroiat. „Ai luptat bine împotriva mea azi, Culain, și multe zile înainte, zise acea voce memorabilă. Vrei să cădem la pace?" Cu o ultimă suflare, el îi râse în față lui Artur Aripă-de-Vultur. El *ura* să își aducă aminte că murise. O duzină de alte întâlniri îi apăru în minte, amintiri străvechi care acum erau ale lui. Era greu să te înțelegi cu un om ca Artur Paendrag chiar și înainte să izbucnească războaiele.

Inspirând adânc, el își alese cu grijă cuvintele. Nu era momentul potrivit să turuie în Limba Străveche.

– Firește că nu! minți el.

Un bărbat care nu putea să mintă convingător era pedepsit imediat de femei.

– Lumină, Aripă-de-Șoim a murit acum o mie de ani! Ce întrebare mai e și asta?

Ea își deschise gura încet și, pentru o clipă, el fu convins că avea să îi răspundă la întrebare cu o întrebare.

– Una prostească, Jucărie, răspunse ea în cele din urmă. Nu știu cum de mi-a venit în minte.

Umerii i se mai relaxară puțin lui Mat. Firește. Era *ta'veren*. Oamenii făceau și ziceau lucruri în preajma lui pe care nu le-ar face sau zice altundeva. Lucruri fără noimă. Cu toate acestea, un astfel de lucru putea deveni stânjenitor atunci când era prea aproape de realitate.

– Numele meu este Mat. Mat Cauthon.

Mai bine nu ar fi zis nimic.

– Nu știu ce voi face după ce mă voi întoarce în Ebou Dar, Jucărie. Nu m-am hotărât. S-ar putea să te fac *da'covale*. Nu ești îndeajuns de frumușel pentru paharnic, dar s-ar putea să îmi facă plăcere să te fac unul. Totuși, mi-am făcut niște promisiuni, prin urmare, îmi face plăcere să-ți făgăduiesc și eu ție ceva. Atâta vreme cât te vei ține de promisiuni, nu voi încerca nici să fug, nici să te trădez în vreun fel, nici n-am să

provoc dezbinare printre adepţii tăi. Cred că asta acoperă tot ce este necesar.

De astă dată, Jupâneasa Anin se holbă la ea cu gura căscată, iar Selucia scoase un sunet gutural, însă Tuon nu părea să o bage în seamă nici pe una, nici pe cealaltă. Îl privea întrebătoare, aşteptând un răspuns.

Scoase şi el un sunet gutural. Nu era un scâncet, ci doar un sunet. Faţa lui Tuon era la fel de netedă ca o mască severă din sticlă neagră. Calmul ei era înnebunitor, dar făcea din bolborosit un lucru sănătos! Ea *trebuia* să fie nebună dacă credea că el dădea crezare ofertei ei. Doar că lui i se părea că ea vorbise serios. Asta, sau era o mincinoasă mai pricepută decât nădăjduise el să fie vreodată. Şi din nou avu acel sentiment neliniştitor că ea ştia mai multe decât el. Un gând ridicol, firesc, dar asta era. El înghiţi cu noduri. Noduri foarte tari.

– Ei bine, mie-mi convine, zise el, încercând să câştige timp, dar Selucia?

Timp pentru ce? El nu putea gândi cu zarurile alea care îi zornăiau în cap.

– Selucia îmi ascultă dorinţele, Jucărie, răspunse Tuon, pierzându-şi răbdarea.

Femeia cu ochi albaştri îşi îndreptă spatele şi se zgâi la el de parcă ar fi fost indignată că el se îndoise de asta. Pentru o slujnică, putea părea feroce atunci când încerca.

Mat nu ştia ce să zică sau să facă. Fără să gândească, el scuipă în palmă şi îşi întinse mâna ca şi cum ar fi pecetluit un târg pentru un cal.

– Obiceiurile voastre sunt... lumeşti, zise Tuon pe un ton sec, însă scuipă şi ea în palmă şi îi strânse mâna. Astfel se încheie tratatul nostru; astfel se pecetluieşte înţelegerea noastră. Ce înseamnă scrisul acela de pe suliţa ta, Jucărie?

De astă dată, el scânci, şi nu pentru că ea citise inscripţia în Limba Străveche de pe suliţa lui *ashandarei*. Şi un afurisit

de bolovan ar fi scâncit. Zarurile se opriră de îndată ce el îi atinse mâna ei. Lumină, ce se întâmplase?

Se auzi o bătaie în uşă, iar el era atât de agitat, încât se mişcă fără să gândească, rotindu-se pe călcâie, cu un cuţit în fiecare mână, gata să le azvârle în cel care avea să intre.

– Stai în spatele meu, izbucni el.

Uşa se deschise, iar Thom îşi vârî capul înăuntru. Gluga mantiei îi era trasă pe cap, iar Mat îşi dădu seama că ploua afară. Ocupat cu Tuon şi cu zarurile, nu auzise răpăitul stropilor de ploaie pe acoperişul căruţei.

– Nădăjduiesc că n-am întrerupt nimic? zise Thom, plimbându-şi încheieturile degetelor de-a lungul mustăţii lungi şi albe.

Mat simţi că îi lua foc faţa. Setalle încremenise cu acul cu fir albastru înfipt în broderie, iar sprâncenele păreau că încercau să i se arcuiască deasupra capului. Şezând încordată pe marginea celuilalt pat, Selucia îl privi destul de curioasă cum îşi vâră cuţitele la loc în mâneci. El n-ar fi crezut că ea era genul de femeie căreia îi plăceau bărbaţii periculoşi. Femeile acestea meritau să fie evitate, căci aveau tendinţa să găsească metode prin care să îl facă pe un bărbat să devină periculos. El nu se mai uită la Tuon. Probabil că se zgâia la el ca şi cum ar fi făcut tumbe ca Luca. Doar pentru că nu voia să se însoare nu însemna că nu voia ca viitoarea lui soţie să creadă că este un prost.

– Ce-ai aflat, Thom? întrebă el brusc.

Se întâmplase *ceva*, altminteri zarurile nu s-ar fi oprit. Îi veni un gând care îi făcu părul măciucă. Era pentru a doua oară când acestea se opriseră în prezenţa lui Tuon. A treia, dacă lua în calcul poarta de ieşire din Ebou Dar. De trei ori, fir-ar să fie, şi toate aveau legătură cu ea.

Şchiopătând uşor, bărbatul cu păr alb intră în căruţă, dându-şi pe spate gluga, şi închise uşa în urma lui. Şchiopătatul

i se trăgea de la o rană veche, nu de la necazurile din oraș. Înalt, zvelt și cu piele tăbăcită de vreme, cu ochi albaștri și pătrunzători și mustață ninsă, care îi atârna până sub bărbie, bărbatul avea o înfățișare care atrăgea atenția oriunde mergea, însă el învățase cum să se ascundă la vedere, iar mantia lui de culoarea bronzului închis și mantia din lână maro erau potrivite pentru un bărbat cu ceva bănuți în buzunar, dar nu prea mulți.

– Străzile sunt pline de zvonuri despre ea, zise el, arătând cu capul spre Tuon, dar nu și despre dispariția ei. Le-am făcut cinste cu băutură câtorva ofițeri Seanchani, iar ei par să creadă că stă ascunsă undeva, în Palatul Tarasin, sau a plecat într-o călătorie de inspecție. N-am simțit nici urmă de prefăcătorie, Mat. Ei nu știu.

– Te-ai așteptat la vreun anunț în public, Jucărie? zise Tuon, nevenindu-i a crede. Că veni vorba, Suroth s-ar putea gândi să-și ia viața din cauza rușinii. Te-aștepți ca ea să răspândească această prevestire rea pentru Reîntoarcere, ca toată lumea să-și caște ochii?

Așadar, Egeanin avusese dreptate. Părea în continuare imposibil. Și nu părea deloc important pe lângă zarurile care se opriseră. Ce se *întâmplase*? Dăduse mâna cu Tuon, atâta tot. Dăduseră mâna și încheiaseră un târg. El voia să se țină de cuvânt, dar ce îi spuseseră zarurile? Că se va ține și ea de al ei? Sau nu? Din câte știa el, aristocratele Seanchane aveau obiceiul să se mărite – ce spusese că va face? – cu un paharnic. Poate că se măritau cu paharnici tot timpul.

– Mai e ceva, Mat, zise Thom, privind-o îngândurat pe Tuon, oarecum mirat.

Mat își dădu seama că ea nu părea foarte îngrijorată că Suroth și-ar fi putut lua viața. Poate chiar era atât de dură pe cât credea Domon. Ce *încercau* să-i spună afurisitele alea de zaruri? Asta era important. Apoi Thom continuă, iar Mat uită cât de dură putea fi Tuon. Uită chiar și de zaruri.

– Tylin e moartă. Se păstrează tăcerea de teamă să nu se iște dezordine, dar una dintre Gărzile Palatului, un locotenent tânăr căruia băutura i-a dezlegat limba, mi-a spus că plănuiesc funeraliile ei și încoronarea lui Beslan în aceeași zi.

– Cum? vru să știe Mat.

Ea era mai în vârstă decât el, dar nu cu mulți ani! Încoronarea lui Beslan. Lumină! Cum va face față Beslan, când îi ura pe Seanchani? Fusese ideea lui să dea foc acelor provizii de pe Drumul Golfului. El ar fi încercat să stârnească și o răscoală dacă Mat nu l-ar fi convins că s-ar fi terminat cu măcelul, și nu al Seanchanilor.

Thom șovăi, mângâindu-și mustața cu degetul mare. Într-un final, oftă.

– A fost găsită în odaia ei în dimineața următoare plecării noastre, Mat, legată la mâini și la picioare. Capul... Capul îi fusese smuls.

Mat nu își dădu seama că i se înmuiaseră genunchii decât atunci când se trezi șezând pe jos, amețit. Auzea vocea ei. „Ai să te trezești fără cap dacă nu ești cu băgare de seamă, porcușorule, și n-are să-mi placă asta." Setalle se aplecă în față pe patul îngust și își lipi palma de obrazul lui în semn de compătimire.

– Călăuzele Vânturilor? întrebă el, absent.

Nu fu nevoit să spună mai mult.

– După vorbele locotenentului, Seanchanii au dat vina pe Aes Sedai, asta pentru că Tylin le jurase credință Seanchanilor. Asta vor anunța la funeraliile ei.

– Tylin moare în aceeași noapte în care Călăuzele Vânturilor evadează, iar Seanchanii cred că au ucis-o Aes Sedai?

El nu și-o putea imagina moartă pe Tylin. „Am să te mănânc la cină, rățușcă."

– N-are nicio noimă, Thom.

Thom șovăi, încruntându-se în timp ce cugeta.

– Ar putea fi o treabă politică, în parte, dar cred că ei sunt convinşi de asta, Mat. Locotenentul a zis că sunt convinşi că au fugit prea tare Călăuzele Vânturilor ca să se oprească sau să se abată din drum, iar cea mai rapidă cale de a ieşi din palat de la cuştile *damanelor* nici măcar nu trece prin apropierea apartamentului lui Tylin.

Mat mârâi. Era sigur că nu era aşa. Şi dacă ar fi aşa, nu mai putea face nimic în această privinţă.

– *Marath'damanele* au avut motiv să o omoare pe Tylin, zise brusc Selucia. Trebuie că se tem să nu-i urmeze. Ce motive au avut *damanele* de care ai pomenit? Niciunul. Această mână a justiţiei cere un motiv şi o dovadă, chiar şi pentru *damane* şi *da'covale*.

Parcă ar fi citit aceste cuvinte de pe o foaie de hârtie. Şi o privea pe Tuon cu coada ochiului.

Mat aruncă o privire peste umăr, însă dacă femeia mititică îşi folosise mâinile ca să îi spună Seluciei ce să zică, acum, acestea i se odihneau în poală. Ea îl privea, cu o expresie neutră întipărită pe faţă.

– Ai ţinut chiar atât de mult la Tylin? îl întrebă ea cu o voce precaută.

– Da. Nu. Arză-m-ar focu', mi-a *plăcut* de ea!

Întorcându-se, el îşi trecu degetele prin păr, împingându-şi boneta de pe cap. Nu fusese niciodată mai bucuros să scape de o femeie, dar asta...

– Şi am lăsat-o legată fedeleş şi cu căluş în gură. Nici măcar să nu poată striga după ajutor. Pradă uşoară pentru *gholam*, zise el cu amărăciune în glas. Pe mine mă căuta. Nu scutura din cap, Thom. Ştii asta la fel de bine ca mine.

– Ce e acela... *gholam*? întrebă Tuon.

– Creatură a Umbrei, domniţă, răspunse Thom.

El se încruntă îngrijorat. Nu se îngrijora uşor, însă doar un neghiob nu şi-ar face griji în privinţa unui *gholam*.

– Are înfățișare de om, dar se poate furișa printr-o gaură de șoarece sau pe sub o ușă și este îndeajuns de puternic ca să... El pufni prin mustață. Ei bine, ajunge cu astea. Mat, ea ar fi putut fi păzită de o sută de gărzi și tot n-ar fi scăpat de creatură.

Ea nu ar fi avut nevoie de o sută de gărzi dacă nu s-ar fi încurcat cu Mat Cauthon.

– Un *gholam*, murmură Tuon cu îngrijorare.

Brusc, ea îl lovi tare în creștetul capului cu încheieturile degetelor. Punându-și o palmă pe scalp, el se holbă peste umăr nevenindu-i a crede.

– Sunt foarte bucuroasă că îi ești loial lui Tylin, Jucărie, îi spuse ea pe un ton sever, dar nu accept să te văd superstițios. N-am să accept asta. Nu o onorează pe Tylin.

Arză-l-ar focu', moartea lui Tylin părea să o îngrijoreze la fel de puțin ca posibilitatea ca Suroth să își ia viața. Cu ce fel de femeie urma să se însoare?

De astă dată, când se auzi o bătaie puternică în ușă, el nici măcar nu se mai obosi să se ridice în picioare. Se simțea amorțit pe interior și jumulit pe exterior. Blaeric intră în căruță fără să ceară permisiunea, cu mantia maro-închis muiată de ploaie. Era o mantie veche, subțiată pe alocuri din cauza uzurii, însă lui nu părea să îi pese că ploaia pătrunsese prin ea. Străjerul îi ignoră pe toți cei de față în afară de Mat, sau aproape pe toți. Bărbatul se opri o clipă ca să se zgâiască la pieptul Seluciei!

– Joline vrea să te vadă, Cauthon, zise el, neluându-și ochii de la ea.

Lumină! Numai de asta avea nevoie Mat ca ziua lui să fie perfectă.

– Cine este Joline? întrebă Tuon.

Mat o ignoră.

– Spune-i Jolinei că mă voi duce la ea de îndată ce vom porni la drum, Blaeric.

Ultimul lucru pe care şi-l dorea acum era să fie obligat să asculte alte doleanţe ale surorilor Aes Sedai.

– Vrea să te vadă acum, Cauthon.

Oftând, Mat se ridică în picioare şi îşi culese basca de pe jos. Blaeric părea pregătit să îl tragă după el dacă era nevoie. Din cauza stării de spirit pe care o avea în acel moment, Mat credea că ar fi putut să împlânte un cuţit în bărbat dacă acesta ar fi încercat. Şi să se trezească cu grumazul rupt pentru efortul lui; un Străjer nu accepta prea uşor un cuţit înfipt în coaste. El era aproape convins că murise deja singura dată când îi fusese permis, şi nu într-o amintire veche. Îndeajuns de convins, încât să nu îşi asume riscuri pe care le putea evita.

– Cine este Joline, Jucărie?

Dacă n-ar fi ştiut, el ar fi spus că Tuon era geloasă.

– O afurisită de Aes Sedai, bombăni el, îndesându-şi basca pe cap, savurând acel moment scurt de plăcere pentru ziua aceea.

Tuon rămase cu gura căscată, şocată. Mat închise uşa în urma lui când ieşi, înainte că ea să îşi găsească cuvintele. Un moment foarte scurt de plăcere. Ca un fluture pe o movilă. Tylin era moartă, iar vina ar putea cădea pe Călăuzele Vânturilor, indiferent ce zicea Thom. Iar toate astea pe lângă Tuon şi afurisitele alea de zaruri. Un fluture foarte mic pe o movilă foarte mare.

Cerul era plin de nori negri şi ploua torenţial. „Ploaie cu găleata", se spunea acasă. Aceasta îi lipi părul de cap, cu sau fără bască, şi îi pătrunse prin haină de îndată ce păşi afară. Blaeric nici nu o băga în seamă, abia dacă îşi strânse mantia pe lângă corp. Mat nu avu încotro, se adună de spate şi înainte împroşcând apa din bălţile de pe drumurile de pământ. Oricum, până când va ajunge la căruţa lui ca să-şi schimbe mantia, va fi ud până la piele. Şi-apoi, vremea se potrivea cu starea lui de spirit.

Spre mirarea lui, cu sau fără ploaie, oamenii circului făcuseră multă treabă câtă vreme stătuse el înăuntru. Peretele din pânză dispăruse cât putea vedea cu ochii în toate direcţiile şi jumătate din căruţele de depozitare din jurul căruţei lui Tuon dispăruseră şi ele. La fel şi majoritatea animalelor care fuseseră priponite. O cuşcă mare, cu bare din fier, în care se afla un leu cu coama neagră, trecu huruind pe lângă el spre drum trasă de o pereche de cai ce înaintau anevoie, animalele fiind la fel de nepăsătoare faţă de leul care părea să doarmă cum erau faţă de ploaia torenţială. Şi circarii se îndreptau deja spre drum, cu toate că felul în care hotărâseră ordinea plecării era un mister. Cele mai multe dintre corturi parcă dispăruseră; într-un loc, trei dintre căruţele viu colorate lipseau toate, în alt loc, tot a doua căruţă, în vreme ce în alte părţi căruţele care stăteau şi aşteptau semănau în continuare cu o masă compactă. Singurul lucru care sugera că circarii nu se împrăştiau era însuşi Luca, cu mantia de un roşu aprins strânsă pe lângă trup ca să nu se ude în timp ce se plimba ţanţoş de-a lungul străzii, oprindu-se din când în când ca să bată pe umăr pe cineva sau să-i şoptească ceva la ureche unei femei, făcând-o să râdă. Dacă circul s-ar fi destrămat, Luca ar fi ieşit afară şi ar fi fugit după cei care ar fi încercat să plece. El ţinea circul laolaltă mai mult prin puterea de convingere decât prin orice altceva şi nu lăsa niciodată pe cineva să plece fără să vorbească cu o voce răguşită, încercând să convingă acea persoană să se răzgândească. Mat ştia că trebuia să se simtă bine văzând că Luca era încă acolo, cu toate că nu îi trecuse niciodată prin gând că bărbatului i s-ar termina aurul, dar, în acel moment, se îndoia că ar putea să simtă orice altceva în afară de amorţeală şi furie.

Căruţa la care îl duse Blaeric era aproape la fel de mare ca a lui Luca, însă fusese mai degrabă văruită, nu vopsită. Albul îşi

pierduse de mult intensitatea, se scorojise şi se estompase, iar ploaia îl spălăcea şi mai mult, dându-i o tentă cenuşie, acolo unde lemnul nu era deja la vedere. Căruţa aparţinea unui grup de nătărăi, patru bărbaţi morocănoşi care îşi vopseau feţele pentru patronii circului, se împroşcau unul pe altul cu apă şi se loveau cu vezici de porc umflate şi care, altminteri, îşi iroseau timpul şi banii îmbuibându-se cu tot vinul pe care îl puteau cumpăra. Cu banii pe care Mat îi dăduse pe chirie, aceştia puteau bea încontinuu luni întregi şi costase mai mult de-atât ca să convingă pe cineva să îi găzduiască.

Patru cai lăţoşi, care nu ieşeau în evidenţă, erau înhămaţi deja la căruţă, iar Fen Mizar, celălalt Străjer al Jolinei, şedea pe capră, înfăşurat într-o mantie cenuşie veche şi cu frâiele în mână. Ochii lui oblici îl priveau pe Mat aşa cum un lup ar privi o pradă neruşinată. Străjerii nu fuseseră mulţumiţi de planul lui Mat de la bun început; cu siguranţă le-ar fi putut duce de-acolo pe surori în siguranţă odată ce ar fi ajuns dincolo de zidurile oraşului. Poate ar fi reuşit, însă Seanchanii le vânau fără încetare pe femeile care puteau conduce Puterea – până şi perimetrul circului fusese percheziţionat de patru ori în zilele de după căderea oraşului Ebou Dar – şi nu era nevoie decât de o mică greşeală ca să ajungă toate în mâinile lor. Din spusele lui Egeanin şi ale lui Domon, Căutătorii puteau să facă până şi un bolovan să spună tot ceea ce văzuse vreodată. Din fericire, nu toate surorile erau la fel de convinse ca Străjerii Jolinei. Aes Sedai aveau tendinţa să şovăie atunci când nu reuşeau să cadă la înţelegere ce să facă.

Când Mat ajunse în dreptul treptelor din spatele căruţei, Blaeric îl opri, punându-i o mână pe piept. Faţa Străjerului părea sculptată în piatră, nu mai preocupată decât o bucată de lemn din cauza ploii care îi şiroia pe obraji.

– Fen şi cu mine îţi suntem recunoscători pentru că ai scos-o afară din oraş, Cauthon, dar situaţia asta nu mai poate

continua. Surorile stau înghesuite, împart spaţiul cu celelalte femei şi nu se înţeleg. O să fie probleme dacă nu vom găsi o altă căruţă.

– Despre asta este vorba? zise Mat, supărat, strângându-şi gulerul.

Nu că l-ar fi ajutat prea mult. Era deja ud leoarcă pe spate şi nici partea din faţă nu fusese mai ferită. Dacă Joline îl chemase aici ca să se plângă din nou despre condiţiile de găzduire...

– Îţi va spune ea despre ce este vorba, Cauthon. Tu nu uita ce ţi-am spus.

Mormăind în barbă, Mat urcă treptele mânjite cu noroi şi intră, cât pe ce să trântească uşa în urma lui.

În interior, căruţa semăna oarecum cu cea a lui Tuon, deşi avea patru paturi, două dintre ele, întinse şi lipite de perete deasupra celorlalte două. El habar nu avea cum conveniseră să doarmă cele şase femei, dar era convins că nu fără certuri. Atmosfera din căruţă mai avea puţin şi sfârâia ca grăsimea în tigaie. Trei femei şedeau pe cele două paturi de jos, fiecare privindu-le sau ignorându-le pe femeile care şedeau pe celălalt pat. Joline, care nu ajunsese niciodată *damane*, se comporta de parcă cele trei femei *sul'dam* nu existau. Citind o cărţulie cu coperte de lemn, ea era Aes Sedai până în măduva oaselor şi foarte arogantă, în ciuda rochiei albastre şi uzate pe care o purta, care aparţinuse până de curând unei femei care îi învăţa pe lei să facă trucuri. Însă celelalte două surori ştiau pe pielea lor ce însemna să fii *damane*. Edesina le privea temătoare pe cele trei femei *sul'dam*, ţinându-şi o mână aproape de cuţitul de la cingătoare, în vreme ce Teslyn îşi mişca ochii neîncetat, privind oriunde altundeva numai la *sul'dame* nu, frământându-şi cu degetele poalele negre din lână. El habar nu avea cum reuşise Egeanin să le convingă pe cele trei femei *sul'dam* să le ajute pe *damane* să evadeze, dar chiar dacă erau căutate de autorităţi cum era, de bună seamă,

și Egeanin, acestea nu își schimbaseră atitudinea față de femeile care puteau conduce. Bethamin, înaltă și la fel de tuciurie ca Tuon în rochia după moda din Ebou Dar, cu un decolteu foarte adânc și poalele cusute într-o parte deasupra genunchiului, lăsând la vedere jupa de un roșu șters, semăna cu o mamă care se aștepta la comportamentul necuviincios inevitabil al copiilor, în vreme ce Seta, cea cu părul bălai, într-o rochie din lână gri, cu guler înalt, care o acoperea în întregime, părea să studieze niște câini periculoși care trebuiau închiși în cuști mai devreme sau mai târziu. Renna, care vorbea mereu despre mâini și picioare tăiate, se prefăcea și ea că citește, însă, din când în când, își ridica ochii căprui, înșelător de blânzi, de la volumul subțire ca să le privească pe Aes Sedai, iar când făcea asta, zâmbea într-un mod neplăcut. Lui Mat îi veni să blesteme, înainte ca vreuna dintre ele să deschidă gura. Un bărbat înțelept se ținea deoparte atunci când femeile se certau, mai ales dacă printre ele existau și Aes Sedai, însă atmosfera era mereu aceeași de fiecare dată când intra în această căruță.

– Sper să fie vorba despre ceva important, Joline.

Desfăcându-și nasturii hainei, el încercă să îndepărteze apa. Își zise că ar fi mai bine dacă ar scutura-o.

– Tocmai am aflat că *gholamul* a ucis-o pe Tylin în noaptea în care am plecat noi și n-am chef de tânguieli.

Joline marcă cu grijă locul unde se oprise din citit cu un semn de carte brodat și își împreună mâinile pe carte înainte să vorbească. Surorile Aes Sedai nu se grăbeau niciodată, dar se așteptau ca restul să o facă. Dacă n-ar fi fost el, probabil că deja ar fi purtat și ea un *a'dam*, însă el nu le cunoștea pe Aes Sedai ca fiind caracterizate de recunoștință. Ea ignoră ce spusese el despre Tylin.

– Blaeric mi-a spus că circul s-a pus deja în mișcare, zise ea pe un ton rece, dar trebuie să-l oprești. Luca te ascultă

doar pe tine. Ea strânse puţin din buze când rosti aceste cuvinte. Surorile Aes Sedai nu erau obişnuite să nu li se dea ascultare, iar Verzile nu se pricepeau în a-şi ascunde nemulţumirea. Trebuie să renunţăm la Lugard pentru moment. Trebuie să luăm bacul până în partea cealaltă a portului şi să mergem în Illian.

Era cea mai proastă sugestie pe care o auzise din gura ei, cu toate că ea nu o rostise ca pe o sugestie, firește; în privinţa aceasta, era mai rea decât Egeanin. Cu jumătate din circ deja pe drum, sau pe-aproape, ar dura o zi întreagă numai să îi ducă pe toţi la debarcaderul unde se afla bacul; pe lângă asta, ar fi însemnat să intre în oraş. Drumul spre Lugard ducea circul departe de Seanchani cât mai repede cu putinţă, în vreme ce aceştia aveau soldaţi care îşi ridicaseră taberele de-a lungul drumului ce ducea la hotarul cu Illian şi, poate, dincolo de acesta. Egeanin şovăia să îi spună ce ştia, însă Thom avea felul lui de a afla astfel de lucruri. Însă Mat nu se obosea să îl descoasă. Nu avea nevoie să facă asta.

– Nu, zise Teslyn cu o voce înţepată, cu un puternic accent illianer.

Aplecându-se de după Edesina, ziceai că mesteca pietre de trei ori pe zi, căci avea o faţă aspră şi hotărâtă, însă în ochii ei se citea neliniştea, care se datora săptămânilor petrecute ca *damană*.

– Nu, Joline. Ţi-am spus, nu îndrăznim să riscăm! Nu îndrăznim!

– Lumină! izbucnit Joline, trântindu-şi cartea pe jos. Stăpâneşte-te, Teslyn! Doar pentru că am fost făcute prizoniere o vreme nu înseamnă că trebuie să ne pierdem cu firea!

– Să ne pierdem cu firea? Să ne pierdem cu firea? Lasă-i să-ţi pună zgardă şi-apoi vorbeşte despre a-ţi pierde firea! Teslyn îşi duse mâna la grumaz de parcă ar fi simţit încă zgarda *a'dam*. Ajută-mă s-o conving, Edesina. O să ni se pună iar zgardă dacă n-o înduplecăm!

Edesina se dădu în spate şi se lipi de peretele din spatele patului – femeie zveltă şi frumoasă, cu părul negru revărsându-i-se până la talie, ea tăcea mereu atunci când Roşiile se certau cu Verzile, aşa cum o făceau adeseori – însă Joline nu se sinchisi să-i arunce nici măcar o privire.

– Îi ceri ajutorul unei *rebele*, Teslyn? Ar fi trebuit s-o lăsăm pe mâna Seanchanilor! Ascultă-mă! Simţi şi tu la fel ca mine. Chiar ai accepta o primejdie mai mare ca să ocoleşti una mai mică?

– Mai mică! răbufni Teslyn. Nu ştii nimic despre...!

Renna îşi întinse braţul cu care ţinea cartea şi o lăsă să cadă pe pardoseală cu o bufnitură.

– Dacă Seniorul ne va îngădui, încă mai avem zgărzile *a'dam* şi, cât ai clipi, le-am putea învăţa pe fetele astea cum să se poarte. Accentul ei avea o oarecare muzicalitate, însă zâmbetul de pe buzele ei nu ajunse şi în ochii ei căprui. Nu ajută niciodată dacă le laşi din lesă astfel.

Seta încuviinţă din cap încruntată şi se ridică în picioare, pregătită, parcă, să se ducă să aducă zgărzile.

– Cred că am terminat-o cu zgărzile *a'dam*, zise Bethamin, ignorând privirile şocate din ochii celorlalte două *sul'dame*, există şi alte modalităţi de-a le pune cu botul pe labe pe fetele acestea. Pot să-i sugerez Seniorului să se întoarcă peste un ceas? Îţi vor spune tot ceea ce doreşti să ştii fără să se certe, odată ce nu vor putea sta jos.

Vorbele ei păreau cât se poate de serioase. Joline se holba revoltată la cele trei *sul'dame*, Edesina şedea cu spatele ţeapăn, strângând în mână mânerul cuţitului de la cingătoare cu o expresie hotărâtă întipărită pe faţă, în vreme ce Teslyn era cea care se ghemuia acum cu spatele lipit de perete, strângându-şi mijlocul cu mâinile.

– Nu va fi nevoie, zise Mat după o clipă. Doar o clipă. Oricât de satisfăcător ar fi să o vadă pe Joline „cu botul pe

labe", Edesina şi-ar putea scoate cuţitul, iar acest gest ar isca un scandal, indiferent de urmări. Despre ce primejdie mai mare vorbeşti, Joline? Joline? Ce primejdie este mai mare decât Seanchanii de acum?

Hotărând că privirea ei aspră nu o impresiona pe Bethamin, sora Verde, şi-o întoarse spre Mat. Dacă nu ar fi fost Aes Sedai, ai fi zis că părea îmbufnată. Jolinei nu îi plăcea să dea explicaţii.

– Dacă chiar vrei să ştii, cineva conduce Puterea.

Teslyn şi Edesina încuviinţară din cap, sora Roşie cu şovăială, sora Galbenă cu emfază.

– În tabără? întrebă el, îngrijorat.

El îşi ridică mâna dreaptă şi şi-o duse la capul de vulpe din argint de sub cămaşă, însă medalionul nu se răcise.

– Departe, răspunse Joline, îndărătnică. Spre miazănoapte.

– Mult mai departe decât ar putea vreuna dintre noi să simtă conducerea, interveni Edesina, cu o voce oarecum temătoare. Cantitatea de *saidar* care este ţesută trebuie să fie uriaşă, de neimaginat.

Ea tăcu sub privirea aspră a Jolinei, care se întoarse şi îl privi cu atenţie pe Mat de parcă ar fi cugetat la cât de mult ar trebui să îi spună.

– La depărtarea aceea, continuă ea, nu vom putea simţi nicio soră din Turn conducând Puterea. Trebuie că sunt Rătăciţii şi, indiferent ce-or fi făcând aceştia, nu ne dorim să ne apropiem mai mult decât este nevoie.

Mat rămase nemişcat o clipă, apoi, într-un final, el zise:

– Dacă este departe, atunci ne ţinem de plan.

Joline începu să vocifereze, dar el nu se obosi să o mai asculte. Ori de câte ori se gândea la Rand sau la Perrin, culorile i se învârteau în cap. O trăsătură a *ta'verenului*, bănuia el. De astă dată, el nu se gândise la niciunul dintre prietenii lui, însă culorile îşi făcuseră brusc apariţia, un evantai

alcătuit dintr-o mie de curcubeie. De astă dată, acestea mai că formaseră o imagine, o viziune estompată care ar fi putut înfăţişa un bărbat şi o femeie şezând pe pământ faţă în faţă. Aceasta dispăru într-o clipită, însă el ştia la fel de bine cum îşi ştia numele. Nu erau Rătăciţii, ci Rand. Iar el nu se putu abţine să nu se întrebe ce făcuse Rand atunci când zarurile se opriseră?

CAPITOLUL 4

Povestea unei păpuşi

Furyk Karede şedea zgâindu-se la masa de scris, fără să vadă documentele şi hărţile împrăştiate în faţa lui. Ambele lămpi cu ulei stăteau aprinse pe masă, dar el nu mai avea nevoie de ele. Soarele cobora spre asfinţit, dar, cu toate acestea, de când se trezise din acel somn agitat şi îşi rostise rugăciunile spre Împărăteasă, fie-i viaţa veşnică, el îmbrăcase doar roba de un verde-închis imperial, despre care unii insistau să spună că era negru, şi şezuse aici de-atunci, fără să se clintească. Nici măcar nu se bărbierise. Ploaia se oprise, iar el se gândea să îi spună servitorului său Ajimbura să deschidă o fereastră ca să lase să pătrundă puţin aer proaspăt în odaia lui de la hanul Femeia Rătăcitoare. Aerul curat l-ar fi putut ajuta să-şi limpezească mintea. Dar în ultimele cinci zile, existaseră perioade de acalmie, ca apoi să înceapă o ploaie torenţială. Iar patul lui era aşezat între ferestre. Fusese nevoit deja o dată să-şi ducă la uscat în bucătărie salteaua şi lenjeria de pat.

Un chiţăit scurt şi un mârâit satisfăcut scoase de Ajimbura îl făcură să îşi ridice privirea şi îl văzu pe bărbatul mărunţel şi vânos prezentându-i un şobolan moale, jumătate din mărimea unei pisici, înfipt în vârful cuţitului lui cu lama lungă. Nu era primul pe care Ajimbura îl omorâse în odaia aceea în ultima vreme, un lucru despre care Karede credea că nu s-ar fi întâmplat dacă hanul i-ar fi aparţinut în continuare Setallei Anan, cu toate că numărul şobolanilor din Ebou Dar părea să crească cu mult înainte de venirea primăverii. Ajimbura însuşi aducea puţin cu un şobolan sfrijit, cu rânjetul lui satisfăcut şi sălbatic. După mai bine de trei sute de ani de când se aflau sub stăpânirea Imperiului, triburile Kaensada de pe dealuri erau doar pe jumătate civilizate şi mai puţin de jumătate domesticite. Bărbatul îşi purta părul roşcat-închis cu şuviţe albe într-o coadă groasă şi împletită care îi atârna până la talie, ca să devină un trofeu frumos dacă avea să îşi găsească vreodată drumul înapoi la acele coline şi avea să fie prins în acele duşmănii nesfârşite dintre familii sau triburi, şi insista să bea dintr-o cupă bătută în argint la care, dacă te uitai mai atent, puteai vedea că era partea de sus a craniului cuiva.

– Dacă ai de gând să-l mănânci, zise Karede, de parcă ar fi existat vreo îndoială, îl vei curăţa în grajd, să nu te vadă nimeni.

Ajimbura mânca orice în afară de şopârle, care erau interzise de tribul lui dintr-un motiv pe care el nu îl lămurise niciodată.

– Desigur, Preaînalte, răspunse bărbatul, adunându-se de spate, semn al unei plecăciuni în neamul lui. Cunosc prea bine obiceiurile orăşenilor şi n-am de gând să te fac de ruşine, Preaînalte.

După aproape douăzeci de ani petrecuţi în slujba lui Karede, fără nicio aducere aminte, el tot ar fi jupuit şobolanul

acela şi l-ar fi fript deasupra flăcărilor ce ardeau în şemineul mic din cărămidă.

După ce scoase şobolanul din lamă şi îl vârî într-un săculeţ din pânză, Ajimbura îl îndesă pe acesta într-un colţ al odăii pentru mai târziu şi îşi şterse cu grijă cuţitul înainte să-l bage în teacă, după care se lăsă pe călcâie, pregătit să satisfacă nevoile lui Karede. Putea sta aşa toată ziua, dacă era nevoie, răbdător ca un *da'covale*. Karede nu înţelesese niciodată de ce Ajimbura plecase din fortăreaţa lui de pe deal ca să o urmeze pe una dintre Gărzile Morţii. Era o viaţă mult mai agitată decât cunoscuse bărbatul vreodată şi-apoi Karede fusese la un pas să îl ucidă de trei ori, înainte să facă această alegere.

Înlăturând gândurile despre servitorul lui, el îşi întoarse atenţia spre hârtiile de pe masa de scris, cu toate că, deocamdată, nu avea nicio intenţie să ia peniţa în mână. Primise rangul de General al Stindardelor pentru că avusese parte de mici victorii în bătăliile împotriva Asha'manilor, în vremuri în care puţini reuşeau să aducă vreo victorie, iar acum, pentru că el condusese oştile împotriva bărbaţilor care puteau conduce, unii credeau că avea suficientă înţelepciune de împărtăşit în ceea ce privea lupta împotriva *marath'damanelor*. Nimeni nu mai fusese nevoit să facă asta de secole bune şi, din moment ce aşa-zisele Aes Sedai îşi dezvăluiseră arma lor necunoscută la doar câteva leghe depărtare de unde se afla el, cugetase îndelung cum să le frângă puterea. Aceasta nu era singura cerinţă care zăcea pe masa lui. Pe lângă obişnuitele rechiziţii şi rapoarte care aşteptau semnătura lui, comentariile lui referitor la forţele desfăşurate împotriva lor în Illian fuseseră solicitate de patru seniori şi trei domniţe, iar referitor la problema cu Aielii, de şase domniţe şi cinci seniori, aceste decizii aveau să fie luate altundeva, dacă nu fuseseră luate deja. Observaţiile lui urmau să fie folosite în lupta internă care decidea cine şi ce controla în cazul Reîntoarcerii.

Oricum, războiul fusese întotdeauna o a doua chemare pentru Garda Morții. O, Gărzile erau mereu acolo unde se dădea o bătălie importantă, sabia Împărătesei, fie-i viața veșnică, pentru a lovi dușmanul fie că ea însăși era acolo sau nu, mereu în frunte unde era bătălia mai aprigă, însă prima lor chemare era aceea de a apăra viețile și pe membrii familiei imperiale. Cu propria lor viață, dacă era nevoie, oferită de bunăvoie. În urmă cu nouă nopți, Înalta Doamnă Tuon dispăruse de parcă ar fi fost înghițită de furtună. El nu se putea gândi la ea ca fiind Fiica celor Nouă Luni; nu putea face asta până când nu știa că ea nu se mai afla sub văl.

El nu se gândise nici să-și ia propria viață, deși îi venea să intre în pământ de rușine. Cei de Sânge erau cei care trebuiau să găsească o cale mai ușoară de a scăpa de rușine; Gărzile Morții luptau până la ultima suflare. Musenge comanda gărzile sale personale, dar în calitate de membru al Gărzilor cu cel mai înalt rang, de această parte a Oceanului Aryth, era datoria lui Karede să o ducă acasă în siguranță. Fiecare cotlon din oraș era percheziționat sub un motiv sau altul, fiecare vas mai mare decât o barcă cu vâsle, dar cel mai adesea de bărbați care nu știau că, de fapt, căutau, care nu știau că soarta Reîntoarcerii ar putea depinde de sârguința lor. Datoria era a lui. Desigur, familia imperială era vârâtă în intrigi încă și mai complicate decât ceilalți de Sânge, iar Înalta Doamnă Tuon juca adeseori un joc foarte profund, cu o iscusință ageră și mortală. Doar câțiva știau că ea dispăruse de două ori și înainte și că fusese crezută moartă, astfel încât fuseseră pregătite ritualurile pentru funeraliile ei. Însă totul fusese o născocire a ei. Dar, indiferent care erau motivele pentru care ea dispăruse, el trebuia să o găsească și să o protejeze. Deocamdată, habar nu avea cum. Înghițită de furtună. Sau, poate, de Doamna Umbrelor. Existaseră nenumărate încercări de a o răpi sau a o asasina din ziua în care

se născuse. Dacă avea să o afle moartă, atunci, el trebuia să afle cine o omorâse, cine dăduse ultimul ordin şi să o răzbune cu orice preţ. Şi aceasta era datoria lui.

Un bărbat zvelt se strecură în odaie de pe coridor fără să bată la uşă. După haina lui de postav, ar fi putut fi unul dintre grăjdarii hanului, însă niciun localnic nu avea părul lui bălai şi ochii lui albaştri care cercetau odaia de parcă ar fi memorat tot ceea ce se afla în ea. El îşi strecură mâna sub haină, iar Karede repetă două căi de a-l ucide cu mâinile goale în scurtul moment înainte ca bărbatul să scoată la iveală o plăcuţă din fildeş cu margini aurite, pe care erau incrustate Corbul şi Turnul. Căutătorii Adevărului nu erau obligaţi să bată la uşă. Uciderea lor era privită cu încruntare.

– Lasă-ne, îi spuse Căutătorul lui Ajimbura, vârând la loc plăcuţa odată ce se asigură că Karede o recunoscuse.

Bărbatul mărunţel rămase ghemuit pe călcâie, nemişcat, iar Căutătorul îşi arcui sprâncenele, mirat. Până şi pe Dealul Kaensada toată lumea ştia că vorba unui Căutător era lege. Ei bine, poate nu şi în unele dintre cele mai îndepărtate fortăreţe de pe dealuri, nu şi dacă aceştia credeau că nu ştia nimeni că un Căutător se afla acolo, însă Ajimbura ştia mai bine de-atât.

– Aşteaptă afară, îi porunci cu asprime Karede, iar Ajimbura se ridică în picioare cu vioiciune, zicând în şoaptă:

– Te ascult şi mă supun, Preaînalte.

Totuşi, înainte să iasă din odaie, el îl privi cu atenţie, fără să se ascundă, pe Căutător, ca şi cum ar fi vrut să se asigure că acesta ştia că îi memorase chipul. Într-o bună zi, bărbatul avea să rămână fără cap.

– Un lucru de preţ, loialitatea, zise bărbatul cu părul bălai, privind suprafaţa mesei, după ce Ajimbura închise uşa în urma lui. Eşti implicat în planurile Seniorului Yulan, *Banner-General* Karede? Nu m-aş fi aşteptat ca Garda Morţii să se preteze la aşa ceva.

Karede mută două greutăți pentru hărți din bronz, în formă de lei, și lăsă harta Tar Valonului să se ruleze singură. Cealaltă nu fusese desfășurată încă.

– Trebuie să îl întrebi pe Seniorul Yulan, Căutătorule. Loialitatea față de Tronul de Cleștar este mai prețioasă decât suflul vieții, urmată îndeaproape de a ști când să taci. Cu cât vorbești mai mult despre un lucru, cu atât mai multe persoane nepotrivite vor afla despre el.

Nimeni în afară de familia imperială nu dojenea un Căutător sau Mâna care îl îndruma, însă individul nu părea afectat. El se așeză în fotoliul capitonat din odaie și făcu un cort din degete, uitându-se peste ele la Karede, care putea alege să își miște propriul scaun sau să se întoarcă cu spatele la bărbat. Majoritatea oamenilor ar fi fost agitați știind că au un Căutător în spatele lor. Majoritatea ar fi fost agitați știind că se află în aceeași încăpere cu un Căutător. Karede își ascunse zâmbetul și nu se clinti. Nu trebuia decât să-și întoarcă puțin capul, căci era antrenat să vadă limpede totul cu coada ochiului.

– Trebuie că ești mândru de fiii tăi, zise Căutătorul. Doi te urmează în Garda Morții, iar al treilea se numără printre morții onorați. Soția ta ar fi fost foarte mândră.

– Cum te cheamă, Căutătorule?

Tăcerea care se așternu drept răspuns era asurzitoare. Majoritatea oamenilor îi dojeneau pe Căutători, nu îi întrebau cum îi cheamă.

– Mor, veni, într-un final, răspunsul. Almurat Mor.

Mor, așadar. Atunci, avea un strămoș care venise cu Luthair Paendrag și avea cu ce să se mândrească. Neavând acces la registrele genealogice, căci niciun *dačovale* nu avea, Karede nu avea de unde să știe dacă vreuna dintre poveștile despre strămoșii lui era adevărată – poate că și el avea un strămoș care îl urmase odinioară pe mărețul Aripă-de-Șoim –, dar

nu avea importanță. Bărbații care încercau să stea pe umerii înaintașilor lor în loc să stea pe propriile picioare se trezeau adeseori mai scunzi cu un cap. În special *da'covale.*

– Spune-mi Furyk. Amândoi suntem proprietatea Tronului de Cleștar. Ce vrei de la mine, Almurat? Nu să vorbim despre familia mea, bănuiesc.

Dacă fiii lui aveau necazuri, individul nu i-ar fi pomenit niciodată atât de devreme, iar Kalia era dincolo de orice suferință. Karede putea vedea cu coada ochiului zbuciumul de pe fața Căutătorului, cu toate că el îl ascundea destul de bine. Bărbatul pierduse controlul asupra acestei întrevederi – după cum se poate să se fi așteptat, fluturându-și plăcuța de parcă o Gardă a Morții nu ar fi pregătită să își împlânte pumnalul în propria inimă la comandă.

– Ascultă o poveste, zise Mor încet, și spune-mi ce crezi.

Își ținea privirea ațintită spre Karede de parcă ar fi fost fixată în piroane, cercetându-l, cântărindu-l, evaluându-l de parcă acesta ar fi fost scos la vânzare.

– Noi am auzit-o acum câteva zile. Prin „noi", el se referea la Căutători. Din câte știm noi, aceasta s-a răspândit printre localnici, cu toate că n-am descoperit încă sursa originală. Se spune că o fată cu accent seandar îi stoarce de aur și de bijuterii pe negustorii de aici, din Ebou Dar. A fost pomenit titlul de Fiica celor Nouă Luni. El se strâmbă, dezgustat, și, pentru o clipă, vârfurile degetelor i se albiră, atât de tare le apăsa unele de celelalte. Niciunul dintre localnici nu pare să înțeleagă semnificația acestui titlu, însă descrierea fetei este uluitor de precisă. Uluitor de exactă. Și nimeni nu își poate aminti că a auzit acest zvon înainte de noaptea următoare... următoare aflării veștii despre uciderea lui Tylin, termină el, alegând cel mai puțin plăcut eveniment pentru a stabili timpul.

– Accent seandar, zise Karede cu o voce egală, iar Mor încuviință din cap. Zvonul acesta a ajuns la oamenii noștri.

Aceasta nu era o întrebare, însă Mor încuviință din nou din cap. Un accent seandar și o descriere precisă, două lucruri pe care niciun localnic nu le putea născoci. Cineva juca un joc foarte periculos. Periculos pentru el însuși și pentru Imperiu.

– Cum au primit întâmplările recente cei din Palatul Tarasin?

Trebuia să existe deja Ascultători printre servitori, poate chiar și printre servitorii din Ebou Dar, iar ceea ce aflau Ascultătorii ajungea mai departe la Căutători.

Mor înțelese întrebarea, desigur. Nu era nevoie să se pomenească ceea ce nu trebuia pomenit. El răspunse pe un ton indiferent.

– Anturajul Înaltei Doamne Tuon se comportă de parcă nu s-a întâmplat nimic, doar că Anath, Grăitoarea Adevărului, a ales să se izoleze, însă mi s-a spus că nu este un lucru neobișnuit în ceea ce o privește. Suroth însăși este încă și mai distrasă în intimitate decât în public. Doarme prost, se răstește la favoriții ei și pune ca servitorii ei să fie bătuți pentru fleacuri. A poruncit să fie ucis un Căutător în fiecare zi până când situația va fi corectată și a renunțat la această poruncă abia azi-dimineață, când și-a dat seama că ar putea rămâne fără Căutători înainte de a rămâne fără zile.

El dădu ușor din umeri, poate pentru a arăta că aceasta era o zi din viața Căutătorilor, poate în semn de ușurare pentru că scăpase ca prin urechile acului.

– Este de înțeles. Dacă va trebui să dea socoteală, ea se va ruga pentru Moartea celor Zece Mii de Lacrimi. Ceilalți de Sânge care știu ce s-a întâmplat încearcă să fie cu ochii în patru. Câțiva au făcut în taină aranjamentele pentru funerarii, pentru orice eventualitate.

Karede voia să vadă mai bine fața bărbatului. Era deprins să insulte – făcea parte din pregătire –, dar asta... Dându-și scaunul în spate, el se ridică în picioare și se așeză pe marginea

mesei de scris. Mor se holbă la el fără să clipească, cu mușchii încordați și pregătit să pareze un atac, iar Karede inspiră adânc, ca să își stăpânească furia.

– De ce-ai venit la mine dacă crezi că Gărzile Morții sunt implicate în asta?

Efortul de a vorbi cu o voce calmă mai că îl sugrumă. Din prima clipă în care Gărzile Morții juraseră pe trupul neînsuflețit al lui Luthair Paendrag să îi apere fiul, nu existase trădare printre Gărzi! Niciodată!

Mor se relaxă treptat când își dădu seama că Karede nu avea nicio intenție să îl ucidă, cel puțin nu în acel moment, însă fruntea îi era acoperită de o peliculă de sudoare.

– Am auzit zicându-se că o Gardă a Morții poate vedea răsuflarea unui fluture. Ai ceva de băut?

Karede făcu un gest scurt spre vatra din cărămidă, unde, lângă foc, se aflau o cupă și o carafă din argint ca să se păstreze calde. Acestea stătuseră acolo, neatinse, de când le adusese Ajimbura, atunci când se trezise Karede.

– Poate că vinul s-o fi răcit deja, dar servește-te. Iar când îți vei umezi gâtlejul, îmi vei răspunde la întrebare. Ori le bănuiești pe Gărzi, ori vrei să mă vâri într-un joc al tău, dar, pe lumina ochilor mei, voi ști care din astea două este și de ce.

Individul se apropie sfios de vatră, privindu-l cu coada ochiului, dar când Mor se aplecă să ia carafa, el se încruntă, iar apoi tresări ușor. Lângă cupă se afla ceea ce părea a fi un vas cu margini din argint și un fund din argint cu un model reprezentând niște coarne de berbec. Lumină din cer, lui Ajimbura i se spusese de nenumărate ori să ascundă obiectul acela! Nu încăpea nicio îndoială că Mor îl recunoscuse.

Bărbatul lua în considerare trădarea în aceea ce le privea pe Gărzi?

– Toarnă și pentru mine, dacă voiești.

Mor clipi, afișând o ușoară consternare – ținea în mână singura cupă de acolo –, apoi în ochii lui apăru un licăr, semn că pricepuse. Un licăr de neliniște. El umplu vasul cu o mână ușor tremurătoare, pe care și-o șterse de haină înainte să ia vasul. Orice om avea limitele lui, până și un Căutător, iar cel care era împins să și le depășească devenea cu atât mai periculos. Însă el era și descumpănit.

Luând cu ambele mâini cupa în formă de craniu, Karede o ridică în aer și își înclină capul.

– În cinstea Împărătesei, fie-i viața veșnică în onoare și glorie! Moarte și ocară vrăjmașilor ei!

– În cinstea Împărătesei, fie-i viața veșnică în onoare și glorie! se auzi ca un ecou vocea lui Mor, care își înclină și el capul și ridică cupa. Moarte și ocară vrăjmașilor ei!

Ducând la buze cupa lui Ajimbura, Karede fu conștient că celălalt bărbat îl privea. Vinul se răcise, într-adevăr, mirodeniile erau amărui și se simțea un ușor gust acru de argint lustruit; el își spuse că gustul de cenușă de om mort era doar în imaginația lui.

Mor bău jumătate din vin luând înghițituri mari, apoi se zgâi la cupă; păru să își dea seama ce făcuse și făcu un efort vizibil să își recâștige stăpânirea de sine.

– Furyk Karede, zise el repede. Născut în urmă cu patruzeci și doi de ani într-o familie de țesători, proprietatea unuia numit Jalid Magonine, un meșteșugar din Ancarid. Ales la cincisprezece ani pentru a fi instruit în Gărzile Morții. Amintit de două ori pentru acte de vitejie și pomenit în rapoartele militare de trei ori, apoi, ca veteran de șapte ani, numit în garda personală a Înaltei Doamne Tuon la nașterea acesteia. Pe-atunci, nu acesta fusese numele ei, desigur, însă pomenirea numelui ei de naștere ar fi fost o insultă. În același an, fiind unul dintre cei trei supraviețuitori ai primului atentat la viața ei, ai fost ales pentru a fi instruit ca ofițer. Ai

slujit în timpul Răscoalei din Muyami și a Incidentului din Jianmin, amintit de mai multe ori pentru acte de vitejie, mai multe pomeniri în rapoartele militare, apoi desemnat înapoi în garda personală a Înaltei Doamne chiar înainte de prima zi a numelui ei. Mor se uită la vinul din cupa lui, apoi își ridică privirea brusc. La cererea ta. Ceva neobișnuit. În anul următor, te-ai pricopsit cu trei răni grave în timp ce o protejai cu trupul tău împotriva unor asasini. Ea ți-a oferit cel mai de preț bun al ei, o păpușă. După alte merite deosebite și alte pomeniri, ai fost ales în garda personală a Împărătesei, fie-i viața veșnică, și ai slujit acolo până când ai fost desemnat să îl însoțești pe Înaltul Senior Turak pe aceste tărâmuri împreună cu *Hailene*. Vremurile se schimbă, oamenii se schimbă, dar înainte să mergi ca să păzești tronul, ai mai făcut două cereri pentru a fi desemnat în garda personală a Înaltei Doamne Tuon. *Foarte* neobișnuit. Și ai păstrat păpușa până când aceasta a fost distrusă în Marele Foc din Sohima, după mai mulți ani.

Nu era prima oară când Karede se bucura de pregătirea care îi îngăduia să afișeze o expresie calmă indiferent de situație. Expresiile necontrolate îi dezvăluiau prea multe unui adversar. El își aminti chipul fetiței care pusese păpușa aceea pe lectica lui. Încă îi mai auzea vocea: „Mi-ai protejat viața, așa că trebuie să o iei pe Emela ca să o protejeze pe a ta, zise ea. Nu te poate proteja cu adevărat, firește; este doar o păpușă. Dar păstreaz-o ca să îți aducă aminte că te voi auzi mereu dacă îmi vei rosti numele. Dacă voi fi în viață, firește".

– Onoarea mea este loialitatea, zise el, așezând cu grijă pe masa de scris cupa lui Ajimbura, astfel încât să nu își stropească documentele cu vin.

Oricât de des lustruia individul cupa de argint, Karede nu credea că acesta se obosea să o spele.

– Loialitate față de tron. De ce-ai venit la mine?

Mor se mișcă puțin, astfel încât fotoliul ajunse între ei. Fără îndoială, credea că avea un aer degajat, dar era limpede că era pregătit să azvârle cupa de vin. Avea și un cuțit sub haină, ascuns la șale, și, probabil, cel puțin încă unul.

– Trei cereri de a te alătura gărzii personale a Înaltei Doamne Tuon. Și ai păstrat păpușa.

– Pricep și eu atâta, îi spuse Karede pe un ton sec.

Gărzile nu aveau voie să se atașeze de cei care erau trimiși să îi păzească. Gărzile Morții slujeau doar Tronul de Cleștar, îi slujeau doar *aceluia* care urma la tron, cu toată inima și cu toată credința. Însă el își aducea aminte de chipul serios al copilei, care conștientiza deja că s-ar putea să nu trăiască suficient de mult încât să își facă datoria, dar care încerca totuși, iar el păstrase păpușa.

– Dar există ceva mai mult în povestea asta decât niște zvonuri despre o fetiță, nu-i așa?

– Răsuflarea unui fluture, murmură individul. Este o plăcere să vorbesc cu cineva care vede lucrurile în profunzime. În noaptea în care a fost ucisă Tylin, două *damane* au fost luate din cuștile Palatului Tarasin. Amândouă au fost odinioară Aes Sedai. Nu ți se pare o coincidență prea mare?

– Orice coincidență mi se pare suspectă, Almurat. Dar ce legătură are asta cu zvonurile și... alte chestiuni?

– Pânza asta este mai încâlcită decât îți închipui tu. Alți câțiva au plecat din palat în noaptea aceea, printre ei și un tânăr care pare să fi fost favoritul lui Tylin, patru bărbați care erau sigur soldați și un bărbat mai în vârstă, Thom Merrilin, cel puțin așa-și spune, care trecea drept servitor, deși dădea dovadă de mai multă educație decât s-ar aștepta cineva. Într-un moment sau altul, toți au fost văzuți în compania surorilor Aes Sedai care se aflau în oraș înainte ca Imperiul să îl revendice. Concentrat, Căutătorul se aplecă ușor în față peste spătarul fotoliului. Poate că Tylin nu a fost ucisă pentru

că a jurat credință, ci pentru că aflase lucruri care erau periculoase. Poate că a fost neatentă cu ce i-a dezvăluit băiatului în așternuturi, iar el i-a transmis vorbele lui Merrilin. Îi vom spune astfel până când vom afla un nume mai potrivit. Cu cât aflu mai multe despre el, cu atât mai interesant mi se pare: cunoscător al lumii, elocvent, relaxat în preajma nobilimii și a mulțimii. Un curtean, de fapt, dacă n-ai ști că este servitor. Dacă Turnul Alb avea anumite planuri în Ebou Dar, putea trimite un astfel de om ca să le ducă la îndeplinire.

Planuri. Fără să gândească, Karede luă în mână cupa lui Ajimbura și mai că bău din ea, înainte să își dea seama ce făcea. Însă o ținu în continuare în mână, ca să nu-și trădeze tulburarea. Toată lumea – cei care știau, cel puțin – era convinsă că dispariția Înaltei Doamne Tuon avea legătură cu rivalitatea succesiunii la tron a Împărătesei, fie-i viața veșnică. Aceasta era viața familiei imperiale. La urma urmei, dacă Înalta Doamnă era moartă, trebuia numit un nou moștenitor. Dacă ea era moartă. Iar dacă nu... Turnul Alb le-ar fi trimis pe cele mai pricepute surori ale sale, dacă plănuia să o răpească. Asta în cazul în care Căutătorul nu îl vâra în vreun joc de-al lui. Căutătorii încercau să atragă în capcană pe oricine în afară de Împărăteasă, fie-i viața veșnică.

– Te-ai dus cu această idee la superiorii tăi, iar ei au refuzat-o, altminteri n-ai fi venit la mine. Asta sau... Nu le-ai pomenit-o, așa-i? De ce?

– Este mult mai încâlcită decât îți poți închipui, zise încet Mor, aruncând o privire spre ușă de parcă se aștepta ca să tragă cineva cu urechea. De ce devenea precaut tocmai acum? Există multe... complicații. Cele două *damane* au fost scoase de domnița Egeanin Tamarath, care a mai avut legături cu surorile Aes Sedai și înainte. Legături apropiate, de fapt. Foarte apropiate. Este limpede că le-a eliberat pe celelalte *damane* ca să-și mușamalizeze fuga. Egeanin a plecat din oraș chiar în

noaptea aceea, cu trei *damane* în anturajul ei şi, mai credem noi, însoţită de Merrilin şi de alţii. Nu ştim cine este cea de-a treia *damană* – bănuim că ar fi cineva important din rândul Atha'an Miere, sau poate o Aes Sedai care se ascundea în oraş –, dar le-am identificat pe femeile *sul'dam* pe care le-a folosit, iar două au legături strânse cu Suroth. Care, al rândul ei, are multe legături cu surorile Aes Sedai.

În ciuda precauţiei sale, Mor rosti aceste cuvinte de parcă nu ar fi căzut ca un trăsnet. Nu era de mirare că era agitat.

Aşadar, Suroth complota împreună cu Aes Sedai şi reuşise să corupă câţiva Căutători, în afară de Mor, iar Turnul Alb îşi pusese oamenii sub comanda unuia dintre cei mai buni ca să ducă la bun sfârşit anumite acţiuni. Era credibil. Când Karede fu trimis cu Rătăciţii, el primise sarcina să îi supravegheze pe Cei de Sânge să nu devină prea ambiţioşi. Exista întotdeauna posibilitatea ca, aflându-se atât de departe de casă, aceştia să încerce să îşi instaureze propriile regate. El însuşi îşi trimisese oamenii într-un oraş despre care ştia că va cădea cu oricâtă înverşunare s-ar fi apărat, astfel încât să îi poată vătăma pe duşmani din interior.

– Ai o direcţie, Almurat?

Mor dădu negativ din cap.

– Au luat-o spre miazănoapte, iar Jehannah a fost pomenit în grajdurile palatului, deşi pare a fi o încercare evidentă de păcăleală. Ei trebuie să fi schimbat cu prima ocazie. Am cercetat bărcile suficient de mari să îi traverseze râul, însă ambarcaţiunile de mărimea aceea vin şi pleacă tot timpul. Nu există pic de ordine în locul acesta, pic de control.

– Va trebui să cuget îndelung la acest subiect.

Căutătorul făcu o grimasă, strâmbând puţin din buze, însă păru să îşi dea seama că obţinuse un angajament din partea lui Karede atât cât şi-l putea lua acesta. El încuviinţă o dată din cap.

– Indiferent ce vei alege să faci, trebuie să ştii un lucru. Poate te întrebi cum de a reuşit fata să obţină ceva de la negustorii aceia. Se pare că era mereu însoţită de doi sau trei soldaţi. Descrierea armurii lor a fost, de asemenea, la fel de precisă. El dădu să-şi întindă mâna ca să atingă roba lui Karede, apoi, fiind cugetat, o lăsă să cadă la loc. Mulţi oameni spun că este neagră. Pricepi? Indiferent ce vei alege să faci, fă-o neîntârziat. Mor îşi ridică cupa. În sănătatea ta, General al Stindardelor! Furyk. În sănătatea ta şi cea a Imperiului!

Karede goli cupa lui Ajimbura fără nicio şovăire.

Căutătorul plecă pe neaşteptate, la fel cum venise, şi, după câteva clipe după ce uşa se închise în urma lui, aceasta se deschise din nou şi intră Ajimbura. Bărbatul mărunţel se holbă acuzator la cupa în formă de craniu din mâinile lui Karede.

– Ştiai de zvonul ăsta, Ajimbura?

Mai bine l-ar fi întrebat dacă soarele răsărea dimineaţa decât să îl întrebe dacă trăsese cu urechea. Bărbatul nu negă, oricum.

– N-am să-mi mânjesc limba cu mizeriile astea, Preaînalte, răspunse el, îndreptându-şi spatele.

Karede lăsă să-i scape un oftat. Indiferent dacă dispariţia Înaltei Doamne Tuon era din voia ei sau a altcuiva, ea se afla într-un mare pericol. Iar dacă zvonul era vreo intrigă ţesută de Mor, atunci cea mai bună cale de a dejuca planurile cuiva era să-i joci jocul.

– Scoate-mi briciul. Aşezându-se, el îşi întinde mâna să ia peniţa, ţinându-şi mâneca robei cu mâna stângă, astfel încât aceasta să nu ajungă în cerneală. Apoi îl vei găsi pe Căpitanul Musenge, când este singur, şi-i vei da asta. Întoarce-te repede; mai am să-ţi dau şi alte instrucţiuni.

În ziua următoare, la scurt timp după prânz, el traversa râul cu bacul ce pleca din oră în oră, după cum anunţa sunetul clopoţeilor. Era o ambarcaţiune care înainta greoi pe

suprafaţa apei agitate din port. Frânghiile legau o jumătate de duzină de căruţe cu coviltir ale unei negustorese, ce scârţâiau la fiecare mişcare, caii băteau din picioare agitaţi, iar vâslaşii erau nevoiţi să se ferească de căruţaşii şi de gărzile tocmite, care voiau să-şi golească măruntaiele peste bord. Unora nu le pria mişcarea apei. Negustoreasa însăşi, o femeie cu faţa durdulie şi piele arămie, stătea la proră, înfăşurată într-o mantie neagră, legănându-se odată cu mişcările bacului, privind fix ţărmul care se apropia şi ignorându-l pe Karede, care stătea lângă ea. Poate că ea ştia că el era Seanchan, măcar după şaua murgului său, însă o mantie gri simplă îi acoperea haina verde cu tiv roşu, astfel încât, dacă ea s-ar fi gândit cumva la el, ar fi crezut că era un soldat obişnuit. Nu un colonist, cu sabie la şold. Poate că existaseră ochi ageri în oraş, cu toate că se străduise să îi evite, dar aici nu putea face nimic. Cu puţin noroc, va trece o zi, poate două, înainte ca să îşi dea seama cineva că el nu avea să se întoarcă prea degrabă la han.

Aruncându-se în şa de îndată ce bacul se lovi cu putere de stâlpii înveliţi în piele ai docului, el fu primul care coborî atunci când poarta se dădu la o parte. Negustoreasa îi zorea pe căruţaşii ei şi pe barcagii să dezlege roţile. El îl mână pe Aldazar încet pe pietrele de pavaj, care erau încă alunecoase de la ploaia de dimineaţă, murdărite de bălegar de cal şi de căcăreze lăsate de o turmă de oi şi îi îngădui calului să mărească pasul doar atunci când acesta ajunse la drumul spre Illian, însă nici atunci nu porni la trap. Nerăbdarea era un viciu atunci când începeai o călătorie despre care nu ştiai cât urma să dureze.

Hanurile stăteau înşiruite de-a lungul drumului, dincolo de debarcader – nişte clădiri cu acoperişurile plate, acoperite cu tencuială albă crăpată şi scorojită, ale căror tăblii din faţă erau şterse sau lipseau. Drumul acesta trecea prin partea de nord a mahalalei Rahad, unde bărbaţi îmbrăcaţi în zdrenţe stăteau tolăniţi pe băncile din faţa hanurilor, privindu-l posaci

cum trece pe lângă ei. Nu pentru că era Seanchan; el bănuia că pe aceştia nu îi însufleţea nimeni călare. Nimeni care era sărac lipit pământului. Însă, în scurt timp, el îi lăsă în urma lui, iar în următoarele câteva ore, trecu pe lângă livezi de măslini şi mici ferme, unde muncitorii erau îndeajuns de obişnuiţi cu trecătorii ca să nu îşi ridice privirile şi să se oprească din lucru. Nu treceau mulţi oameni pe drum, doar o mână de căruţe ale fermierilor şi două caravane ale negustorilor care se îndreptau huruind spre Ebou Dar, înconjurate de gărzi tocmite. Mulţi dintre căruţaşi şi amândoi negustorii purtau bărbi în stilul illianer. Părea ciudat că Illianul continua să facă comerţ cu Ebou Dar în vreme ce lupta împotriva Imperiului, oamenii de pe acest ţărm al Mării Răsăritului erau adeseori ciudaţi şi aveau obiceiuri ciudate şi aduceau prea puţin cu ce spuneau poveştile despre patria măreţului Aripă-de-Şoim. Adeseori, nu aduceau defel. Aceştia trebuiau înţeleşi, desigur, dacă aveau să facă parte din Imperiu, însă înţelegerea era pentru alţii, era mai presus de el. El avea o datorie.

Fermele lăsară loc ţinuturilor împădurite şi câmpiilor pline de tufişuri, iar umbra i se alungea în faţă, căci soarele se apropia de linia orizontului când el văzu ceea ce căuta. Chiar în faţa lui, Ajimbura stătea ghemuit în partea dinspre miazănoapte a drumului, cântând la un fluier din trestie, întruchipând imaginea unui pierde-vară. Înainte ca să ajungă Karede la el, Ajimbura îşi vârî fluierul la curea, îşi strânse mantia maro şi dispăru printre tufişuri şi copaci. Aruncând o privire în urmă ca să se asigure că nu era nimeni pe drum în direcţia din care venise, Karede îl mână pe Aldazar înspre pădure, în acelaşi loc.

Bărbatul mărunţel îl aştepta în apropierea drumului, într-un pâlc de pini mari, cel mai înalt ajungând cu lejeritate până la treizeci de metri. El îşi plecă spatele cocoşat şi se urcă în şaua unui roib zvelt, cu toate cele patru picioare albe. Insista că picioarele albe la un cal însemna noroc.

– Pe-aici, Preaînalte? zise el, iar la un semn de permisiune din partea lui Karede, el își întoarse calul și se afundă în pădure.

Aveau o distanță mică de străbătut, nu mai mult de o jumătate de milă, însă nimeni care ar fi trecut pe drum nu ar fi bănuit ce aștepta acolo, în luminișul mare. Musenge adusese o sută de Gărzi, călare pe cai buni, și douăzeci de Ogieri-Grădinari, toți cu armuri, pe lângă caii de povară care cărau provizii pentru două săptămâni. Calul de povară pe care Ajimbura îl adusese cu o zi în urmă, care căra armura lui Karede, trebuie să se fi aflat printre ei. Un grup de femei *sul'dam* stăteau lângă caii lor, unele mângâindu-le pe cap pe cele șase *damane* aflate în lesă. Musenge veni călare în întâmpinarea lui Karede, împreună cu Hartha, Primul Grădinar, mergând cu pași mari și întunecat la față alături de el, cu toporul cu ciucuri verzi pe umăr. Una dintre femei, Melitene, *der'sul'dama* Înaltei Doamne Tuon, urcă în șa și li se alătură.

Musenge și Hartha își duseră pumnii în dreptul inimii, iar Karede le răspunse la salut, îndreptându-și însă ochii spre *damane*. Înspre una anume, o femeie micuță care era mângâiată pe păr de o *sul'dam* oacheșă, cu fața pătrățoasă. Fața unei *damane* era întotdeauna înșelătoare – acestea îmbătrâneau încet și trăiau foarte mult – însă pe fața acesteia exista o diferență pe care el învățase să o recunoască, deoarece aparținea acelora care își ziceau Aes Sedai.

– Ce scuză ai găsit ca să le scoți pe toate deodată din oraș? întrebă el.

– Exercițiu, General al Stindardelor, răspunse Melitene cu un zâmbet strâmb. Lumea crede mereu în exerciții.

Se zicea că Înalta Doamnă Tuon nu avea nevoie, de fapt, de *der'sul'dame* ca să îi pregătească proprietatea sau de *sul'dame*, însă Melitene, cu fire mai mult cărunte decât negre în părul ei, era pricepută nu numai în meșteșugul ei și știa

ceea ce cerea el, de fapt. El îi ceruse lui Musenge să aducă o pereche de *damane*, dacă putea.

– Niciunul dintre noi nu va fi lăsat în urmă, General al Stindardelor. Niciodată pentru așa ceva. Cât despre Mylen... Aceasta trebuie să fi fost fosta Aes Sedai. După ce-am ieșit din oraș, le-am spus *damanelor* motivul plecării. Este întotdeauna mai bine dacă ele știu la ce să se aștepte. De-atunci, încercăm s-o liniștim pe Mylen. O iubește pe Înalta Doamnă. Toate o iubesc, dar Mylen o venerează de parcă aceasta ar sta deja pe Tronul de Cleștar. Dacă Mylen va pune mâna pe una dintre aceste „Aes Sedai", ea chicoti, va trebui să ne grăbim ca femeia să nu ajungă atât de bătută, încât să nu mai merite să fie ținută în lesă.

– Nu văd ce-i așa de amuzant, tună Hartha.

Ogierul avea pielea mai înăsprită de vreme și părul mai cărunt decât Musenge, o mustață lungă și cărunță și ochi ca două pietre care se holbau de sub coif. El fusese Grădinar încă dinainte să se fi născut tatăl lui Musenge, poate chiar dinainte să se nască bunicul acestuia.

– N-avem nicio țintă. Alergăm după himere.

Melitene deveni brusc serioasă, iar Musenge păru mai necruțător decât Hartha, dacă acest lucru era posibil.

În zece zile, oamenii pe care îi căutau ei trebuie să fi lăsat mile întregi în urma lor. Cele mai pricepute surori pe care le putea trimite Turnul Alb nu ar fi atât de ostentative încât să o ia spre răsărit după șiretlicul cu Jehannah, nici atât de proaste încât s-o ia înspre miazănoapte. Așadar, aveau de cercetat o regiune vastă, care se întindea la nesfârșit.

– Atunci, ar trebui să ne aruncăm năvodul fără întârziere, zise Karede, și să îl aruncăm cu precizie.

Musenge și Hartha încuviințară din cap. Pentru Gărzile Morții, ceea ce trebuia făcut avea să se facă, chiar dacă asta însemna să prindă vântul.

CAPITOLUL 5

Făurirea unui ciocan

El fugea cu uşurinţă prin noapte, în ciuda zăpezii care acoperea pământul. Era una cu umbrele, furişându-se prin pădure, clarul de lună fiind la fel de limpede pentru ochii lui ca lumina soarelui. Un vânt rece îi zburli blana groasă şi, brusc, îi aduse un miros care făcu să i se zbârlească părul şi inima să îi bubuie în piept, cuprinsă de o ură mai mare decât faţă de Nenăscuţi. Ură şi certitudinea că se apropia moartea. Nu mai avea de ales, nu acum. Fugea repede spre moarte.

Perrin se trezi brusc în întunericul ca smoala, înainte de ivitul zorilor, sub una dintre căruţele de provizii cu roţi înalte. Frigul îi intrase în oase din pământ, în ciuda mantiei căptuşite cu blană groasă şi a celor două pături, şi sufla o briză capricioasă, nici puternică, nici constantă pentru a putea fi numită „vânt slab", dar care te îngheţa. Când îşi frecă faţa cu mâinile înmănuşate, pojghiţa de gheaţă ce i se aşternuse pe barba scurtă crăpă. Bine măcar că nu părea să mai fi nins în timpul nopţii. De prea multe ori se trezise acoperit de

un strat de zăpadă în ciuda faptului că se adăpostise sub o căruță, plus că ninsoarea îngreuna lucrurile pentru iscoade. El își dorea să poată vorbi cu Elyas așa cum vorbea cu lupii, căci n-ar mai fi nevoit să îndure această așteptare nesfârșită. Oboseala se ținea de el ca o a doua piele; nici nu își mai aducea aminte când dormise ultima oară ca un prunc. Oricum, somnul, sau lipsa lui, nu părea să mai aibă vreo importanță. Mai nou, doar fierbințeala furiei îi mai dădea putere să meargă mai departe.

El nu credea că visul fusese cel care îl trezise. În fiecare noapte mergea la somn așteptându-se să aibă coșmaruri și în fiecare noapte acestea îl vizitau. În cel mai rău coșmar, o vedea pe Faile moartă sau nu o mai găsea niciodată. Când avea aceste coșmaruri, se trezea ud leoarcă de sudoare și cuprins de frisoane. Când avea alte coșmaruri mai puțin îngrozitoare, el reușea să doarmă sau se trezea doar pe jumătate, chiar dacă Trolocii îl spintecau de viu ca să îl gătească în oală sau vreun Draghkar îi mânca sufletul. Cu toate că acest vis dispărea repede, cum făceau visele, el își amintea că fusese lup și mirosise... Ce? Ceva ce lupii urau mai mult decât Myrddraalii. Ceva ce un lup știa că îl va ucide. Certitudinea pe care o avusese în vis dispăruse, rămânând doar o vagă impresie. El nu fusese în visul lupilor, acea reflexie a acestei lumi, unde lupii morți trăiau în continuare și unde cei vii puteau merge ca să se sfătuiască cu ei. Visul lupilor îi rămânea întotdeauna limpede în minte după ce ieșea din el, fie că intra acolo în mod conștient sau nu. Totuși, acest vis părea aievea și cumva urgent.

Stând nemișcat pe spate, el își trimise mintea să cerceteze, să simtă lupii. Încercase să se folosească de lupi în vânătoarea lui, dar în zadar. A le stârni interesul în faptele celor cu două picioare era un lucru cel puțin greu. Aceștia evitau grupurile mari de oameni, iar pentru ei era îndeajuns ca să se

ferească. Oamenii alergau după vânat și majoritatea lor încercau să ucidă un lup atunci când îl vedeau. Gândurile lui nu găsiră nimic, apoi, după un timp, el îi simți pe lupi, în depărtare. Nu știa cât de departe erau, dar era ca și cum încercai să surprinzi o șoaptă ce îți trecea pe lângă ureche. Cale lungă. Era ciudat. În ciuda satelor și a moșiilor răzlețe, ba chiar a câte unui oraș pe ici, pe colo, acesta era tărâmul lupilor, cu păduri virgine în cea mai mare parte a lor, cu destule căprioare și vânat mai mic.

Trebuia să fii întotdeauna ceremonios atunci când te adresai unei haite din care nu făceai parte. Politicos, el își trimise numele printre lupi, Tăuraș, își împărtăși mirosul și le primi pe ale lor drept răspuns: Vânătoarea-Frunză și Ursul Mare, Coadă Albă și Pană și Tunetul Negurii și o înșiruire de alte nume. Era o haită generoasă, iar Vânătoarea-Frunză, o femelă cu un simțământ al certitudinii, era lidera lor. Pană, inteligent și în floarea vârstei, era perechea ei. Ei auziseră de Tăuraș, erau nerăbdători să vorbească cu prietenul legendarului Colț Lung, primul cu două picioare care învățase cum să vorbească cu lupii după o lungă perioadă de timp în care Vârstele parcă se pierduseră în negura trecutului. Totul era un torent de imagini și amintiri de mirosuri pe care mintea lui le transforma în cuvinte, căci el credea că acestea deveneau cumva imagini și mirosuri pe care ei le puteau înțelege.

„Vreau să aflu ceva, gândi el odată ce terminară de schimbat saluturi. Ce urăște un lup mai mult decât un Nenăscut?" El încerca să își reamintească mirosul din vis, să-l adauge și pe acesta, însă i se șterse din amintire. „Ceva ce un lup știe că înseamnă moarte."

Îi răspunse tăcerea și un miros de teamă amestecată cu ură, determinare și șovăială. El mirosise teamă la lupi și înainte – cel mai mult se temeau de incendiile care mistuiau pădurea, sau asta ar fi zis el –, însă acest soi de frică îți făcea

părul măciucă, te făcea să te cutremuri şi să tresari speriat în calea lucrurilor nevăzute. Hotărât să meargă mai departe cu orice preţ, el simţea această frică apropiată de groază. Lupii nu trăiau niciodată o astfel de spaimă. Doar că aceştia o simţeau.

Ei dispărură rând pe rând din conştiinţa lui, un act voit de a-l îndepărta, până când mai rămase doar Vânătoarea-Frunză. „Ultima Vânătoare se apropie", zise ea în cele din urmă, apoi dispăru şi ea.

„V-am jignit?, trimise el prin gând. Dacă e aşa, am făcut-o din neştiinţă."

Însă nu mai primi niciun răspuns. Lupii aceştia n-aveau să mai vorbească cu el, cel puţin nu prea degrabă.

„Ultima Vânătoare se apropie." Aşa numeau lupii Ultima Bătălie, Tarmon Gai'don. Ştiau că vor fi acolo, la ultima confruntare dintre Lumină şi Umbră, cu toate că nu puteau explica motivul. Unele lucruri erau sortite, la fel de sigure ca răsăritul şi apusul soarelui şi lunii, şi mai era sortit să moară mulţi lupi în Ultima Vânătoare. Ei se temeau de altceva. Perrin avea sentimentul puternic că şi el urma să fie acolo, cel puţin era menit să fie, dar dacă Ultima Bătălie avea să izbucnească în curând, atunci nu el nu va fi acolo. Avea o treabă de făcut de la care nu se putea eschiva – nu voia să se eschiveze! –, nici măcar pentru Tarmon Gai'don.

Alungându-şi din minte fricile neştiute şi Ultima Bătălie deopotrivă, el îşi scoase mănuşile şi îşi băgă mâna în buzunarul unde ţinea şnurul din piele. Într-un ritual de dimineaţă, degetele lui făceau mecanic un alt nod, apoi alunecau de-a lungul şnurului, numărând. Douăzeci şi două de noduri. Douăzeci şi două de dimineţi de când Faile fusese răpită.

La început, el nu se gândise că va fi nevoie să ţină socoteala. În acea primă zi, el crezuse că era rece şi amorţit, dar concentrat; cu toate acestea, privind în urmă, îşi dădea seama că fusese copleşit de o furie dezlănţuită şi de o nevoie

mistuitoare să dea de urma clanului Shaido cât mai repede cu putinţă. Bărbaţi din alte clanuri se număraseră printre Aielii care o răpiseră pe Faile, însă se dovedise că majoritatea erau Shaido, iar el îi vedea pe toţi aşa. Nevoia de a o smulge pe Faile din mâinile lor, înainte ca aceasta să fie rănită, îi strânsese atât de tare grumazul, încât mai că îl sufocase. Le va salva şi pe celelalte femei capturate odată cu ea, desigur, dar uneori trebuia să le enumere numele în cap ca să se asigure că nu le va uita. Alliandre Maritha Kigarin, Regina Ghealdanului şi supusa lui. I se părea în continuare nefiresc să aibă pe cineva legat prin jurământ de el, mai ales o regină – doar era fierar! Fusese fierar, cândva – dar el avea responsabilităţi faţă de Alliandre, căci, dacă n-ar fi fost el, ea nu s-ar fi aflat niciodată în pericol. Bain din clanul Shaarad din Stânca Neagră şi Chiad din clanul Goshien din Râul Pietrele, Fecioare ale Lăncii Aiel, care o urmaseră pe Faile în Ghealdan şi în Amadicia. Ele îi înfruntaseră şi pe Troloci în Ţinutul celor Două Râuri atunci când Perrin avusese nevoie de orice mână putea ţine o armă, iar prin asta ele îşi câştigaseră dreptul de a-l chema în ajutor. Arrela Shiego şi Lacile Aldorwin, două femei tinere şi nesăbuite, care credeau că puteau învăţa cum să fie Aiel, sau o versiune ciudată a Aielilor. Acestea îi juraseră credinţă Failei, la fel şi Maighdin Dorlain, o refugiată săracă lipită pământului pe care Faile o luase sub aripa ei protectoare ca să-i fie slujnică. El nu îi putea abandona pe oamenii lui Faile. Faile ni Bashere t'Aybara.

Lista de nume se termină cu ea, soţia lui, lumina ochilor lui. Scoţând un geamăt, el strânse în pumn şnurul atât de tare, încât nodurile i se impregnară dureros în palma înăsprită de zilele îndelungate în care mânuise ciocanul în fierărie. Lumină, douăzeci şi două de zile!

Deoarece lucrase cu fierul, el învăţase că graba strica metalul, dar, la început, fusese grăbit, Călătorind înspre

miazăzi prin porţile deschise de Grady şi Neald, doi Asha'mani, până acolo unde fuseseră descoperite urmele clanului Shaido, apoi sărind din nou spre miazăzi, în direcţia unde duceau urmele lor, de îndată ce Asha'manii puteau deschide alte porţi. Se perpelise pentru fiecare ceas de care aceştia aveau nevoie ca să se odihnească de când o deschiseseră pe prima şi le ţinuseră pe restul deschise ca să poată trece toată lumea prin ele, în mintea lui stăruind doar gândul de a o elibera pe Faile cu orice preţ. Petrecuse zile întregi de suferinţă, care creştea din ce în ce mai mult, căci iscoadele se răspândiseră tot mai departe, în sălbăticiunea nelocuită, fără să descopere nici cea mai mică urmă cum că cineva ar fi trecut pe-acolo până când ştiu că trebuia să se întoarcă, irosind alte zile ca să cerceteze tot acel teren unde Asha'manii îl duseseră dintr-un pas, căutând un indiciu care să îi spună încotro o luaseră Shaido.

El ar fi trebuit să ştie că ei se vor întoarce. Luând-o spre miazăzi, ei ajunseră pe tărâmuri mai calde, fără zăpadă, care Aielilor le păreau ciudate, dar ajunseră şi mai aproape de Seanchanii din Ebou Dar. El ştia despre Seanchani şi s-ar fi aşteptat ca şi Shaido să afle despre ei. Pe aceştia îi interesa jaful, nu o luptă împotriva Seanchanilor şi a *damanelor*. Zile întregi de mărşăluit prin zăpadă, cu iscoade trimise înainte, zile întregi când ninsoarea îi orbea până şi pe Aieli şi îi obliga să se oprească iritaţi, asta până când, într-un final, Jondyn Barran descoperi un trunchi de copac zgâriat de o căruţă, iar Elyas dezgropă de sub zăpadă o suliţă Aiel ruptă. În cele din urmă, Perrin o luă spre răsărit, la o depărtare de aproape două zile sud faţă de locul unde Călătorise prima oară. Îi venise să urle atunci când realizase acest lucru, dar reuşise să se stăpânească. Nu putea ceda, nici măcar o clipă, nu atâta vreme cât Faile depindea de el. Din acel moment, începu să îşi stăpânească furia, începu să uite de ea.

Răpitorii ei câştigaseră un avans mare, deoarece el fusese grăbit, dar de atunci, el devenise la fel de grijuliu cum fusese la fierărie. Furia lui începea să prindă contur. De când descoperise din nou urma clanului Shaido, nu mai Călătorise dintr-un salt mai departe decât puteau merge şi aşteptând să se întoarcă iscoadele între răsărit şi apus. Făcuse bine că fusese cu băgare de seamă, deoarece Shaido schimbară brusc direcţia de mai multe ori, înaintând în zigzag de parcă nu se puteau hotărî asupra unei destinaţii. Sau poate se întorseseră ca să li se alăture altora din neamul lor. El nu putea să se ia decât după urme vechi şi tabere vechi, îngropate de zăpadă, însă toate iscoadele îi confirmau că rândurile Shaido începeau să se îngroaşe. Trebuie să fi fost cel puţin două sau trei clanuri laolaltă, poate mai multe, o pradă minunată de vânat. Însă încet, dar sigur, el începuse să îi ajungă din urmă. Asta era important.

În marşul lor, Shaido străbăteau distanţe mai mari decât şi-ar fi închipuit el că era posibil, având în vedere numărul lor şi zăpada; cu toate acestea, lor nu părea să le pese că cineva le lua urma. Credeau poate că nu ar fi îndrăznit nimeni să facă asta. Uneori, ei campaseră mai multe zile în acelaşi loc. Furia se transformă într-un scop. Sate, oraşele şi ferme distruse rămâneau în urma clanului Shaido de parcă aceştia erau nişte lăcuste umane, magaziile şi lucrurile de valoare erau erau jefuite, bărbaţii şi femeile luaţi de parcă ar fi fost nişte vite. Adeseori, nu mai rămânea nimeni până când ajungea el, doar case pustii, căci oamenii căutau de mâncare în altă parte ca să poată supravieţui până la primăvară. El trecuse râul Eldar în Altara, în locul unde, odinioară, bacul folosit de vânzătorii ambulanţi şi de fermierii locali, nu de negustori, făcea legătura dintre două sate, situate pe malurile împădurite ale râului. Habar nu avea cum reuşiseră Shaido să treacă râul, însă el îi pusese pe Asha'mani să

deschidă porți. Tot ceea ce mai rămăsese din bac erau debarcaderele din piatră dură de pe ambele maluri, iar cele câteva construcții nearse erau pustii, în afară de trei câini costelivi, care se îndepărtau atunci când vedeau oameni. Furia se înteți și luă forma unui ciocan.

În dimineața precedentă, el ajunsese într-un sătuc unde două mâini de oameni uluiți și cu fețele murdare se holbaseră la sutele de lăncieri și arcași care ieșiseră călare din pădure la ivitul zorilor, după Vulturul Roșu din Manetheren și Capul de lup purpuriu, Stelele Argintii din Ghealdan și Șoimul Auriu din Mayene, urmați de șiruri lungi de căruțe cu roți înalte și șiruri de cai gata să fie încălecați. La vederea lui Gaul și a celorlalți Aieli, oamenii aceia ieșiră din starea lor de paralizie și începură să o ia la fugă spre copaci, cuprinși de panică. Fusese greu să îi prindă pe câțiva ca să le răspundă la întrebări; mai degrabă ar fi fugit până și-ar fi dat duhul decât să îl fi lăsat pe vreun Aiel să se apropie. În Brytan trăiseră doar câteva familii, dar Shaido luaseră cu ei, în urmă cu doar două zile, nouă bărbați și femei tinere, precum și toate animalele lor. Două zile. Ciocanul era o unealtă folosită pentru un scop și o țintă.

El știa că trebuie să fie chibzuit, altminteri ar fi pierdut-o pe Faile pentru totdeauna, însă, în cazul în care era prea chibzuit, ar fi putut să o piardă. În ziua precedentă, dimineața, el le spusese acelora care mergeau în față să cerceteze dacă trebuia să meargă mai departe decât înainte, să grăbească pasul, și să se întoarcă doar la o rotire completă a soarelui – asta dacă nu dădeau de urma clanului Shaido mai devreme. În scurt timp, soarele avea să răsară și, la câteva ore după aceea, Elyas și Gaul și ceilalți aveau să se întoarcă, precum și Fecioarele și bărbații din Ținutul celor Două Râuri, despre care el știa că puteau lua urma unei umbre peste întinderea apei. Oricât de repede se mișcau Shaido,

iscoadele se puteau mişca şi mai repede. Înaintarea lor nu era îngreunată de familii, căruţe şi prizonieri. De astă dată, ei îi vor putea spune exact unde se aflau Shaido. Şi îi vor spune. Era convins de asta până în măduva oaselor. Certitudinea îi curgea prin vene. O va găsi pe Faile şi o va elibera. Acest lucru era mai important decât orice altceva, mai important decât viaţa însăşi, atâta vreme cât el trăia suficient de mult ca să îl ducă la bun sfârşit, căci *era* un ciocan acum, iar dacă exista o cale prin care să înfăptuiască acest lucru, orice cale, avea de gând să îi lovească pe aceşti Shaido ca un ciocan până când îi făcea bucăţi.

Azvârlind păturile de pe el, Perrin îşi puse din nou mănuşile, îşi luă toporul care zăcea lângă el, cu lama în formă de semilună echilibrată pe o ţepuşă grea, şi se rostogoli sub cerul liber, ridicându-se în picioare pe zăpada bătătorită şi îngheţată. Telegile îl înconjurau, aşezate pe rânduri, pe câmpurile de odinioară din Brytan. Sosirea altor venetici, atât de mulţi la număr, şi înarmaţi, cu flamurile lor străine, fusese prea mult pentru supravieţuitorii acelui sătuc. De îndată ce Perrin le dăduse drumul, amărâţii care mai rămăseseră fugiseră în pădure, cărând în spinare sau pe sănii lucrurile pe care apucaseră să le ia. Aceştia fugiseră mâncând pământul, de parcă Perrin ar fi fost un alt Shaido, fără să mai arunce o privire în spate de teamă ca el să nu îi urmărească.

Când el îşi vârî coada toporului prin gaica groasă de la cingătoare, o umbră de lângă o teleagă din apropiere se făcu mai mare şi se transformă într-un bărbat înfăşurat într-o mantie care părea neagră în întuneric. Perrin nu fu surprins; deşi în aer plutea un miros puternic ce venea de la cele câteva mii de animale, caii pregătiţi pentru încălecat şi caii de căruţe priponiţi, ca să nu mai pomenim de putoarea dulceagă de bălegar, însă el tot percepuse mirosul celuilalt când se trezise. Mirosul de om ieşea întotdeauna în evidenţă. Şi-apoi, Aram

era mereu acolo atunci când Perrin se deştepta, aşteptând. Semiluna care se afla în scădere pe cer lumina suficient de tare încât el să poată vedea faţa celuilalt bărbat, chiar dacă nu desluşit, şi teaca cu mâner de alamă a sabiei acestuia, care i se ivea de-a curmezişul dincolo de umăr. Aram fusese Pribeag odinioară, însă Perrin nu credea că acesta va mai fi vreodată, chiar dacă purta haina cu dungi viu colorate specifică Pribegilor. Pe faţa lui Aram se putea vedea acum o încruntare aspră pe care umbrele lunii nu o puteau ascunde. Bărbatul părea mereu gata să îşi scoată sabia, iar de când fusese răpită Faile, furia părea să facă parte din mirosul lui. Se schimbaseră multe atunci când Faile fusese răpită. Oricum, Perrin înţelegea ce era furia. Nu-o înţelesese cu adevărat înainte ca Faile să fie răpită.

– Vor să te vadă, Seniore Perrin, zise Aram, arătând cu capul spre două siluete întunecate care aşteptau mai încolo, între şirurile de telegi. Cuvintele ieşiră însoţite de un abur subţire în aerul rece. Le-am spus să te lase să dormi.

Acesta era defectul lui Aram; avea prea multă grijă de el fără să i se ceară.

Cercetând aerul, Perrin separă mirosurile celor două umbre de mirosul cailor care le masca.

– Îi voi vedea acum. Pune să mi-l pregătească pe Trăparu', Aram.

El încerca să urce în şa înainte să se trezească şi restul celor din tabără. Asta se datora parţial faptului că nu avea răbdare să stea prea mult timp nemişcat. Dacă stătea nemişcat, nu avea să îi prindă pe Shaido. Şi parţial ca să nu fie nevoit să stea în compania vreunei persoane pe care o putea ocoli. El s-ar fi dus cu iscoadele dacă bărbaţii şi femeile care făceau deja treaba asta nu erau mult mai pricepuţi decât el.

– Da, Seniore.

Ceva pregnant pătrunse în mirosul lui Aram în vreme ce acesta se îndepărta anevoie prin zăpadă, însă Perrin abia dacă simți. Numai ceva important l-ar fi smuls pe Sebban Balwer de sub pături în întuneric, cât despre Selande Darengil...

Balwer părea slab chiar și în mantia umflată, iar fața ciupită de vărsat îi era ascunsă sub glugă. Dacă el ar fi stat cu spatele drept în loc să stea cocoșat, tot ar fi fost cu cel mult o palmă mai înalt decât femeia cairhienină, care nu era înaltă. Cuprinzându-se cu brațele, el țopăia de pe un picior pe celălalt, încercând să alunge frigul pe care trebuie că îl simțea prin cizme. Selande, îmbrăcată într-o haină bărbătească neagră și pantaloni, încerca din răsputeri să nu ia în seamă temperatura, în ciuda albului pufos care îi marca fiecare respirație. Deși tremura, ea reușea să pară falnică stând nemișcată, cu o parte a mantiei azvârlită pe spate și cu o mână înmănușată pe mânerul sabiei. Gluga mantiei îi era pe spate, lăsându-i la vedere părul tuns scurt, în afară de coada de pe spate, care era legată la ceafă cu o panglică neagră. Selande era conducătoarea acelor neghiobi care se dădeau drept Aieli. Aieli cu săbii. Mirosul ei era moale și dens ca pelteaua. Era îngrijorată. Balwer mirosea... determinat... deși, aproape mereu era așa, cu toate că nu exista niciodată înflăcărare în determinarea lui, ci doar concentrare.

Bărbatul mărunțel și slab se opri din țopăit și făcu în grabă o plecăciune rigidă.

– Domnița Selande are vești pe care cred că ar trebui să le auzi din gura ei, Seniore. Vocea subțire a lui Balwer era seacă și precisă, la fel ca stăpânul ei. El ar vorbi la fel și dacă și-ar pune capul pe butucul călăului. Domniță, dacă poftești?

El era un simplu secretar – al Failei, al lui Perrin –, un individ modest și agitat în cea mai mare parte, iar Selande era o femeie de viță nobilă. Cuvintele lui Balwer sunară mai mult decât o cerere.

Ea îi aruncă o privire aspră cu coada ochiului, mişcându-şi sabia, iar Perrin se pregăti să o înşface. El nu credea că ea ar fi folosit-o, într-adevăr, împotriva bărbatului, dar totuşi nu ar fi băgat mâna în foc pentru ea sau pentru oricare dintre prietenii ei caraghioşi, ca să nu ia în considerare acest gând. Balwer se mulţumi doar să o privească, cu capul înclinat într-o parte, iar în mirosul lui se simţea nerăbdarea, nu îngrijorarea.

Printr-o mişcare bruscă a capului, ea îşi îndreptă atenţia spre Perrin.

– Te văd, Seniore Perrin Ochi-de-Aur, începu ea în acceptul precis din Cairhien, dar, conştientă că el nu prea avea răbdare la pretinsele ei formalităţi de Aiel, se grăbi să continue. Am aflat trei lucruri în noaptea asta. Primul, cel mai puţin important, Haviar mi-a raportat că Masema a trimis un alt călăreţ înapoi în Amadicia ieri. Nerion a încercat să îi ia urma, dar a pierdut-o.

– Spune-i lui Nerion că am zis eu să nu mai urmărească pe nimeni, îi spuse Perrin pe un ton aspru. Şi spune-i acelaşi lucru şi lui Haviar. Ar trebui să ştie asta! Ei trebuie să privească, să asculte şi să raporteze ceea ce văd şi aud, nimic mai mult. M-ai înţeles?

Selande încuviinţă repede din cap, o urmă de teamă pătrunzând în mirosul ei pentru o clipă. Teamă de el, bănuia Perrin, teamă că el era furios pe ea. Ochii aurii ai unui bărbat îi putea tulbura pe unii oameni. El îşi luă mâna de pe topor şi îşi împreună mâinile la spate.

Haviar şi Nerion erau alţi doi – unul tairen, celălalt cairhienin – dintre cei douăzeci şi patru de tineri neghiobi ai Failei. Faile îi folosise pe aceştia ca iscoade, lucru care încă îl mai irita dintr-un oarecare motiv, cu toate că ea îi spusese în faţă că spionajul era treaba unei neveste. Un bărbat trebuia să asculte cu atenţie atunci când credea că soţia lui glumea; se putea ca ea să nu glumească. Întreaga idee de spionaj îl făcea

să se simtă inconfortabil, dar dacă Faile se putea folosi de ei în acest scop, atunci o putea face și soțul ei, atunci când era nevoie. Însă doar pe cei doi. Masema părea convins că toată lumea, în afară de Iscoadele Celui Întunecat, era sortită să îl urmeze mai devreme sau mai târziu; cu toate acestea, ar fi putut cădea la bănuieli dacă prea mulți plecau din tabăra lui Perrin ca să îl urmeze.

– Nu-i spune Masema, nici măcar aici, adăugă el pe neașteptate.

În ultima vreme, bărbatul pretindea că Masema Dagar era mort; de fapt, se ridicase din mormânt ca Profet al Dragonului Renăscut, fiind mai sensibil ca oricând la pomenirea numelui său anterior.

– Îți dai drumul la gură în locul nepotrivit și s-ar putea să ai noroc dacă el îi va pune pe câțiva dintre răufăcătorii lui doar să te biciuiască data viitoare când te vor prinde singură.

Selande încuviință din nou din cap, cu gravitate, iar de data aceasta nu se mai simți frica în mirosul ei. Lumină, idioții lui Faile habar nu aveau de ce trebuiau să se teamă.

– Mai e puțin până la ivitul zorilor, murmură Balwer, tremurând și strângându-și mai tare mantia pe lângă corp. Se vor trezi cu toții în scurtă vreme și este mai bine ca unele chestiuni să fie discutate pe ascuns. Dacă domnița vrea să continue?

Și, încă o dată, aceasta fu mai mult decât o sugestie. Selande și ceilalți adepți ai Failei nu provocaseră decât necazuri, după părerea lui Perrin, iar Balwer părea să îi caute pricină dintr-un oarecare motiv. Ea tresări stânjenită și îngână o scuză.

Perrin își dădu seama că întunericul începea, într-adevăr, să se risipească, cel puțin în ochii lui. Cerul era încă întunecat, presărat cu stele strălucitoare, însă el aproape că reușea să distingă culorile celor șase dungi subțiri care brăzdau partea din față a hainei Selandei. Le putea deosebi, măcar. Când își dădu seama că dormise mai mult decât de

obicei, el mârâi. Nu își permitea să cedeze oboselii, oricât de epuizat ar fi fost. Trebuia să asculte raportul Selandei – ea nu își făcea griji că Masema și-ar fi putut trimite călăreții; bărbatul făcea asta aproape în fiecare zi – cu toate acestea, el se uită neliniștit după Aram și Trăparu'. Urechile lui interceptau zgomotele ce răzbăteau din locul unde erau priponiți caii, dar nu își vedea calul încă.

– Al doilea lucru, Seniore, zise Selande, este acela că Haviar a văzut o grămadă de butoaie cu carne de pește și de vită la saramură, marcate cu însemnele altarane. Zice că există și altarani printre oamenii lui Mas... oamenii Profetului. Câțiva par a fi meșteșugari, iar unu sau doi ar putea fi negustori sau edili ai orașului. Oricum, bărbați și femei cu influență, oameni puternici, iar unii dintre ei nu par să fie siguri că au luat decizia corectă. Câteva întrebări ar putea dezvălui de unde provine carnea de pește și de vită. Și poate ți-ar aduce mai multe iscoade.

– Știu de unde provine carnea de pește și de vită, cum prea bine știi și tu, zise Perrin, pe un ton iritat.

El își strânse pumnii la spate. Nădăjduise că viteza cu care se mișca îl va împiedica pe Masema să trimită bande de ucigași. Căci asta erau, și la fel de răi ca Shaido, dacă nu mai răi. Aceștia le ofereau oamenilor ocazia să îi jure credință Dragonului Renăscut, iar cei care refuzau sau, pur și simplu, șovăiau prea mult, mureau de foc și sabie. Oricum, fie că i se alăturau sau nu lui Masema, cei care jurau credință trebuiau să facă donații generoase pentru a sprijini cauza Profetului, în vreme ce aceia care mureau erau considerați drept Iscoade ale Celui Întunecat, iar bunurile le erau confiscate. Hoții își pierdeau o mână, după legea lui Masema, dar nimic din ceea ce făceau oamenii lui nu se numea furt, tot după legea lui. După legea lui, omorul și alte câteva nelegiuiri erau pedepsite cu spânzurătoarea, cu toate acestea, destul de mulți

dintre adepții lui păreau să prefere omorul decât să accepte jurăminte. Astfel, aceștia puteau jefui mai mult, iar pentru unii dintre ei, omorul era un joc plăcut înainte de a mânca.

– Spune-le să se țină departe de altaranii ăștia, continuă Perrin. Tot soiul de oameni i se alătură lui Masema și, chiar dacă au îndoieli, în scurt timp, aceștia ajung să duhnească a râvnă. Atunci, aceștia nu ar șovăi să-i scoată măruntaiele aproapelui, darămite cuiva care pune întrebările greșite. Eu vreau să știu ce face Masema, ce pune la cale.

Era limpede că bărbatul avea un plan. Masema susținea că era o blasfemie pentru oricine, în afară de Rand, dacă apuca Izvorul; susținea că nu voia altceva decât să i se alăture lui Rand la răsărit. Ca întotdeauna, atunci când se gândea la Rand, culorile începeau să se învârtă în capul lui Perrin, de astă dată mai vii ca de obicei, însă mânia le transformă în vapori. Blasfemie sau nu, Masema acceptase să Călătorească, ceea ce nu însemna doar a conduce Puterea, ci *bărbați* care o conduceau. Și, indiferent ce susținea, el o făcuse ca să rămână în apus cât mai mult timp cu putință, nu ca să ajute la salvarea Failei. Perrin înclina să se încreadă în oameni până când aceștia se dovedeau a fi nedemni de încredere, însă o singură adulmecare a lui Masema îi spusese că bărbatul era la fel de nebun ca un animal cuprins de turbare și mai puțin de încredere.

El se gândise la mai multe căi pentru a-i nărui planul acela, oricare ar fi fost el. Căi prin care să îl oprească pe Masema să mai ucidă și să mai dea foc. Masema avea zece sau douăsprezece mii de oameni cu el, poate mai mulți – bărbatul nu era foarte direct când venea vorba despre cifre, iar felul dezordonat în care își așezau tabăra făcea imposibilă numărarea lor –, și mai puțin de un sfert din aceștia îl urmau pe Perrin, câteva sute fiind căruțași și grăjdari, precum și alții care mai mult ar fi încurcat decât ar fi ajutat într-o bătălie; cu

toate acestea, cu trei Aes Sedai şi doi Asha'mani, ca să nu mai pomenească de cele şase Înţelepte Aiel, el îl va putea opri din drum pe Masema. Înţeleptele şi două dintre Aes Sedai vor fi nerăbdătoare să se implice. Mai mult decât dornice. Îi doreau moartea lui Masema. Însă dezbinarea oştii lui Masema n-ar face decât să o împartă în sute de bande mai mici, care s-ar împrăştia pe tot cuprinsul Altarei şi mai departe, continuând să jefuiască şi să ucidă, doar pentru ei, nu în numele Dragonului Renăscut. „Dezbinarea clanului Shaido ar avea aceleaşi urmări", îşi zise el, alungând acest gând. Era nevoie de timp ca să îl oprească pe Masema, iar el nu avea timp. Bărbatul va trebui să ucidă până când Faile se va afla în siguranţă. Până când Shaido erau nimiciţi.

– Care este cel de-al treilea lucru pe care l-ai aflat în noaptea asta, Selande? întrebă el cu asprime în glas.

Spre mirarea lui, mirosul de îngrijorare al femeii deveni mai pătrunzător.

– Haviar a văzut pe cineva, zise ea încet. La început, n-a vrut să-mi spună. Vocea i se înăspri pentru o clipă. M-am asigurat că asta nu se va mai repeta. Inspirând adânc, ea păru că duce o luptă interioară, apoi izbucni: Masuri Sedai i-a făcut o vizită lui Masema... Profetul. Este adevărat, Seniore; crede-mă! Haviar a văzut-o de mai multe ori. Ea se furişează în tabăra lor cu gluga pe cap şi pleacă tot aşa, dar el i-a văzut bine faţa în vreo două dăţi. Un bărbat o însoţeşte de fiecare dată, iar uneori, o femeie. Haviar nu l-a văzut pe bărbat îndeajuns de bine ca să fie sigur, dar descrierea se potriveşte cu cea a lui Rovair, Străjerul lui Masuri, iar Haviar este convins că cealaltă femeie este Annoura Sedai.

Ea tăcu brusc, ochii ei având o strălucire întunecată la lumina lunii în timp ce îl privea. Lumină, era la fel de îngrijorată despre cum va primi el vestea ca despre semnificaţia acesteia! El se forţă să-şi desfacă pumnii. Masema le

dispreţuia pe surorile Aes Sedai la fel de mult cum le dispreţuia pe Iscoadele Celui Întunecat; mai că le considera a fi Iscoade ale Celui Întunecat. De ce ar primi vizita a două surori, atunci? De ce s-ar duce ele la el? Părerea Annourei despre Masema zăcea ascunsă în spatele misterului care le învăluia pe Aes Sedai şi în comentariile lor cu două înţelesuri care puteau însemna orice, însă Masuri spusese clar şi răspicat că bărbatul trebuia omorât ca un câine turbat.

– Asigură-te că Haviar şi Nerion stau cu ochii pe surori şi vezi dacă pot să tragă cu urechea la una dintre întâlnirile lor cu Masema.

Oare Haviar nu se înşelase cumva? Nu; relativ vorbind, existau puţine femei în tabăra lui Masema şi circula convingerea că tairenii o puteau confunda pe una dintre acele cotoroanţe nespălate, cu ochi ucigaşi, cu Masuri. De obicei, soiul de femei dornice să mărşăluiască alături de Masema îi făceau pe bărbaţi să semene cu nişte Pribegi.

– Spune-le să fie cu băgare de seamă însă. Mai bine să rateze ocazia decât să fie prinşi asupra faptului. N-or să fie de folos nimănui când vor atârna de copaci. Perrin ştia că vocea lui era aspră şi încercă să şi-o facă mai blândă. Era un lucru greu de făcut, având în vedere că Faile fusese răpită. V-aţi descurcat bine, Selande. Măcar vocea lui nu suna de parcă ar fi lătrat la ea. Tu, Haviar şi Nerion. Faile ar fi mândră dacă ar şti.

Un mic zâmbet înflori pe faţa ei şi se îndreptă puţin de spate, dacă asta era posibil. Mândria, curată şi strălucitoare, mândria pe care o aducea o reuşită, aproape că acoperea orice alt miros al ei!

– Mulţumesc, Seniore. Mulţumesc!

Ai fi zis că el tocmai îi oferise o recompensă. Poate că îi oferise, dacă se gândea mai bine. Totuşi, s-ar putea ca Faile să nu fie prea încântată că el se folosea de iscoadele ei sau că ştia

de ele. Odinioară, gândul că Faile ar fi putut să fie nemulţumită l-ar fi tulburat, dar asta fusese înainte ca el să afle despre iscoadele ei. Şi acea mică problemă referitor la Coroana Sfărâmată care îi scăpase lui Elyas. Toată lumea zicea că soţiile îşi ascundeau bine secretele, dar existau limite.

Potrivindu-şi mantia pe umeri cu o mână, Balwer tuşi în cealaltă.

– Bine zis, Seniore. Domniţă, sunt convins că vreţi să daţi mai departe poruncile Seniorului Perrin cât mai repede cu putinţă. N-ar fi bine să existe vreo neînţelegere.

Selande încuviinţă din cap fără să îşi ia ochii de la Perrin. Ea îşi deschise gura, iar Perrin era convins că voia să îi spună că nădăjduia să găsească apă şi umbră. Lumină, apă găseau din belşug, chiar dacă era în mare parte îngheţată, iar în acea perioadă a anului, nimeni nu avea nevoie de umbră, nici măcar la prânz. Probabil că aceasta fusese intenţia ei, căci şovăi înainte să spună:

– Harul să te binecuvânteze, Seniore. Dacă-mi îngădui îndrăzneala, Harul a binecuvântat-o pe domniţa Faile prin tine.

Perrin dădu scurt din cap. Simţea gust de cenuşă în gură. Harul avea un mod ciudat de a o binecuvânta pe Faile, dându-i un soţ care încă nu o găsise după mai bine de două săptămâni de căutări. Fecioarele spuseseră că ea fusese făcută *gai'shain*, că nu va fi tratată prost, însă fuseseră nevoite să recunoască faptul că aceşti Shaido îşi încălcaseră deja obiceiurile în sute de moduri diferite. După socoteala lui, a fi răpit era un tratament îndeajuns de prost. Cenuşă afurisită!

– Domniţa se va descurca foarte bine, Seniore, zise încet Balwer, privind cum Selande dispare în întunericul dintre telegi.

Această aprobare fu o surpriză; bărbatul încercase să îl convingă pe Perrin să nu îi folosească pe Selande şi pe

prietenii ei, pe motiv că aceştia erau nechibzuiţi şi nedemni de încredere.

– Are instinctele de care este nevoie. Cairhieninii le au, de obicei, la fel şi tairenii, într-o oarecare măsură, cel puţin nobilii, mai ales odată...

El tăcu brusc şi îl privi cu precauţie pe Perrin. Dacă ar fi fost vorba despre un alt bărbat, Perrin ar fi crezut că acesta vorbise mai mult decât voise, însă se îndoia că Balwer vorbea fără să gândească. Mirosul bărbatului rămase acelaşi – nu tremura aşa cum s-ar fi întâmplat în cazul unui bărbat nesigur pe el.

– Îmi îngădui să-mi exprim o părere sau două despre raportul ei, Seniore?

Scrâşnetul copitelor pe zăpadă anunţă venirea lui Aram, conducând de căpăstru armăsarul cenuşiu al lui Perrin şi juganul său sprinten. Cele două animale încercau să se muşte, iar Aram încerca să le ţină despărţite, deşi cu mare greutate. Balwer oftă.

– Poţi spune ce vrei să zici de faţă cu Aram, Jupâne Balwer, zise Perrin.

Bărbatul mărunţel îşi înclină capul a acceptare, dar oftă din nou. Toată lumea din tabără ştia că Balwer avea darul de a potrivi laolaltă zvonurile şi comentariile auzite din întâmplare şi lucrurile pe care le făcuseră oamenii ca să creeze o imagine a ceea ce se întâmplase cu adevărat sau ce s-ar putea întâmpla, iar Balwer însuşi considera acest lucru ca făcând parte din treaba lui de secretar, însă, dintr-un oarecare motiv, lui îi plăcea să pretindă că nu făcea asta. Era o prefăcătorie nevinovată, iar Perrin înclina să îi facă pe plac.

Luând hăţurile Trăparului din mâinile lui Aram, el zise:

– Mergi în urma noastră o vreme, Aram. Vreau să vorbesc între patru ochi cu Jupânul Balwer.

Oftatul lui Balwer fu atât de slab, încât Perrin abia dacă îl auzi.

Aram îi urmă pe cei doi fără să scoată un cuvânt când aceştia începură să păşească, zăpada îngheţată scrâşnind sub tălpile lor, însă mirosul lui deveni din nou înţepător şi vibrant – un miros slab, acru. De astă dată, Perrin recunoscu mirosul, cu toate că nu îi acordă mai multă atenţie decât de obicei. Aram era gelos pe oricine, în afară de Faile, care îşi petrecea timpul cu el. Perrin nu vedea o cale prin care să pună capăt acestui sentiment şi, oricum, el era la fel de obişnuit cu posesivitatea lui Aram cum era cu felul în care Balwer ţopăia lângă el în timp ce înaintau, aruncând priviri peste umăr ca să vadă dacă Aram se afla suficient de aproape ca să audă, atunci când el se va hotărî să vorbească. Mirosul de suspiciune, tăios ca lama, al lui Balwer, ciudat de sec şi nici măcar cald, dar tot suspicios, contrasta cu gelozia lui Aram. Nu îi puteai schimba pe oamenii care nu voiau să se schimbe.

Caii priponiţi şi căruţele cu provizii se aflau în mijlocul taberei, unde hoţilor le-ar fi fost greu să ajungă la ele, şi chiar dacă în ochii multora cerul părea în continuare întunecat, căruţaşii şi grăjdarii care dormeau aproape de animalele lor erau deja treji şi îşi împătureau păturile, unii având grijă de adăposturile făcute din ramuri de pin şi alte crengi mici de copaci culese de prin pădurile înconjurătoare, în caz că ar mai avea nevoie de ele într-o altă noapte. Focurile erau aprinse şi ceaune mici şi negre erau puse deasupra lor, cu toate că nu prea aveau ce mânca, în afară de terci sau boabe de fasole uscată. Vânătoarea şi capcanele le mai aduceau ceva carne de vânat – iepuri, potârnichi şi găinuşe de pădure şi alte asemenea –, însă nu erau îndeajuns ca să îi hrănească pe toţi şi nu mai avuseseră de unde să cumpere provizii de când trecuseră pe celălalt mal al râului Eldar. Un val de plecăciuni şi curtoazii, însoţite de murmure precum „Bună dimineaţa, Seniore!“ sau „Lumina să te binecuvânteze, Seniore“, îl urmă pe Perrin, însă bărbaţii şi femeile care îl vedeau se opreau din

a-şi mai aranja adăposturile, iar câţiva începură să şi le dărâme, de parcă i-ar fi simţit determinarea după mers. Ei ar fi trebuit să ştie deja care era hotărârea lui. Din ziua în care îşi dăduse seama că greşise, nu mai zăbovise două nopţi în acelaşi loc. El îi salută, la rândul lui, fără să încetinească pasul.

Restul taberei forma un cerc subţire în jurul cailor şi al telegilor, cu faţa la pădurea înconjurătoare, cu bărbaţii din Ţinutul celor Două Râuri împărţiţi în patru grupuri şi cu lăncierii din Ghealdan şi Mayene răsfiraţi între ele. Indiferent cine venea la ei, din oricare direcţie, trebuia să înfrunte arcurile lungi şi cavaleria instruită a Ţinutului celor Două Râuri. Perrin nu se temea de o apariţie neaşteptată a clanului Shaido, ci de cea a lui Masema. Bărbatul părea să îl urmeze supus, dar, pe lângă această veste despre raiduri, nouă ghealdanini şi opt mayeneri dispăruseră în ultimele două săptămâni şi nimeni nu credea că aceştia dezertaseră. Înainte de asta, în ziua în care Faile fusese răpită, douăzeci de mayeneri fuseseră prinşi într-o ambuscadă şi ucişi şi nimeni nu credea că ucigaşii fuseseră alţii decât oamenii lui Masema. Aşadar, domnea o pace neliniştită, o pace ciudat de spinoasă, însă dacă puneai rămăşag pe un ban că aceasta va domni pentru totdeauna, se prea putea să îl pierzi. Masema se prefăcea că nu cunoştea vreo primejdie care ameninţa acea pace, dar adepţilor lui nu părea să le pese nici cât negru sub unghie şi indiferent ce pretindea Masema, aceştia erau influenţaţi de el. Cumva însă, Perrin avea de gând să facă în aşa fel încât această pace să dăinuie până când Faile urma să fie eliberată. Întărindu-şi tabăra astfel încât să nu poată pătrunde nimeni era un mod de a face să dureze acea pace.

Aielii insistaseră să primească şi ei o feliuţă din acea plăcintă ciudată, cu toate că erau mai puţini de cincizeci, cu tot cu *gai'shain* care le slujeau pe Înţelepte, iar el se opri ca să le privească cu atenţie corturile joase şi negre. Celelalte câteva

corturi ridicate în altă parte a taberei erau cele ale lui Berelain şi ale celor două femei care îl slujeau, în partea cealaltă a taberei, nu departe de cele câteva case din Brytan. Hoardele de păduchi şi de ploşniţe le făceau pe acestea de nelocuit, chiar şi pentru cei mai vârtoşi soldaţi care căutau să se adăpostească de frig, iar prin hambarele putrede şi dărăpănate sufla vântul şi adăposteau paraziţi încă şi mai răi decât cei din case. Fecioarele şi Gaul, singurul bărbat dintre Aieli care nu era *gai'shain*, plecaseră cu iscoadele, iar corturile Aielilor erau tăcute şi nemişcate, cu toate că fumul care ieşea prin unele guri de aerisire îi spunea că *gai'shain* pregăteau micul dejun pentru Înţelepte sau li-l serveau. Annoura era sfătuitoarea lui Berelain şi, de obicei, împărţea cortul cu ea, însă Masuri şi Seonid trebuiau să fie cu Înţeleptele, poate chiar ajutându-l pe *gai'shain* să pregătească micul dejun. Ele încercau în continuare să ascundă faptul că Înţeleptele le considerau nişte ucenice, cu toate că toată lumea din tabără trebuia să-şi fi dat deja seama de asta. Oricine vedea o Aes Sedai cărând surcele sau apă sau auzea cum era bătută cu nuiaua putea să îşi dea seama. Cele două surori Aes Sedai îi juraseră credinţă lui Rand – din nou culorile i se învârtiră în cap, o explozie de nuanţe; şi din nou se topiră sub mânia lui permanentă –, dar Edarra şi celelalte Înţelepte fuseseră trimise ca să le supravegheze.

Numai surorile Aes Sedai ştiau cât de strâns legate le ţineau acele jurăminte sau câtă libertate la vorbe aveau şi niciuna nu avea voie să sară până când o Înţeleaptă nu pocnea din degete. Seonid şi Masuri spuseseră *amândouă* că Masema ar trebui omorât ca un câine turbat, iar Înţeleptele fuseseră de acord. Cel puţin aşa ziceau ele. Ele nu aveau cele Trei Legăminte care să le oblige să spună adevărul şi, adevărul fie spus, acel Legământ special le obligau pe Aes Sedai mai mult faptic decât spiritual. El părea să şi-o amintească

pe una dintre Înțelepte zicând că Masuri credea că un câine turbat putea fi pus în lesă. Să nu îi fie îngăduit să sară decât atunci când o Înțeleaptă pocnea din degete. Semăna cu un puzzle făurit de fierar, cu muchiile pieselor din metal ascuțite. El trebuia să îl rezolve, dar dacă făcea o greșeală, se putea tăia până la os.

Perrin îl surprinse cu coada ochiului pe Balwer, privindu-l cu buzele țuguiate și cufundat în gânduri. Era ca o pasăre care privea atent un lucru necunoscut, fără să-i fie teamă, fără să-i fie foame, doar din curiozitate. Luând hățurile Trăparului, el merse mai departe atât de repede, încât bărbatul mărunțel fu nevoit să mărească pasul până când ajunse să țopăie ca să îl ajungă din urmă.

Bărbații din Ținutul celor Două Râuri își aveau tabăra lângă cea a Aielilor, cu fața către nord-est, iar Perrin se gândi s-o ia mai înspre miazănoapte, unde se aflau lăncierii ghealdanini, sau înspre miazăzi, spre cea mai apropiată tabără mayeneră, însă, inspirând adânc, își conduse calul printre prietenii și vecinii lui de acasă. Erau treji cu toții, înfofoliți în mantiile lor, aruncându-și rămășițele adăposturilor pe foc sau tăind carnea rece de iepure care rămăsese pentru a o adăuga în terciul care fierbea în ceaune. Pălăvrăgelile se diminuară și mirosul de îngrijorare se înteți când oamenii își ridicară capetele ca să îl privească. Pietrele de tocilă se opriră să mai alunece de-a lungul oțelului, apoi își reluară șoapta lor șuierătoare. Arcul era arma lor preferată, dar toți aveau la ei un pumnal greu, precum și o sabie scurtă sau, uneori, o sabie lungă, dar puseseră mâna și pe sulițe, halebarde și alte arme cu poli, cu lame ciudate și vârfuri, pe care Shaido nu consideraseră să le ia cu ei în jafurile lor. Erau obișnuiți cu sulițele, iar mâinile obișnuite să mânuiască bâtele în turnirurile organizate în zi de sărbătoare găseau armele cu poli nu prea diferite odată ce se obișnuiau cu

greutatea metalului de la celălalt capăt. Erau trași la față din cauza foamei și a oboselii.

Cineva strigă cu jumătate de gură „Ochi-de-Aur!", însă nimeni nu îi ținu isonul, un lucru care l-ar fi mulțumit pe Perrin în urmă cu o lună. Se schimbaseră multe lucruri de când fusese răpită Faile. Acum, tăcerea lor era apăsătoare. Tânărul Kenly Maerin, cu obrajii încă albi în locul unde încerca să își crească barba, evită să se uite în ochii lui Perrin, iar Jori Congar, iute de mână ori de câte ori vedea un obiect mic sau de preț și beat ori de câte ori i se ivea ocazia, scuipă disprețuitor când trecu Perrin pe acolo. Ban Crawe îi trase un pumn zdravăn în umăr lui Jori pentru acest gest, dar nici el nu se uită la Perrin.

Dannil Lewin se ridică în picioare, trăgându-se nervos de mustața care arăta atât de caraghios sub nasul lui ca un cioc.

– Porunci, Seniore Perrin?

Bărbatul slăbănog păru ușurat când Perrin dădu negativ din cap și se așeză repede, zgâindu-se la cel mai apropiat ceaun de parcă ar fi așteptat cu nerăbdare terciul de ovăz de dimineață. Poate chiar îl aștepta; în ultima vreme, nimeni nu își umplea burta, iar Dannil nu avusese niciodată prea multă carne pe oase. În spatele lui Perrin, Aram scoase un sunet dezgustat care semănă cu un hârâit.

Mai erau și alții acolo în afară de oamenii din Ținutul celor Două Râuri, dar nici aceștia nu erau mai breji. Oh, Lamgwin Dorn, un individ mătăhălos cu cicatrice pe față, se trăgea de moț și dădea din cap. Lamgwin semăna cu o matahală, cu un bătăuș de tavernă, dar era acum valetul lui Perrin, atunci când el avea nevoie de unul, lucru care nu se întâmpla prea des, și era de preferat să emane un miros bun spre stăpânul lui. Însă Basel Gill, hangiul voinic de odinioară, pe care Faile îl luase ca să le fie *shambayan*, își făcea de lucru împăturindu-și păturile cu o grijă exagerată, ținându-și capul cu

început de chelie plecat, iar slujnica personală a Failei, Lini Eltring, o femeie osoasă al cărei coc alb strâns la ceafă îi făcea faţa să pară încă şi mai îngustă decât era, îşi îndreptă spatele şi încetă să mai amestece în ceaun, cu buzele-i subţiri strânse, şi îşi ridică în aer lingura mare din lemn de parcă ar fi vrut să se ferească de Perrin. Breane Taborwin, cu ochi negri şi ameninţători pe faţa-i palidă de cairhienină, îi trase o palmă zdravănă peste braţ lui Lamgwin şi se încruntă la el. Era femeia lui Lamgwin, dacă nu soaţa lui, şi a doua dintre cele două slujnice ale Failei. Aceştia i-ar urmări pe Shaido până când ar pica morţi, dacă era nevoie, şi se vor arunca la gâtul Failei atunci când aveau să o găsească, însă doar Lamgwin vădi o urmă de bunăvoinţă faţă de Perrin. El ar fi putut obţine mai multă bunăvoinţă din partea lui Jur Grady – Asha'manii se înstrăinau de restul lumii, prin cine şi ceea ce erau, şi niciunul nu vădi nici urmă de ostilitate faţă de Perrin –, dar, în ciuda zgomotelor pe care le făceau oamenii atunci când tropăiau pe zăpada îngheţată şi blestemau atunci când alunecau, Grady stătea încă înfăşurat în păturile lui şi sforăia nestingherit sub o ramură de pin ce îi ţinea drept acoperiş. Perrin trecea printre prietenii, vecinii şi servitorii lui şi se simţea singur. Nimeni nu reuşea să îşi proclame loialitatea prea multă vreme înainte să renunţe. Inima lui se afla undeva spre nord-est. Totul avea să revină la normal odată ce el o va aduce înapoi.

Un hăţiş de ţăruşi ascuţiţi, vârâţi la zece paşi în pământ, încercuia tabăra, iar el se îndreptă spre marginea taberei ghealdanilor, unde cărărui fuseseră lăsate pentru călăreţi ca să poată ieşi din tabără. Balwer şi Aram fură nevoiţi să îl urmeze în şir pe cărarea îngustă. În faţa bărbaţilor din Ţinutul celor Două Râuri, un om care mergea pe jos trebuia să se răsucească în toate părţile ca să răzbată printre ei. Liziera se afla la nu mai mult de o sută de paşi, oferind o ţintă uşoară pentru arcurile bărbaţilor din Ţinutul celor Două

Râuri, iar copacii uriaşi îşi întindeau coroanele sus, spre cer. Unii dintre copacii de acolo îi erau necunoscuţi lui Perrin, dar vedea pini şi ulmi, unii dintre ei cu trunchiul gros de vreo trei sau patru paşi, şi stejari încă şi mai mari. Copacii atât de mari omorau orice era mai înalt decât buruienile sau tufişurile mici care încercau să crească sub coroanele lor, lăsând spaţii mari între ei, umbrele mai negre decât noaptea umplând aceste spaţii. Era o pădure bătrână, una care putea înghiţi oşti întregi, fără să scuipe vreodată oasele.

Balwer îl urmă printre ţăruşi, înainte să decidă că nu va mai avea prea degrabă prilejul să se apropie de Perrin.

– Călăreţii pe care i-a trimis Masema..., Seniore, zise el strângându-şi şi mai mult mantia pe lângă trup şi aruncând o privire bănuitoare peste umăr lui Aram, care îl privea nestingherit.

– Ştiu, zise Perrin. Crezi că se duc la Mantiile Albe.

El era nerăbdător să se pună în mişcare şi să ajungă cât mai departe de prietenii lui. Îşi puse mâna în care ţinea hăţurile pe şa, însă se abţinu să îşi pună piciorul în scăriţă. Trăparu' dădu din cap, nerăbdător şi el.

– La fel de uşor, Masema le-ar putea trimite mesaje şi Seanchanilor.

– Cum ai spus tu, Seniore. Există această posibilitate. Totuşi, îmi îngădui să sugerez din nou că părerea lui Masema despre Aes Sedai este foarte apropiată de cea pe care o are despre Mantiile Albe. De fapt, este identică. Dacă ar putea, le-ar ucide pe surori până la ultima. Părerea Seanchanilor este mai... pragmatică, dacă-mi este îngăduit să o numesc astfel. Oricum, e mai puţin în concordanţă cu a lui Masema.

– Oricât de mult le-ai urî pe Mantiile Albe, Jupâne Balwer, nu ele sunt capul tuturor răutăţilor. Iar Masema a mai avut de-a face cu Seanchanii.

– Cum spui, Seniore.

Expresia de pe faţa lui Balwer nu se schimbă, însă puţea a îndoială. Perrin nu avea nimic să dovedească faptul că Masema se întâlnea cu Seanchanii, iar dacă ar fi spus cuiva cum aflase despre ele, n-ar fi făcut decât să îi aducă şi mai multe necazuri. Asta îi crea necazuri şi lui Balwer, căci el era omul căruia în plăceau dovezile.

– Cât despre Aes Sedai şi Înţelepte, Seniore... Aes Sedai par întotdeauna să creadă că ştiu mai bine decât restul lumii, în afară, poate, decât o altă Aes Sedai. Cred că Înţeleptele sunt cam la fel.

Perrin pufni scurt, trimiţând aburi albi în aer.

– Spune-mi ceva ce nu ştiu. Cum ar fi de ce Masuri s-ar întâlni cu Masema şi de ce Înţeleptele îngăduie asta. Ea n-a făcut-o fără permisiunea lor; sunt gata să-l dau pe Trăparu' în schimbul unei caia.

Annoura era o altă problemă, dar ea putea acţiona de capul ei. Părea puţin probabil ca ea să acţioneze din porunca lui Berelain.

Aranjându-şi mantia pe umeri, Balwer aruncă o privire în spate spre tabără, peste rândurile de ţăruşi ascuţiţi, către corturile Aielilor, mijindu-şi ochii de parcă nădăjduia să vadă prin pereţii acestora.

– Există multe posibilităţi, Seniore, zise el pe un ton iritat. Pentru cei care jură credinţă, tot ceea ce nu este interzis este îngăduit, şi orice nu este poruncit poate fi ignorat. Alţii fac fapte, crezând că acestea le vor fi de ajutor suzeranilor lor, fără să ceară permisiunea. Aes Sedai şi Înţeleptele fac parte din una din aceste categorii, pare-se, dar, mai mult de-atât, nu pot decât să-mi dau cu presupusul, văzând cum stau lucrurile.

– Aş putea întreba, pur şi simplu. Aes Sedai n-au voie să mintă, iar dacă voi insista îndeajuns de mult, s-ar putea ca Masuri să-mi spună adevărul.

Balwer făcu o grimasă, de parcă ar fi simțit brusc o durere în stomac.

– Poate, Seniore. Poate. Cel mai probabil e că îți va spune ceva ce aduce cu adevărul. Aes Sedai sunt pricepute la asta, după cum știi. Oricum, Seniore, Masuri s-ar întreba de unde știi ca să întrebi, iar acest gând ar putea duce la Haviar și Nerion. În condițiile astea, nu se știe cui i-ar putea spune. Nu este întotdeauna calea cea mai potrivită să vorbești pe șleau. Uneori, anumite lucruri trebuie făcute în spatele măștilor, pentru siguranță.

– Ți-am spus că Aes Sedai nu sunt de încredere, interveni brusc Aram. Ți-am spus asta, Seniore.

El tăcu atunci când Perrin își ridică o mână, însă mirosul de furie pe care acesta îl emana era atât de puternic, încât Perrin fu nevoit să expire aerul ca să-și curețe plămânii. O parte din el voia să inspire adânc acest miros și să-l lase să îl mistuie.

Perrin îl privi cu atenție pe Balwer. Dacă Aes Sedai puteau răstălmăci adevărul încât nu mai puteai deosebi minciuna, și puteau și o făceau, câtă încredere rămânea să ai? Adevărul era întotdeauna problema. Învățase asta după ce primise o lecție dură. El își stăpâni furia însă. Un ciocan trebuia folosit cu grijă, iar el lucra la o forjă unde o singură greșeală îți putea smulge inima din piept.

– Lucrurile s-ar putea schimba dacă prietenii Selandei ar începe să petreacă mai mult timp printre Aieli? Doar vor să fie Aieli, la urma urmei. Asta ar trebui să fie o scuză suficientă. Poate că unul dintre ei ar putea lega o prietenie cu Berelain și cu sfătuitoarea ei.

– Ar putea fi posibil, Seniore, zise Balwer după o mică șovăire. Tatăl domniței Medore este un Înalt Senior din Tear, iar rangul ei ar fi de-ajuns ca să o abordeze pe Prima din Mayene, plus că ar avea un motiv. Se prea poate, de asemenea,

ca unu sau doi dintre cairhienini să aibă un rang suficient de înalt. Să-i găsim pe aceia care vor să trăiască printre Aieli ar fi încă şi mai uşor.

Perrin încuviinţă din cap. Era necesară o grijă infinită, indiferent cât de mult îţi doreai să zdrobeşti cu ciocanul tot ce îţi ieşea în cale.

– Atunci, fă-o. Dar, Jupâne Balwer, ai încercat să mă... îndrumi... în direcţia asta de când ne-a părăsit Selande. De-acum înainte, dacă ai vreo sugestie de făcut, fă-o. Chiar dacă voi spune nu la nouă, o voi asculta întotdeauna pe a zecea. Eu nu-s un om deştept, dar sunt dornic să-i ascult pe oamenii care sunt, iar eu cred că tu eşti. Numai să nu încerci să mă îndrumi în direcţia în care vrei să merg. Nu-mi place asta, Jupâne Balwer.

Balwer clipi, apoi, dintre toate lucrurile, el alese să facă o plecăciune cu mâinile împreunate în faţă. Mirosea a mirare. Şi a încântare. Încântare?

– Cum spui, Seniore. Stăpânei mele de dinainte nu îi plăcea să fac sugestii dacă nu mi le cerea. N-am să repet aceeaşi greşeală, te asigur. Privindu-l pe Perrin, el păru să ia o decizie. Dacă-mi îngădui, zise el cu precauţie, am descoperit că a te sluji este... plăcut... din mai multe privinţe la care nu mă aşteptam. Eşti ceea ce pari a fi, Seniore; n-ai ace otrăvite cu care să-l iei prin surprindere pe cel neatent. Stăpâna mea de dinainte era cunoscută pentru isteţimea ei, dar cred că eşti la fel de isteţ, dar în altfel. Cred că aş regreta dacă nu te-aş mai sluji. Oricine ar spune lucrurile astea ca să-şi păstreze locul, dar eu vorbesc serios.

Ace otrăvite? Înainte să intre în slujba lui Perrin, ultima îndeletnicire a lui Balwer fusese aceea de secretar al unei nobile murandiane care ajunsese să trăiască vremuri grele şi nu îşi mai permisese să îl ţină. Murandy trebuie să fie un loc mai neprielnic decât credea Perrin.

– Nu văd niciun motiv pentru care ai pleca din slujba mea. Spune-mi doar ce vrei să faci şi lasă-mă pe mine să hotărăsc, nu încerca să mă îndrumi. Şi uită de linguşeală.

– Eu nu linguşesc pe nimeni niciodată, Seniore. Dar sunt obişnuit să mă dedau după nevoile stăpânului meu; mi-o cere profesia. Bărbatul mărunţel făcu din nou o plecăciune. Nu mai fusese niciodată atât de formal. Dacă nu mai ai alte întrebări, Seniore, îmi îngădui să merg şi s-o caut pe domniţa Medore?

Perrin încuviinţă din cap. Bărbatul mărunţel mai făcu o plecăciune, retrăgându-se cu spatele, apoi o luă cu paşi repezi spre tabără, mantia fluturând în urma lui când se strecură printre ţăruşii ascuţiţi ca o vrăbiuţă care ţopăie pe zăpadă. Era un individ ciudat.

– N-am încredere în el, bombăni Aram, holbându-se spre Balwer. Şi n-am încredere nici în Selande sau în ceilalţi. Or să intre în cârdăşie cu Aes Sedai, ascultă la mine.

– Trebuie să te încrezi în cineva, zise Perrin cu asprime.

Întrebarea era, în cine? Aruncându-se în şaua Trăparului, el îşi înfipse călcâiele în coastele fumuriului. Un ciocan care se odihnea nu era de folos.

CAPITOLUL 6

Mireasma unui vis

Aerul rece părea curat şi proaspăt când pătrundea în nările lui Perrin în vreme ce acesta galopa prin pădure, adierile vântului umplându-se de prospeţimea zăpezii pe care Trăparu' o împroşca cu copitele. Aici, el putea uita de prietenii vechi care erau dispuşi să dea crezare celor mai rele zvonuri. Ar putea încerca să uite de Masema, de Aes Sedai şi de Înţelepte. Totuşi, Shaido îi stăruiau în minte ca un puzzle din fier pe care nu îl putea desface oricât de mult l-ar fi răsucit. Voia să-l desfacă în bucăţi, dar metoda aceasta nu funcţiona niciodată în cazul unui puzzle făurit de un fierar.

După ce galopă o vreme, el îşi încetini murgul la pas, simţind o urmă de vină. Întunericul de sub coroanele copacilor era intens, iar bolovanii care ieşeau din pământ printre copacii înalţi avertizau că stăteau îngropaţi sub zăpadă – o sută de locuri în care un cal şi-ar fi putut rupe piciorul, iar asta fără a pune la socoteală vizuinile popândăilor, ale vulpilor sau ale viezurilor. Nu era nevoie să rişte. Un galop nu ar fi eliberat-o pe Faile cu o oră mai devreme şi niciun cal nu ar

fi rezistat multă vreme în ritmul acela. Aici, zăpada era adâncă până la genunchi în locurile unde se formaseră troiene şi suficient de mare în alte locuri. Cu toate astea, el călărea spre nord-est. Iscoadele vor veni dinspre nord-est, aducând veşti despre Faile. Veşti despre Shaido, măcar locul unde se aflau. El nădăjduise la asta de atâtea ori, se rugase, dar, azi, ştia că va primi această veste. Cu toate astea, ştiind asta, nu făcea decât să-i sporească neliniştea. Găsirea lor nu era decât primul pas în rezolvarea acestui puzzle. Furia făcea ca mintea lui să treacă repede de la un lucru la altul; cu toate astea, indiferent ce spunea Balwer, Perrin ştia că era destul de meticulos. Nu se descurca prea bine atunci când încerca să gândească repede şi, cum îi lipsea isteţimea, trebuia să se mulţumească cu meticulozitatea. Cumva.

Aram îl ajunse din urmă, galopând pe spinarea cenuşiului său, şi încetini, călărind puţin mai în spate şi în lateral ca un câine de vânătoare ascultător. Perrin îl lăsă. Aram nu mirosea niciodată confortabil atunci când Perrin îl obliga să călărească alături de el. Pribeagul de odinioară nu vorbi, dar vârtejurile din aerul îngheţat îi purtau mirosul, un amestec de furie, neîncredere şi nemulţumire. Şedea în şa la fel de încordat ca arcul de ceasornic prea întins şi privea sumbru în jurul lui, de parcă s-ar fi aşteptat ca Shaido să sară de după cel mai apropiat copac.

Adevărul era că, în pădurea aceea, mai orice s-ar fi putut ascunde de privirile majorităţii oamenilor. Acolo unde se putea zări printre ramurile copacilor, cerul era de un cenuşiu închis, dar, pentru moment, acesta cufunda pădurea în umbre mai întunecate decât noaptea, copacii înşişi semănând cu nişte coloane uriaşe de întuneric. Cu toate acestea, până şi mişcarea unei stăncuţe cu aripi negre, cocoţată pe o ramură încărcată cu zăpadă, îi atrase atenţia lui Perrin, precum şi jderul de copac de pe o altă creangă, mai negru decât întunericul, care îşi

ridica cu băgare de seamă capul în timp ce vâna. Le prinse mirosul amândurora. Un miros slab de om răzbătu de sus, dintr-un stejar uriaş, ale cărui ramuri negre şi groase ca picioarele unui ponei se întindeau în toate direcţiile. Ghealdaninii şi mayenerii îşi trimiseseră călăreţii să încercuiască tabăra la câteva mile mai încolo, însă el prefera să se bazeze pe bărbaţii din Ţinutul celor Două Râuri, care se aflau mai aproape. Nu avea îndeajuns de mulţi oameni ca să încercuiască tabăra în întregime, dar aceştia erau obişnuiţi cu pădurile şi să vâneze animale care i-ar fi putut vâna la rândul lor, erau obişnuiţi să sesizeze o mişcare ce i-ar fi scăpat unui om care se gândea la soldaţi şi la război. Râşii care coborau din munţi ca să vâneze oi se puteau ascunde la vedere, iar despre urşi şi despre porci mistreţi se ştia că luau urma celor care îi vânau şi stăteau la pândă. De pe ramurile aflate la zece sau doisprezece metri deasupra solului, bărbaţii puteau vedea orice mişca dedesubt la timp ca să avertizeze tabăra, iar cu ajutorul arcurilor lungi, aceştia puteau face să plătească scump pe oricine încerca să treacă cu forţa pe lângă ei. Cu toate acestea, mintea lui percepea prezenţa străjerilor la fel de puţin ca pe cea a stăncuţei. El era atent la copacii şi umbrele din faţa lui, concentrat să surprindă primul semn al întoarcerii iscoadelor.

Brusc, Trăparu' îşi azvârli capul pe spate şi pufni, trimiţând aburi în aer, cu ochii căscaţi de frică atunci când încremeni locului. Cenuşiul lui Aram necheză şi începu să se agite. Perrin se aplecă în faţă ca să îl bată uşor pe gât pe animalul care tremura, însă mâna îi încremeni atunci când simţi mirosul slab de pucioasă arsă ce plutea în aer şi părul mai că i se făcu măciucă. Era putoarea a ceva... greşit, a ceva ce nu aparţinea acestei lumi. Mirosul nu era nou – n-ai fi putut numi niciodată „proaspătă" putoarea aceea –, dar nu era nici vechi. De-o oră, poate mai puţin. Poate cam de când se trezise el. Poate cam de când visase el cu acest miros.

– Ce este, Seniore Perrin?

Aram își stăpânea cu greu cenușiul, care dansa în cerc, luptându-se cu hățurile, și care voia să o ia la fugă în orice direcție numai să plece de acolo. Chiar dacă încerca să țină de hățuri, își scosese sabia cu mânerul în formă de cap de lup. El o mânuia în fiecare zi, ore în șir atunci când putea, iar cei care se pricepeau la asta ziceau că era îndemânatic cu ea.

– Poți deosebi o urmă neagră de una albă pe întunericul ăsta, dar pentru mine încă nu-i ziuă. Nu pot vedea bine nimic să conteze.

– Pune-o în teacă, îi spuse Perrin. N-ai nevoie de ea. Și apoi săbiile n-ar folosi la nimic.

Fu nevoit să-și convingă calul care tremura să meargă mai departe, însă el luă urma putorii, cercetând cu privirea pământul acoperit cu zăpadă ce se întindea dinaintea ochilor lui. Cunoștea mirosul, și nu doar din vis.

În scurtă vreme, el descoperi ceea ce căuta, iar Trăparu' scoase un scâncet recunoscător atunci când Perrin îl trase bine de hățuri în apropierea unei stânci cenușii ce semăna cu o lespede, lată de doi pași, care ieșea din pământ în dreapta lui. Zăpada din jurul ei era netedă și curată, dar urme de câini acopereau lespedea înclinată, de parcă o haită s-ar fi îngrămădit acolo venind în fugă. În ciuda semiîntunericului și a umbrelor, Perrin le recunoscu. Erau urme mai mari decât palma lui, care se imprimaseră în piatră de parcă aceasta ar fi fost noroi. El îl bătu din nou ușor pe gât pe Trăparu'. Nu era de mirare că animalul era speriat.

– Întoarce-te în tabără și găsește-l pe Dannil, Aram. Spune-i că am zis eu să le spună tuturor că pe-aici au fost dulăi-strigoi, poate acum o oră. Și bagă-ți sabia în teacă. N-ai vrea să încerci să ucizi un dulău-strigoi cu o sabie, crede-mă!

– Dulăi-strigoi? răbufni Aram, privind în jurul lui în umbrele negre dintre copaci.

În mirosul lui se simțea acum frica. Majoritatea oamenilor ar fi râs auzind poveștile călătorilor sau basmele pentru copii. Pribegii cutreierau țara și știau ce adăpostea sălbăticiunea. Aram își vârî sabia în teaca de pe spinare cu o șovăire evidentă, însă mâna dreaptă îi rămase ridicată, pregătită să apuce mânerul.

– Cum ucizi un dulău-strigoi? Pot fi uciși?

Poate că nu era prea priceput la asta, totuși.

– Bucură-te că nu ești nevoit să încerci, Aram. Și-acum, du-te și fă ce ți-am spus. Toată lumea trebuie să fie cu ochii în patru în caz că aceștia se vor întoarce. Nu-s șanse prea mari, aș zice eu, dar e mai bine să fim prevăzători.

Perrin își aminti că înfruntase o haită cândva și că îl omorâse pe unul. Crezuse că omorâse unul, după ce îl nimerise cu trei săgeți cu vârfurile late. Creaturile Umbrei nu mureau ușor. Moiraine fusese nevoită să nimicească haita cu focul-răului.

– Ai grijă ca Aes Sedai și Înțeleptele să afle de asta, la fel și Asha'manii.

Existau șanse mici ca vreunul dintre ei să știe cum să creeze focul-răului. Se putea ca femeile să nu recunoască faptul că știau cum să împletească un fir interzis. Dacă știau. Poate că nici bărbații, dar poate știau altceva care putea funcționa.

Aram șovăi să îl lase singur pe Perrin, asta până când acesta din urmă se răsti la el, apoi făcu cale-ntoarsă spre tabără, lăsând în urma lui un miros de resemnare și jignire, de parcă doi bărbați s-ar fi simțit puțin mai în siguranță decât unul singur. De îndată ce celălalt bărbat se făcu nevăzut, Perrin îl mână pe Trăparu' spre miazăzi, în direcția în care o luaseră dulăii-strigoi. Nu voia compania nimănui pentru asta, nici măcar a lui Aram. Nu era nevoie să se impăuneze doar pentru că, uneori, oamenii observau că el avea o privire ageră sau un nas fin. Existau deja suficiente motive ca aceștia să îl ocolească, fără să adauge altele.

Poate întâmplarea făcuse ca acele creaturi să treacă atât de aproape de tabăra lui, însă în ultimii ani existaseră prea multe coincidenţe ca să nu se neliniştească. Mult prea adesea, acestea nici măcar nu fuseseră coincidenţe, nu aşa cum vedeau alţi oameni astfel de întâmplări. Dacă aceasta era o altă părticică din însuşirea lui de *ta'veren* care trăgea de Pânză, atunci era o părticică de care el s-ar fi putut lipsi. Însuşirea aceasta părea să aibă mai multe dezavantaje decât avantaje chiar şi-atunci când părea să fie spre folosul tău. Norocul care dădea peste tine într-o clipă se putea întoarce împotriva ta în clipa următoare. Plus că exista întotdeauna o altă posibilitate. Faptul de a fi *ta'veren* te scotea în evidenţă în Pânză, iar unii Rătăciţi se puteau folosi de asta ca să dea uneori de urma ta. Cel puţin asta i se spusese. Poate că şi unele Creaturi ale Umbrei puteau face asta.

Urma după care se luase el era cu siguranţă veche de un ceas, însă Perrin simţea o încordare între omoplaţi şi furnicături în creştetul capului. Cerul era în continuare de un cenuşiu-închis acolo unde se zărea, chiar şi în ochii lui. Soarele nu se ridicase încă deasupra orizontului. Cel mai nepotrivit moment să dai nas în nas cu Haita Sălbatică era înainte de răsăritul soarelui, când lumina nu luase locul întunericului, care nu punea încă stăpânire peste tot. Bine măcar că nu existau răscruci prin apropiere, nici cimitire, iar singurele adăposturi învecinate se aflau în Brytan, însă el nu era prea convins că s-ar fi aflat în siguranţă în cocioabele alea. El reperă cu mintea un pârâu ce curgea în apropiere, de unde cei din tabără luau apă, spărgând gheaţa. Acesta nu era mai lat de zece sau doisprezece paşi şi adânc până la genunchi, dar el se gândi că o apă curgătoare, care îl despărţea de dulăii-strigoi, poate că i-ar fi oprit din drum. La fel s-ar fi întâmplat şi dacă i-ar fi înfruntat, poate, deşi văzuse consecinţele unei astfel de confruntări. El adulmecă briza,

căutând acel miros vechi. Şi o urmă a vreunui nou. Dacă ar fi dat întâmplător peste creaturile alea, ar fi fost mai mult decât neplăcut.

Trăparu' simţea mirosurile aproape cu aceeaşi uşurinţă ca Perrin, iar uneori le recunoştea mai devreme, însă ori de câte ori murgul se opintea, Perrin îl obliga să meargă mai departe. Erau o mulţime de urme împrăştiate pe zăpadă, cele lăsate de străjerii călare care plecau şi se întorceau, urme răzleţe lăsate de iepuri sau vulpi, însă singurele urme lăsate de dulăii-strigoi se zăreau acolo unde bolovanii ieşeau din zăpadă. Mirosul de pucioasă arsă era întotdeauna mai puternic acolo; cu toate acestea, un iz slab stăruia în aer, mânându-l spre următorul loc unde se vedeau semnele lor. Urmele de labe uriaşe se încălecau, iar el nu îşi putea da seama cât de mulţi dulăi-strigoi trecuseră pe-acolo, însă, fie că era lată de un pas sau de şase, fiecare lespede de piatră pe care păşiseră aceştia era mânjită dintr-un capăt în celălalt. Era o haită mai mare decât cei zece dulăi-strigoi pe care îi văzuse el dincolo de Illian. Mult mai mare. Oare de aceea nu erau lupi pe acolo? El era convins că certitudinea morţii pe care el o simţise în vis era ceva aievea, iar în visul acela el *fusese* lup.

Când urmele începură să o cotească spre apus, el avu o bănuială crescândă, ce se transformă în certitudine pe măsură ce urmele continuau în direcţia aceea. Dulăii-strigoi înconjuraseră toată tabăra, traversând în fugă locul aflat la nord de tabără, unde câţiva copaci uriaşi zăceau pe jumătate răsturnaţi şi proptiţi în vecinii lor, trunchiul fiecăruia fiind despicat de o tăietură perfectă. Urmele acopereau o lespede a cărei suprafaţă era la fel de netedă şi de lustruită ca o pardoseală din marmură, în afară de şănţuleţul subţire ca firul de păr şi drept ca firul de plumb. Nimic nu rezista deschiderii unei porţi de către Asha'mani, iar acolo fuseseră deschise două. Un pin gros, care căzuse blocând-o pe una, avea o

porțiune arsă, lată de vreo patru pași, însă capetele carbonizate erau la fel de curate de parcă ar fi ieșit din gater. Cu toate acestea, dulăii-strigoi nu păreau a fi interesanți de aceste dovezi ale Puterii Supreme. Haita nu zăbovise mai mult acolo decât în alte părți, nici măcar nu încetinise pasul din câte își dădea el seama. Dulăii-strigoi puteau fugi mai repede decât caii, și mai multă vreme, iar mirosul urât abia dacă părea să se fi estompat mai mult într-un loc decât în altul. În două locuri din acel circuit, el depistase o separare a urmelor, însă acest lucru se datora faptului că haita venise dinspre miazănoapte, iar apoi o luase spre miazăzi. Înconjurase tabăra o dată, apoi se luase după ce-o fi vânând.

Era limpede că nu pe el. Poate că haita înconjurase tabăra pentru că îl simțise; simțise că cineva era *ta'veren*, dar se îndoia că dulăii-strigoi ar fi șovăit măcar o clipă să pătrundă în tabără dacă l-ar fi vânat pe el. Haita pe care o înfruntase odinioară intrase în orașul Illian, deși nu încercase să îl omoare decât mai târziu. Oare dulăii-strigoi raportau ce vedeau, așa cum făceau șobolanii și corbii? El își încleștă fălcile la acest gând. Atenția Umbrei era ceva de care se temea orice om întreg la minte, atenția Umbrei putea afecta eliberarea Failei. Acest lucru îl îngrijora mai mult decât orice altceva. Cu toate acestea, existau căi prin care putea lupta împotriva Creaturilor Umbrei, căi prin care putea lupta împotriva Rătăciților, dacă avea să se ajungă acolo. Indiferent cine avea să se pună între el și Faile, dulăi-strigoi sau Rătăciți sau altceva, el avea să găsească o cale prin care să îi ocolească sau să treacă prin ei, orice ar fi fost nevoie. Un om se lăsa pradă fricii doar o dată, iar el își concentra toată frica asupra Failei. Nu mai avea loc de mai multă.

Înainte să ajungă din nou în locul de unde plecase, adierile vântului îi aduseră miros puternic de oameni și de cai în aerul rece, iar el îl struni pe Trăparu' la pas, apoi îl făcu să se

oprească locului. El zărise în jur de cincizeci sau şaizeci de cai la vreo o sută de paşi în faţa lui. Soarele se iţise, în cele din urmă, deasupra orizontului şi începea să arunce sulițele de lumină prin coronamentul pădurii, care se reflectau în zăpadă şi mai alungau puţin întunericul. Umbrele pestriţe încă se prelingeau printre degetele subţiri ale soarelui. Unele dintre acele umbre îl învăluiau. Grupul de călăreţi nu se afla departe de locul unde zărise prima oară urmele dulăilor-strigoi, iar el zări mantia verde şi haina cu dungi roşii ale lui Aram, veşmintele Pribeagului fiind împodobite cu sabia de pe spatele lui. Majoritatea călăreţilor purtau coifuri cu margini roşii, ca nişte oale, şi mantii negre peste platoşele roşii, iar flamurile lungi şi roşii prinse de lăncile lor se mişcau uşor în adierea vântului în timp ce soldaţii încercau să se uite în toate direcţiile. Prima din Mayene călărea adeseori dimineaţa, însoţită de gardă de corp alcătuită din Gărzile Înaripate.

El dădu să se furişeze fără să fie nevoit să dea ochii cu Berelain, dar le zări pe cele trei femei pe jos, printre cai, cu şalurile lungi şi negre înfăşurate în jurul capului, care le acopereau şi partea de sus a trupului. Şovăi. Înţeleptele călăreau atunci când erau nevoite, deşi fără tragere de inimă, însă mersul anevoios prin zăpadă o milă sau două, purtând fuste grele din lână, nu era un motiv suficient de întemeiat ca să poată fi obligate să urce în şa. Mai mult ca sigur, Seonid şi Masuri se aflau şi ele în grupul acela, cu toate că femeile Aiel păreau să o placă pe Berelain dintr-un motiv pe care el nu şi-l putea închipui.

El nu avea de gând să se alăture călăreţilor, indiferent cine îi însoţea, dar pentru că şovăi, rată ocazia de a-i evita. Una dintre Înţelepte – el credea că era Carelle, o femeie cu părul bălai, care avea mereu o privire provocatoare în ochii albaştri şi ageri – îşi ridică o mână şi arătă în direcţia lui şi tot grupul se întoarse, soldaţii întorcându-şi caii şi privindu-l printre

copaci, cu lăncile cu vârfuri din oţel pe jumătate coborâte. Era puţin probabil ca aceştia să îl poată vedea limpede printre umbre şi razele strălucitoare ale soarelui. El era mirat că îl văzuse Înţeleapta, cu toate că, de obicei, Aielii aveau ochii ageri.

Masuri era şi ea acolo, o femeie zveltă cu o mantie de culoarea bronzului, călare pe o iapă bălţată, la fel şi Annoura, care îşi ţinea iapa cafenie mult mai în spate, dar care ieşea în evidenţă prin cosiţele ei subţiri şi negre ce îi atârnau prin deschizătura din glugă. Berelain însăşi stătea în linia întâi, călare pe un jugan cu părul lucios. Era o tânără înaltă şi frumoasă, cu părul lung şi negru, şi purta o mantie roşie, căptuşită cu blană neagră. Un singur cusur o făcea însă mai puţin frumoasă – ea nu era Faile. Un cusur şi mai grav o pocea, după părerea lui. El aflase de la ea despre răpirea Failei, precum şi de legătura lui Masema cu Seanchanii, dar aproape toţi cei din tabără credeau că el se culcase cu Berelain chiar în noaptea în care Faile fusese luată prizonieră, iar ea nu făcuse nimic ca să îndrepte această poveste. Cu toate că nu era deloc genul de poveste care să îl determine să îi ceară să păşească în faţă şi să o nege în public, ea ar fi putut zice ceva, să le spună slujnicelor ei să nege. Orice. În schimb, Berelain tăcuse din gură, iar slujitoarele ei, care trăncăneau ca nişte coţofene, nu făcuseră decât să hrănească această poveste. O asemenea reputaţie te urmărea toată viaţa în Ţinutul celor Două Râuri.

El o evitase pe Berelain din noaptea aceea şi ar fi călărit mai departe, chiar şi acum, după ce ei îl văzuseră, însă ea luă un coş cu mânerul arcuit din mâinile servitoarei care o însoţea, o femeie durdulie înfăşurată într-o mantie în nuanţe albastre şi aurii, apoi li se adresă celorlalţi şi îşi mână juganul înspre el. Annoura îşi ridică o mână şi strigă ceva în urma ei, însă Berelain nu aruncă nici măcar o privire în urmă. Perrin nu se îndoia că ea avea să îl urmeze oriunde mergea şi, după

cum stăteau lucrurile, dacă ar fi plecat, nu i-ar fi făcut pe oameni decât să creadă că voia să fie singur cu ea. El își înfipse călcâiele în flancurile Trăparului cu intenția să li se alăture celorlalți, cu toate că nu-și dorea acest lucru – ea n-avea decât să îl urmeze înapoi la ei dacă voia –, însă ea își mână juganul în galop mic, în ciuda terenului accidentat și a zăpezii, ba chiar sări peste un bolovan, cu mantia roșie fluturând în urma ei, și îl întâlni la jumătatea drumului. Ea era o călăreață pricepută, recunoscu el cu ranchiună. Nu la fel de pricepută ca Faile, dar mai pricepută decât majoritatea.

– Încruntătura ta este cam nemiloasă.

Ea râse încet când își struni calul chiar în fața Trăparului. Din felul în care ținea hățurile, părea pregătită să-i țină calea dacă el ar fi încercat să o ocolească. Femeia n-avea pic de rușine!

– Zâmbește, ca oamenii să creadă că ne facem ochi dulci. Ea îi întinse coșul cu o mână protejată de o mănușă roșie. Măcar ăsta ar trebui să te facă să zâmbești. Ea strâmbă din nas. Și să te speli, pare-se. Mai trebuie să-ți tunzi și barba. Un soț ros de griji și ciufulit este o imagine romantică; ea s-ar putea să n-aibă o părere prea bună despre o haimana murdară. Nicio femeie nu ți-ar ierta-o dacă i-ai strica imaginea pe care o are despre tine.

Brusc nedumerit, Perrin luă coșul, îl puse în fața lui, pe măciulia înaltă a șeii, și, fără să-și dea seama, își frecă nasul. Era obișnuit cu unele mirosuri ale lui Berelain, de obicei cu cele ale unei lupoaice care vâna, el fiind prada, însă în ziua aceea, ea nu emana miros de vânătoare. Nici măcar puțin. Ea mirosea răbdătoare ca o piatră și amuzată, cu mici urme de frică. Din câte își amintea el, femeii nu îi fusese niciodată frică de el. Și ce motiv avea ca să fie răbdătoare? Că veni vorba, ce motiv avea ca să se amuze? Un râs care ar fi mirosit ca un miel nici că l-ar fi nedumerit mai mult.

Nedumerit sau nu, mațele începură să îi chiorăie când mirosi aromele care se înălțau din coșul cu capac. Găinușă de pădure friptă, dacă nasul nu îl înșela cumva, și pâine caldă, abia scoasă din cuptor. Făina era scumpă la vedere, iar pâinea era aproape la fel de rară cum era carnea. Era adevărat că, în unele zile, el nu mânca nimic. Uneori, uita cu desăvârșire, iar când își aducea aminte, mâncatul era o corvoadă, căci era nevoit să îndure criticile aspre ale lui Lini și ale Breanei sau atitudinea rece a oamenilor cu care crescuse, doar ca să bage ceva de mâncare în gură. Mâncarea de sub nasul lui îi lăsă gura apă. Oare era neloial dacă mânca din mâncarea pe care i-o aduse Berelain?

– Mulțumesc pentru pâine și pentru carne, zise el cu asprime în glas, dar ultimul lucru pe care mi-l doresc este să creadă cineva că ne facem ochi dulci. Și mă spăl când pot, nu că ar fi treaba ta. Nu este un lucru ușor pe o vreme ca asta. Și apoi nimeni nu miroase mai bine ca mine.

Ea mirosea, își dădu el seama brusc. Parfumul ei fin, floral, nu ascundea nici urmă de miros de sudoare sau murdărie. Îl enerva faptul că observase că ea se parfumase sau că mirosea a curat. I se părea o trădare.

Berelain făcu ochii mari de mirare pentru o clipă – de ce? –, apoi oftă odată cu zâmbetul pe care îl afișă și care părea să i se fi lipit pe buze, apoi o urmă de iritare îi pătrunse în miros.

– Pune să ți se pregătească cortul. Știu că ai o cadă bună din cupru pe undeva, printr-una dintre telegi. Nu cred că ai poruncit să fie aruncată. Oamenii se așteaptă ca un nobil să arate ca un nobil, Perrin, iar asta include și a fi plăcut ochiului, chiar dacă necesită un efort în plus. Este o tocmeală între tine și ei. Trebuie să le dai ceea ce așteaptă să le dai, precum și ce au nevoie sau ce-și doresc, altminteri, ei își vor pierde respectul și te vor disprețui pentru că i-ai făcut să și-l piardă. La drept

vorbind, niciunul dintre noi nu poate îngădui ca tu să laşi să se întâmple acest lucru. Suntem cu toţii departe de casele noastre, înconjuraţi de duşmani, iar eu cred că tu, Seniorul Perrin Ochi-de-Aur, ai putea fi ultima noastră şansă ca să trăim şi să ne putem întoarce din nou acasă. Fără tine, totul se destramă. Şi-acum zâmbeşte, căci dacă ne facem ochi dulci, înseamnă că nu vorbim despre altceva.

Perrin îşi dezveli dinţii. Mayenerii şi Înţeleptele îi priveau, dar de la cincizeci de paşi depărtare, pe semiîntuneric, rânjetul lui ar fi luat drept zâmbet. Să-şi piardă respectul? Berelain îl văduvise de respectul de care se bucurase din partea oamenilor din Ţinutul celor Două Râuri, ca să nu mai pomenească de servitorii Failei. Mai rău, nu o dată, Faile îi ţinuse acea prelegere despre datoria unui nobil care trebuia să le ofere oamenilor ceea ce se aşteptau aceştia să primească. Ceea ce detesta *el* era să o audă pe această femeie, dintre toţi oamenii, imitând-o pe soţia lui.

– Atunci, despre ce vorbim noi aici de nu vrei ca oamenii tăi să afle?

Faţa ei rămase calmă şi zâmbitoare, dar frica din mirosul ei se înteţi. Era departe de a fi un sentiment de panică, dar ea se credea în pericol. Ea strângea hăţurile calului ei cu mâinile înmănuşate.

– I-am pus pe prinzătorii mei de hoţi să-şi vâre nasul prin tabăra lui Masema, să îşi facă „prieteni". Nu-s la fel de buni ca iscoadele, dar au dus vin pe care l-au furat de la mine, pare-se, şi au aflat câte ceva trăgând cu urechea.

Pentru o clipă, ea îl privi întrebătoare, înclinându-şi capul într-o parte. Lumină! Ea ştia că Faile îi folosise pe Selande şi pe ceilalţi idioţi drept iscoade! Berelain fusese aceea care îi spusese prima despre ei. Cel mai probabil, Gendar şi Santes, prinzătorii ei de hoţi, îi văzuseră pe Haviar şi pe Nerion în tabăra lui Masema. Balwer trebuie să fi fost avertizat înainte

să încerce s-o asmută pe Medore împotriva lui Berelain şi a Annourei. Cu siguranţă urma să fie o situaţie încâlcită.

Cum el nu spuse nimic, ea continuă:

– Am mai pus ceva în coş pe lângă pâine şi carne. Un... document... pe care Santes l-a găsit ieri, devreme, încuiat în biroul lui Masema din tabără. Neghiobul nu se uită niciodată la o încuietoare fără să nu-şi dorească să ştie ce ascunde aceasta. Dacă tot a vrut să îşi vâre nasul în sertarul încuiat al lui Masema, ar fi trebuit să memoreze conţinutului documentului în loc să-l ia de-acolo, dar acum fapta-i consumată. Ai grijă să nu te vadă cineva că-l citeşti după ce mi-am dat atâta osteneală să-l ascund! zise ea cu asprime în glas, când el a ridicat capacul coşului, lăsând să se vadă o legătură înfăşurată într-o pânză prin care ieşeau mirosuri de carne de pasăre prăjită şi pâine caldă. I-am văzut pe oamenii lui Masema urmărindu-te şi înainte. Ne-ar putea urmări chiar acum!

– Nu sunt prost, mârâi el.

El ştia de iscoadele lui Masema. Majoritatea adepţilor bărbatului erau orăşeni, iar majoritatea celorlalţi erau suficient de nepricepuţi într-ale pădurii ca să facă de ruşine un puşti de zece ani de-acasă. Asta nu însemna că unu sau doi nu ar fi putut sta ascunşi undeva, printre copaci, suficient de aproape încât să spioneze din umbră. Cum aceştia păstrau întotdeauna o oarecare distanţă, căci ochii lui îi făceau să creadă că el era un soi de Creatură a Umbrei pe jumătate îmblânzită, el arareori le prindea mirosul, iar în dimineaţa aceea avusese altele pe cap.

Înlăturând pânza cu degetele, el lăsă să se vadă găinuşa de pădure, aproape la fel de mare cât o găină de mărime medie, cu pielea maronie şi crocantă. Smulse un copan, pipăind în tot acest timp pe sub legătură şi scoţând pe furiş o bucată de hârtie crem şi grea, împăturită în patru. Nebăgând în seamă petele de grăsime, el desfăcu bucata de hârtie deasupra

păsării, cam anevoie din cauza mănușilor, și citi în vreme ce ciugulea din copan. În ochii altora, el părea să cerceteze ce altă parte din găină să atace. Pe sigiliul gros din ceară verde, crăpat pe lateral, se vedea o reprezentare, iar el hotărî că erau trei mâini, fiecare cu degetul arătător și cu cel mic ridicate, iar celelalte strânse. Literele scrise pe hârtie într-un stil cursiv aveau o formă ciudată, unele indescifrabile, dar conținutul putea fi citit cu un oarecare efort:

Purtătorul acestui mesaj se află sub protecția mea.
În numele Împărătesei, fie-i viața veșnică, ajută-l în tot ceea ce îți cere în slujba Imperiului și nu vorbi cu nimeni în afară de mine.

Prin sigiliul ei
Suroth Sabelle Meldarath
din Asinbayar și Barsabba
Înaltă Doamnă

– Împărăteasa, zise el cu blândețe, cu blândețea cu care fierul atinge mătasea.

El nu avusese nevoie de nicio confirmare că Masema avea legături cu Seanchanii. Berelain nu ar fi mințit despre asta. Suroth Sabelle Meldarath trebuie să fi fost o persoană importantă de înmâna astfel de documente.

– Ăsta o să-i aducă sfârșitul, odată ce Santes are să mărturisească unde l-a găsit.

În slujba Imperiului? Masema știa că Rand luptase împotriva Seanchanilor! Curcubeul explodă în capul lui, apoi dispăru. Bărbatul era un trădător!

Berelain râse de parcă el ar fi zis ceva cu tâlc, cu toate că, acum, zâmbetul ei părea forțat.

– Santes mi-a zis că nu l-a văzut nimeni, căci toți erau ocupați să ridice tabăra, așa că le-am îngăduit lui și lui Gendar să se întoarcă cu ultimul meu butoi de vin bun din

Tunaighan. Ar fi trebuit să se întoarcă la o oră după lăsarea întunericul, dar nu s-a întors niciunul. Poate-or fi adormit pe undeva, dar niciodată ei...

Ea tăcu când auzi un sunet neașteptat și se holbă la el, iar el își dădu seama că mușcase din os, rupându-l în două. Lumină, înfulecase toată carnea de pe os fără să observe.

– Sunt mai flămând decât credeam, bombăni el. Scuipă bucata de os în palmă, apoi aruncă bucățile pe pământ. Mai bine să presupunem că Masema știe că ai documentul acesta. Nădăjduiesc că ești înconjurată de străjeri tot timpul, nu doar când mergi la plimbare călare pe cal.

– Gallenne a pus cincizeci de bărbați să doarmă în jurul cortului meu de aseară, zise ea, holbându-se în continuare, iar el oftă.

Zici că nu mai văzuse niciodată pe cineva rupând un os în două.

– Ce ți-a spus Annoura?

– Voia să i-l dau ca să-l distrugă. În cazul în care voi fi întrebată, să pot spune că nu este la mine și că nu știu unde este, iar ea să poată veni în sprijinul meu. Însă mă îndoiesc că asta l-ar mulțumi pe Masema.

– Da, mă îndoiesc că l-ar mulțumi.

Annoura ar fi trebuit să știe asta. Aes Sedai puteau fi zăpăcite sau chiar nesăbuite uneori, dar nu erau niciodată proaste.

– A spus că îl va distruge sau, dacă i-l vei da, l-ar putea distruge?

Berelain se încruntă îngândurată și avu nevoie de o clipă ca să răspundă.

– Că îl va distruge. Juganul ei începu să tropăie nerăbdător, dar ea îl liniști cu ușurință, fără să-i acorde atenție. Nu văd pentru ce altceva l-ar vrea, zise ea după un alt moment scurt de tăcere. Este puțin probabil ca Masema să cadă pradă... presiunii.

Şantajului, voia să spună. Perrin nu îl vedea pe Masema mulţumit nici în cazul acesta. Mai ales dacă era şantajat de Aes Sedai.

Prefăcându-se că rupe celălalt copan al păsării, el reuşi să împăturească foaia de hârtie şi s-o vâre în mânecă, de unde nu putea pica din cauza mănuşii. Era totuşi o dovadă. Dar ce dovedea? Cum putea bărbatul să fie un fanatic al Dragonului Renăscut şi trădător în acelaşi timp? Se putea ca el să fi luat documentul de la...? Cine? De la vreun colaboraţionist pe care îl capturase? Dar ce motive avea Masema să îl ţină sub cheie dacă documentul nu fusese menit pentru el? El se *întâlnise* cu Seanchanii. Şi cum intenţionase să îl folosească? Cine putea spune cum îl putea folosi cineva în folosul său? Perrin oftă îndelung. Avea prea multe întrebări fără răspunsuri. Răspunsurile necesitau o minte mai ageră decât a lui. Poate că Balwer ştia ceva.

Prinzând gustul mâncării, stomacul lui voia să devoreze copanul pe care îl ţinea în mână, dar şi ce mai rămăsese din pasăre, însă el închise capacul cu hotărâre şi încercă să mănânce cu măsură. Exista un lucru pe care îl putea afla de unul singur.

– Ce-a mai spus Annoura? Despre Masema.

– Nimic, în afară de faptul că este periculos şi că ar trebui să îl evit, de parcă n-aş şti deja asta. Ei nu-i place nici de el, nici să vorbească despre el. O altă pauză scurtă, apoi Berelain adăugă: De ce?

Prima din Mayene era obişnuită cu intrigile şi era atentă la vorbele care nu erau rostite.

Perrin luă o îmbucătură ca să îşi acorde timp ca să mestece şi să înghită. El *nu* era obişnuit cu intrigile, însă fusese ţinta multora ca să ştie că, dacă spuneai prea multe, putea fi periculos. La fel şi dacă spuneai prea puţine, indiferent de ceea ce credea Balwer.

– Annoura se întâlneşte în taină cu Masema. La fel şi Masuri.

Cu toate că zâmbetul nu dispăru de pe buzele lui Berelain, în mirosul ei pătrunse îngrijorarea. Ea începu să se răsucească în şa de parcă ar fi vrut să arunce o privire în spate, la cele două Aes Sedai, dar se opri şi îşi linse buzele cu vârful limbii.

– Aes Sedai au întotdeauna motivele lor, spuse ea, şi-atât.

Aşadar, ea era îngrijorată pentru că sfătuitoarea ei se întâlnea cu Masema sau era alarmată că Perrin ştia, sau...? El ura toate aceste complicaţii. Stăteau în calea a ceea ce era important. Lumină, el reuşise să înfulece deja şi cel de-al doilea copan! Nădăjduind că Berelain nu observase, el azvârli repede osul. Maţele îi chiorăiau, râvnind la mai mult.

Oamenii ei păstraseră distanţa, dar Aram înaintase puţin călare spre Perrin şi Berelain, iar acum stătea aplecat în şa, încercând să îi privească printre copacii învăluiţi în umbră. Înţeleptele stăteau într-o parte, vorbind între ele, nepărând să bage de seamă că stăteau în zăpadă până la călcâie sau că adierile reci ale vântului se înteţiseră îndeajuns de tare, încât să le fluture capetele şalurilor. Din când în când, câte una dintre cele trei se uita în direcţia lui Perrin şi a lui Berelain. Ideea de intimitate nu o împiedica niciodată pe o Înţeleaptă să-şi vâre nasul unde nu-i fierbea oala. În privinţa asta, semănau cu Aes Sedai. Masuri şi Annoura erau şi ele atente la ei, deşi păreau să păstreze distanţa una faţă de cealaltă. Perrin era gata să pună rămăşag că dacă Înţeleptele n-ar fi fost acolo, ambele surori ar fi folosit Puterea Supremă ca să tragă cu urechea. Probabil că şi Înţeleptele ştiau cum să facă asta, firește, iar ele îi îngăduiseră lui Masuri să îl viziteze pe Masema. Oare vreuna din surorile Aes Sedai ar scrâşni din dinţi dacă ar vedea că Înţeleptele trăgeau cu urechea cu ajutorul Puterii? Annoura părea să fie aproape la fel de precaută

în preajma Înţeleptelor ca în cea lui Masuri. Lumină, el n-avea timp pentru încâlceala asta! Însă era nevoit să trăiască în ea.

– Le-am dat suficiente motive gurilor să bârfească, zise el.

Nu că ar fi avut nevoie de mai multe decât aveau deja. Trecând mânerul coşului peste măciulia şeii, el îşi înfipse călcâiele în flancurile Trăparului. Nu se putea spune că era necredincios dacă mânca o pasăre întreagă.

Berelain nu îl urmă imediat; cu toate astea, înainte ca el să ajungă la Aram, ea îl prinse din urmă şi îşi încetini murgul astfel încât să meargă alături.

– Voi afla ce pune la cale Annoura, zise ea cu determinare în glas, privind drept în faţă.

Privirea ei era aspră. Perrin ar fi compătimit-o pe Annoura dacă n-ar fi fost el însuşi gata să scoată cu forţa răspunsurile de la ea. Însă surorile Aes Sedai arareori aveau nevoie de compătimire şi arareori dădeau răspunsuri pe care nu voiau să le dea. În clipa următoare, Berelain fu din nou numai zâmbet şi veselie, cu toate că mirosul de determinare o învăluia încă, aproape zdrobind mirosul de frică.

– Tânărul Aram ne-a povestit totul despre Cel Întunecat, care cutreieră pădurile astea cu Haita Sălbatică, Seniore Perrin. Crezi că se poate una ca asta? Mi-aduc aminte că am auzit asemenea basme când eram mică.

Vocea ei era blândă, amuzată şi ascuţită. Aram se îmbujoră, iar câţiva dintre bărbaţii din spatele lui râseră.

Aceştia încetară să mai râdă când Perrin le arătă urmele de pe lespede.

CAPITOLUL 7

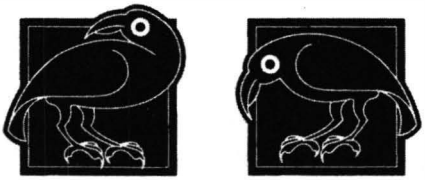

Un puzzle făurit de fierar

Când râsetele încetară, Aram rânji îngâmfat, iar în mirosul lui nu se mai simţea frica. Toată lumea ar fi crezut că el văzuse cu ochii lui urmele mai devreme şi ştia totul. Cu toate acestea, nimeni nu luă în seamă rânjetul lui sau orice altceva în afară de acele urme uriaşe de câine imprimate în piatră, nici măcar pe Perrin, care le spuse că dulăii-strigoi plecaseră de mult. Nu le putea spune de unde ştia asta, firește, însă nimeni nu părea să observe lipsa acestei explicaţii. Una dintre razele soarelui de dimineaţă cădea oblic pe lespedea cenuşie, luminând urmele. Trăparu' se obişnuise cu mirosul de pucioasă arsă care începea să se estompeze – doar pufnea şi îşi lăsa urechile pe spate –, însă ceilalţi cai începură să se agite când văzură piatra înclinată. Niciunul dintre oameni, în afară de Perrin, nu putea simţi mirosul acela, iar majoritatea bombăneau văzându-şi caii agitaţi şi se holbau la piatra ce purta acele urme ciudate de parcă ar fi fost o ciudăţenie prezentată într-un circ ambulant.

Servitoarea durdulie a lui Berelain țipă când văzu urmele și se legănă în șa, cât pe ce să cadă de pe spinarea iepei cu burta rotundă, în timp ce aceasta se mișca agitată. Berelain însă o rugă pe Annoura ca, într-o doară, să aibă grijă de ea și se holbă la urme cu o față inexpresivă de parcă ea însăși ar fi fost Aes Sedai. Însă strânse hățurile în mâini până când pielea roșie și subțire păli peste nodurile degetelor ei. Bertain Gallenne, Seniorul Căpitan al Gărzilor Înaripate, al cărui coif roșu era ornat cu aripi și trei pene subțiri, de un roșu intens, comanda garda de corp a lui Berelain în dimineața aceea și își forță calul înalt și negru să se apropie de lespede. Apoi se dădu jos din șa în zăpada ce îi ajungea până la genunchi și își scoase coiful, privind încruntat cu un singur ochi lespedea. Un petic de piele stacojie îi acoperea orbita celuilalt ochi, cureaua trecând prin părul lui cărunt care îi ajungea până la umeri. Grimasa lui spunea că ceea ce vedea însemna necazuri, căci, mai întâi, el întrezărea întotdeauna cele mai rele posibilități. Perrin era de părere că, pentru un soldat, era mai bine așa decât să vadă întotdeauna ce era mai bun.

Masuri descălecă și ea, dar nici nu atinse bine pământul cu picioarele că se opri, cu frâiele calului pestriț în mâna înmănușată, privind nesigură spre cele trei femei Aiel cu pielea arsă de soare. Câțiva soldați mayeneri bombăniră neliniștiți văzând asta, cu toate că ar fi trebuit să se obișnuiască deja. Annoura își ascunse și mai mult fața în gluga cenușie de parcă n-ar fi vrut să vadă lespedea și o scutură o dată pe servitoarea lui Berelain; femeia o privi mirată, cu ochii cât cepele. Masuri, pe de altă parte, aștepta lângă iapa ei cu un aer răbdător, trădată doar de gestul pe care îl făcu atunci când își netezi poalele roșiatice ale rochiei de călărie din mătase de parcă nu își dădea seama ce făcea. Înțeleptele schimbau priviri în tăcere, cu fețele la fel de inexpresive ca ale surorilor. Carelle stătea într-o parte a lui Nevarin, o femeie slabă cu ochi verzi, iar în

partea cealaltă stătea Marline, acoperită doar pe jumătate de șal, cu ochii de un albastru ca amurgul și părul negru, o raritate printre Aieli. Toate cele trei femei erau înalte, la fel de înalte ca unii bărbați, și niciuna dintre ele nu părea a fi decât cu câțiva ani mai în vârstă decât Perrin, deși nimeni nu ar fi reușit să afișeze acel calm controlat dacă nu ar fi avut mai mulți ani decât i se citeau pe față. În ciuda colierelor lungi și ale brățărilor grele din aur și fildeș pe care le purtau, fustele grele și șalurile lor negre, care mai că le ascundeau bluzele albe, s-ar fi potrivit unei neveste de fermier, dar, cu toate astea, nu încăpea nicio îndoială cine se afla la comandă între ele și Aes Sedai. Adevărul fie spus, uneori, existau îndoieli referitoare la cine se afla la comandă între ele și Perrin.

Într-un final, Nevarin încuviință din cap și afișă un zâmbet cald și aprobator. Perrin nu o mai văzuse niciodată zâmbind. Deși Nevarin nu umbla încruntată, părea că, de obicei, căuta pe cineva să ocărască.

Masuri îi dădu hățurile unuia dintre soldați abia după ce primi acea încuviințare. Străjerul ei nu se vedea nicăieri, iar aici trebuie să fi fost mâna Înțeleptelor. De obicei, Rovair se ținea ca scaiul după ea. Ridicându-și fustele despicate, ea înaintă prin zăpadă, adâncindu-se și mai mult pe măsură ce se apropia de lespede, apoi începu să își treacă mâinile peste urmele lăsate de labe, conducând evident Puterea, cu toate că, din ce vedea Perrin, nu se întâmpla nimic. Înțeleptele o priveau atente, apoi văzură firele lui Masuri. Annoura nu manifestă niciun interes. Capetele cosițelor înguste ale surorii Cenușii se legănau de parcă și-ar fi scuturat capul în interiorul glugii, apoi își mână calul în spatele servitoarei ca să nu fie văzută de Înțelepte. Această mișcare o duse mai departe de Berelain, care, după părerea tuturor, ar fi putut avea nevoie de sfatul ei în acel moment. Annoura chiar le evita pe Înțelepte cât putea de mult.

– Poveştile de la gura sobei bântuie de colo colo, bombăni Gallenne, îndepărtându-şi juganul de lângă lespede şi aruncându-i o privire cu coada ochiului lui Masuri.

El le onora pe Aes Sedai, însă puţini bărbaţi îşi doreau să stea în apropierea surorilor Aes Sedai atunci când acestea conduceau.

– Cu toate că nu ştiu de ce m-ar mai mira ceva după câte am văzut de când am plecat din Mayene.

Concentrată la urme, Masuri nu părea să îl bage în seamă.

Un freamăt trecu printre lăncierii călare, de parcă aceştia nu îşi crezuseră ochilor până când comandantul lor nu le aduse confirmarea, iar unii dintre ei începură să miroasă a frică şi nelinişte, de parcă s-ar fi aşteptat ca dulăii-strigoi să sară din umbră. Perrin nu reuşea să deosebească cu uşurinţă atât de multe mirosuri individuale, însă acel miros tremurător era suficient de puternic, încât trebuia să vină de la mai mulţi.

Gallenne părea să simtă ce mirosea Perrin; o fi având el defectele lui, dar se afla în fruntea soldaţilor de multă vreme. El rânji, atârnându-şi coiful de mânerul sabiei lui lungi. Peticul de pe ochi îi conferea aerul unui om sever care putea glumi în faţa morţii şi care se aştepta ca şi ceilalţi să facă la fel.

– Dacă Dulăii Negri ne vor face necazuri, le vom săra urechile, anunţă el cu o voce tare şi însufleţită. Aşa se face în poveşti, nu? Dacă le pui sare pe urechi, aceştia dispar.

Câţiva lăncieri râseră, cu toate că miasma de frică nu se risipi prea mult. Poveştile spuse la gura sobei erau una, iar poveştile care bântuiau în carne şi oase de colo colo erau cu totul altceva.

Gallenne îşi mână calul negru spre Berelain şi îşi odihni o mână înmănuşată pe gâtul murgului ei. Îi aruncă o privire atentă, iar Perrin îl privi la fel, refuzând să priceapă aluzia. Indiferent ce avea de zis bărbatul, o putea face în faţa lui şi a lui Aram. Gallenne oftă.

– Îşi vor păstra stăpânirea de sine, domniţă, zise el cu blândeţe, dar adevărul este că ne aflăm într-o situaţie grea, căci duşmanii ne înconjoară din toate părţile, iar proviziile noastre sunt pe sfârşite. Creaturile Umbrei nu fac decât să înrăutăţească lucrurile. Eu am o datorie faţă de tine şi de Mayene, domniţă, şi, cu tot respectul faţă de Perrin, poate ai dori să-ţi schimbi planurile.

Furia bolborosea înlăuntrul lui Perrin – bărbatul o va abandona pe Faile! –, însă Berelain vorbi înainte ca el să apuce să sugereze acest lucru.

– Nu va exista nicio schimbare de planuri, Seniore Gallenne.

Uneori, puteai uşor să uiţi că ea era o domnitoare, oricât de mic ar fi fost ţinutul Mayene, însă în vocea ei se simţea o notă autoritară potrivită pentru Regina Andorului. Ţinându-şi spatele drept, ea părea că stătea în şa ca pe un tron şi vorbi suficient de tare, încât să se asigure că toată lumea auzise decizia ei şi pe un ton suficient de ferm, încât toată lumea să ştie că decizia *fusese* luată.

– Dacă suntem înconjuraţi de duşmani, atunci a merge mai departe este la fel de sigur ca a face cale-ntoarsă sau a ne abate de la drum. Chiar dacă a face cale-ntoarsă sau a ne abate de la drum ar fi o decizie de zece ori mai sigură, eu tot aş merge mai departe. Vreau să o salvăm pe domniţa Faile şi de-ar fi să ne luptăm cu mii de duläi-strigoi, chiar şi cu Trolocii. Asta am jurat să fac!

Ea primi drept răspuns un vuiet de urale, Gărzile Înaripate strigând şi ridicându-şi lăncile în aer, făcând să danseze flamurile roşii. Mirosul de frică persista, însă soldaţii păreau mai degrabă gata să îşi croiască drum printre nenumăraţi Troloci decât să scadă în ochii lui Berelain. Gallenne era comandatul lor, dar soldaţii simţeau mai mult decât afecţiune faţă de domnitoarea lor, în ciuda reputaţiei pe care şi-o făcuse aceasta în

ceea ce îi privea pe bărbaţi. Poate că, parţial, se datora chiar acestui lucru. Berelain reuşise să împiedice ţinutul Tear să înghită ţinutul Mayene învrăjbind un bărbat care o găsise frumoasă împotriva altuia. După părerea lui Perrin, n-aveai cum să nu rămâi cu gura căscată! Ea *mirosea* la fel de determinată! Gallenne îşi înclină capul încărunţit fără tragere de inimă, iar Berelain, mulţumită, încuviinţă uşor din cap, înainte să îşi îndrepte atenţia spre sora Aes Sedai care stătea lângă lespede.

Masuri încetase să îşi mai fluture mâinile şi se holba la urme, lovindu-şi şoldul cu un deget, îngândurată. Era o femeie drăguţă, fără a fi frumoasă, deşi acest lucru s-ar fi putut datora, parţial, chipului fără vârstă de Aes Sedai, şi avea o graţie şi o eleganţă care şi acestea s-ar fi putut datora tot faptului că era Aes Sedai. Adeseori, era greu să faci deosebirea într-o o soră care se născuse într-o fermă sărăcăcioasă şi una care se născuse într-un palat grandios. Perrin o văzuse cu faţa aprinsă şi furioasă, ostenită şi la capătul răbdării; cu toate acestea, în ciuda călătoriei grele şi a vieţii aspre din corturile Aielilor, părul negru şi veşmintele ei arătau de parcă ar fi avut o servitoare care o îngrijea. Ar fi putut fi pusă în vitrină.

– Ce-ai aflat, Masuri? întrebă Berelain. Masuri, rogu-te? Masuri?

Ultimul cuvânt fu rostit pe un ton puţin mai aspru, iar Masuri tresări, surprinsă parcă să îşi dea seama că nu era singură. Probabil că se speriase; în multe privinţe, ea aducea mai mult cu o soră din Ajah Verde decât cu o Brună, mai înclinată spre acţiune decât spre contemplare, mai directă şi niciodată evazivă; cu toate acestea, ea putea în continuare să se lase absorbită complet de ceea ce îi stârnea interesul. Împreunându-şi mâinile la talie, ea deschise gura, dar, în loc să vorbească, şovăi şi le aruncă o privire întrebătoare Înţeleptelor.

– Spune, fetiţo, zise Nevarin nerăbdătoare, proptindu-şi pumnii în şolduri cu un zornăit de brăţări.

Privirea încruntată o făcea să pară cum era ea de obicei, deşi nici celelalte Înţelepte nu păreau mai îngăduitoare. Trei priviri încruntate înşirate ca trei ciori cu ochi deschişi la culoare pe un gard.

– Nu ţi-am îngăduit să-ţi satisfaci curiozitatea, pur şi simplu. Haide, spune-ne ce-ai aflat.

Masuri se înroşi la faţă, dar vorbi imediat, aţintindu-şi ochii la Berelain. N-avea cum să îi placă să fie dojenită în văzul tuturor, indiferent ce se ştia despre relaţia ei cu Înţeleptele.

– Se ştiu puţine lucruri despre dulăii-strigoi, dar eu am reuşit să-i studiez cât de cât. De-a lungul vremii, drumurile mele s-au intersectat cu şapte haite, cu cinci dintre ele de două ori şi cu alte două de trei ori. Culoarea începu să îi dispară din obraji şi, treptat, ea începu să vorbească de parcă ar ţine o prelegere. Unii scriitori străvechi zic că *există* doar şapte haite, alţii spun că ar fi nouă sau treisprezece sau o altă cifră despre care credeau că ar avea o semnificaţie specială, dar în timpul Războaielor Troloce, Sorelana Alsahhan scria despre „cele o sută de haite ale dulăilor Umbrei care vânează noaptea", iar mai devreme încă, Ivonell Bharatiya părea să fi scris despre „dulăi zămisliţi din Umbră, numeroşi ca în coşmarurile omenirii". Deşi, adevărul fie spus, Ivonell ar putea fi apocrifă. Oricum, „miros" – ea făcu un gest ca şi când ar căuta cuvântul potrivit – nu este cuvântul potrivit, nici „aromă". Fiecare haită are un miros unic, iar eu pot afirma cu certitudine că pe acesta nu l-am mai întâlnit până acum, aşa că ştim că numărul şapte este greşit. Fie că numărul corect este nouă sau treisprezece sau altul, poveştile despre dulăii-strigoi sunt mai des întâlnite decât dulăii-strigoi înşişi, iar aceştia ajung arareori atât de departe la miazăzi de Mana Pustiitoare. O a doua raritate: se prea poate să fi fost în jur de cincizeci în haita asta. Zece sau doisprezece este numărul obişnuit. Un proverb obişnuit spune că două rarităţi la un loc necesită o atenţie mare.

Tăcând, ea își ridică un deget ca să sublinieze acest lucru, apoi încuviință din cap când crezul că Berelain înțelese și își împreună din nou mâinile. O rafală de vânt îi împinse mantia galben-maronie de pe un umăr, însă ea nu păru să observe lipsa căldurii.

– Există întotdeauna o senzație de grabă când vine vorba despre urmele dulăilor-strigoi, dar aceasta variază în funcție de mai mulți factori, iar eu nu sunt sigură de toți. În cazul acesta, există un amestec puternic de... cred că îi putem spune nerăbdare. Dar aceasta nu este îndeajuns de puternică, nici pe departe – e ca o înțepătură de ac –, dar e de-ajuns. Aș zice că ei vânează de ceva vreme, iar prada reușește cumva să le scape. Indiferent ce-ar spune poveștile – că veni vorba, Seniore Gallenne, sarea nu le face niciun rău dulăilor-strigoi. Așadar, la urma urmei, ea nu fusese complet cufundată în gânduri. În ciuda a ceea ce spun poveștile, aceștia nu vânează niciodată la voia întâmplării, deși ucid dacă li se ivește ocazia, iar aceasta îi încurcă la vânătoare. În cazul dulăilor-strigoi, vânătoarea este primordială. Prada lor este întotdeauna importantă pentru Umbră, deși, uneori, noi nu înțelegem motivul. Se știe că au străbătut întinderi mari ca să ucidă o soție de fermier sau un meșteșugar, sau că au intrat într-un târg sau un sat și au plecat fără să ucidă pe nimeni, cu toate că era limpede că au mers acolo cu un anume motiv. A trebuit să alung primul gând care mi-a venit referitor la motivul care i-a adus până aici, din moment ce și-au văzut mai departe de drum. Ea își mută privirea la Perrin atât de repede încât el nu era sigur că mai observase cineva. Știind asta, mă îndoiesc sincer că se vor întoarce. Ah, da, au plecat acum mai bine de-o oră. Mă tem că doar atât vă pot spune.

Nevarin și celelalte Înțelepte încuviințară din cap când termină ea, iar obrajii i se îmbujorară puțin, deși culoarea îi dispăru repede din obraji când pe fața ei de Aes Sedai se

aşternu masca seninătăţii. O adiere a vântului îi purtă mirosul până la Perrin – era surprinsă şi mulţumită, supărată că era mulţumită.

– Îţi mulţumesc, Masuri Sedai, zise Berelain pe un ton formal, făcând o mică plecăciune în şa pe care Masuri o primi înclinând puţin din cap. Ne-ai liniştit.

Într-adevăr, mirosul de frică al soldaţilor începu să dispară, deşi Perrin îl auzi pe Gallenne mormăind în barbă: „Mai bine zicea aşa de la început".

Urechile lui Perrin percepură şi altceva printre zgomotele înăbuşite scoase de copitele cailor ce băteau din picioare şi râsetele înăbuşite, de uşurare, ale soldaţilor. Trilul unui piţigoi albastru răsună dinspre miazăzi, fără să îl audă ceilalţi strânşi acolo, urmat îndeaproape de ţipătul unei coţofene. Un alt piţigoi albastru ciripi, mai aproape, urmat din nou de o coţofană, iar apoi cele două ciripiră din nou, încă şi mai aproape. Or fi existând piţigoi albaştri şi coţofene în Altara, dar el ştia că aceste păsări vesteau arcurile lungi din Ţinutul celor Două Râuri. Piţigoiul albastru vestea venirea oamenilor, şi nu doar a câtorva, care, poate, erau neprietenoşi. Coţofana, pe care unii de-acasă o botezaseră „pasărea-hoaţă" pentru că avea obiceiul să fure obiecte strălucitoare, pe de altă parte... Perrin îşi trecu degetul mare de-a lungul muchiei toporului său, dar aşteptă să audă încă două ţipete, suficient de aproape încât să le audă şi ceilalţi, poate.

– Aţi auzit? zise el, privind înspre miazăzi de parcă tocmai atunci ar fi auzit ţipetele. Străjerii mei l-au zărit pe Masema.

Cuvintele lui îi făcură pe câţiva să-şi ridice capetele şi să-şi ciulească urechile, iar câţiva bărbaţi dădură din cap când ţipetele se repetară, încă şi mai aproape.

– Vine încoace.

Bombănind blesteme, Gallenne îşi puse coiful pe cap şi încălecă. Annoura îşi strânse hăţurile, iar Masuri se dădu

înapoi, poticnindu-se de calul ei. Lăncierii se foiră în şei, începând să emane mirosuri de furie împletită cu frică. Gărzile Înaripate aveau o datorie de sânge faţă de Masuri, însă niciuna nu era nerăbdătoare să se alăture celorlalte cincizeci de gărzi, nu când Masema călărea întotdeauna însoţit de o sută de soldaţi.

– N-am să fug din calea lui, anunţă Berelain. Ea privea înspre miazăzi, afişând o expresie rece şi încruntată. Îl vom aştepta aici.

Gallenne deschise gura, apoi o închise fără să spună ceva – cel puţin ei. Inspirând adânc, el începu să dea ordine, aranjându-şi oamenii. Nu era o treabă uşoară. Indiferent de cât de răsfiraţi erau copacii, pădurile erau întotdeauna un loc nepotrivit pentru lăncieri. Orice atac ar fi fost neaşteptat încă de la bun început, plus că era greu să înfigi o lance într-un duşman atunci când acesta se putea ascunde după trunchiul unui copac şi să te atace pe la spate. Gallenne încercă să îi grupeze în faţa lui Berelain, între ea şi soldaţii care se apropiau, însă ea îi aruncă o privire aspră, iar bărbatul cu un ochi îşi schimbă comenzile, aliniindu-şi lăncierii într-un singur şir strâmb şi curbat în jurul copacilor, dar concentrat asupra ei. Gallenne îşi trimise un soldat înapoi în tabără, iar acesta galopa aplecat în şa cu lancea pregătită de parcă ar fi pornit la atac. Acesta gonea cât putea de repede în ciuda zăpezii şi a terenului accidentat. Văzând asta, Berelain îşi arcui o sprânceană, dar nu spuse nimic.

Annoura dădu să îşi mâne iapa maronie spre Berelain, dar se opri când Masuri o strigă pe nume. Sora Brună îşi recuperase calul pestriţ, dar rămase în zăpadă, înconjurată de Înţelepte, care erau îndeajuns de înalte ca să o facă să pară insuficient de matură. Annoura şovăi până când Masuri o chemă din nou, pe un ton mai aspru, iar Perrin crezu că o auzi pe Annoura oftând zgomotos înainte să călărească spre

ele şi să descalece. Indiferent ce aveau de zis femeile Aiel, cu voci prea şoptite ca Perrin să poată auzi, strânse în faţa Annourei cu capetele plecate spre al ei, sora taraboneră păru să nu agreeze. Faţa îi rămase ascunsă în glugă, însă cosiţele ei subţiri se legănau foarte repede în timp ce ea îşi scutura capul, apoi, în cele din urmă, se întoarse brusc şi îşi puse un picior în scăriţa şeii. Masuri stătuse tăcută, lăsându-le pe Înţelepte să spună ce aveau de spus, după care îşi puse o mână pe mâneca Annourei şi îi zise ceva cu voce şoptită care o făcu pe Annoura să-şi coboare umerii, iar pe Înţelepte să încuviinţeze din cap. Dându-şi capul pe spate ca să-i cadă gluga, Annoura aşteptă până când Masuri încălecă pe iapa ei, înainte să urce şi ea în şaua calului ei, apoi cele două surori se îndreptară călare împreună spre şirul de lăncieri, îngrămădindu-se lângă Berelain, iar Înţeleptele îşi făcură loc între ele, în partea cealaltă a lui Perrin. Colţurile gurii mari a Annourei erau coborâte, iar ea îşi freca agitată degetele mari.

– Ce puneţi la cale? o întrebă Perrin, fără a încerca să-şi ascundă bănuiala.

Poate că Înţeleptele îi îngăduiseră lui Masuri să se întâlnească cu Masema, dar tot susţineau că ar fi mai bine ca bărbatul să fie mort. Aes Sedai nu puteau folosi Puterea ca armă decât dacă se aflau în pericol, însă Înţeleptelor nu le era interzis acest lucru. El se întrebă dacă nu cumva erau legate. El ştia mai multe decât şi-ar fi dorit despre Puterea Supremă şi îndeajuns de multe despre Înţelepte ca să fie convins că Nevarin ar fi urmat să preia controlul dacă el ar fi format un cerc.

Annoura deschise gura, apoi o închise cu zgomot la o atingere de avertizare a Carellei şi îi aruncă o privire furioasă lui Masuri. Sora Brună îşi ţuguie buzele şi clătină uşor din cap, însă acest gest nu păru să o domolească pe Annoura. Strângea atât de tare frâiele cu mâinile înmănuşate, încât acestea îi tremurau.

Nevarin își ridică privirea la Perrin peste capul lui Berelain de parcă i-ar fi citit gândurile.

– Vrem să vă vedem în siguranță înapoi în tabără, Perrin Aybara, zise ea pe un ton aspru, pe tine și pe Berelain, *asta punem la cale.* Vrem să ne asigurăm că vor supraviețui cât mai mulți acestei zile și zilelor ce vor veni, *asta punem la cale.* Ai ceva de obiectat?

– Doar să nu faceți nimic până ce nu v-oi spune eu, zise el. Un asemenea răspuns putea avea multe înțelesuri. Nimic.

Nevarin clătină dezgustată din cap, iar Carelle râse de parcă el tocmai spusese o glumă bună. Niciuna dintre Înțelepte nu părea să creadă că s-ar fi cuvenit vreun răspuns. Ele primiseră poruncă să-i dea ascultare, dar ideea lor de supunere nu se potrivea cu nimic din ceea ce învățase el. Mai degrabă or zbura porcii decât să primească un răspuns mai bun de la ele.

El ar fi putut pune capăt acestei situații. Știa că ar fi trebuit să facă asta. Indiferent ce puseseră la cale Înțeleptele, a-l înfrunta pe Masema atât de departe de ceilalți din tabără, când bărbatul știa sigur cine îi furase răvașul de la Seanchani, era ca și când sperai să-ți tragi mâna de pe nicovală înainte să lovească ciocanul. Berelain era aproape la fel de îndărătnică precum Înțeleptele când venea vorba să respecte ordinele, însă el credea că ea urma să se supună dacă el poruncea să se retragă în tabără. El credea că ea avea să o facă, deși mirosul ei îi transmitea că își înfipsese călcâiele adânc în pământ. Era un risc lipsit de noimă să mai zăbovească acolo. El era sigur că ar fi putut să o convingă de asta. Însă nici el nu voia să fugă din calea bărbatului. O parte din el îi zicea că era un prost. O parte mai mare mocnea furioasă, iar lui îi era greu să o stăpânească. Aram se îngrămădi lângă el încruntat, dar măcar nu își scosese sabia. O sabie fluturată ar fi agitat spiritele, iar momentul unei

confruntări cu Masema nu sosise încă. Perrin își odihni o mână pe topor. Încă nu.

În ciuda razelor de soare care pătrundeau oblic printre ramurile groase de deasupra, pădurea era încă învăluită în semiîntunericul dimineții. Chiar și la amiază, aici urma să fie semiîntuneric. Mai întâi, el auzi zgomote – tropăitul înfundat al copitelor în zăpadă, respirația greoaie a cailor care erau mânați în galop –, apoi o masă de soldați își făcu apariția, o gloată dezordonată care se revărsa la miazănoapte printre copacii uriași aproape la galop, în ciuda zăpezii și a terenului accidentat. Nu erau o sută, ci de două sau trei ori mai mulți. Un cal se prăbuși cu un țipăt și începu să se zvârcolească peste călărețul lui, însă niciunul dintre ceilalți nu încetini până când bărbatul care se afla la vreo șaptezeci sau optzeci de pași mai în față nu își ridică o mână. Atunci, soldații trase-ră brusc de hățuri împroșcând zăpada în toate direcțiile, iar caii cu spume la gură bufniră zgomotos, trimițând aburi în aer. Pe ici, pe colo, se vedeau lăncieri printre călăreți. Cu toate că cei mai mulți purtau armură, iar mare parte doar o platoșă sau un coif, de șei atârnau grele săbii, topoare și buz-dugane. Razele soarelui luminau câteva chipuri, bărbați cu ochi întunecați, care păreau că nu zâmbiseră niciodată și nici nu aveau să o facă.

Lui Perrin îi trecu prin minte că poate greșise că nu tre-cuse peste cuvântul lui Berelain. Asta se întâmpla când lua decizii pripite, când îngăduia furiei să gândească în locul lui. Toată lumea știa că ea călărea adeseori dimineața, iar Masema era poate disperat să recupereze răvașul de la Seanchani. Chiar și cu surorile Aes Sedai și cu Înțeleptele, o bătălie în pădurea aceea putea deveni sângeroasă, un haos în care bărbați și femei puteau muri fără să apuce să vadă cine îi omorâse. Dacă nu supraviețuia niciun martor, totul putea fi aruncat în cârca banditilor sau chiar a clanului

Shaido. Se mai întâmplase asta. Iar dacă existau supraviețuitori, Masema nu s-ar fi dat în lături să-și spânzure câțiva oameni și să susțină că vinovații fuseseră pedepsiți. Cel mai probabil, bărbatul ar vrea să îl țină o vreme în viață pe Perrin Aybara și nu se aștepta la Înțelepte sau la o a doua Aes Sedai. Erau niște aspecte mărunte de care atârnau viețile a cincizeci de oameni. Niște aspecte foarte mărunte de care atârna viața Failei. Perrin își ridică toporul din suportul cingătorii. Lângă el, Berelain mirosea a calm stăpânit și a determinare implacabilă. Nu a frică. Ciudat. Nici măcar un dram de frică. Aram mirosea... a entuziasm.

Cele două tabere stăteau privindu-se în tăcere până când, în cele din urmă, Masema înaintă călare, urmat de doar doi soldați, toți trei dându-și glugile pe spate. Niciunul nu purta coif sau orice altă componentă din armură. Nengar și Bartu erau shienarani, la fel ca Masema, dar precum el, aceștia își răseseră moțurile, lăsându-și capetele golașe aducând a cranii. Venirea Dragonului Renăscut rupsese toate legăturile, inclusiv pe acelea care îi obliga pe acești bărbați să lupte împotriva Umbrei de-a lungul Manei Pustiitoare. Nengar și Bartu aveau fiecare câte o sabie pe spate și o alta atârnând de șa, iar Bartu, mai scund decât ceilalți doi, mai avea un arc și o tolbă cu săgeți prinse de șa. Masema nu purta nicio armă la vedere. Profetul Dragonului Renăscut nu avea nevoie de așa ceva. Perrin se bucură când îl văzu pe Gallenne supraveghindu-i pe soldații pe care Masema îi lăsase în urmă, căci ceva legat de Masema atrăgea atenția. Poate că era doar faptul de a ști cine era, deși era mai mult de-atât.

Masema își struni murgul sprinten la câțiva pași de Perrin. Profetul era un bărbat întunecat, cu privirea încruntată, de înălțime medie și o cicatrice albă pe obraz, lăsată de o săgeată. Acesta purta o haină maro din lână și o mantie

neagră cu tivul zdrenţuit. Lui Masema nu-i păsa de înfăţişare, cu atât mai puţin de a lui. În spatele lui, Nengar şi Bartu aveau ochii vioi. Însă ochii adânciţi şi aproape negri ai lui Masema semănau cu nişte cărbuni aprinşi într-o forjă, ca şi cum o adiere i-ar fi putut aprinde în curând, iar mirosul lui era acela al nebuniei pure. El le ignoră pe Înţelepte şi pe Aes Sedai cu un dispreţ pe care nu se osteni să îl ascundă. După părerea lui, Înţeleptele erau mai rele decât Aes Sedai, căci acestea nu numai că săvârşeau o blasfemie atunci când conduceau Puterea Supremă, dar erau şi sălbatice Aiel până în măduva oaselor. Un păcat dublu. Gărzile Înaripate ar fi putut fi doar nişte umbre sub copaci.

– Aţi ieşit la picnic? zise el, aruncând o privire coşului care atârna de şaua lui Perrin.

De obicei, vocea lui Masema era la fel de intensă ca privirea din ochii lui, dar acum părea crispată, iar el strâmbă din buze când îşi îndreptă privirea spre Berelain. Auzise şi el zvonurile, desigur.

Perrin fu străbătut de un val de furie, însă încercă să şi-o controleze, înăbuşind-o. Punând-o alături de restul, punând-o bine. Furia lui avea o singură ţintă, iar el nu avea de gând să o irosească lovind în alta. Simţind starea de spirit a călăreţului său, Trăparu' îşi dezveli dinţii la juganul lui Masema, iar Perrin se văzu nevoit să îl strunească cu putere.

– Au umblat dulăii-strigoi, azi-noapte, pe aici, zise el pe un ton deloc blând, căci doar de atât era în stare. Au plecat, iar Masuri nu crede că se vor întoarce, aşa că nu există niciun motiv de îngrijorare.

Masema nu mirosea a îngrijorare. El nu mirosea niciodată a nimic, în afară de nebunie. Murgul îşi azvârli capul agresiv spre Trăparu', dar Masema îl trase cu o smucitură. Masema era un călăreţ priceput, dar îşi trata caii tot aşa cum îi trata pe oameni. El se uită pentru prima oară la Masuri. Se

poate ca privirea lui să fi devenit puţin mai aprinsă, dacă acest lucru era posibil.

– Umbra se găseşte peste tot, zise el – o afirmaţie înflăcărată a unui adevăr de netăgăduit. Cei care îl urmează pe Dragonul Renăscut, fie ca Lumina să-i lumineze numele, nu au de ce să se teamă de Umbră. Chiar şi în moarte vor dobândi victoria finală în Lumină.

Iapa lui Masuri tresări ca arsă de acea privire, însă Masuri stăpâni animalul cu o atingere a hăţurilor şi îi întâlni privirea lui Masema cu impenetrabilitatea specifică surorilor Aes Sedai, la fel de calmă ca un iaz îngheţat. Nimic nu trăda faptul că ea se întâlnise în taină cu Masema.

– Frica este un îndemn folositor la înţelepciune şi determinare atunci când este stăpânită bine. Atunci când nu ne temem de duşmanii noştri, mai rămâne doar dispreţul, iar dispreţul duce la victoria duşmanului.

Ai fi zis că ea se adresa unui simplu fermier pe care nu-l mai întâlnise până atunci. Annoura, care privea, părea puţin bolnavă. Oare se temea că secretul lor avea să iasă la lumină? Că planurile pe care le aveau pentru Masema le-ar putea fi stricate?

Masema îşi mişcă din nou buzele într-un zâmbet sau un rânjet. Surorile Aes Sedai păreau să fi încetat să mai existe, când el îşi întoarse din nou atenţia la Perrin.

– Câţiva dintre cei care îl urmează pe Dragonul Renăscut au descoperit un târg numit So Habor.

El se referea întotdeauna astfel la adepţii lui: în realitate, aceştia îl urmau pe Dragonul Renăscut, nu pe el. Faptul că Masema le spunea ce să facă, când şi cum era doar un mic detaliu.

– Este un loc frumos, unde locuiesc trei sau patru mii de oameni, cam la o zi cale-ntoarsă de-aici, sau mai puţin, înspre miazăzi şi apus. Se pare că nu s-au aflat în calea Aielilor, iar

recolta lor a fost bogată anul trecut, în ciuda secetei. Au hambarele pline cu orz, mei și ovăz, precum și alte lucruri folositoare, cred eu. Știu că proviziile voastre încep să se împuțineze. Atât pentru oameni, cât și pentru cai.

– De ce-ar avea hambarele pline în această perioadă a anului?

Berelain se aplecă în față cu o privire încruntată, tonul ei fiind puțin poruncitor și nu departe de sceptic.

Încruntându-se, Nengar își puse o mână pe sabia de la șa. Nimeni nu îi poruncea Profetului Dragonului Renăscut. Nimeni nu se îndoia de el. Nimeni care ținea la viața lui. Pielea trosni când lăncierii se foiră în șeile lor, însă Nengar îi ignoră. Mirosul nebuniei lui Masema pătrundea și făcea să tremure nările lui Perrin. Masema o privi cu atenție pe Berelain. El părea să nu îi bage în seamă pe Nengar, sau pe lăncieri, sau posibilitatea că bărbații ar putea începe, în orice clipă, să se omoare unul pe celălalt.

– Din lăcomie, zise el într-un final. Se pare că negustorii de grâne din So Habor s-au gândit să-și înzecească profiturile ținând de stocurile lor până când iarna va face să crească prețurile. De obicei, ei vând în apus, în Ghealdan și Amadicia, însă întâmplările petrecute acolo și în Ebou Dar i-au făcut să se teamă că orice vor trimite într-acolo va fi confiscat. Lăcomia lor i-a lăsat cu hambarele pline și cu pungile goale.

În vocea lui Masema se simți o urmă de satisfacție. El disprețuia lăcomia. Că veni vorba, el disprețuia orice slăbiciune umană, mare sau mică.

– Cred că, acum, se vor despărți de grânele lor la un preț foarte mic.

Perrin mirosea o capcană, iar pentru asta nu era nevoie să ai mirosul fin al unui lup. Masema avea și el oameni și cai de hrănit și, oricât de atent cutreieraseră acel ținut, aceștia nu puteau fi într-o stare mai bună decât oamenii lui Perrin. De

ce nu trimisese Masema câteva mii dintre adepții lui în acel târg ca să ia ce era acolo? O zi cale-ntoarsă. Asta l-ar fi dus mai departe de Faile și poate i-ar fi oferit ocazia clanului Shaido să câștige din nou teren. Oare acesta era motivul pentru această ofertă ciudată? Sau o întârziere care să îl țină pe Masema în apus, aproape de prietenii lui Seanchani?

– Poate vom avea timp să vizităm acest târg după ce soția mea va fi eliberată.

Încă o dată, urechile lui Perrin surprinseră, înaintea celorlalți, zgomotul slab făcut de oamenii și caii care se mișcau prin pădure, venind dinspre apus, de astă dată, dinspre tabără. Mesagerul lui Gallenne trebuie să fi galopat tot drumul.

– Soția ta..., zise Masema cu o voce liniștită, îndreptându-și privirea spre Berelain, lucru care făcu să-i clocotească sângele în vene lui Perrin.

Până și Berelain se înroși, cu toate că expresia de pe față îi rămase calmă.

– Chiar crezi că vei afla vești de la ea azi?

– Da.

Vocea lui Perrin era la fel de liniștită ca a lui Masema, dar mai aspră. El strânse măciulia șeii în mâini, peste mânerul arcuit al coșului lui Berelain, ca să se abțină să nu apuce toporul.

– Eliberarea ei este pe primul loc. A ei și a celorlalte. Ne vom umple burțile până vom crăpa după aceea. Dar eliberarea ei este pe primul loc.

Caii care se apropiau fură auziți de toată lumea în acel moment. Un șir lung de lăncieri își făcură apariția dinspre apus, strecurându-se printre copacii cufundați în umbră, urmat de un alt șir, flamurile și platoșele roșii din Mayene împletindu-se cu flamurile și platoșele lustruite verzi din Ghealdan. Șirurile se întindeau din partea opusă a lui Perrin până sub masa de călăreți care îl slujeau pe Masema. Bărbații

se strecurau de la un copac la altul pe jos, ţinând în mâini arcurile lungi din Ţinutul celor Două Râuri. Perrin se trezi nădăjduind că aceştia nu lăsaseră tabăra pustie. Faptul că răvaşul de la Seanchani fusese furat de la Masema i-ar putea forţa mâna acestuia, iar el era un veteran, căci luptase de-a lungul Manei Pustiitoare şi împotriva Aielilor. Poate că acesta plănuise altceva mai mult decât să vină să o găsească, pur şi simplu, pe Berelain. Semăna cu un alt puzzle făurit de fierar. Mutai o piesă ca să mişti o alta suficient cât să o eliberezi pe a treia. O tabără cu apărători slabi putea fi nimicită, iar în această pădure, victoria putea fi a aceluia care avea oameni care conduceau Puterea. Oare Masema voia să-şi păstreze secretul suficient de mult încât să încerce să îl pecetluiască chiar aici şi acum? Perrin îşi dădu seama că îşi pusese o mână pe topor şi o lăsase acolo.

În grupul numeros de adepţi ai lui Masema, caii se mişcau agitaţi când erau struniţi de călăreţii lor, iar soldaţii strigau şi îşi fluturau armele, însă Masema îi privea pe lăncierii şi pe arcaşii care se apropiau fără să îşi schimbe expresia de pe faţă, care nu era nici mai mult, dar nici mai puţin severă. Zici că erau nişte păsări care săreau din ramură în ramură. Mirosul bărbatului se zvârcolea nebunește, neschimbat.

– Ce trebuie făcut pentru a sluji Luminii trebuie făcut, zise el când nou-veniţii se opriră, la vreo două sute de paşi depărtare.

Aceasta era o distanţă mică pentru un arcaş din Ţinutul celor Două Rânduri. Masema văzuse astfel de demonstraţii, însă nu trădă niciun semn că vreo săgeată cu vârful lat ar fi îndreptată spre inima lui.

– Altminteri, totul este în zadar. Ţine minte asta, Seniore Perrin Ochi-de-Aur. *Totul* este în zadar.

Fără alte cuvinte, el îşi întoarse calul printr-o smucitură şi se îndreptă spre oamenii lui care aşteptau, urmat de Nengar

şi Bartu, toţi trei galopând fără să le pese că animalele lor puteau rămâne fără picioare sau fără cap. Compania care aştepta o luă în urma lui, formând o ceată care se revărsa acum spre miazăzi. Câţiva bărbaţi de la coadă se opriră ca să tragă o formă moale de sub un cal rănit şi îi curmară suferinţa animalului printr-o lovitură rapidă de pumnal. Apoi ei începură să îi scoată maţele şi să îl tranşeze. Nu îşi puteau permite să irosească atâta carne. Pe călăreţ îl lăsară acolo unde îl aruncară.

– El crede tot ceea ce spune, zise în şoaptă Annoura, dar unde-l duce convingerea lui?

Lui Perrin îi trecu prin gând să o întrebe fără ocolişuri unde credea ea că îl ducea pe Masema convingerea lui, unde voia *ea* să îl ducă, însă Annoura afişă de îndată acea expresie de calm impenetrabil specific Aes Sedai. Ei i se înroşise vârful ascuţit al nasului din cauza frigului; ea îl privea liniştită. Mai degrabă reuşeai să smulgi din pământ cu mâinile goale lespedea aceea ce purta urmele dulăilor-strigoi decât să obţii un răspuns de la o Aes Sedai care afişa acea expresie pe faţă. El trebuia să lase întrebările în seama lui Berelain.

Bărbatul care îi adusese pe lăncieri dădu brusc pinteni calului său, înaintând. Scund şi îndesat, cu o platoşă placată cu argint şi un coif cu bare de protecţie şi trei pene scurte şi albe, Gerard Arganda era un bărbat dur, un soldat care pornise de jos şi care, contrar tuturor aşteptărilor, ajunsese Primul Căpitan al gărzii de corp al Alliandrei. Nu îl plăcea defel pe Perrin, care o adusese pe regina lui în sud fără niciun motiv şi contribuise într-un fel la răpirea acesteia, însă Perrin se aştepta ca el să se oprească şi să îşi prezinte omagiile lui Berelain, poate să se sfătuiască cu Gallenne. Arganda îl respecta foarte mult pe Gallenne şi petrecea adeseori mult timp în compania acestuia, fumându-şi pipele. Însă murgul trecu pe lângă Perrin şi pe lângă ceilalţi, Arganda înfigându-şi

călcâiele în flancurile animalului, încercând să îl facă să înainteze mai repede. Perrin pricepu când văzu încotro se îndrepta bărbatul. Un călăreț călare pe un animal de culoarea șoarecelui se apropia dinspre răsărit la pas, iar alături de el înainta un Aiel pe rachete.

CAPITOLUL 8

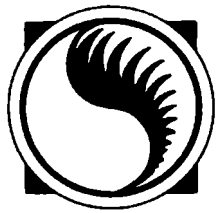

Vârtejuri de culori

Perrin nu își dădu seama că se mișcase decât atunci când se trezi stând aplecat peste gâtul Trăparului, țâșnind după Arganda. Zăpada nu era mai puțin adâncă, terenul nu era mai puțin accidentat, lumina nu era mai puternică, însă Trăparu' galopa prin zăpadă, nevrând să îl lase pe murg în frunte, iar Perrin îl îndemnă să galopeze și mai repede. Călărețul care se apropia era Elyas, cu barba răsfirată pe piept, cu fața ascunsă de pălăria cu boruri largi și cu mantia căptușită cu blană atârnându-i pe spate. Aielul era una dintre Fecioare, cu o *shoufa* neagră înfășurată în jurul capului și cu mantia albă, menită să o apere de frig, peste haina și pantalonii în nuanțe cenușii, maronii și verzui. Prezența lui Elyas și a uneia dintre Fecioare, fără celelalte, însemnau că Faile fusese găsită. Asta trebuia să însemne.

Arganda își mâna calul fără să îi pese că murgul și-ar putea frânge grumazul sau că el însuși și l-ar putea frânge, sărind peste bolovani, împroșcând zăpada în toate părțile în

timp ce galopa, însă Trăparu' îl întrecu tocmai când acesta ajunse în fața lui Elyas. Perrin întrebă cu o voce aspră:

– Ai văzut-o pe regină, Machera? Trăiește? Spune-mi, omule!

Fecioara, Elienda, cu fața înnegrită de soare și lipsită de orice expresie, își ridică o mână spre Perrin. Ar fi putut fi un salut sau un gest de compătimire, însă ea nu se opri din alunecare. În vreme ce Elyas îi dădea raportul lui Perrin, ea li-l putea da pe al său Înțeleptelor.

– Ai găsit-o?

Brusc, Perrin își simți gâtlejul aspru ca șmirghelul. Așteptase atât de mult momentul acela. Arganda mârâi îmbufnat printre barele din oțel ale coifului, știind că, de fapt, Perrin nu se interesa de soarta Alliandrei.

– I-am găsit pe Shaido pe care i-am urmărit, răspunse Elyas cu băgare de seamă, ținându-și ambele mâini pe măciulia șeii.

Până și Elyas, legendarul Colț Lung care trăise și alergase cu lupii, trăda semne de oboseală după ce străbătuse atâtea mile fără prea multă odihnă. Era tras la față din cauza oboselii, evidențiată de strălucirea galben-aurie a ochilor de sub borul pălăriei. În barba deasă avea fire cărunte, precum și în părul pe care îl purta atârnându-i până la talie și legat cu un șnur de piele la ceafă și, pentru prima oară de când îl știa Perrin, acesta părea îmbătrânit.

– Și-au ridicat tabăra în jurul unui târg măricel pe care l-au cucerit, în ținutul muntos, la aproape patruzeci de mile depărtare de aici. Nu au străjeri prin apropiere, iar cei care se află mai departe par mai degrabă să îi supravegheze pe prizonierii care ar încerca să scape decât orice altceva, așa că ne-am apropiat suficient ca să putem arunca o privire. Dar, Perrin, sunt mai mulți decât ne-am închipuit noi. Cel puțin nouă sau zece ginți, zic Fecioarele. Dacă îi socotim și pe cei

gai'shain – oameni în alb –, ar putea fi la fel de mulţi oameni în tabăra aceea ca în Mayene sau Ebou Dar. Nu ştiu câţi războinici cu suliţe sunt, dar din ce am văzut, ar putea fi zece mii în partea de jos.

Lui Perrin i se puse un nod în stomac de disperare. Îşi simţea gura atât de uscată, încât nu ar fi putut vorbi dacă Faile şi-ar fi făcut apariţia în mod miraculos dinaintea lui. Zece mii de *algai'd'siswai*, plus că până şi ţesătorii, argintarii şi bătrânii care îşi petreceau zilele depănând amintiri la umbră ar fi pus mâna pe o suliţă dacă ar fi fost atacaţi. El avea mai puţin de două mii de lăncieri, care ar fi fost înfrânţi de un număr egal de Aieli. Mai puţin de trei sute de bărbaţi din Ţinutul celor Două Râuri ar fi putut dezlănţui iadul cu săgeţile lor de la depărtare, dar nu să oprească zece mii de războinici. Atât de mulţi Shaido ar fi nimicit gloata ucigaşă a lui Masema aşa cum o pisică nimiceşte un cuib de şoareci. Şi dacă i-ar fi pus la socoteală pe Asha'mani, pe Înţelepte şi pe Aes Sedai... Edarra şi celelalte Înţelepte nu îi spuseseră prea multe despre Înţelepte, dar el ştia că zece ginţi ar putea avea cincizeci de femei care puteau conduce Puterea, poate chiar mai multe. Dar poate şi mai puţine – nu exista un număr exact –, dar nu suficient de puţine încât să se vadă vreo diferenţă.

Făcând un efort, el sugrumă disperarea care începea să îl copleşească. O sugrumă până când nu mai rămaseră decât nişte firicele pe care furia lui le putea arde. Ciocanul nu se putea lăsa descurajat de disperare. Zece ginţi sau întreg clanul Shaido o aveau pe Faile, iar el trebuia să găsească o cale să o salveze.

– Ce importanţă are câţi sunt? vru să ştie Aram. Când Trolocii au venit în Ţinutul celor Două Râuri, au fost cu miile, cu zecile de mii, iar noi tot i-am ucis. Shaido n-au cum să fie mai răi decât Trolocii.

Perrin clipi, surprins să îl vadă pe bărbat chiar în spatele lui, ca să nu mai pomenească de Berelain, de Gallenne şi de Aes Sedai. În graba lui de a ajunge la Elyas, uitase de tot. Abia întrezărindu-se printre copaci, soldaţii pe care Arganda îi adusese ca să îl înfrunte pe Masema stăteau în continuare aşezaţi pe rânduri neuniforme, însă gărzile de corp ale lui Berelain formau un cerc amplu în jurul lui Elyas şi stăteau cu faţa spre exterior. Înţeleptele stăteau în afara cercului şi o ascultau pe Elienda cu expresii grave întipărite pe feţe. Ea vorbea în şoaptă, uneori clătinând din cap. Nici darea ei de seamă nu era mai îmbucurătoare decât a lui Elyas. El trebuie să fi pierdut coşul în graba lui sau îl aruncase cât colo, căci, acum, acesta atârna de şaua lui Berelain. Pe faţa ei era întipărită o expresie de... putea fi compătimire? Arză-l-ar focu', era prea obosit ca să poată gândi limpede. Doar că, acum mai mult ca niciodată, el trebuia să gândească limpede. Următoarea lui greşeală putea fi ultima pentru Faile.

– După câte am auzit eu, Pribeagule, zise încet Elyas, Trolocii au venit la voi, în Ţinutul celor Două Râuri, iar voi aţi reuşit să-i prindeţi într-o menghină. Aveţi vreun plan magnific ca să-i prindeţi şi pe Shaido ca într-o menghină?

Aram îi aruncă o privire furioasă. Elyas îl ştia dinainte să fi luat sabia în mână, iar lui Aram nu îi plăcea să i se aducă aminte de vremea aceea, în ciuda veşmintelor lui viu colorate.

– Că sunt zece ginţi sau cincizeci, mârâi Arganda, trebuie să găsim o cale prin care să o eliberăm pe Regină. Şi pe celelalte, desigur. Şi pe celelalte.

Faţa lui aspră fu brăzdată de riduri când se încruntă furios, deşi mirosea ca scos din minţi, ca o vulpe gata să îşi mestece piciorul doar ca să scape din capcană.

– Vor...? Vor accepta o răscumpărare?

Ghealdaninul privi în jurul lui până când dădu cu ochii de Marline care înainta printre Gărzile Înaripate. Ea reuşea

să își păstreze echilibrul în ciuda zăpezii, fără să se clatine câtuși de puțin. Celelalte Înțelepte nu se mai zăreau printre copaci. Nici Elienda.

– Vor accepta o răscumpărare Shaido ăștia... Înțeleaptă?

Titlul de onoare rostit de Arganda veni ca un gând ulterior. El nu mai credea că Aielii care îi însoțeau știau ceva despre răpire, însă părerea lui despre Aieli era viciată.

– N-aș putea spune.

Marline nu păru să observe tonul lui. Ținându-și brațele încrucișate pe piept, ea părea mai degrabă să se uite la Perrin decât la Arganda. Era acel soi de privire prin care o femeie te cântărea și te măsura din cap și până-n picioare până când ți-ar fi putut croi un rând de haine sau ți-ar fi putut spune când ți-ai spălat ultima oară lenjeria de corp. Aceasta l-ar fi făcut să se simtă stânjenit altă dată, când avea vreme de astfel de lucruri. Când ea vorbi din nou, în glasul ei nu se simți niciun fel de sugestie, ci doar o expunere simplă a faptelor. Poate că asta și intenționase.

– Răscumpărarea pe care o plătiți voi, cei din ținuturile umede, este împotriva tradiției noastre. *Gai'shain* pot fi oferiți în dar sau dați la schimb cu alți *gai'shain*, dar nu sunt animale ca să fie vânduți. Cu toate astea, se pare că Shaido nu mai respectă *jie'tohul*. Îi fac *gai'shain* pe cei din ținuturile umede și iau totul în loc de o cincime. S-ar putea totuși să ceară un preț.

– Îți pun la dispoziție podoabele mele, Perrin, interveni Berelain, cu o voce calmă și cu o expresie hotărâtă întipărită pe față. Dacă va fi nevoie, Grady sau Neald pot aduce mai multe din Mayene. Și aur.

Gallenne își drese glasul.

– Altaranii sunt obișnuiți cu jefuitorii, doamna mea, cu nobili învecinați și cu tâlhari deopotrivă, zise el încet, lovindu-se cu hățurile peste palmă. Cu toate că șovăia să o contrazică pe Berelain, era limpede că aceasta îi fusese

intenţia. Nu există nicio lege atât de departe de Ebou Dar, în afară de ce zice seniorul sau domniţa de prin partea locului. Nobil sau om de rând, ei sunt obişnuiţi să plătească pe oricine nu pot înlătura prin luptă şi se grăbesc să facă deosebiri. Este împotriva raţiunii că niciunul dintre ei nu a încercat să-şi cumpere protecţia; cu toate acestea, n-am văzut decât ruine în urma acestor Shaido şi n-am auzit nimic decât de jafuri. Ei ar putea accepta o răscumpărare, ba chiar s-o ia, dar ne putem încrede în ei că vor da ceva la schimb? Dacă le vom face o ofertă, vom divulga singurul avantaj pe care îl avem, acela că ei nu ştiu că noi ne aflăm aici.

Annoura clătină uşor din cap, o mişcare aproape imperceptibilă, însă ochii lui Gallenne o surprinseră, iar el se încruntă.

– Nu eşti de acord, Annoura Sedai? o întrebă el pe un ton politicos şi oarecum mirat.

Cenuşia era aproape sfioasă uneori, mai ales pentru o soră, însă nu şovăia niciodată să îşi spună părerea atunci când nu era de acord cu un sfat oferit lui Berelain.

De astă dată însă, Annoura şovăi şi se acoperi, trăgându-şi mantia pe lângă corp şi aranjându-i faldurile cu grijă. Era un gest stângaci pentru ea; Aes Sedai puteau ignora căldura sau frigul atunci când alegeau să facă asta, rămânând indiferenţi atunci când toţi cei din jurul lor fie erau uzi leoarcă de sudoare, fie le clănţăneau dinţii în gură. O Aes Sedai care acorda atenţie temperaturii trăgea de timp ca să poată cugeta, de obicei la cum să ascundă ceea ce gândea. Aruncându-i o privire uşor încruntată Marlinei, ea luă, în cele din urmă, o hotărâre, iar profunzimea minţii aproape vizibilă de pe fruntea ei dispăru.

– Tocmeala e întotdeauna mai bună decât lupta, zise ea, cu un ton taraboner rece, iar în timpul unei tocmeli, încrederea ţine întotdeauna de precauţie, da? Trebuie să cugetăm

cu grijă la ce măsuri de precauţie trebuie luate. Trebuie să ne gândim şi cine îi va aborda. S-ar putea ca Înţeleptele să nu mai fie sfinte după ce au luat parte la bătălia de la Fântânile din Dumai. O soră sau un grup de surori ar putea fi o idee mai potrivită, dar şi în cazul acesta aranjamentele trebuie făcute cu grijă. Eu însămi sunt dispusă să...

– Fără răscumpărare, zise Perrin, iar când toată lumea se holbă la el, cei mai mulţi consternaţi, Annoura cu o expresie de nepătruns, el rosti din nou cuvintele, cu o voce mai aspră: Fără răscumpărare!

Nu avea de gând să le plătească acelor Shaido pentru că o făceau să sufere pe Faile. Ei probabil că îi fusese frică, iar ei trebuiau să plătească pentru asta, nu să fie plătiţi. Şi-apoi, Gallenne avusese dreptate. Nimic din ceea ce văzuse Perrin, în Altara sau în Amadicia sau înainte de asta, în Cairhien, nu lăsa să se înţeleagă că Shaido puteau fi de încredere ca să îşi respecte partea lor de tocmeală. Mai repede aveai încredere în şobolanii din hambarele cu grâne şi în omizile din recolte.

– Elyas, vreau să văd tabăra lor.

În copilărie, el cunoscuse un orb, pe Nat Torfinn cu nasul lui zbârcit şi cu părul alb şi subţire, care putea desface dintr-o atingere un puzzle făurit de fierar. Perrin încercă ani la rând să îl imite, dar nu reuşi. Trebuia să vadă cum se potriveau piesele înainte să le înţeleagă.

– Aram, găseşte-l pe Grady şi spune-i să vină la locul de Călătorie cât poate de iute.

Astfel ajunseseră ei să numească locul unde soseau la sfârşitul fiecărui salt şi de unde plecau pentru următorul. Unui Asha'man îi era mai uşor să ţeasă o poartă într-un loc deja atins de una pe care o ţesuse deja.

Aram înclină o dată din cap, cu hotărâre, apoi îşi întoarse calul şi o luă la goană spre tabără. Perrin citea pe feţele celorlalţi împotrivirea, nedumerirea şi exigenţa.

Marline îl privea în continuare cu atenţie, de parcă, brusc, nu mai ştia sigur ce era el, iar Gallenne îşi privea încruntat hăţurile pe care le ţinea în mâini, fără îndoială crezând că lucrurile vor lua o întorsătură proastă indiferent ce ar fi făcut el. Însă Berelain afişa o expresie tulburată, împotrivirea citindu-i-se în ochi, în vreme ce buzele Annourei deveniră o linie subţire. Surorilor Aes Sedai nu le plăcea să fie întrerupte şi, că era sfioasă sau nu pentru o Aes Sedai, ea părea pregătită să îşi exprime neplăcerea. Arganda, cu faţa din ce în ce mai roşie, deschise gura cu intenţia vădită de a ţipa. Arganda ţipa adeseori de când regina lui fusese răpită. Nu avea rost să mai aştepte să îi asculte.

Înfigându-şi călcâiele în flancurile Trăparului, Perrin îşi mână calul prin şirul Gărzilor Înaripate, îndreptându-se spre copacii jumuliţi. Nu în galop, dar nici la pas – într-un trap rapid printre copacii uriaşi, strângând hăţurile în mâini şi căutându-l deja din priviri prin semiîntuneric pe Grady. Elyas îl urmă călare pe juganul lui, fără să scoată un cuvânt. Perrin fusese convins că nu mai avea loc înlăuntrul lui nici măcar pentru un dram de furie; cu toate acestea, tăcerea lui Elyas cântărea foarte greu. Celălalt bărbat nu vedea niciodată un obstacol fără să nu vadă şi o cale de a-l ocoli. Tăcerea lui părea un munte de netrecut. Trebuia să existe o cale însă. Când ajunseră la lespedea netedă, Perrin îl mână pe Trăparu' înainte şi înapoi printre razele de lumină oblice, în jurul copacilor doborâţi şi printre cei care mai stăteau încă în picioare, neputându-se opri. Simţea nevoia să se mişte. Trebuia să existe o cale. Mintea lui nu avea linişte, ca un şobolan închis într-o cuşcă.

Elyas descălecă, lăsându-se pe vine şi încruntându-se la piatra despicată, nebăgându-şi în seamă juganul care smucea de hăţuri, încercând să se dea în spate. Lângă lespede, trunchiul gros al unui pin, care odinioară se înălţase la cincizeci

de paşi deasupra pământului, stătea proptit la un capăt de rămăşiţele despicate ale ciotului său, suficient de sus ca Elyas să poată trece în picioare pe sub trunchiul copacului. Razele strălucitoare ale soarelui care străpungeau coronamentul pădurii în alte părţi păreau să facă umbrele încă şi mai negre în jurul lespezii impregnate cu urme, însă acest lucru nu îl tulbura mai mult decât îl tulbura pe Perrin. El strâmbă din nas când simţi mirosul de pucioasă arsă care zăbovea încă în aer.

– Cred c-am simţit putoarea asta pe drum încoace. Bănuiesc că mi-ai fi pomenit de asta dacă n-ai fi avut altele pe cap. O haită mare. Mai mare decât am văzut sau de care am auzit vreodată.

– Aşa a zis şi Masuri, zise Perrin, absent.

De ce zăbovea Grady? Cât de mulţi oameni erau în Ebou Dar? Doar era de mărimea unei tabere a clanului Shaido.

– A zis că s-a întâlnit cu şapte haite, dar pe asta n-a văzut-o niciodată.

– Şapte..., şopti Elyas, mirat. Chiar şi o Aes Sedai ar trebui să parcurgă o oarecare distanţă ca să facă asta. Majoritatea poveştilor despre dulăii-strigoi sunt spuse de oamenii cărora le e frică de întuneric. Încruntându-se la urmele care brăzdau lespedea netedă, el clătină din cap, iar în vocea lui se simţi tristeţea când zise: Odinioară, au fost lupi. Suflete de lupi, oricum, prinse şi scrântite de Umbră. Asta a fost plămădeala din care au fost făcuţi dulăii-strigoi, Fraţii Umbrei. Cred că de aceea lupii trebuie să ia parte la Ultima Bătălie. Sau poate că dulăii-strigoi au fost plămădiţi pentru că lupii vor fi acolo, ca să se lupte cu ei. Uneori, Pânza face ca dantela de Sovarra să pară o bucată de sfoară. Oricum, asta s-a întâmplat de demult, în timpul Războaielor Troloce, din câte îmi amintesc eu, şi înainte de Războiul Umbrei. Lupii au memorie bună. Ceea ce ştie un lup nu se uită cu adevărat

niciodată atâta vreme cât trăiesc alţi lupi. Ei evită să vorbească despre dulăii-strigoi, dar se şi feresc din calea lor. Ar putea muri o sută de lupi în încercarea de a ucide un Frate al Umbrei. Mai rău, dacă dau greş, dulăul-strigoi ar putea mânca sufletul celor care nu sunt încă morţi, iar într-un an sau mai bine, ar lua naştere o nouă haită de Fraţi ai Umbrei, care nu-şi vor mai aminti niciodată că au fost lupi. Eu nădăjduiesc însă că nu-şi vor aminti.

Perrin îşi struni calul, cu toate că simţea nevoia să se mişte neîncetat. Fraţii Umbrei. Denumirea pe care lupii le-o dăduseră dulăilor-strigoi aducea şi mai multă întunecime.

– Pot mânca şi sufletul unui om, Elyas? Al unui om care poate vorbi cu lupii, să zicem?

Elyas dădu din umeri. Doar câţiva oameni puteau face ceea ce făceau ei, din câte se ştia. Răspunsul la această întrebare îl puteai afla doar când erai la un pas de moarte. Şi mai important în acel moment era faptul că, dacă aceştia fuseseră lupi cândva, atunci trebuie să fie îndeajuns de inteligenţi încât să raporteze ce au aflat. Masuri sugerase acest lucru. Era o prostie să nădăjduieşti altceva. Cât timp trebuia să treacă până când aveau să facă asta? Cât timp aveau la dispoziţie ca să o elibereze pe Faile?

Scrâşnetul scos de copite pe zăpadă anunţa venirea călăreţilor, iar el îi spuse în grabă lui Elyas că dulăii-strigoi încercuiseră tabăra şi că vor duce vorbă despre el celui căruia îi dădeau raportul.

– Eu nu mi-aş face prea multe griji, băiete, răspunse bătrânul, uitându-se cu atenţie să vadă dacă zărea caii ce se apropiau.

Îndepărtându-se de lespede, el începu să se întindă, încercând să îşi relaxeze muşchii încordaţi de la atâta timp petrecut în şa. Elyas era prea grijuliu ca să fie surprins cercetând din priviri ceea ce, pentru alţi ochi, era înghiţit de umbre.

– Se pare că ei vânează ceva mai important decât tine. Îl vor căuta până când îl vor găsi, chiar dacă le va lua tot anul. Nu-ţi face griji. O vom salva pe soţia ta înainte ca dulăii-strigoi să raporteze că ai fost aici. Nu zic că va fi uşor, dar vom reuşi.

În vocea lui se simţea determinarea, la fel şi în mirosul lui, însă nu prea multă speranţă. De fapt, aproape deloc.

Luptând împotriva disperării, refuzând s-o lase să îl copleşească din nou, Perrin începu să îl plimbe iar pe Trăparu', când Berelain şi garda ei de corp îşi făcură apariţia printre copaci, însoţiţi de Marline călare în spatele Annourei. De îndată ce Aes Sedai îşi struni calul, Înţeleapta cu ochi ca amurgul se lăsă să alunece de pe cal, scuturându-şi poalele groase ca să îşi acopere ciorapii negri. Poate că altă femeie s-ar fi sfiit ştiind că i se vedeau picioarele, dar nu şi Marline. Ea nu făcea decât să îşi aranjeze veşmintele. Annoura era cea care părea supărată, expresia acră de pe faţă făcându-i nasul să semene mai mult cu un cioc. Deşi tăcea, gura ei părea gata să muşte. Trebuia să fi fost convinsă că oferta ei de a negocia cu Shaido avea să fie acceptată, mai ales că Berelain o susţinuse, iar Marline păruse a fi neutră. Cenuşiile erau negociatoare şi mediatoare, judecătoare şi făuritoare de tratate. Se poate ca aceasta să fi fost justificarea ei. Ce altceva ar fi putut fi? Era o problemă pe care el trebuia să o lase deoparte, dar de care trebuia totuşi să ţină seama. El trebuia să ţină seama de tot ce ar fi putut stânjeni eliberarea Failei, însă problema pe care trebuia să o rezolve se afla la patruzeci de mile spre nord-est.

În vreme ce Gărzile Înaripate formau cercul lor protector printre copacii uriaşi în jurul locului de Călătorie, Berelain îşi aduse juganul alături de Trăparu' şi îl făcu să meargă la pas, încercând să intre în vorbă cu Perrin, să îl ademenească cu ceea ce mai rămăsese din găinuşa de pădure. Ea mirosea a nesiguranţă, de parcă se îndoia de hotărârea luată. Poate că

nădăjduia să îl convingă să încerce varianta cu răscumpărarea. El îl mâna în continuare pe Trăparu', refuzând să asculte. A accepta această variantă era ca şi când ar fi mizat totul pe o singură aruncare de zaruri. Nu putea juca la noroc, având-o pe Faile ca miză. Metodic, ca şi când ar fi lucrat la forjă, acesta era răspunsul. Lumină, dar era obosit! Se concentră şi mai mult asupra furiei, îmbrăţişându-i fierbinţeala ca pe o energie.

Gallenne şi Arganda sosiră la scurtă vreme după Berelain, însoţiţi de două rânduri de lăncieri ghealdanini care purtau platoşe lustruite şi coifuri conice şi lucioase, care se amestecară printre mayenerii de după copaci. Cu o urmă de iritare care îi pătrunse în miros, Berelain îl lăsă pe Perrin şi se îndreptă călare spre Gallenne. Cei doi îşi opriră caii unii lângă alţii, iar bărbatul cu un ochi îşi înclină capul ca să asculte ce îi zicea Berelain. Vocea ei era doar o şoaptă, însă Perrin ştia despre ce vorbeau, cel puţin parţial. Din când în când, unul din ei îi arunca o privire, în timp ce el îşi plimba calul înainte şi înapoi. Arganda îşi opri murgul într-un loc, apoi privi spre miazănoapte, printre copaci, înspre tabără, nemişcat ca o statuie, deşi emana nerăbdare aşa cum focul emană dogoare. Era întruchiparea unui soldat, cu penele, sabia şi armura lui argintie, cu faţa aspră ca piatra, însă mirosul lui zicea că era în prag de panică. Perrin se întrebă cum mirosea el însuşi. Nu îţi puteai simţi mirosul decât dacă te aflai într-un spaţiu închis. Nu credea că mirosea a panică, ci doar a frică şi a furie. Totul va fi bine odată ce o va aduce înapoi pe Faile. Atunci, totul va fi bine. Înainte şi înapoi, înainte şi înapoi.

În cele din urmă, îşi făcu apariţia şi Aram, însoţit de un Jur Grady somnoros, călare pe un jugan întunecat, îndeajuns de întunecat încât cureaua albă de pe botul lui să îl facă să pară aproape negru. Dannil şi câteva zeci de bărbaţi din Ţinutul celor Două Râuri, care renunţaseră pentru moment la suliţele şi halebardele lor în favoarea arcurilor lungi, îi

urmau îndeaproape călare, dar nu prea aproape. Îndesat cu fața înăsprită de vreme, pe care începeau să se vadă deja ridurile, cu toate că mai avea puțin până să ajungă la vârsta mijlocie, Grady semăna cu un fermier adormit în ciuda sabiei cu mâner lung pe care o purta la cingătoare și a hainei negre, cu agrafa argintie în formă de sabie prinsă de gulerul înalt. Însă el părăsise ferma pentru totdeauna, iar Dannil și ceilalți îi acordau întotdeauna spațiu. Aceștia îi acordau spațiu și lui Perrin, stând deoparte, cu ochii plecați în pământ, deși, uneori, le mai aruncau câte o privire stânjenită lui sau lui Berelain. N-avea importanță. Totul va fi bine.

Aram încercă să îl conducă pe Grady la Perrin, însă Asha'manul știa de ce fusese chemat. Oftând, el descălecă lângă Elyas, care stătea pe vine într-un petic de lumină și desena cu degetul o hartă în zăpadă, vorbind despre distanță și direcție, descriind în detaliu locul unde voia să ajungă – un luminiș de pe un povârniș ce privea aproape spre miazăzi, cu lanțul muntos de deasupra prevăzut cu trei trecători. Distanța și direcția erau de-ajuns, dacă acestea erau precise, însă cu cât era mai limpede imaginea din mintea Asha'manului, cu atât mai mult se putea apropia acesta de locul exact.

– Nu e loc de greșeli aici, băiete.

Ochii lui Elyas păreau să strălucească de atâta concentrare. Indiferent ce părere aveau alții despre Asha'mani, pe el nu îl intimidau niciodată.

– Sunt mulți munți în ținutul acela, iar tabăra principală se află la doar o milă și ceva de partea cealaltă a acestuia. Vor exista străjeri, grupulețe care își ridică tabăra în locuri diferite în fiecare noapte, poate la mai puțin de două mile în direcția cealaltă. Dacă ne trimiți prea departe, cu siguranță vom fi văzuți.

Grady îi întâlni privirea fără să clipească. Apoi încuviință din cap și își trecu degetele groase prin păr, inspirând adânc.

Părea la fel de istovit ca Elyas. La fel de frânt cum se simțea Perrin. A face o poartă, a o ține deschisă suficientă vreme ca să treacă prin ea mii de oameni și de cai era o treabă istovitoare.

– Ești îndeajuns de odihnit? îl întrebă Perrin. Bărbații obosiți făceau greșeli, iar a greși când foloseai Puterea Supremă putea aduce moartea. Să trimit după Neald?

Grady își ridică ochii încețoșați spre el, apoi dădu negativ din cap.

– Fagar nu-i mai odihnit decât mine. Mai puțin, poate. Eu sunt nițel mai puternic decât el. Mă pricep mai bine la asta.

El se întoarse cu fața spre nord-est și, fără alt avertisment, o dungă verticală de un albastru-argintiu își făcu apariția lângă lespedea imprimată cu urme. Annoura își smuci iapa în spate, icnind zgomotos, când linia de lumină se lărgi într-o deschizătură, ca o gaură în aer, prin care se zărea o poiană luminată de soare situată pe un teren abrupt, printre copaci mai mici decât cei care îi înconjurau pe Perrin și pe ceilalți. Pinul despicat tremură și mai pierdu o fâșie subțire, pârâi și se prăbuși de la înălțime în zăpadă cu un zgomot înăbușit, care îi făcu pe cai să necheze și să se miște pe loc. Annoura îi aruncă o privire furioasă Asha'manului, care avea fața din ce în ce mai întunecată, însă Grady doar clipi și spuse:

– Pare a fi locul potrivit?

Elyas își potrivi pălăria pe cap înainte să încuviințeze din cap.

Perrin nu avu nevoie decât de acea încuviințare. El își feri capul și îl mână pe Trăparu' prin poartă, în zăpada care trecea de chișițele cenușiului. Era o poiană mică, însă cerul plin de nori albi de deasupra o făcea să pară mai întinsă în fața pădurii din spate. Lumina era aproape orbitoare în comparație cu pădurea, cu toate că soarele stătea încă ascuns după crestele de deasupra acoperite de copaci. Tabăra clanului Shaido se afla dincolo de acele creste. El privi înspre culmi,

cuprins de o dorinţă arzătoare. Abia se abţinea să rămână locului şi să nu o ia la goană ca să vadă, în sfârşit, unde se afla Faile. Se forţă să îl întoarcă pe Trăparu' cu faţa la poartă tocmai în momentul în care Marline trecea prin ea.

Privindu-l în continuare cu atenţie, abia luându-şi ochii de la el cât să îşi pună picioarele în zăpadă fără să se împiedice, ea se dădu într-o parte ca să îi lase să treacă pe Aram şi pe bărbaţii din Ţinutul celor Două Râuri. Obişnuiţi deja cu Călătoria, deşi nu şi cu un Asha'man, aceştia abia dacă îşi feriră capetele de partea de sus a deschizăturii şi doar cei mai înalţi făcură asta. Perrin îşi dădu seama că poarta era mai mare decât prima făcută de Grady prin care trecuse el. Era un gând vag, nu mai important decât bâzâitul unei muşte. Aram călări spre Perrin, cu faţa încordată şi mirosind a nerăbdare, abia aşteptând să pornească la drum. Odată ce Dannil şi ceilalţi se dădură la o parte, descălecară şi îşi potriviră liniştiţi săgeţile în arcuri în vreme ce priveau copacii ce îi înconjurau, Gallenne îşi făcu apariţia, privind încruntat copacii din jurul lor, de parcă s-ar fi aşteptat să năvălească duşmanii. Acesta fu urmat de o duzină de mayeneri, care fură nevoiţi să îşi aplece lăncile cu flamuri roşii ca să se poată îngrămădi prin poartă după el.

Urmă o pauză îndelungată când poarta rămase deschisă, dar tocmai când Perrin se hotărî să se întoarcă şi să verifice de ce întârzia Elyas, bărbatul bărbos îşi mână calul prin poartă, urmat de Arganda şi de şase ghealdanini călare, pe feţele lor citindu-se nemulţumirea. Nu purtau nici coifurile, nici platoşele lor lucioase şi se încruntau de parcă ar fi fost obligaţi să umble doar în pantaloni.

Perrin dădu din cap ca pentru el. Desigur. Tabăra clanului Shaido era în partea cealaltă a munţilor. La fel şi soarele. Armurile lucioase ar fi fost ca nişte oglinzi. Ar fi trebuit să se gândească la asta. Îi îngăduia în continuare fricii să îl

mâne spre nerăbdare şi să îi înceţoşeze gândirea. Trebuia să aibă mintea limpede acum mai mult ca niciodată. Detaliul pe care îl omitea îl putea ucide pe el, iar pe Faile să o lase în continuare în ghearele clanului Shaido. Însă era mai uşor să spună că era nevoit să renunţe din cauza fricii decât s-o facă. Cum să nu se teamă pentru soarta Failei? Trebuia să se stăpânească, dar cum?

Spre mirarea lui, Annoura ieşi călare prin poartă chiar în faţa lui Grady, care îşi conducea de căpăstru murgul negru. Ca de fiecare dată când o văzuse trecând printr-o poartă, ea stătea întinsă pe iapa ei atât cât îi permitea măciulia şeii, strâmbându-se la poarta care fusese deschisă cu jumătatea masculină stricată a Puterii şi, de îndată ce se îndepărtă, îşi mână calul cât mai sus pe povârniş, fără să pătrundă printre copaci. Grady lăsă poarta să se închidă brusc, în ochii lui Perrin rămânând o imagine violet, iar Annoura tresări şi privi în altă parte, uitându-se furioasă când la Marline, când la Perrin. Dacă ea ar fi fost altceva şi nu Aes Sedai, el ar fi zis că ea clocotea de furie. Berelain trebuie să îi fi spus să vină, însă ea nu pe aceasta o învinuia, pentru că era nevoită să fie acolo.

– De aici, mergem pe jos, anunţă Elyas cu o voce şoptită care abia se auzi din cauza loviturilor de copite.

Deşi spusese că Shaido erau neglijenţi şi nu aveau străjeri, sau aproape niciunul, el vorbi de parcă aceştia s-ar fi aflat la vreo douăzeci de paşi depărtare.

– Un om călare iese în evidenţă. Shaido nu sunt orbi. Orbi doar la Aieli. Ceea ce înseamnă că au ochii de două ori mai ageri decât ai oricăruia dintre voi, aşa că să nu vă iviţi la orizont când vom ajunge pe creste. Şi încercaţi să nu faceţi prea mult zgomot. Nu sunt nici surzi. Ne vor descoperi urmele, la un moment dat – nu prea avem ce să facem din cauza zăpezii –, dar nu îi putem lăsa să ştie că suntem aici decât după ce vom fi plecat.

Deja ursuz că fusese privat de armura şi penele lui, Arganda începu să bombăne că Elyas era cel care dădea porunci. Nefiind pe de-a-ntregul prost, o făcu în şoaptă, ca să nu se audă, însă el era soldat de la vârsta de cincisprezece ani, fusese în fruntea soldaţilor care se luptaseră cu Mantiile Albe, cu altaranii şi cu amadicianii şi, cum îi plăcea să evidenţieze asemenea fapte, luptase în Războiul Aielilor şi nu avea nevoie ca un pădurar bărbos să îi spună cum să-şi încalce cizmele. Perrin îi dădu pace din moment ce bărbatul se plângea în timp ce se răstea la doi soldaţi să ţină caii. Nu era prost, de fapt, doar se temea pentru regina lui. Gallenne îşi lăsă toţi oamenii în urmă, bombănind că lăncierii erau mai mult decât nefolositori atunci când nu erau călare şi că, probabil, şi-ar fi frânt gâturile dacă i-ar fi pus să meargă prea mult pe jos. Nici el nu era prost, cu toate că vedea partea rea a lucrurilor mai întâi. Elyas o luă înainte, iar Perrin zăbovi doar atât cât să îşi scoată tubul legat cu alamă în care îşi ţinea ocheanul din desaga legată de şaua Trăparului şi să şi-l vâre în buzunar, apoi îl urmă.

Arbuştii creşteau în mănunchiuri pe sub copaci, care în mare parte erau pini şi brazi, pe lângă alte soiuri de snopuri cenuşii şi desfrunzite, iar terenul, nu mai abrupt decât Dealurile de Nisip de acasă, deşi mai stâncos, nu reprezenta un obstacol pentru Dannil şi bărbaţii din Ţinutul celor Două Râuri, care urcau povârnişul ca nişte stafii, cu săgeţile potrivite în arcuri şi cu ochii în patru, aproape la fel de tăcuţi ca aburii ce le ieşeau din gură. Aram, care nu era nici el străin de păduri, se ţinea aproape de Perrin, cu sabia trasă. El se apucă să taie încrengătura de liane groase şi maronii ca să elibereze calea până când îl opri Perrin, punându-şi o mână pe braţul lui. Dar nu făcea zgomot mai mare decât Perrin. Nu se auzea decât scrâşnetul slab al cizmelor lui pe zăpadă. Nu fu de mirare că Marline se mişca printre copaci de parcă

ar fi crescut în pădure şi nu în Pustiul Aiel, unde orice aducea a copac era o raritate şi unde nu se auzise niciodată de zăpadă, chiar dacă toate colierele şi brăţările ei ar fi trebuit să zornăie în timp ce se legănau. Annoura urca aproape cu aceeaşi uşurinţă ca ea, luptându-se puţin cu poalele, dar evitând cu îndemânare spinii ascuţiţi ai ghearei mâţei şi ai acaţilor. De obicei, Aes Sedai aveau felul lor de a te surprinde. Ea reuşea să îşi ţină privirea temătoare şi asupra lui Grady, cu toate că Asha'manul părea să se concentreze la cum să îşi pună un picior dinaintea celuilalt. Uneori, el ofta îndelung şi se oprea o clipă, privind încruntat creasta muntoasă din faţă, dar, cumva, nu rămânea niciodată în urmă. Gallenne şi Arganda nu mai erau tineri şi nu erau obişnuiţi să meargă pe jos atunci când puteau călări, iar respiraţia lor începea să fie din ce în ce mai greoaie pe măsură ce urcau, uneori ajutându-se de copaci, însă erau atenţi unul la celălalt aproape la fel de mult ca la împrejurimi, niciunul nedorind să îl lase pe celălalt să îl întrecă. Cei patru lăncieri ghealdanini, pe de altă parte, alunecau, se împiedicau de rădăcinile ascunse sub zăpadă, rămâneau cu săbiile prinse în acaţi şi mârâiau blesteme atunci când cădeau pe stânci sau erau împunşi de spini. Lui Perrin îi trecu prin gând să îi trimită înapoi şi să aştepte lângă cai. Ori asta, ori să le tragă una în cap şi să îi culeagă de pe jos la întoarcere.

Dintr-odată, doi Aieli ieşiră de după tufişuri în faţa lui Elyas, cu vălurile negre ascunzându-le feţele până sub ochi, cu mantiile albe atârnându-le pe spate şi cu lăncile şi scuturile în mâini. După înălţime, erau Fecioare ale Lăncii, ceea ce nu le făcea mai puţin periculoase decât orice alt *algai'd'siswai*, şi, într-o clipită, nouă arcuri lungi fură pregătite, iar vârfurile late ale săgeţilor se îndreptară spre inimile lor.

– Ai putea fi rănită aşa, Tuandha, bombăni Elyas. Ar trebui să ştii mai bine, Sulin.

Perrin le făcu semn oamenilor din Ţinutul celor Două Râuri să îşi coboare arcurile, iar lui Aram să îşi coboare sabia. El le prinsese mirosul la fel de repede ca Elyas, înainte ca acestea să iasă la iveală.

Fecioarele se priviră mirate, însă îşi dezveliră feţele, lăsând vălurile negre să le atârne pe piept.

– Priveşte cu atenţie, Elyas Machera, zise Sulin.

Istovită şi cu faţa înăsprită de vreme, cu o cicatrice care îi brăzda obrazul, ea avea ochii albaştri şi pătrunzători ca ai unei bufniţe, cu toate că în ei se citea mirarea. Tuandha era mai înaltă şi mai tânără şi ar fi putut fi frumoasă înainte să îşi piardă ochiul drept şi să se pricopsească cu o cicatrice groasă care îi pornea de la bărbie până sub *shoufa*. Aceasta îi ridica un colţ al gurii într-un zâmbet discret, fiind singurul zâmbet pe care îl oferise vreodată.

– Hainele voastre sunt diferite, zise Perrin.

Tuandha îşi privi încruntată haina, cu nuanţe de cenuşiu, verde şi maro, apoi haina identică pe care o purta Sulin.

– Şi mantiile.

Elyas *era* istovit ca să mai observe acea mică greşeală.

– Nu s-au pus în mişcare, nu?

– Nu, Perrin Aybara, zise Sulin. Shaido par pregătiţi să rămână locului o vreme. Azi-noapte, i-au făcut pe oamenii din târg să plece şi să o ia înspre miazănoapte, aceia pe care i-au lăsat să plece.

Ea scutură scurt din cap, încă tulburată de faptul că Shaido îi obligau pe oameni să devină *gai'shain* care nu respectau *jii'tohul*.

– Prietenii tăi Jondyn Barran, Get Ayliah şi Hu Marwin s-au dus după ei ca să vadă dacă pot afla ceva. Sora noastră de lance şi Gaul ocolesc din nou tabăra. Noi l-am aşteptat aici pe Elyas Machera, ca să se întoarcă cu tine. Arareori lăsa să se simtă vreo emoţie în glasul ei, iar în acel moment nu se simţea niciuna, însă mirosea a tristeţe.

– Veniți să vă arăt!

Cele două Fecioare începură să urce povârnișul, iar el se grăbi după ele, uitând de toate. La scurtă distanță de creastă, ele se ghemuiră, apoi se lăsară în patru labe, iar el le imită, târându-se câțiva metri pe burtă prin zăpadă ca să privească dincolo de creastă. Pădurea se termina acolo, lăsând locul arbuștilor răzleți și puieților singuratici de pe povârniș. El se afla la o altitudine îndeajuns de mare ca să vadă la mile depărtare, peste crestele vălurite ce semănau cu niște dealuri înșiruite și despădurite până în locul unde începea din nou o fâșie întunecată de pădure. Putea vedea tot ceea ce voia să vadă și mai puțin decât avea nevoie.

El încercase să își imagineze tabăra Shaido din descrierea lui Elyas, însă realitatea nu semăna deloc cu imaginația lui. La o mie de pași mai jos se întindeau o mulțime de corturi joase Aiel și alte soiuri de corturi, o grămadă de căruțe și telegi, precum și oameni, și cai. Tabăra se întindea pe mai bine de o milă în toate direcțiile, de la zidurile cenușii din piatră ale unui oraș și până la jumătatea următorului povârniș. El știa că tabăra trebuia să fi fost la fel de întinsă și de partea cealaltă. Nu era unul dintre cele mai mari orașe, nu ca Tar Valon sau Caemlyn, având mai puțin de patru sute de pași lățime de-a lungul laturii pe care o vedea el și mai îngust decât altele, pare-se, dar era totuși un oraș cu ziduri înalte și turnuri și cu ceea ce părea a fi o fortăreață la capătul cel mai îndepărtat, spre miazănoapte. Cu toate acestea, tabăra Shaido îl înghițea cu totul. Faile se afla acolo, undeva, în acea mare de oameni.

Scotocind în buzunar după ochean, el își aduse aminte în ultima clipă să își facă palma căuș, ca să țină umbră, la capătul celălalt al tubului. Soarele semăna cu o minge aurie chiar în fața lui, la jumătatea distanței până la zenit. O reflexie răzleață a lentilei putea distruge totul. Grupuri de oameni săreau în picioare în ocheanul lui, ochii lui distingându-le

limpede feţele. Femei cu părul lung, cu şaluri negre pe umeri, împodobite cu zeci de coliere lungi, femei cu coliere mai puţine care mulgeau caprele, femei care purtau *cadin'sor*, înarmate uneori cu lănci şi scuturi, femei privind din adâncul glugilor robelor albe şi grele în timp ce înaintau cu paşi repezi prin zăpada atât de călcată în picioare, încât mai că se transformase în mocirlă. Acolo mai erau şi bărbaţi, şi copii, însă el trecu repede cu privirea peste ei, nebăgându-i în seamă. Erau mii şi mii de femei, doar numărându-le pe cele în alb.

– Sunt prea mulţi, şopti Marline, iar el îşi coborî ocheanul şi îi aruncă o privire furioasă.

Ceilalţi veniseră lângă Fecioare şi lângă el şi se înşiruiseră pe burtă în zăpadă de-a lungul crestei. Oamenii din Ţinutul celor Două Râuri se chinuiau să îşi ţină arcurile lungi departe de zăpadă fără a le ridica peste creastă. Arganda şi Gallenne îşi foloseau ocheanele lor ca să cerceteze tabăra de la poale, iar Grady privea în vale cu bărbia proptită în mâini, la fel de concentrat precum ceilalţi doi soldaţi. Poate că folosea Puterea în vreun fel. Marline şi Annoura priveau şi ele cu atenţie tabăra, sora Aes Sedai lingându-şi buza, iar Înţeleapta încruntându-se. Perrin nu credea că Marline intenţionase să vorbească cu voce tare.

– Dacă crezi că am să renunţ doar pentru că sunt mai mulţi Shaido decât m-am aşteptat..., început el, aprinzându-se, dar, apoi, ea îl întrerupse întâlnindu-i privirea încruntată cu una liniştită.

– Prea multe Înţelepte, Perrin Aybara. Oriunde mă uit, văd o femeie care conduce. O clipă ici, o clipă acolo – Înţeleptele nu conduc tot timpul –, dar sunt peste tot unde mă uit. Sunt prea multe ca să fie Înţelepte a zece ginţi.

El inspiră adânc.

– Cât de multe crezi că sunt?

– Cred că s-ar putea ca toate Înțeleptele Shaido să fie acolo, răspunse Marline, la fel de calmă de parcă ar fi vorbit despre prețul orzului. Toate care pot conduce Puterea.

Toate? N-avea nicio noimă! Cum era posibil să fie toate acolo când Shaido păreau să se împrăștie peste tot? El auzise povești despre ceea ce trebuie să fi fost raidurile clanului Shaido de pe tot cuprinsul Ghealdanului și Amadiciei, povești despre raidurile de aici, din Altara, cu mult timp înainte ca Faile să fie răpită, precum și zvonuri despre raiduri din locuri mult mai îndepărtate. *De ce* ar fi toate împreună? Dacă Shaido intenționau să se strângă aici, tot clanul... Nu, el trebuia să ia în seamă ceea ce știa sigur. Era și așa suficient de grav.

– Câte sunt? întrebă el din nou, pe un ton mai calm.

– Nu mârâi la mine, Perrin Aybara. N-am cum să știu precis câte Înțelepte Shaido sunt în viață. Până și Înțeleptele mor din cauza vreunei boli, a mușcăturii de șarpe, a unui accident. Unele au murit la Fântânile din Dumai. Am găsit trupuri lăsate în urmă. Cred că le-au luat cu ei pe acelea pe care le puteau îngropa cum se cuvine. Nici măcar clanul Shaido n-a renunțat la toate obiceiurile. Dacă toate cele care au rămas în viață sunt acolo jos, precum și ucenicele care pot conduce, aș zice că sunt în jur de patru sute. Poate mai multe, dar mai puține de cinci sute. Au fost mai puține de cinci sute de Înțelepte Shaido care puteau conduce înainte ca ei să treacă dincolo de Osia Lumii, și poate cincizeci de ucenice.

Majoritatea fermierilor ar fi arătat mai multă emoție într-o discuție despre orz.

Fără să își ia ochii de la tabăra Shaido, Annoura scoase un sunet sugrumat, ca un suspin.

– Cinci sute? Lumină! Jumătate de Turn dintr-un singur clan? Vai, Lumină!

– Ne-am putea furișa în tabără noaptea, șopti Dannil de la capătul celălalt al șirului, așa cum te-ai furișat în tabăra Mantiilor Albe acasă.

Elyas scoase un mormăit care putea însemna orice, numai plin de speranţă nu.

Sulin pufni batjocoritor.

– Nu *ne* putem furişa în tabără atâta vreme cât nu putem nădăjdui să scăpăm de-acolo. *Tu* vei fi pus la proţap ca o capră înainte să treci de primele zece corturi.

Perrin încuviinţă încet din cap. Se gândise să se furişeze în tabără la adăpostul întunericului şi să o fure cumva pe Faile. Şi pe celelalte, desigur. Ea n-ar fi fost de acord să plece fără celelalte. Nu găsise nicio cale care ar fi putut da roade împotriva Aielilor, iar mărimea taberei îi alungase şi ultima speranţă. Ar putea rătăci zile la rând prin marea aceea de oameni fără să o găsească.

Brusc, el îşi dădu seama că nu era nevoit să lupte împotriva deznădejdii. Sentimentul de furie rămase, dar acum era rece precum oţelul iarna, iar el nu detecta nici măcar un strop din deznădejdea care înainte ameninţase să îl copleşească. În tabără erau zece mii de *algai'd'siswai* şi cinci sute de femei care puteau Conduce – Gallenne avusese dreptate; aşteaptă-te la ce e mai rău şi toate surprizele tale erau plăcute – cinci sute de femei care nu ar fi şovăit să folosească Puterea ca armă; Faile era ca un fulg de nea într-o pajişte acoperită cu zăpadă, însă când adunai atât de multe trăiri, nu mai avea niciun rost să disperi. Fie înfruntai situaţia, fie erai acoperit de zăpadă. Şi-apoi, el vedea puzzle-ul şi, după cum spunea mereu Nat Torfinn, orice puzzle putea fi rezolvat odată ce îţi dădeai seama unde să apeşi şi unde să tragi.

Înspre miazănoapte şi miazăzi, pământul mai departe de oraş fusese curăţat mai mult decât povârnişul unde se afla el. Case răzleţe, din ale căror hornuri nu ieşea fum, se vedeau pe ici, pe acolo, iar garduri cu bârne conturau câmpurile acoperite de zăpadă, iar dacă mai bine de o mână de oameni ar fi încercat să se apropie din oricare direcţie, ar fi fost la fel

de vizibili ca atunci când ar fi purtat torțe și flamuri și ar fi sunat din trompete. Părea să existe și un drum care ducea spre miazăzi, printre ferme, iar un altul care ducea spre miazănoapte. Probabil că lui îi erau nefolositoare, dar nu se știa niciodată. Jondyn i-ar fi putut aduce niște informații despre oraș, deși nu își putea imagina la ce i-ar fi folosit când orașul era împresurat de Shaido. Gaul și Fecioarele care dădeau un ocol taberei i-ar fi putut spune ce se afla dincolo de următoarele culmi muntoase. O adâncitură în culmea aceea semăna cu un drum care ducea undeva spre răsărit. În mod ciudat, un mănunchi de mori de vânt se aflau poate la o milă nord de acea adâncitură, ale căror brațe lungi și albe se învârteau leneș, iar pe coama povârnișului de dincolo se zărea un alt grup de mori de vânt. Un rând de arcade, asemenea unui pod lung și îngust, cobora pe povârniș de la cele mai apropiate mori de vânt până spre zidurile orașului.

– Știe cineva ce sunt alea? întrebă el, arătând cu degetul.

Chiar dacă le cercetase prin ocheanul lui, acestea nu îi spuseră nimic decât că păreau făcute din aceeași piatră cenușie ca zidurile. Construcția aceea era prea îngustă ca să fie un pod. Nu avea pereți laterali, plus că nu părea să existe ceva care să necesite construcția unui pod.

– Folosește la adusul apei, răspunse Sulin. Se întinde pe cinci mile, până la un lac. Nu știu de ce nu și-au construit orașul mai aproape, dar tot pământul din jurul lacului pare să devină mocirlos atunci când vremea se va încălzi. Ea nu se mai poticnea de cuvinte necunoscute cum ar fi „mocirlă", însă în vocea ei se simți o notă de venerație atunci când rosti cuvântul „lac", gândindu-se că putea să existe atâta apă într-un singur loc.

– Te gândești să le oprești aprovizionarea cu apă? Asta cu siguranță îi va agita. Ea înțelegea lupta pentru apă. Majoritatea luptelor din Pustiu începeau de la apă. Dar nu cred...

Culorile explodară în capul lui Perrin, o explozie de nuanţe atât de puternică, încât el rămase fără vedere şi fără auz. Nu mai vedea nimic în afară de acele culori. Acestea formau un val uriaş, de parcă ori de câte ori el încercase să le alunge, acestea se acumulaseră într-un baraj pe care acum îl spărgeau provocând o inundaţie tăcută, rotindu-se în vârtejuri silenţioase ce încercau să îl înece. În mijlocul acestui tumult, prinse contur o imagine: Rand şi Nynaeve şezând pe pământ faţă în faţă. Îi vedea la fel de limpede ca şi cum aceştia s-ar fi aflat în faţa lui. El nu avea timp de Rand în acel moment. Nu în acel moment! Agăţându-se de culori ca un om care se îneca, agăţându-se de ele ca să iasă la suprafaţă, el le izgoni.

Vederea şi auzul, lumea care îl înconjura se prăbuşiră peste el.

– ...e o nebunie, zicea Grady pe un ton îngrijorat. Nimeni nu poate mânui o cantitate suficientă de *saidin* ca eu să pot simţi atât de departe! Nimeni!

– La fel cum nimeni nu poate mânui atât de mult *saidar*, zise Marline în şoaptă. Totuşi, cineva o poate face.

– Rătăciţii? zise Annoura cu vocea sugrumată. Rătăciţii, folosind vreun *sa'angreal* la care noi nu ne-am gândit niciodată. Sau... însuşi Cel Întunecat.

Toţi trei priviră înapoi spre miazănoapte şi spre apus, iar dacă Marline părea mai calmă decât Annoura sau Grady, ea mirosea la fel de speriată şi de îngrijorată ca ei. În afară de Elyas, ceilalţi îi priveau pe cei trei de parcă ar fi aşteptat un anunţ cum că începuse o nouă Frângere a Lumii. Expresia de pe faţa lui Elyas era aceea de resemnare. Un lup s-ar fi luptat cu o alunecare de teren care îl ducea spre moarte, dar un lup ştia că moartea venea mai devreme sau mai târziu şi că nu i se putea împotrivi.

– Este Rand, bombăni Perrin cu o voce groasă. El se cutremură când culorile încercară să revină, însă reuşi să le

izgonească. E treaba lui. Se ocupă el, oricare-ar fi aceasta. Toată lumea se holba la el, chiar şi Elyas. Am nevoie de prizonieri, Sulin. Ei trebuie să trimită grupuri de vânătoare. Elyas zice că au străjeri câteva mile mai încolo, grupuri mici. Poţi să-mi aduci prizonieri?

– Ascultă-mă cu băgare de seamă, zise Annoura, cuvintele ieşindu-i de-a valma pe gură. Ea se ridică din zăpadă atât cât să se întindă peste Marline şi să înşface mantia lui Perrin. Se întâmplă ceva, poate ceva minunat, poate ceva îngrozitor, dar oricum important, ceva ce nu s-a mai întâmplat de-a lungul istoriei! Trebuie să aflăm ce anume! Grady ne poate duce acolo, suficient de aproape ca să putem vedea. *Eu* aş putea să vă duc acolo dacă aş şti firele. Trebuie să aflăm!

Întâlnindu-i privirea, Perrin ridică o mână, iar ea tăcu, rămânând cu gura deschisă. Aes Sedai nu tăceau niciodată atât de uşor, însă ea o făcu.

– Ţi-am spus eu ce este. Noi avem treabă acolo jos, Sulin.

Sulin îşi întoarse capul de la el spre Aes Sedai, apoi spre Marline. În cele din urmă, ea dădu din umeri.

– Vei afla puţine lucruri folositoare chiar dacă îi vei lua la întrebări. Vor îndura durerea şi îţi vor râde în faţă. Ruşinea n-are să-i prindă repede – dacă Shaido ăştia mai au pic de ruşine.

– Indiferent ce voi afla, va fi mai mult decât ştiu acum, răspunse el.

Treaba lui era acolo jos. Avea un puzzle de rezolvat – să o elibereze pe Faile şi să îi nimicească pe Shaido. Doar asta conta pentru el.

CAPITOLUL 9

Capcane

– Şi s-a plâns iar că celelalte Înţelepte sunt sfioase, termină Faile cu o voce cât mai supusă, potrivindu-şi coşul mare pe care îl ţinea pe umeri şi mutându-se de pe un picior pe celălalt în zăpada mocirloasă.

Coşul nu era greu, deşi era plin de rufe murdare, iar lâna din care era făcută roba ei era groasă şi călduroasă, mai ales că purta alte două veşminte lungi pe dedesubt, însă cizmele din piele moale, albe şi ele, o apărau prea puţin de frigul tăios.

– Mi s-a spus să raportez întocmai cuvintele rostite de Înţeleapta Sevanna, adăugă ea repede.

Someryn era una dintre „celelalte" Înţelepte, iar colţurile gurii i se lăsară în jos când auzi cuvântul „sfioase".

Ţinându-şi ochii coborâţi, Faile nu vedea decât această parte din chipul lui Someryn. *Gai'shain* trebuiau să păstreze o atitudine umilă, mai ales cei care nu erau Aieli, şi cu toate că ea îşi ridicase privirea uitându-se printre gene ca să citească

expresia de pe chipul lui Someryn, cealaltă femeie era mai înaltă decât majoritatea bărbaţilor, chiar şi a bărbaţilor Aiel; o uriaşă cu părul bălai care o domina prin înălţime. Ceea ce putea vedea cel mai bine era pieptul extrem de voluptuos al lui Someryn, decolteul durduliu şi înnegrit de soare lăsat la vedere de o bluză ale cărei şnururi erau desfăcute până la mijlocul pieptului şi acoperit în mare parte de o colecţie numeroasă de coliere lungi, chihlimbare şi smaralde, rubine şi opaluri, trei rânduri de şiraguri de perle mari şi lanţuri din aur cu modele complicate. Majoritatea Înţeleptelor păreau să o dispreţuiască pe Sevanna, care „vorbea ca o căpetenie" înainte să fie aleasă o nouă căpetenie de clan Shaido, un eveniment care nu părea să aibă loc prea curând, şi încercau să îi submineze autoritatea ori de câte ori nu se ciondăneau între ele sau nu formau clici, însă multe dintre ele aveau aceeaşi dragoste ca Sevanna pentru bijuteriile din ţinuturile umede, iar unele începuseră să poarte inele pe degete ca ea. Pe mâna dreaptă, Someryn purta un opal alb şi mare, care arunca reflexii roşii ori de câte ori îşi potrivea şalul, şi un safir albastru şi alungit, înconjurat de rubine, pe cea stângă. Cu toate astea, nu începuse să se îmbrace în veşminte din mătase. Bluza ei era o *algode* simplă şi albă, cum era portul în Pustiu, iar fusta şi şalul erau din lână groasă la fel de neagră ca eşarfa împăturită cu care îi era prins părul bălai şi lung până la talie. Frigul nu părea să o deranjeze câtuşi de puţin.

Cele două stăteau puţin mai încolo de ceea ce credea Faile a fi hotarul dintre tabăra Shaido şi tabăra *gai'shain* – tabăra prizonierilor. Nu că ar fi existat în realitate două tabere. Câţiva *gai'shain* dormeau printre Shaido, însă restul erau ţinuţi în mijlocul taberei, dacă nu aveau vreo treabă de făcut, împrejmuiţi de Shaido ca vitele într-un ţarc din zid pentru a-i împiedica să viseze la libertate. Majoritatea bărbaţilor şi femeilor care treceau pe lângă ele purtau robele albe

de *gai'shain*, deşi puţine erau atât de fin ţesute ca a ei. Nevoiţi să îmbrace atât de mulţi oameni, Shaido strângeau orice fel de pânză albă pe care o găseau. Unii erau înveşmântaţi în straturi de pânză aspră, sau de ştergar, sau în robe făcute din pânză de cort, iar multe dintre robe aveau pete de mocirlă sau de funingine. Când şi când, unul dintre *gai'shain* îşi arăta înălţimea şi ochii albaştri de Aiel. Cea mai mare parte a lor erau amadiciani rumeni în obraji, altarani cu pielea măslinie şi cairhienini cu faţa palidă, precum şi câte un călător sau negustor din Illian sau Tarabon sau de prin alte părţi, care se aflase în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit. Cairhieninii erau ţinuţi prizonieri timp îndelungat şi erau cei mai resemnaţi în faţa situaţiei în care se aflau, în afară de acea mână de Aieli în alb, însă toţi îşi ţineau ochii în pământ şi îşi îndeplineau sarcinile cât de repede le permiteau să se mişte de colo colo în zăpada amestecată cu mocirlă. *Gai'shain* trebuiau să arate smerenie, supunere şi dorinţa de a le îmbrăţişa pe amândouă. În caz contrar, primeau pedepse aspre care să le reamintească acest lucru.

Faile era foarte dornică să o ia repede din loc. Picioarele reci erau doar o mică parte din această dorinţă, iar nerăbdarea de a-i spăla hainele Sevannei încă şi mai mică. Prea mulţi ochi o puteau vedea stând acolo, la vedere, împreună cu Someryn, şi, deşi gluga adâncă îi ascundea faţa, cureaua lată din zale lucioase care îi încingea mijlocul şi zgarda asortată o însemnau ca fiind una dintre servitoarele Sevannei. Nimeni nu le spunea astfel – în ochii Aielilor, a fi servitor era un lucru umilitor –, dar asta erau, cel puţin cei din ţinuturile umede, neplătiţi, cu drepturi mai puţine şi cu mai puţină libertate decât orice servitor de care auzise vreodată Faile. Mai devreme sau mai târziu, Sevanna avea să afle că Înţeleptele îi opreau pe servitorii ei ca să le pună întrebări. Sevanna avea mai bine de o sută de servitori şi continua să le sporească

numărul, iar Faile era convinsă că fiecare dintre ei le repeta Înțeleptelor fiecare cuvânt pe care îl rostea Sevanna.

Era o capcană brutal de eficientă. Sevanna era o stăpână nemiloasă, într-o manieră oarecum degajată, fără să se răstească vreodată sau să-și arate furia făţiș, însă cea mai mică nelegiuire, cea mai mică abatere de comportament sau atitudine era pedepsită imediat cu lovituri de nuia sau de curea și, în fiecare seară, cinci *gai'shain*, care o mulțumiseră cel mai puțin în acea zi, erau aleși pentru a primi alte pedepse, uneori stând legați și cu căluș în gură o noapte întreagă, pe lângă bătaia primită, doar ca să le dea un exemplu celorlalți. Faile nu voia să se gândească ce pedeapsă ar da femeia pentru cei care erau iscoade. Pe de altă parte, Înțeleptele spuseseră clar și răspicat că aceia care nu vorbeau de bunăvoie, aceia care încercau să ascundă lucruri sau să se tocmească urmau să aibă un viitor incert, găsindu-și, probabil, sfârșitul într-un mormânt săpat la mică adâncime. Rănirea unui *gai'shain* dincolo de limitele permise ale disciplinei era o încălcare a *ji'e'tohului*, cod de onoare și obligație ce guverna viețile Aielilor, însă acei *gai'shain* din ținuturile umede păreau să nu se încadreze în anumite reguli.

Mai devreme sau mai târziu, una sau cealaltă parte a capcanei avea să se închidă. Ceea ce ținuse cele două fălci ale capcanei deschise atâta vreme era faptul că Shaido păreau să nu facă vreo diferență între *gai'shain* din ținuturile umede și caii ce trăgeau telegile sau caii de povară, cu toate că, adevărul fie spus, animalele aveau parte de un tratament mai bun. Din când în când, câte un *gai'shain* încerca să fugă, dar, în afară de asta, nu făceai decât să le dai de mâncare și să le oferi adăpost, îi puneai la treabă și îi pedepseai dacă aceștia șovăiau. Înțeleptele nu se așteptau ca ei să nu se supună, Sevanna nu se aștepta ca ei să o spioneze tot așa cum nu se aștepta ca un cal ce trăgea teleaga să înceapă să cânte. Mai

devreme sau mai târziu, însă... Aceasta nu era singura capcană în care era prinsă Faile.

– Înţeleapto, nu mai am nimic să-ţi zic, îngână ea, văzând că Someryn nu mai zice nimic.

Dacă nu erai bătut în cap, nu te îndepărtai, pur şi simplu, de o Înţeleaptă până când aceasta nu te lăsa să pleci.

– Înţeleapta Sevanna vorbeşte nestingherită în faţa noastră, dar nu spune prea multe.

Femeia înaltă rămase tăcută, iar, după o vreme, Faile îndrăzni să-şi mai ridice puţin ochii. Someryn privea uluită peste capul Failei, cu gura căscată. Încruntându-se, Faile îşi aşeză coşul pe umăr şi aruncă o privire în spate, însă nu văzu nimic care să explice expresia de pe faţa lui Someryn. Observă doar întinderea taberei, corturi Aiel joase şi negre amestecate cu corturi ascuţite şi cu pereţi, şi orice alt soi de cort, majoritatea în nuanţe de alb-murdar şi maro-deschis, altele verzi, albastre, roşii sau dungate. Atunci când atacau, Shaido luau tot ceea ce era de valoare, orice s-ar fi dovedit de folos, nelăsând în urma lor ceva ce ar fi adus cu un cort.

Că veni vorba, aceştia abia dacă aveau suficiente adăposturi. Acolo erau strânse zece ginţi, mai bine de şaptezeci de mii de Shaido şi cam tot atât de mulţi *gai'shain*, după calculele ei, iar peste tot ea vedea doar agitaţia obişnuită, Aieli îmbrăcaţi în negru văzându-şi de ale lor printre prizonieri îmbrăcaţi în alb care alergau de colo colo. Un fierar umfla foalele forjei din faţa unui cort deschis, cu uneltele aşezate pe o piele de taur argăsită, copiii mânau cu joardele turmele de capre care behăiau, o negustoreasă îşi prezenta bunurile într-un pavilion deschis din pânză galbenă, orice de la sfeşnice din aur şi boluri din argint şi până la oale şi ceaune, toate furate. Un bărbat zvelt care ţinea un cal de căpăstru stătea de vorbă cu o Înţeleaptă căruntă pe nume Masalin, fără îndoială căutând un leac pentru vreo boală de care suferea animalul,

după cum arăta bărbatul spre burta calului. Nimic care să o facă pe Someryn să rămână cu gura căscată.

Tocmai când dădu să se întoarcă, Faile zări o femeie Aiel cu părul negru, care stătea cu fața în direcția opusă. Nu doar că avea părul negru, dar acesta era negru ca pana corbului, o raritate printre Aieli. Chiar dacă femeia stătea cu spatele, Failei i se păru că o recunoaște pe Alarys, o altă Înțeleaptă. În tabără erau peste patru sute de Înțelepte, iar ea învățase să le recunoască repede atunci când le vedea. A confunda o Înțeleaptă cu o țesătoare sau cu un olar era cea mai rapidă cale să te alegi cu câteva lovituri de nuia.

Poate nu însemna nimic faptul că Alarys stătea țintuită locului și privea în aceeași direcție ca Someryn sau că își lăsase șalul să-i cadă pe pământ, doar că, dincolo de ea, Faile recunoscu o altă Înțeleaptă, care și aceea privea spre miază-noapte și spre apus, trăgându-le câte o palmă oamenilor care treceau prin fața ei. Aceea trebuia să fie Jesain, o femeie despre care se putea spune că era scundă chiar dacă nu era Aiel, cu o claie de păr roșu în fața căruia ar fi pălit orice foc și cu un temperament pe măsură. Masalin vorbea cu bărbatul cu calul și arăta spre animal. Ea nu putea conduce, dar trei Înțelepte care o puteau face priveau toate în aceeași direcție. Nu exista decât o singură explicație: vedeau pe cineva care conducea Puterea acolo sus, pe creasta împădurită de dincolo de tabără. Dacă ar fi condus o Înțeleaptă, cu siguranță nu le-ar fi făcut să se zgâiască. Putea fi o Aes Sedai? Sau mai multe? Era mai bine să nu-și facă speranțe. Era prea devreme.

O palmă peste cap o făcu să se clatine și fu cât pe ce să scape coșul.

– Ce stai așa ca o momâie? mârâi Someryn. Du-te vezi-ți de treabă. Pleacă, înainte să...!

Faile plecă, ținând coșul cu o mână, ridicându-și poalele robei din zăpada mocirloasă cu cealaltă și mișcându-se cât

putu de repede fără să alunece sau să cadă în mocirlă. Someryn nu lovea niciodată pe nimeni şi nici nu ridica tonul. Dacă le făcea pe amândouă, era mai bine să pleci repede din calea ei. Umil şi supus.

Mândria îi spunea să rămână sfidătoare, să refuze în tăcere să se supună, însă raţiunea îi spunea că dacă o făcea, avea să ajungă să fie păzită de două ori mai bine decât era. Shaido i-or fi considerat pe *gai'shain* din ţinuturile umede nişte animale domestice, dar nu erau orbi de-a binelea. Aceştia trebuiau să creadă că ea acceptase că nu avea să scape din captivitate. Acesta era şi gândul ei. Cu cât mai devreme, cu atât mai bine. Cu siguranţă înainte ca Perrin să-i ajungă din urmă. Ea nu se îndoise nici măcar o clipă că Perrin venea pe urmele ei, că avea să o găsească cumva – el era în stare să treacă printr-un zid dacă-şi punea în gând asta! –, însă ea trebuia să scape înainte de asta. Era fiică de soldat. Ştia câţi Shaido erau, ştia forţele pe care trebuie să le fi chemat Perrin şi ştia că trebuia să ajungă la el înainte să aibă loc ciocnirea. Dar, mai întâi, era acea chestiune măruntă de a scăpa din ghearele Shaido.

La ce se uitaseră Înţeleptele – la Aes Sedai sau la Înţeleptele care îl însoţeau pe Perrin? Lumină, ea nădăjduia că nu, nu încă! Însă alte chestiuni erau mai importante, una fiind rufele. Ea cără coşul spre ruinele oraşului Malden, croindu-şi drum prin mulţimea de *gai'shain*. Cei care ieşeau din oraş cărau fiecare câte două găleţi grele ce echilibrau capetele unei prăjini, în vreme ce găleţile celor care intrau în oraş se legănau goale la capetele prăjinii. Atâta amar de lume câtă era în tabără avea nevoie de multă apă şi o primea astfel, găleată cu găleată. Era uşor să îi deosebeşti pe *gai'shain* care fuseseră locuitori ai oraşului Malden. În acest nord îndepărtat al Altarei, aceştia aveau pielea mai degrabă albă decât măslinie, ba unii aveau ochi albaştri, însă toţi se împleticeau de parcă ar fi mers prin ceaţă. Shaido care se căţăraseră pe zidurile

oraşului noaptea fuseseră nimiciţi de apărare înainte ca majoritatea locuitorilor să ştie că se aflau în pericol şi parcă tot nu le venea să creadă că vieţile lor se schimbaseră.

Faile căuta o persoană anume, nădăjduind că nu trebuia să care apă în ziua aceea. Ea o căutase încă de când Shaido îşi ridicaseră tabăra aici, în urmă cu patru zile. O găsi afară, lângă porţile oraşului, care stăteau deschise şi lipite de zidurile de granit. Era o femeie înveşmântată în alb, mai înaltă decât ea, cu un coş plat plin cu pâine proptit în şold şi cu gluga dată pe spate doar atât cât să lase să i se vadă puţin din părul roşu-închis. Chiad părea să privească cu atenţie porţile cu bare din fier care nu reuşiseră să apere oraşul Malden, însă ea îşi întoarse privirea de la ele de îndată ce se apropie Faile. Se opriră una lângă cealaltă, fără să se privească, prefăcându-se că îşi potrivesc coşurile. Nu exista niciun motiv pentru care două *gai'shain* să nu schimbe două vorbe, dar nimeni nu trebuia să îşi aducă aminte că ele fuseseră prinse împreună. Bain şi Chiad nu erau supravegheate atât de atent ca acei *gai'shain* care îi slujeau Sevannei, însă asta s-ar fi putut schimba dacă cineva şi-ar fi amintit. Aproape toţi cei din jur erau *gai'shain*, majoritatea provenind dinspre apus de Osia Lumii; cu toate acestea, prea mulţi învăţaseră să îşi câştige favoruri răspândind poveşti şi zvonuri. Majoritatea oamenilor făceau totul ca să supravieţuiască, iar unii încercau mereu să îşi facă culcuşul moale, indiferent de situaţie.

– Au scăpat în prima noapte aici, şopti Chiad. Bain şi cu mine le-am condus spre pădure şi am acoperit urmele la întoarcere. Nimeni nu pare să-şi dea seama că lipsesc, din câte văd eu. Cu atât de mulţi *gai'shain*, ar fi de mirare dacă Shaido ăştia vor observa că cineva a scăpat.

Faile răsuflă uşurată. Trecuseră trei zile. Shaido observau lipsa fugarilor. Puţini reuşeau să se bucure de o zi întreagă de libertate, însă şansele de reuşită creşteau cu fiecare zi în care

nu erau prinşi, plus că părea a fi o certitudine că Shaido aveau să se pună în mişcare mâine sau poimâine. Nu mai zăboviseră atât de mult timp într-un loc de când fusese prinsă Faile. Ea bănuia că aceştia aveau să încerce să mărşăluiască înapoi spre Osia Lumii, apoi să treacă în Pustiu.

Nu fusese o treabă uşoară să le convingă pe Lacile şi pe Arrela să plece fără ea. Argumentul care le convinsese fusese acela că îi puteau duce vorbă lui Perrin despre locul unde se afla Faile şi îl puteau preveni despre numărul celor din clanul Shaido, dar şi să îi spună că Faile îşi aranjase deja evadarea şi orice intervenţie din partea lui ar putea-o pune în primejdie. Ea era sigură că reuşise să le facă să creadă toate acestea – într-un fel, chiar avea un plan de evadare în minte –, dar, până în clipa aceea, ea mai că fusese convinsă că femeile ar putea hotărî că legămintele faţă de ea le cereau să rămână. Într-un fel, legămintele prin apă erau mai stricte decât cele de credinţă; cu toate acestea, lăsau loc suficient prostiei în numele onoarei. Adevărul fie spus, ea nu ştia dacă cele două aveau să reuşească să îl găsească pe Perrin, dar, oricum ar fi fost, erau libere, iar ea nu mai trebuia să îşi facă griji decât pentru alte două femei. Firește, absenţa a trei dintre servitorii Sevannei ar fi fost iute observată; în câteva ceasuri, iar cei mai buni urmăritori ar fi fost trimişi ca să le aducă înapoi. Faile era obişnuită cu pădurea, dar ştia că nu avea rost să se pună cu urmăritorii Aieli. Era un lucru neplăcut pentru *gai'shain* „de rând" care fugeau şi erau prinşi. În ceea ce îi privea pe servitorii Sevannei, mai bine mureau încercând. În cel mai bun caz, aceştia nu mai aveau ocazia să încerce a doua oară.

– Noi, restul, am avea şanse mai bune dacă tu şi Bain aţi veni cu noi, zise ea în şoaptă.

Şuvoiul de bărbaţi şi femei în alb care cărau apă continua să treacă pe lângă ele, însă niciunul nu părea să arunce mai mult de-o privire în direcţia lor; precauţia parcă devenise o

parte din ea în aceste ultime două săptămâni. Lumină, i se păreau mai degrabă doi ani!

– Ce diferență poate fi între a le ajuta pe Lacile și Arrela să ajungă la pădure și a ne ajuta pe noi, restul, să ajungem mai departe?

Disperarea era cea care vorbea. Ea știa care era diferența – Bain și Chiad erau prietenele ei și o învățaseră despre obiceiurile Aielilor, despre *jiʼe'toh*, ba chiar puțin din limbajul semnelor folosit de Fecioare – și nu fu mirată când Chiad își întoarse ușor capul ca să o privească cu acei ochi cenușii care nu aveau în ei nimic din smerenia *gaiʼshain*. Această smerenie nu se citi nici în vocea ei, cu toate că vorbi în șoaptă.

– Te voi ajuta să ajungi cât mai departe, căci nu e drept ca Shaido să te țină prizonieră. Tu nu respecți *jiʼe'tohul*. Eu, da. Dacă renunț la onoare și la obligațiile mele doar pentru că Shaido au făcut-o, le voi îngădui să hotărască felul cum va trebui să mă port. Voi purta veșmintele albe un an și o zi, iar apoi îmi vor da drumul sau voi pleca eu, dar nu voi renunța la ce sunt.

Fără să mai zică ceva, Chiad se îndepărtă cu pași hotărâți, pierzându-se în mulțimea de *gaiʼshain*.

Faile își ridică puțin mâna ca să o oprească, apoi și-o lăsă să cadă. Ea mai pusese întrebarea aceea și primise un răspuns mai blând, dar punând-o din nou, își insultase prietena. Va trebui să își ceară iertare. Nu ca să primească ajutorul lui Chiad – femeia nu ar fi renunțat la asta –, ci pentru că avea onoarea ei, chiar dacă nu respecta *jiʼe'tohul*. Nu îți insulți prietenii, iar apoi uiți, pur și simplu, sau te aștepți ca ei s-o facă. Însă scuzele mai trebuiau să aștepte. Ele nu îndrăzneau să se lase văzute că vorbesc prea mult.

Malden fusese un oraș prosper, un producător de lână de calitate și de cantități mari de vin destul de gustos, dar acum era o ruină în interiorul acelor ziduri. Înăuntru erau

la fel de multe case cu acoperişuri din lemn precum cele cu acoperişuri din piatră, iar focul se dezlănţuise în timpul jafului. Capătul îndepărtat al oraşului dinspre miazăzi era jumătate o grămadă de lemne înnegrite, ornate cu ţurţuri, şi jumătate pereţi arşi, fără acoperişuri. Peste tot, străzile, fie că erau pavate cu piatră, fie că erau din pământ, erau gri din cauza cenuşii purtate de vânt şi călcate în picioare odată cu zăpada, iar tot oraşul puţea a lemn ars. Apa era singurul lucru care nu părea să îi lipsească vreodată oraşului Malden, dar, la fel ca toţi Aielii, Shaido puneau mare preţ pe ea şi nici nu se gândiseră să stingă focurile. În Pustiul Aiel nu prea exista nimic ce *ar fi putut* arde. Ar fi putut lăsa întreg oraşul să fie mistuit de flăcări dacă ar fi terminat cu jafurile, însă, dată fiind situaţia, ei îşi făcuseră griji în ceea ce privea irosirea apei înainte să îi oblige pe *gai'shain* să o care cu găleţile sub ameninţarea lăncilor şi să îi lase pe bărbaţii din Malden să se folosească de căruţe pentru a pompa apa. Faile ar fi zis că Shaido îi va răsplăti măcar pe acei bărbaţi lăsându-i să plece cu oamenii care scăpaseră şi nu fuseseră aleşi *gai'shain*, însă bărbaţii care mânuiau pompele erau tineri şi în formă, soiul de oamenii pe care Shaido şi-i doreau ca *gai'shain*. Shaido păstrau unele reguli referitoare la *gai'shain* – femeile care erau însărcinate sau aveau copii sub zece ani fuseseră lăsate să plece, precum şi tinerii sub şaisprezece ani şi fierarii oraşului, care fuseseră atât dezorientaţi, cât şi recunoscători –, însă nici nu încăpea vorba de recunoştinţă.

Articolele de mobilier erau împrăştiate pe străzi: mese mari răsturnate şi cufere şi scaune ornate, uneori un zid dărâmat sau veselă spartă. Articole de îmbrăcăminte se vedeau peste tot: haine şi pantaloni şi rochii, majoritatea făcute ferfeniţă. Shaido luaseră tot ce era din aur sau argint, tot ce avea nestemate, tot ce era folositor sau comestibil, însă mobilele trebuie să fi fost cărate în stradă în timpul jafului şi

abandonate acolo când cei care le căraseră hotărâseră că nişte margini aurite sau nişte sculpturi fine nu meritau efortul lor. Oricum, Aielii nu foloseau scaune, în afară de căpetenii, iar în căruţe şi în telegi nu era loc pentru mesele acelea grele. Câţiva Shaido se mai plimbau pe-acolo, scotocind prin case, hanuri şi prăvălii, căutând ceva ce ar fi putut omite, dar majoritatea oamenilor pe care ea îi vedea erau *gai'shain* cărând găleţi. Pe Aieli nu îi interesau oraşele, considerându-le doar nişte depozite pe care le puteau prăda. Pe lângă ea trecură două Fecioare, mânând cu patul lăncilor spre porţi un bărbat dezbrăcat, cu o privire sălbatică şi cu mâinile legate la spate. Fără îndoială că acesta crezuse că va putea sta ascuns în vreun subsol sau vreun pod până când Shaido aveau să plece. Fără îndoială că Fecioarele crezuseră că vor găsi o ascunzătoare cu bani. Când un bărbat uriaş care purta un *cadin'sor* de *algai'd'siswai* păşi în faţa ei, ea dădu să îl ocolească pe cât putu de repede. Un *gai'shain* se dădea întotdeauna din calea oricărui Shaido.

– Eşti foarte drăguţă, zise el, aţinându-i calea.

Era cel mai masiv bărbat pe care îl văzuse ea vreodată, înalt de vreo doi metri şi pe măsură în circumferinţă. Nu gras – ea nu văzuse niciodată un Aiel gras –, dar foarte lat. El râgâi, iar ea simţi miros de vin. Aieli beţi mai văzuse, căci găsiseră toate lăzile cu vin din oraş. Cu toate acestea, ei nu îi era frică. *Gai'shain* puteau fi pedepsiţi pentru te miri ce nelegiuiri, adeseori pentru abateri pe care puţini dintre cei din ţinuturile umede le înţelegeau, însă robele albe le ofereau o oarecare protecţie, iar ea mai avea încă un avantaj.

– Sunt *gai'shaina* a Înţeleptei Sevanna, zise ea pe un ton cât putu de slugarnic. Spre dezgustul ei, ajunsese să stăpânească foarte bine acest ton. Sevanna nu va fi mulţumită dacă mă eschivez de la treburi ca să stau la taclale.

Ea încercă din nou să îl ocolească şi icni atunci când el o apucă de braţ cu o mână atât de mare, încât ar fi putut-o cuprinde de două ori şi tot ar mai fi rămas loc.

– Sevanna are sute de *gai'shain*. N-are să-i simte lipsa uneia pentru un ceas sau două.

Coşul căzu pe stradă când el o ridică în aer cu aceeaşi uşurinţă cu care ar fi ridicat o pernă. Înainte ca ea să-şi dea seama ce se întâmpla, el o luă la subraţ, imobilizându-i braţele pe lateral. Ea deschise gura ca să ţipe, iar el îşi folosi mâna liberă ca să îi lipească faţa de pieptul lui. Mirosul de lână transpirată îi umplu nările. Ea nu vedea decât lâna cenuşiu-maronie. Unde erau Fecioarele alea două? Fecioarele Lăncii nu l-ar lăsa să facă asta! *Orice* Aiel care ar fi văzut asta ar fi intervenit! Ea nu se aştepta niciodată să primească ajutor de la *gai'shain*. Unu sau doi ar fi putut fugi să caute ajutor, dacă era norocoasă, însă prima lecţie pe care o învăţa orice *gai'shain* era aceea că până şi o ameninţare cu violenţa te putea face să ajungi atârnat de glezne şi biciuit până când urlai de durere. Cel puţin, era prima lecţie pe care o învăţau cei din ţinuturile umede; Aielii ştiau deja: unui *gai'shain* îi era interzis să devină violent din orice motiv. *Orice* motiv. Însă acest lucru nu o opri ca să nu îl lovească furioasă cu picioarele pe bărbat. Ziceai că lovea cu picioarele un zid, aşa de neimpresionat era acesta. El se deplasa, cărând-o undeva. Ea îl muşcă atât cât de tare putu, dar, pentru efortul ei, se alese cu gura plină de lână murdară şi aspră, căci dinţii ei se blocară în muşchi fără să reuşească să prindă ceva. Bărbatul parcă era făcut din piatră. Ea ţipă, însă ţipătul îi păru înăbuşit până şi ei.

Brusc, monstrul care o căra se opri în loc.

– Am făcut-o pe această *gai'shain*, Nadric, zise o voce groasă de bărbat.

Faile simţi bubuitul râsului în pieptul lipit de faţa ei înainte ca să îl audă. Ea nu încetă să-l lovească pe bărbat cu picioarele, nu încetă să se zvârcolească sau să încerce să ţipe, însă cel care o prinsese nu părea să conştientizeze eforturile ei.

– Acum îi aparţine Sevannei, Făr' de Fraţi, zise cu dispreţ uriaşul Nadric. Sevanna ia ce poftește, iar eu iau ce poftesc. Ăsta e noul obicei.

– Sevanna a luat-o, răspunse celălalt bărbat pe un ton calm, dar eu nu i-am dat-o niciodată acesteia. Nu i-am oferit niciodată un schimb Sevannei. Renunţi la onoarea ta doar pentru că Sevanna a renunţat la a ei?

Se aşternu o tăcere lungă, întreruptă doar de sunetele înăbuşite pe care le scotea Faile. Ea nu contenea să se zvârcolească, nu putea, dar parcă era un prunc înfăşat în scutece.

– Nu-i îndeajuns de drăguţă ca să merite să lupţi pentru ea, zise Nadric cu fermitate în glas.

El nu părea speriat sau măcar îngrijorat.

Bărbatul îşi luă mâinile de pe ea, iar Failei i se desprinseră dinţii din haina lui atât de brusc, încât crezu că îşi pierduse unu sau doi. Simţi pământul atât de tare sub spatele ei, încât aerul îi ieşi din plămâni, precum şi o parte a conştiinţei. Până când reuşi ea să îşi adune forţele ca să se ridice ajutându-se de mâini, uriaşul se îndepărta cu paşi mari pe o alee ce ducea înapoi la stradă. *Era* o alee, o dâră de noroi între două clădiri din piatră. Nimeni nu ar fi văzut ce făcuse el acolo. Înfiorându-se – nu tremura, doar se înfioră! –, ea scuipă ca să alunge gustul de lână şi de sudoare şi privi cu mânie spatele lui Nadric. Dacă şi-ar fi putut scoate cuţitul pe care îl ţinea ascuns, l-ar fi înjunghiat. Nu era îndeajuns de drăguţă ca să meriţi să lupţi pentru ea, ai? O parte din ea ştia că era ridicol, însă se agăţa de orice îi hrănea furia, doar ca să-i simtă căldura. Ca să o ajute să scape de acei fiori. L-ar fi înjunghiat până când nu şi-ar mai fi putut folosi braţele.

Ridicându-se pe picioarele ce îi tremurau, îşi verifică dinţii cu limba. Îi avea pe toţi – niciunul rupt, niciunul lipsă. Îşi zgâriase faţa de lâna aspră a hainei lui Nadric, iar buzele îi erau învineţite, dar nu era rănită. Ea îşi reaminti acest lucru.

Nu era rănită şi era liberă să plece de pe aleea aceea. Cât putea fi de liber cineva care purta roba de *gai'shain*. Dacă mai erau şi alţii ca Nadric, care nu mai luau seamă de protecţia pe care o aducea acea robă, atunci începea să se instaleze dezordinea printre Shaido. Tabăra va deveni un loc mai periculos, însă haosul aducea mai multe ocazii de a scăpa. Aşa trebuia să privească ea situaţia. Învăţase ceva ce îi putea fi de folos. Dacă s-ar fi oprit odată din tremurat.

Într-un final, se uită fără tragere de inimă la salvatorul ei. Îi recunoscuse vocea. Acesta stătea mai încolo, în spatele ei, privind-o liniştit, fără să trădeze vreun semn de compătimire. Se gândea că avea să ţipe dacă el urma să o atingă. O altă absurditate, din moment ce el o salvase, dar era totuşi o realitate. Rolan era doar cu o palmă mai scund decât Nadric şi aproape la fel de masiv, iar ea avea motive să-şi dorească să îl înjunghie. El nu era Shaido, ci unul dintre Făr' de Fraţi, *Mera'din*, bărbaţi care îşi părăsiseră clanurile pentru că nu voiau să îl urmeze pe Rand al'Thor, iar el fusese, într-adevăr, cel care o „făcuse *gai'shain*". Era adevărat că el o salvase să nu moară de frig în noaptea după ce fusese răpită, înfăşurând-o în haina lui, cu toate că ea n-ar fi avut nevoie de asta dacă el nu i-ar fi tăiat de la bun început toate şireturile hainelor. Când deveneai *gai'shain*, primul lucru pe care îl făceau era să te dezbrace, însă acesta nu era un motiv pentru care ea să îl ierte.

– Mulţumesc, zise ea, simţind amăreala cuvintelor pe limbă.

– Nu-ţi cer recunoştinţă, zise el cu blândeţe. Nu te uita la mine ca şi cum ai vrea să mă muşti doar pentru că nu l-ai putut muşca pe Nadric.

Ea abia se abţinu să nu mârâie la el; nu ar fi reuşit să pară supusă nici dacă ar fi vrut, aşa că se întoarse şi se îndreptă cu paşi repezi spre stradă. Încercă să păşească repede. Picioarele îi tremurau încă, aşa că mai mult se clătină.

Ceilalți *gai'shain* abia dacă aruncau o privire în direcția ei în timp ce înaintau anevoie pe stradă cărând găleți pline cu apă. Puțini prizonieri erau dispuși să împărtășească necazurile altuia. Ale lor le ajungeau.

Ea se întinse după coșul cu rufe și oftă. Acesta zăcea răsturnat într-o parte, iar cămășile albe și fustele negre din mătase, despicate pentru călărit, erau împrăștiate pe pavajul murdar, mânjit cu funingine. Bine măcar că nu călcase nimeni pe ele. Cei care căraseră apă toată dimineața și aveau să facă asta toată ziua ar fi fost iertați dacă ar fi călcat pe ele, căci arătau ca niște cârpe de care fuseseră dezbrăcați oamenii din Malden pentru a fi făcuți *gai'shain*. Ea ar fi încercat să îi ierte. Îndreptând coșul, începu să strângă hainele, scuturându-le de praful și de funinginea care se desprindeau de pe ele și având grijă să nu le frece de celelalte. Spre deosebire de Someryn, Sevannei îi plăcea mătasea. Nu purta nimic altceva. Era la fel de mândră de mătasea ei ca de bijuteriile pe care le purta și la fel de posesivă când venea vorba despre ambele. Nu avea să fie mulțumită dacă nu avea să primească aceste veșminte curate.

Când Faile puse și ultima bluză peste celelalte, Rolan se întinse pe lângă ea și ridică coșul cu o mână. Ea dădu să se răstească la el – putea căra și singură coșul, mulțumesc frumos! –, însă își înghiți cuvintele. Creierul era singura armă pe care o avea, iar ea trebuia să se folosească de el în loc să se lase pradă temperamentului ei. Rolan nu se aflase acolo din întâmplare. Ar fi fost naivă să creadă asta. Ea îl văzuse adeseori de când fusese făcută prizonieră, mult mai des ca să fie doar o pură întâmplare. El o urmărise. Oare ce îi spusese lui Nadric? El nu o dăduse pe ea Sevannei, nici nu se oferise să o schimbe cu altcineva. Cu toate că el o capturase, ea credea că el nu era de acord ca aceia din ținuturile umede să fie făcuți *gai'shain* – majoritatea celor Făr' de Frați erau de

aceeași părere –, dar, din câte se părea, el încă își mai exercita drepturile asupra ei.

Ea era convinsă că nu avea de ce să se teamă că el ar fi urmat să încerce să o forțeze. Rolan avusese șansa lui, când ea fusese goală și legată, însă, atunci, el parcă s-ar fi uitat la un stâlp. Poate că nu avea o slăbiciune pentru femei. Oricum, cei Făr' de Frați erau aproape la fel de străini printre cei din clanul Shaido precum cei din ținuturile umede. Niciunul dintre Shaido nu avea cu adevărat încredere în ei, iar cei Făr' de Frați păreau a fi adeseori niște bărbați care tăceau, acceptând mai degrabă ceea ce lor li se părea a fi un lucru mai puțin rău decât un rău mai mare, fără a fi convinși că era, într-adevăr, un lucru mai puțin rău. Dacă ea ar fi reușit să se împrietenească cu bărbatul, poate că acesta ar fi fost dispus să o ajute. Nu ca să fugă, cu siguranță – ar fi însemnat să ceară prea mult –, dar... Sau ar fi cerut prea mult? Singura cale prin care putea afla era să încerce.

– Mulțumesc, zise ea din nou, iar de data asta îi zâmbi.

În mod surprinzător, el îi zâmbi la rândul lui. Un zâmbet schițat, abia vizibil, însă Aielii nu erau ostentativi. Păreau să aibă fața împietrită, asta până când te obișnuiai cu ei.

Ei făcură câțiva pași alături în tăcere, el cărând coșul într-o mână, iar ea ținându-și poalele robei. Parcă ieșiseră la o plimbare. Dacă mijeai bine ochii. Câțiva *gai'shain* aflați în trecere îi priviră mirați, doar ca să-și coboare ochii în pământ în clipa următoare. Ea nu știa cum să înceapă – nu voia ca el să creadă că îi făcea ochi dulci; poate că, la urma urmei, îi plăceau femeile –, însă el o scăpă de această grijă.

– Te-am urmărit, zise el. Ești puternică, și înverșunată, și neînfricată, cred. Majoritatea celor din ținuturile umede mai că sunt speriați de moarte. Se agită până când sunt pedepsiți, apoi plâng și se smeresc. Eu cred că ești o femeie cu mult *ji*.

– Ba mi-e frică, răspunse ea. Doar că încerc să nu las să se vadă. Plânsul n-ajută niciodată la nimic.

Majoritatea bărbaților erau de aceeași părere. Lacrimile te puteau încurca dacă le lăsai, însă câteva lacrimi vărsate în timpul nopții te puteau ajuta să înfrunți ziua următoare.

– Sunt momente când plângi și sunt momente când râzi. Mi-ar plăcea să te văd râzând.

Ea râse sec.

– Nu prea am motive câtă vreme port veșmintele albe, Rolan.

Ea îi aruncă o privire cu coada ochiului. Oare se mișca prea repede? El însă doar dădu din cap.

– Totuși, mi-ar plăcea să te văd râzând. Îți șade bine când zâmbești. Iar dacă vei râde, îți va ședea încă și mai bine. N-am soață, dar reușesc să fac o femeie să râdă, câteodată. Am auzit că tu ai soț.

Tresărind, Faile se împiedică în propriile-i picioare și se prinse de brațul lui. Ea își luă mâna repede și îl privi peste marginea glugii. El se opri doar atât cât ea să își poată recăpăta echilibrul, apoi porni iar din loc. Expresia de pe fața lui afișa doar o simplă curiozitate. În ciuda a ceea ce făcuse Nadric, obiceiul Aielilor era ca o femeie să pună întrebări după ce un bărbat îi stârnea interesul. A-i oferi daruri era o modalitate. A o face să râdă, altă modalitate. Nu-i plăceau femeile, ai?

– Am soț, Rolan, și îl iubesc foarte mult. Foarte mult. Abia aștept să mă întorc la el.

– Nu poți fi învinuită atunci când te vei lepăda de veșmintele albe pentru ce se petrece câtă vreme ești *gai'shain*, zise el cu calm, dar poate voi, cei din ținuturile umede, nu vedeți lucrurile așa. Totuși, când ești *gai'shain*, te poți simți singur. Poate-om sta de vorbă cândva.

Bărbatul voia să o vadă râzând, iar ea nu știa dacă să râdă sau să plângă. El o lăsa să înțeleagă că nu avea de gând să

renunțe la a încerca să îi stârnească interesul. Femeile Aiel admirau perseverența la un bărbat. Totuși, dacă Chiad și Bain aveau să reușească să o ajute să ajungă la pădure, Rolan era cea mai mare speranță a ei. Ea credea că îl putea convinge, la un moment dat. Firește că putea; inimile slabe nu reușeau niciodată! El era un venetic disprețuit, acceptat doar pentru că Shaido aveau nevoie de lancea lui. Însă ea va trebui să îi dea un motiv ca să fie insistent.

– Mi-ar face plăcere, răspunse ea cu precauție.

La urma urmei, poate trebuia să fie nevoită să flirteze nițel, însă nu putea trece de la a-i spune cât de mult îșI iubea soțul direct la a face ochii mari și la gâfâieli. Nu că avea vreo intenție să ajungă atât de departe – nu era *domani*! –, dar ar putea fi nevoită să se apropie. Pentru moment, o mică reamintire că Sevanna îi furase „dreptul" nu trecea neobservată.

– Însă acum am treabă și mă îndoiesc că Sevanna va fi încântată să afle că mi-am pierdut timpul stând la taclale cu tine.

Rolan dădu iar din cap, iar Faile oftă. O fi știind el să facă o femeie să râdă, așa cum susținea, dar cu siguranță era scump la vorbe. Ea va trebui să se străduiască să îl facă să se deschidă dacă voia să audă altceva în afară de câteva glume pe care nu le înțelegea. În ciuda ajutorului primit de la Chiad și de la Bain, ea tot nu înțelegea glumele Aielilor.

Ajunseseră în piața mare din fața fortăreței, la capătul dinspre miazănoapte al orașului, lângă o grămadă înaltă de ziduri din piatră cenușie care nu îi apărase mai bine decât zidurile orașului pe locuitorii acestuia. Failei i se păru că o văzuse pe femeia care domnise peste Malden și peste tot ce se întindea pe o suprafață de douăzeci de mile, o văduvă frumoasă și demnă, de vârstă mijlocie, printre *gai'shain* care cărau apă. Piața pietruită era plină de bărbați și femei în veșminte albe, care cărau găleți. La capătul dinspre răsărit al

pieței, ceea ce semăna cu o porțiune din zidul exterior al orașului, cenușiu și înalt de zece metri, era, de fapt, zidul unui rezervor uriaș alimentat de un apeduct. Patru pompe, fiecare manevrată de patru bărbați, scuipau apa care umplea gălețile, apa stropind pavajul mai mult decât ar fi îndrăznit bărbații să îngăduie dacă ar fi știut că Rolan se afla suficient de aproape ca să vadă. Faile se gândise să se târască prin apeductul în formă de tunel ca să scape, însă era imposibil să nu se ude și, oriunde ar fi ieșit, fiind udă leoarcă, cel mai probabil, ar fi înghețat de frig înainte să apuce să străbată o milă sau două prin zăpadă.

În oraș mai existau două locuri de unde puteai lua apă, ambele alimentate de niște conducte din piatră subterane, însă acolo, la baza zidului rezervorului, fusese pusă o masă din abanos lungă, cu picioare în formă de leu. Odinioară, aceasta fusese o masă de banchet, suprafața ei fiind incrustată cu fildeș, însă penele din fildeș fuseseră smulse și câteva căzi din lemn stăteau acum pe masă. Două găleți din lemn erau așezate lângă masă, iar la un capăt al acesteia, un ceaun din cupru scotea aburi deasupra unui foc aprins cu ajutorul unor scaune rupte. Faile se îndoia că Sevanna pusese să i se ducă rufele în oraș ca să le scutească pe ale ei *gai'shain* de corvoada de a cără apa la corturi, însă, indiferent de motiv, Faile era recunoscătoare. Un coș cu rufe era mai ușor decât gălețile pline cu apă. Cărase suficiente ca să știe. Pe masă se aflau două coșuri, însă doar o femeie care purta cingătoarea și zgarda de aur muncea, cu mânecile robei albe suflecate sus de tot și cu părul negru și lung legat cu o fâșie de pânză albă ca să nu îi cadă în apa din cadă.

Când Alliandre o văzu pe Faile apropiindu-se însoțită de Rolan, se îndreptă de spate și își șterse brațele goale de robă. Alliandre Maritha Kigarin, Regina Ghealdanului, Binecuvântată de Lumină, Apărătoarea Zidului lui Garen și

alte câteva titluri, fusese o femeie elegantă și reținută, echilibrată și maiestuoasă. Alliandre, *gai'shain*, era în continuare frumoasă, însă afișa o expresie mereu chinuită. Cu pete umede pe robă și cu mâinile încreținte de la atâta stat în apă, ea ar fi putut trece drept o spălătoreasă frumoasă. Când îl văzu pe Rolan punând coșul jos și zâmbindu-i Failei înainte să se îndepărteze cu pași mari, când o văzu pe Faile zâmbindu-i la rândul ei, ea își arcui o sprânceană, nedumerită.

– El este cel care m-a capturat, zise Faile, punând hainele din coș pe masă. Chiar și aici, unde nu erau decât *gai'shain*, era mai bine dacă munceai în vreme ce vorbeai. Este unul dintre cei Făr' de Frați și cred că nu prea este de acord ca oamenii din ținuturile umede să fie făcuți *gai'shain*. Cred că s-ar putea să ne ajute.

– Înțeleg, zise Alliandre.

Ea atinse cu blândețe cu o mână spatele robei Failei.

Încruntându-se, Faile se răsuci ca să privească peste umăr. Pentru o clipă, se holbă la praful și la funinginea care îi acopereau spatele de la umeri în jos; apoi obrajii i se îmbujorară.

– Am căzut, zise ea repede. Nu îi putea spune Alliandrei ce se întâmplase cu Nadric. Nu credea că va putea spune cuiva. Rolan s-a oferit să-mi care coșul.

Alliandre ridică din umeri.

– Dacă m-ar ajuta să scap, m-aș mărita cu el. Sau nu, cum ar binevoi el. Nu este tocmai chipeș, dar n-ar fi dureros, iar soțul meu, dacă aș avea unul, n-ar ști niciodată. Dacă ar avea puțină minte, s-ar bucura la culme să mă aibă înapoi și n-ar pune întrebări la care nu ar vrea să primească răspunsuri.

Strângând în mâini o bluză din mătase, Faile scrâșni din dinți. Alliandre era suzerana ei, prin Perrin, iar ea ținea destul de mult la asta, cel puțin când venea vorba de a asculta poruncile, însă relația dintre ele devenise încordată. Ele conveniseră să încerce să gândească precum niște servitoare, să

încerce să fie servitoare, dacă voiau să supravieţuiască, însă asta însemna că fiecare o văzuse pe cealaltă făcând plecăciuni şi grăbindu-se să se supună. Pedepsele Sevannei erau duse la îndeplinire de cea mai apropiată *gai'shain* care se afla în preajma ei atunci când lua această hotărâre şi, o dată, Faile primise poruncă să îi aplice câteva lovituri de nuia Alliandrei. Mai rău, Alliandrei i se poruncise să întoarcă această favoare de două ori. Dacă te abţineai, aveai şi tu parte de acelaşi tratament, plus că cealaltă femeie era nevoită să îndure o doză dublă din partea altcuiva care n-avea să fie deloc blândă cu ea. Trebuia să existe o diferenţă în faptul că ai făcut-o pe suzerana ta să se zvârcolească şi să ţipe de durere de două ori.

Brusc, ea îşi dădu seama că bluza pe care o strângea în mâini se număra printre acelea care se murdăriseră mai mult atunci când căzuse coşul. Eliberând strânsoarea, cercetă îngrijorată veşmântul. Nu părea că mizeria se îmbibase în material. Preţ de o clipă, se simţi uşurată, apoi iritată că se simţea uşurată. Încă şi mai iritată atunci când această senzaţie de uşurare nu dispăru.

– Arrela şi Lacile au fugit acum trei zile, zise ea în şoaptă. Trebuie să fi ajuns departe deja. Unde-i Maighdin?

O încruntare de îngrijorare apăru pe faţa celeilalte femei.

– Încearcă să se furişeze în cortul Theravei. Therava a trecut pe lângă noi, însoţită de un grup de Înţelepte, şi, din câte am auzit, păreau că se duc să se întâlnească cu Sevanna. Maighdin mi-a pus coşul ei în braţe şi mi-a zis că are de gând să încerce. Cred... că e destul de disperată de îşi asumă atâtea riscuri, zise ea cu o notă de deznădejde în voce. Ar fi trebuit să fie aici deja.

Faile inspiră adânc, apoi expiră aerul încet. Toate începeau să fie disperate. Îşi strânseră provizii pentru evadare – cuţite şi merinde, cizme şi pantaloni şi haine bărbăteşti, care le veneau destul de bine, toate ascunse cu grijă în căruţe;

robele albe aveau să le servească drept pături şi drept mantii, care să le ascundă în zăpadă – însă ocazia de a folosi toate aceste lucruri pregătite părea la fel de îndepărtată ca în ziua în care fuseseră capturate. Doar două săptămâni. Douăzeci şi două de zile, mai exact. Nu părea să fie timp suficient ca să poţi schimba ceva, dar prefăcătoria lor de a fi servitoare le schimba fără voinţa lor. Doar două săptămâni, iar ele se treziră că se grăbeau fără să stea pe gânduri să asculte poruncile, făcându-şi griji în privinţa pedepselor şi întrebându-se dacă erau pe placul Sevannei. Cel mai rău era faptul că se vedeau făcând aceste lucruri, ştiau că o parte din ele le făceau împotriva voinţei lor. Pentru moment, puteau să îşi spună că făceau tot ceea ce era nevoie doar ca să nu atragă bănuiala asupra lor până când aveau să evadeze; cu toate acestea, în fiecare zi, reacţiile deveneau mai autentice. Cât timp avea să treacă până când fuga lor urma să se transforme într-un vis din noaptea de după o zi în care se purtaseră ca o *gai'shain*- atât în gând, cât şi cu fapta? Până acum, niciuna nu îndrăznise să pună această întrebare cu voce tare, iar Faile ştia că şi ea încerca să nu se gândească la asta, însă întrebarea îi stăruia în minte. Într-un fel, îi era teamă să plece. Atunci când avea să o facă, întrebarea îşi va afla răspunsul?

Ea făcu un efort să iasă din acea stare de deznădejde. Aceasta era cea de-a doua capcană şi doar voinţa o putea ţine deschisă.

– Maighdin ştie că trebuie să fie cu băgare de seamă, zise ea pe un ton hotărât. Se va întoarce aici în curând, Alliandre.

– Şi dacă va fi prinsă?

– Nu va fi prinsă! zise Faile cu asprime.

Dacă va fi... Nu. Trebuia să se gândească la izbândă, nu la înfrângere. Inimile slabe nu învingeau niciodată.

Spălatul mătăsii le luă tot timpul. Apa din găleţile pe care le aduceau de la pompele rezervorului era rece ca gheaţa,

însă apa fierbinte pe care o turnau din ceaunul de cupru făcea ca apa din căzi să fie călduță. Nu puteai spăla mătasea cu apă fierbinte. Atunci când îți scufundai mâinile în căzi pe frig era o senzație plăcută, dar trebuia să ți le scoți iar și-atunci frigul era de două ori mai tăios. Cum n-aveau săpun, nu că acesta ar fi fost suficient de moale, fiecare fustă și fiecare bluză trebuia scufundată rând pe rând și frecată cu blândețe. Apoi era pusă pe o bucată de pânză și rulată cu blândețe pentru a stoarce cât mai multă apă cu putință. Veșmântul umed era muiat din nou într-o altă cadă care era plină cu un amestec de oțet și apă – reduceau estomparea culorii și îmbunătățeau luciul mătăsii –, apoi rulată din nou pe o pânză. Bucata de pânză era stoarsă bine și întinsă la soare ca să se usuce, ori de câte ori era loc, în vreme ce fiecare veșmânt din mătase era atârnat pe o prăjină orizontală, montată la umbra unui pavilion din pânză aspră ridicat la marginea pieței, apoi era netezit cu mâna pentru a îndrepta toate cutele. Cu puțin noroc, nu era nevoie de fierul de călcat. Amândouă știau cum trebuia îngrijită mătasea, dar ca să o calci cu fierul de călcat îți trebuia o experiență pe care niciuna dintre ele nu o avea. Niciuna dintre *gai'shainele* Sevannei nu o avea, nici măcar Maighdin, cu toate că fusese servitoare înainte să intre în slujba Failei, însă Sevanna nu accepta scuze. De fiecare dată când Faile sau Alliandre mergeau ca să mai atârne un veșmânt, le verificau pe cele care se aflau deja acolo și le netezeau pe cele care păreau să aibă nevoie de asta.

Faile adăuga apă fierbinte într-o cadă, când Alliandre spuse cu asprime.

– Vine sora Aes Sedai.

Galina era Aes Sedai, cu fața ei fără vârstă și cu inelul din aur cu Marele Șarpe pe deget, purta și ea roba albă de *gai'shain* – din mătase la fel de groasă ca lâna celorlalte, pe deasupra! –, cu o cingătoare lată și lucrată în aur și smaralde

strânsă bine în jurul taliei şi cu un guler înalt şi asortat în jurul gâtului; podoabe potrivite pentru o împărătească. Era Aes Sedai şi, uneori, ieşea călare singură din tabără, dar se întorcea mereu şi sărea ori de câte ori o Înţeleaptă pocnea din degete, mai ales Therava, cu care împărţea adeseori cortul. Într-un fel, acest ultim aspect era cel mai ciudat dintre toate. Galina ştia cine era Faile, ştia cine era soţul ei şi ce legătura avea Perrin cu Rand al'Thor şi ameninţase să îi dezvăluie totul Sevannei dacă Faile şi prietenele ei aveau să fure ceva din cortul în care dormea ea. Aceasta era cea de-a treia capcană întinsă pentru ele. Sevanna era obsedată de al'Thor, fiind pe deplin convinsă că se putea căsători cumva cu el, iar dacă ar fi aflat despre Perrin, n-ar mai fi scăpat-o din ochi pe Faile ca aceasta să se mai poată gândi la fugă. Ar fi fost folosită drept momeală, aşa cum ai momi un leu cu o capră.

Faile o văzuse pe Galina furişându-se şi ferindu-se de priviri, însă acum sora plutea prin piaţă ca o regină care privea cu dispreţ dărâmăturile din jurul ei – o Aes Sedai până în măduva oaselor. Aici nu era nicio Înţeleaptă în faţa căreia să se ploconească. Galina era drăguţă, dar nici pe departe frumoasă, iar Faile nu înţelegea ce vedea Therava la ea, dacă nu era cumva doar plăcerea de a domina o Aes Sedai. Mai rămânea întrebarea de ce femeia rămânea când Therava părea să profite de fiecare ocazie pentru a o umili.

Oprindu-se la un pas de masă, Galina le supraveghea cu un mic zâmbet care ar fi putut trece drept compătimitor.

– N-aţi făcut prea multă treabă, zise ea.

Nu se referea la rufe.

Era treaba Failei să vorbească, însă Alliandre i-o luă înainte, pe un ton încă şi mai aspru.

– Maighdin s-a dus să-ţi aducă sceptrul din fildeş în dimineaţa asta, Galina. Când vom vedea puţin ajutor din cel făgăduit?

Ajutorul în fuga lor era morcovul pe care Galina li-l oferise, pe lângă bățul care reprezenta amenințarea de a o da în vileag pe Faile. Totuși, până în acel moment, ele nu văzuseră decât bățul.

– S-a dus la cortul Theravei în dimineața asta? întrebă Galina în șoaptă, pălind la față.

Faile își dădu seama că soarele era aproape de asfințit, iar inima începu să îi bubuie dureros în piept. Maighdin trebuia să li se alăture de mult.

Sora Aes Sedai părea încă și mai tulburată decât ea.

– În dimineața asta? repetă Galina, aruncând o privire peste umăr.

Ea tresări și scoase un țipăt când Maighdin ieși brusc din marea de *gai'shaini* care împânzeau piața.

Spre deosebire de Alliandre, femeia cu părul auriu devenise, pe zi ce trecea, din ce în ce mai dură de când fuseseră capturate. Nu mai arăta disperare, dar părea să și-o canalizeze pe toată în determinare. Ea avea mereu o atitudine mai mult demnă de o regină decât de o slujnică, cu toate că majoritatea slujnicelor o aveau, dar acum trecu împleticindu-se pe lângă ele, cu privirea pierdută, și își scufundă mâinile în apa din găleată, își duse palmele căuș de două ori la gură și bău cu nesaț, apoi își trecu dosul palmei peste gură.

– Vreau s-o omor pe Therava când vom pleca, zise ea cu vocea răgușită. Mi-ar plăcea s-o omor chiar acum. Ochii albaștri îi scânteiară din nou. „Ești în siguranță, Galina." A crezut că mă aflam acolo la furat. Nu m-am apucat să caut. Ceva... ceva s-a întâmplat și a plecat. După ce m-a legat. Ca să se ocupe de mine mai târziu. Scânteia din ochi îi dispăru, lăsând locul nedumeririi. „Ce s-a întâmplat, Galina?" Până și eu simt, iar eu sunt atât de puțin înzestrată, încât femeile Aiel au hotărât că nu reprezint un pericol.

Maighdin nu putea conduce. Nu ca să te poți baza pe ea și nu foarte mult – din puținul pe care îl știa Faile, Turnul Alb

ar fi alungat-o în câteva săptămâni, iar ea susținea că nu mersese niciodată acolo –, așadar, înzestrarea ei nu le-ar fi fost de prea mare folos în încercarea de a scăpa. Faile ar fi întrebat-o la ce se referea, însă nu avusese ocazia.

Galina era în continuare palidă la față, altminteri era calmul întruchipat specific unei Aes Sedai. Atât doar că o apucă de glugă și de părul de dedesubt pe Maighdin și îi trase capul pe spate.

– Nu-ți bate capul cu ce s-a întâmplat, zise ea pe un ton rece. N-are nicio legătură cu tine. Tu n-ai altă grijă decât să-mi aduci ce ți-am cerut. De asta ar trebui să fii foarte îngrijorată.

Înainte ca Faile să apuce să se miște ca să îi ia apărarea lui Maighdin, o altă femeie ce purta cingătoarea lată și aurită peste roba albă își făcu apariția, trăgând-o pe Galina și azvârlind-o la pământ. Durdulie și simplă, Aravine fusese tristă și resemnată de prima oară când o văzuse Faile, din ziua în care femeia amadiciană îi dăduse cingătoarea aurie pe care o purta și îi spusese că, din acel moment, se afla în slujba „domniței Sevanna". Însă zilele ce urmară o înăspriseră pe Aravine încă și mai mult decât o înăspriseră pe Maighdin.

– Ai înnebunit de pui mâna pe o Aes Sedai? se răsti Galina, chinuindu-se să se ridice în picioare. Înlăturând cu mâinile praful ca să nu îi murdărească roba din mătase, ea își îndreptă toată furia asupra femeii durdulii. Am să pun să te...

– Să-i spun oare Theravei că o hărțuiai pe una dintre *gai'shainele* Sevannei? interveni cu răceală în glas Aravine.

Accentul ei era cultivat. Se prea poate să fi fost vreo negustoreasă sau, poate, chiar o aristocrată, însă ea nu vorbea niciodată despre ceea ce fusese înainte să îmbrace veșmântul alb.

– Ultima oară când Therava a crezut că ți-ai vârât nasul unde nu-ți fierbe oala, toată lumea pe o distanță de o sută de pași te-a auzit țipând și implorând.

Galina tremura de furie. Era prima oară când Faile vedea o Aes Sedai pusă la punct. Cu mare efort, ea reuşi să se stăpânească, doar atât, căci în vocea ei se simţea veninul.

– Surorile Aes Sedai fac ceea ce fac din propriile motive, Aravine, motive pe care tu n-ai cum să le înţelegi. Ai să regreţi că ţi-ai făcut această datorie când voi hotărî să îţi cer plata. Ai să regreţi din adâncul sufletului.

Netezindu-şi încă o dată roba, ea se îndepărtă cu paşi hotărâţi, nemaiaducând cu o regină care privea dărâmăturile cu dispreţ, ci cu un leopard care provoca oile să îi ţină calea.

Urmărind-o cu privirea, Aravine părea neimpresionată şi nedornică de stat la taclale.

– Te cheamă Sevanna, Faile, fu tot ceea ce spuse.

Faile nu se osteni să întrebe de ce. Îşi şterse mâinile, îşi lăsă mânecile jos şi o urmă pe femeia amadiciană, după ce le făgăduise Alliandrei şi lui Maighdin că se va întoarce de îndată ce va putea. Sevanna era fascinată de toate trei. Maighdin, singura slujnică adevărată dintre *gai'shainele* ei, părea să îi stârnească interesul la fel de mult ca Regina Alliandre şi ca Faile, o femeie suficient de puternică încât să aibă o regină drept suzerană, iar uneori chema pe una dintre ele pe nume ca să o ajute să îşi schimbe veşmintele sau să se îmbăieze în cada mare din cupru pe care o folosea mai mult decât cortul cu aburi, sau, pur şi simplu, să îi toarne vin. În restul timpului, ele primeau aceleaşi sarcini ca şi ceilalţi servitori ai ei, însă ea nu întreba niciodată dacă li se dăduse deja ceva de lucru, nici nu le uşura de ele din această cauză. Indiferent ce voia Sevanna, Faile ştia că va fi trasă la răspundere pentru rufe împreună cu celelalte două. Sevanna cerea ce voia când avea chef şi nu accepta scuze.

Nu era nevoie ca Failei să i se arate drumul spre cortul Sevannei, însă Aravine o luă înainte prin mulţimea cărăuşilor de apă până când ajunseră la primul rând de corturi

joase Aiel, apoi arătă cu degetul în direcţia opusă faţă de cortul Sevannei şi spuse:

– Mai întâi pe-aici.

Faile se opri în loc.

– De ce? întrebă ea, bănuitoare.

Printre servitorii Sevannei, existau femei şi bărbaţi invidioşi pe atenţia pe care aceasta le-o oferea Failei, Alliandrei şi lui Maighdin şi, cu toate că Faile nu simţise niciodată acest lucru în cazul Aravinei, ceilalţi puteau să le creeze necazuri dându-le instrucţiuni false.

– Vei vrea să vezi asta înainte să te duci la Sevanna, crede-mă.

Faile deschise gura să ceară mai multe explicaţii, însă Aravine se întoarse şi porni din loc. Faile îşi strânse poalele robei şi o urmă.

Tot soiul şi mărimile de telegi şi căruţe se aflau printre corturi, roţile lor fiind înlocuite cu tălpi de sanie. Multe dintre ele erau burduşite cu boccele şi lăzi şi butoaie din lemn, cu roţile legate deasupra grămezilor, însă ea nu fu nevoită să o urmeze pe Aravine prea departe când zări o teleagă care fusese golită. Două femei stăteau întinse pe scândurile aspre, dezbrăcate şi legate de mâini şi de picioare, tremurând de frig şi gâfâind de parcă ar fi fugit. Femeilor obosite le atârnau capetele, însă amândouă şi le ridicară de parcă ar fi ştiut că Faile se afla acolo. Arrela, o tairenă oacheşă, aproape la fel de înaltă ca majoritatea femeilor Aiel, îşi feri ruşinată privirea. Lacile, o cairhienină zveltă şi palidă, se făcu roşie ca racul la faţă.

– Au fost aduse azi-dimineaţă, zise Aravine, privind chipul Failei. Vor fi dezlegate până la lăsarea înserării, din moment ce este pentru prima oară când încearcă să fugă, cu toate că mă îndoiesc că vor fi în stare să umble până mâine.

– De ce mi le-ai arătat? o întrebă Faile.

Ele avuseseră mare grijă să păstreze tainică legătura dintre ele.

– Uiți, domnița mea, că am fost de față când ați primit toate roba albă.

Aravine o privi o clipă cu atenție, apoi, brusc, îi apucă mâinile Failei și i le întoarse astfel încât mâinile ei să ajungă între palmele Failei. Îndoindu-și genunchii mai să îngenuncheze, ea zise repede:

– Pe Lumină și spre nădejdea renașterii, eu, Aravine Carnel, jur credință și supunere întru toate domniței Faile t'Aybara.

Doar Lacile păru să observe; Shaido care treceau pe acolo nu păreau să acorde atenție celor două femei *gai'shain*. Faile își smulse mâinile, eliberându-și-le.

– De unde știi de acest nume?

Ea fusese nevoită să spună și alt nume în afară de Faile, desigur, dar alesese Faile Bashere odată ce își dăduse seama că niciunul dintre Shaido habar nu avea cine era Davram Bashere. În afară de Alliandre și de celelalte, numai Galina știa adevărul. Sau așa crezuse ea.

– Și cui i-ai spus?

– Ascult, domnița mea. Am auzit-o pe Galina vorbindu-ți odată. În vocea Aravinei se simțea neliniștea. Și n-am spus nimănui.

Nu părea mirată că Faile voia să își ascundă numele, cu toate că era limpede că t'Aybara nu avea nicio însemnătate pentru ea. Poate că Aravine Carnel nu era numele ei adevărat sau nu era numele întreg.

– În locul acesta, secretele trebuie ținute la fel de bine ascunse ca în Amador. Știam că femeile astea îți aparțin, dar n-am spus nimănui. Știu că ai de gând să fugi. Am fost sigură din a doua sau a treia zi și nimic din ce-am văzut de atunci nu m-a convins că ar fi altfel. Acceptă legământul meu și

ia-mă cu tine. Te pot ajuta și, cel mai important, sunt de încredere. Am dovedit-o tăinuindu-ți secretele. Te rog.

Ultimul cuvânt ieși chinuit, ca și cum ar fi ieșit din gura cuiva care nu era obișnuit să îl rostească. Asta însemna că era mai degrabă aristocrată decât negustorească.

Femeia dovedise că putea afla secrete spionând, iar acest lucru era o trăsătură folositoare. Pe de altă parte, Faile știa de cel puțin două *gai'shaine* care încercaseră să scape și fuseseră trădate de altele. Unii oameni chiar încercau să își aștearnă culcușul indiferent de circumstanțe. Însă Aravine știa deja suficient de mult ca să distrugă totul. Faile se gândi din nou la cuțitul pe care îl ținea ascuns. O femeie moartă nu putea trăda pe nimeni. Însă cuțitul se afla la o jumătate de milă depărtare, ea nu știa cum i-ar putea ascunde trupul și apoi femeia *putea* intra în grațiile Sevannei doar spunând că știa că Faile își punea la cale fuga.

Luând mâinile Aravinei între ale ei, ea vorbi la fel de repede cum o făcuse cealaltă femeie.

– Pe Lumină, îți accept legământul și te voi apăra și proteja pe tine și pe ai tăi chiar de-ar fi să înfrunt lupta, viscolul iernii și ce-or mai aduce vremurile. Și-acum, mai știi pe cineva care poate fi de încredere? Nu oameni în care crezi că poți avea încredere, ci oameni despre care știi că sunt de încredere.

– Nu în ceea ce privește secretul acesta, domniță, zise Aravine posomorâtă.

Chipul îi strălucea de ușurare însă. Nu fusese convinsă că Faile avea să o accepte. Faptul că era ușurare mai mult decât orice altceva o făcu pe Faile să tindă să o creadă. Să tindă, dar nu să creadă pe deplin.

– Jumătate din ei și-ar trăda și mamele în speranța că își vor cumpăra libertatea, iar celorlalți le este prea frică să încerce sau sunt prea șocați ca să poți avea încredere că nu vor intra în panică. Trebuie să fie cineva, iar eu am pus ochii

pe una sau două persoane, dar vreau să fiu cu mare băgare de seamă. Nu am voie să fac greşeli.

– Cu mare băgare de seamă, fu de acord Faile. Sevanna a trimis, într-adevăr, după mine? Dacă n-a făcut-o...

Se părea că o făcuse, iar Faile se grăbi să ajungă la cortul Sevannei – se grăbi mai mult decât şi-ar fi dorit, adevărul fie spus; era enervant că trebuia să execute ca să nu o supere pe Sevanna –, însă nimeni nu îi acordă nici cea mai mică atenţie atunci când intră şi rămase smerită lângă intrarea în cort.

Cortul Sevannei nu era acea structură joasă Aiel, ci un cort cu pereţi din pânză roşie, suficient de mare încât să necesite doi stâlpi centrali şi luminat de aproape o duzină de lampadare cu oglindă. Două vetre de foc poleite cu aur ofereau puţină căldură, emiţând fire subţiri de fum care ieşeau prin gurile de aerisire din acoperiş, însă în interior era puţin mai cald decât afară. Covoarele groase care fuseseră întinse după ce zăpada fusese înlăturată cu grijă alcătuiau o pardoseală în nuanţe de roşu, verde şi albastru, cu motive şi animale tairene. Perne din mătase cu ciucuri erau împrăştiate pe covoare, iar un scaun, un obiect masiv cu sculpturi complicate şi poleit din abundenţă, stătea într-un colţ. Faile nu văzuse niciodată pe cineva stând pe el, însă ştia că prezenţa lui părea să evoce prezenţa unei căpetenii de clan. Nu o deranja să stea tăcută, cu ochii în pământ. Alţi trei *gai'shaini* cu cingători şi zgărzi din aur, unul dintre ei fiind un bărbat bărbos, stăteau lângă un perete al cortului, în caz că era nevoie de ei. Sevanna era acolo, la fel şi Therava.

Sevanna era o femeie înaltă, puţin mai înaltă decât Faile, avea ochii verzi şi părul auriu ca spicul de grâu. Ar fi putut trece drept frumoasă dacă pe buzele ei pline nu s-ar fi observat o aluzie puternică de zgârcenie. În afară de ochi, părul şi faţa arsă de soare, n-ai fi zis că era Aiel. Purta o bluză albă din mătase şi o fustă despicată pentru călărie, tot din mătase,

deşi de un cenuşiu-închis, iar eşarfa din jurul tâmplelor era un amestec de roşu-intens şi auriu. Şi aceasta era din mătase. Când se deplasa, cizmele roşii i se iveau de sub tivul fustei. Pe fiecare deget purta câte o podoabă, iar colierele şi brăţările ei cu perle, diamante şi rubine mari cât ouăle de porumbel, safirele, smaraldele şi piatra-focului făceau să pălească tot ce avea Someryn. Niciuna dintre ele nu era făurită de Aieli. Therava, pe de altă parte, era Aiel până în măduva oaselor, căci era îmbrăcată în lână închisă la culoare şi *algode* albă, mâinile îi erau goale, iar colierele şi brăţările erau din aur şi fildeş. Nu purta nici inele, nici nestemate. Mai înaltă decât majoritatea bărbaţilor, cu părul roşu-închis presărat cu şuviţe albe, ea semăna cu un vultur cu ochi albaştri, gata să o devoreze pe Sevanna ca pe un mieluşel schilod. Faile ar fi preferat să o înfurie pe Sevanna de zece ori decât o dată pe Therava. Cele două femei şedeau faţă în faţă la o masă incrustată cu fildeş şi peruzele, iar Sevanna o privea în ochi pe Therava.

– Ce se întâmplă azi înseamnă primejdie, zise Therava cu o voce care semăna cu a cuiva sătul să tot repete.

Părea gata să-şi scoată pumnalul de la cingătoare. Ea îi mângâia mânerul în timp ce vorbea, deloc absentă, i se păru Failei.

– Trebuie să ne îndepărtăm cât de mult putem de ce-o fi şi asta cât mai repede cu putinţă. Există nişte munţi spre răsărit. Odată ce vom ajunge la ei, vom fi în siguranţă până când vom strânge din nou toate ginţile. Ginţi care nu s-ar fi despărţit niciodată dacă tu n-ai fi fost atât de sigură pe tine, Sevanna.

– Tu vorbeşti despre siguranţă? râse Sevanna. Ai îmbătrânit şi ai ştirbit atât de mult, încât e nevoie să fii hrănită cu pâine şi lapte? Uite. Munţii ăştia ai tăi la ce depărtare se află? Câte zile sau săptămâni vom fi nevoiţi să ne târâm prin blestemata asta de zăpadă?

Ea arătă spre masa dintre ele, unde stătea întinsă o hartă, pironită de două vase groase din aur şi un sfeşnic greu şi auriu, cu trei braţe. Majoritatea Aielilor dispreţuiau hărţile, dar Sevanna le acceptase, împreună cu alte obiceiuri ale celor din ţinuturile umede.

– Indiferent ce s-a întâmplat, a fost departe, Therava. Ai spus şi tu că aşa este, la fel şi fiecare dintre Înţelepte. Oraşul acesta este plin de provizii suficiente ca să ne hrănească pe toţi dacă vom rămâne aici. Cine are să ni se împotrivească dacă vom rămâne? Şi dacă vom rămâne... Ai auzit ce-au spus mesagerii. Peste două sau trei săptămâni, patru cel mult, alte zece ginţi mi se vor alătura. Poate mai multe! Până atunci, zăpada se va fi topit, dacă ar fi să-i credem pe aceşti oameni din ţinuturile umede, locuitori ai oraşului. Vom călători repede în loc să tragem totul pe tălpile de sanie.

Faile se întrebă dacă vreunul dintre locuitorii oraşului pomenise ceva despre noroi.

– Zece ginţi ţi se vor alătura *ţie*, zise Therava cu o voce obişnuită până la ultimul cuvânt. Ea strânse mânerul pumnalului în mână. Vorbeşti în numele căpeteniei de clan, Sevanna, dar eu am fost aleasă să te sfătuiesc în calitate de căpetenie de clan, care trebuie să asculte sfatul pentru binele clanului nostru. Te sfătuiesc să pornim spre răsărit şi să tot mergem spre răsărit. Celelalte ginţi ni se pot alătura la fel de uşor în munţi ca aici, iar dacă vom fi nevoiţi să îndurăm foamea pe drum, care dintre noi este străin de lipsuri?

Sevanna îşi pipăi colierele, smaraldul mare de pe mâna ei dreaptă scânteind ca un foc verde în lumina lampadarelor. Ea strânse din buze, părând deja înfometată. O fi ştiind ea ce însemnau lipsurile, însă, în ciuda lipsei căldurii din cort, nu şi le mai dorea.

– Vorbesc în numele căpeteniei şi spun că vom rămâne aici. În vocea ei se simţea o urmă de provocare, însă nu îi oferi

Theravei ocazia să răspundă la ea. Ah, văd c-a venit Faile. Slujnica mea bună şi ascultătoare. Luând ceva înfăşurat într-o pânză de pe masă, ea desfăcu bucata de material. Îl recunoşti, Faile Bashere?

Sevanna ţinea în mână un cuţit cu un singur tăiş, lung de o palmă şi jumătate, o simplă unealtă pe care o aveau mii de fermieri. Doar că Faile recunoscu modelul cu nituri de pe mânerul din lemn şi ştirbitura de pe tăiş. Era cuţitul pe care ea îl furase şi îl ascunsese cu atâta grijă. Ea nu spuse nimic. Nu era nimic de spus. Servitorii *gai'shain* nu aveau voie să deţină arme, nici măcar un cuţit, decât atunci când tăiau carnea sau legumele pentru mâncare. Însă ea nu se putu abţine să nu tresară atunci când Sevanna continuă:

– Galina a făcut bine că mi l-a adus înainte să apuci să îl foloseşti. Indiferent în ce scop. Dacă ai înjunghia pe cineva, aş fi foarte supărată pe tine.

Galina? Desigur. Sora Aes Sedai n-avea de gând să le lase să fugă înainte ca ele să facă ceea ce voia ea.

– E şocată, Therava. Sevanna râse amuzată. Galina ştie ce se cere de la o *gai'shain*, Faile Bashere. Ce-ar trebui să fac cu ea, Therava? Sfatul acesta mi-l poţi da. Câţiva dintre cei din ţinuturile umede au fost ucişi pentru că au ascuns arme, dar mie nu mi-ar plăcea s-o pierd.

Therava îi ridică bărbia Failei cu un deget şi o privi în ochi. Faile îi întâlni privirea fără să clipească, însă simţea cum îi tremură genunchii. Nu încercă să-şi spună că era doar din cauza frigului. Faile ştia că nu era laşă, însă când Therava se uită la ea, Faile se văzu ca un iepure în ghearele unui vultur, viu şi aşteptând să-l lovească un cioc. Therava fusese aceea care îi spusese prima oară să o spioneze pe Sevanna şi, oricât de bănuitoare ar fi fost cealaltă Înţeleaptă, Faile nu se îndoia că Therava i-ar fi tăiat gâtul fără nicio şovăire dacă ea ar fi dezamăgit-o. N-avea rost să pretindă că

femeia nu o înspăimânta. Trebuia doar să stăpânească acea teamă. Dacă putea.

– Cred că își punea la cale fuga, Sevanna. Dar cred că poate învăța să facă ce i se spune.

*

Masa din lemn brut fusese așezată între corturile din cel mai apropiat spațiu de lângă cortul Sevannei, la o sută de pași depărtare. La început, Faile crezu că rușinea de a fi goală va fi cel mai rău lucru dintre toate. Asta și frigul tăios care îi făcea pielea de găină. Soarele era jos pe cer; aerul devenise mai rece și avea să devină încă și mai rece până dimineață. Ea trebuia să stea acolo până dimineață. Shaido erau pricepuți în a afla ce îi făcea să se rușineze pe cei din ținuturile umede și foloseau rușinea drept pedeapsă. Ea crezuse că avea să moară de rușine ori de câte ori cineva avea să se uite la ea, însă Shaido care treceau pe lângă ea nici măcar nu se opreau o clipă. Printre Aieli, goliciunea nu era un motiv de rușine. Aravine își făcu apariția în fața ei, dar se opri doar atât cât să îi șoptească: „Nu-ți pierde curajul", apoi plecă. Faile înțelese. Indiferent că femeia era loială sau nu, nu îndrăznea să facă nimic pentru a ajuta.

La scurt timp, Faile nu își mai făcu griji în privința rușinii. Încheieturile îi fuseseră legate la spate, apoi gleznele îi fuseseră trase spre spate și legate de coate. Acum înțelegea de ce Lacile și Arrela gâfâiseră. În poziția aceea, era greu să respiri. Frigul era din ce în ce mai tăios, până când ea începu să tremure incontrolabil, dar până și acest lucru păru în curând un lucru neimportant. Începu să simtă crampe în picioare, umeri, în părțile laterale. Mușchii ce se strângeau de parcă ar fi luat foc, contractându-se din ce în ce mai tare. Ea se concentră să nu țipe. Acest lucru deveni centrul existenței ei. Nu avea să țipe. Dar, Lumină, cât o durea!

– Sevanna a poruncit să rămâi aici până la ivitul zorilor, Faile Bashere, dar n-a zis că nu te poți bucura de companie.

Ea fu nevoită să clipească de câteva ori ca să poată vedea limpede. Sudoarea îi înţepa ochii. Cum putea asuda când era îngheţată până în măduva oaselor? Rolan stătea în faţa ei şi, în mod ciudat, ţinea în mâini două vetre mici din bronz pline cu cărbuni aprinşi, ale căror picioare erau înfăşurate într-o bucată de pânză ca să nu se ardă la mâini. Văzând-o cum se zgâieşte la vetre, el dădu din umeri.

– Odinioară, o noapte petrecută în frig nu m-ar fi deranjat, dar m-am mai înmuiat de când am trecut Osia Lumii.

Ea mai că icni când el aşeză vetrele sub masă. Căldura se infiltră printre crăpăturile dintre scânduri. Muşchii i se contractau în continuare din cauza crampelor, dar, vai!, ce căldură binecuvântată. Ea icni când bărbatul îşi puse un braţ peste pieptul ei şi celălalt peste genunchii ei îndoiţi. Brusc, ea îşi dădu seama că tensiunea din coate îi dispăru. El o... masa. Începu să îi maseze coapsa cu o mână, iar ea mai că ţipă când el îşi înfipse degetele în muşchii tensionaţi. Ea simţea cum acea tensiune începea să se risipească. Muşchii o mai dureau încă, masajul lui era dureros, dar durerea din muşchii coapsei începea să îşi schimbe forma. Nu se diminua întru totul, iar ea ştia că nu avea să se întâmple acest lucru dacă el nu avea să continue.

– Nu te deranjează dacă-mi fac de lucru în vreme ce mă gândesc cum să te fac să râzi, nu-i aşa? întrebă el.

Brusc, ea îşi dădu seama că râdea şi nu era un râs isteric. Ei bine, era doar parţial isteric. Era legată ca o găină pregătită pentru cuptor şi salvată de la frig pentru a doua oară de un bărbat pe care se gândea să nu îl mai înjunghie. Sevanna avea să o urmărească cu ochi de vultur de acum înainte, iar Therava putea încerca să o omoare ca să o dea drept exemplu; cu toate astea, ea ştia că avea să evadeze. O uşă nu se închidea niciodată fără să nu se deschidă o alta. Avea să evadeze. Începu să râdă cu lacrimi.

CAPITOLUL 10

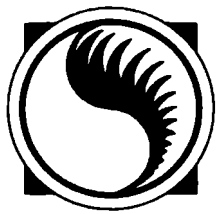

O lumină orbitoare

Slujnica cu ochii căscaţi era mai obişnuită să frământe aluatul pentru pâine decât să încheie rândurile de nasturi, dar, în cele din urmă, termină de încheiat nasturii rochiei de călărie verde-închis a Elaynei, apoi făcu o reverenţă şi un pas în spate, respirând greu, deşi era greu de spus dacă din cauza concentrării sau a faptului că se afla în prezenţa Domniţei-Moştenitoare. Inelul cu Marele Şarpe de pe mâna stângă a Elaynei ar fi putut avea legătură cu asta. Erau doar douăzeci de mile în linie dreaptă de la moşia Casei Matherin şi până la Râul Erinin, cu comerţul său grandios, însă distanţa era cu mult mai mare dacă o străbăteai prin Munţii Chishen, iar oamenii de prin partea locului erau mai obişnuiţi cu furtul bovinelor de dincolo de hotar, din Murandy, decât cu orice soi de musafiri, mai ales un musafir care era Domniţă-Moştenitoare şi Aes Sedai pe deasupra. Această onoare părea atât de copleşitoare, încât unii servitori abia dacă o puteau îndura. Elsie fusese mai mult decât conştiincioasă

când împături rochia albastră din mătase pe care o purtase Elayne cu o seară în urmă şi o puse în cufărul de călătorie mare din piele, unul dintre cele două din garderoba apartamentului. Fusese atât de conştiincioasă, încât Elayne a fost cât pe ce să se ocupe ea de treaba asta. La început, ea dormise prost, se răsucise când pe-o parte, când pe cealaltă şi se trezise, apoi adormi târziu atunci când îi veni somnul şi era mai mult decât dornică să se întoarcă în Caemlyn.

Aceasta era a cincea oară când îşi petrecea noaptea afară din Caemlyn de când aflase că oraşul era ameninţat şi, în fiecare călătorie, ea îşi acordase o zi în care să viziteze trei sau patru moşii, odată cinci, toate domenii ale bărbaţilor şi femeilor legate de Casa Trakand fie prin sânge, fie prin jurământ, şi fiecare vizită lua timp. Criza de timp îi apăsa greu pe umeri, dar ea trebuia să păstreze imaginea cuvenită. Avea nevoie de haine de călărie ca să călătorească de la un domeniul la altul, asta dacă nu voia să ajungă acolo cu veşmintele şifonate şi arătând ca o fugară, şi trebuia să se schimbe înainte să se facă comodă, fie că rămânea acolo peste noapte sau doar câteva ceasuri. Îi putea lua jumătate din aceste ceasuri ca să se schimbe din hainele de călărie într-o rochie şi invers, însă hainele de călărie sugerau grabă şi necesitate, poate chiar disperare, în vreme ce coroniţa Domniţei-Moştenitoare şi o rochie brodată cu tiv din dantelă scoasă dintr-un set de cufere de călătorie şi îmbrăcată după spălare arătau încredere şi putere. Şi-ar fi adus propria slujnică pentru a face o impresie şi mai bună dacă Essande ar fi fost în stare să ţină pasul în timpul iernii, cu toate că ea bănuia că lentoarea femeii cu părul alb ar fi făcut-o să-şi muşte limba de frustrare. Totuşi, Essande nu putea fi mai înceată decât această tânără Elsie cu ochii bulbucaţi.

În cele din urmă, Elsie îi întinse mantia roşie căptuşită cu blană făcând o plecăciune, iar ea îşi azvârli în grabă mantia pe

umeri. Focul ardea în vatra din piatră, însă în odaie nu era nici pe departe cald. În ultima vreme, ea părea că nu mai reușea să ignore frigul. Fata își înclină capul când o întrebă dacă să trimită după niște bărbați care să îi care jos cuferele, asta dacă Maiestatea Sa dorea. Prima oară când fata făcuse asta, Elayne îi explicase cu blândețe că nu era regină încă, însă Elsie părea îngrozită de ideea de a i se adresa, pur și simplu, cu „domnița mea" sau cu „prințesă", cu toate că, adevărul fie spus, ultimul titlu era considerat foarte demodat. Fie că se cuvenea sau nu, de obicei, Elayne era încântată când auzea pe cineva recunoscându-i dreptul la tron, însă în dimineața aceea era prea obosită ca să fie altcumva decât nerăbdătoare să pornească la drum. Înăbușindu-și un căscat, îi spuse Elsiei pe un ton tăios să-i cheme pe bărbați și să se grăbească, apoi se întoarse spre ușa lambrisată. Fata se grăbi să i-o deschidă, lucru care dură mai mult decât dacă l-ar fi făcut ea însăși, făcu o plecăciune înainte să o deschidă și o alta după aceea. Fustele despicate din mătase foșniră când ea ieși cu pași hotărâți din încăpere, trăgându-și mănușile de călărie pe mâini. Dacă Elsie ar fi întârziat-o încă o clipă, ea credea că ar fi țipat.

Cu toate acestea, fata fu cea care țipă, înainte ca Elayne să apuce să facă trei pași. Un urlet îngrozit care părea să-i iasă din gâtlej. Mantia îi flutură atunci când Elayne se roti pe călcâie, îmbrățișând Izvorul și simțind cum o inundă bogăția *saidarului*. Elsie stătea încremenită pe fâșia de covor întinsă de-a lungul coridorului cu plăci din gresie maro-deschis, holbându-se spre capătul celălalt al coridorului. Își acoperi gura cu ambele mâini. Două coridoare care se intersectau se deschideau în direcția aceea, însă erau pustii.

– Ce este, Elsie? vru să știe Elayne.

Era pregătită să formeze câteva împletituri, care ar fi pornit de la un simplu ghem de aer și s-ar fi transformat într-o minge de foc ce ar fi dărâmat jumătate din pereții din fața ei,

iar în starea de spirit actuală, ea voia să o folosească pe una dintre ele ca să lovească cu Puterea. În ultima vreme, stările ei de spirit erau schimbătoare, ceea ce era puţin spus.

Fata aruncă o privire peste umăr, tremurând, iar dacă înainte ochii îi fuseseră căscaţi, acum îi erau de-a dreptul bulbucaţi. Îşi ţinea în continuare mâinile pe gură ca şi cum ar fi vrut să împiedice un alt ţipăt. Cu părul şi ochii negri, înaltă şi cu pieptul voluptuos în livreaua cenuşiu cu albastru a Casei Matherin, Elsie nu era tocmai o fetiţă – să fi fost cu vreo patru sau cinci ani mai mare în realitate –, dar după felul în care se purta, îţi venea greu să o consideri altfel.

– Ce *este*, Elsie? Să *nu* îmi spui că n-a fost nimic. Arăţi de parcă ai fi văzut o fantomă.

Fata tresări.

– Aşa şi este, zise ea, tulburată. Faptul că nu îi atribui Elaynei niciun titlu arăta cât de tulburată era. Domniţa Nelein, bunica Seniorului Aedmun. A murit când eram eu mică, dar îmi aduc aminte că până şi Seniorul Aedmun mergea în vârful picioarelor ca să n-o enerveze, iar slujnicele tresăreau atunci când ea se uita la ele, la fel şi alţi domni şi alţi seniori care veneau în vizită. *Toată lumea* se temea de ea. A fost chiar acolo, în faţa mea, şi avea o căutătură încruntată şi furioasă...

Ea tăcu, înroşindu-se, când Elayne izbucni în râs.

Fu mai mult un râs de uşurare decât altceva. Surorile din Ajah Neagră nu o urmăriseră cumva până la conacul Seniorului Aedmun. Nu erau nici asasini care aşteptau cu pumnalele în mâini, nici surori loiale Elaidei care aşteptau să o răpească şi s-o ducă înapoi în Tar Valon. Uneori, ea visa astfel de lucruri, vise cu ele, toate în acelaşi vis. Ea eliberă *saidarul*, fără tragere de inimă, ca de obicei, regretând că acel preaplin de bucurie şi viaţă se scursese din ea. Matherin o sprijinea, însă Aedmun s-ar fi putut supăra dacă ea i-ar fi distrus jumătate din conac.

– Morţii nu le pot face niciun rău celor vii, Elsie, zise ea pe un ton blând. Cu atât mai blând, deoarece râsese şi pentru că îi venea s-o plesnească peste urechi pe prostănacă. Nu mai aparţin acestei lumi şi nu pot atinge nimic din ea, nici măcar pe noi.

Fata încuviinţă din cap şi făcu o plecăciune, însă, după ochii ei bulbucaţi şi după tremurul buzelor, nu părea convinsă. Elayne nu avea timp s-o liniştească.

– Cheamă-i pe bărbaţi să-mi care cuferele, Elsie, zise ea pe un ton ferm, şi nu-ţi mai face griji în privinţa fantomelor.

Făcând încă o plecăciune, fata ţâşni din loc, întorcându-şi neliniştită capul când într-o parte, când în cealaltă, în caz că domniţa Nelein ar fi sărit prin pereţii lambrisaţi. Fantome! Idioata aia de fată *era* o prostănacă!

Matherin era o Casă veche, chiar dacă nu mare sau rezistentă, iar scara principală, ce cobora spre holul de la intrare, era largă şi avea balustrade din marmură. Holul de la intrare forma un spaţiu generos, cu plăci din gresie cenuşii şi albastre şi lămpi cu ulei prevăzute cu oglinzi ce atârnau de nişte lanţuri din tavanul înalt de şase metri. Nu exista nici poleială, nici mozaicuri, doar nişte cufere şi nişte dulapuri cu ornamente sculptate înşirate de-a lungul pereţilor holului şi două tapiserii atârnate pe un perete. Una înfăţişa câţiva bărbaţi care vânau călare un leopard, o îndeletnicire riscantă în cel mai bun caz, iar cealaltă, câteva femei din Casa Matherin care îi prezentau o sabie primei Regine a Andorului, un eveniment pe care Matherin îl preţuia şi care poate se întâmplase sau nu.

Aviendha era deja acolo, plimbându-se neliniştită de colo colo, iar Elayne oftă când o văzu. Ele ar fi împărţit aceeaşi odaie dacă Matherin nu ar fi putut oferi găzduirea potrivită pentru două musafire de vază, însă Aviendha nu înţelegea cu adevărat că cu cât Casa era mai mică, cu atât era mai mare mândria. Adeseori, Casele mai mici deţineau puţin mai mult.

Ea ar fi trebuit să înțeleagă mândria, din moment ce era plină de mândrie, emana o forță aprigă. Cu spatele drept și mai înaltă decât Elayne, cu un șal gros și negru așezat peste bluza deschisă la culoare și cu o eșarfă gri care îi ținea pe spate părul lung și roșu, ea era imaginea întruchipată a unei Înțelepte, în ciuda faptului că era doar cu un an mai în vârstă decât Elayne. Înțeleptele care puteau conduce arătau adeseori mult mai tinere decât erau în realitate, iar Aviendha avea demnitate. În acel moment avea, cu toate că cele două chicotiseră împreună destul de des. Desigur, singurele ei podoabe erau un colier lung din argint, din Kandori, o broșă din chihlimbar în formă de broască-țestoasă și o brățară lată din fildeș. Înțeleptele purtau mereu ghirlande de coliere și brățări, însă Aviendha nu era încă Înțeleaptă, ci doar o ucenică. Elayne nu se gândea niciodată la Aviendha ca la ceva anume, iar acest lucru crea probleme din când în când. Uneori, ea credea că Înțeleptele o considerau și pe ea un soi de ucenică sau cel puțin o elevă. Un gând prostesc, cu siguranță, dar uneori...

Când Elayne ajunse la baza scărilor, Aviendha își potrivi șalul și o întrebă:

– Ai dormit bine? Deși tonul nu îi părea tulburat, în ochii ei verzi se citea neliniștea. N-ai trimis să ți se aducă vin ca să poți dormi, nu-i așa? M-am asigurat ca vinul tău să fie îndoit cu apă în timpul mesei, dar te-am văzut uitându-te la carafa cu vin.

– Da, Mamă, zise Elayne, cu o voce dulceagă. Nu, Mamă. Mă întrebam cum a reușit Aedmun să pună mâna pe un vin atât de bun, Mamă. Mare păcat că a fost îndoit cu apă. Plus că am băut lapte de capră înainte să merg la culcare.

Dacă ceva îi provoca greață în timpul sarcinii, atunci era laptele de capră! Și când se gândea că începuse să-i placă...

Aviendha își propti pumnii în șolduri, părând atât de indignată, încât Elayne râse. Existau anumite neplăceri în

timpul unei sarcini – de la schimbări bruşte de temperament la sensibilitatea sânilor, la o stare de oboseală permanentă, însă, într-un fel, cel mai rău dintre toate era cocoloşitul. Toată lumea din Palatul Regal ştia că ea era însărcinată – mulţi ştiuseră acest lucru înaintea ei, graţie viziunii lui Min şi a faptului că aceasta nu-şi ţinuse gura – şi nu credea că fusese atât de cocoloşită nici când fusese copil. Cu toate acestea, îndura toată acea osteneală cu toată graţia de care putea da dovadă. De obicei, o făcea. Ei nu încercau decât să-i fie de folos. Doar că ea îşi dorea ca femeile pe care le cunoştea să nu creadă că sarcina o lăsase fără minte. Aproape toate femeile pe care le cunoştea. Cele care nu purtaseră niciodată un prunc în pântec erau cele mai rele.

Gândindu-se la pruncul ei, uneori îşi dorea ca Min să îi fi spus dacă avea să fie băiat sau fată sau, mai degrabă, ca Aviendha sau Birgitte să îşi fi amintit mai exact ce spusese Min, de fapt; Min avea întotdeauna dreptate, însă cele trei consumaseră cam mult vin în seara aceea, iar Min plecase deja din palat înainte ca Elayne să ştie ce să întrebe – gândindu-se la pruncul care creştea în pântecul, ei o făcea să se gândească la Rand, tot aşa cum, atunci când se gândea la el, se gândea şi la prunc. Unul îl urma pe celălalt tot aşa cum laptele fiert se ridica în oala cu lapte. Îi era un dor teribil de Rand şi totuşi nu îi putea duce dorul. O parte din el, *senzaţia* prezenţei lui, stăruia întotdeauna într-un colţ al minţii ei dacă nu masca legătura, alături de senzaţia prezenţei Birgittei, celălalt Străjer al ei. Legătura avea limitele sale, totuşi. El era undeva în apus, suficient de departe, încât ea să ştie doar că el era în viaţă. Nimic mai mult, cu toate că ea se gândea că ar fi ştiut dacă el ar fi fost rănit grav. Ea nu era sigură că voia să ştie ce punea el la cale. Rand fusese departe, spre miazăzi, vreme îndelungată după ce o părăsise, iar acum, chiar în dimineaţa aceea, el Călătorise spre apus.

Totuşi, faptul că acum îl simţea mergând într-o direcţie, ca apoi, brusc, el s-o ia în alta, încă şi mai departe, o zăpăcea. Poate că el pleca în urmărirea duşmanilor sau fugea de aceştia sau putea fi una dintre alte o mie de variante. Ea nădăjduia din tot sufletul că ceva inofensiv îl făcea să Călătorească. El avea să moară înaintea ei, mult prea devreme – bărbaţii care puteau conduce întotdeauna mureau din această cauză –, însă ea îşi dorea foarte mult să îl ţină în viaţă cât mai mult cu putinţă.

– El este bine, zise Aviendha, ca şi cum i-ar fi citit gândurile.

Ele se simţeau una pe cealaltă de când adoptaseră reciproc legătura de soră-dintâi, însă aceasta nu era la fel ca legătura cu Străjerul pe care ele şi Min o împărtăşeau cu Rand.

– Dacă o să se lase ucis, o să-i tai urechile.

Elayne clipi, apoi râse din nou, iar după ce îi aruncă o privire uimită, Aviendha i se alătură. Nu era chiar atât de amuzant, poate doar pentru un Aiel – Aviendha avea un simţ al umorului *foarte* ciudat –, însă Elayne nu se putea opri din râs, iar Aviendha părea la fel de neputincioasă. Scuturându-se de veselie, ele se îmbrăţişară şi rămaseră aşa. Viaţa era foarte ciudată. Dacă cineva i-ar fi spus odinioară că avea să împartă un bărbat cu o altă femeie – cu alte două femei! –, i-ar fi spus că este nebun. Însuşi acest gând ar fi fost necuviincios. Însă ea o iubea pe Aviendha la fel de mult cum îl iubea pe Rand, dar altfel, iar Aviendha îl iubea pe Rand la fel de mult ca ea. Dacă ar fi negat, ar fi însemnat să o nege pe Aviendha, iar acest gând o înspăimânta. Femeile Aiel, surori sau prietene apropiate, se căsătoreau adeseori cu acelaşi bărbat şi arareori îl lăsau să îşi exprime părerea în legătură cu acest lucru. Ea avea să se căsătorească cu Rand, la fel şi Aviendha, şi Min. Astfel stăteau lucrurile, indiferent ce ar fi spus sau gândit ceilalţi. Dacă el avea să trăiască suficient de mult.

Brusc, ea se temu ca râsul ei să nu se transforme în plâns. Se rugă Luminii să nu fie una dintre acele femei care deveneau plângăcioase atunci când erau însărcinate. Era şi aşa destul de rău că nu ştia dacă avea să fie melancolică sau furioasă de la un minut la altul. Poate că orele treceau atunci când se simţea perfect normală, însă erau şi ore când ea se simţea ca mingea unui copil care se rostogolea pe nişte scări fără sfârşit. În dimineaţa aceea, avea impresia că se rostogolea pe scări.

– El este bine şi va fi bine, îi şopti cu convingere Aviendha, ca şi cum voia să asigure supravieţuirea lui ucigând tot ceea ce îl ameninţa.

Elayne şterse o lacrimă de pe obrazul surorii ei cu vârful degetelor.

– El este bine şi va fi bine, conveni ea încet.

Însă ele nu puteau ucide *saidinul*, iar mana care păta jumătatea masculină a Puterii era cea care avea să îl ucidă.

Lămpile de deasupra capului pâlpâiră când una dintre uşile înalte ce dădeau spre exterior se deschise, lăsând să pătrundă un aer încă şi mai rece decât cel din holul de la intrare, iar ele se deplasară repede, ţinându-se de mână. Elayne adoptă o expresie senină şi demnă de Aes Sedai. Nu-şi putea îngădui să lase pe cineva să vadă că ea şi-ar căuta alinarea într-o îmbrăţişare. Unei domnitoare sau uneia care căuta să domnească nu îi era îngăduit să trădeze nici cea mai mică urmă de slăbiciune sau de lacrimi. Nu în văzul tuturor. Şi aşa circulau suficiente zvonuri despre ea, rele şi bune în aceeaşi măsură. Era binevoitoare sau nemiloasă, nepărtinitoare sau samavolnică, generoasă sau avară, toate astea în funcţie de ce poveste ascultai. Bine măcar că poveştile păreau echilibrate, însă oricine putea spune că o văzuse pe Domniţa-Moştenitoare cuibărindu-se în braţele însoţitoarei ei putea să adauge amestecului de intrigi o poveste de frică,

iar dacă dușmanii ei credeau că se temea, aceștia puteau deveni mai îndrăzneți. Și mai puternici. Lașitatea era acel soi de zvon care persista ca noroiul unsuros; nu reușeai niciodată să îl înlături cu apă pe deplin. Existaseră în istorie femei care își pierduseră șansa la Tronul Leului din motive încă și mai neclare. Abilitatea era o trăsătură necesară pentru ca o domnitoare să reușească, iar înțelepciunea era de dorit, însă femei cărora le lipseau amândouă urcaseră pe tron și trecuseră ca gâștele prin apă. Însă puține dintre ele ar fi sprijinit o lașă, iar ea nu și-o dorea alături pe niciuna dintre aceste persoane.

Bărbatul care intră, întorcându-se ca să închidă ușa masivă în urma lui, avea doar un picior și folosea o cârjă în locul celuilalt. Chiar dacă avea căptușeala din lână, mâneca hainei lui greĭe din lână era uzată de la cârjă. Fost soldat cu umeri lați, Fridwyn Ros se ocupa de domeniul Seniorului Aedmun cu ajutorul unui conțopist gras care clipise consternat când o văzuse pe Domnița-Moștenitoare. Se holbase cu gura căscată la inelul ei cu Marele Șarpe aproape cu veneratie și se întorsese în grabă la registrele lui, răsuflând ușurat de îndată ce își dăduse seama că ea nu avea nicio treabă cu el. Probabil că se temuse de o taxă pe veniturile conacului. Jupânul Ros se zgâise mirat la inelul ei, desigur, însă îi zâmbise încântat Domniței-Moștenitoare, regretând că nu o mai putea păcăli cu atâta sinceritate încât, dacă ar fi fost un mincinos, le-ar fi furat lui Aedmun și conțopistului tot ce aveau. Ea nu se temea că el putea să răspândească zvonurile greșite.

Cârja lui scoase un sunet ritmat când el traversă holul, iar el reuși să facă o plecăciune credibilă în ciuda obiectului, incluzând-o și pe Aviendha în curtoazia lui. La început, el tresărise la vederea ei, dar, în mod surprinzător, se împrieteniseră repede și, cu toate că nu avea încredere deplină într-un Aiel, o acceptă. Nu îți puteai dori nimic altceva.

– Bărbaţii leagă cuferele pe spinările cailor de povară, Regina mea, iar escorta Domniei Voastre este pregătită.

El se număra printre aceia care refuzau să i se adreseze altcumva în afară de „Regina mea" sau „Maiestate", însă în vocea lui se simţi o umbră de îndoială când pomeni de escortă. El o ascunse tuşind repede şi continuă.

– Bărbaţii pe care îi trimitem cu Domnia Voastră sunt toţi călare. Sunt bărbaţi tineri în mare parte şi câţiva mai experimentaţi, însă toţi ştiu cum să ţină o halebardă în mână. Mi-aş fi dorit să vă putem oferi mai mult, dar, după cum v-am explicat, când Seniorul Aedmun a aflat că şi alţii revendică ce e al Domniei Voastre de drept, a hotărât să nu mai aştepte venirea primăverii; şi-a chemat soldaţii şi a pornit-o spre Caemlyn. De-atunci, au existat câteva perioade de ninsoare abundentă, însă cred că a ajuns la jumătatea drumului deja sau, cu puţin noroc, prin trecători.

Privirea lui era încrezătoare, însă el ştia mai bine decât ea că, dacă norocul îi părăsise, Aedmun şi soldaţii lui zăceau morţi în acele trecători.

– Casa Matherin i-a fost întotdeauna loială Casei Trakand, îi spuse Elayne, şi am încredere că mereu va fi aşa. Preţuiesc loialitatea Seniorului Aedmun, Jupâne Ros, şi pe a dumitale.

Ea nu insulta nici Casa Matherin, nici pe el, făgăduind să ţină minte sau să ofere recompense, însă zâmbetul larg al Jupânului Ros sugera că ea îi oferise deja recompensa pe care şi-o dorea. Matherin avea să primească recompense, dacă acestea urmau să fie câştigate, însă nu puteau fi date ca atunci când te ofereai să cumperi un cal.

Lovind cu cârja pe pardoseală, Jupânul Ros o conduse cu plecăciuni până la uşă, apoi o însoţi afară, făcând în continuare plecăciuni, pe treapta lată din granit, unde servitorii care purtau haine groase aşteptau în frigul năprasnic cu o cupă cu vin fiert în mâini pe care ea o refuză cu un murmur. Până

când nu avea să se obişnuiască cu aerul tăios, ea avea de gând să îşi strângă mantia pe lângă trup cu ambele mâini. Şi-aşa Aviendha ar fi găsit o cale să o facă s-o scape din mână. *Ea* luă o cupă cu vin după ce îşi înfăşură şalul în jurul capului şi al umerilor, singura concesie pe care o făcu în acea dimineaţă friguroasă. *Ea* ignora frigul, desigur. Elayne fusese cea care o învăţase cum să facă asta. Elayne încercă din nou să izgonească frigul şi, spre mirarea ei, acesta se domoli. Nu de tot – încă îi era frig –, dar era mai bine decât să îngheţe.

Cerul era senin, soarele strălucitor când se ivi deasupra munţilor, însă nori de furtună se puteau prăvăli oricând peste culmile înconjurătoare. Era mai bine dacă ajungeau cât mai repede cu putinţă la prima lor destinaţie din acea zi. Din nefericire, Inimă înfocată, juganul ei negru şi înalt, se purta pe măsura numelui său, căci se cabra şi scotea aburi pe nări de parcă n-ar fi purtat niciodată un căpăstru, iar iapa cenuşie cu picioare lungi şi gâtul arcuit a Aviendhei se încăpăţâna să îi urmeze exemplul, dansând în zăpada adâncă până la genunchi şi încercând să meargă în oricare direcţie în afară de cea înspre care o conducea îngrijitoarea de cai. Iapa era un animal mai focos decât ar fi ales Elayne pentru sora ei; cu toate acestea, Aviendha insistase să o călărească după ce aflase numele iepei. În Limba Străveche, „Siswai" însemna lance. Deşi îngrijitoarele de cai erau nişte femei capabile, acestea considerau că era nevoie să liniştească animalele înainte să le dea stăpânelor lor. Elayne abia se abţinu să nu se răstească la ele că îl stăpânise pe Inimă înfocată înainte ca ele să îl fi văzut măcar.

Escorta ei era deja călare, ca să nu stea în zăpadă, douăzeci de călăreţi care purtau hainele roşii cu guler alb şi platoşele şi coifurile lucioase ale Gărzii Reginei. Îndoiala Jupânului Ros putea fi explicată de faptul că hainele călăreţilor erau din mătase, la fel şi pantalonii roşii cu o dungă albă

pe fiecare picior şi dantela albă din jurul gâtului şi de la manşete. Aceştia aveau cu siguranţă o înfăţişare mai mult ceremonioasă decât eficientă. Sau s-o fi datorat faptului că erau toate femei. Era un lucru neobişnuit să vezi femei tocmite în slujbe ce necesitau mânuirea armelor, mai mult în garda vreunui negustor sau vreo femeie care nimerea într-o oaste în vremuri de război, iar Elayne nu auzise niciodată de un grup de soldaţi format doar din femei până când nu crease ea unul. În afară de Fecioare, desigur, însă acestea erau din neamul Aieli, o altă mâncare de peşte. Ea nădăjduia ca oamenii să le considere ca pe un sentiment de afecţiune din partea ei şi extrem de decorativ, cu toată dantela şi mătasea. Bărbaţii aveau tendinţa să subestimeze o femeie înarmată până când se confruntau cu una, iar celelalte femei aveau tendinţa să o considere o proastă fără minte. De obicei, gărzile de corp încercau să pară atât de fioroase, încât nimeni nu încerca să treacă de ele, însă duşmanii ei puteau găsi o nouă cale să atace chiar dacă Gărzile Reginei ar fi stat în jurul ei umăr la umăr. Scopul ei era să aibă o gardă de corp pe care duşmanii ei să o ignore până când ar fi fost prea târziu pentru regrete. Intenţiona să le facă uniformele mai elaborate, parţial ca să hrănească acele concepţii greşite şi parţial ca să hrănească mândria femeilor de a se distinge ca soldaţi de restul. Dar ea însăşi nu avea niciun dubiu. Fiecare dintre ele, de la gărzi ale negustorilor la Vânătoare ale Cornului, fusese aleasă cu grijă pentru priceperea, experienţa şi curajul său. Ea era pregătită să îşi lase viaţa în mâinile lor. O făcuse deja.

O femeie zveltă care purta două noduri aurii de locotenent pe un umăr al mantiei ei roşii o salută pe Elayne punându-şi braţul peste piept, iar murgul ei îşi azvârli capul pe spate, făcând clopoţeii argintii prinşi în coama lui să zornăie uşor, ca şi când şi el ar fi salutat-o.

– Suntem gata, domniţa mea, iar drumul este liber.

Caseille Raskovni era una dintre cele care fuseseră gărzi de negustor, iar accentul ei arafellin nu era cel al unei femei educate, însă vocea ei era vioaie și hotărâtă. Ea folosea formula potrivită de adresare și avea s-o facă în continuare până când Elayne urma să fie încoronată, însă era pregătită să lupte ca să câștige coroana pentru Elayne. În ultima vreme, foarte puțini, bărbați sau femei, se înrolau în Gărzile Reginei, iar asta doar dacă erau pregătiți pentru asta.

– Și bărbații pe care i-a ales Jupânul Ros sunt pregătiți. Cum nu se poate mai pregătiți.

Dregându-și glasul, bărbatul își mișcă cârja și își pironi ochii în zăpada din fața lui.

Elayne înțelese ce voia să spună Caseille. Jupânul Ros adunase unsprezece bărbați de la conac ca să îi trimită în Caemlyn și îi înarmase cu halebarde, săbii scurte și alte armuri pe care le putuse găsi, nouă coifuri vechi fără protecție frontală și șapte platoșe cu adâncituri care îi făceau vulnerabili. Caii nu erau în stare proastă. Deși cu părul lung, cu pături de iarnă pe ei și oricât de înfofoliți erau călărețiii lor în mantiile groase, ea putea vedea că opt dintre ei nu aveau să fie nevoiți să se bărbierească decât o dată pe săptămână. Poate nici atât. Bărbații pe care Jupânul Ros îi descrisese ca fiind experimentați aveau fețele brăzdate de riduri, mâinile osoase și, probabil, nu toți dinții în gură. El nici nu mințise, nici nu încercase să le restrângă rândurile; cu siguranță, Aedmun strânsese toți bărbații potriviți din regiune ca să îi ia cu el și îi înarmase cum putuse mai bine. Era aceeași poveste peste tot. Se părea că mulți bărbați voinici și entuziaști, răspândiți pe tot cuprinsul Andorului, încercau să ajungă la ea în Caemlyn. Era posibil ca niciunul dintre ei să nu poată intra în oraș până când totul avea să fie hotărât. Ea ar fi putut căuta cât era ziua de mare fără să găsească măcar o bandă. Cu toate acestea, bărbații țineau halebardele în mâini de parcă ar fi știut cum să le

folosească. Totuşi, nu era greu să faci asta stând în şa, pe loc, cu coada halebardei proptită în scăriţă. Până şi ea ar fi putut face asta.

– Am vizitat nouăsprezece conace, soră, zise în şoaptă Aviendha, venind mai aproape până când umerii li se atinseră, şi, dacă îi numărăm şi pe aceştia, am strâns două sute cinci băieţi prea tineri ca să sângereze şi bărbaţi în vârstă care ar fi trebuit să pună lăncile jos de mult. N-am mai întrebat până acum, căci tu îţi cunoşti neamul şi obiceiurile. Merită timpul pe care îl iroseşti?

– Oh, da, soră.

Elayne îi răspunse tot în şoaptă, astfel încât să nu o audă fostul soldat cu un picior şi servitorii. Cei mai buni oameni se puteau încăpăţâna dacă îşi dădeau seama că voiai ca ei să se poarte într-un anumit fel. Mai ales dacă îşi dădeau seama că ajutorul pe care aceştia ţi-l ofereau cu atâta osteneală şi pe care tu îl acceptai nu era ceea ce urmăriseşi tu, de fapt.

– Toţi cei din satul de lângă râu ştiu deja că mă aflu aici. La fel şi jumătate din fermele aflate la mile depărtare. Până la amiază, va afla şi cealaltă jumătate, iar până mâine, cei din următorul sat, precum şi alţi fermieri. Veştile circulă anevoie în timpul iernii, mai ales în ţinutul acesta. Ei *ştiu* că am revendicat cu glas tare tronul; cu toate acestea, dacă voi urca pe tron mâine sau voi muri mâine, s-ar putea să nu afle vestea înainte de mijlocul primăverii. Poate nici până vara. Însă azi, ei ştiu că Elayne Trakand trăieşte, că a vizitat conacele în mătăsuri şi podoabe şi că a chemat ostaşi sub stindardul ei. Oameni care locuiesc la douăzeci de mile depărtare de aici vor susţine că m-au văzut şi că mi-au atins mâna. Puţini oameni pot spune asta fără să nu vorbească în favoarea acelei persoane despre care susţin că au văzut-o, iar atunci când vorbeşti în favoarea cuiva, eşti convins că le faci o favoare. Există bărbaţi şi femei în nouăsprezece locuri de pe cuprinsul Andorului care vorbesc

despre cum au văzut-o pe Domniţa-Moştenitoare chiar săptămâna trecută şi, pe zi ce trece, regiunea unde se spun astfel de poveşti se întinde ca o pată de cerneală.

– Dacă aş avea timp, aş vizita fiecare sat din Andor. S-ar putea ca asta să nu influenţeze cu nimic ceea ce se petrece în Caemlyn, dar va conta foarte mult după ce voi fi învins.

Ea nu admitea nicio altă posibilitate decât cea de a învinge. Mai ales dacă se gândea la cine avea să urce pe tron dacă ea dădea greş.

– Majoritatea Reginelor din istoria noastră şi-au petrecut primii ani de domnie adunând în spatele lor oameni de nădejde, Aviendha, altele n-au făcut-o niciodată, însă ne aşteaptă vremuri încă şi mai grele decât acestea. S-ar putea să nu treacă nici măcar un an până când voi avea nevoie de sprijinul fiecărui andoran. Nu pot să aştept până când voi urca pe tron. Ne aşteaptă vremuri grele, iar eu trebuie să fiu pregătită. Andorul trebuie să fie pregătit, iar eu trebuie să îl pregătesc, termină ea pe un ton ferm.

Aviendha îi atinse obrazul Elaynei, zâmbind.

– Cred că de la tine voi învăţa multe despre cum să fiu Înţeleaptă.

Spre stupoarea ei, Elayne se făcu roşie în obraji de ruşine. Îşi simţea obrajii de parcă aceştia i-ar fi luat foc! Poate că aceste schimbări ale stării de dispoziţie erau mai rele decât cocoloşitul. Lumină, va avea parte de asta *luni* întregi! Nu pentru prima oară, ea simţi o umbră de resentiment faţă de Rand. El îi făcuse asta – bine, îl ajutase şi ea, îl incitase, de fapt, dar asta nu avea importanţă. El făcuse asta şi plecase cu un zâmbet de satisfacţie pe buze. Ea se îndoia că zâmbetul lui fusese, într-adevăr, de satisfacţie, însă şi-l putea imagina cu prea multă uşurinţă. Ia să treacă el într-o clipită de la râs la plâns ca să vadă dacă îi plăcea! „Nu pot avea o gândire atât de îngustă", îşi zise ea, iritată. Şi asta era din vina lui.

În cele din urmă, îngrijitoarele de cai reuşiră să îi domolească pe Inimă înfocată şi pe Siswai suficient cât domniţele să îi poată încăleca, iar Aviendha urcă în şa de pe un bloc din piatră mai graţios decât o făcuse odinioară, aranjându-şi poalele umflate şi nedespicate ca să-şi acopere cât mai mult cu putinţă picioarele cu ciorapi negri. Ea credea în continuare că picioarele ei erau superioare celor ale oricărui cal; cu toate acestea, devenise o călăreaţă cât de cât pricepută. Totuşi, avea tendinţa să pară surprinsă atunci când calul îi asculta porunca. Inimă înfocată încercă să danseze odată ce Elayne urcă pe spinarea lui, însă ea îl struni cu pricepere şi puţin mai brusc decât ar fi făcut-o în mod normal. Stările ei oscilante o făcuseră să se teamă pentru Rand, iar dacă ea nu se putea îngriji de siguranţa lui, exista un singur bărbat la îndemână despre care ea era sigură că avea să facă întocmai ceea ce trebuia să facă.

Şase dintre femeile gărzii o luară încet înainte pe drumul ce ducea de la conac, atât cât le îngăduia zăpada mare, iar celelalte le urmau pe ea şi pe Aviendha în coloane ordonate, ultimele călăreţe din rând conducând de căpăstru animalele de povară. Bărbaţii de prin partea locului veneau anevoie în urma lor cu calul lor de povară, o creatură lăţoasă de care erau legate ceaune, nişte boccele neîngrijite şi chiar o jumătate de duzină de găini vii. Câteva urale îi însoţiră când străbătură călare satul cu case ce aveau acoperişurile din stuf şi trecură peste podul din piatră construit peste un pârâu îngheţat şi şerpuitor în strigăte precum: „Elayne Crinului!", şi „Trakand! Trakand!", şi „Matherin rezistă!" Însă ea văzu o femeie plângând la pieptul soţului ei, iar pe el cu lacrimi pe obraz. Văzu altă femeie stând cu spatele la călăreţi şi cu capul plecat, refuzând să privească. Elayne nădăjduia că avea să le trimită fiii înapoi acasă, la ele. Nu urmau multe lupte în Caemlyn dacă ea nu avea să comită o greşeală gravă, dar tot

urmau a fi câteva şi, odată ce Coroana Trandafirului avea să fie a ei, alte bătălii o aşteptau. Spre miazăzi erau Seanchanii, spre miazănoapte, Myrddraalii şi Trolocii, care aşteptau să descindă pentru Tarmon Gai'don. Fiii Andorului aveau să verse sânge în zilele ce aveau să vină. Arză-o-ar focu', *nu* avea de gând să plângă!

Dincolo de pod, începea din nou să urce; era un urcuş abrupt printre pini, brazi şi ferigi, însă nu era mai mult de o milă până la pajiştea montană pe care o căutau ei. Pe zăpada care sclipea sub soarele dimineţii se mai vedeau încă urme de copite care veneau dinspre locul unde o poartă lăsase o urmă adâncă în zăpadă. Aceasta ar fi putut fi mai aproape de conac, însă posibilitatea să stea cineva în locul unde se deschidea poarta reprezenta întotdeauna o primejdie.

Strălucirea *saidarului* o învălui pe Aviendha când pătrunseră călare pe pajişte. Ea deschisese această poartă ca să vină aici de la ultimul lor popas de ieri după-masă, de la un conacul care se afla la o sută de mile spre miazăzi. Prin urmare, avea să ţeasă poarta ca să meargă în Caemlyn, însă când o văzu pe Aviendha învăluită în strălucirea Puterii, Elayne căzu pe gânduri. Cine deschidea poarta ca să plece din Caemlyn ajungea întotdeauna să le deschidă şi pe celelalte până la întoarcerea lor, din moment ce ea cunoştea ţinutul şi fiecare loc în care se deschisese poarta ei, dar în toate cele cinci călătorii ale lor, Aviendha ceruse să deschidă ea prima poartă. Poate că voia doar să exerseze, aşa cum susţinea, cu toate că Elayne abia dacă avea puţin mai multă îndemânare decât ea. Însă o altă explicaţie îi veni în minte. Poate că Aviendha voia să o împiedice să conducă Puterea. Nu prea mult. Pentru că era însărcinată. Împletitura care le făcuse surori de mamă nu ar fi putut fi folosită dacă una din ele ar fi fost însărcinată, deoarece copilul nenăscut ar fi fost inclus în legătură, un lucru care nu i-ar fi dat suficientă putere ca să supravieţuiască, dar

cu siguranţă una dintre surorile Aes Sedai de la palat ar fi spus ceva dacă conducerea trebuia evitată în timpul sarcinii. Totuşi, foarte puţine Aes Sedai năşteau copii. Poate că acestea nu ştiau. Ea era convinsă că existau multe lucruri pe care Aes Sedai nu le ştiau, oricât de mult se străduiau să lase altă impresie în faţa celorlalţi – ea însăşi profitase din când în când de această prezumţie –, însă era foarte ciudat că ele păreau a fi atât de neştiutoare când venea vorba despre un lucru atât de important pentru majoritatea femeilor. Era ca şi când o pasăre ştia să mănânce toate seminţele şi grânele în afară de orz. Se presupunea că ştia, căci dacă nu ştia cum să mănânce orzul, ce altceva nu mai ştia? Înţeleptele năşteau copii, dar nu spuseseră nimic despre...

Brusc, grijile referitoare la pruncul ei, la conducere şi la ce ştiau sau nu ştiau surorile Aes Sedai se risipiră din mintea ei. Simţea că cineva conducea *saidarul*. Nu era Aviendha, nu era cineva de pe culmile munţilor înconjurători, nu era nimeni care să se afle atât de aproape. Acel cineva era departe, ca un far care strălucea orbitor pe vârful îndepărtat al unui munte în timpul nopţii. Un munte care se afla foarte departe. Ea nu îşi putea imagina de cât de multă Putere Supremă era nevoie ca ea să simtă conducerea de la acea depărtare. Orice femeie din lume care putea conduce trebuia să fi simţit asta. Să arată exact locul. Iar farul se afla spre apus. Nu se schimbase nimic în legătura cu Rand. Deşi nu putea spune exact unde se afla el pe o rază de o sută de mile, ea ştia.

– El este în pericol, zise ea. Trebuie să mergem la el, Aviendha.

Aviendha se scutură şi încetă să mai privească spre apus. Strălucirea o învăluia în continuare, iar Elayne simţea că aceasta pătrunsese în Izvor cât putuse de adânc. Însă când Aviendha se întoarse spre ea, Elayne simţi cantitatea de *saidar* pe care cealaltă femeie o diminuase.

– Ba nu trebuie, Elayne.

Uluită, Elayne se răsuci în șaua Inimii înfocate ca să se zgâiască la ea.

– Vrei să-l *abandonăm*? În fața *acestei* primejdii?

Nimeni nu putea mânui atât de mult *saidar*, nici măcar cel mai puternic cerc, nu fără ajutor. Și dacă exista un *sa'angreal* mai puternic decât oricare altul făurit vreodată? Dacă ceea ce auzise ea era adevărat, atunci acesta ar fi putut face asta. Poate. Însă, din câte auzise ea, nicio femeie nu l-ar fi putut folosi și să supraviețuiască, nu fără un *ter'angreal* făurit în acest scop, dar nimeni nu văzuse vreunul din câte știa ea. Cu siguranță, niciuna dintre surori nu ar fi încercat, nici măcar dacă ar fi găsit unul. O cantitate atât de mare de Putere Supremă putea nivela lanțurile muntoase dintr-o singură lovitură! Nicio soră nu ar fi încercat, în afară, poate, de Ajah Neagră. Sau, mai rău, de unul dintre Rătăciți. Poate mai mulți de unul. Cine altcineva *putea* fi? Iar Aviendha voia *să ignore*, pur și simplu, asta, când *trebuia* să știe că Rand era acolo?

Fără să bănuiască ceva, femeile gărzii așteptau în continuare răbdătoare în șei, privind cu atenție pădurea ce înconjura pajiștea, puțin îngrijorate din cauza asta după primirea lor la conac. Caseille le privea pe Elayne și pe Aviendha, încruntându-se ușor în spatele barelor ce alcătuiau protecția frontală a coifului. Știa că ele nu zăboveau niciodată atunci când trebuia să deschidă o poartă. Bărbații de la conac stăteau strânși în jurul calului lor de povară, pipăind boccelele și părând să discute despre ce fusese sau nu vârât în ele. Aviendha își aduse iapa cenușie mai aproape de calul negru al Elaynei și vorbi în șoaptă.

– Nu știm nimic, Elayne. Nici dacă el dansează dansul suliților, nici dacă asta înseamnă cu totul altceva. Dacă dansează dansul suliților, iar noi dăm năvală, oare ne va ataca înainte să își dea seama cine suntem? Dacă îi vom distrage atenția

pentru că nu se aşteaptă să venim şi le vom îngădui duşmanilor lui să învingă? Dacă moare, vom afla cine i-a luat viaţa şi îl vom ucide, dar dacă ne vom duce la el acum, vom merge pe orbecăite şi am putea aduce dezastrul asupra noastră.

– Am putea fi cu băgare de seamă, zise Elayne, bosumflată.

O înfuria faptul că era morocănoasă şi că arăta acest lucru, însă nu putea face decât să treacă peste stările ei de spirit şi să încerce să nu le lase să o copleşească pe deplin.

– Nu este nevoie să Călătorim fix în locul acela. Strânse în mână săculeţul, simţind sculptura mică din fildeş a femeii aşezate care stătea cuibărită înăuntru, şi pironi cu privirea broşa de chihlimbar a surorii ei. Lumină, Aviendha, avem un *angreal*, plus că niciuna din noi nu este tocmai neajutorată.

Oh, Lumină, acum părea ţâfnoasă. Ea ştia foarte bine că amândouă, cu tot cu *angrealul* lor, ar arăta ca nişte muşte care s-ar lupta cu o flacără faţă de ceea ce puteau simţi, dar, chiar şi-aşa, muşcătura unei muşte la momentul potrivit putea face o diferenţă.

– Şi nu-mi spune că aş pune în primejdie copila. Min a spus că ea se va naşte puternică şi sănătoasă. Chiar tu mi-ai spus asta. Asta înseamnă că voi trăi măcar până când se va naşte fiica mea.

Ea nădăjduia să aibă o fiică.

Inimă înfocată îşi alese momentul să o muşte pe iapa cenuşie, iar Siswai îl muşcă la rândul ei şi, pentru o clipă, Elayne fu preocupată să îşi stăpânească juganul şi să o ajute pe Aviendha ca să nu fie azvârlită din şa şi să îi spună Caseillei că nu aveau nevoie de ajutor, iar când totul luă sfârşit, ea nu mai era morocănoasă. Îi venea să-i tragă una Inimii înfocate fix între urechi.

În afară de a încerca să-şi strunească iapa, Aviendha se purta de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Se încruntă, puţin cam nesigură, cu faţa încadrată de şalul ei din lână neagră, însă nesiguranţa ei nu avea nicio legătură cu calul.

– Ţi-am povestit despre inelele din Rhuidean, zise ea încet, iar Elayne dădu nerăbdătoare din cap.

Toate femeile care voiau să devină Înţelepte erau trimise printr-un *ter'angreal* înainte să înceapă pregătirea. Acesta semăna cu *ter'angrealul* folosit pentru testarea novicelor care voiau să devină Alese în Turnul Alb, doar că în acesta, femeia îşi vedea întreaga viaţă. Toate vieţile ei posibile, de fapt, orice decizie luată, un evantai infinit de vieţi în funcţie de alegerile făcute.

– Nimeni nu ţine minte totul, Elayne, ci doar frânturi. Eu ştiam că îl voi iubi pe Rand al'Thor..., ea se simţea în continuare stânjenită atunci când trebuia să îi rostească prenumele în faţa celorlalţi, şi că voi avea surori-de-soţ. În mare parte, tot ceea ce ţii minte este doar o vagă impresie, în cel mai bun caz. Un oarecare avertisment, uneori. Eu cred că dacă vom merge la el acum, ceva foarte rău se va întâmpla. Poate că una din noi va muri, poate amândouă, în ciuda celor spuse de Min.

Faptul că rostise numele lui Min fără să se fâstâcească arăta cât de îngrijorată era. Nu o cunoştea foarte bine pe Min şi, de obicei, folosea numele ei oficial, Min Farshaw.

– Poate va muri el. Poate se va întâmpla altceva. Nu ştiu sigur – poate vom supravieţui toţi şi ne vom aşeza în jurul focului, iar el va prăji *pecara* atunci când îl vom găsi –, însă acea mică senzaţie de avertisment îmi stăruie în minte.

Furioasă, Elayne deschise gura. Apoi o închise la loc, furia scurgându-se din ea ca apa într-o gaură, iar umerii îi căzură. Poate că senzaţia pe care o avea Aviendha era adevărată, poate că nu, însă adevărul era că ea adusese argumente bune încă de la început. A-ţi asuma un risc mare din neştiinţă putea aduce dezastrul. Acea lumină devenise încă şi mai orbitoare. Iar el era acolo, în locul unde se afla şi lumina aceea. Legătura nu îi spunea acest lucru, nu de la depărtarea

aceea, dar ea știa. Și mai știa că trebuia să îl lase să-și poarte singur de grijă în vreme ce ea avea grijă de Andor.

– Nu mai am ce să te învăț despre cum să fii înțeleaptă, Aviendha, zise ea încet. Ești deja mult mai înțeleaptă decât mine. Ca să nu mai pomenesc că ești mai curajoasă și ai mintea mai limpede. Ne întoarcem în Caemlyn.

Aviendha se îmbujoră puțin la auzul acestor laude – putea fi foarte sensibilă uneori –, însă nu mai irosi timpul și deschise o poartă, o imagine rotativă a unui grajd al Palatului Regal care se lărgi, transformându-se într-o gaură în aer, prin care zăpada de pe pajiște se așternu pe pietrele de pavaj curate de la aproape trei sute de mile depărtare. Senzația prezenței Birgittei, undeva în palat, prinse viață în capul Elaynei. Pe Birgitte o durea capul și avea stări de greață, senzații deloc neobișnuite în ultima vreme, însă starea ei se potrivea de minune cu cea a Elaynei.

„Trebuie să-l las să-și poarte singur de grijă", gândi ea, trecând călare prin poartă. Lumină, de câte ori se gândise la asta? N-avea importanță. Rand era iubirea și bucuria vieții ei, însă Andorul era datoria ei.

CAPITOLUL 11

Discuţie despre datorii

Poarta era poziţionată astfel încât Elayne păru că iese călare printr-o gaură dintr-un zid ce dădea spre stradă, pătrunzând într-o piaţă delimitată pentru siguranţă de nişte butoaie de vin umplute cu nisip care erau aşezate pe pietrele de pavaj. În mod ciudat, ea nu simţi nicăieri în palat nici măcar o femeie care să conducă Puterea, cu toate că acesta găzduia mai mult de o sută cincizeci de femei care aveau această înzestrare. Unele dintre ele fuseseră postate dincolo de zidurile oraşului, firește, fiind prea departe ca ea să poată simţi orice în afară de un cerc legat, iar câteva erau plecate din oraş; cu toate astea, cineva folosea aproape întotdeauna *saidarul* în palat, fie ca să încerce să o facă pe una dintre captivele *sul'dame* să recunoască faptul că putea vedea, într-adevăr, firele Puterii Supreme, fie doar ca să netezească încreţiturile unui şal fără să mai încălzească fierul de călcat. Nu şi în dimineaţa aceea însă. Aroganţa unei Călăuze a Vânturilor era adeseori pe măsura celei mai rele forme de aroganţă afişate de

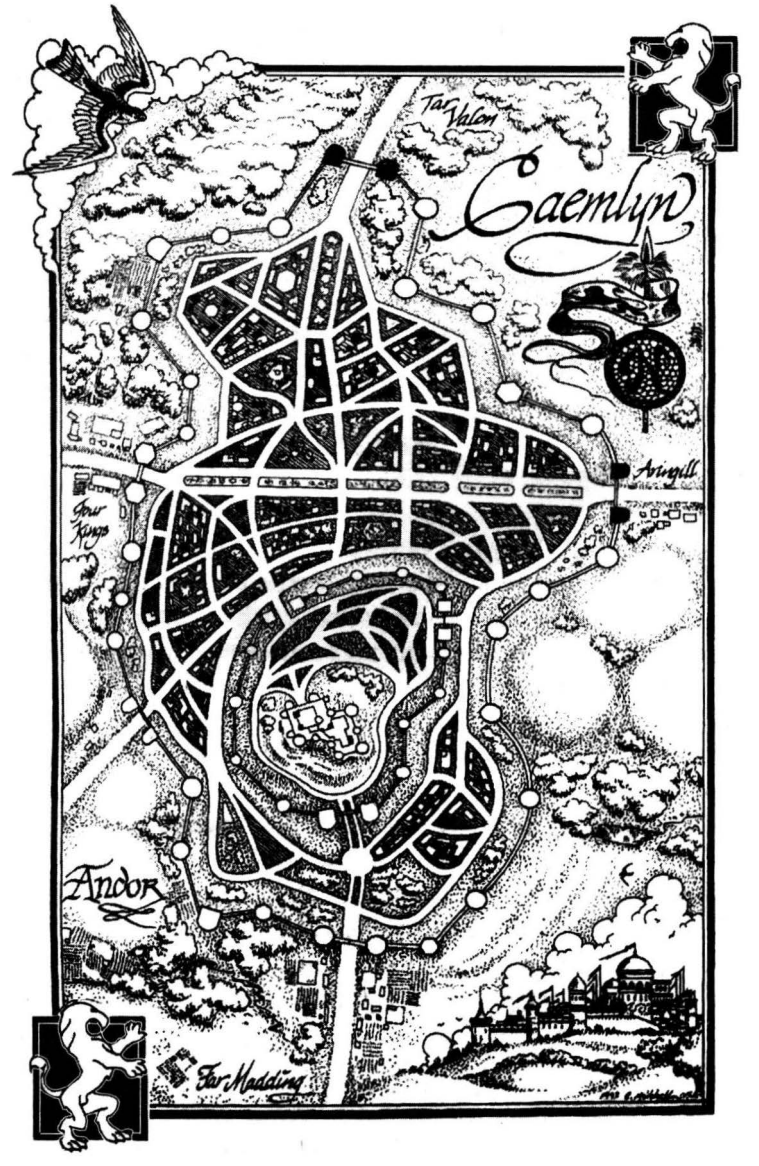
Tar Valon
Caemlyn
Aringill
Four Kings
Andor
Far Madding

o Aes Sedai, însă până și aceasta trebuie să fi fost reprimată de ceea ce simțeau. Elayne credea că, dacă urca până la cea mai de sus fereastră, putea vedea firele acelei lumini orbitoare, care se afla la sute de leghe depărtare față de locul unde se aflau ele. Se simțea ca o furnică ce tocmai observase munții, o furnică ce compara Osia Lumi cu niște dealuri pe care le venerase întotdeauna. Da, până și Călăuzele Vânturilor ar fi părut mici și neînsemnate în această situație.

În partea dinspre răsărit a palatului și având ca apărători spre miazănoapte și miazăzi grajduri cu două etaje, construite din piatră albă, se afla Grajdul Reginei, care, după cum era obiceiul, găzduia caii și trăsurile Reginei. Ea ezitase să îl folosească înainte ca Tronul Leului să fie recunoscut ca aparținându-i. Urcatul treptelor ce duceau la tron era la fel de delicat ca orice dans de Curte, iar dacă acel dans ajungea uneori să semene cu o încăierare într-o tavernă, tot trebuia să pășești cu grație și precizie ca să îți poți atinge țelul. Pentru că ceruseră o indemnizație specială înainte să fie confirmate, unele femei pierduseră șansa de a domni. În cele din urmă, ea hotărâse că o abatere nu avea să o facă să debordeze de mândrie. Și-apoi Grajdul Reginei era relativ mic și nu avea altă întrebuințare. Aici, erau mai puțini oameni pe care să îi ții departe de o poartă ce se deschidea. De fapt, când pătrunse înăuntru, curtea pavată cu pietre era aproape pustie, cu excepția unui grăjdar îmbrăcat într-o haină roșie, care stătea în cadranul arcuit al ușii grajdului, însă acesta se întoarse ca să strige la cineva dinăuntru și câteva zeci de grăjdari ieșiră în grabă afară în timp ce ea își mâna calul afară din piața delimitată. La urma urmei, ea ar fi putut reveni însoțită de un anturaj de domnițe și seniori influenți. Sau poate că doar ei sperau ca ea să fi făcut asta.

Caseille le conduse pe femeile gărzii prin poartă și porunci majorității să descalece și să se îngrijească de animalele lor.

Ea şi alte câteva rămaseră în şei, veghind pe deasupra capetelor oamenilor care se aflau pe jos. Nici măcar aici ea nu avea de gând să o lase nepăzită pe Elayne. Mai ales aici, unde o păştea o primejdie mult mai mare decât în oricare dintre conacele pe care le vizitase. Bărbaţii de la conacul Matherin se plimbau de colo colo, încurcându-i pe grăjdari şi pe gărzi în timp ce priveau cu gurile căscate balcoanele şi colonadele din piatră albă ce dădeau spre curte şi turlele şi domurile aurite ce se zăreau dincolo de acestea. Deşi frigul părea mai puţin aprig aici decât în munţi – chiar dacă refuza să îl lase să o atingă, cât reuşea de mult în acel moment, ea nu putea să îl ignore complet –, bărbaţii, femeile şi caii scoteau pe gură aburi. Şi mirosul de bălegar de cal părea mai puternic după aerul curat de munte. O baie fierbinte în faţa unui foc straşnic era mai mult decât bine-venită. După aceea, ea avea să fie nevoită să se întoarcă la treburile ce ţineau de asigurarea tronului, însă, în acel moment, o baie îndelungată era tocmai ceea ce avea nevoie.

Doi grăjdari veniră în fugă la Inimă înfocată. Unul îl luă de căpăstru, făcând în grabă o reverenţă în faţa Elaynei. Deveni mai îngrijorat când văzu că juganului înalt nici măcar nu îi păsă când Elayne descălecă decât că ea nu se sinchisi să răspundă reverenţei. Celălalt grăjdar făcu o plecăciune şi rămase cu mâinile împreunate pentru a-i servi drept scăriţă Elaynei. Niciunul nu aruncă nici măcar o privire spre pajiştea montană înzăpezită unde, în mod normal, se vedea un zid din piatră. Grăjdarii se obişnuiseră deja cu porţile. Ea auzise că aceştia primeau de băut prin taverne dacă se lăudau despre cât de des vedeau cum era folosită Puterea şi despre lucrurile pe care le văzuseră, pare-se, că fuseseră făcute cu ajutorul acesteia. Elayne îşi putea imagina cum aveau să sune acele poveşti atunci când urmau să ajungă la urechile Arymillei. Mai degrabă ar fi înveselit-o gândul că Arymilla îşi rodea unghiile.

Când puse piciorul pe pietrele de pavaj, un grup de femei gărzi îşi făcu apariţia în jurul ei, purtând pe cap pălării roşii cu pene albe care erau întinse pe borurile largi şi eşarfe roşii cu marginile dantelate, brodate cu Leul Alb, aşezate de-a curmezişul peste platoşele lor lucioase. Abia atunci Caseille le conduse pe celelalte din escorta Elaynei spre grajd. Înlocuitoarele lor erau la fel de precaute, priveau în toate direcţiile şi îşi ţineau mâinile aproape de mânerele săbiilor, în afară de Deni, o femeie voluptuoasă, cu faţa calmă, care avea asupra ei un ciomag cu coada lungă, prevăzut cu ghimpi din alamă. Erau doar nouă la număr – „Doar nouă, gândi Elayne cu amărăciune. Am nevoie *doar* de nouă gărzi de corp în Palatul Regal!" –, cu toate acestea, fiecare dintre cele care purtau o sabie era foarte îndemânatică. Femeile care intrau în „breasla săbierilor", cum îi spunea Caseille, trebuiau să fie pricepute, altminteri, mai devreme sau mai târziu, aveau să fie răpuse de vreun individ al cărui singur avantaj era acela că avea suficientă forţă ca să le răpună. Deni nu ştia să mânuiască deloc sabia, dar puţinii bărbaţi care îi încercaseră ciomagul ajunseseră să regrete acest lucru. În ciuda greutăţii sale, Deni era foarte rapidă şi habar nu avea despre lupta dreaptă sau despre antrenament, că veni vorba.

Rasoria, femeia bondoacă sublocotenent care se afla la comandă, păru uşurată când grăjdarii îl luară cu ei pe armăsarul Elaynei. Dacă ar fi fost după mintea gărzilor de corp ale Elaynei, nimeni, în afară de ele, nu ar fi avut voie să se apropie de ea. Ei bine, poate nu erau chiar *atât* de rele, însă priveau cu bănuială pe aproape oricine în afară de Birgitte şi Aviendha. Rasoria, o tairenă, în ciuda ochilor albaştri şi a părului bălai care îi era tuns scurt, era printre cele mai rele în această privinţă, ba chiar insista să le supravegheze pe bucătărese atunci când pregăteau mâncarea Elaynei şi punea pe cineva să o guste înainte să îi fie dusă. Elayne nu se

împotrivise, în ciuda zelului lor exagerat. Experienţa cu vinul „asezonat" cu droguri îi fusese mai mult decât suficientă, chiar dacă ştia că avea să trăiască cel puţin atât cât să dea naştere pruncului ei. Însă nici neîncrederea femeilor gărzii, nici nevoia de neîncredere nu o făcu să strângă din buze. Era Birgitte, care îşi croia drum prin curtea aglomerată a grajdului, dar nu spre ea.

Aviendha fu ultima care îşi făcu apariţia prin poartă, desigur, după ce se asigură că toată lumea trecuse înainte să lase poarta să se închidă şi să dispară. Elayne porni spre ea, făcând paşi atât de mari, încât femeile care o escortau fură nevoite să sară ca să poată păstra cercul din jurul ei. Însă, în ciuda faptului că se mişca foarte repede, Birgitte, cu coada ei groasă şi aurie ce îi atârna până la talie, ajunse prima acolo şi o ajută pe Aviendha să descalece, lăsând iapa cenuşie pe mâna unul grăjdar cu faţa lunguiaţă şi cu picioarele aproape la fel de lungi ca ale lui Siswai. Aviendhei îi era întotdeauna mai greu să descalece decât să încalece un cal, însă Birgitte mai avea şi altceva în gând decât să o ajute. Elayne şi escorta ei ajunseră la timp ca să o audă pe femeie zicându-i Aviendhei cu voce joasă şi grăbită:

– Şi-a băut laptele de capră? A dormit îndeajuns? Se simte...

Vocea îi tărăgănă la sfârşit, iar ea inspiră adânc înainte să se întoarcă cu faţa la Elayne, aparent calmă şi deloc surprinsă să o vadă acolo. Legătura funcţiona în ambele direcţii.

Birgitte nu era o femeie mare, cu toate că era mai înaltă decât Elayne în cizmele ei cu tocuri şi la fel de înaltă ca Aviendha, dar, de obicei, ieşea în evidenţă prin uniforma de Căpitan-General al Gărzii Reginei, alcătuită dintr-o haină roşie şi scurtă, cu guler înalt şi alb, purtată peste pantalonii albaştri, bufanţi, vârâţi în cizmele negre şi lucioase, cu patru noduri aurii pe umărul stâng şi patru benzi din aur pe fiecare manşetă albă. La urma urmei, ea era Birgitte Arc-de-Argint,

eroină legendară. Se săturase să se mai ridice la nivelul acelor legende; susținea că acele povești erau exagerate, dacă nu de-a dreptul niște născociri. Cu toate acestea, era în continuare aceeași femeie care înfăptuise toate acele lucruri ce formau miezul acelor legende și încă și mai multe. Acum, în ciuda înfățișării sale aparent calme, neliniștea nuanța îngrijorarea față de Elayne care trecea prin legătură odată cu durerea ei de cap și starea de greață. Știa că Elaynei nu îi plăcea ca ele să vorbească despre ea pe la spate. Însă acesta nu era singurul motiv pentru care Elayne era iritată, iar legătura o anunța pe Birgitte cât de supărată era.

Aviendha, desfășurându-și calmă șalul din jurul capului și așezându-și-l pe umeri, adoptă privirea unei femei care nu făcuse nimic greșit și care, cu siguranță, nu era în cârdășie cu cineva care făcuse ceva greșit. Poate că i-ar fi ieșit dacă nu ar fi făcut ochii mari, pentru o notă în plus de nevinovăție. În unele privințe, Birgitte avea o influență proastă asupra ei.

– Mi-am băut laptele de capră, zise ea pe un ton calm, conștientă că femeile gărzi le încercuiau pe toate trei. Cu toate că stăteau cu fața spre exterior, cercetând din priviri curtea, balcoanele și acoperișurile, mai mult ca sigur că trăgeau toate cu urechea. Am dormit suficient. Mai vrei să *mă* întrebi ceva?

Obrajii Aviendhei se îmbujorară nițel.

– Cred că am toate răspunsurile de care am nevoie pentru moment, răspunse Birgitte, fără să se înroșească, așa cum nădăjduise Elayne.

Femeia *știa* că era obosită, *știa* că mințise în privința somnului.

Uneori, legătura era, în mod cert, un dezavantaj. Seara trecută, *ea* nu băuse nimic altceva decât o jumătate de cupă cu vin îndoit foarte bine cu apă, dar începea *să simtă* durerea de cap *și* greața Birgittei. Niciuna dintre surorile Aes Sedai cu care vorbise despre legătură nu pomeniseră nimic despre

asta, însă ea și Birgitte empatizau prea des una cu cealaltă, atât fizic, cât și emoțional. Ultima prezenta adevărate probleme atunci când stările ei de dispoziție oscilau. Uneori, ea reușea să le ignore sau să le înfrunte, însă în ziua aceea știa că trebuia să îndure până când Birgitte avea să fie Tămăduită. Ea credea că această oglindire apărea deoarece erau amândouă femei. Nimeni nu auzise până atunci de o femeie care se legase de o altă femeie. Puțini știau despre asta chiar și în acel moment, adevărul fie spus, iar unii oameni păreau să creadă că nu putea fi adevărat. Străjerul era bărbat la fel de sigur cum taurul era mascul. Toată lumea știa asta și nu mulți stăteau să reflecteze că ceea ce „știa toată lumea" merita o examinare atentă.

Fiind prinsă într-o minciună, atunci când încerca să respecte ordinul Egwenei de a trăi ca și când depusese cele Trei Legăminte, o făcea pe Elayne să intre în gardă, iar acest lucru o determina să fie cât se poate de directă.

– Dyelin s-a întors?

– Nu, răspunse Birgitte la fel de direct, iar Elayne oftă.

Dyelin plecase din oraș cu câteva zile înainte ca oastea Arymillei să își facă apariția, luând-o pe Reanne Corly cu ea ca să deschidă porți și să-i accelereze călătoria. O sumedenie de lucruri depindeau de întoarcerea lui Dyelin, de la ce vești aducea, dacă aducea, și până la altceva în afară de vești.

Alegerea Reginei Andorului era un lucru destul de simplu, care se reducea doar la chestiunile esențiale. În acel ținut, existau mai mult de patru sute de Case, însă doar nouăsprezece erau suficient de puternice ca restul să le urmeze. De obicei, toate cele nouăsprezece Case o susțineau pe Domnița-Moștenitoare, sau majoritatea lor, dacă ea nu era de-a dreptul incompetentă. Casa Mantear pierduse tronul în fața Casei Trakand atunci când Mordrellen murise, doar pentru că Tigraine, Domnița-Moștenitoare, dispăruse, iar

Mantear începuse să își îndrepte atenția spre băieți. Și pentru că Morgase Trakand strânsese în jurul ei treisprezece Case ca să o susțină. Din cele nouăsprezece, era nevoie doar de zece pentru a urca pe tron, conform legii și obiceiului. Până și pretendentele care încă mai credeau că tronul era al lor urmau, de obicei, exemplul celorlalte sau măcar tăceau din gură și renunțau la pretenția lor odată ce o altă femeie era susținută de zece Case.

Situația fusese suficient de gravă atunci când ea avusese trei rivale declarate, însă acum Naean și Elenia o susțineau pe Arymilla Marne, dintre toți oamenii, cea mai puțin probabil dintre cele trei să reușească, iar asta însemna că ea avea două Case suficient de mari ca să conteze; Matherin și celelalte optsprezece pe care le vizitase erau prea mici – propria-i Casă Trakand și Casa Taravin a lui Dyelin – ca să înfrunte șase. Of, Dyelin insistase că Renshar, Coelan și Carand să vină la Elayne, pe lângă Norwelyn, Pendar și Traemane, însă primele trei voiau să o pună pe Dyelin pe tron, iar ultimele trei păreau să fi intrat în hibernare. Totuși, loialitatea lui Dyelin era de nestrămutat și vorbea necontenit în numele Elaynei. Ea continua să creadă că unele dintre Casele care păstrau tăcerea puteau fi convinse să o sprijine pe Elayne. Firește, Elayne nu le putea aborda ea însăși, însă Dyelin putea. Iar acum, situația era aproape una disperată. Șase Case o susțineau pe Arymilla și doar o proastă ar fi putut crede că ea nu trimisese solii la celelalte. Sau că unele le-ar fi putut da ascultare doar pentru că ea avea deja șase Case.

Deși Caseille și gărzile ei eliberaseră curtea, Elayne și celelalte fură nevoite să își croiască drum prin mulțime pe pietrele pavajului. Bărbații Casei Matherin descălecaseră în cele din urmă, dar continuau să se vânzolească, scăpându-și halebardele și ridicându-le, doar ca să le scape din nou, încercând să își descarce lucrurile de pe spinarea calului de povară, chiar

acolo, în curtea grajdului. Unul dintre băieți încerca să prindă o găină care reușise cumva să scape și care fugea printre picioarele cailor, în vreme ce unul dintre bărbații în vârstă striga încurajări, deși nu era limpede dacă acestea erau adresate băiatului sau găinii. Un purtător de stindard cu fața înăsprită de vreme, cu câteva fire albe de păr rămase pe cap și îmbrăcat într-o haină roșie, ponosită, încerca să restabilească ordinea cu ajutorul unui străjer niței mai tânăr, amândoi întorși cel mai probabil din rezervă, așa cum o făcuseră mulți. Un alt băiat părea să-și mâne calul răpciugos chiar în palat, iar Birgitte fu nevoită să îi poruncească să elibereze calea ca să poată intra Elayne. Băiatul, un flăcău cu obrajii netezi care nu putea avea mai mult de paisprezece ani, se holbă la Birgitte cu gura la fel de căscată cum o făcuse la palat. Ea era cu siguranță o apariție mai pitorească în uniforma ei decât Domnița-Moștenitoare în rochia ei de călărie, iar el o văzuse deja pe Domnița-Moștenitoare. Rasoria îl îmbrânci spre purtătorul de stindard bătrân, clătinând din cap.

– Habar n-am ce-aș putea face cu ei, mormăi Birgitte în vreme ce o slujnică în livrea roșu cu alb îi luă mantia și mănușile Elaynei când aceasta intră în vestibulul mic.

Era mic pentru Palatul Regal. Prevăzut cu lampadare poleite cu aur ale căror flăcări pâlpâiau printre coloanele albe, subțiri și canelate, acesta era jumătate cât holul principal de la intrare al conacului Matherin, deși tavanul nu era atât de înalt. O altă servitoare care avea Leul Alb pe sânul stâng al rochiei, o fetișcană care nu era cu mult mai mare decât băiatul care încercase să își bage calul înăuntru întinse o tavă cu împletituri din argint, pe care erau câteva cupe înalte cu vin aromat și fierbinte, înainte ca privirile încruntate ale Aviendhei și Birgittei să o facă să se rușineze și să se retragă.

– Afurisiții ăștia de băieți adorm dacă îi pui de strajă, continuă Birgitte, încruntându-se la servitoarea care se

retrăgea. Bărbaţii bătrâni stau treji, dar jumătate din ei nu-şi mai amintesc ce naiba ar trebui să facă dacă văd pe cineva încercând să se caţăre pe afurisitul de zid, iar cealaltă jumătate n-ar fi în stare să alunge şase ciobani cu un câine.

Aviendha îşi arcui o sprânceană când se uită la Elayne şi dădu din cap.

– Ei nu sunt aici ca să lupte, le reaminti Elayne, luând-o pe un coridor cu gresie albastră şi prevăzut cu lampadare cu oglinzi şi cufere incrustate, încadrată de Birgitte şi Aviendha.

Femeile gărzi erau la câţiva paşi în faţa lor şi la câţiva paşi în spatele lor. „Lumină, gândi ea, n-aş fi *luat* cupa cu vin!" Capul îi bubuia în acelaşi ritm cu al Birgittei, iar ea îşi duse mâinile la tâmple, întrebându-se dacă n-ar fi trebuit să îi poruncească Străjerului ei să meargă şi să caute de îndată Tămăduirea.

Birgitte însă avea alte gânduri. Ea se uita la Rasoria şi la celelalte femei din faţă, apoi aruncă o privire peste umăr şi le făcu semn celor care le urmau să rămână puţin mai departe. Era ciudat. Ea le alesese personal pe toate femeile din gardă şi avea încredere în ele. Chiar şi aşa, atunci când vorbi, o făcu în grabă şi în şoaptă, aplecându-ţi capul aproape de cel al Elaynei.

– S-a întâmplat ceva cu puţină vreme înainte să te întorci tu. Am întrebat-o pe Sumeko dacă vrea să mă Tămăduiască înainte să te întorci, iar ea a leşinat pe loc. Şi-a dat ochii peste cap şi-a căzut. Şi nu doar ea. Nimeni n-ar recunoaşte nimic, nu mie, însă celelalte femei din Clan pe care le-am văzut erau înspăimântate de moarte. La fel şi Călăuzele Vânturilor. Te-ai întors înainte să reuşesc să găsesc o soră, dar bănuiesc că s-ar fi zgâit şi ele la mine. Însă ţie îţi vor spune.

Palatul le ceruse locuitorilor dintr-un sat mare să continue treburile, iar servitorii începuseră să îşi facă apariţia, bărbaţi şi femei în livrele, care se strecurau repede pe coridoare,

lipindu-se de pereți sau luând-o pe alte coridoare ca să îi facă loc escortei Elaynei; prin urmare, ea explică puținele lucruri pe care le știa în șoaptă și în cât mai puține cuvinte cu putință. Nu o deranja dacă unele zvonuri ar fi ajuns pe străzi sau, inevitabil, la urechile Arymillei, însă poveștile despre Rand puteau deveni la fel de rele ca și cele despre Rătăciți după ce erau răstălmăcite de mai multe guri. Ceea ce era mai rău, într-un fel. Nimeni nu avea să creadă că Rătăciții încercau să o pună pe tron ca marionetă.

– Oricum, n-are nicio legătură cu noi, aici, termină ea.

Ea credea că părea foarte convingătoare, foarte calmă și detașată, însă Aviendha îi strânse mâna, un gest care era ca o îmbrățișare de alinare pentru un Aiel în văzul tuturor, iar compătimirea Birgittei străbătu legătura. Era mai mult decât milă; era un sentiment comun al unei femei care suferise deja pierderea de care se temea ea și încă și mai mult. Gaidal Cain era pierdut pentru Birgitte la fel de sigur ca și când ar fi fost mort și, pe deasupra, amintirile ei despre viețile ei anterioare începeau să se estompeze. Ea nu își amintea clar aproape nimic din cele petrecute înainte de înființarea Turnului Alb. Și nu tot. În unele nopți, teama că și Gaidal urma să dispară din mintea ei, că avea să piardă orice amintire că îl știuse și îl iubise cu adevărat, nu o lăsa să doarmă până când nu bea atât de mult coniac cât putea duce. Aceasta era o soluție neinspirată, iar Elayne își dorea să îi fi putut oferi una mai bună; cu toate acestea, știa că amintirile ei cu Rand nu aveau să moară decât odată cu ea, dar nici nu putea să își închipuie groaza de a ști că aceste amintiri ar fi putut să o părăsească. Totuși, nădăjduia ca să-i Tămăduiască cineva durerile de cap Birgittei înainte ca propria-i țeastă să se despice ca un pepene copt. Înzestrarea în într-ale Tămăduirii era slabă, iar cea a Aviendhei nu era mai puternică.

În ciuda emoţiilor pe care le putea simţi în sufletul Birgittei, cealaltă femeie afişa o expresie calmă, lipsită de griji.

– Rătăciţii, bombăni ea pe un ton sec şi încet. Nu era un cuvânt pe care să-l rosteşti cu voce tare. Ei bine, atâta vreme cât n-are legătură cu noi, suntem bine.

Un mârâit care ar fi putut trece drept râset dezvăluia că minţea. Deşi Birgitte spusese că nu fusese niciodată soldat, ea privea lucrurile din perspectiva unuia. Şansele mici erau, de obicei, singurele şanse de care te puteai agăţa, dar tot trebuia să termini treaba.

– Mă întreb ce părere au ele despre asta? adăugă ea, arătând cu capul spre patru Aes Sedai care tocmai ieşiseră de pe unul dintre coridoare, în faţa lor.

Vandene, Merilille, Sareitha şi Careane îşi ţineau capetele apropiate în timp ce mergeau sau, mai degrabă, ultimele trei stăteau adunate în jurul Vandenei, aplecându-se spre ea şi făcând gesturi rapide care le legănau ciucurii şalurilor. Vandene plutea încet de parcă ar fi fost singură, fără să le bage în seamă. Fusese întotdeauna o femeie zveltă, dar rochia verde-închis, cu flori brodate pe mâneci şi pe umeri, atârna pe ea de zici că fusese croită pentru o femeie mai durdulie, iar părul ei alb, strâns la ceafă, părea a fi nepieptănat. Expresia ei era sumbră, dar era posibil ca aceasta să nu fi avut nicio legătură cu ceea ce spuneau surorile. De când sora ei fusese ucisă, ea fusese lipsită de viaţă. Elayne era gata să pună rămăşag că rochia aceea fusese a lui Adeleas. De când fusese comisă crima, Vandene purta hainele surorii ei mai des decât le purta pe ale ei. Nu că ar fi contat că nu i se potriveau. Cele două femeie avuseseră aceeaşi măsură, însă Vandene îşi pierduse pofta de mâncare odată cu dispariţia surorii ei. Tot atunci părea să îşi fi pierdut şi pofta pentru alte lucruri.

Sareitha, o Brună a cărei faţă oacheşă şi pătrăţoasă nu era încă fără vârstă, o zări tocmai în acel moment pe Elayne

şi îşi puse o mână pe braţul Vandenei, ca şi cum ar fi vrut să o tragă de-a lungul coridorului. Vandene îi înlătură mâna femeii tairene şi pluti mai departe, fără să-i arunce măcar o privire Elaynei, făcându-se nevăzută pe coridorul de unde îşi făcuseră apariţia. Două femei care purtau albul de novice şi care le urmaseră pe celelalte la o oarecare distanţă făcură o reverenţă rapidă în faţa celorlalte surori, apoi o urmară în grabă pe Vandene. Merilille, o femeie micuţă, îmbrăcată în veşminte cenuşiu-închis care făceau ca paloarea ei cairhienină să pară de fildeş, se holbă de parcă ar fi vrut să o urmeze. Careane îşi aşeză şalul cu ciucuri verzi pe umerii mai laţi decât ai multor bărbaţi şi schimbă în grabă câteva cuvinte cu Sareitha. Cele două se întoarseră ca să o întâmpine pe Elayne care se apropia, făcând plecăciuni aproape la fel de adânci ca acelea pe care le făcuseră novicele în faţa lor. Merilille le observă pe femeile gărzi şi clipi, apoi o observă pe Elayne şi tresări. Plecăciunea *ei* fu pe măsura celor făcute de novice.

Merilille purta şalul de mai bine de o sută de ani, Careane de mai bine de cincizeci de ani. Până şi Sareitha purta şalul de mai mult timp decât Elayne Trakand, însă, ca să ieşi în evidenţă printre Aes Sedai, trebuia să ai forţă în Putere şi niciuna dintre cele trei nu trecea de un nivel mediu de forţă printre surori. În ochii surorilor Aes Sedai, o forţă crescută, dacă nu o înţelepciune crescută, conferea măcar o pondere mai mare părerilor tale. După o pauză suficientă, aceste păreri se transformau în porunci. Uneori, Elayne credea că obiceiurile Clanului erau mai bune.

– Nu ştiu ce se întâmplă, zise ea, înainte ca restul de Aes Sedai să apuce să vorbească, dar nu putem face nimic în privinţa asta, aşa că mai bine nu ne-am mai îngrijora. Avem şi aşa destule pe cap ca să ne mai facem griji despre lucruri pe care nu le putem influenţa.

Rasoria își întoarse pe jumătate capul, încruntându-se și întrebându-se ce omisese, însă cuvintele domoliră îngrijorarea din ochii negri ai Sareithei. Poate nu și din sufletul ei, având în vedere că își mișca mâinile de parcă ar fi vrut să își netezească poalele maronii. Cu toate acestea, era dispusă să urmeze exemplul unei surori care avea rangul Elaynei. Uneori, existau unele avantaje pe care ți le oferea un rang înalt, deoarece puteai domoli orice împotrivire printr-o singură propoziție. Careane își redobândise deja seninătatea, dacă și-o pierduse vreodată. I se potrivea de minune, cu toate că ea aducea mai mult cu o femeie-căruțaș decât cu o Aes Sedai, în ciuda mătăsii cu dungi de culoarea berilului și a feței ei arămii, netede și fără vârstă. Totuși, Verzile erau plămădite dintr-un aluat mai rezistent decât Brunele. Merilille nu părea deloc senină. Ochii căscați și buzele întredeschise îi confereau o înfățișare mirată. Însă acesta era un lucru obișnuit în cazul ei.

Elayne își continuă drumul de-a lungul coridorului, nădăjduind că femeile își vor vedea de ale lor, însă Merilille o urmă pe Birgitte. Cenușia ar fi trebuit să primeze între cele trei, însă avea tendința să aștepte pe cineva care să îi spună ce să facă, iar ea se mișcă fără a scoate un cuvânt atunci când Sareitha o rugă politicos pe Birgitte să îi facă loc. Surorile erau, fără îndoială, curtenitoare cu Străjerul Elaynei atunci când aceasta acționa în calitate de Căpitan-General. Pe Birgitte, în calitate de Străjer, încercau să o ignore. Aviendha nu avu parte de aceeași politețe din partea Careanei, care își făcu loc cu coatele între ea și Elayne. Cele care nu erau pregătite în Turnul Alb erau sălbatice prin definiție, iar Careane le disprețuia pe sălbatice. Aviendha își țuguie buzele, dar nu își scoase cuțitul de la cingătoare, nici nu lăsă impresia că ar intenționa s-o facă, lucru pentru care Elayne fu recunoscătoare. Sora ei dintâi era... repezită, uneori. Dacă se gândea

mai bine, ar fi trecut cu vederea dacă Aviendha ar fi fost puțin mai repezită în momentul acela. Tradiția interzicea obrăznicia față de o altă Aes Sedai în orice împrejurare, însă Aviendha putea lansa amenințări și își putea flutura cuțitul cât poftea. Asta ar fi putut fi de-ajuns ca să le facă pe cele trei să plece, chiar dacă ar fi luat-o razna. Careane nu părea să observe ochii verzi și reci ațintiți asupra ei.

– Le-am spus Merilillei și Sareithei că nu putem face nimic în privința asta, zise ea pe un ton calm. Dar n-ar trebui să ne pregătim de fugă dacă se va apropia? Nu-i nicio rușine să fugi de asta. Chiar și legate, am fi ca niște molii în calea unui foc ce cuprinde pădurea. Vandene nici nu se ostenește s-asculte.

– Chiar ar trebui să ne pregătim cumva, Elayne, șopti Sareitha absentă, ca și cum ar fi întocmit o listă în capul ei. Atunci când nu-ți faci planuri, îți dorești să le fi făcut. Există câteva volume aici, în bibliotecă, ce nu ar trebui lăsate în urmă. Câteva nici nu se găsesc în biblioteca Turnului Alb, cred.

– Așa este. Vocea Merilillei era ca un murmur și la fel de neliniștită ca ochii ei mari și negri. Așa este, ar trebui să fim, într-adevăr, pregătite de plecare. Poate... că n-ar trebui să mai așteptăm. Cu siguranță că dacă vom pleca de nevoie nu vom încălca înțelegerea noastră. Sunt sigură că nu am încălca-o.

Birgitte îi aruncă doar o privire, iar ea tresări.

– Dacă vom pleca, zise Careane ca și cum Merilille nici n-ar fi vorbit, va trebui să le luăm cu noi pe toate femeile din Clan. Să le îngăduim să se împrăștie și numai Lumina știe ce vor face sau când le vom mai prinde din nou, mai ales acum, când unele au învățat să Călătorească.

Nu se simțea amărăciunea în glasul ei, cu toate că, dintre surorile din palat, doar Elayne putea Călători. Părea să conteze pentru Careane faptul că femeile Clanului începuseră în Turnul Alb, deși majoritatea fuseseră alungate și câteva

fugiseră. Ea însăşi identificase nu mai puţin de patru. Bine măcar că nu erau sălbatice.

Totuşi, Sareitha strânse din buze. O punea pe gânduri faptul că unele femei din Clan puteau ţese porţi, plus că avusese o părere complet diferită despre Clan. De obicei, ea îşi înăbuşea obiecţiile printr-o încruntare sau o grimasă dispreţuitoare, mai ales că Elayne îşi exprimase clar părerea, însă stresul din acea dimineaţă părea să îi fi dezlegat limba.

– Într-adevăr, trebuie să le luăm cu noi, zise ea pe un ton tăios, altminteri, toate vor susţine că sunt Aes Sedai de îndată ce le vom scăpa din ochi. Orice femeie care susţine că a fost alungată din Turn în urmă cu trei sute de ani va avea pretenţii la orice! Trebuie supravegheate îndeaproape, dacă mă întrebaţi pe mine, în loc să se plimbe de colo colo după placul inimii, *mai ales* cele care pot Călători. Poate că până acum s-au dus unde le-ai spus tu, Elayne, şi s-au întors, dar cât timp va trece până când n-o să se mai întoarcă? Ascultă la mine, odată ce una dintre ele va scăpa, celelalte o vor urma, iar noi ne vom trezi cu o mizerie pe care n-o vom putea curăţa niciodată.

– N-avem motive să plecăm nicăieri, zise Elayne pe un ton ferm, adresându-se atât gărzilor, cât şi surorilor.

Acea lumină orbitoare îndepărtată stătea în continuare în acelaşi loc unde o simţise ea pentru prima oară, iar dacă avea să se mişte, existau slabe şanse ca aceasta să se apropie de Caemlyn, cu atât mai puţin să vină tocmai acolo, însă zvonul cum că surorile Aes Sedai plănuiau să fugă ar fi putut fi îndeajuns ca să işte haos, să facă gloatele să se îmbulzească pentru a ajunge la porţile oraşului ca să fugă din calea a ceea ce le înspăimânta pe Aes Sedai. O oaste care devasta un oraş n-ar fi ucis atât de mulţi oameni. Iar astea trei pălăvrăgeau de parcă nu le-ar fi putut auzi nimeni în afară de tapiseriile de pe perete! Merililleavea o oarecare scuză, dar nu şi celelalte.

– Vom rămâne aici, cum a poruncit Suprema Înscăunată Amyrlin, până când ne va da alte porunci. Femeile Clanului vor fi tratate cu politeţe până când vor fi bine-venite înapoi în Turn. Aceasta este porunca Supremei Înscăunate, după cum bine ştiţi. Veţi continua să le învăţaţi pe Călăuzele Vânturilor şi vă veţi vedea de vieţile voastre aşa cum ar trebui să facă o Aes Sedai. Noi trebuie să ne ocupăm de fricile oamenilor şi să îi liniştim, nu să răspândim zvonuri inutile şi să sădim panica.

Ei bine, poate că tonul ei fusese puţin mai mult decât ferm. Sareitha îşi coborî privirea spre pardoseală ca o novice dojenită. Merilille tresări din nou la pomenirea Călăuzelor Vânturilor, dar asta era de aşteptat. Celelalte dădeau lecţii, însă Oamenii Mării o ţineau în lesă pe Merilille aşa cum făceau cu oricare dintre ucenicele lor. Ea dormea în aripa pe care o ocupau acestea şi, de obicei, ea nu era văzută fără a fi însoţită de două sau trei dintre ele, cu ea mergând smerită în urma lor. Ele refuzau să accepte orice altceva decât smerenie din partea ei.

– Desigur, Elayne, se grăbi să spună Careane. Desigur. Niciuna dintre noi n-ar sugera să nu dăm ascultare Supremei Înscăunate.

Şovăind, ea îşi potrivi şalul cu ciucuri verzi peste braţe, ca şi cum era preocupată să îl potrivească întocmai. Nu îi aruncă nici măcar o privire compătimitoare Merilillei.

– Că veni vorba de Oamenii Mării, i-ai putea spune Vandenei să se ocupe şi ea de lecţii?

Elayne nu zise nimic, iar în vocea ei se simţi o nuanţă care ar fi putut fi numită bosumflată, dacă n-ar fi fost vorba despre o Aes Sedai.

– Zice că e prea ocupată cu fugarele alea două, dar are vreme destulă să mă ţină la poveşti seara până când mai că adorm. Alea două sunt deja atât de speriate, încât n-ar scoate un sunet nici dacă le-ar fi luat foc rochiile. N-au nevoie de

atenţia ei. Ar putea să se-apuce să le înveţe pe blestematele alea de sălbatice. Vandene trebuie să înceapă să se poarte ca o Aes Sedai!

Că lua poziţie sau nu, că o dojenea sau nu, ea îi aruncă o privire atât de furioasă Elaynei, încât lipsi o clipă ca să nu se sufoce. Elayne fusese cea care încheiase înţelegerea prin care surorile Aes Sedai erau nevoite să le înveţe pe Călăuzele Vânturilor, dar până în acel moment, reuşise să dea doar câteva lecţii, pretinzând că avea de îndeplinit sarcini mai urgente şi mai importante. Şi-apoi Oamenii Mării vedeau o pedagogă de pe uscat ca pe un mercenară, fie ea şi Aes Sedai, o mercenară cu mai puţină prestanţă decât un ajutor de bucătăreasă. Un ajutor de bucătăreasă care ar putea încerca să se sustragă de la muncă. Ea credea în continuare că Nynaeve plecase doar ca să nu le dea lecţii. Cu siguranţă, niciuna nu se aştepta să ajungă în starea Merilillei, dar şi câteva ore legate era suficient de rău.

– Oh, nu, Careane, interveni Sareitha, evitând în continuare privirea Elaynei şi pe a Merilillei. După părerea ei, Cenuşia se vârâse singură în treaba asta, deci şi-o merita, însă încercă să nu pună sare pe rană. Vandene este tulburată din cauza morţii surorii ei, iar Kirstian şi Zarya o ajută să-şi ţină mintea ocupată.

Ori de câte ori se gândea la celelalte din Clan, ea accepta faptul că Zarya era o fugară, cum era nevoită să fie, din moment ce Adeleas o recunoscuse, iar dacă Kirstian trebuia să fie o mincinoasă, minciuna ei avea să o facă să plătească cu vârf şi îndesat. Fugarele nu erau tratate cu blândeţe.

– Şi eu am petrecut ore în şir cu ea şi nu vorbeşte despre mai nimic altceva decât despre Adeleas. Este ca şi când ar vrea să adauge amintirile mele celor ale ei. Cred că trebuie să i se acorde atât timp cât are nevoie, iar cele două o împiedică să fie singură prea des. Aruncându-i o privire piezişă

Elaynei, ea inspiră adânc. Totuşi, a le învăţa pe Călăuzele Vânturilor este cu siguranţă... o provocare. Poate că o oră ici, o oră colo ar ajuta-o să iasă din această stare de deznădejde, fie doar ca să se înfurie. Nu crezi, Elayne? Doar o oră sau două, când şi când.

– Vandenei i se va acorda atât timp cât va avea nevoie sau va dori ca să-şi jelească sora, răspunse Elayne pe un ton egal. Şi cu asta am închis subiectul.

Careane oftă îndelung şi îşi potrivi şalul din nou. Sareitha oftă încet şi începu să îşi răsucească inelul cu Marele Şarpe de pe degetul arătător al mâinii stângi. Poate că ele îi simţiseră starea de spirit sau poate că niciuna din ele nu aştepta cu nerăbdare următoarea lecţie cu Călăuzele Vânturilor. Expresia permanentă de uimire de pe faţa Merilillei nu se schimbă; pe de altă parte, lecţiile ei cu Oamenii Mării ţineau toată ziua şi toată noaptea dacă Elayne nu reuşea să o smulgă cumva de-acolo, iar Călăuzele Vânturilor deveneau din ce în ce mai puţin dispuse să îi dea drumul, oricât de mult ar fi încercat Elayne.

Cel puţin ea reuşise să nu le repeadă pe cele trei. Îi fusese foarte greu, mai ales cu Aviendha de faţă. Elayne nu ştia ce avea să se facă dacă îşi pierdea sora. Vandene nu numai că îşi jelea sora, ci o căuta şi pe ucigaşa lui Adeleas. Nu încăpea nicio îndoială că ucigaşa era fie Merilille Ceandevin, fie Careane Fransi, fie Sareitha Tomares. Una dintre ele sau, mai rău, nu doar una singură. Această acuzaţie era greu de crezut în cazul Merilillei, mai ales în starea ei actuală, însă nu era uşor de crezut în cazul oricărei alte surori. După cum subliniase Birgitte, una dintre cele mai rele Iscoade ale Celui Întunecat, în timpul Războaielor Troloce, fusese un flăcău blând ca un mieluşel care tresărea la zgomote puternice, dar care otrăvise toată rezerva de apă a unui oraş întreg. Sugestia Aviendhei era aceea de a le supune interogatoriului

pe toate trei, lucru care o îngrozise pe Birgitte, însă Aviendha le venera considerabil mai puțin pe Aes Sedai decât o făcuse odinioară. Politeturile cuvenite trebuiau păstrate până când exista o dovadă de osândă. Apoi aceste politeturi aveau să dispară.

– Oh, zise Sareitha, însuflețindu-se brusc. Uite-l pe Căpitanul Mellar. A fost erou din nou câtă vreme ai lipsit tu, Elayne.

Aviendha strânse în mână mânerul cuțitului de la cingătoare, iar Birgitte se încordă. Expresia de pe fața Careanei rămase foarte calmă, foarte rece. Până și Merilille reuși să afișeze un aer de superioritate dezaprobator. Niciuna dintre surori nu ascundea faptul că îl displăcea pe Doilan Mellar.

Având fața îngustă, el nu era drăguț, nici măcar chipeș, dar se mișca sprinten și grațios ca un spadasin, lucru care sugera forță fizică. În calitate de Căpitan al gărzii de corp a Elaynei, el purta trei noduri aurii ce vădeau rangul. Și le purta lipite pe fiecare umăr al platoșei lucioase. Un observator neștiutor ar fi putut crede că o depășea în rang pe Birgitte. Faldurile de dantelă albă ca zăpada din jurul gâtului și al încheieturilor erau de două ori mai groase și de două ori mai lungi decât cele pe care le purtau femeile gărzi, însă renunțase din nou la panglică, poate pentru că aceasta ar fi acoperit un set de noduri aurii. El susținea că nu își dorea nimic altceva de la viață decât să comande garda ei de corp; cu toate acestea, vorbea adeseori despre bătălii în care luptase ca mercenar. Părea să nu fi fost niciodată în tabăra pierzătoare și să fi dobândit victoria datorită eforturilor sale neslăvite pe câmpul de bătălie. Făcu o plecăciune adâncă și teatrală, fluturându-și pălăria cu pene albe, mânuindu-și sabia cu o mână pricepută, apoi o salută mai puțin teatral pe Birgitte, punându-și brațul peste piept.

Elayne își fixă un zâmbet pe față.

– Sareitha mi-a spus că ai fost din nou erou, Căpitane Mellar. Cum aşa?

– Nu-mi fac decât datoria faţă de Regina mea.

În ciuda vocii în care se simţea autocompătimirea, zâmbetul lui era mai cald decât ar fi trebuit să fie. Jumătate din palat credea că el era tatăl copilului Elaynei. Faptul că ea nu încercase să pună capăt acestui zvon părea să îl facă să creadă că avea şanse. Totuşi, acel zâmbet nu ajunse şi în ochii lui negri. Aceştia rămaseră la fel de reci ca moartea.

– Datoria mea faţă de tine este plăcerea mea, Regina mea.

– Ieri, Căpitanul Mellar a condus o altă descindere a trupelor fără să primească poruncă, zise Birgitte, pe un ton precaut. De astă dată, lupta mai că a trecut de Poarta Far Madding, el poruncind să fie lăsată deschisă pentru când se va întoarce.

Elayne simţi cum i se înăspreşte faţa.

– Oh, nu, protestă Sareitha. N-a fost deloc aşa. O sută de ostaşi ai Seniorului Luan au încercat să ajungă în oraş în timpul nopţii, dar au plecat prea târziu şi i-a prins răsăritul soarelui. La fel au încercat şi ostaşii Seniorului Nasin, de trei ori mai mulţi la număr. Dacă Căpitanul Mellar nu ar fi deschis porţile şi nu ar fi condus un raid, aceştia ar fi fost tăiaţi în bucăţi chiar lângă ziduri. Aşadar, el a reuşit să salveze optzeci pentru cauza ta.

Zâmbind, Mellar jubilă auzind lauda pe care i-o aducea o Aes Sedai ca şi când nu ar fi auzit critica Birgittei. Desigur, el părea să nu observe privirile dezaprobatoare ale Careanei şi ale Merilillei. El reuşea întotdeauna să ignore dezaprobarea.

– De unde ai ştiut că erau oamenii Seniorului Luan, Căpitane? întrebă încet Elayne.

Un mic zâmbet care ar fi trebuit să îl avertizeze pe Mellar apăru pe buzele Birgittei. Însă el se număra printre aceia care nu credeau că ea era Străjer. Chiar dacă ar fi crezut, puţini oameni în afară de Străjeri şi de Aes Sedai ştiau ce implica

legătura. Mai mult, expresia de pe faţa lui Mellar deveni încă şi mai înfumurată.

– Nu m-am luat după flamuri, Regina mea. Oricine poate căra o flamură. L-am recunoscut pe Jurad Accan prin ochean. Accan este omul lui Luan până în măduva oaselor. Odată ce am avut această certitudine... El făcu un gest dispreţuitor, fluturându-şi dantela. Ce-a urmat n-a fost decât puţin exerciţiu.

– Jurad Accan ăsta a adus vreun mesaj din partea Seniorului Luan? Vreun răvaş iscălit şi sigilat care să confirme sprijinul Casei Norwelyn pentru Trakand?

– Nimic scris, Regina mea, dar, după cum spuneam...

– Seniorul Luan nu s-a declarat în favoarea mea, Căpitane.

Zâmbetul lui Mellar dispăru într-o oarecare măsură. Nu era obişnuit să fie întrerupt brusc.

– Da, Regina mea, domniţa Dyelin zice că Luan face parte din tabăra ta acum. Apariţia lui Accan dovedeşte...

– Nimic, Căpitane, zise Elayne pe un ton rece. Poate că, în cele din urmă, Seniorul Luan va face parte din tabăra mea, Căpitane, dar până când nu va declara asta, mi-ai oferit optzeci de oameni care trebuie supravegheaţi.

Optzeci dintr-o sută. Câţi oameni de-ai ei pierduse el? Plus că pusese în primejdie oraşul Caemlyn prin acţiunile lui, arză-l-ar focu'!

– Dacă tot ai timp să îmi conduci garda de corp în raiduri, sigur vei avea timp să aranjezi supravegherea acestor bărbaţi. N-am de gând să trimit pe nimeni de pe metereze ca să facă asta. Pune-i pe Jupânul Accan şi pe oamenii lui să îi instruiască pe bărbaţii pe care i-am adus de la conace. Asta îi va ţine ocupaţi şi îi va împiedica să creeze necazuri în cea mai mare parte din fiecare zi, dar, în restul timpului, este sarcina ta să îi ţii departe de ziduri. Şi mă aştept ca aceştia să nu se apropie de ziduri şi să nu creeze necazuri, Căpitane. Îngrijeşte-te de asta chiar acum!

Mellar se zgâi la ea, uluit. Ea nu îl dojenise niciodată până atunci, iar lui nu îi plăcea, mai ales în prezența atâtor martori. Zâmbetul exagerat de cald îi dispăru de pe buze. Gura i se strâmbă și o scăpărare posacă îi apăru în ochi. Însă nu avu încotro decât să facă o plecăciune grăbită, să șoptească: „Cum poruncește Regina mea", cu o voce răgușită și să plece cu toată grația de care putea da dovadă. După ce făcu trei pași, el înaintă de-a lungul coridorului cu pași atât de hotărâți, încât părea gata să calce în picioare pe oricine i-ar fi stat în cale. Ea va trebui să îi spună Rasoriei să aibă grijă. El ar putea încerca să se calmeze descărcându-și nervii pe cei care văzuseră și auziseră. Merilille și Careane încuviințară din cap aproape la unison; ele l-ar fi mustrat de mult pe Mellar, poate chiar l-ar fi alungat din palat.

– Chiar dacă a greșit, zise Sareitha cu băgare de seamă, deși eu nu sunt convinsă de asta, Căpitanul Mellar ți-a salvat viața punând-o pe-a lui în pericol. Viața ta și a domniței Dyelin, Elayne. Oare chiar a fost nevoie să-l faci de rușine de față cu noi?

– Să nu crezi vreodată că evit să-mi plătesc datoriile, Sareitha.

Elayne o simți pe Aviendha apucând-o de o mână și pe Birgitte de cealaltă. Ea le strânse ușor de mână pe amândouă. Atunci când erai înconjurată de dușmani, era bine să ai o soră sau o prietenă prin preajmă.

– Mă duc să caut o cadă cu apă fierbinte acum, dacă nu cumva una dintre voi nu dorește să mă frece pe spate...?

Femeile știau când erau concediate și plecară mai grațioase decât Căpitanul Mellar, Careane și Sareitha discutând deja dacă Călăuzele Vânturilor voiau sau nu să facă lecții în ziua aceea, iar Merilille încercând să privească în toate direcțiile deodată în speranța că va reuși să o evite pe oricare dintre Călăuzele Vânturilor. Însă despre ce aveau să

vorbească mai târziu? Dacă Elayne se ciondănise cu tatăl copilului ei? Dacă reuşiseră să îşi ascundă vina ucigând-o pe Adeleas?

„Eu îmi plătesc întotdeauna datoriile, gândi Elayne, privindu-le cum se îndepărtează. Şi îmi ajut şi prietenii să şi le plătească pe ale lor."

CAPITOLUL 12

O înţelegere

Nu îi fu greu să găsească o cadă cu apă fierbinte, deşi Elayne fu nevoită să aştepte pe coridor, încruntându-se la leii sculptaţi de pe uşa apartamentului ei, curentul de aer făcând să pâlpâie flăcările lampadarelor cu oglinzi, în vreme ce Rasoria şi două dintre femeilr gărzi intrară ca să verifice. Odată ce se asigurară că nu exista niciun asasin care să stea la pândă, iar gărzile se postară pe coridor, în faţa apartamentului, Elayne intră şi o găsi pe Essande, cea cu părul alb, aşteptând-o în dormitor împreună cu Naris şi Sephanie, cele două slujnice tinere pe care le pregătea aceasta. Essande era zveltă, avea Crinul Auriu al Elaynei brodat pe partea stângă şi o demnitate care era accentuată de felul ei deliberat de a se mişca, cu toate că o parte se datora vârstei şi articulaţiilor dureroase pe care ea refuza să le bage în seamă. Naris şi Sephanie erau surori, cu feţele tinere, voinice şi cu priviri timide, mândre de livrelele lor şi fericite că fuseseră alese să facă treaba asta decât să cureţe coridoarele, însă vădeau aproape aceeaşi veneraţie faţă de Essande ca şi faţă de

Elayne. Existau şi alte servitoare mai experimentate, femei care lucraseră ani la rând în palat, dar, din păcate, fetele care veneau să caute de lucru ofereau mai multă siguranţă.

Două căzi din cupru stăteau pe straturi groase de prosoape întinse peste pardoseala din gresie roz, unde unul dintre covoare fusese strâns, dovadă că zvonul sosirii Elaynei ajunsese înaintea ei. Servitorii aveau un har de a afla ce se întâmpla pe care l-ar fi invidiat până şi iscoadele Turnului. Focul straşnic din şemineu şi ferestrele ferecate bine făceau ca în încăpere să pară mai cald decât pe coridor, iar Essande aşteptă cât să o vadă pe Elayne intrând în cameră ca să o trimită pe Sephanie să îi cheme pe bărbaţii care aduceau apa fierbinte. Aceasta urma să fie adusă în găleţi cu pereţi dubli şi capace ca să nu se răcească de la bucătărie şi până acolo, cu toate că putea exista o mică întârziere din cauza femeilor gărzi care aveau să verifice şi să se asigure că nu exista niciun cuţit ascuns în apă.

Aviendha privi cea de-a doua cadă aproape cu aceeaşi îndoială cu care o privea Essande pe Birgitte, una stânjenită că trebuia să intre în apă, iar cealaltă neacceptând să asiste cineva la baie mai mult decât era nevoie, însă femeia cu părul alb nu pierdu timpul şi le mână repede pe Elayne şi pe Aviendha în camera de toaletare, unde focul dintr-un alt şemineu mare din marmură alungase răcoarea din aer. Era o mare uşurare să o aibă pe Essande ca să o ajute să se dezbrace de hainele de călărie, ştiind că avea mai multe lucruri de făcut decât o baie în grabă şi să se relaxeze niţel, în vreme ce îşi făcea calcule despre cât de repede putea să plece spre destinaţia următoare. O aşteptau alte pretexte, Lumina s-o ajute, şi alte griji, dar era acasă, iar acest lucru conta foarte mult. Aproape că putea uita de acea lumină orbitoare ce strălucea la apus. Aproape. Ei bine, nu chiar de tot, dar se putea stăpâni să nu se mai agite în privinţa ei atâta vreme cât nu insista prea mult asupra ei.

Până când ele fură dezbrăcate – Aviendha lovind-o peste mâini pe Naris și scoțându-și singură podoabele, străduindu-se din răsputeri să ignore prezența lui Naris și că veșmintele căzuseră cumva singure de pe ea –, până când fură înfofolite în halatele din mătase brodată și părul le fu înfășurat în prosoape albe, Aviendha încercase să-și înfășoare prosopul în jurul capului de trei ori și abia după ce acesta îi căzuse pentru a treia oară pe gât, ea îi îngădui lui Naris să o ajute, bombănind că devenise atât de moale, încât, în curând, urma să aibă nevoie de cineva ca să îi lege șireturile la cizme. Până când Elayne începu să râdă, iar ea i se alătură, dându-și capul pe spate, încât o obligă pe Naris s-o ia de la capăt, până când luară sfârșit toate aceste pregătiri, iar ele se întoarseră în dormitor, căzile erau pline, iar mirosul de ulei de trandafir care fusese adăugat în apă umplea aerul. Bărbații care căraseră gălețile cu apă sus plecaseră, desigur, iar Sephanie aștepta cu mânecile suflecate deasupra coatelor în caz că vreuna din ele voia să o frece pe spate. Birgitte ședea pe cufărul incrustat cu turcoaz de la piciorul patului, cu coatele sprijinite pe genunchi.

Elayne o lăsă pe Essande să îi scoată halatul verde-deschis, cu broderii bogate, și se băgă imediat în cada ei, scufundându-se până la gât în apa aproape fierbinte. Ea rămase cu genunchii afară, însă mare parte din corpul ei era învăluit de căldură; oftă, simțind cu oboseala o părăsește, lăsând locul lâncezelii. Apa fierbinte putea fi cel mai mare dar pe care îl oferea civilizația.

Holbându-se la cealaltă cadă, Aviendha tresări atunci când Naris încercă să-i scoată halatul de culoarea lavandei și brodat cu flori pe mânecile largi. Strâmbându-se, ea o lăsă în cele din urmă, și păși timid în apă, însă smulse săpunul din mâna Sephaniei și începu să se spele viguros. Viguros, dar foarte atentă să nu verse nici măcar o linguriță de apă peste

marginea căzii. Aielii foloseau apa atât ca să se spele, dar şi pentru corturile cu aburi, mai ales ca să îşi clătească şamponul pe care îl făceau dintr-o frunză suculentă ce creştea în Pustiu, însă apa murdară era păstrată şi folosită pentru udarea culturilor. Elayne îi arătase două rezervoare uriaşe sub Caemlyn, alimentate de două râuri subterane şi suficient de mari, încât capătul îndepărtat al fiecăruia se pierdea într-o pădure de coloane groase şi umbre, însă Pustiul arid se afla în măduva oaselor Aviendhei.

Ignorând privirea directă a Essandei – *ea* arareori rostea două cuvinte dacă nu era nevoie şi credea că în timpul îmbăierii nu era timp de taclale –, Birgitte vorbi în timp ce ele se îmbăiau, deşi avu grijă ce vorbea de faţă cu Naris şi Sephanie. Era puţin probabil ca ele să se afle în slujba altei Case, însă slujnicele aveau limbile aproape la fel de dezlegate ca ale bărbaţilor – parcă era o tradiţie. Cu toate acestea, unele zvonuri meritau a fi hrănite. Birgitte vorbi mai mult despre două caravane uriaşe de negustori care sosiseră cu o zi înainte din Tear, cu căruţele încărcate de grâne şi de carne de vită sărată, şi o alta din Illian, aducând ulei, sare şi peşte afumat. Merita întotdeauna să le reaminteşti oamenilor că alimentele continuau să fie aduse în oraş. Puţini negustori se încumetau să străbată drumurile Andorului pe timp de iarnă şi niciunul nu transporta nimic atât de ieftin ca mâncarea şi, deşi prezenţa porţilor însemna că Arymilla îi putea intercepta pe toţii negustorii pe care şi-i dorea, oştirile ei tot ar fi murit de foame cu mult timp înainte ca locuitorii din Caemlyn să simtă prima senzaţie de foame. Călăuzele Vânturilor, care deschideau majoritatea acestor porţi, raportau că Înaltul Senior Darlin – care revendica titlul de Logofăt în Tear pentru Dragonul Renăscut, ca să vezi! – era asediat în Stânca din Tear de nobilii care voiau să îl alunge de tot din Tear pe Dragonul Renăscut, însă nici măcar ei nu ar fi încercat să

oprească negoţul bogat cu grâne, mai ales când credeau că femeile din Clanul care le însoţea pe Călăuzele Vânturilor erau Aes Sedai. Nu că ar fi fost o încercare reală de păcăleală, însă inele cu Marele Şarpe fuseseră făurite pentru Femeile Clanului care trecuseră testele pentru a fi Alese înainte să fie alungate din Turn, iar dacă cineva trăgea concluzia greşită, nimeni nu le minţea, de fapt.

Apa avea să se răcească dacă avea să mai aştepte mult, hotărî Elayne, aşadar, luă o bucată de săpun cu miros de trandafir din mâna Sephaniei şi o lăsă pe Naris să înceapă să o frece pe spate cu o perie cu mânerul lung. Dacă ar fi avut veşti despre Gawyn sau despre Galad, Birgitte i-ar fi pomenit despre asta imediat. Era la fel de nerăbdătoare ca Elayne să le afle şi nu s-ar fi putut abţine să nu le împărtăşească. Întoarcerea lui Gawyn era unul dintre zvonurile pe care şi-l doreau cu ardoare să se răspândească pe străzi. Birgitte îşi îndeplinea sarcinile de Căpitan-General, iar Elayne voia ca ea să-şi păstreze acest post, dar ar fi putut fi înduplecată, însă prezenţa lui Gawyn acolo le-ar fi ajutat pe amândouă să se mai relaxeze puţin. Majoritatea soldaţilor din oraş erau mercenari şi făceau paradă de-a lungul zidurilor întinse ce înconjurau Oraşul Nou, dar tot alcătuiau mai bine de treizeci de companii, fiecare având câte un căpitan care, în mod inevitabil, era mândru nevoie mare, obsedat de a fi superior tuturor şi gata să se încaiere din cauza unui afront imaginat din partea unui alt căpitan. Gawyn se pregătise toată viaţa lui să comande oşti. Se putea ocupa de bătăuşi, lăsând-o pe ea liberă să-şi asigure tronul.

În afară de asta, ea dorea, pur şi simplu, să îl vadă departe de Turnul Alb. Ea se ruga ca unul dintre mesagerii ei să fi răzbit înăuntru şi ca el să se afle departe, în aval, pe vremea aceea. Egwene încerca deja să asedieze de o săptămână Tar Valonul cu oastea ei şi ar fi fost o întoarcere nemiloasă a sorţii dacă

Gawyn ar fi trebuit să aleagă între a-şi ţine legămintele faţă de Turn şi iubirea lui pentru Egwene. Mai grav, el încălcase deja odată acest legământ sau fusese cât pe ce, din dragoste pentru sora lui şi, poate, din dragoste pentru Egwene. Dacă Elaida avea să bănuiască vreodată că Gawyn o ajutase pe Siuan să evadeze, orice urmă de încredere pe care o câştigase atunci când o ajutase să o înlocuiască pe Siuan ca Amyrlin urma să dispară într-o clipită, iar dacă el avea să se afle la îndemâna Elaidei atunci când ea va fi aflat, el urma să se trezească în temniţă. Urma să se declare norocos dacă scăpa de călău. Elayne nu lua în nume de rău hotărârea lui de a o ajuta pe Elaida; el nu ştiuse suficient de multe la vremea aceea ca să poată face altă alegere. Multe surori fuseseră nedumerite de ceea ce se întâmpla. Multe surori încă mai erau. Cum îi putea cere lui Gawyn să vadă care Aes Sedai nu mai erau?

Cât despre Galad... Deşi crescuse, ea nu reuşise să îl placă pe bărbat. Cu siguranţă, acesta o dispreţuia şi, mai presus de orice, pe Gawyn. Galad trebuie să fi crezut că, într-o bună zi, avea să fie Întâiul Prinţ Săbier, asta până când se născuse Gawyn. Primele ei amintiri despre el erau acelea cu un băiat, un tânăr, care se purta deja mai mult ca un tată sau un unchi decât ca un frate, învăţându-l prima oară pe Gawyn cum să mânuiască sabia. Ea îşi amintea că se temea să nu îi crape ţeasta lui Gawyn cu tăişul din lemn. Însă el îi făcuse doar vânătăile la care se aştepta orice tânăr care învăţa să mânuiască sabia. Galad ştia ce era bine şi era dornic să facă ceea ce era bine, indiferent de ce ar fi avut de pătimit oricine, inclusiv el. Lumină, el începuse un război ca să le ajute pe ea şi pe Nynaeve să fugă din Samara şi era foarte posibil să fi cunoscut riscurile încă de la bun început! Galad o plăcea pe Nynaeve sau o plăcuse cândva – era greu de imaginat că mai simţea la fel, având în vedere că era una dintre Mantiile Albe şi numai Lumina ştia unde era şi ce făcea –, însă adevărul era că el începuse acel

război ca să-şi salveze sora. Ea nu putea accepta faptul că el era Copil al Luminii, nu îl putea plăcea, dar, cu toate acestea, nădăjduia că el se afla în siguranţă şi era bine. Nădăjduia că el avea să îşi găsească drumul înapoi spre casă, în Caemlyn. Veştile despre el ar fi fost aproape la fel de bine-venite ca acelea despre Gawyn. Asta o surprindea, dar era adevărat.

– Alte două surori au venit câtă vreme ai fost plecată. Stau la Lebăda Argintie. Birgitte făcea să pară de parcă acestea căutaseră găzduire la un han doar pentru că fiecare pat din palat era ocupat. O Verde cu doi Străjeri şi o Cenuşie cu unul. Au venit separat. O Galbenă şi o Brună au plecat în aceeaşi zi, aşa că tot zece sunt laolaltă. Galbena a luat-o spre miazăzi, spre Far Madding. Bruna a luat-o spre răsărit.

Sephanie, care aştepta răbdătoare lângă cada Aviendhei, neavând nimic de făcut, schimbă o privire cu sora ei peste capul Elaynei şi rânji. Ca mulţi oameni din oraş, ele ştiau sigur că prezenţa surorilor Aes Sedai la hanul Lebăda Argintie însemna că Turnul Alb îşi exprima sprijinul faţă de Elayne şi de Casa Trakand. Privindu-le pe cele două fete cu ochi de vultur, Essande încuviinţă din cap; şi ea ştia. Toţi măturătorii de străzi şi toţi cârpacii ştiau că Turnul era divizat, dar, chiar şi aşa, acest nume avea greutate şi reprezenta o imagine a forţei care nu dădea greş niciodată. Toată lumea ştia că Turnul Alb oferise sprijinul oricărei Regine legitime a Andorului. Adevărul fie spus, majoritatea surorilor abia aşteptau venirea unei domnitoare care să fie şi Aes Sedai, prima în o mie de ani şi prima de la Frângerea Lumii care era cunoscută făţiş a fi Aes Sedai, însă Elayne nu ar fi fost surprinsă să afle că exista o soră în tabăra Arymillei care încerca să treacă neobservată. Turnul Alb nu îşi paria niciodată toţi banii pe un singur cal decât dacă ştia că cursa era măsluită.

– Ajunge cu frecatul, zise ea, răsucindu-se iritată ca să scape de perie.

Bine pregătită, fata puse peria pe un scăunel și îi întinse un burete mare illianer pe care ea îl folosi ca să întindă clăbucul de săpun. Ea își dorea să fi știut ce însemna prezența acelor surori. Acestea erau ca un grăunte de nisip în pantoful ei, un lucru atât de micuț, încât abia dacă ți-ai fi imaginat că te-ar fi putut incomoda și care, cu cât zăbovea acolo mai mult, cu atât mai mare părea. Surorile de la hanul Lebăda Argintie semănau cu o piatră măricică doar prin faptul că se aflau acolo.

Încă înainte de venirea ei în Caemlyn, numărul surorilor de la han se schimbase des, câteva plecau în fiecare săptămână și câteva veneau ca să le înlocuiască. Asediul nu schimbase nimic; soldații care împrejmuiau orașul Caemlyn nu păreau mai dornici să încerce să oprească o Aes Sedai să meargă unde voia decât erau nobilii rebeli din Tear.

O vreme, în oraș existaseră și Roșii care întrebaseră de bărbați care se îndreptau spre Turnul Negru, însă cu cât aflau mai multe, cu atât mai mult lăsau să li se vadă nemulțumirea, iar ultimele două plecaseră călare din oraș cu o zi după ce Arymilla își făcuse apariția dinaintea zidurilor. Fiecare Aes Sedai care intra în oraș era vegheată îndeaproape și niciuna dintre surorile Roșii nu se apropiase de hanul Lebăda Argintie, așadar, părea puțin probabil ca surorile de acolo să fi fost trimise de Elaida ca să o răpească. Dintr-un motiv sau altul, ea își imagina mici grupuri de Aes Sedai răspândite de la Mana Pustiitoare și până la Marea Furtunilor și șuvoaie necontenite de alte surori care strângeau informații și împărtășeau informații. Un gând ciudat. Surorile foloseau iscoade ca să supravegheze lumea și arareori împărtășeau ceea ce aflau și asta doar dacă reprezenta o amenințare pentru Turn. Cel mai probabil, surorile care stăteau la Lebăda Argintie se numărau printre acele surori care se țineau departe de problemele Turnului, așteptând să vadă dacă Egwene sau Elaida avea să sfârșească prin a fi numită Supremă Înscăunată

Amyrlin înainte să se declare de partea cui erau. Era greşit – o Aes Sedai ar fi trebuit să lupte pentru ceea ce credea că era bine fără să îşi facă griji dacă alegea tabăra victorioasă! –, însă surorile acestea o nelinişteau dintr-un alt motiv.

În ultima vreme, iscoadele de la han auziseră un nume care provoca tulburare, rostit în şoaptă, iar apoi înăbuşit repede, de teamă să nu fie auzit de alţii care ar trage cu urechea. Cadsuane. Acesta nu era un nume oarecare. Cadsuane Melaidhrin avusese o relaţie apropiată cu Rand câtă vreme el se aflase în Cairhien. Vandene nu avea o părere bună despre femeie, considerând-o tradiţionalistă şi încăpăţânată, însă Careane mai că leşinase de teamă când auzise numele ei. Se părea că poveştile ţesute în jurul Cadsuanei se transformaseră în legende. A încerca să îi facă faţă Dragonului Renăscut de una singură era genul de lucru de care Cadsuane Melaidhrin ar fi fost în stare. Nu că Elayne şi-ar fi făcut griji în privinţa lui Rand sau a oricărei surori, însă el ar fi putut-o indigna atât de mult încât să-şi piardă stăpânirea de sine – uneori, bărbatul era atât de încăpăţânat, încât nu vedea ce era spre binele lui! –, dar de ce o soră din Caemlyn ar fi pomenit de numele ei? Şi de ce o alta o readuse la tăcere?

În ciuda apei fierbinţi din cadă, pe ea o străbătură fiori gândindu-se la toate intrigile pe care Turnul Alb le ţesuse de-a lungul secolelor, atât de fine, încât nimeni în afară de surorile care le ţesuseră nu le-ar fi putut vedea, atât de încâlcite, încât nimeni în afară de acele surori nu le-ar fi putut descâlci. Turnul ţesea intrigi, frăţiile Ajah ţeseau intrigi, până şi surorile, fiecare în parte, ţeseau intrigi. Uneori, aceste intrigi se contopeau unele cu altele de parcă ar fi fost ţesute de o singură mână. Alteori, acestea se desprindeau unele de altele. Astfel fusese formată lumea de trei mii de ani. Acum, Turnul era divizat în trei părţi, una pentru Egwene, una pentru Elaida şi una care se ţinea deoparte. Dacă ultimele două

intrau în contact una cu cealaltă, dacă făceau schimb de informaţii – dacă îşi făceau planuri? –, implicaţiile...

Un tumult neaşteptat de voci, înăbuşit de uşa închisă, o făcu să se ridice în şezut. Naris şi Sephanie ţipară şi se agăţară una de cealaltă, zgâindu-se la uşă.

– Ce naiba...?

Mârâind, Birgitte sări de pe cufăr şi ieşi din încăpere, trântind uşa în urma ei. Vocile deveniră mai puternice.

Nu părea că femeile gărzi se luptau, doar că se certau ţipând din toţi rărunchii, iar legătura transmitea mai mult furie şi frustrare, împreună cu *afurisita* aia de durere de cap. Elayne ieşi din cadă şi îşi întinse braţele astfel încât Essande să o poată îmbrăca cu halatul. Calmul femeii cu părul alb şi poate şi cel al Elaynei le liniştiră pe cele două slujnice suficient încât acestea se înroşiră când Essande se uită la ele, însă Aviendha sări din cadă, împroşcând cu apă peste tot, şi fugi repede, udă leoarcă, în camera de toaletare. Elayne se aşteptă să o vadă ieşind cu cuţitul de la cingătoare, însă aceasta se întoarse înconjurată de strălucirea *saidarului* şi ţinând în mână broasca-ţestoasă din chihlimbar. Cu cealaltă mână îi întinse Elaynei *angrealul* care fusese în punga ei de la brâu, o sculptură străveche din fildeş ce înfăţişa o femeie înveşmântată în propriul său păr. În afară de prosopul înfăşurat în jurul capului, Aviendha purta doar apa strălucitoare şi îi făcu semn furioasă din mână Sephaniei să plece atunci când femeia încercă să o îmbrace cu halatul. Cu sau fără cuţit, Aviendha avea în continuare tendinţa să creadă că mergea la luptă cu cuţitul şi că era nevoită să atace pe nepregătite.

– Du-l înapoi în camera de toaletare, zise Elayne, întinzându-i *angrealul* Essandei. Aviendha, chiar nu cred că trebuie să...

Uşa se întredeschise, iar Birgitte îşi vârî capul înăuntru, încruntându-se. Naris şi Sephanie tresăriră, nu atât de liniştite pe cât păruseră.

– Zaida vrea să te vadă, mârâi Birgitte spre Elayne. I-am spus că va trebui să aştepte, dar...

Scoţând brusc un ţipăt, ea pătrunse împleticindu-se în cameră, recâştigându-şi echilibrul după ce făcu doi paşi şi întorcându-se cu faţa spre femeia care o îmbrâncise.

Stăpâna Corăbiilor din Clanul Catelar nu arăta de parcă ar fi îmbrâncit pe cineva. Cu capetele eşarfei roşii cu noduri complicate dansând în jurul genunchilor, ea pătrunse calm în cameră, urmată de două Călăuze ale Vânturilor, una închizându-i în nas uşa Rasoriei, care fierbea de furie. Toate trei se clătinară când păşiră, aproape la fel de mult cum o făcea Birgitte în cizmele ei cu tocuri. Zaida era scundă, cu şuviţe cărunte printre cârlionţi, însă faţa ei tuciurie era una dintre acelea care deveneau din ce în ce mai frumoase odată cu trecerea anilor, iar frumuseţea ei părea să fie pusă şi mai mult în valoare de lanţul din aur, încărcat cu medalioane mici, care îi lega unul din cerceii groşi din aur de cel din nas. Mai important, aerul pe care îl emana ea era unul poruncitor. Nu al aroganţei, ci al cunoaşterii că i se va da ascultare. Călăuzele Vânturilor o priviră pe Aviendha, care era în continuare înconjurată de strălucirea Puterii, iar pe faţa pătrăţoasă a Chanellei se citi tensiunea, însă, în afară de cuvintele şoptite ale lui Shielyn cum că „fata Aiel" era pregătită să împletească firele, ele rămaseră tăcute şi aşteptară. Cei opt cercei din urechile lui Shielyn o însemnau ca fiind Călăuza Vânturilor a unui Clan al Stăpânei Valurilor, iar lanţul de onoare al Chanellei era prevăzut cu aproape la fel de multe medalioane din aur ca al Zaidei. Amândouă erau femei cu autoritate, iar acest lucru reieşea limpede din atitudinea şi din felul în care se mişcau; cu toate acestea, nu era nevoie să ştii ceva despre Atha'an Miere ca să realizezi de îndată ce le vedeai că Zaida din Parede avea întâietate.

– Cred că cizmele te-au cam încurcat, Căpitane-General, murmură ea, un mic zâmbet apărându-i pe buzele pline, în

vreme ce cu o mână tuciurie şi tatuată se juca cu cutia aurie cu parfum ce îi atârna pe piept. Chestii greoaie, cizmele astea.

Ea şi cele două Călăuze ale Vânturilor erau desculţe, ca de obicei. Atha'an Miere aveau tălpile picioarelor la fel de aspre ca ale încălţămintei şi nu simţeau nici asprimea punţii, nici răceala pardoselii din gresie. În mod ciudat, pe lângă bluzele şi pantalonii lor din brocard viu colorat, fiecare femeie purta câte o etolă simplă, lată şi albă, care le atârna sub talie şi mai că le acoperea multitudinea de coliere.

– Tocmai mă îmbăiam, zise Elayne cu vocea încordată.

De parcă ele nu şi-ar fi dat seama de asta după părul ei legat sus şi după halatul care atârna ud pe ea. Essande aproape că *tremura* de indignare, ceea ce însemna că era furioasă la culme. Şi Elayne simţea că mai avea puţin şi exploda.

– Mă voi îmbăia din nou de îndată ce veţi pleca. Voi vorbi cu voi atunci când voi termina cu îmbăiatul. Cu voia Luminii.

Aşa! Dacă tot dăduseră buzna în odaia ei, n-aveau decât să se mulţumească cu asta drept primire ceremonioasă!

– Harul Luminii fie cu tine, Elayne Sedai, răspunse cu blândeţe Zaida.

Ea o privi cu o sprânceană arcuită pe Aviendha, deşi nu la lumina *saidarului*, din moment ce Zaida nu putea conduce, nici la goliciunea ei, din moment ce Oamenii Mării erau destul de dezinvolţi în privinţa asta; cel puţin atunci când nu erau văzuţi de oamenii de pe uscat.

– Nu m-ai invitat niciodată să ne îmbăiem împreună, cu toate că ar fi fost un gest curtenitor, dar să nu vorbim despre asta. Am aflat că Nesta din Reas Două Luni este moartă, ucisă de Seanchani. Jelim pierderea ei.

Toate cele trei femei îşi atinseră etolele albe şi îşi duseră vârful degetelor la buze, cu toate că Zaida părea să aibă la fel de puţină răbdare ca Elayne când venea vorba despre formalităţi. Fără să ridice tonul sau să se grăbească, ea continuă,

aproape şocant de brusc şi de direct pentru cineva din neamul Oamenilor Mării.

– Primele Douăsprezece ale neamului Atha'an Miere trebuie să se întrunească pentru a alege o nouă Stăpână a Corăbiilor. Evenimentele de la apus spun limpede că nu poate exista nicio întârziere.

Shielyn strânse din buze, iar Chanelle îşi duse la nas cutia aurie cu parfum ca şi cum ar fi vrut să inspire mirosul a ceva. Parfumul înţepător era suficient de puternic ca să acopere mirosul de ulei de trandafir ce plutea în încăpere. Indiferent cum s-ar fi descris ceea ce simţeau, Zaida nu trăda nici urmă de nelinişte sau de altceva în afară de siguranţă de sine. Îşi ţinea privirea aţintită la Elayne.

– Trebuie să fim pregătiţi pentru ceea ce va veni, iar pentru asta avem nevoie de o Stăpână a Corăbiilor. În numele Turnului Alb, ne-ai făgăduit douăzeci de profesoare. Nu o pot lua cu mine pe Vandene, care jeleşte, sau pe tine, dar le voi lua pe celelalte trei. Pe restul le datorează Turnul Alb şi aştept ce ni se cuvine. Le-am trimis vorbă surorilor de la Lebăda Argintie ca să văd dacă unele vor să plătească datoria Turnului, dar nu pot aştepta răspunsul lor. Cu voia Luminii, mă voi scălda împreună cu celelalte Stăpâne ale Valurilor în portul din Illian.

Elayne se luptă din răsputeri să afişeze o expresie calmă. Femeia tocmai *anunţase* că avea de gând să le ia pe toate Aes Sedai care se plimbau libere prin Caemlyn şi să le ducă cu ea? Plus că părea să nu aibă de gând să lase vreo Călăuză a Vânturilor în urmă. Acest lucru o descumpăni pe Elayne. Până la întoarcerea Reannei, existau şapte femei ale Clanului suficient de puternice ca să ţească o poartă, însă două dintre ele nu puteau deschide una suficient de mare ca să poată trece prin ea o căruţă trasă de cal. Fără Călăuzele Vânturilor, planurile de a alimenta Caemlyn cu provizii din Tear şi din Illian

deveneau complicate, în cel mai bun caz. Lebăda Argintie! Lumină, indiferent pe cine trimisese Zaida avea să dezvăluie fiecare cuvânt al tocmelii pe care o pecetluise ea! Egwene nu avea să-i fie recunoscătoare dacă totul urma să iasă la iveală. Ea nu credea că se mai trezise vreodată cu atât de multe probleme pe cap din cauza unei afirmații atât de scurte.

– Regret pierderea suferită de tine, suferită de Atha'an Miere, zise ea, gândind repede. Nesta din Reas a fost o femeie minunată.

Aceasta fusese o femeie puternică și cu o personalitate foarte puternică. Elayne se bucurase că putuse să plece cu mai mult de un schimb după singura întrevedere pe care o avusese cu ea. Că veni vorba de schimburi, ea nu își permitea să irosească timpul cu îmbrăcatul. Poate că Zaida nu avea să aștepte. Își strânse mai tare halatul cu cingătoarea.

– Trebuie să stăm de vorbă. Essande, adu niște vin pentru musafirele noastre și ceai pentru mine. Ceai slab, adăugă ea oftând, când simți senzația de precauție ce venea de la Birgitte prin legătură. În salonul cel mic. Vrei să mi te alături, Stăpână a Valurilor?

Spre mirarea ei, Zaida doar încuviință din cap ca și când s-ar fi așteptat la această invitație. Asta o făcu pe Elayne să se gândească la partea de tocmeală a Zaidei. Tocmelile; erau două, de fapt, iar acest lucru putea fi un punct-cheie.

Cum nimeni nu se așteptase ca salonul mai mic să fie folosit prea curând, în aer se simțea răcoarea chiar după ce Sephanie aduse în grabă jar ca să aprindă surcelele așezate sub bușteni de stejar din vatra mare și albă, apoi ieși în grabă din odaie. Limbile de foc se ridicară de pe surcele, mângâind bușteanul de deasupra vătraielor în vreme ce femeile se așezară pe scaunele sculptate, cu spătar jos, aranjate în semicerc în fața șemineului. Adică Elayne și femeile din neamul Oamenilor Mării se așezară, Elayne aranjându-și halatul cu

grijă peste genunchi şi dorindu-şi ca Zaida să fi întârziat doar o oră ca să aibă timp să se îmbrace cum se cuvine, iar Călăuzele Vânturilor aşteptând liniştite ca Stăpâna Valurilor să ocupe loc pe un scaun, înainte să se aşeze şi ele de o parte şi de cealaltă a ei. Birgitte stătea în faţa mesei de scris, cu mâinile proptite în şolduri şi cu picioarele depărtate şi cu faţa întunecată. Prin legătură se simţea limpede dorinţa de a rupe gâtul uneia dintre Atha'an Miere. Aviendha se rezema degajată de unul dintre bufete, iar când Essande îi aduse halatul şi i-l întinse, ea îl îmbrăcă liniştită şi îşi reluă poziţia, cu braţele încrucişate sub sâni. Ea eliberase *saidarul*, dar ţinea în continuare în mână broasca-ţestoasă, iar Elayne bănuia că era pregătită să îmbrăţişeze Puterea din nou în orice clipită. Cu toate acestea, nici privirea rece din ochii verzi ai Aviendhei şi nici căutătura încruntată a Birgittei nu păreau să le afecteze deloc pe femeile din neamul Oamenilor Mării. Erau cine erau şi ştiau cine erau.

– Neamului *Atha'an Miere* i-au fost făgăduite douăzeci de profesoare, zise Elayne, cu o uşoară apăsare.

Zaida spusese că *ei* i-a fost făcută această făgăduială, că *ea* avea să primească plata, însă această înţelegere fusese încheiată cu Nesta din Reas. Firește, Zaida putea crede că ea urma să devină noua Stăpână a Corăbiilor.

– Profesoare potrivite care să fie alese de Suprema Înscăunată Amyrlin. Ştiu că Atha'an Miere se mândresc cu faptul că îşi respectă pe deplin partea lor de înţelegere, iar Turnul va face şi el întocmai. Dar aţi ştiut atunci când surorile de aici au convenit să vă înveţe că acest lucru nu va fi de lungă durată. O înţelegere complet diferită de cea încheiată cu Stăpâna Corăbiilor. Ai recunoscut asta atunci când ai convenit ca aceste Călăuze ale Vânturilor să deschidă porţi pentru a aduce provizii în Caemlyn din Illian şi din Tear. Sunt sigură că nu v-aţi băgat în treburile celor de pe uscat din

niciun alt motiv decât acela de a duce la îndeplinire o înțelegere. Dar dacă veți pleca, atunci ajutorul vostru a luat sfârșit, la fel și obligația noastră de a vă învăța. Mă tem că nici la Lebăda Argintie nu veți recruta vreo profesoară. Atha'an Miere vor trebui să aștepte până când Suprema Înscăunată Amyrlin va trimite profesoare. După cum a fost înțelegerea cu Stăpâna Corăbiilor.

Păcat că nu le putea porunci să se țină departe de han, dar poate că era deja prea târziu pentru asta; orice motiv la care se gândea părea lipsit de valoare. O discuție lipsită de argument nu ar fi făcut decât să îi dea curaj Zaidei. Atha'an Miere erau negociatori feroce. Meticuloși, dar feroce. Ea trebuia să continue încet și cu băgare de seamă.

– Sora mea te-a prins de urechi, Zaida din Parede, chicoti Aviendha, trăgându-și o palmă peste coapsă. Te-a atârnat de glezne, de fapt.

Aceasta era o pedeapsă a Oamenilor Mării pe care ea o considera teribil de amuzantă, dintr-un oarecare motiv.

Elayne își înăbuși un imbold de furie. Aviendha nu rata nicio ocazie să le tragă câte un bobârnac peste nas Oamenilor Mării – începuse pe vremea când fugeau din Ebou Dar și nu mai încetase de atunci –, însă acum nu era momentul potrivit pentru asta.

Chanelle se încordă, pe fața ei calmă apărând o căutătură dușmănoasă. Femeia zveltă fusese țința bobârnacelor Aviendhei nu o dată, inclusiv într-un episod regretabil ce implicase *oosquai*, o băutură Aiel foarte puternică. Femeia era înconjurată de strălucirea *saidarului*! Chiar dacă Zaida nu o putea vedea, știa de *oosquai* și de faptul că Chanelle fusese dusă în brațe până în pat, vomând tot drumul, și își ridică o mână poruncitoare spre Călăuza Vânturilor. Strălucirea dispăru, iar fața Chanellei se întunecă. Ar fi putut fi de rușine sau de furie.

– O fi adevărat tot ceea ce spui, zise Zaida, ceea ce nu era departe de o insultă, mai ales când aceste cuvinte erau adresate unei Aes Sedai. Oricum, Merilille n-a făcut parte din această înțelegere. A fost de acord să fie una dintre profesoare cu mult timp înainte ca ea să ajungă în Caemlyn și va pleca cu mine ca să continue să ne învețe.

Elayne inspiră adânc. Nici măcar nu avea rost să încerce să o facă pe Zaida să se răzgândească. O mare parte din influența Turnului Alb se datora faptului că Turnul se ținea întotdeauna de cuvânt, la fel cum se țineau și Oamenii Mării. Era *faimos* pentru că se ținea de cuvânt. Se spunea că trebuia să asculți cu mare băgare de seamă ca să fii sigur că o Aes Sedai ți-a făgăduit ceea ce credeai că ți-a făgăduit, iar acest lucru era adeseori adevărat, însă, odată ce făgăduința era limpede, era la fel de bună ca un jurământ făcut în numele Luminii. Cel puțin Călăuzele Vânturilor nu păreau că voiau să o lase pe Merilille să scape. Nu o scăpau mai niciodată din ochi.

– Dacă voi avea nevoie de ea, va trebui să mi-o aduci înapoi. Dacă Vandene și celelalte două ajutoare găseau dovada că ea este din Ajah Neagră. Dacă se va întâmpla asta, îi voi găsi o înlocuitoare.

Habar nu avea cine putea fi aceasta.

– Mai are de slujit un an. Cel puțin un an, conform înțelegerii. Zaida gesticulă ca și când ar fi făcut o concesie. Atâta vreme cât înțelegi că înlocuitoarea ei trebuie să vină înainte ca ea să plece. Nu îi voi îngădui să plece fără să fie înlocuită de o alta.

– Bănuiesc că va trebui să ne mulțumim cu asta, răspunse cu calm Elayne.

Trebuia să accepte din moment ce nu avea încotro!

Zaida schiță un zâmbet și prelungi momentul de tăcere. Chanelle își mișcă picioarele, dar mai mult în semn de nerăbdare, nu că ar fi dat să se ridice, iar Stăpâna Valurilor nu se clinti. Era limpede că mai voia ceva, că intenționa să

pecetluiască o altă înţelegere şi era limpede că voia ca Elayne să vorbească prima. Elayne însă o aşteptă pe cealaltă femeie. Focul începuse să ardă cu putere şi să trosnească, trimiţând scântei pe horn în sus şi emanând o căldură plăcută în încăpere, însă halatul ei ud absorbea răcoarea din aer şi i-o transfera pe piele. Era bine că reuşea să ignore frigul, dar cum putea ignora faptul că îi era frig *şi* era udă? Ea o privi în ochi pe Zaida şi îi zâmbi la fel, schiţat. Essande reveni, urmată de Naris şi Sephanie care duceau tăvi cu împletituri, pe una aflându-se un ceainic din argint în formă de leu şi ceşcuţe verzi din porţelan al Oamenilor Mării, iar pe cealaltă, cupe din argint şi o carafă cu gât lung plină cu vin care emana aroma mirodeniilor. Toate acceptară vinul, în afară de Elayne, care nu prea avea de ales. Ea se uită în ceaşca cu ceai şi oftă. Putea vedea limpede fundul ceştii. Dacă tot îl făceau atât de slab, mai bine îi dădeau să bea apă!

După o clipă, Aviendha traversă încăperea, îşi puse cupa cu vin pe tava aşezată pe unul dintre bufete şi îşi turnă ceai într-o ceaşcă. Îi făcu un semn din cap Elaynei şi îi oferi un zâmbet compătimitor, dar care sugera, de asemenea, că, de fapt, prefera ceaiul apos în locul vinului. Elayne îi zâmbi la rândul ei, fără să vrea. Surorile-dintâi erau împreună atât la bine, cât şi la rău. Birgitte rânji peste buza cupei din argint, pe care o goli pe jumătate dintr-o înghiţitură. Legătura transmitea amuzamentul ei faţă de irascibilitatea pe care o simţea din partea Elaynei. Aceasta mai transmitea şi durerea ei de cap care nu se diminuase defel. Elayne îşi frecă tâmplele. Ar fi putut insista ca Merilille să o Tămăduiască pe femeie de îndată ce o văzuse. Câteva dintre Femeile Clanului erau mai puternice decât Merilille când venea vorba despre Tămăduire, însă ea era singura soră din palat care avea o putere cât de cât acceptabilă.

– Ai mare nevoie de femei ca să deschidă porţi, zise, dintr-odată, Zaida.

Pe buzele ei pline nu se zărea niciun zâmbet. Nu îi plăcea că vorbise prima.

Elayne sorbi din ceaiul ei amărât, dar nu spuse nimic.

– Poate ar fi pe placul Luminii dacă aș lăsa una sau două dintre Călăuzele Vânturilor aici, continuă Zaida. O vreme.

Elayne își încruntă sprâncenele ca și când ar fi cugetat la vorbele ei. Avea *nevoie* de afurisitele alea de femei și nu doar de una sau două.

– Ce ceri în schimb? întrebă ea în cele din urmă.

– O milă pătrată de pământ lângă Râul Erinin. E un pământ roditor, cred. Nici mlăștinos, nici bâltos. Va fi pământul neamului Atha'an Miere de-a pururi. Vor fi respectate legile noastre, nu ale Andorului, adăugă ea ca și cum acesta ar fi fost un gând ulterior care nici nu merita a fi pomenit.

Elayne se înecă cu ceaiul. Neamului Atha'an Miere nu îi plăcea să părăsească marea, nu îi plăcea să fie departe de ea. Iar Zaida cerea să i se dea pământ la o mie de mile depărtare de cea mai apropiată apă sărată? Ba mai mult, cerea să îi fie dăruit în totalitate. Cairhieninii și murandianii, până și altaranii vărsaseră sânge ca să pună mâna pe o bucată din Andor, iar andoranii vărsaseră sânge ca să îi alunge. Cu toate acestea, o milă pătrată era o suprafață mică și reprezenta un preț mic pentru a asigura proviziile pentru Caemlyn. Nu că i-ar fi dezvăluit acest lucru Zaidei. Iar dacă Oamenii Mării începeau să facă negoț direct în Andor, bunurile Andorului puteau fi transportate oriunde navigau Oamenii Mării, adică peste tot în lume. Cu siguranță că Zaida știa deja acest lucru, însă nu avea rost ca Elayne să o lase să știe că se gândise la asta. Legătura cu Străjerul o îndemna să fie cu băgare de seamă, dar existau momente când trebuia să fie îndrăzneață, iar Birgitte ar fi trebuit să știe asta mai bine decât oricine.

– Uneori, ceaiul coboară pe calea greșită. Nu era o minciună; doar o încercare de eschivă. Pentru o milă pătrată din Andor, merit mai mult de două Călăuze ale Vânturilor. Atha'an

Miere au primit douăzeci de profesoare şi mai multe care i-au ajutat să folosească Globul Vânturilor, iar când acestea vor pleca, vei primi alte douăzeci în locul lor. Ai cu tine douăzeci şi una de Călăuze ale Vânturilor. Pentru o milă din Andor, ar trebui să le primesc pe toate cele douăzeci şi una şi douăzeci şi una în locul lor atunci când acestea vor pleca, atâta vreme cât Aes Sedai îi învaţă pe Oamenii Mării. Era mai bine să nu o lase pe femeie să creadă că acesta era modul ei de a respinge oferta propusă. Firește, taxele vamale vor fi aplicate tuturor bunurilor care vor fi transportate din acest ţinut în Andor.

Zaida îşi duse cupa din argint la buze, iar când o coborî, schiţă cel mai discret zâmbet. Elaynei i se păru că era mai degrabă un zâmbet de uşurare decât unul triumfător.

– Bunurilor care vor intra în Andor, dar nu şi bunurilor care vor fi transportate pe râu spre ţinutul nostru. Aş putea lăsa trei Călăuze ale Vânturilor. Pentru o jumătate de an, să zicem. Acestea nu vor fi folosite în lupte. Nu voi îngădui ca oamenii mei să moară pentru tine şi nu voi îngădui ca alţi andorani să fie furioşi pe noi pentru că Oamenii Mării i-au ucis pe câţiva de-ai lor.

– Li se va cere doar să deschidă porţi, zise Elayne, dar va trebui să le deschidă unde voi cere eu.

Lumină! De parcă ar fi avut de gând să folosească Puterea Supremă ca pe o armă! Oamenii Mării făceau asta fără să stea pe gânduri, însă ea încerca din răsputeri să se poarte cum îi cerea Egwene, ca şi când ar fi depus deja cele Trei Legăminte. Şi-apoi, dacă ar fi aruncat în aer folosind *saidarul* taberele ridicate în afara zidurilor sau dacă ar fi îngăduit altcuiva s-o facă, niciuna dintre Casele din Andor nu ar mai fi sprijinit-o.

– Trebuie să rămână până când îmi voi fi asigurat coroana, fie că asta se va întâmpla într-o jumătate de an sau mai mult.

Coroana ar fi trebuit să fie a ei într-un timp mai scurt de-atât, dar, după cum spunea bătrâna ei dădacă Lini, trebuia

să numeri prunele pe care le aveai în coş, nu pe cele din pom. Însă, odată ce primea coroana, ea nu mai avea nevoie de Călăuzele Vânturilor care să aducă provizii în oraş. Adevărul fie spus, ea s-ar fi bucurat să le vadă plecând.

– Trei nu sunt de-ajuns. Vei avea nevoie de Shielyn, căci ea este Călăuza Vânturilor şi îţi aparţine. Pe restul le voi păstra eu.

Medalioanele de pe lanţul Zaidei zornăiră încet când aceasta scuturã din cap.

– Talaan şi Metarra sunt încă ucenice. Trebuie să îşi reia pregătirea. Celelalte au şi ele îndatoriri. M-aş putea lipsi de patru până când coroana îţi va fi asigurată.

De-acolo, nu fu decât o chestiune de negociere. Elayne nu se aşteptase niciodată să le păstreze pe ucenice, iar Clanurile Stăpânelor Valurilor nu se puteau lipsi de Călăuzele Vânturilor lor, lucru la care ea se aşteptase. Cele mai multe dintre Stăpânele Valurilor foloseau Călăuzele Vânturilor şi Spadasinii ca pe nişte sfătuitori apropiaţi şi nu ar fi renunţat atât de uşor la ei, aşa cum nu ar fi renunţat nici ea la Birgitte. Zaida încercă să le excludă şi pe celelalte, cum erau Călăuzele Vânturilor care slujeau pe cele mai mari vase, cum erau *rakeri* şi *skimmeri*, însă acest lucru ar fi descalificat pe loc un număr mare al acestora, iar Elayne refuză. Ea refuză şi să renunţe la anumite cereri dacă Zaida nu făcea alte oferte. Ceea ce femeia acceptă încet, mârâind la fiecare concesie făcută. Însă nu pe-atât de încet cum s-ar fi aşteptat Elayne. Era limpede că Stăpâna Valurilor avea la fel de multă nevoie de această înţelegere cum avea Elayne nevoie de aceste femei care puteau deschide porţi.

– Pe Lumină, am căzut de-acord, reuşi ea să spună în cele din urmă, sărutându-şi vârful degetelor de la mâna dreaptă şi aplecându-se în faţă ca să le lipească de buzele Zaidei.

Aviendha rânji, vădit impresionată. Birgitte păstră aceeaşi expresie calmă, însă legătura cu ea transmitea faptul că îi venea greu să creadă că Elayne izbutise cu atâta uşurinţă.

– Am căzut de-acord, pe Lumină! murmură Zaida.

Elayne îi simţi degetele pe buzele ei grele şi aspre, deşi femeia nu mai trăsese de parâme de mulţi ani. Aceasta părea destul de mulţumită pentru o femeie care renunţase la nouă dintre cele paisprezece Călăuze ale Vânturilor care fuseseră obiectul negocierii. Elayne se întrebă câte dintre cele nouă erau femei ale căror corăbii fuseseră distruse de Seanchani în Ebou Dar. Pierderea unei corăbii era mare lucru printre Atha'an Miere, indiferent de motiv, şi poate un motiv suficient pentru a-ţi dori să mai stai o vreme departe de casă. Nu avea importanţă.

Chanelle părea tristă, ţinându-şi mâinile tatuate pe genunchii acoperiţi cu pantalonii roşii de brocart, însă nu pe-atât de tristă cum te-ai fi aşteptat de la o femeie din neamul Oamenilor Mării care era nevoită să zăbovească pe uscat o vreme. Ea avea să fie căpetenia Călăuzelor Vânturilor care urmau să rămână şi nu îi plăcea că Zaida acceptase ca ea să dea ascultare poruncilor Elaynei şi ale Birgittei. Oamenii Mării nu mai aveau voie să se plimbe prin palat ca şi când acesta le-ar fi aparţinut şi nu le era îngăduit să emită pretenţii în stânga şi-n dreapta. Totuşi, Elayne bănuia că Zaida venise la această întâlnire ştiind că le va lăsa în urmă pe câteva din grupul ei, iar Chanelle venise ştiind că ea avea să le poruncească. Nici acest lucru nu prea avea importanţă, aşa cum nu avea importanţă nici ce avantaje nădăjduia să obţină Zaida atunci când avea să devină Stăpâna Corăbiilor. Era limpede ca bună ziua că întrevedea câteva avantaje. Tot ceea ce conta era faptul că locuitorii din Caemlyn nu mai mureau de foame. Asta şi... *afurisitul* acela de far care strălucea puternic în apus. Nu, ea avea să fie regină, nu putea fi o fătucă zănatică. Doar Caemlyn şi Andor *puteau* avea importanţă.

CAPITOLUL 13

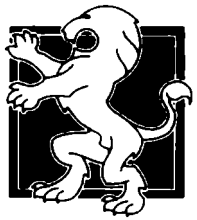

Primii Înscăunaţi

Zaida şi cele două Călăuze ale Vânturilor ieşiră din apartamentul Elaynei, graţioase şi aparent fără să se grăbească, însă la fel de puţin ceremonios cum intrară, urându-i Elaynei ca Lumina să o lumineze şi să o ocrotească. Pentru Atha'an Miere, această atitudine era aproape ca şi când ar fi plecat fără să rostească un cuvânt. Elayne hotărî că dacă Zaida avea, într-adevăr, de gând să devină următoarea Stăpână a Corăbiilor, femeia avea o rivală căreia nădăjduia să i-o ia înainte. Poate ar fi fost bine pentru Andor dacă Zaida urca pe tronul neamului Atha'an Miere sau cum l-o fi numind Oamenii Mării; cu sau fără acea înţelegere, ea avea să ştie mereu că Andorul o ajutase, iar asta trebuia să însemne un lucru bun. Însă dacă avea să eşueze, rivala ei urma să ştie, de asemenea, pe cine favorizase Andorul. Totuşi, nu era nimic cert. Prezentul însă era cu totul altceva.

– Nu mă aştept ca un om să se poarte urât cu o ambasadoare, zise ea încet odată ce uşile se închiseseră în urma

femeilor, dar, pe viitor, mă aştept să mă bucur de intimitatea pe care mi-o oferă odăile mele. Nici măcar ambasadoarelor nu le este îngăduit să intre, pur şi simplu. M-aţi înţeles?

Rasoria dădu din cap, cu o expresie impenetrabilă, deşi, după culoarea care i se aprinse în obraji, ea simţi tortura de a le fi lăsat să treacă pe femeile din neamul Oamenilor Mării cu aceeaşi intensitate ca Birgitte, iar legătura... *se zvârcoli*... până când Elayne simţi cum se înroşeşte ea însăşi din cauza unei stânjeneli puternice.

– N-ai greşit cu nimic, dar să nu se mai întâmple. Lumină, acum ziceai că e o neroadă! Nu vom mai vorbi despre asta, zise ea cu severitate.

Of, *arz-o focu'* pe Birgitte *şi* legătura cu ea! Ele *s-ar fi luptat* cu Zaida ca să o oprească, dar umilirea până în măduva oaselor, adăugată durerii de cap a celeilalte femei, era ca şi când ai fi răsucit cuţitul în rană! Iar Aviendha nu avea niciun motiv să zâmbească atât de... *mieros*. Elayne nu ştia când sau cum aflase sora ei că ea şi Birgitte se reflectau uneori una în cealaltă, însă Aviendha considera acest lucru foarte amuzant. Uneori, putea avea un simţ al umorului nemilos.

– Cred că, într-o bună zi, o să vă topiţi una pe cealaltă, zise ea, râzând. Dacă mă gândesc bine, cred că ai făcut deja farsa asta, Birgitte Trahelion.

Birgitte o privi încruntată, îngrijorarea strivind brusc stânjeneala ce se simţea prin legătură, iar privirea ei deveni atât de nevinovată, încât ochii mai că îi ieşeau din orbite.

„Mai bine nu întreb, gândi Elayne. Atunci când pui întrebări, zicea Lini, eşti nevoit să auzi răspunsuri fie că vrei sau nu." Ea nu voia să audă răspunsuri, nu când Rasoria privea cu atenţie plăcile de gresie din faţa ei, iar celelalte femei gărzi din anticameră încercau, fără să reuşească, a se preface că nu trăgeau cu urechea. Ea nu îşi dăduse niciodată seama cât de preţioasă era intimitatea până când nu o pierduse cu totul. Aproape cu totul.

– Mă duc să-mi termin baia acum, zise ea pe un ton calm.

Sânge şi cenuşă, ce farsă îi *făcuse* Birgitte? Ceva ce o făcuse să se... topească? Nu putea avea cine ştie ce însemnătate dacă ea nu ştia încă despre ce era vorba.

Din nefericire, apa din cadă se răcise. Era călduţă, oricum. Ea nu-şi dorea să se scufunde în ea. Ar fi fost minunat dacă ar fi putut să mai stea puţin la înmuiat, însă nu şi dacă era nevoită să aştepte în vreme ce căzile erau golite găleată cu găleată şi umplute din nou cu apă fierbinte. Toţi cei din palat trebuie să fi aflat deja că ea se întorsese, iar Prima Slujnică şi conţopistul-şef trebuie să fi fost nerăbdători să îi dea raportul zilnic. Zilnic, atunci când ea era în oraş, şi de două ori mai nerăbdători, deoarece ea lipsise o zi întreagă. Datoria venea înaintea plăcerii, dacă voiai să domneşti într-o ţară. Şi asta îndoit dacă încercai să câştigi tronul.

Aviendha îşi scoase prosopul de pe cap şi îşi scutură părul, aparent uşurată că nu era nevoită să se scufunde din nou în apă. Se îndreptă spre camera de toaletare, descotorosindu-se de halat înainte să ajungă la uşă, iar până când intrară Elayne şi slujnicele, ea era deja pe jumătate îmbrăcată. După câteva bombăneli, ea îi îngădui lui Naris să termine treaba, deşi nu mai trebuia decât să intre în fusta grea din lână. Ea îi trase o palmă peste mâini slujnicei şi îşi legă singură şireturile cizmelor din piele moale, care îi ajungeau până la genunchi.

Pentru Elayne nu fu atât de uşor. Dacă nu exista vreo chestiune urgentă, Essande se simţea neglijată atunci când Elayne nu se sfătuia cu ea în ceea ce privea alegerea veşmintelor. Când venea vorba despre servitorii apropiaţi, trebuia să păstrezi mereu un echilibru delicat. Fără nicio excepţie, slujnica personală îţi ştia mai multe secrete decât credeai tu că ştie şi te vedea în cele mai rele momente ale tale, morocănoasă, obosită, plângând în pernă, cuprinsă de furie sau îmbufnată. Respectul trebuia să existe şi dintr-o parte şi din cealaltă,

altminteri situaţia devenea imposibilă. Aşadar, Aviendha şedea pe o băncuţă capitonată, îngăduindu-i lui Naris să îi pieptene părul, înainte ca Elayne să aleagă o rochie simplă din lână fină, cenuşie, cu broderii verzi pe gulerul înalt şi pe mâneci, prevăzută cu blană de vulpe neagră pe tiv. Nu că i-ar fi fost foarte greu să se decidă, dar Essande îi aducea rochii din mătase cusută cu perle, sau safire, sau piatra-focului, fiecare cu broderii mai bogate decât cea de dinainte. Nu avea importanţă că tronul nu era încă al ei; Essande voia să o îmbrace în fiecare zi ca pe o regină pregătită pentru o audienţă.

Acest lucru avusese sens pe vremea când, în fiecare zi, veneau delegaţii de negustori care îşi exprimau cererile sau consideraţia faţă de ea, mai ales venetici care nădăjduiau că problemele din Andor nu aveau să le afecteze negoţul. Vechea zicală cum că cine stăpânea peste Caemlyn stăpânea peste Andor nu fusese niciodată adevărată, de fapt, iar în ochii negustorilor, şansele ca ea să câştige tronul scăzuseră odată cu sosirea la porţile oraşului a oştii Arymillei. Puteau număra Casele dispuse de o parte şi de cealaltă la fel de uşor cum puteau număra monedele. Până şi negustorii andorani evitau Palatul Regal acum, ţinându-se departe de Oraşul Interior cât puteau de mult ca să nu creadă careva că fuseseră la Palat, iar bancherii veneau cu capetele ascunse de glugi, în trăsuri anonime. Nimeni nu îi dorea răul, ea ştia asta, şi cu siguranţă nimeni nu voia să o înfurie, aşa cum nimeni nu voia să o înfurie pe Arymilla. Nu acum. Totuşi, bancherii veneau, iar până în acel moment, ea nu auzise ca vreun negustor să vină cu vreo cerere în faţa Arymillei. Acesta ar fi primul semn că lupta pentru o cauză pierdută.

Îi luă de două ori mai mult timp ca să îmbrace rochia decât ar fi trebuit, având în vedere faptul că Essande îi îngăduise Sephaniei să o ajute pe Elayne. Fata respiră greu în tot acest timp, neobişnuită încă să îmbrace pe altcineva şi

temătoare să nu facă vreo greşeală sub privirea Essandei. Mai temătoare decât dacă ar fi făcut o greşeală în faţa stăpânei ei. Asta bănuia Elayne. Această îngrijorare o făcea pe tânăra voinică să fie stângace; această stângăcie o făcea să-şi dea mai multă osteneală; iar această osteneală o făcea să îşi facă mai multe griji în privinţa greşelilor, aşadar, rezultatul fu acela că se mişca mai încet decât o făcuse vreodată bătrâna plăpândă. În cele din urmă însă, Elayne ajunse să şadă în faţa Aviendhei, îngăduindu-i Essandei să îi treacă prin cârlionţi un pieptăn cu dinţi de fildeş. Din punctul de vedere al Essandei, a-i îngădui uneia din fete să treacă poalele peste capul Elaynei sau să îi încheie nasturii era una, iar a-şi asuma riscul ca vreuna din ele să îi încâlcească părul era cu totul altceva.

Însă înainte ca ea să apuce să îi treacă de douăzeci de ori pieptănul prin păr, Birgitte îşi făcu apariţia în prag. Essande pufni, iar Elayne mai.că o vedea pe femeie strâmbându-se în spatele ei. Essande acceptase ca Birgitte să asiste la îmbăiere, deşi fără tragere de inimă, însă camera de toaletare era un sanctuar. În mod surprinzător, Birgitte ignoră privirea dezaprobatoare a slujnicei fără să îi arunce nici măcar o privire împăciuitoare. De obicei, ea se abţinea să nu o împingă pe Essande puţin mai încolo de cum dorea Elayne.

– S-a întors Dyelin, Elayne. A venit însoţită. Primii Înscăunaţi ai Caselor Mantear, Haevin, Gilyard şi Northan.

Dintr-un anume motiv, legătura transmitea o undă de nedumerire şi iritare.

Fie că împărtăşeau durerea de cap sau nu, Elaynei îi venea să sară în sus de bucurie. Dacă Essande nu i-ar fi înfipt pieptănul adânc în păr, ea ar fi făcut-o. Patru! Nu se aşteptase niciodată ca Dyelin să izbutească atât de mult. Nădăjduise, se rugase, dar nu se aşteptase niciodată la asta şi cu siguranţă nu în decurs de o săptămână. Adevărul fie spus, ea fusese convinsă că Dyelin avea să se întoarcă cu mâna goală. Patru

Case o puneau pe picior de egalitate cu Arymilla. Era enervant să se gândească la faptul că se afla „pe picior de egalitate" cu femeia aceea neghioabă, însă acesta era adevărul. Mantear, Haevin, Gilyard şi Northan. De ce nu şi Candraed? Aceasta era cea de-a cincea Casă pe care Dyelin se dusese să o abordeze. Nu. Ea mai avea patru Case şi *nu* avea de gând să se neliniştească din cauza uneia care lipsea.

– Ţine-le companie în salonul mic pentru oaspeţi până vin şi eu, Birgitte.

Salonul mic pentru oaspeţi fusese de-ajuns pentru Zaida – ea nădăjduia că Stăpâna Valurilor nu observase micimea acestuia –, însă patru Prime Înscăunate aveau nevoie de mai mult. Şi spune-i Primei Slujnice să pregătească apartamentele.

Apartamente. Lumină! Va trebui să le scoată repede pe femeile Atha'an Miere dintr-ale lor ca să facă loc. Până când acestea vor pleca, în majoritatea paturilor în care nu dormeau două persoane, vor dormi trei.

– Essande, rochia din mătase verde cu safire, cred. Vreau safire şi în păr. Safire mari.

Birgitte plecă fiind în continuare nedumerită şi supărată. De ce? Doar nu credea că ar fi trebuit să o lase pe *Dyelin* să aştepte din cauza Zaidei? Of, Lumină, acum, ea era nedumerită, deoarece nu înţelegea nedumerirea Birgittei; dacă îngăduiau ca această nedumerire să crească, amândouă aveau să sfârşească prin a se simţi ameţite! Când uşa se închise, Essande se duse la cel mai apropiat şifonier, afişând un zâmbet care ar fi putut fi considerat triumfător.

Privind-o pe Aviendha, care o concediase pe Naris cu pieptenul ei şi care plia o eşarfă cenuşiu-închis ca să îşi lege părul, Elayne zâmbi în sinea ei. Avea nevoie de ceva care să o scoată din acel vârtej.

– Poate ar trebui să porţi mătase şi nestemate măcar de data asta, Aviendha, zise ea pe un ton blând, tachinând-o. Lui

Dyelin nu îi va păsa, firește, dar ceilalți nu sunt obișnuiți cu Aielii. Ar putea crede că mă distrez cu un ajutor de grădjar.

Ea intenționase să facă o glumă – se tachinau mereu una pe cealaltă atunci când venea vorba despre veșminte, iar Dyelin se uita chiorâș la Aviendha indiferent cu ce era îmbrăcată aceasta –, însă sora ei se uită încruntată la șifonierele înșirate de-a lungul peretelui, apoi încuviință din cap și puse eșarfa lângă ea pe băncuța capitonată.

– Doar ca să îi impresionez cum se cuvine pe acești Primi Înscăunați. Să nu crezi c-am să fac asta tot timpul. Îți fac o favoare.

Pentru cineva care făcea, pur și simplu, o favoare, ea privi cu mare interes veșmintele pe care Essande le scoase din șifonier înainte să aleagă o rochie bleumarin din catifea cu dungi verzi și o plasă argintie care să îi țină părul. Acestea erau veșmintele ei, croite pentru ea, însă, de când ajunsese în Caemlyn, le evitase de parcă acestea ar fi colcăit de păianjeni ucigași. Mângâind mânecile, șovăi de parcă s-ar fi răzgândit, apoi, în cele din urmă, îi îngădui lui Naris să îi încheie nasturii micuți din perle. Ea refuză smaraldele pe care i le oferi Elaynei și care s-ar fi potrivit de minune cu rochia, păstrându-și colierul din argint cu medalion în formă de fulg de nea și brățara grea din fildeș, apoi, în ultima clipă, își prinse pe umăr broșa din chihlimbar în formă de broască-țestoasă.

– Nu se știe niciodată când ar putea fi de folos, zise ea.

– Paza bună trece primejdia rea, fu de acord Elayne. Culorile astea te prind de minune.

Era adevărat, iar Aviendha se îmbujoră. Dacă o complimentai cât de bine trăgea cu arcul sau cât de repede putea fugi, ea zicea că era datoria ei, dar încă nu reușise să se obișnuiască cu faptul că era frumoasă. Ea reușise să ignore acest lucru până de curând.

Essande dădu dezaprobator din cap, neştiind că broşa aceea era un *angreal*. Chihlimbarul nu se potrivea cu catifeaua albastră. Sau o fi fost din cauza cuţitului cu mâner de corn al Aviendhei pe care aceasta îl vârî în spatele cingătorii din catifea verde. Femeia cu părul alb se asigură că Elayne avea la ea un pumnal mic cu safire incrustate pe teacă şi pe mâner, care atârna de cureaua din fire de aur împletite. Totul trebuia să fie perfect pentru a obţine aprobarea Essandei.

Rasoria tresări când Aviendha intră în anticameră, îmbrăcată în rochia din catifea cu guler înalt. Femeile gărzi nu o mai văzuseră niciodată purtând altceva decât veşmintele Aiel. Aviendha se încruntă de parcă acestea ar fi râs şi apucă cu fermitate mânerul cuţitului, dar, din fericire, atenţia îi fu distrasă de o tavă acoperită cu o bucată de pânză care se afla pe măsuţa de lângă perete. Elaynei îi fusese adus prânzul în vreme ce ele se îmbrăcau. Înlăturând bucata de pânză cu dungi albastre, Aviendha încercă să o convingă pe Elayne să mănânce, zâmbind şi scoţând în evidenţă cât de dulce trebuia să fie tocăniţa din prune uscate şi exclamând când văzu bucăţile de carne de porc din terciul grăunţos. Acestea semănau cu nişte aşchii. Rasoria îşi drese glasul şi zise că un foc bun ardea în şemineul din salonul mare al apartamentului. Ar fi fost mai mult decât bucuroasă să ducă acolo tava pentru domniţa Elayne. Toate încercau să se asigure că Elayne mânca cum se cuvine, indiferent ce înţelegeau ele prin „se cuvine", însă era de-a dreptul ridicol. Tava stătuse acolo de ceva vreme. Terciul se întărise şi ar fi rămas lipit de castron dacă ea l-ar fi întors cu susul în jos!

Era aşteptată de Primii Înscăunaţi ai celor patru Case, iar aceştia stătuseră de-ajuns. Ea sublinie acest lucru, însă se oferi să le îngăduie celor două să mănânce dacă erau flămânde. De fapt, ea lăsă să se înţeleagă că insista ca ele să mănânce. Acesta cuvinte fură îndeajuns ca să o facă pe

Aviendha să tresară şi să lase să cadă bucata de pânză peste tavă, iar Rasoria nu mai irosi nici ea timpul.

Deşi avea de străbătut o distanţă scurtă de-a lungul coridorului răcoros până la salonul pentru oaspeţi, iar singurele lucruri care se mişcau, în afară de ele, erau tapiseriile de iarnă care se clinteau din cauza curenţilor de aer de pe coridor, femeile gărzi formară un cerc în jurul Elaynei şi Aviendhei, fiind cu ochii în patru de parcă s-ar fi aşteptat la Troloci. Elayne abia reuşi să o convingă pe Rasoria că nu era nevoie să cerceteze salonul înainte să intre ea. Femeile gărzi îi slujeau şi îi ascultau poruncile, însă juraseră să o ţină în viaţă şi puteau fi încăpăţânate atunci când venea vorba despre această ultimă îndatorire tot aşa cum era Birgitte atunci când trebuia să se hotărască dacă era Străjer, Căpitan-General sau soră mai mare. Cel mai probabil, după cele întâmplate cu Zaida, Rasoria ar fi dorit ca seniorii şi domniţele care aşteptau înăuntru să îşi fi predat armele! Se prea putea ca ameninţarea cu terciul să fi avut, de asemenea, rolul ei. Totuşi, după câteva cuvinte de împotrivire, Elayne şi Aviendha pătrunseră prin cadranul larg al uşii împreună şi neînsoţite. Însă sentimentul de satisfacţie al Elaynei nu dură prea mult.

Salonul era mare, menit să găzduiască în confortul său zeci de oameni. Era un spaţiu cu lambriuri negre, prevăzut cu covoare care acopereau pardoseala din gresie şi cu jilţuri aşezate în formă de potcoavă în faţa unui şemineu mare din marmură albă, cu inserţii fine şi roşii. Aici, demnitarii importanţi puteau fi primiţi cu mai multe onoruri decât o audienţă înaintea tronului, deoarece era un spaţiu mai intim. Limbile de foc ce se prelingeau de-a lungul buştenilor din vatră abia dacă reuşiseră să alunge răcoarea din aer, însă cu siguranţă nu acesta era motivul pentru care Elayne avea senzaţia că tocmai primise un pumn în stomac. Acum înţelegea nedumerirea Birgittei.

Când intrară, Dyelin se întoarse de la şemineu, unde îşi încălzea mâinile. O femeie cu trăsături aspre, cu linii fine în colţurile ochilor şi şuviţe cărunte în păru-i bălai, ea nu aşteptase să se schimbe când ajunsese la palat, purtând în continuare rochia cenuşiu-închis de călărie, ce avea pe tiv câteva pete căpătate pe timpul drumului. Salută printr-o simplă înclinare a gâtului şi o uşoară îndoire a genunchilor, însă nu intenţiona să pară lipsită de politeţe. Dyelin ştia cine era ea la fel de sigur cum ştia şi Zaida – singura podoabă a ei era agrafa mică din aur de pe umăr, reprezentând Bufniţa şi Stejarul Casei Taravin, declaraţia clară că Înalta Înscăunată a Casei Taravin nu avea nevoie de alte dovezi. Cu toate acestea, ea aproape că îşi pierduse viaţa ca să îşi dovedească loialitatea faţă de Elayne.

– Domniţă Elayne, zise ea pe un ton formal, sunt onorată să ţi-l prezint pe Seniorul Perival, Primul Înscăunat al Casei Mantear.

Un băieţandru frumuşel, cu părul bălai, care purta o haină simplă, albastră îşi întoarse repede capul de la caleidoscopul cu patru tuburi prin care privise, aşezat pe un podium aurit mai înalt decât el. Ţinea în mână o cupă argintie, iar Elayne nădăjduia din tot sufletul ca aceasta să nu fi conţinut vin, iar dacă conţinea, atunci să fi fost îndoit cu apă. Pe una dintre măsuţe se aflau câteva tăvi pline cu carafe şi cupe, precum şi un ceainic ornat despre care ea ştia că mai bine ar fi conţinut apă.

– Încântat, Domniţă Elayne, îngână el, îmbujorându-se şi reuşind să facă o plecăciune credibilă în ciuda stângăciei cu care îşi aranjă sabia prinsă la cingătoare. Arma părea mult prea lungă pentru el. Casa Mantear sprijină Casa Trakand.

Ea răspunse zăpăcită plecăciunii lui, răsfirându-şi mecanic poalele.

– Domniţa Catalyn, Prima Înscăunată a Casei Haevin, continuă Dyelin.

– Elayne, şopti tânăra cu ochii negri de lângă ea, atingându-şi poalele despicate de un verde-închis şi făcând o plecăciune aproape imperceptibilă care ar fi trebuit, probabil, să treacă drept reverenţă, deşi, poate, tânăra doar intenţionase să o imite pe Dyelin.

Sau poate voia să evite să îşi înţepe bărbia în broşa mare de smarald de pe gulerul înalt al rochiei, Ursul Albastru al Casei Haevin. Părul îi era prins într-o plasă argintie, lucrată şi ea cu Ursul Albastru, iar pe deget purta un inel lung, incrustat cu acest sigiliu. Puţin cam mândră de Casa ei, poate. În ciuda aerului de superioritate pe care îl emana, ea era femeie doar din politeţe, căci obrajii îi erau încă bucălaţi ca ai unui copilaş.

– Casa Haevin sprijină Casa Trakand. E limpede, altminteri nu m-aş fi aflat aici.

Dyelin strânse uşor din buze şi îi aruncă fetei o privire aspră pe care Catalyn nu păru să o observe.

– Seniorul Branlet, Primul Înscăunat al Casei Gilyard.

Un alt băieţandru, acesta cu cârlionţi negri şi neascultători, cu broderii verzi cu auriu pe mâneci, care îşi puse în grabă cupa cu vin pe o măsuţă de parcă s-ar fi simţit stânjenit că o ţinea în mână. Ochii albaştri erau prea mari pentru faţa lui şi fu cât pe ce să se împiedice de sabie când făcu o plecăciune.

– Am plăcerea să spun că şi Casa Gilyard sprijină Casa Trakand, domniţă Elayne.

Pe la mijlocul frazei, vocea lui tremurătoare deveni groasă şi se îmbujoră încă şi mai tare decât Perival.

– Şi Seniorul Conail, Primul Înscăunat al Casei Northan.

Conail Northan zâmbi peste buza cupei argintii. Înalt şi zvelt, purtând o haină cenuşie cu mâneci prea scurte pentru a-i acoperi încheieturile osoase, el avea un zâmbet cuceritor, ochi căprui şi veseli şi un nas ce aducea cu ciocul unui vultur.

– Am tras la sorți pentru ordinea în care să fim prezentați, iar eu am tras paiul cel mai scurt. Casa Northan sprijină Casa Trakand. Nu putem îngădui ca o prostuță cum e Arymilla să urce pe tron.

Se descurca bine cu sabia și măcar ajunsese la vârsta majoratului, însă dacă avea mai multe luni peste șaisprezece ani, Elayne era gata să îi mănânce cizmele cu marginile întoarse *cu tot cu* pintenii din argint.

Tinerețea lor nu era o surpriză, firește, însă ea se așteptase să vadă alături de Conail un cap cărunt care să îl sfătuiască atât pe el, cât și pe ceilalți să îi pună pe tutorii lor să le păzească spatele. În încăpere nu mai era nimeni în afară de Birgitte, care stătea în fața ferestrelor înalte și arcuite, cu brațele încrucișate pe piept. Lumina puternică a soarelui amiezii care pătrundea prin sticla transparentă montată în oberliht o făcea să semene cu o siluetă a neplăcerii.

– Casa Trakand vă urează bun venit tuturor, eu vă urez bun venit tuturor, zise Elayne, ascunzându-și consternarea. Nu voi uita de sprijinul vostru, Casa Trakand nu va uita.

O urmă din consternarea ei se furișă la vedere, căci Catalyn strânse din buze, iar ochii îi scăpărau.

– Am trecut de vârsta la care să am nevoie de tutelă, după cum prea bine știi, Elayne, zise ea cu o voce rigidă. Unchiul meu, Seniorul Arendor, mi-a spus cu ocazia Sărbătorii Luminilor că sunt pregătită cum n-am mai fost vreodată și că voi avea frâu liber peste un an. Adevărat, cred că a vrut să aibă mai mult timp liber ca să meargă la vânătoare cât încă mai poate. A iubit întotdeauna vânătoarea și este destul de înaintat în vârstă.

Și din nou nu observă căutătura încruntată a lui Dyelin. Arendor Haevin și Dyelin erau cam de aceeași vârstă.

– Nici eu nu am tutore, zise Branlet nesigur, cu o voce aproape la fel de pițigăiată ca a lui Catalyn.

Dyelin îi zâmbi compătimitor şi îi înlătură părul de pe frunte. Acesta căzu imediat la loc.

– Mayv călărea singură, cum îi plăcea s-o facă, iar calul ei a călcat în vizuina unui popândău, explică ea încet. Până când a fost găsită, a fost prea târziu. Au existat unele... discuţii... referitoare la cine să îi ia locul.

– S-au certat vreme de trei luni, bombăni Branlet. Pentru o clipă, el păru mai tânăr decât Perival, un băieţandru care încerca să-şi găsească drumul fără să aibă pe cineva care să îl îndrume. N-ar trebui să spun nimănui asta, dar ţie îţi pot spune. Vei fi Regina.

Dyelin îşi puse o mână pe umărul lui Perival, iar el îşi îndreptă spatele, cu toate că era mai scund decât ea.

– Seniorul Willin l-ar fi însoţit aici pe Seniorul Perival, dar vârsta înaintată l-a ţinut la pat. Timpul ne vine tuturor de hac, în cele din urmă. Ea îi aruncă din nou o privire lui Catalyn, dar fata o privea acum cu atenţie pe Birgitte, cu buzele ţuguiate. Willin mi-a spus să-ţi spun că îţi transmite urări de bine şi, de asemenea, pe cineva pe care îl consideră fiul său.

– Unchiul Willin mi-a spus să susţin onoarea Casei Mantear şi a Andorului, zise Perival, serios aşa cum putea fi un copil. Mă voi strădui, Elayne. Ne voi strădui din răsputeri.

– Sunt convinsă că vei reuşi, îi spuse Elayne, îngăduind puţină căldură în vocea ei.

Ea voia să îi alunge pe toţi şi să îi adreseze lui Dyelin câteva întrebări la subiect, însă nu putea face asta. Nu imediat. Indiferent ce vârstă aveau, toţi erau Primi Înscăunaţi ai unor Case puternice, iar ea trebuia să le ofere ceva de băut şi să facă conversaţie înainte ca aceştia să meargă să îşi schimbe hainele de călătorie.

– Ea este, într-adevăr, Căpitanul-General al Gărzilor Reginei? întrebă Catalyn când Birgitte îi întinse Elaynei o ceaşcă din porţelan albastru cu apă fierbinte, uşor înnegrită.

Fata vorbi de parcă Birgitte nu s-ar fi aflat acolo. Birgitte își arcui o sprânceană înainte să plece, însă Catalyn părea să aibă harul de a nu vedea ceea ce nu voia să vadă. Cupa cu vin din mâna ei durdulie emana dulceața pregnantă a mirodeniilor. În ceaiul amărât al Elaynei nu era nici măcar o picătură de miere.

– Da, și Străjerul meu pe deasupra, răspunse ea.

Politicos. Pregătită cum nu va fi niciodată! Probabil că fata îl luase ca pe un compliment. Merita câteva lovituri de nuia pentru obrăznicia ei, însă nu îi puteai aplica lovituri de nuia unei Prime Înscăunate. Nu atunci când aveai nevoie de sprijinul ei.

Catalyn își îndreptă ochii spre mâinile Elaynei, însă inelul cu Marele Șarpe nu schimbă nimic în expresia rece de pe fața ei.

– Ți-au dat ăsta? N-am auzit să fi fost făcută Aes Sedai. Am crezut că Turnul Alb te-a trimis acasă. Atunci când a murit mama ta. Sau, poate, din cauza problemelor despre care am auzit că există în Turn. Imaginați-vă, surorile Aes Sedai sfădindu-se ca niște precupețe în piață. Dar cum poate fi General *sau* Străjer fără sabie? Oricum, mătușa mea Evelle zice că femeile ar trebui să lase sabia în seama bărbaților. Nu-ți potcovești singur calul când ai un potcovar, nici nu-ți macini singur grânele atunci când ai un morar.

Erau, fără îndoială, vorbele domniței Evelle.

Elayne își controlă expresia de pe față, ignorând insultele voalate.

– Oastea *este* sabia unui General, Catalyn. Gareth Bryne zice că un General care folosește un alt tăiș și-a greșit meseria.

Nici acest nume nu păru să o impresioneze. Copiii minerilor din Munții de *Negură* știau numele lui Gareth Bryne!

Aviendha veni lângă Elayne, zâmbind de parcă ar fi fost încântată că avea ocazia să vorbească cu fata.

– Săbiile n-au niciun folos, zise ea, cu o voce mieroasă.

Mieroasă! Aviendha! Elayne nu își dăduse seama până atunci că sora ei se putea preface cu atâta pricepere. Ținea în mână o cupă cu vin fiert. Ar fi fost prea mult să se aștepte ca ea să continue să bea ceai amar doar din dragoste de soră.

– Ar trebui să înveți să mânuiești sulița. Dar și cuțitul, și arcul. Birgitte Trahelion ți-ar putea scoate ochii cu săgeata de la două sute de pași. Poate trei sute.

– Sulița? zise Catalyn încet. Apoi pe un ton oarecum îndoielnic. *Ochii mei?*

– Nu ai cunoscut-o pe sora mea, zise Elayne. Aviendha, domnița Catalyn Haevin. Catalyn, Aviendha din ginta Nouă Văi a clanului Taardad.

Poate că ar fi trebuit să înceapă prezentările invers, dar Aviendha *era* sora ei și până și o Primă Înscăunată trebuia să se mulțumească cu a fi prezentată surorii Domniței-Moștenitoare.

– Aviendha este Aiel. Învață ca să devină Înțeleaptă.

La început, fata neghioabă rămase cu gura căscată, bărbia coborându-i din ce în ce mai mult la auzul fiecărui cuvânt până când rămase cu ochii căscați ca ai unui pește. Foarte mulțumitor. Aviendha îi oferi Elaynei un mic zâmbet, în ochii ei verzi scânteind aprobarea peste buza cupei. Deși Elayne își păstră figura serioasă, vru să îi zâmbească la rândul ei.

Ceilalți fură mai ușor de suportat, mai puțin enervanți. Perival și Branlet erau timizi, aceasta fiind prima oară când se aflau în Caemlyn, cu atât mai puțin în Palatul Regal, și abia dacă rosteau două vorbe dacă cineva nu le scotea de la ei. Conail fu de părere că pretenția Aviendhei de a fi Aiel era o glumă, iar ea fu cât pe ce să îi vâre pumnalul în piept pentru că râsese cu poftă, dar, din fericire, el consideră o glumă și acest gest. Aviendha afișă o expresie atât de calmă, încât ai fi zis că era o Înțeleaptă dacă ar fi purtat veșmintele obișnuite; îmbrăcată în catifea, ea semăna foarte mult cu o domniță de

la Curte indiferent cât de mult își pipăia pumnalul. Branlet continua să o privească cu coada ochiului pe Birgitte. Elayne avu nevoie de ceva timp ca să își dea seama că el o urmărea cum păşea în cizmele cu tocuri – pantalonii aceia bufanți îi erau destul de strâmți pe şolduri –, însă doar oftă. Din fericire, Birgitte nu băgă de seamă acest lucru, căci Elayne ar fi simțit prin legătură chiar dacă femeia ar fi încercat să ascundă asta. Birgittei îi plăcea atunci când bărbații o priveau. Bărbații în toată firea. Nu i-ar fi fost de niciun folos Elaynei dacă Străjerul ei i-ar fi tras o palmă peste fund lui Branlet.

Îndeosebi, ei voiau să știe dacă Reanne Corly era Aes Sedai. Niciunul dintre cei patru nu mai văzuseră o soră, însă credeau că ea trebuia să fie una din moment ce putea conduce Puterea şi îi putea face pe ei şi pe oştenii lor să străbată sute de mile într-un singur pas. Era momentul potrivit să se folosească de eschivare fără a minți, ajutată de inelul cu Marele Şarpe pe care îl avea pe deget. O minciună ar fi întinat de la bun început relația cu cei patru, însă nu avea rost să spere că zvonurile despre ajutorul surorilor Aes Sedai nu vor ajunge la Arymilla, în vreme ce adevărul s-ar fi răspândit nestingherit. Firește, toți patru erau nerăbdători să îi spună câți oşteni aduseseră cu ei, peste trei mii, aproape jumătate din ei oşteni cu arbalete şi halebarde care s-ar fi dovedit folositori mai ales pe metereze. Era o forță considerabilă pe care cele patru Case o strânseseră la chemarea lui Dyelin, însă niciuna dintre Case nu dorea să își lase nepăzit Primul Înscăunat în astfel de vremuri. Răpirea nu era o noutate atunci când tronul era pus sub semnul întrebării. Însuşi Conail spuse asta, râzând; părea să găsească totul foarte amuzant. Branlet încuviință din cap şi își trecu o mână prin păr. Elayne se întrebă câți dintre numeroşii lui unchi, mătuşi şi verişori ştiau că el era plecat şi ce aveau să facă atunci când urmau să afle.

– Dacă Dyelin ar fi vrut să mai aştepte câteva zile, zise Catalyn, aş fi putut aduce mai mult de o mie două sute de oşteni. Era pentru a treia oară când ea reuşise să sublinieze faptul că adusese de departe cea mai mare oaste. Le-am dat de veste tuturor Caselor loiale Casei Haevin.

– La fel şi eu, tuturor Caselor loiale Casei Northan, adăugă Conail, zâmbind, firește. Poate că Northan nu reuşeşte să strângă la fel de mulţi oşteni ca Haevin sau Trakand – sau Mantear, zise el, făcând o plecăciune în faţa lui Perival, dar oricine urcă pe cal la chemarea Vulturilor luptă pentru Caemlyn.

– Nu vor călări prea iute pe timp de iarnă, zise încet Perival. Surprinzător, din moment ce nimeni nu i se adresase. Cred că indiferent ce vom face, va trebui să o facem cu ce avem acum.

Conail râse, îşi puse o mână pe umărul flăcăului şi îi spuse să se înveselească, deoarece toţi aceia care aveau inimă erau în drum spre Caemlyn ca să o sprijine pe domniţa Elayne, însă Elayne îl privi cu foarte mare atenţie pe Perival. Ochii lui albaştri îi întâlniră pe ai ei pentru o clipă fără să clipească, înainte ca el să îşi coboare privirea ruşinat. O fi fost el doar un băieţandru, dar ştia în ce se băgase mai bine decât Conail sau Catalyn, care începu să le spună din nou câţi oşteni adusese ea *şi* câţi alţii mai putea chema Casa Haevin, de parcă cei de faţă, în afară de Aviendha, nu ar fi ştiut *exact* câţi oameni răspundeau la chemarea Casei, oşteni în pregătire şi fermieri care mânuiseră halebarda sau lancea în vreo bătălie şi săteni care puteau fi recrutaţi la nevoie. Oricum, foarte aproape de numărul exact. Seniorul Willin făcuse o treabă bună cu Perival. Acum, ea trebuia să aibă grijă ca aceasta să nu se irosească.

În cele din urmă, veni vremea să se sărute. Branlet se înroşi până la rădăcina părului, Perival clipi sfios atunci când Elayne se aplecă spre el, iar Conail făgădui să nu se

mai spele niciodată pe obraz. Catalyn îi dădu Elaynei un pupic surprinzător de şovăitor, ca şi cum şi-ar fi dat seama că tocmai consimţise că Elayne îi era superioară, dar, după o clipă, ea încuviinţă din cap, mândria nestrămutată învelind-o ca o mantie. Odată ce toţi patru fură daţi în grija slujnicelor şi a servitorilor care urmau să îi conducă în apartamentele lor pe care Elayne nădăjduia că Prima Slujnică avusese timp să le pregătească, Dyelin îşi umplu din nou cupa cu vin şi se aşeză pe unul dintre jilţurile cu spătar înalt şi sculptat şi oftă obosită.

– Am făcut o treabă bună săptămâna asta cum n-am mai făcut niciodată, dacă îmi este îngăduit a spune. Am scăpat pe loc de Candraed. N-am crezut niciodată că Danine va reuşi să ia o hotărâre şi n-a fost nevoie decât de un ceas ca să-mi dea dreptate, deşi am fost nevoită să zăbovesc trei ceasuri, încercând să nu o supăr. Cred că femeia stă în pat până la amiază pentru că nu este în stare să se hotărască pe ce parte a saltelei să se dea jos din pat! Ceilalţi au priceput fără prea multe argumente convingătoare. Nimeni care are un dram de minte nu vrea să riște ca Arymilla să pună mâna pe tron.

Pentru o clipă, ea privi încruntată cupa cu vin, apoi o privi fix pe Elayne. Femeia nu şovăia niciodată să spună ce gândea, fie că credea sau nu că Elayne ar fi de acord, şi era limpede că nu intenţiona să facă asta nici în acel moment.

– Poate-am greşit când am lăsat să se creadă că Femeile Clanului sunt Aes Sedai, oricât de mult am închis ochii în legătura cu treaba asta. Poate că cerem prea mult de la ele, iar asta ne pune în primejdie. În dimineaţa asta, dintr-un motiv pe care eu nu-l pricep, Jupâneasa Corly se zgâia şi stătea cu gura căscată ca o ţărăncuţă venită la oraş. Cred că a fost cât pe ce să nu mai reuşească să deschidă poarta ca să ne aducă aici. Ce minunat ar fi fost: toată lumea încolonată să intre călare printr-o gaură în aer care nu s-ar fi materializat

niciodată. Ca să nu mai pomenesc că aș fi rămas în compania lui Catalyn numai Lumina știe câtă vreme. Ce copilă odioasă! E ageră la minte, dacă s-ar ocupa cineva de ea vreo câțiva ani, dar are limba de două ori mai veninoasă decât orice Haevin.

Elayne scrâșni din dinți. Știa cât de tăioși puteau fi cei din Casa Haevin. Toată familia se *mândrea* cu asta! Era limpede că și Catalyn se mândrea. Ea obosise să mai explice ce o putea înspăimânta în vremurile acelea pe orice femeie care putea conduce. Obosise să i se reamintească ceea ce încerca să ignore. *Afurisita* aceea de lumină strălucea în continuare la apus, un lucru de-a dreptul imposibil dacă te gândeai cât era de mare și de cât timp dura. Strălucea de ore bune! *Oricine* conducea de atâta vreme fără odihnă *trebuia* să fi căzut lat de epuizare deja. Iar afurisitul de Rand al'Thor se afla acolo, chiar în mijloc. Era convinsă de asta! El era în viață, însă asta nu o făcea decât să își dorească să îi tragă o palmă peste față pentru că o făcea să treacă prin chinul acela. Ei bine, fața *lui* nu era acolo, dar...

Birgitte își trânti atât de tare cupa din argint pe o măsuță, încât împroșcă cu vin peste tot. O spălătoreasă avea să asude până când va reuși să scoată pata aceea de pe mâneca ei. O servitoare avea să chinuiască *ceasuri* întregi ca să lustruiască măsuța aceea.

– Niște copii! lătră ea. Vor muri oameni din cauza deciziilor pe care le vor lua, iar ei nu-s decât niște afurisiți de copii. Conail e cel mai rău dintre toți! L-ai auzit, Dyelin. Vrea să se întreacă cu *campionul* Arymillei ca afurisitul de Artur Aripă-de-Șoim! Aripă-de-Șoim nu s-a luptat niciodată cu campionul nimănui și a știut încă de pe vremea când era mai tânăr decât *Seniorul* Northan că era o neghiobie să te bazezi atât de mult pe un afurisit de duel, dar Conail crede că poate să câștige pentru Elayne afurisitul acela de tron cu sabia lui afurisită!

– Birgitte Trahelion are dreptate, zise cu înverşunare Aviendha. Îşi strângea în pumni poalele. Conail Northan *este* un neghiob! Cum i-ar putea urma cineva pe copiii ăştia în dansul suliţelor? Cum le-ar putea cere cineva să îi conducă?

Dyelin le privi pe amândouă şi alese să îi răspundă mai întâi Aviendhei. Era vădit amuzată de veşmântul Aviendhei. Că veni vorba, o amuza şi faptul că Aviendha şi Elayne se adoptaseră una pe cealaltă ca surori, de faptul că Elayne avea o prietenă Aiel. Faptul că Elayne alesese să o includă pe această prietenă în consiliul lor era un lucru pe care ea îl tolera. Deşi nu fără a lăsa să se vadă acest lucru.

– Am devenit Primă Înscăunată a Casei Taravin la cincisprezece ani, când tatăl meu a murit în timpul unei încăierări din Mlaştinile Altarane. Cei doi fraţi ai mei au murit în acelaşi an, în timp ce se luptau cu hoţii de vite pe care încercau să-i alunge din Murandy. Mi-am ascultat sfătuitorii, dar le-am spus călăreţilor Taravin unde să lovească şi le-am arătat altaranilor şi murandianilor că ar trebui să caute alte locuri de unde să fure. Vremurile aleg când copiii trebuie să se maturizeze, Aviendha, nu noi, iar în vremurile astea, un Prim Înscăunat care este copil nu mai poate *fi* copil. Cât despre tine, domniţă Birgitte... continuă ea pe un ton mai sec. Limbajul tău este ca întotdeauna... colorat. Ea nu întrebă de unde pretindea Birgitte a şti atât de multe lucruri despre Artur Aripă-de-Şoim, lucruri pe care nici măcar istoricii nu le ştiau, dar o măsură din priviri. Branlet şi Perival se vor lăsa îndrumaţi de mine, la fel şi Catalyn, cred, oricât de mult voi regreta timpul pe care îl voi petrece cu fata asta. Cât despre Conail, nu este primul tânăr care se crede invincibil şi nemuritor. Dacă nu-l poţi ţine în frâu în calitate de Căpitan-General, îţi sugerez să încerci să te fâţâi prin faţa lui. După felul în care se zgâia la pantalonii ăia ai tăi, te va urma oriunde ai merge.

Elayne... se descotorosi... de furia pură care începea să o cuprindă. Nu era furia ei, nu mai mult decât fusese supărarea ei pe Dyelin încă de la început sau supărarea ei pe Birgitte pentru că împroşcase cu vin peste tot. Era furia Birgittei. Nu voia să îi tragă o palmă peste faţă lui Rand. Ei bine, voia, dar asta nu avea importanţă. Lumină, şi Conail se zgâise la Birgitte?

– Sunt Primii Înscăunaţi ai Caselor lor, Aviendha. Nimeni din Casele lor nu îmi va fi recunoscător dacă nu îi voi trata cum se cuvine; ba dimpotrivă. Bărbaţii care li s-au aliat vor lupta ca să îi ţină în viaţă, dar aceştia sunt aliaţii lui Perival, ai lui Branlet, ai lui Conail şi ai lui Catalyn, nu ai mei. Şi asta pentru că ei *sunt* Primi Înscăunaţi.

Aviendha se încruntă şi îşi încrucişă braţele ca şi cum ar fi vrut să-şi strângă un şal în jurul trupului, însă încuviinţă din cap. Brusc şi fără tragere de inimă – nimeni nu reuşea să facă asta în rândul Aielilor fără să nu aibă mulţi ani de experienţă şi încuviinţarea Înţeleptelor –, dar încuviinţă din cap.

– Birgitte, va trebui să te ocupi tu de ei, ca de la Căpitan-General la Prim Înscăunat. Dacă ar avea părul alb, nu înseamnă neapărat că ar fi mai înţelepţi şi cu siguranţă ar fi fost mai greu să te înţelegi cu ei. Tot ar avea propriile păreri şi, cu mulţi ani de experienţă în spate, cel mai probabil, ar fi de zece ori mai siguri că ştiu ceea ce este mai bine de făcut decât tine. Sau decât mine.

Ea se strădui din răsputeri ca tonul ei să nu pară aspru şi, fără îndoială, Birgitte simţi această străduinţă. Bine măcar că valul de furie care străbătuse legătura se diminuă dintr-odată. Doar se domolise, nu dispăruse de tot – Birgittei îi plăcea să fie privită de bărbaţi, cel puţin atunci când voia ea ca ei să o privească, dar *nu* îi plăcea ca vreo persoană să spună că ea încerca să le atragă atenţia –, cu toate acestea, ştia ce primejdie le păştea pe amândouă dacă dădeau frâu liber emoţiilor.

Dyelin începuse să soarbă din vin, privind-o în continuare cu atenţie pe Birgitte. Doar o mână de oameni cunoşteau adevărul pe care Birgitte încerca cu atâta disperare să îl ţină ascuns, iar Dyelin nu se număra printre ei, însă Birgitte fusese îndeajuns de neglijentă, un cuvânt scăpat ici-colo, ca femeia mai în vârstă să fie convinsă că în spatele ochilor albaştri ai Birgittei se ascundea un mister. Numai Lumina ştia ce urma să creadă dacă avea să reuşească să rezolve această enigmă. În realitate, cele două erau precum uleiul şi apa. Se puteau contrazice din orice. De data asta, Dyelin credea limpede că ea câştigase, cu toată forţa.

– Chiar şi-aşa, Dyelin, continuă Elayne, aş fi fost mai mulţumită dacă i-ai fi adus şi pe sfătuitorii lor. Acum, fapta e consumată, însă Branlet mă îngrijorează în mod deosebit. Dacă Gilyard mă va acuza că l-am răpit, situaţia va fi mai gravă ca înainte, nu mai bună.

Dyelin îşi flutură mâna.

– Nu-i cunoşti prea bine pe cei din familia Gilyard, nu-i aşa? După cum se sfădesc între ei, s-ar putea ca nici măcar să nu observe până în vară că băiatul a plecat, iar dacă o vor face, niciunul dintre ei nu va dezaproba fapta lui. Niciunul dintre ei nu va recunoaşte că fost atât de preocupat să îi aleagă un tutore, încât a uitat să îl supravegheze îndeaproape. În al doilea rând, niciunul dintre ei nu va recunoaşte că nu a fost consultat dinainte. Oricum, Casa Gilyard ar sprijini-o mai degrabă pe Zaida decât pe Marne, plus că nici pe Arawn şi nici pe Sarand nu le prea au la inimă.

– Sper să ai dreptate, Dyelin, căci te numesc pe tine să te ocupi de oricare membru furios al Casei Gilyard care s-ar putea ivi. Şi dacă tot îi sfătuieşti pe ceilalţi trei, l-ai putea ţine în lesă pe Conail ca să nu facă vreo nebunie.

În ciuda celor spuse de ea, prima sugestie o făcu pe Dyelin să se strâmbe uşor, iar a doua o făcu să ofteze.

Pe Birgitte o făcură să râdă zgomotos.

– Dacă vei avea probleme, îţi voi împrumuta o pereche de pantaloni şi nişte cizme ca să te poţi fâţâi prin faţa lui.

– Unele femei, murmură Dyelin în cupa cu vin, pot momi un peşte doar îndoindu-şi degetul, domniţă Birgitte. Alte femei sunt nevoite să-şi târască momeala prin tot iazul.

Aviendha râse la auzul acestor cuvinte, însă furia Birgittei începu să se intensifice prin legătură.

Un val de aer rece pătrunse în încăpere când se deschise uşa şi Rasoria păşi înăuntru, luând poziţia de drepţi.

– Au sosit Prima Slujnică şi conţopistul-şef, domniţă Elayne, anunţă ea.

Vocea ei şovăi la sfârşit, când surprinse atmosfera din încăpere.

Până şi o capră oarbă ar fi surprins-o, cu Dyelin îngâmfată ca o pisică ce dăduse de smântână şi cu Birgitte privindu-le încruntată atât pe ea, cât şi pe Aviendha, cu Aviendha care alesese tocmai acel moment ca să amintească faptul că Birgitte *era* Birgitte Arc-de-Argint, afirmaţie care o făcu pe aceasta să îşi coboare privirea în pământ, la fel de ruşinată ca şi când ea ar fi luat în râs o Înţeleaptă. Uneori, Elayne îşi dorea ca prietenele ei să se înţeleagă la fel de bine cum o făceau ea şi Aviendha, dar, cumva, acestea reuşeau să se calce pe nervi una pe cealaltă, iar Elayne nu credea că putea cere mai mult de la oamenii adevăraţi. Perfecţiunea exista doar în cărţi şi în poveştile spuse de menestreli.

– Trimite-i înăuntru, îi spuse ea Rasoriei. Să nu fim deranjaţi decât dacă oraşul va fi sub asediu. Decât dacă este ceva important, se corectă ea.

În poveşti, femeile care dădeau porunci astfel se îndreptau mereu spre dezastru. Uneori, poveştile aveau şi pilde, dacă le căutai cu atenţie.

CAPITOLUL 14

Ce ştiu Înţeleptele

Halwin Norry, conţopistul-şef, şi Reene Harfor, Prima Slujnică, intrară împreună, el făcând o plecăciune smucită, neexersată, iar ea o reverenţă graţioasă, care nu fu nici prea adâncă, nici prea superficială. Nici că puteau fi mai diferiţi. Jupâneasa Harfor avea faţa rotundă şi un aer demn ca o regină, iar părul îi era strâns cu grijă într-un coc în creştetul capului. Jupânul Norry era înalt şi deşirat ca o pasăre de baltă, iar firele de păr care îi mai rămăseseră pe cap îi ieşeau de după urechi ca nişte smocuri de pene albe. Fiecare ţinea în mână un dosar din piele lucrată în relief, plin cu documente, însă ea şi-l ţinea pe al ei în lateral, ca şi cum n-ar fi vrut să îşi şifoneze tunica stacojie, care era netedă cum părea să fie mereu, indiferent de oră sau cât de mult timp stătuse în picioare, în vreme ce el îşi ţinea dosarul strâns la pieptu-i îngust ca şi cum ar fi vrut să ascundă toate petele de cerneală care îi pătau tunica pe ici, pe acolo, inclusiv pata mare ce lăsa impresia că coada Leului Alb se termina cu un smoc

negru. Odată ce făcură curtoaziile, ei puseră imediat o oarecare distanţă între ei, fără a se uita unul la celălalt.

De îndată ce uşa se închise în urma Rasoriei, strălucirea *saidarului* o înconjură pe Aviendha, iar ea împleti un scut împotriva ascultatului, care atinse pereţii încăperii. Cuvintele pe care aveau să şi le spună erau cât se poate de ferite, iar Aviendha avea să ştie dacă cineva încerca să tragă cu urechea folosindu-se de Putere. Ea era foarte pricepută în a împleti acest fir.

– Jupâneasă Harfor, zise Elayne, dacă doreşti să începi.

Ea nu le oferi vin, nici nu îi pofti să şadă, firește. Jupânul Norry ar fi fost uluit până în măduva oaselor de o asemenea lipsă a formalităţilor, iar Jupâneasa Harfor s-ar fi simţit jignită. Însă Norry tresări şi îi aruncă o privire piezişă Reenei, care strânse din buze. Chiar şi după o săptămână de întâlniri, neplăcerea lor de a da raportul în prezenţa celuilalt era evidentă. Erau invidioşi pe domeniile lor, cu atât mai mult de când Prima Slujnică intrase pe teritoriul care, odinioară, era considerat a fi responsabilitatea Jupânului Norry. Firește, administrarea Palatului Regal fusese întotdeauna treaba Primei Slujnice şi se putea spune că noile ei îndatoriri nu erau decât o extensie a acesteia. Halwin Norry nu ar fi spus asta, desigur. Buştenii cuprinşi de flăcări se aşezară în vatră cu un trosnet puternic, trimiţând scântei pe horn, în sus.

– Sunt convinsă că al Doilea Bibliotecar este... iscoadă, domniţă, zise, în cele din urmă, Jupâneasa Harfor, ignorându-l pe Norry ca şi cum ar fi vrut să îl facă să dispară.

Ea rezistase să nu spună *nimănui* că le căuta pe iscoadele din palat; cu toate acestea, faptul că Jupânul Norry ştia asta părea să o irite cel mai tare. Singura lui autoritate asupra ei, dacă exista vreuna, era aceea că el plătea toate datoriile palatului şi nu pusese niciodată întrebări referitoare la vreo

cheltuială, dar până și acest lucru mărunt era mai mult decât își dorea ea.

– La trei sau patru zile, Jupânul Harnder vizitează un han numit Cercul și Săgeata, cică pentru berea pe care o face hangița, o oarecare Millis Fendry, dar Jupâneasa Fendry are și porumbei și de fiecare dată când Jupânul Harnder îi face o vizită, ea trimite un porumbel spre miazănoapte. Ieri, trei dintre surorile Aes Sedai care stau la Lebăda Argintie și-au găsit motiv să viziteze Cercul și Săgeata, cu toate că hanul are mușterii de speță mai joasă decât Lebăda. Au venit și au plecat cu glugile trase pe cap. Au stat închise cu Jupâneasa Fendry între patru ochi mai bine de un ceas. Toate trei fac parte din Ajah Brună. Mă tem că asta arată cine l-a tocmit pe Jupânul Harnder.

– Coafeze, lachei, tâmplarul, nu mai puțin de cinci dintre copiștii Jupânului Norry, iar acum unul dintre bibliotecari. Lăsându-se pe spătarul jilțului și încrucișându-și picioarele, Dyelin se încruntă îngândurată. Mai există cineva despre care *nu* vom afla, în cele din urmă, că este iscoadă, Jupâneasă Harfor?

Norry își întinse gâtul stânjenit; lua faptele nesocotite ale copiștilor lui ca pe un afront personal.

– Nădăjduiesc că voi da de fundul sacului, domnița mea, zise Jupâneasa Harfor cu înfumurare.

Nici iscoadele, nici Primii Înscăunați ai celor mai puternice Case nu o tulburau. Iscoadele erau niște paraziți de care ea intenționa să scape palatul așa cum o făcea și cu mușchii, și cu șobolanii – cu toate că, în ultima vreme, ea fusese nevoită să accepte ajutorul surorilor Aes Sedai ca să scape de șobolani –, în vreme ce nobilii puternici erau asemenea ploii sau zăpezii, fenomene ale naturii pe care trebuia să le suporți până când dispăreau și cu care nu trebuia să-ți bați capul.

– Nu toți oamenii pot fi cumpărați și nu mulți își permit să cumpere sau își doresc asta.

Elayne încercă să şi-l imagineze pe Jupânul Harnder, însă amintirile ei erau destul de vagi – un bărbat grăsun, cu început de chelie, care clipea necontenit. O slujise pe mama ei şi, din câte îşi amintea ea, pe Regina Mordrellen. Nimeni nu comentă că el părea să slujească şi Ajah Brună. În fiecare palat de la Osia Lumii şi până la Oceanul Aryth se aflau iscoadele Turnului. Orice domnitor care avea puţină minte se aştepta la asta. Fără îndoială că, în curând, şi Seanchanii aveau să trăiască sub privirea Turnului Alb, dacă n-o făceau deja. Reene descoperise câteva iscoade ale Ajah Roşie, cu siguranţă moşteniri rămase din vremea Elaidei în Caemlyn, dar bibliotecarul acesta era primul care slujea o altă Ajah. Elaidei nu i-ar fi plăcut ca alte frăţii Ajah să ştie ce se petrecea în palat câtă vreme ea era sfătuitoarea Reginei.

– Păcat că nu avem câteva poveşti false pe care am vrea să le creadă Ajah Brună, zise ea cu voce domoală.

Era *mare* păcat că ele şi Roşiile ştiau despre Clan. În cel mai bun caz, acestea ştiau că exista un număr mare de femei în palat care puteau conduce şi nu le va lua mult timp până să îşi dea seama cine erau acestea. Acest lucru ar fi putut da naştere unor probleme de-a lungul timpului, dar totuşi aceste greutăţi se aflau undeva în viitor. „Fă-ţi mereu planuri pentru viitor, obişnuia să spună Lini, dar dacă îţi faci prea multe griji pentru anul următor, s-ar putea să te împotmoleşti de ziua de mâine."

– Urmăreşte-l pe Jupânul Harnder şi încearcă să afli ce prieteni are. Asta ar trebui să fie de-ajuns deocamdată.

Unele iscoade depindeau de urechile lor, fie să audă bârfe, fie să asculte pe la uşi; altele aveau nevoie de limbi dezlegate de câteva cupe prietenoase cu vin. Primul pas în contracararea unei iscoade era acela de a afla cum descoperise ceea ce vindea.

Aviendha pufni zgomotos şi, răsfirându-şi poalele, dădu să se aşeze pe covor, înainte să îşi dea seama cu ce era

înveşmântată. Aruncându-i o privire prevenitoare lui Dyelin, ea se aşeză însă ţeapănă pe marginea unui jilţ, reflectând imaginea unei domniţe de la Curte, cu ochii scânteietori. Numai că o domniţă de la Curte nu şi-ar fi mângâiat tăişul pumnalului de la cingătoare cu degetul mare. Dacă ar fi fost lăsată de capul ei, Aviendha i-ar fi tăiat grumazul fiecărei iscoade de îndată ce ar fi prins-o. După părerea ei, spionajul era o treabă mârşavă, în ciuda deselor explicaţii oferite de Elayne conform cărora orice iscoadă descoperită era o unealtă pe care o putea folosi ca să îşi facă vrăjmaşii să creadă ce voia ea.

Nu era neapărat nevoie ca o iscoadă să slujească vreun vrăjmaş. Majoritatea celor pe care le descoperise Prima Slujnică luau bani de la mai multe surse, iar printre cele pe care le identificase ea se numărau Regele Roedran din Murandy, câţiva seniori şi câteva domniţe din Tairen, o mână de nobili cairhienini şi câţiva negustori. Mulţi oameni erau interesaţi de ceea ce se întâmpla în Caemlyn, fie legat de negoţ, fie din alte motive. Uneori, aveai impresia că toată lumea spiona pe toată lumea.

– Jupâneasă Harfor, zise ea, n-ai descoperit nicio iscoadă a Turnului Negru.

Ca majoritatea oamenilor care auzeau pomenindu-se de Turnul Negru, Dyelin se cutremură şi ea şi luă gură sănătoasă de vin, însă Reene făcu doar o mică grimasă. Ea hotărâse să ignore faptul că existau bărbaţi care puteau conduce Puterea, dacă tot nu putea face nimic în această privinţă. Din punctul ei de vedere, Turnul Negru era... o pacoste.

– N-au avut timp, domniţă. Mai aşteaptă un an şi vei descoperi lachei şi bibliotecare care vor primi bani şi de la ei.

– Pesemne că aşa va fi. Un gând înspăimântător. Mai ai ceva pentru noi azi?

– Am stat de vorbă cu Jon Skellit, domniţă. Un bărbat care trece o dată de partea vrăjmaşului înclină s-o facă iar, iar Skellit asta face.

Skellit, care era bărbier, se afla în slujba Casei Arawn, lucru care, în acel moment, îl făcea să fie omul Arymillei.

Birgitte își înăbuși o înjurătură – dintr-un oarecare motiv, ea încerca să aibă grijă cum vorbește în preajma Reenei Harfor – și rosti cu o voce îndurerată.

– Ai stat de *vorbă* cu el? Fără să ceri îngăduința nimănui?

Dyelin nu avea nicio reținere în ceea ce o privea pe Prima Slujnică și bombăni:

– Fi-ți-ar laptele mă-tii!

Elayne nu o mai auzise niciodată rostind astfel de obscenități. Jupânul Norry clipi și mai că își scăpă dosarul, apoi încercă să nu se uite la Dyelin. Totuși, Prima Slujnică doar tăcu până când se asigură că Birgitte și Dyelin terminaseră, apoi continuă pe un ton calm.

– Mi s-a părut momentul potrivit. La fel și lui Skellit. Unul dintre bărbații căruia îi dă raportul a plecat din oraș și nu s-a întors încă, iar celălalt pare să-și fi rupt piciorul. Străzile sunt mereu acoperite cu gheață acolo unde sunt stinse focurile.

Ea rosti aceste cuvinte cu atâta nepăsare de parcă ar fi pus la cale un plan ca bărbatul să alunece. Vremurile grele dezvăluiau haruri nebănuite la cei mai surprinzători oameni.

– Skellit este destul de amabil să ducă el însuși următorul mesaj în tabere. A văzut cum este deschisă o poartă și nu va trebui să se prefacă a fi îngrozit.

Ai fi zis că ea însăși văzuse toată viața căruțe de negustori ieșind huruind din găurile deschise în aer.

– Ce îl va împiedica pe bărbierul ăsta să nu o ia la fugă odată ce va ieși din afuri... ăăă... oraș? întrebă Birgitte, iritată, începând să se plimbe prin fața șemineului cu mâinile împreunate la spate. Trebuie să i se fi zbârlit coada cea groasă și bălaie. Dacă el va pleca, Arawn va tocmi pe altcineva, iar tu vei fi nevoită să-l vânezi din nou. Lumină, Arymilla trebuie să fi aflat de porți aproape de îndată ce a sosit, iar Skellit trebuie să știe și el asta!

Nu o irita gândul că Skellit ar fi putut fugi, sau nu doar acest gând. Mercenarii credeau că fuseseră tocmiți pentru a-i opri pe soldați, dar, pentru câțiva arginți, aceștia i-ar fi lăsat pe unu sau doi să se furișeze pe poartă în toiul nopții și s-o ia la fugă în orice direcție. Unu sau doi nu puteau face mare rău, după cum vedeau ele lucrurile. Birgittei nu îi plăcea să i se reamintească asta.

– Lăcomia îl va împiedica, domniță, răspunse cu calm Jupâneasa Harfor. Gândul că va primi aur de la domnița Elayne, precum și de la domnița Naean este de-ajuns ca să îl facă pe bărbat să răsufle din greu. Domnița Arymilla trebuie să fi auzit deja despre porți, adevărat, însă asta nu face decât ca motivele lui Skellit de a merge în persoană să pară mai credibile.

– Și dacă este suficient de lacom încât să încerce să mai primească niște aur trecând de partea vrăjmașului pentru a treia oară? zise Dyelin. Ar putea crea multe... necazuri, Jupâneasă Harfor.

Tonul Reenei deveni puțin mai aspru. Nu ar fi depășit anumite limite, dar nu îi plăcea să creadă *cineva* că era neglijentă.

– Domnița Naean va porunci să fie îngropat în cel mai apropiat troian, domniță, după cum m-am asigurat că el va înțelege. Ea n-a fost niciodată răbdătoare. După cum cred că bine știți. Oricum, veștile pe care le primim din tabere sunt rare, ca să zic așa, iar el ar putea vedea unele lucruri pe care noi am vrea să le știm.

– Dacă Skellit ne poate spune în ce tabără se vor afla Arymilla, Elenia și Naean și când, îi voi da chiar eu aurul, zise Elayne înadins.

Elenia și Naean stăteau pe lângă Arymilla, sau aceasta le ținea pe lângă ea, iar Arymilla avea și mai puțină răbdare decât Naean și nu prea credea că putea funcționa ceva în

lipsa ei. Își petrecea jumătate din zi călărind de la o tabără la alta și nu dormea niciodată două nopți la rând în aceeași tabără, din câte se știa.

– Acesta este singurul lucru pe care el ni-l poate spune despre taberele care mă interesează pe mine.

Reene își înclină capul.

– Cum poruncești, domniță. Mă voi ocupa eu de asta.

Adeseori, ea încerca să nu zică lucrurilor pe nume în fața lui Norry, însă nu trădă niciun semn că ar fi auzit vreun cuvânt de dojană. Firește, Elayne nu era sigură că ar fi dojenit-o făţiș pe femeie. Jupâneasa Harfor avea să continue să își îndeplinească îndatoririle cum se cuvine, dacă o făcea, și cu siguranță urma să continue să vâneze iscoade cu aceeași înflăcărare, fie doar din niciun alt motiv în afară de acela că prezența acestora în palat o ofensau; cu toate acestea, Elayne ar fi putut descoperi zeci de neplăceri în fiecare zi, câteva mici supărări care s-ar fi putut adăuga misterului și niciunul pe care i l-ar fi putut atribui Primei Slujnice. „Trebuie să facem aceeași pași de dans ca servitorii noștri, îi spusese cândva mama ei. Poți tocmi noi servitori și să-ți iroseşti tot timpul pregătindu-i și suferind până când aceștia vor învăța, doar ca să te trezești că trebuie s-o iei de la început, sau poți accepta regulile așa cum o fac și ei și să trăiești în tihnă în vreme ce îți folosești timpul ca să domnești."

– Îți mulțumesc, Jupânească Harfor, zise ea, primind drept răspuns o altă reverență precisă. Reene Harfor își cunoștea valoarea. Jupâne Norry?

Bărbatul ca un stârc tresări și încetă a se mai încrunta la Reene. Oarecum, el considera porțile ca fiind ale lui, un lucru pe care trebuia să îl iei în serios.

– Da, domniță. Desigur. Vocea lui era monotonă. Presupun că domnița Birgitte v-a informat deja despre convoaiele de negustori ce vin din Illian și Tear. Presupun

că îi stă în... ăăă... obicei să facă asta atunci când vă întoarceţi în oraş.

Pentru o clipă, el îşi fixă ochii plini de reproş asupra Birgittei. Nu s-ar fi gândit niciodată să îi provoace Elaynei nici cea mai mică urmă de iritare chiar dacă ea ar fi strigat la el, dar Norry trăia după regulile lui şi, într-o mică măsură, o dispreţuia pe Birgitte pentru că îl priva de şansa de a enumera căruţele şi butoaiele care sosiseră. Omului îi plăceau cifrele. Elayne presupunea că o făcuse într-un mod blând. Jupânul Norry nu părea să fie prea înflăcărat.

– M-a informat, îi spuse ea pe un ton doar puţin împăciuitor, nu suficient cât să nu îl stânjenească. Mă tem că multe dintre femeile Oamenilor Mării ne vor părăsi. După ziua de azi, doar jumătate din ele vor mai deschide porţi.

El îşi răsfiră degetele peste dosarul din piele pe care îl ţinea lipit de piept ca şi când ar fi pipăit documentele din interior.

– Ah. Ah. Ne vom... descurca, domniţă. Halwin Norry se descurcă întotdeauna. Să continuăm. Au fost doar nouă incendii ieri şi azi-noapte, puţin mai multe decât de obicei. Au fost trei încercări de a aprinde depozitele cu alimente. Niciuna n-a reuşit, mă grăbesc să adaug. S-o fi grăbit el să adauge, dar vorbi la fel de monoton. Dacă-mi îngăduiţi a spune, gărzile care patrulează pe străzi au efect – numărul atacurilor şi al furturilor au ajuns oarecum la normal pentru această perioadă a anului –, dar mi se pare limpede că se află cineva în spatele acestor incendii. Şaptesprezece clădiri au fost distruse, toate în afară de una abandonată. El îşi subţie buzele dezaprobator; va fi nevoie de ceva mai mult decât un asediu ca să îl facă să plece din Caemlyn. Şi, după părerea mea, toate focurile au fost puse astfel încât să atragă cisternele cu apă cât mai departe de depozitele atacate. Acum cred că acest tipar se potriveşte tuturor incendiilor pe care le-am văzut în ultimele săptămâni.

– Birgitte? zise Elayne.

– Pot încerca să înscriu depozitele pe o hartă, răspunse Birgitte, neîncrezătoare, şi să trimit mai multe gărzi pe străzile care par a fi cele mai îndepărtate, dar tot va rămâne mult la afuri... ăăă... voia întâmplării. Ea nu se uită spre Jupâneasa Harfor, însă Elayne *simţi* o urmă slabă de îmbujorare din partea ei. Oricine poate avea cremene şi oţel în punga de la brâu şi nu-i nevoie decât de un minut să aprinzi un foc cu nişte paie uscate.

– Fă ce poţi, îi spuse Elayne.

Ar fi avut un noroc *chior* dacă ar fi prins o incendiatoare asupra faptei şi mai mult decât noroc dacă aceasta ar fi spus şi altceva în afară că primise aur de la o persoană a cărei faţă era ascunsă într-o glugă. Ca acest aur să ducă înapoi la Arymilla sau Elenia sau Naean, aveai nevoie de norocul lui Mat Cauthon.

– Mai ai şi alte veşti, Jupâne Norry?

Lovindu-şi cu nodurile degetelor nasul lung, el evită privirea ei.

– Mi s-a adus... ăăă... la cunoştinţă, zise el, şovăind, că Marne, Arawn şi Sarand au făcut toate împrumuturi foarte mari în ultima vreme, punând gaj veniturile domeniilor lor.

Sprâncenele Jupânesei Harfor se arcuiră, înainte ca ea să apuce să şi le controleze.

Uitându-se în ceaşca ei de ceai, Elayne îşi dădu seama că o golise. Bancherii nu dezvăluiau niciodată ce împrumuturi dădeau, cui sau ce fel de gaj primeau, însă ea nu îl întrebă de unde ştia. Ar fi fost... stânjenitor. Pentru amândoi. Ea zâmbi când sora ei îi luă ceaşca, apoi se strâmbă când Aviendha se întoarse cu ea plină. Aviendha părea să creadă că ea trebuia să bea ceai slab până când aveau să-i plutească ochii! Laptele de capră era mai bun, dar trebuia să se mulţumească şi cu apă de vase pe post de ceai. Avea să ţină în mână *afurisita* aia de ceaşcă, dar nu era *obligată* să bea.

– Mercenarii, mârâi Dyelin, cu o privire atât de aprigă, încât şi un urs ar fi dat înapoi. Am mai spus-o şi înainte şi o spun din nou: problema cu mercenarii este aceea că nu-l slujesc întotdeauna pe cel care i-a tocmit.

Ea nu fusese de acord încă de la început cu tocmirea mercenarilor pentru a da o mână de ajutor la apărarea oraşului, deşi adevărul era că, fără ei, Arymilla ar fi putut năvăli cu oastea ei prin orice poartă ar fi dorit, sau aproape prin orice poartă. Altminteri, pur şi simplu, ar fi fost suficient de mulţi soldaţi care să păzească cum se cuvine fiecare poartă, cu atât mai puţin meterezele.

Nici Birgitte nu fusese de acord cu mercenarii; cu toate acestea, acceptase fără tragere de inimă argumentele Elaynei. Stând pe braţul unui jilţ de lângă foc, ea îşi puse cizma cu pinten pe şezutul acestuia.

– Mercenarii au grijă de reputaţia lor, chiar dacă nu şi de onoarea lor. A schimba taberele este una, dar a trăda o poartă este ceva cu totul diferit. O companie care ar face asta nu ar mai fi tocmită niciodată, nicăieri. Arymilla ar trebui să îi ofere unui căpitan suficient de mulţi bani ca acesta să îşi trăiască restul vieţii ca un senior şi care să poată măcar să îşi convingă oamenii că vor putea trăi şi ei la fel.

Norry îşi drese glasul. Până şi acest sunet părea prăfuit, cumva.

– Se pare că şi ei au făcut împrumuturi de două sau trei ori mai mari, punând gaj aceleaşi venituri. Desigur, bancherii nu... ştiu... asta, încă.

Birgitte începu să blesteme, apoi tăcu brusc. Dyelin îşi privea vinul suficient de încruntată, încât să îl facă să se acrească. Aviendha îi strânse mâna Elaynei, doar o apăsare rapidă, repede eliberată. Lemnele aprinse trosniră, trimiţând în aer o ploaie de scântei, unele cât pe ce să ajungă pe covoare.

– Companiile de mercenari vor trebui supravegheate. Elayne îşi ridică o mână ca să o oprească pe Birgitte. Cealaltă

femeie nu își deschisese gura, însă legătura transmitea valuri de cuvinte. Va trebui să găsești oamenii care să facă asta, undeva. Lumină! Ele păreau să se ferească atât de mulți oameni din interior, cât de cei din exterior. N-ar trebui să fie nevoie de prea mulți, dar trebuie să știm dacă vor începe să se poarte ciudat sau să acționeze în taină, Birgitte. Acesta s-ar putea să fie singurul semn de avertisment pe care îl vom primi.

– Mă gândeam ce să facem dacă una dintre companii va schimba taberele, zise Birgitte pe un ton ironic. Nu va fi de-ajuns să știu dacă nu voi avea oameni pe care să îi trimit în grabă la orice poartă despre care voi crede că va fi trădată. Iar jumătate din soldații din oraș sunt mercenari. Cealaltă jumătate este alcătuită din bărbați în vârstă care trăiau din pensiile lor în urmă cu câteva luni. Voi schimba posturile mercenarilor la intervale de timp neregulate. Le va fi greu să trădeze o poartă dacă nu vor ști sigur unde se vor afla mâine, dar nu le va fi imposibil.

N-avea decât să protesteze cât voia că nu era general, însă ea văzuse mai multe bătălii și asedii decât oricare dintre cei zece generali în viață și știa foarte bine cum se desfășurau lucrurile.

Elayne aproape că își dorea să fi avut vin în ceașcă. Aproape.

– Există vreo șansă ca bancherii să afle ceea ce știi dumneata, Jupâne Norry? Înainte să vină vremea ca împrumuturile să fie plătite?

Dacă aceștia aflau, unii dintre ei puteau hotărî că o preferau pe Arymilla pe tron. Atunci, ea ar fi putut goli vistieria țării ca să își plătească acele împrumuturi. Poate chiar ar fi făcut asta. Negustorii mergeau odată cu curentele politice, indiferent de direcția acestora. Bancherii erau cunoscuți că încercau să influențeze evenimentele.

– După părerea mea, este puţin probabil, domniţă. Aceştia ar trebui să... ăăă... pună întrebările potrivite oamenilor potriviţi, dar, de obicei, bancherii nu... ăăă... vorbesc unul cu celălalt. Da, cred că este puţin probabil. Deocamdată.

Nu putea face nimic în niciunul din cazuri, decât să îi spună Birgittei că ar putea exista o nouă sursă pentru asasini şi răpitori. Doar să îi transmită prin legătură o expresie aspră şi o ferocitate neaşteptată, însă ea îşi dăduse deja seama de asta. Existau şanse slabe acum să mai păstreze garda de corp sub o sută de femei. Dacă fuseseră vreodată atâtea.

– Îţi mulţumesc, Jupâne Norry, zise Elayne. Te-ai descurcat bine, ca de obicei. Să-mi aduci de îndată la cunoştinţă dacă descoperi vreun semn că bancherii au pus acele întrebări.

– Desigur, domniţă, murmură el, plecându-şi capul ca un egrete care plonja după un peşte. Domniţa este foarte amabilă.

Când Reene şi Norry ieşiră din încăpere, el ţinându-i uşa şi făcând o plecăciune niţel mai graţioasă decât de obicei, iar ea înclinând uşor din cap atunci când trecu pe lângă el şi ieşi pe coridor, Aviendha nu eliberă scutul pe care îl ţinea. De îndată ce uşa se închise, zgomotul său puternic fiind înghiţit de scut, ea zise:

– Cineva a încercat să tragă cu urechea.

Elayne clătină din cap. Nu aveau cum să ştie cine anume – vreo soră Neagră? Vreo Femeie a Clanului curioasă? –, dar cel puţin nu reuşise. Nu că ar fi existat prea multe şanse ca să treacă cineva de scuturile Aviendhei, poate nici măcar Rătăciţii, însă ea ar fi spus imediat dacă ar fi reuşit cineva.

Dyelin acceptă anunţul făcut de Aviendha cu mai puţin aplomb, bombănind ceva despre Oamenii Mării. Ea nu îşi pierdu stăpânirea de sine când auzise că jumătate din Călăuzele Vânturilor aveau să plece, nu în prezenţa Reenei şi a lui Norry, însă acum ceru să i se spună întreaga poveste.

– N-am avut niciodată încredere în Zaida, bombăni ea când Elayne termină. Înțelegerea asta o fi bună pentru negoț, presupun, dar nu m-ar mira s-o fi pus pe una dintre Călăuzele Vânturilor să tragă cu urechea. Mi se pare că este o femeie care vrea să știe totul, în caz că i-ar putea fi de folos într-o bună zi. Lui Dyelin nu îi stătea în fire să șovăie, însă acum o făcea în timp ce își rotea cupa cu vin între palme. Ești sigură că această... *lumină orbitoare*... nu ne poate face rău, Elayne?

– Cât se poate de sigură, Dyelin. Dacă ar fi vrut să despice lumea, cred că ar fi făcut-o deja.

Aviendha râse, însă Dyelin păli la față. Zău așa! Uneori, râdeai ca să nu te podidească plânsul.

– Dacă mai zăbovim mult așa, acum că Norry și Jupâneasa Harfor au plecat, zise Birgitte, cineva ar putea începe să își pună întrebări.

Ea făcu un semn cu mâna spre pereți, arătând spre scutul pe care nu îl putea vedea. Știa însă că acesta era la locul lui. Întâlnirile zilnice cu Prima Slujnică și cu conțopistul-șef ascundeau întotdeauna ceva mai mult.

Toate se strânseră în jurul ei atunci când ea mută două boluri din porțelan auriu al Oamenilor Mării pe una dintre măsuțe și scoase o hartă împăturită din haina ei scurtă. O avea mereu cu ea, în afară de momentul când mergea la culcare, când o ascundea sub pernă. Întinsă și țintuită în cele patru colțuri cu niște cupe de vin goale, harta reprezenta Andorul de la Râul Erinin până la hotarul dintre Altara și Murandy. Adevărul fie spus, se putea spune că aceasta înfățișa tot Andorul, din moment ce ceea ce se afla mai departe, spre apus, se afla doar pe jumătate sub stăpânirea Andorului de generații întregi. Nu era o capodoperă a vreunui cartograf, căci încrețiturile ascundeau multe detalii, dar aceasta înfățișa suprafața destul de bine, căci era marcat fiecare oraș și sat, fiecare drum, pod și vad. Elayne își așeză ceașca cu

ceai la o oarecare distanţă de hartă ca să nu verse lichidul pe ea şi să o păteze mai mult. Dar şi ca să se descotorosească de amărâtul acela de ceai.

– Oamenii din Ţinuturile de Hotar s-au pus în mişcare, zise Birgitte, arătând cu degetul spre pădurile ce se aflau la miazănoapte de Caemlyn, spre un loc deasupra hotarului celui mai de nord al Andorului, dar n-au ajuns prea departe. În ritmul acesta, va trece mai bine de o lună până când se vor apropia de Caemlyn.

Rotindu-şi cupa, Dyelin privi vinul negru, apoi îşi ridică brusc privirea.

– Am crezut că voi, nordicii, sunteţi obişnuiţi cu zăpada, domniţă Birgitte.

Ea testa terenul chiar şi acum, iar dacă i s-ar fi spus să nu o facă, asta nu ar fi făcut-o decât să fie de zece ori mai convinsă că Birgitte ascundea nişte secrete şi de douăzeci de ori mai determinată să le afle.

Aviendha se încruntă la femeia mai în vârstă – atunci când nu o venera pe Birgitte, apăra cu înverşunare secretele acesteia –, însă Birgitte o privi în ochi pe Dyelin, fără să transmită nici urmă de îngrijorare prin legătură. Se obişnuise destul de bine cu minciuna despre originile ei.

– N-am mai fost în Kandor de multă vreme.

Acesta era purul adevăr, deşi trecuse mult mai multă vreme decât şi-ar fi putut imagina Dyelin. Pe-atunci, ţinutul nici măcar nu se numea Kandor.

– Dar, indiferent cu ce suntem obişnuiţi, marşul a două sute de mii de oşteni, ca să nu mai pomenim numai Lumina ştie câţi ţiitori, este anevoie în timpul iernii. Mai rău, le-am trimis pe Jupâneasa Ocalin şi pe Jupâneasa Fore să viziteze câteva sate ce se află la miazăzi de hotar. Sabeine Ocalin şi Julanya Fore erau Femei ale Clanului care puteau Călători. Mi-au spus că sătenii cred că oamenii din Ţinuturile de Hotar şi-au ridicat tabăra până va trece iarna.

Elayne *țâțâi*, privind încruntată harta în timp ce trasa distanțele cu degetul. Vestea despre o oaste atât de mare care intra în Andor ar fi trebuit să se răspândească cu repeziciunea unui foc ce cuprindea iasca. Numai un neghiob ar fi crezut că aceștia mărșăluiseră atâtea sute de leghe ca să încerce să cucerească Andorul, însă oricine ar fi aflat această veste și-ar fi dat cu părerea despre intențiile lor și despre ce s-ar fi putut face în privința lor; câți oameni, atâtea păreri. Odată ce această veste începea să se răspândească, oricum. Atunci când acest lucru avea să se întâmple, ea urma să aibă un avantaj în fața tuturor. Ea fusese cea care aranjase ca oamenii din Ținuturile de Hotar să treacă în Andor și aranjase deja plecarea lor.

Nu fusese o alegere foarte grea. Dacă ar fi încercat să îi oprească, ar fi fost o treabă sângeroasă, dacă ar fi reușit să îi oprească, însă aceștia nu doreau decât un drum pe care să mărșăluiască până în Murandy, unde credeau că urmau să îl găsească pe Dragonul Renăscut. Aceasta era tot fapta ei. Aceștia nu dezvăluiseră motivul pentru care îl căutau pe Rand, iar ea nu avea de gând să le spună unde se afla acesta în realitate, nu când aceștia erau însoțiți de o duzină de Aes Sedai și ascundeau acest lucru. Însă odată ce vestea despre ei avea să ajungă la urechile Primilor Înscăunați...

– Ar trebui să funcționeze, zise ea încet. Dacă va fi nevoie, putem răspândi chiar noi zvonuri despre oamenii din Ținuturile de Hotar.

– Ar trebui să funcționeze, fu de acord Dyelin, apoi adăugă pe un ton sumbru. Atâta vreme cât Bashere și Bael își vor ține oamenii în frâu. Are să fie un amestec nestatornic, cu oamenii din Ținuturile de Hotar, Aielii și Legiunea Dragonului care se află la câteva mile depărtare unii de ceilalți. Și nu văd cum putem fi sigure că Asha'manii nu vor face vreo nebunie.

Ea termină de vorbit, trăgând aer pe nas. După părerea ei, un bărbat trebuia să fie nebun de la bun început, altminteri

nu ar fi ales să devină Asha'man. Aviendha încuviinţă din cap. Părerile ei erau în dezacord cu ale lui Dyelin aproape la fel de des ca acelea ale Birgittei, dar, în majoritatea cazurilor, Asha'manii erau singurul lucru asupra cărora cădeau toate trei de acord.

– Mă voi asigura ca oamenii din Ţinuturile de Hotar să se ţină departe de Turnul Negru, le asigură Elayne, cu toate că făcuse şi ea la fel înainte.

Până şi Dyelin ştia că Bael şi Bashere aveau să îşi ţină forţele sub control – niciunul din bărbaţi nu îşi dorea o bătălie de care nu avea nevoie, iar Davram Bashere cu siguranţă nu ar fi luptat împotriva compatrioţilor săi – însă oricine avea dreptul să se simtă neliniştit atunci când venea vorba despre Asha'mani şi despre ce puteau face aceştia. Degetul ei alunecă peste cele câteva mile de teren, de la steaua cu şase colţuri care reprezenta suprafaţa oraşului Caemlyn până la teritoriul pe care îl uzurpaseră Asha'manii. Turnul Negru nu era marcat, însă ea ştia prea bine unde se afla acesta. Bine măcar că era destul de departe de Drumul Lugard. Nu era greu să îi trimită pe oamenii din Ţinuturile de Hotar în Murandy pe la miazăzi fără să îi supere pe Asha'mani.

Ea strânse din buze la gândul că nu trebuia să îi supere pe Asha'mani, însă cum nu putea face nimic în privinţa asta prea curând, îi alungă din gând pe bărbaţii în haine negre. Dacă nu se putea ocupa de asta acum, avea să se ocupe mai târziu.

– Şi celelalte?

Nu trebuia să spună mai mult. Şase Case importante nu îşi exprimaseră încă loialitatea – nici faţă de ea, nici faţă de Arymilla. Dyelin susţinea că acestea aveau să vină, în cele din urmă, la Elayne, însă, până în acel moment, nu dăduseră niciun semn că ar fi făcut asta. Şi Sabine, şi Julanya căutaseră să afle vreun cuvânt din partea celor şase Case. Ambele femei îşi petrecuseră ultimii douăzeci de ani ca neguţătoare

ambulante, obişnuite cu călătoriile grele, dormind prin grajduri sau sub copaci, şi ascultând cu la fel de mare atenţie ce nu spuneau oamenii, dar şi ce spuneau. Erau nişte iscoade perfecte. Ar fi fost o mare pierdere dacă ele trebuiau să fie mutate pentru a ajuta la aprovizionarea oraşului.

– Zvonurile îl plasează pe Seniorul Luan în zeci de locuri, la răsărit şi la apus.

Încruntându-se la harta plină de încreţituri ca şi cum poziţia lui Luan ar fi trebuit să fie marcată pe ea, Birgitte rosti un blestem, *mult mai* vulgar decât s-ar fi cuvenit, acum, că Reene Harfor nu mai era de faţă.

– Întotdeauna în următorul sat sau în următorul. Pe domniţa Ellorien şi pe Seniorul Abelle pare să îi fi înghiţit pământul, oricât de greu ar fi asta în cazul unui Prim Înscăunat. Jupâneasa Ocalin şi Jupâneasa Fote n-au reuşit să dea de urma lor, nici de soldaţii Casei Pendar sau ai Casei Traemane. Nici urmă de om sau de cal.

Acesta era un lucru tare neobişnuit. Cineva făcea mari eforturi.

– Abelle a fost mereu ca o fantomă atunci când a vrut, bombăni Dyelin, mereu pregătită să te prindă pe picior greşit. Ellorien... Ea oftă, trecându-şi degetele peste buze. Femeia este prea extravagantă ca să dispară, pur şi simplu. Asta dacă nu este cu Abelle sau cu Luan. Sau cu amândoi.

Acest gând nu o încânta, indiferent ce spunea.

– Cât despre ceilalţi „prieteni" ai noştri, zise Birgitte, Domniţa Arathelle a trecut hotarul din Murandy în urmă cu cinci zile, aici. Ea atinse uşor harta, vreo două sute de mile la sud de Caemlyn. În urmă cu patru zile, Seniorul Pelivar a trecut hotarul la vreo cinci sau şase mile vest de acest loc, iar domniţa Aemlyn aici, alte cinci sau şase mile.

– Nu împreună, zise Dyelin, dând din cap. Au adus cu ei murandiani? Nu? Bine. Poate se duc spre domeniile lor,

Elayne. Dacă se vor îndepărta mai mult unul de celălalt, vom şti sigur.

Dintre toate Casele, cele trei o îngrijorau cel mai mult.

– S-ar putea îndrepta spre casă, conveni Birgitte, şovăitoare ca întotdeauna atunci când era de acord cu ce spunea Dyelin. Trăgându-şi coada împletită peste umăr, ea şi-o strânse în pumn aproape la fel cum făcea Nynaeve. Oamenii şi caii trebuie să fie epuizaţi după ce au mărşăluit prin Murandy în timpul iernii. Însă de ceea ce putem fi sigure este faptul că ei sunt în mişcare.

Aviendha pufni. Cum purta veşminte elegante din catifea, acest sunet fu surprinzător.

– Trebuie să bănuieşti întotdeauna că vrăjmaşul tău va face ceea ce nu îţi doreşti. Trebuie să hotărăşti ceea ce îţi doreşti mai puţin ca el să facă şi îţi întocmeşti planul pornind de-aici.

– Aemlyn, Arathelle şi Pelivar nu sunt vrăjmaşi, protestă slab Dyelin.

Indiferent cui vor alege să îi fie loiali în timp, cei trei anunţaseră că o vor sprijini pe însăşi Dyelin să ia tronul.

Elayne nu citise nicăieri ca vreo regină să fi fost *forţată* să urce pe tron – poate că astfel de lucruri nici nu ar fi fost pomenite în cărţile de istorie –, cu toate acestea, Aemlyn, Arathelle şi Pelivar păreau dornici să încerce şi nu din speranţa că vor pune mâna pe putere ei înşişi. Dyelin nu îşi dorea tronul, deşi nu ar fi fost o domnitoare pasivă. Purul adevăr era că ultimul an al Morgasei Trakand fusese mânjit de greşeli făcute una după cealaltă şi puţini ştiau sau credeau că ea fusese prizoniera unuia dintre Rătăciţi în tot acest timp. Unele Case îşi doreau să vadă pe tron pe oricine altcineva în afară de o altă Trakand. Sau asta credeau că îşi doresc.

– Care este ultimul lucru pe care ne dorim să-l facă ei? zise Elayne. Dacă ei se îndreptă spre domeniile lor, le vor

părăsi cel mai devreme la venirea primăverii, iar până atunci, totul va fi deja hotărât. Cu voia Luminii, așa va fi. Dar dacă își continuă drumul spre Caemlyn?

– Fără murandiani, nu au suficienți oșteni ca să o înfrunte pe Arymilla. Birgitte își freca bărbia, studiind harta. Dacă nu au aflat deja faptul că Aielii și Legiunea Dragonului nu vor să se implice, atunci vor afla cât de curând și vor dori să fie cu băgare de seamă. Niciunul dintre ei nu pare să fie atât de neghiob încât să își poată o luptă pe care nu o poate câștiga, atunci când nu este nevoit. Eu spun că își vor ridica tabăra undeva la est sau la sud-est, de unde vor putea supraveghea ce se întâmplă și influența, poate, evenimentele.

Dând pe gât ce mai rămăsese din vin, care probabil că se răcise deja, Dyelin expiră îndelung și se duse să își umple din nou cupa.

– Dacă ei vin în Caemlyn, zise ea cu o voce de plumb, atunci nădăjduiesc că Luan, sau Abelle, sau Ellorien li se va alătura. Poate toți trei.

– Atunci trebuie să găsim o cale prin care să îi împiedicăm să ajungă în Caemlyn înainte ca planurile noastre să dea roade, fără să ni-i facem vrăjmași pe vecie. Elayne se străduia ca vocea ei să pară la fel de sigură și de fermă cât era de monotonă cea a lui Dyelin. Și trebuie să plănuim ce să facem în caz că ei vor ajunge aici prea devreme. Dacă se va întâmpla asta, Dyelin, va trebui să îi convingi că trebuie să aleagă între mine și Arymilla. Altminteri, ne vom trezi într-o încurcătură căreia nu îi vom mai da niciodată de capăt. Noi și tot Andorul.

Dyelin gemu ca și cum ar fi încasat un pumn. Ultima oară când marile Case se divizaseră în mod egal între cele trei pretendente la Tronul Leului fusese cu aproape cinci sute de ani în urmă, apoi urmară șapte ani de război înainte să fie încoronată o regină. Până la momentul respectiv, pretendentele inițiale erau deja moarte.

Fără să gândească, Elayne își luă ceașca și sorbi din ceai. Acesta se răcise, însă aroma mierii îi explodă pe limbă. Miere! Ea o privi mirată pe Aviendha, iar pe buzele surorii ei apăru un mic zâmbet. Un zâmbet conspirativ, de parcă Birgitte n-ar fi știut ce se întâmplase. Nici măcar legătura lor ciudat de îmbunătățită nu a ajuta să guste ce gusta Elayne, însă Birgitte simțise cu siguranță mirarea Elaynei și plăcerea de a gusta ceaiul. Proptindu-și pumnii în șolduri, ea îi aruncă o privire dojenitoare. Sau, mai degrabă, încercă; în ciuda faptului că se chinuia să se stăpânească, un zâmbet apăru și pe buzele ei. Brusc, Elayne își dădu seama că durerea de cap a Birgittei dispăru. Nu știa când dispăruse, dar cu siguranță nu o mai simțea.

– Speră la ce e mai bun și pregătește-te pentru ce e mai rău, zise ea. Uneori, lucrurile cele mai bune chiar se întâmplă.

Dyelin, neștiind de miere sau de altceva în afară de faptul că toate trei zâmbeau, protestă zgomotos.

– Uneori, nu se întâmplă. Dacă planul tău inteligent va decurge întocmai cum te-ai gândit, Elayne, atunci nu vom avea nevoie de Aemlyn, sau de Ellorien, sau de alții. Dar este un joc riscant. Ca lucrurile să meargă prost, nu este nevoie decât...

Ușa din partea stângă se deschise, lăsând să pătrundă un val de aer rece și o femeie cu obraji rumeni și ochi reci și cu nodul auriu al sublocotenentului pe umăr. Poate că o fi bătut mai întâi, dar dacă era așa, atunci scutul trebuie să fi înăbușit sunetul. La fel ca Rasoria, și Tzigan Sokorin fusese o Vânătoare a Cornului înainte să se alăture gărzii de corp a Elaynei. Se părea că se schimbase garda.

– Înțeleapta Monaelle dorește să o vadă pe domnița Elayne, anunță Tzigan, îndreptându-și spatele. Jupâneasa Karistovan o însoțește.

Sumeko putea fi amânată, dar nu și Monaelle. Oamenii Arymillei s-ar amesteca în treburile Aes Sedai la fel de

repede ca în cele ale Aielilor; cu toate acestea, doar o treabă importantă ar fi adus o Înţeleaptă în oraş. Şi Birgitte ştia acest lucru; ea începu imediat să împăturească harta. Aviendha lăsă scutul să se risipească şi eliberă Izvorul.

– Roagă-le să intre, zise Elayne.

Monaelle nu o mai aşteptă pe Tzigan, ci pluti în încăpere de îndată ce scutul dispăru, nenumăratele ei brăţări din aur şi fildeş zornăind atunci când ea lăsă să-i cadă şalul de pe umeri pe coate în aerul cald din încăpere. Elayne nu ştia ce vârstă avea Monaelle – Înţeleptele nu erau la fel de reticente ca Aes Sedai atunci când venea vorba despre vârstă, dar *erau* discrete; cu toate acestea, ea părea a fi aproape de vârsta mijlocie. Avea câteva fire roşii în părul ei bălai, lung până la talie, însă niciunul cărunt. Scundă pentru un Aiel, mai scundă decât Elayne, cu o faţă blândă, maternă, nu avea suficientă forţă în a mânui Puterea ca să fi fost acceptată în Turnul Alb, însă forţa nu era importantă pentru Înţelepte, iar în rândul lor, ea ocupa o poziţie foarte înaltă. Şi mai important pentru Elayne şi Aviendha era faptul că ea fusese moaşa renaşterii lor ca Surori-dintâi. Elayne făcu o reverenţă în faţa ei, ignorând pufnetul dezaprobator al lui Dyelin, iar Aviendha făcu o plecăciune adâncă, îndoindu-se peste mâini. Pe lângă îndatoririle pe care le avea faţă de moaşa ei după obiceiul Aielilor, ea era totuşi doar o Înţeleaptă ucenică.

– Bănuiesc că nevoia voastră de intimitate a luat sfârşit, din moment ce aţi lăsat scutul jos, zise Monaelle, şi a sosit vremea să verific care este starea ta, Elayne Trakand. Ar trebui să fac asta de două ori pe lună până va veni sorocul.

De ce se încrunta la Aviendha? Oh, Lumină, catifeaua!

– Iar eu am venit să văd ce face ea, adăugă Sumeko, urmând-o pe Înţeleaptă în încăpere.

Sumeko era impunătoare, o femeie voinică, având o privire încrezătoare. Purta veşminte bine croite din lână galbenă, cu o

cingătoare roşie, piepteni argintii în părul lins şi negru şi o agrafă din argint în formă de cerc, cu smalţ roşu, pe gulerul înalt al rochiei. Ar fi putut trece drept nobilă sau negustoreasă de succes. Cândva, ea vădise o oarecare timiditate, cel puţin în preajma surorilor Aes Sedai, însă aceasta nu mai exista. Nu în preajma surorilor Aes Sedai sau a soldaţilor din Garda Reginei.

– Poţi pleca, îi zise ea lui Tzigan. Treaba asta nu te priveşte. Sau în preajma nobililor, că veni vorba.

– Poţi pleca şi dumneata, domniţă Dyelin, şi dumneata, domniţă Birgitte.

Ea o privi cu atenţie pe Aviendha ca şi când s-ar fi gândit să o adauge şi pe ea pe listă.

– Aviendha poate rămâne, zise Monaelle. A ratat foarte multe lecţii şi trebuie să înveţe asta mai devreme sau mai târziu.

Sumeko dădu aprobator din cap când veni vorba despre Aviendha, însă îşi ţintui privirea rece şi nerăbdătoare asupra lui Dyelin şi a Birgittei.

– Domniţa Dyelin şi cu mine aveam chestiuni de discutat, zise Birgitte, vârându-şi harta împăturită în interiorul hainei roşii în timp ce se îndreptă spre uşă. Îţi voi spune diseară la ce ne-am gândit, Elayne.

Dyelin îi aruncă o privire aspră, aproape la fel de aspră ca aceea pe care i-o aruncase lui Sumeko, însă îşi puse cupa cu vin pe una dintre tăvi şi făcu o reverenţă în faţa Elaynei, apoi aşteptă vizibil nerăbdătoare în vreme ce Birgitte se aplecă pentru a-i şopti ceva la ureche Monaellei. Înţeleapta îi dădu un răspuns scurt şi foarte rapid. Ce tot şuşoteau acolo? Probabil despre laptele de capră.

Odată ce uşa se închise în urma lui Tzigan şi a celor două femei, Elayne se oferi să trimită după vin, din moment ce cel din carafe se răcise deja, însă Sumeko refuză din scurt, iar

Monaelle, politicos, deşi oarecum absentă. Înţeleapta o privea pe Aviendha cu atâta insistenţă, încât femeia mai tânără începu să se înroşească şi privi în altă parte, strângându-şi poalele în pumni.

– Să nu o dojeneşti pe Aviendha pentru veşmintele pe care le poartă, Monaelle, zise Elayne. Eu am rugat-o să le poarte, iar ea m-a ascultat ca să-mi facă pe plac.

Ţuguindu-şi buzele, Monaelle se gândi înainte să răspundă:

– Surorile-dintâi ar trebui să-şi facă pe plac una alteia, zise ea într-un final. Ştii care este îndatorirea ta faţă de neamul nostru, Aviendha. Până acum, te-ai descurcat bine, îndeplinind o sarcină dificilă. Trebuie să înveţi să trăieşti în două lumi, prin urmare, mi se pare firesc că ai început să te simţi confortabil în aceste veşminte.

Aviendha începu să se relaxeze, asta până când Monaelle vorbi din nou:

– Dar nu prea confortabil. De acum înainte, îţi vei petrece tot a treia zi şi noapte în corturi. Te vei întoarce cu mine mâine. Mai ai multe de învăţat înainte să devii Înţeleaptă, iar aceasta este datoria ta la fel de mult cum este aceea de a fi un liant.

Elayne îşi întinse mâna şi o luă pe cea a surorii ei, iar când Aviendha încercă să şi-o elibereze după o strângere, ea nu îi dădu drumul. După un scurt moment de ezitare, Aviendha nu se împotrivi. În mod ciudat, faptul că o avea lângă ea pe Aviendha îi aducea alinare pentru pierderea lui Rand; aceasta nu îi era doar soră, ci o soră care îl iubea şi ea. Se puteau îmbărbăta una pe cealaltă şi să se înveselească una pe cealaltă atunci când le venea să plângă şi puteau plânge împreună atunci când simţeau nevoia. O noapte din trei petrecută singură însemna, cel mai probabil, a plânge singură o noapte din trei. Lumină, ce *făcea* Rand? Lumina aceea îngrozitoare de la apus strălucea în continuare la fel de orbitor, iar ea era

convinsă că el se afla în mijlocul ei. Nu se schimbase nimic în legătura cu el, dar ea era convinsă.

Brusc, ea își dădu seama că strângea cu putere mâna Aviendhei și că aceasta o strângea pe a ei la fel de tare. Ele eliberară strânsoarea în aceeași clipă. Cu toate acestea, niciuna nu își retrase mâna.

– Bărbații provoacă neplăceri chiar și atunci când sunt altundeva, zise cu blândețe Aviendha.

– Așa este, fu de acord Elayne.

Monaelle zâmbi când auzi acest schimb de vorbe. Se numără printre puținii care știau despre legătura cu Rand și cine era tatăl copilului Elaynei. Niciuna dintre Femeile Clanului nu știa însă.

– Eu cred că i-ai îngăduit unui bărbat să-ți provoace toate necazurile pe care le-a putut provoca, Elayne, zise Sumeko pe un ton afectat.

Legea Clanului respecta regulile aplicate novicelor și Aleselor, interzicând nu doar nașterea de copii, ci și orice acțiune care putea duce la asta, iar Clanul o respecta cu sfințenie. Odinioară, o Femeie a Clanului ar fi preferat să își înghită limba decât să îi sugereze unei Aes Sedai că nu respecta Legea. Însă de-atunci se schimbaseră multe lucruri.

– Trebuie să Călătoresc în Tear azi ca să aduc un transport de grâne și ulei mâine și s-a făcut târziu, așa că, dacă ați terminat cu poveștile despre bărbați, vă sugerez să o lăsați pe Monaelle să continue cu motivul pentru care a venit aici.

Monaelle o duse pe Elayne în fața șemineului, suficient de aproape ca dogoarea emanată de bușteni aproape mistuiți să fie oarecum inconfortabilă – era mai bine ca mamei să îi fie foarte cald, explică ea –, apoi strălucirea *saidarului* o împresură, iar ea începu să împletească fire de Spirit, Foc și Pământ. Aviendha privea cu aproape aceeași aviditate ca Sumeko.

– Ce este? întrebă Elayne când împletitura se așeză în jurul ei și se cufundă în ea. Se asemuiește cu Răscolirea?

Fiecare Aes Sedai din palat o răscolise, deşi doar Merilille era suficient de înzestrată într-ale Tămăduirii ca aceasta să fie de un oarecare folos, însă nici Aes Sedai şi nici Sumeko nu putuseră spune mai multe decât că purta în pântec un copil. Ea simţi nişte furnicături, un soi de bâzâit prin carne.

– Nu fi prostuţă, fetiţo, zise Sumeko, absentă.

Elayne îşi arcui o sprânceană, ba chiar se gândi să îşi fluture inelul cu Marele Şarpe pe sub nasul lui Sumeko, însă femeia cu faţa rotundă nu păru să observe. Poate că nu observase nici inelul. Aceasta stătea aplecată în faţă, privind cu atenţie de parcă ar fi putut vedea împletitura în interiorul trupului Elaynei.

– Înţeleptele au învăţat Tămăduirea de la mine. Şi de la Nynaeve, presupun, zise ea după o clipă.

Oh, Nynaeve ar fi explodat ca artificiile unui Artificier dacă ar fi auzit aceste cuvinte. Totuşi, Sumeko o întrecuse de mult pe Nynaeve.

– Şi au învăţat forma simplă de la Aes Sedai.

Un pufnit ca freamătul unei pânze arătă ce părere avea Sumeko despre forma „simplă", singura cale de Tămăduire pe care o ştiau Aes Sedai de mii de ani.

– Asta este ceva ce le aparţine Înţeleptelor.

– Se numeşte „Mângâierea pruncului", explică Monaelle cu o voce distrasă.

Cea mai mare parte din atenţia ei era concentrată asupra împletiturii. O simplă Răscolire pentru a afla ce îi pricinuia durere cuiva – era, într-adevăr, *simplă* – ar fi luat deja sfârşit, însă ea schimbă firele, iar zumzăitul din interiorul Elaynei îşi schimbă tonul, afundându-se şi mai mult.

– S-ar putea să fie parte din Tămăduire, sau un soi de Tămăduire, dar noi am ştiut să facem asta înainte să fim trimise în Ţinutul Întreit. Unele moduri în care sunt folosite firele sunt asemănătoare cu ce ne-au arătat Sumeko Karistovan

şi Nynaeve al'Meara. Prin „Mângâierea pruncului" poţi afla starea de sănătate a mamei şi a pruncului, iar prin schimbarea firelor poţi lecui unele probleme pe care le-ar putea avea unul din ei, însă această metodă nu funcţionează în cazul unei femei care nu este însărcinată. Sau în cazul unui bărbat, desigur.

Zumzetul deveni atât de zgomotos, încât părea că poate fi auzit de toată lumea. Elaynei i se părea că îi vibrau dinţii.

Un gând de dinainte îi reveni în minte, iar ea spuse:

– Conducerea îmi va răni pruncul? Dacă voi conduce, voiam să zic.

– Nu mai mult decât respiraţia. Zâmbind, Monaelle făcu să dispară împletitura. Ai doi. Este prea devreme să ştim dacă sunt fete sau băieţi, dar sunt sănătoşi şi tu la fel.

Doi! Elayne şi Aviendha zâmbiră cu gurile până la urechi. Mai că putea simţi încântarea surorii ei. Urma să aibă gemeni. Copiii lui Rand. Un băiat şi o fată, nădăjduia ea, sau doi băieţi. Fetele gemene ar fi reprezentat tot soiul de dificultăţi în ceea ce privea succesiunea. Niciuna nu primea Coroana Trandafirului, fiind sprijinită de *toată lumea*.

Sumeko îşi drese repede glasul, făcând un gest spre Elayne, iar Monaelle încuviinţă din cap.

– Fă întocmai cum am făcut eu şi vei vedea.

Ea încuviinţă din nou din cap în timp ce o privea pe Sumeko îmbrăţişând Izvorul şi formând împletitura, iar Femeia Clanului voinică o lăsă să pătrundă în trupul Elaynei, icnind ca şi cum ar fi simţit ea însăşi zumzăitul.

– Nu trebuie să-ţi faci griji în privinţa greţurilor, continuă Monaelle, dar vei descoperi că îţi va fi greu să conduci câteodată. Firele ar putea aluneca din tine ca şi cum ar fi unse sau s-ar putea risipi ca negura, aşa că vei fi nevoită să încerci iar şi iar ca să formezi cel mai simplu fir sau să îl menţii. Acest lucru s-ar putea înrăutăţi pe măsură ce sarcina va avansa şi

nu vei putea conduce defel atunci când vei fi în travaliu sau când vei da naştere, dar totul va reveni la normal de îndată ce copiii se vor fi născut. În scurtă vreme, vei avea tot soiul de toane, dacă acestea n-au început deja, acum vei plânge, în clipa următoare vei mârâi. Tatăl copiilor tăi ar face bine să păşească cu grijă şi să păstreze distanţa cât poate de mult.

– Am auzit că ea i-a smuls deja capul o dată în dimineaţa aceasta, bombăni Sumeko. Eliberând împletitura, ea îşi îndreptă umerii şi îşi potrivi cingătoarea roşie din jurul brâului. Este remarcabil, Monaelle. Nu m-am gândit niciodată la o împletitură care poate fi folosită doar în cazul unei femei însărcinate.

Elayne strânse din buze, însă spuse:

– Poţi spune toate astea cu ajutorul acestei împletituri, Monaelle?

Era mai bine dacă oamenii credeau că pruncii ei erau ai lui Doilan Mellar. Pruncii lui Rand al'Thor ar fi devenit ţinte, ar fi fost hăituiţi din teamă, sau pentru a obţine unele avantaje, sau din ură, însă nimeni nu s-ar fi gândit de două ori la pruncii lui Mellar. Aşa era cel mai bine, şi gata.

Monaelle îşi dădu capul pe spate şi râse cu atâta poftă, încât fu nevoită să îşi şteargă colţurile ochilor cu şalul.

– Ştiu asta pentru că am purtat în pântec şapte copii şi am avut trei soţi, Elayne Trakand. Înzestrarea de a conduce te protejează de greaţă, dar sunt şi alte preţuri de plătit. Vino, Aviendha, trebuie să încerci şi tu. Cu grijă. Fă întocmai cum am făcut şi eu.

Nerăbdătoare, Aviendha îmbrăţişă Izvorul, dar, înainte să înceapă să împletească un fir, ea eliberă *saidarul* şi îşi întoarse capul şi se holbă la peretele acoperit cu lambriu negru. Spre apus. La fel făcură şi Elayne, Monaelle şi Sumeko. Lumina orbitoare care strălucise atâta vreme se stinsese, pur şi simplu. O clipă fusese acolo, acea strălucire

orbitoare de *saidar*, iar în clipa următoare dispăru ca şi când n-ar fi existat niciodată.

Pieptul voluminos al lui Sumeko se umflă atunci când ea inspiră adânc.

– Cred că azi s-a întâmplat fie ceva foarte minunat, fie ceva foarte îngrozitor, zise încet Sumeko. Şi cred că mi-e teamă să aflu ce anume.

– Ceva minunat, zise Elayne.

Se terminase, indiferent *ce* o fi fost, iar Rand era în viaţă. Acesta era un lucru suficient de minunat. Monaelle îi aruncă o privire nedumerită. Ştiind despre legătură, iar putea desluşi restul, însă îşi pipăi îngândurată doar unul dintre coliere. Oricum, avea să afle totul de la Aviendha în scurt timp.

O bătaie în uşă le făcu pe toate să tresară. Pe toate în afară de Monaelle. Prefăcându-se că nu le văzuse pe celelalte femei tresărind, ea se concentră puţin cam prea mult ca să îşi potrivească şalul, lucru care era încă şi mai contrastant. Sumeko tuşi ca să îşi ascundă stânjeneala.

– Intră! zise Elayne cu voce tare.

Aproape că era nevoită să strige ca să fie auzită prin uşă chiar şi fără un scut.

Caseille îşi vârî capul înăuntru, cu pălăria cu pene în mână, apoi intră de tot şi închise uşa cu grijă în urma ei. Dantela albă din jurul gâtului şi încheieturilor ei era curată, dantela şi leii de pe panglica ei străluceau, iar platoşa îi lucea ca şi când abia fusese lustruită, însă era limpede că ea se întorsese de îndată la datorie după ce se spălase de mizeria din timpul călătoriei din timpul nopţii.

– Iertare pentru că vă întrerup, domniţă, dar am considerat că doriţi să aflaţi de îndată. Femeile din neamul Oamenilor Mării parcă au înnebunit, cele care mai sunt aici. Se pare că una dintre ucenicele lor a dispărut.

– Altceva? zise Elayne.

O ucenică ce dispăruse era o veste destul de proastă, dar ceva de pe fața Caseillei îi spunea că mai *era* ceva.

– Întâmplarea face că femeia gardian Azeri mi-a spus că a văzut-o pe Merilille Sedai plecând din palat în urmă cu vreo trei ore, zise Caseille fără tragere de inimă. Merilille împreună cu o femeie, amândouă cu mantii și cu glugile trase pe cap. Au luat cai și un măgar încărcat cu desagi. Yurith a zis că cealaltă femeie avea mâinile tatuate. Domniță, nimeni nu a avut niciun motiv să caute...

Elayne îi făcu semn să tacă.

– Nimeni n-a greșit cu nimic, Caseille. Nimeni nu va fi învinuit.

Nimeni din rândul gărzilor. Asta da belea. Talaan și Metarra, cele două Călăuze ale Vânturilor ucenice, erau foarte puternice în mânuirea Puterii, iar dacă Merilille reușise să o convingă pe vreuna din ele să încerce să devină Aes Sedai, poate reușise să se convingă și pe ea însăși că a o duce pe fată undeva unde aceasta putea fi înscrisă în cartea novicelor era un motiv întemeiat ca să își încalce promisiunea de a le învăța pe Călăuzele Vânturilor. Cine va fi mai mult decât supărat pentru că o pierduse pe Merilille, mai furios pentru că pierduse o ucenică? *Ele* îi vor învinui pe toți aceia care le vor ieși în cale, mai ales pe Elayne.

– A aflat toată lumea despre Merilille? întrebă ea.

– Încă nu, domniță, dar cel care le-a înșeuat caii și le-a pus desagii pe măgar nu va tăcea din gură. Ajutoarele de grăjdari nu au prea multe subiecte de bârfă.

Atunci, era mai mult un foc de paie decât o belea, iar acesta putea fi stins înainte să cuprindă grajdurile.

– Sper că vei lua cina împreună cu mine mai târziu, Monaelle, zise Elayne, dar acum trebuie să mă scuzi.

Fie că avea sau nu o datorie față de moașa ei, Elayne nu aștepta ca femeia să consimtă. Dacă încerca să stingă

focul, poate că acesta nu avea să apuce să cuprindă și grajdurile. Poate.

– Caseille, informeaz-o și pe Birgitte și spune-i că vreau să trimită de îndată poruncă străjerilor de la porți să fie cu ochii în patru la Merilille. Știu, știu, se poate să fi ieșit deja din oraș și, oricum, un străjer nu ar opri din drum o Aes Sedai, dar poate vor reuși să o împiedice să plece sau o vor speria pe însoțitoarea ei, făcând-o să dea fuga înapoi în oraș și să se ascundă. Sumeko, cere-i Reannei să le pună pe toate Femeile Clanului care nu pot Călători să cerceteze orașul. Șansele sunt mici, dar poate că Merilille s-a gândit că este prea târziu azi ca să pornească la drum. Căutați în fiecare han, inclusiv Lebăda Argintie, și...

Ea nădăjduia că Rand făcuse ceva minunat în ziua aceea, însă nu putea pierde vremea gândindu-se la asta în acel moment. Avea un tron de câștigat și trebuia să se ocupe de câteva Atha'an Miere furioase, înainte ca acestea să apuce să-și descarce furia asupra ei, nădăjduia ea. Pe scurt, era o zi ca oricare alta de când se întorsese în Caemlyn și asta însemna că avea destul de multe pe cap.

CAPITOLUL 15

Vine întunericul

Seara, soarele era ca o minge sângerie deasupra vârfurilor copacilor, aruncând o lumină palidă peste tabără, o întindere vastă de cai priponiți, căruțe cu coviltir și telegi cu roți mari, corturi de toate mărimile și soiurile. Zăpada dintre ele, călcată în picioare, se transformase în mocirlă. Nu era nici ora, nici genul de loc în care Elenia și-ar fi dorit să călărească. Mirosul de carne de vită fiartă care se ridica din ceaunele mari și negre din fier îi întorcea stomacul pe dos. Aerul rece îi îngheța respirația și promitea o noapte încă și mai geroasă, iar vântul îi pătrundea prin mantia roșie fără să îi pese de căptușeala groasă din blană albă. Blana de vulpe argintie ar fi trebuit să fie mai călduroasă decât alte tipuri de blănuri, însă ea nu avusese niciodată această impresie.

Ținându-și mantia strânsă pe lângă trup cu o mână înmănușată, călărea încet și încerca din răsputeri, fără a reuși, să nu tremure. Având în vedere ora târzie, părea mai mult decât probabil că ea avea să își petreacă noaptea acolo,

cu toate că nu știa încă unde avea să doarmă. Fără îndoială, în cortul vreunui nobil de rang inferior. Seniorul sau domnița vor fi scoși cu forța de-acolo ca să caute raiul în altă parte, iar aceștia vor încerca să nu-și trădeze supărarea că erau evacuați. Însă Arymillei îi plăcea să o lase să stea ca pe ghimpi până în ultimul moment când venea vorba despre așternuturi sau orice altceva. Nici nu trecea bine un moment de suspans, că un altul îl înlocuia. Era limpede că femeia credea că incertitudinea permanentă avea s-o facă să se zvârcolească, poate chiar să se străduiască să-i facă pe plac. Aceasta nu era singura greșeală de judecată pe care o făcuse Arymilla, începând cu convingerea să o îmblânzise pe Elenia Sarand.

Ea avea ca escortă doar patru bărbați care aveau pe mantii doi Mistreți Aurii – și, desigur, pe slujnica ei, Janny, care era atât de înfofolită în mantia ei, încât ajunse să semene cu o legătură de lână verde făcută grămadă pe șa – și nu văzuse nici măcar un individ în tabără de care putea fi convinsă că mai avea o urmă de loialitate față de familia Sarand. Pe ici, pe acolo, câțiva bărbați care stăteau strânși în jurul focului împreună cu spălătoresele și cusătoresele lor afișau Vulpea Roșie a Casei Anshar și două rânduri de călăreți purtând Ciocanul Înaripat al Casei Baryn trecură pe lângă ea, îndreptându-se în direcția opusă, mergând încet; niște bărbați cu fețele încruntate în spatele barelor de protecție ale coifurilor. Aceștia nu aveau să mai fie de prea mare folos, cu timpul. Karind și Lir se pârliseră rău pentru că fuseseră prea înceți atunci când Morgase luase tronul. De astă dată, ei urmau să implice Casele Anshar și Baryn acolo unde se întrezărea un avantaj de îndată ce se va vedea limpede, abandonând-o pe Arymilla cu aceeași vioiciune cu care i se alăturaseră. La momentul potrivit.

Majoritatea bărbaților care își târșâiau picioarele prin noroiul fleșcăit sau care priveau cu speranță în acele ceaune dezgustătoare erau recruți, fermieri și săteni strânși atunci

când seniorul sau domniţa lor începuse marşul şi puţini dintre ei purtau blazonul vreunei Case pe hainele lor ponosite sau pe mantiile lor peticite. Era aproape imposibil de făcut până şi o deosebire între presupuşii oşteni şi potcovari şi făuritori de săgeţi şi alţi asemenea, din moment ce aproape toţi purtau la curea săbii de tot felul sau un topor. Lumină, un număr destul de mare de femei aveau asupra lor cuţite cu tăişul suficient de lung, încât să poată fi numite „săbii scurte", dar nu aveai cum să faci deosebirea dintre o soţie de fermier recrutat şi o femeie căruţaş. Purtau aceeaşi lână groasă, aveau mâinile la fel de aspre şi feţele la fel de obosite. Oricum, asta nu prea avea importanţă. Acest asediu pe timp de iarnă era o greşeală groaznică – oştenii aveau să flămânzească cu mult înainte să flămânzească oraşul – însă asta îi oferea Eleniei o oportunitate, iar atunci când ţi se ivea o ocazie, profitai. Ţinându-şi gluga pe spate doar atât cât să i se vadă limpede trăsăturile feţei în ciuda vântului tăios, ea saluta graţios din cap pe orice bădăran nespălat care privea în direcţia ei, ignorându-i pe aceia care tresăreau miraţi văzând dovada ei de bunăvoinţă.

Mulţi aveau să îşi aducă aminte de amabilitatea ei, aveau să îşi aducă aminte de Mistreţii Aurii de pe veşmintele escortei ei şi aveau să ştie că Elenia Sarand îi observase. Pe o asemenea fundaţie se construia puterea. Un Prim Înscăunat, la fel ca o regină, se afla în vârful acestui turn construit din oameni. Cei de la bază erau ca nişte cărămizi din lut de calitate inferioară, adevărat, însă dacă acele cărămizi se sfărâmiţau sub greutate, turnul se prăbuşea. Acesta era un aspect pe care Arymilla părea să îl fi uitat, dacă îl ştiuse vreodată. Elenia se îndoia că Arymilla se adresa cuiva care se afla mai jos decât un majordom sau un servitor personal. Dacă ar fi fost... prudentă... ea le-ar fi adresat câteva cuvinte celor strânşi în jurul focurilor, poate ar fi luat în mâinile ei o mână murdară când şi

când, reamintindu-şi de oamenii pe care îi mai întâlnise sau măcar prefăcându-se cât putea de bine ca să pară că o făcuse. Arymillei îi lipsea, pur şi simplu, înţelepciunea unei regine.

Tabăra acoperea mai mult teren decât majoritatea oraşelor, semănând mai mult cu o sută de tabere grupate pe mărimi diferite; prin urmare, ea era liberă să se plimbe fără să îşi facă prea multe griji că s-ar fi apropiat prea mult de marginile exterioare. Cu toate acestea, era precaută. Gărzile care stăteau de strajă ar fi fost politicoase, asta dacă nu erau de-a dreptul neghioabe; cu toate acestea, primiseră nişte porunci, fără îndoială. În principiu, ea era de acord ca oamenii să facă aşa cum li se poruncea, însă era mai bine să evite orice incident stânjenitor. Mai ales dacă se gândea la posibilele urmări dacă Arymilla ar fi crezut că ea încercase să plece. Ea fusese deja nevoită să îndure o noapte geroasă atunci când dormise în cortul împuţit al unui oştean, un adăpost care nu îşi merita numele, plin de paraziţi şi de găuri prost peticite, ca să nu mai pomenească de lipsa lui Janny care să o ajute cu veşmintele şi care să o încălzească cât de cât sub păturile acelea jalnice, şi toate astea doar din cauza unei desconsiderări închipuite. Mă rog, chiar fusese desconsiderare, însă ea nu o crezuse pe Arymilla suficient de deşteaptă ca să îşi dea seama. Lumină, când se gândea că *ea* trebuia să fie atentă la fiecare gest pe care îl făcea atunci când se afla prin preajma acelei... prostănace cu creier de găină! Strângându-şi mai tare mantia pe lângă trup, încercă să-şi închipuie că acel tremur era doar o reacţie la vânt. Existau lucruri mai bune la care să cugete. Lucruri mai importante. Ea îl salută din cap pe un tânăr cu ochii bulbucaţi, care avea o eşarfă neagră înfăşurată în jurul capului, iar acesta se feri de parcă l-ar fi privit cu duşmănie. Ţăran neghiob!

Era neplăcut să se gândească la faptul că, la doar câteva mile depărtare, copila aceea, Elayne, se bucura de căldura şi confortul Palatului Regal, slujită fiind de nenumăraţi servitori

bine pregătiți și neavând, probabil, niciun alt gând decât cu ce să se îmbrace în seara aceea la cina pregătită de bucătarii palatului. Se zvonea că fata rămăsese grea, probabil cu unul dintre soldații Gărzii. Era posibil. Elayne nu avusese niciodată mai mult simț al decenței decât mama ei. Dyelin era creierul, o minte ascuțită și periculoasă, cu toate că era complet lipsită de ambiție, poate sfătuită de o Aes Sedai. Trebuia să existe măcar o Aes Sedai adevărată în toate acele zvonuri absurde.

Atât de multe fabulații ajungeau în tabără din oraș, încât era greu să deosebești realitatea de ficțiune – Oamenii Mării făceau găuri în *aer*? Pure fabulații! Cu toate acestea, Turnul Alb era limpede interesat să o pună pe una de-a lor pe tron. De ce n-ar putea? Chiar și așa, Tar Valon părea să fie pragmatic atunci când venea vorba despre astfel de chestiuni. De-a lungul istoriei, se dovedise clar că aceea care ajungea pe Tronul Leului avea să descopere în curând că, în tot acel timp, ea fusese preferata Turnului. Surorile Aes Sedai nu aveau să își piardă legătura cu Andorul dintr-o lipsă de sprinteneală, mai ales că însuși Turnul era divizat. Elenia era la fel de sigură de asta ca de propriu-i nume. De fapt, dacă doar jumătate din ce știa despre situația în care se afla Turnul era adevărat, următoarea Regină a Andorului avea șansa să descopere că putea cere orice își dorea ca să păstreze intactă acea legătură. În orice caz, nimeni nu avea să îi pună Coroana Trandafirului pe cap până la vară, cel mai devreme, iar până atunci se puteau întâmpla multe lucruri. Foarte multe lucruri.

Ea dădea a doua tură prin tabără când văzu un alt mic grup călare în fața ei, înaintând încet printre focurile răzlețe ce luminau înserarea. Acest lucru o făcu să se încrunte și să tragă brusc de hățuri. Femeile erau înfășurate în mantii și aveau glugile trase pe cap, una cu o mantie din mătase albastră căptușită cu blană neagră, cealaltă, cu o mantie cenușie din lână simplă, însă cele Trei Chei cusute pe mantiile celor

patru oşteni se distingeau limpede. Ea se gândi la orice alte persoane cu care ar fi preferat să dea nas în nas în afară de Naean Arawn. În orice caz, mai ales că Arymilla nu le interzisese în mod expres să se întâlnească fără ea – Elenia îşi auzi dinţii clănţănind la fel de tare cum şi-i simţea, însă se strădui să adopte o expresie calmă –, însă, deocamdată, părea mai înţelept să nu forţeze lucrurile. Mai ales că părea să nu existe vreun avantaj în această întâlnire.

Din nefericire, Naean o zări înainte ca ea să apuce să se abată din drum. Femeia i se adresă în grabă escortei ei şi, în vreme ce oştenii şi slujnica făceau încă plecăciuni în şeile lor, ea porni spre Elenia în aşa viteză, încât bulgări înmuiaţi zburară în aer de sub copitele juganului ei negru. *Arză-o-ar* Lumina pe neghioabă! Pe de altă parte, motivul care o îndemna pe Naean să facă un lucru necugetat putea fi un lucru valoros de ştiut şi periculos dacă nu îl ştia. Putea fi, cu toate că şi aflarea lui era însoţită de primejdii.

– Rămâneţi aici şi nu uitaţi că n-aţi văzut nimic, se răsti Elenia la mica ei escortă, apoi îşi înfipse călcâiele în flancurile Vântului Zorilor fără să mai aştepte un răspuns.

Nu avea nevoie de plecăciuni şi reverenţe elaborate de fiecare dată când se întorcea cu spatele, nu mai mult decât o cerea buna-cuviinţă, iar oamenii ei ştiau mai bine să facă altceva decât le poruncea ea. Ea trebuia să îşi facă griji în privinţa celorlalţi, arză-i-ar focu' pe toţi! Când roibul ei ţâşni în faţă, ea îşi scăpă mantia din mână, iar aceasta flutură în spatele ei ca flamura stacojie a Casei Sarand. Cum ea refuză să îşi strângă mantia care fâlfâia în faţa fermierilor şi numai Lumina ştia în a mai cui, vântul tăios îi pătrundea prin rochia de călărie. Un alt motiv de iritare.

Bine măcar că Naean avu destulă minte ca să încetinească şi să o întâmpine cam pe la jumătatea drumului, lângă două telegi burduşite, ale căror osii goale zăceau în noroi. Cel mai

apropiat foc se afla la aproape douăzeci de paşi depărtare, iar cele mai apropiate corturi încă şi mai departe, însă acestea aveau uşile legate strâns ca frigul să nu pătrundă înăuntru. Bărbaţii strânşi în jurul focului erau concentraţi la oala mare din fier de deasupra focului, din care ieşeau aburi, iar dacă putoarea pe care o emana era de-ajuns ca să o facă pe Elenia să îşi verse maţele, măcar vântul care purta acel miros de colo colo avea să ţină departe cuvintele lor de urechile acestora. Ar fi fost bine să fie cuvinte importante.

Cu faţa la fel de albă ca fildeşul, încadrată de blana neagră, Naean ar fi putut fi considerată frumoasă de unii, în ciuda unei mici urme de asprime din jurul gurii şi a ochilor ei albaştri la fel de reci ca gheaţa. Cu spatele drept şi extrem de calmă, ea părea să nu fie afectată de evenimente. Răsuflarea ei care forma o ceaţă albă era calmă şi uniformă.

– Ştii unde vom dormi la noapte, Elenia? o întrebă ea pe un ton rece.

Elenia nu făcu niciun efort să îşi ascundă privirea duşmănoasă.

– *Asta* vrei?

Să rişte să o nemulţumească pe Arymilla pentru o întrebare idioată! Gândul că risca să o nemulţumească pe Arymilla, gândul că nemulţumirea Arymillei era ceva ce trebuia să evite o făcu să mârâie.

– Ştii tot atât cât ştiu şi eu, Naean.

Trăgând de hăţuri, ea îşi întorcea deja calul când Naean vorbi din nou, cu o uşoară urmă de înflăcărare:

– Nu face pe proasta cu mine, Elenia. Şi nu-mi spune că nu eşti la fel de pregătită ca mine să faci tot ce-ţi stă în putinţă ca să scapi din capcana asta. Şi-acum, putem măcar să ne prefacem că suntem politicoase?

Elenia îl ţinu pe Vântul Zorilor pe jumătate întors de la cealaltă femeie şi o privi pieziş, dincolo de marginea din

blană a glugii. Astfel, ea îi putea supraveghea și pe bărbații strânși în jurul celui mai apropiat foc. Acolo nu se zărea niciun blazon al vreunei Case. Aceștia puteau aparține oricui. Din când în când, câte un individ care își ținea mâinile goale la subțiori ca să și le apere de frig arunca câte o privire spre cele două domnițe călare, însă singurul lor interes era să se tragă cât mai aproape de foc ca să se încălzească. Asta, și de cât timp era nevoie ca vita să fiarbă până când se transforma în terci. Oamenii aceia păreau în stare să mănânce orice.

– Crezi că poți *scăpa*? o întrebă ea încet.

Era bună și politețea, însă nu și dacă zăboveau acolo, în văzul tuturor, mai mult timp decât era nevoie. Însă, dacă Naean vedea o cale de scăpare...

– Cum? Jurământul pe care l-ai semnat de a o sprijini pe Marne trebuie să fi fost deja făcut public pe jumătate din cuprinsul Andorului. Și-apoi, doar nu crezi că Arymilla îți va îngădui să pleci, pur și simplu?

Naean tresări, iar Elenia nu își ascunse un mic zâmbet. Femeia nu era pe-atât de neafectată pe cât se prefăcea. Însă ea reuși să își păstreze vocea calmă.

– L-am văzut pe Jarid ieri, Elenia, și chiar de la depărtare semăna cu un nor de furtună, galopând de zici că era gata să frângă și gâtul calului, și pe al lui. După cum îl cunosc pe soțul tău, el pune deja la cale un plan ca să te scoată de-aici. L-ar scuipa în față și pe Cel Întunecat pentru tine. Era adevărat, el ar fi în stare să facă asta. Sunt convinsă că înțelegi că ar fi mai bine ca și eu să fac parte din aceste planuri.

– Soțul meu a semnat același jurământ ca tine, Naean, și este un bărbat onorabil.

El era prea onorabil pentru binele lui, la drept vorbind, dar dorințele Eleniei fuseseră porunci pentru el încă înainte să rostească jurămintele de nuntă. Jarid semnase jurământul pentru că ea îl scrisese și îi spusese s-o facă, nu că ea ar fi

avut de ales, şi ar fi fost în stare să îl încalce, fie şi fără tragere de inimă, dacă ea era suficient de nebună ca să-i ceară acest lucru. Firește, ei îi era greu să îi aducă la cunoştinţă ce îşi dorea în acel moment. Arymilla avea mare grijă să nu o lase să se apropie de el. Ea avea totul sub control – atâta cât putea, având în vedere situaţia –, dar trebuia să îl înştiinţeze pe Jarid, fie doar ca să îl oprească din a-şi croi o cale de scăpare. Să-l scuipe în faţă pe Cel Întunecat? El i-ar putea duce pe amândoi la pierzanie crezând că o ajută şi ar putea-o face chiar ştiind că asta ar însemna distrugerea lor.

Ea făcu un mare efort ca să nu lase să i se vadă pe faţă frustrarea şi furia care ameninţau să o copleşească, ascunzând totul în spatele unui zâmbet. Ea se mândrea cu faptul că era capabilă să zâmbească indiferent de situaţie. Zâmbetul acesta conţinea o urmă de mirare. Şi o urmă de dispreţ.

– Nu pun la cale nimic, Naean. Şi nici Jarid. Sunt sigură. Dar dacă aş face-o, de ce te-aş include şi pe tine?

– Pentru că dacă nu voi fi inclusă în aceste planuri, zise Naean pe un ton direct, s-ar putea ca Arymilla să afle despre ele. O fi ea oarbă şi proastă, dar va vedea odată ce i se va spune unde să se uite. Iar tu s-ar putea să împarţi cortul cu *logodnicul* tău în fiecare noapte, ca să nu mai pomenim că vei fi *păzită* de oştenii lui.

Eleniei îi dispăru zâmbetul de pe buze, iar vocea îi deveni ca de gheaţă, potrivindu-se cu nodul îngheţat care i se puse brusc în stomac.

– Ai grijă ce spui, altminteri s-ar putea ca Arymilla să îi ceară tarabonerului ei să se joace iar „moara" cu tine. De fapt, cred că îţi pot garanta acest lucru.

Părea imposibil ca Naean să devină şi mai palidă la faţă; cu toate acestea, deveni. Ea se legănă, practic, în şa şi o apucă pe Elenia de braţ ca şi cum s-ar fi sprijinit de ea ca să nu cadă. O rafală de vânt îi aruncă mantia de colo colo, iar ea o lăsă să

fluture. Ochii ei, odinioară reci, erau căscaţi de uimire acum. Femeia nu făcea niciun efort ca să îşi ascundă teama. Poate că era prea afectată ca să mai fie în stare să şi-o ascundă. În vocea ei ca un murmur se simţea panica.

– Ştiu că tu şi Jarid puneţi ceva la cale, Elenia. Ştiu! Luaţi-mă cu voi şi... iar casa Arawn îţi va fi loială de îndată ce voi putea să mă eliberez de Arymilla.

Oh, chiar era *zdruncinată* dacă se oferea să facă asta.

– Vrei să atragi şi mai mult atenţia decât până acum? se răsti Elenia, eliberându-se din strânsoarea celeilalte femei.

Vântul Zorilor şi celălalt roib dansară agitaţi, simţind starea de dispoziţie a stăpânelor lor, iar Elenia îşi struni cu asprime calul ca să îl liniştească. Doi dintre bărbaţii strânşi în jurul focului îşi plecară repede capetele. Credeau, fără îndoială, că vedeau două nobile certându-se la lăsarea înserării şi nu voiau să atragă mânia acestora asupra lor. Da, acesta trebuie să fi fost motivul. Aveau să răspândească zvonuri, dar ştiau că era mai bine să nu se amestece în discuţiile superiorilor lor.

– Nu mi-am făcut niciun plan să... evadez. Niciunul, zise ea cu o voce mai şoptită.

Strângându-şi mantia mai tare pe lângă trup, ea îşi întoarse liniştită capul ca să cerceteze din priviri telegile şi cele mai apropiate corturi. Dacă Naean era suficient de înspăimântată... Când urma să se ivească o ocazie... Deşi nu era nimeni prin apropiere care să audă, ea continuă cu aceeaşi voce şoptită.

– Lucrurile s-ar putea schimba, desigur. Cine ştie? Dacă se vor schimba, îţi făgăduiesc, pe Lumină şi cu nădejdea renaşterii, că nu voi pleca fără tine.

O speranţă neaşteptată înflori pe faţa lui Naean. Şi-acum, urma să arunce momeala.

– Asta dacă voi avea la mine un răvaş scris de mâna ta, semnat şi sigilat, în care să spui clar şi răspicat că te dezici de

Marne, de bunăvoie, şi juri că Arawn mă va sprijini să iau tronul. Pe Lumină şi cu nădejdea renaşterii *tale*. Nu voi accepta altceva.

Naean îşi lăsă brusc capul pe spate şi îşi atinse buzele cu limba. Îşi mişca ochii ca şi când ar fi căutat o cale de scăpare, ajutor. Roibul negru continua să necheze şi să danseze, dar ea abia dacă trase suficient de mult de hăţuri ca acesta să nu ţâşnească din loc, însă până şi acest lucru păru să îl facă în mod inconştient. Da, era înspăimântată. Dar nu prea înspăimântată ca să nu ştie ce îi cerea Elenia. În istoria Andorului existau prea multe exemple ca să nu ştie. Existau mii de posibilităţi atâta vreme cât nu dădea nimic în scris, însă simpla existenţă a unui asemenea răvaş o făcea pe Naean să scrâşnească din dinţi, iar pe Elenia să deţină controlul. Publicarea acestuia însemna distrugerea lui Naean, dacă Elenia era suficient de neghioabă ca să o silească. Ea putea încerca să reziste după o asemenea dezvăluire, însă chiar şi o Casă ai căror membri se învrăjbeau mult mai puţin decât cei ai Casei Arawn, în care mult mai puţini veri, mătuşi şi unchi erau gata să se submineze unul pe altul într-o clipită, tot avea să se destrame. Casele de rang inferior, care juraseră loialitate Casei Arawn de-a lungul generaţiilor, aveau să caute protecţie în altă parte. În câţiva ani, dacă nu mai curând, Naean avea să fie Prima Înscăunată a unei rămăşiţe neimportante şi discreditate. Oh, da; acest lucru se întâmplase şi înainte.

– Am zăbovit împreună suficient de mult timp. Elenia strânse hăţurile. N-aş vrea să dau naştere unor zvonuri. Poate vom mai avea ocazia să vorbim între patru ochi înainte ca Arymilla să urce pe tron. Ce gând mârşav! Poate.

Cealaltă femeie expiră de parcă tot aerul din trupul ei s-ar fi scurs afară, însă Elenia începu să îşi întoarcă patrupedul, nici încet, nici în grabă, şi nu se opri până când Naean zise repede:

– Aşteaptă!

Ea nu făcu decât să arunce o privire peste umăr. Aşteptă. Fără să zică nimic. Ceea ce trebuia spus fusese spus. Nu mai rămânea de văzut decât dacă femeia era suficient de disperată ca să se lase pe mâinile Eleniei. Ar trebui să fie. *Ea* nu avea niciun Jarid care să rezolve lucrurile pentru ea. De fapt, oricine din Casa Arawn care ar fi sugerat că Naean avea nevoie să fie salvată, cel mai probabil s-ar fi trezit în închisoare pentru că se împotrivise dorinţei exprese a lui Naean. Fără Elenia, ea putea îmbătrâni în captivitate. Dacă semna răvaşul însă, captivitatea ei putea fi de altă natură. Datorită răvaşului, Elenia va putea să îi dea impresia că era pe deplin liberă. Aparent, ea era suficient de deşteaptă ca să înţeleagă acest lucru. Sau, poate, se temea suficient de tare de taraboner.

– Ţi-l voi da cât voi putea de repede, zise ea în cele din urmă, cu resemnare în glas.

– Abia aştept să îl primesc, murmură Elenia, abia deranjându-se să îşi ascundă mulţumirea.

„Dar nu întârzia prea mult", vru ea să adauge, însă se răzgândi. Naean o fi fost ea înfrântă, însă un vrăjmaş înfrânt tot îţi putea înfige cuţitul în spate dacă era înfuriat prea tare. Şi-apoi, ea se temea de ameninţarea ce putea veni din partea lui Naean la fel de mult cum se temea Naean de ameninţarea ce venea din partea ei. Poate mai mult. Cu toate acestea, atâta vreme cât Naean nu ştia acest lucru, cuţitul ei nu avea vârf.

În timp ce se îndrepta călare spre oştenii ei, Elenia era mai veselă decât fusese de când... Cu siguranţă de când „salvatorii" ei se dovediseră a fi oamenii Arymillei. Poate dinainte ca Dyelin s-o fi întemniţat în Aringill, cu toate că nu îşi pierduse niciodată nădejdea acolo. Închisoarea ei fusese casa guvernatorului, destul de confortabilă, cu toate că a fost nevoită să împartă un apartament cu Naean. Cu siguranţă nu întâmpinase nicio greutate în a comunica cu Jarid şi credea că făcuse unele progrese cu Gărzile Reginei în Aringill. Atât

de multe dintre ele tocmai veniseră din Caemlyn, încât nu mai erau... sigure... cui îi erau cu adevărat loiale.

Acum, această întâlnire întâmplătoare cu Naean o înveselise atât de mult, încât ea îi zâmbi lui Janny şi îi făgăduise o mulţime de rochii odată ce aveau să ajungă în Caemlyn. Aceste cuvinte aduseră un zâmbet recunoscător pe buzele femeii cu obraji bucălaţi. Elenia îi cumpăra întotdeauna rochii noi slujnicei ei atunci când era binedispusă, fiecare îndeajuns de frumoasă pentru a fi potrivită pentru o negustoreasă. Era un mod de a asigura loialitatea şi discreţia vreme de douăzeci de ani. Janny dăduse dovadă şi de una, şi de cealaltă.

Soarele era doar o margine roşie deasupra copacilor acum şi sosise vremea ca să o găsească pe Arymilla ca să îi spună unde avea să doarmă în noaptea aceea. Facă Lumina să primească un pat curat, într-un cort cald unde nu era prea mult fum, şi o masă gustoasă înainte. În acel moment, ea nu putea emite prea multe pretenţii. Însă nici măcar acest lucru nu îi ştirbi buna dispoziţie. Ea nu numai că îi salută din cap pe bărbaţii şi femeile care treceau călare pe lângă ea, ci le şi zâmbea. Ba chiar merse până într-acolo încât le făcu cu mâna. Lucrurile avansau mai bine decât o făcuseră de ceva vreme. Naean nu fusese înlăturată, pur şi simplu, ca rivală la tron, ci fusese pusă în lesă şi îngenuncheată, sau pe-aproape, iar asta putea fi – era! – suficient să îi aducă pe Karind şi pe Lir. Mai erau aceia care ar fi *acceptat* pe oricine în afară de o altă Trakand pe tron. Ellorien se număra printre aceştia. Morgase pusese să fie *biciuită*! Ellorien nu avea să sprijine niciodată nicio Trakand. Aemlyn, Arathelle şi Abelle reprezentau şi ele posibilităţi, căci supărările lor puteau fi exploatate. Poate chiar şi Pelivar, şi Luan. Ea îşi trimisese iscoadele. Nu avea de gând să irosească avantajul pe care îl reprezenta Caemlyn aşa cum o făcuse zgâtia aceea de Elayne. Din punct de vedere istoric, a deţine oraşul

Caemlyn era de-ajuns ca să obţii sprijinul a cel puţin patru sau cinci Case.

Cu siguranţă că sincronizarea urma să fie importantă, altminteri tot avantajul avea să fie de partea Arymillei, însă Elenia se vedea deja şezând pe Tronul Leului şi pe Primii Înscăunaţi lăsându-se în genunchi ca să îi jure credinţă. Avea deja o listă cu Primii Înscăunaţi care trebuiau înlocuiţi. Niciunuia care i se opusese nu avea să îi mai fie îngăduit să îi creeze neplăceri ulterior. Urma să aibă grijă să rezolve această problemă printr-o serie de accidente nefericite. Păcat că ea nu îi putea alege pe înlocuitorii acestora, însă accidentele se puteau întâmpla cu o frecvenţă incredibilă.

Ea fu scoasă din acea stare fericită de visare de un bărbat sfrijit care îşi făcu apariţia lângă ea pe neaşteptate, călare pe un cal cenuşiu şi voinic. Ochii lui străluceau în lumina care începea să se estompeze. Dintr-un oarecare motiv, Nasin avea ace verzi de brad în părul alb şi rar. Zici că se căţărase într-un copac, iar haina şi mantia din mătase roşie erau atât de ornate cu flori viu colorate, încât puteau fi confundate cu nişte covoare illianere. Era un personaj grotesc. Dar era şi Primul Înscăunat al celei mai puternice Case din Andor. Şi era de-a dreptul nebun.

– Elenia, comoara mea, zbieră el, împroşcând cu scuipat, cât de dulce este imaginea ta în ochii mei. Mierea îşi pierde dulceaţa, iar trandafirii pălesc în faţa ta.

Fără să stea pe gânduri, ea trase repede de hăţuri, astfel încât Vântul Zorilor să rămână în spate şi către dreapta, iapa cafenie a lui Janny să ajungând între ea şi el.

– *Nu* sunt logodnica ta, Nasin, se răsti ea, clocotind de furie că era nevoită să spună asta în auzul tuturor. Sunt *căsătorită*, bătrân neghiob! Staţi! adăugă ea, fluturându-şi mâna.

Cuvântul poruncitor şi gestul erau adresate oştenilor ei, care îşi duseră mâinile la săbii şi îl priveau cu duşmănie pe

Nasin. Vreo treizeci sau patruzeci de soldaţi purtând Sabia şi Steaua Casei Caeren îl urmau pe bărbat, iar aceştia nu ar fi şovăit să taie pe oricine l-ar fi ameninţat pe Primul Înscăunat. Unii îşi scoseseră deja săbiile pe jumătate. Pe ea nu aveau să o rănească, desigur. Nasin ar fi pus să fie spânzuraţi până la ultimul dacă ea ar fi avut măcar o vânătaie. Lumină, ea nu ştia dacă să râdă sau să plângă.

– Încă te temi de necioplitul ăla de Jarid? o întrebă Nasin, întorcându-şi calul ca să o urmeze. N-are niciun drept să te mai deranjeze. Cel mai bun bărbat a câştigat, iar el ar trebui să recunoască acest lucru. Îl voi înfrunta! El bâjbâi cu o mână ale cărei oase se vedeau limpede chiar şi prin mănuşa roşie după sabia pe care, probabil, nu o mai trăsese de vreo douăzeci de ani. Am să-l tai ca pe un câine pentru că bagă spaima în tine!

Elenia îl mâna cu îndemânare pe Vântul Zorilor, astfel încât ei descriau un cerc în jurul lui Janny, care se scuza în şoaptă faţă de Nasin şi se prefăcea că îşi muta iapa din calea lui, blocându-i calea în tot acest timp. În gând, Elenia mai adăugă nişte broderii la rochiile pe care avea să i le cumpere. Oricât de dezorientat ar fi fost, Nasin putea trece cât ai bate din palme de la cuvinte mieroase de dragoste la a o pipăi de parcă ar fi fost o servitoare de cea mai joasă speţă într-o tavernă. Ea nu ar fi îndurat asta, nu din nou şi cu siguranţă nu în văzul tuturor. Rotindu-se în cerc, ea se forţă să afişeze un zâmbet îngrijorat, deşi, adevărul fie spus, făcu un efort mai mare ca să zâmbească decât ca să se îngrijoreze. Dacă bătrânul acesta neghiob îl forţa pe Jarid să îl ucidă, atunci ar fi distrus totul!

– Ştii că n-aş putea îndura ca bărbaţii să se lupte din cauza mea, Nasin. Vocea ei era şoptită şi neliniştită, însă ea nu încercă să şi-o controleze. O voce şoptită şi neliniştită era suficient de potrivită. Cum aş putea iubi un bărbat care are mâinile mânjite de sânge?

Bărbatul caraghios privi încruntat de-a lungul nasului său lung până când ea începu să se întrebe dacă nu exagerase cumva. Era nebun de legat, dar nu în toate privințele. Nu întotdeauna.

– Nu mi-am dat seama că ești atât de... sensibilă, zise el în cele din urmă, fără a se opri din a călări în jurul lui Janny. Fața îmbătrânită i se însenină. Ar fi trebuit să știu asta. Voi ține minte de acum înainte. Jarid va rămâne în viață atâta vreme cât nu te va necăji.

Brusc, el păru să o observe pe Janny pentru prima oară și, strâmbându-se iritat, își ridică mâna în aer, strângându-și pumnul. Femeia durdulie se pregăti vizibil pentru lovitură fără să se dea deoparte, iar Elenia scrâșni din dinți. Broderii din mătase. Categoric nepotrivite pentru o slujnică, însă Janny le merita cu vârf și îndesat.

– Seniore Nasin, te-am căutat peste *tot*, strigă o voce fandosită de femeie, iar ei se opriră din rotit.

Elenia răsuflă ușurată când Arymilla se apropie călare în amurg, însoțită de anturajul ei, și se văzu nevoită să își înăbușe o răbufnire de furie pentru că se simțea ușurată. Înveșmântată într-o rochie verde din mătase, cu broderii complicate și dantelă sub bărbie și în jurul încheieturilor, Arymilla era durdulie, aproape robustă, cu un zâmbet stupid întipărit pe buze și ochii căprui mari de curiozitate chiar și atunci când nu era nimic să îi stârnească interesul. Nefiind suficient de inteligentă pentru a face diferența, ea era vicleană doar atât cât să știe că existau lucruri care trebuiau să o intereseze, iar ea nu voia să creadă cineva că nu le observase. Singura ei grijă era propriul confort și sursa de venit care i-l asigura, iar singurul motiv pentru care își dorea tronul era acela că cuferele visteriei îi puteau oferi un confort și mai mare decât veniturile oricărui Prim Înscăunat. Anturajul ei era mai mare decât cel al lui Nasin, deși doar jumătate erau soldați care purtau cele

Patru Luni ale Casei ei. În marea lor majoritate, adepții și slugarnicii alcătuiau restul anturajului, seniori și domnițe de rang inferior, aparținând unor Case mai puțin importante, precum și alții care o linguseau pe Arymilla pentru a ajunge mai aproape de putere. Ei îi plăcea ca lumea să o lingușească. Naean era și ea acolo, la marginea grupului, împreună cu soldații și slujnica ei, privind cu ochii reci și încă o dată stăpână pe ea. Dar ținându-se departe de Jaq Lounalt, un bărbat zvelt a cărui mustață groasă era acoperită de acel văl taraboner caraghios și a cărui pălărie conică îi ridica gluga mantiei la o înălțime ridicolă. De asemenea, individul zâmbea prea mult. Abia dacă semăna cu cineva care putea face pe cineva să implore din doar câteva încercări.

– Arymilla, zise Nasin pe un ton nedumerit, apoi își privi încruntat pumnul ca și cum era mirat să și-l vadă ridicat. Așezându-și mâna pe măciulia șeii, el îi zâmbi femeii prostuțe. Arymilla, draga mea, zise el cu o voce caldă.

Nu era aceeași căldură cu care i se adresa adeseori Eleniei. Cumva, el părea cel puțin pe jumătate convins că Arymilla era fiica lui, ba mai mult, preferata lui. Odată, Elenia îl auzise depănând amintiri împreună cu femeia despre „mama" ei, ultima lui soție, moartă de aproape treizeci de ani. Arymilla reușea să întrețină conversația, deși, din câte știa Elenia, nu o cunoscuse niciodată pe Miedelle Caeren.

Totuși, în ciuda zâmbetelor părintești pe care i le oferea Arymillei, el iscodea cu privirea mulțimea călare, învăluită în umbre, din spatele ei, iar trăsăturile feței i se relaxară atunci când o zări pe Sylvase, nepoata și moștenitoarea lui, o tânără voinică și liniștită, care îi întâlni privirea, fără să zâmbească, apoi își trase mai bine pe cap gluga neagră, căptușită cu blană. Aceasta nu zâmbea niciodată, nici nu se încrunta, nici nu trăda vreo emoție din câte observase Elenia, doar o expresie neschimbată și tâmpă ca a unei vaci. În mod cert

avea înţelepciunea unei vaci. Arymilla o ţinea pe Sylvase mai aproape de ea decât pe Elenia sau pe Naean, iar atâta vreme cât făcea asta, era imposibil ca Nasin să renunţe a o mai sluji. Era nebun, adevărat, dar viclean.

– Nădăjduiesc că ai mare grijă de micuţa mea Sylvase, Arymilla, murmură el. Vânătorii de zestre sunt peste tot, iar eu vreau ca scumpetea de fată să fie în siguranţă.

– Fireşte că am grijă de ea, răspunse Arymilla, trecând călare pe iapa ei grasă pe lângă Elenia fără măcar să îi arunce o privire. Vocea îi era dulce ca mierea şi bolnăvicios de afectuoasă. Doar ştii că am tot atât mare grijă de siguranţa ei ca de a mea. Afişând acelaşi zâmbet tâmp, ea începu să îi aranjeze lui Nasin mantia pe umeri şi să i-o netezească cu aerul cuiva care învelea cu un şal un bolnav mult iubit. Este mult prea rece afară pentru tine. Ştiu de ce ai nevoie. Căldura dintr-un cort şi nişte vin fiert cu mirodenii. Voi fi mai mult decât bucuroasă să o pun pe slujnica mea să ţi-l pregătească. Arlene, însoţeşte-l pe Seniorul Nasin până la cortul lui şi pregăteşte-i nişte vin fiert.

O femeie subţirică din anturajul ei tresări brusc, apoi înaintă călare, dându-şi pe spate gluga mantiei ei simple şi albastre şi lăsând să se vadă o faţă frumoasă şi un zâmbet şovăitor. Dintr-odată, toţi acei lingăi începură să îşi potrivească mantiile ca să se apere de vânt şi să îşi îndese şi mai tare mănuşile pe mâini, privind oriunde altundeva numai la slujnica Arymillei nu. În special femeile. Ele ştiau că oricare dintre ele ar fi putut fi desemnată cu aceeaşi uşurinţă. În mod ciudat, Sylvase nu privi în altă parte. Era imposibil să îi vezi faţa ascunsă sub glugă, însă ea îşi întoarse capul ca să o urmărească cu privirea pe femeia subţirică.

Nasin rânji, dezvelindu-şi dinţii care îl făceau să semene încă şi mai mult cu o capră decât de obicei.

– Da. Da, mi-ar prinde bine nişte vin fiert. Arlene, nu-i aşa? Vino, Arlene! Ce fetiţă cuminte! Nu ţi-e prea frig, nu-i

așa? Fata scoase un mic țipăt atunci când el își petrecu un colț al mantiei pe după umerii ei și o trase atât de aproape, încât aceasta ajunse să stea înclinată pe șa. Are să-ți fie cald în cortul meu, îți promit.

Fără să arunce măcar o privire în urma sa, el o luă călare la pas, chicotind și șoptindu-i la ureche femeii pe umerii căreia i se odihnea brațul. Oștenii lui îl urmară, însoțiți de scrâșnete de piele frecată și de zgomotul încet și umed al copitelor prin fleșcăială. Unul dintre ei râse ca și când un altul ar fi spus ceva amuzant.

Elenia clătină dezgustată din cap. A-i vârî sub nas lui Nasin o femeie frumoasă care să îi distragă atenția era una – nici măcar nu trebuia să fie prea frumoasă; oricare femeie pe care bătrânul neghiob o putea prinde la strâmtoare se afla în pericol –, dar să te folosești de propria slujnică era revoltător. Nu la fel de revoltător ca Nasin însuși însă.

– Mi-ai făgăduit că îl vei ține departe de mine, Arymilla, zise ea cu o voce joasă și încordată. Poate că bătrânul libidinos și nebun de legat uitase de existența ei pentru moment, dar avea să își amintească data următoare când o va vedea. Mi-ai făgăduit că îl vei ține ocupat.

Fața Arymillei deveni posacă, iar ea își îndesa neîncetat mănușile pe mâini. Nu obținuse ceea ce dorise. Din punctul ei de vedere, acesta era un mare păcat.

– Dacă vrei să scapi de admiratori, ar trebui să stai pe lângă mine în loc să te plimbi de capul tău. Ce-aș putea face dacă atragi bărbații? Și te-am salvat. Nu te-am auzit să îmi mulțumești pentru asta.

Elenia își încleștă fălcile atât de tare, încât începură să o doară. A se preface că o agrea pe această femeie de bunăvoie era îndeajuns ca să o facă să vrea să muște din ceva. Alegerile pe care le avusese de făcut fuseseră suficient de clare: fie îi scria lui Jarid, fie îndura o lună de miere prelungită cu

„logodnicul" ei. Lumină, poate ea ar fi ales această variantă dacă nu ar fi fost convinsă că Nasin avea să o încuie în vreun conac izolat, iar după ce ea i-ar fi îndurat pipăielile, el avea să uite în cele din urmă că ea se afla acolo. Şi s-o uite acolo. Arymilla insista însă asupra acestei prefăcătorii. Insista asupra multor lucruri, unele dintre ele de-a dreptul insuportabile. Cu toate acestea, trebuiau suportate. Deocamdată. Poate că odată ce lucrurile aveau să fie lămurite, Jupânul Lounalt urma să îşi poată îndrepta atenţia către Arymilla pentru câteva zile.

Ea reuşi cumva să zâmbească apologetic şi se forţă să îşi încline gâtul ca şi când ar fi fost una dintre acele lipitori linguşitoare care o priveau cu aviditate. La urma urmei, dacă *ea* se ploconea în faţa Arymillei, nu dovedea decât că şi ei aveau acest drept. Simţindu-le privirile aţintite asupra ei, ea îşi dori să facă o baie. Faptul că asta se petrecea sub privirile lui Naean o făcea să vrea să ţipe.

– Îţi ofer toată recunoştinţa pe care o am în suflet, Arymilla.

Ei bine, nu era o minciună. Toată recunoştinţa pe care o avea în suflet era cam similară cu dorinţa de a o strânge de gât pe cealaltă femeie. Foarte încet. Însă ea trebui să inspire adânc înainte să rostească următoarele cuvinte:

– Îţi cer iertare pentru că nu mi-am exprimat-o imediat, rogu-te. Un cuvânt cu un gust *foarte* amar. Nasin m-a cam zăpăcit. Ştii cum ar reacţiona Jarid dacă ar afla despre purtarea lui Nasin.

Rosti ultimele cuvinte cu o voce mieroasă, însă neghioaba chicoti. Chicoti!

– Te iert, firește, Elenia. Ea râse, iar faţa i se lumină. Nu trebuie decât să ceri. Jarid este iute la mânie, nu-i aşa? Trebuie să îi scrii şi să îi spui cât de mulţumită eşti. Eşti mulţumită, nu-i aşa? Îi poţi dicta secretarului meu. Eu urăsc să-mi mânjesc degetele cu cerneală, tu nu?

– Firește că sunt mulţumită, Arymilla. Cum aş putea să nu fiu?

De astă dată, ea nu fu nevoită să facă un efort ca să zâmbească. Femeia chiar credea că era deşteaptă. Dacă se folosea de secretarul Arymillei, nu mai avea nicio posibilitate să scrie alte răvaşe, însă îi putea spune aproape făţiş lui Jarid să nu facă absolut nimic fără sfatul ei, iar fâţa aceea fără minte avea să creadă că ea nu făcea decât să i se supună.

Dând din cap cu un rânjet de automulţumire, Arymilla strânse hăţurile, iar clica ei o imită. Dacă ea şi-ar fi pus o oală pe cap şi ar fi zis că e o pălărie, aceştia ar fi purtat şi ei oale pe cap.

– S-a făcut târziu, zise ea, şi vreau să mă trezesc devreme mâine-dimineaţă. Bucătăreasa Aedellei Baryn ne-a pregătit un ospăţ pe cinste. Tu şi Naean trebuie să mă însoţiţi, Elenia.

Vorbi de parcă le făcea o onoare, iar ele nu aveau încotro decât să se comporte ca şi cum aşa era, poziţionându-se de o parte şi de cealaltă a ei.

– Şi Sylvase, desigur. Vino, Sylvase!

Nepoata lui Nasin îşi aduse iapa mai aproape, dar nu lângă Arymilla. O urma puţin mai în spate, alături de linguşitorii acesteia, din moment ce aceştia nu fuseseră invitaţi să călărească alături de Arymilla. În ciuda rafalelor tăioase de vânt care le fluturau mantiile, câteva femei şi doi sau trei bărbaţi încercară, fără să reuşească, să poarte o conversaţie cu fata. Aceasta arareori lega două vorbe laolaltă. Totuşi, cum nu era niciun Prim Înscăunat prin preajmă pe care să îl linguşească, era bună şi moştenitoarea unui Prim Înscăunat şi poate că unul dintre bărbaţi nădăjduia să încheie o căsătorie potrivită. Cel mai probabil unu sau doi erau mai degrabă gărzi sau măcar iscoade, care trebuiau să se asigure că ea nu încerca să comunice cu cineva din Casa ei. Şleahta aceasta găsea acest lucru incitant, să se apropie de putere. Elenia avea propriile planuri în ceea ce o privea pe Sylvase.

Arymilla era una dintre cele cărora le plăcea să trăncănească atunci când oricine cu puţină minte ar fi ales să se

adăpostească sub glugă, iar trăncăneala ei în timp ce călăreau învăluiți de lumina ce începea să se estompeze trecea de la ce urma să le ofere la cină sora lui Lir la planurile pe care le avea pentru încoronare. Elenia asculta doar atât cât să aprobe în șoaptă la momentele potrivite. Dacă neghioaba voia să le ofere amnistie acelora care i se opuneau, nu era treaba Eleniei Sarand să îi spună că era o proastă. Era îndeajuns de dureros că trebuia să... îi *zâmbească*... femeii, fără să o asculte. Apoi ceva din ce spuse Arymilla îi stârni interesul.

– Tu și Naean nu vă veți supăra dacă veți împărți patul, nu-i așa? Se pare că ducem lipsă de corturi decente aici.

Ea continuă să trăncănească, dar, pentru o clipă, Elenia nu auzi niciun cuvânt. Avea senzația că pielea îi fusese umplută cu zăpadă. Întorcându-și puțin capul, ea întâlni privirea șocată a lui Naean. Nu era posibil ca Arymilla să știe despre întâlnirea lor întâmplătoare, nu încă, și chiar dacă ar fi știut, de ce le-ar fi oferit ocazia să comploteze împreună? Să fie o capcană? Iscoade care ascultaseră ce își spuseseră? Slujnica lui Naean sau... Sau Janny? Lumea părea că se învârte. Dinaintea ochilor Eleniei se învârteau fulgi negri și argintii. Ea crezu că avea să leșine.

Brusc, își dădu seama că Arymilla i se adresase direct și aștepta încruntată un răspuns, începând să își piardă răbdarea. Ea începu să gândească repede, cuprinsă de panică. Da, avea un răspuns:

– O trăsură poleită, Arymilla?

– Ce idee caraghioasă! Mai bine te-ai fi plimbat în căruța cu coviltir a unui Pribeag!

– Oh, ce încântare! Ai niște idei minunate!

Zâmbetul satisfăcut al Arymillei o făcu pe Elenia să răsufle mai ușurată. Femeia *era* o neghioabă fără minte. Poate că exista o lipsă de corturi corespunzătoare. Cel mai probabil, ea doar credea că ele se aflau în siguranță acum.

Îmblânzite. Elenia zâmbi la rândul ei, dezvelindu-şi dinţii. Însă înlătură gândul de a-l pune pe taraboner să o „distreze" pe femeie, măcar pentru o oră. Dacă Jarid îşi punea semnătura pe acel jurământ, exista o singură cale să îşi asigure drumul spre tron. Totul era la îndemână şi gata de a fi pus în aplicare. Singura întrebare era care trebuia să moară primul, Arymilla sau Nasin.

Noaptea se aşternea peste Caemlyn, aducând cu ea un ger aspru purtat de vântul tăios. Pe ici, pe acolo, strălucirea unei lumini care se întrezărea la o fereastră de sus lăsa să se înţeleagă că locuitorii erau încă treji, dar majoritatea obloanelor erau trase, iar lumina lunii, ca o fâşie, nu făcea decât să accentueze întunericul. Până şi zăpada care învelea acoperişurile sau care stătea grămadă în faţa clădirilor, neatinsă de forfota de peste zi, era de un cenuşiu-închis. Un bărbat singuratic, înfofolit din cap şi până în picioare în mantie, care înainta prin mocirla îngheţată care acoperea dalele din piatră, răspundea la numele de Daved Hanlon sau Doilan Mellar cu aceeaşi lejeritate; un nume era ca un veşmânt, iar omul îşi schimba veşmintele ori de câte ori era nevoie. Folosise câteva de-a lungul anilor. Dacă ar fi fost după el, ar fi stat cu picioarele ridicate în faţa unui foc mistuitor în Palatul Regal, cu o cană în mână, cu o carafă de coniac lângă el şi cu o fetişcană dornică pe genunchi, dar trebuia să slujească dorinţelor altora. Bine măcar că aici, în Oraşul Nou, se putea sprijini mai bine pe picioare. Nu foarte bine, având în vedere fleşcăiala aceea îngheţată de sub tălpi din cauza căreia te puteai trezi pe jos la un pas greşit, însă era mai puţin probabil ca pământul să-ţi fugă de sub picioare aici decât pe dealurile abrupte din Oraşul Interior. Şi-apoi întunericul era pe placul lui în seara aceea.

Când o pornise din loc, fuseseră puţini oameni pe străzi, iar aceştia se răriseră atunci când se întunecase de-a binelea. Oamenii deştepţi rămâneau în case odată ce se lăsa înserarea.

Din când în când, siluete întunecate se furişau în umbre mai întunecate, însă, după ce îl cercetau scurt din priviri pe Hanlon, acestea se făceau nevăzute după colţurile din faţa lui sau se retrăgeau pe alei dosite, încercând să îşi înăbuşe o înjurătură atunci când se cufundau în zăpada care, cel mai probabil, nu văzuse lumina soarelui. El nu era masiv şi era puţin mai înalt decât majoritatea bărbaţilor. Sabia şi platoşa îi erau ascunse de mantia până la cizme, însă tâlharii erau atenţi la cei slabi şi şovăitori, iar el se deplasa cu o încredere de sine evidentă, nefiindu-i teamă de spioni. Pumnalul cu tăiş lung, ascuns în dosul mânecii, îl ajuta să aibă această atitudine.

În timp ce mergea, era cu ochii în patru la patrulele gărzilor, deşi nu se aştepta să vadă vreuna. Bătăuşii şi pungaşii ar fi căutat alte terenuri de vânătoare dacă Gărzile ar fi patrulat pe străzi. El le-ar fi putut trimite în drumul lor pe gărzile curioase doar rostind un cuvânt, desigur, însă nu îşi dorea prin preajmă nici vreun observator, nici să fie întrebat de ce se afla atât de departe de palat pe jos. Făcu un pas şovăitor când două femei înfăşurate în mantii îşi făcură apariţia la o răscruce mai departe, în faţa lui, însă acestea îşi văzură în continuare de drum fără să arunce măcar o privire în direcţia lui, iar el răsuflă uşurat. Foarte puţine femei se aventurau afară la această oră din noapte fără a fi însoţite de un bărbat care ştia să mânuiască sabia sau ciomagul şi, chiar fără să le vadă feţele, el ar fi pus rămăşag pe un pumn de galbeni că erau Aes Sedai. Sau, dacă nu, unele dintre acele femei ciudate care ocupau majoritatea paturilor din palat.

Gândul la acele femei îl făcu să se încrunte şi simţi o furnicătură între omoplaţi ca şi cum ar fi fost mângâiat cu un mănunchi de urzici. Indiferent ce se petrecea în palat, era de-ajuns ca să îl facă să se simtă încordat. Femeile din neamul Oamenilor Mării erau îndeajuns de rele şi nu doar pentru că mergeau unduindu-şi seducător trupurile de-a lungul

coridoarelor, iar apoi amenințau cu cuțitul un bărbat. Lui nici măcar nu îi trecuse prin gând să mângâie fundul vreuneia după ce își dăduse seama că acestea și surorile Aes Sedai se zgâiau unele la altele ca niște mâțe ciudate într-o cutie. Și era limpede, oricât ar fi fost de imposibil, că femeile din neamul Oamenilor Mării erau mâțele mai mari. Celelalte erau mai rele, într-un fel. Indiferent ce se zvonea, el știa cum arăta o Aes Sedai, iar aceasta nu avea pic de riduri. Totuși, unele dintre ele puteau conduce, iar un gând tulburător îi spunea că toate puteau face asta. Ceea ce nu avea deloc logică. Poate că Oamenii Mării se bucurau de o dispensă aparte; cât despre aceste Femei ale Clanului, cum le numea Falion, toată lumea știa că dacă trei femei care puteau conduce și nu erau Aes Sedai ședeau la aceeași masă, o Aes Sedai își făcea apariția înainte ca acestea să apuce să termine o carafă cu vin și le spunea să-și vadă mai departe de drum și să nu-și mai vorbească niciodată una alteia. Și se asigura că acestea îi dădeau ascultare. Astfel stăteau lucrurile. Însă acele femei locuiau în palat, mai bine de o sută la număr, se întâlneau între patru ochi și se plimbau prin preajma surorilor Aes Sedai fără să-și arunce priviri încruntate. Până în acea zi, oricum, și indiferent ce le făcuse să se îngrămădească unele într-altele ca niște găini speriate, același lucru le făcea pe Aes Sedai să fie la fel de agitate. Existau prea multe ciudățenii ca să fie pe placul lui. Atunci când surorile Aes Sedai se purtau ciudat, era momentul ca un bărbat să caute să își salveze pielea.

Înjurând, el se forță să iasă din acea stare de visare. Un bărbat trebuia să își păzească spatele și noaptea și nu putea face asta dacă își pierdea concentrarea. Măcar nu se oprise în loc, nici măcar nu încetinise pasul. După ce mai făcu câțiva pași, el schiță un zâmbet și mângâie cu degetul mare mânerul pumnalului. Vântul ba se înteța, ba se domolea de-a lungul străzii, șuiera peste acoperișuri, apoi tăcea, iar în scurtele

momente de liniște, auzea scrâșnetul slab al cizmelor care îl urmărise la scurt timp după ce ieșise din palat.

La următoarea răscruce, se întoarse spre dreapta fără să încetinească pasul, apoi se lipi brusc cu spatele de fațada unui grajd care se înălța impunător la colțul străzii. Ușile mari ale grajdului erau închise și cel mai probabil zăvorâte pe interior, însă mirosul de cal și de bălegar se simțea în aerul rece. Și hanul de pe partea cealaltă a străzii era închis, avea obloanele coborâte și ferestrele întunecate și singurul sunet care se auzea, în afară de șuieratul vântului, era scârțâitul pe care îl scotea tăblia ce se legăna, însă el nu putea vedea pe întuneric ce scria pe ea. Nimeni nu vedea ceea ce nu trebuia să vadă.

Primi un mic avertisment, scrâșnetul grăbit al cizmelor în încercarea de a nu-l pierde din ochi prea multă vreme, apoi un cap acoperit de glugă se ivi cu băgare de seamă de după colț. Nu îndeajuns de precaut, desigur. Mâna lui stângă țâșni în interiorul glugii ca să apuce grumazul în vreme ce mâna lui dreaptă implântă pumnalul. Mai că se așteptase să dea peste o platoșă sau peste o cămașă din zale pe sub haina bărbatului, și era pregătit în acest caz, dar un centimetru din tăiș se adânci cu ușurință sub sternul individului. Nu știa de ce asta părea să paralizeze plămânii unui om, ca acesta să nu poată țipa până când nu se îneca cu propriul sânge, dar știa că asta se întâmpla. Totuși, în noaptea aceea, nu avea timp să aștepte. Chiar dacă nu erau Gărzi prin preajmă în momentul acela, nu însemna că situația avea să rămână la fel prea mult timp. Cu o smucitură rapidă, îl izbi pe individ cu capul de peretele din piatră al grajdului suficient de tare încât să îi crape țeasta, apoi își implântă pumnalul până la mâner, simțind râcâitul lamei când aceasta străpunse șira spinării individului.

El respira calm – din când în când, uciderea era o necesitate, nu era nevoie să te entuziasmezi –, însă rezemă în grabă trupul neînsuflețit de perete și se lăsă pe vine lângă el,

ştergând lama pumnalului de haina neagră a bărbatului în vreme ce îşi vârî cealaltă mână la subsuoară ca să-şi scoată mănuşa cu dosul din oţel. Se uită repede într-o parte şi-n cealaltă de-a lungul străzii în vreme ce pipăi în grabă faţa bărbatului prin întuneric. Barba nerasă pe care o simţi sub degete îi spuse că *era* bărbat, dar nimic mai mult. Pentru el nu conta dacă era bărbat, femeie sau copil – neghiobii se comportau ca şi cum copiii nu aveau ochi să vadă sau guri să spună ce vedeau; cu toate acestea, el îşi dorea să fi dat peste o mustaţă sau un nas borcănat, orice i-ar fi putut trezi vreo amintire sau să îi spună cine era individul acesta. Când strânse mâneca bărbatului mort, simţi lâna groasă, nici fină, nici prea aspră, şi un braţ musculos care ar fi putut aparţine unui conţopist, unui căruţaş sau unui lacheu. Oricărui bărbat, pe scurt, la fel ca haina. Pipăind trupul, el scotoci prin buzunarele individului şi găsi un pieptăn din lemn şi un ghem de sfoară pe care le azvârli cât colo. Mâna lui se opri atunci când ajunse la cureaua bărbatului. O teacă din piele atârna acolo, goală. Niciun bărbat din lumea asta nu şi-ar fi putut scoate pumnalul după ce tăişul lui Hanlon îi ajungea în plămâni. Desigur, un bărbat avea un motiv întemeiat ca să fie înarmat cu un pumnal atunci când ieşea noaptea pe străzi, însă motivul care îi veni în acel moment în gând fu acela că bărbatul intenţionase să înjunghie pe cineva pe la spate sau să îi taie grumazul.

Însă fu doar un gând de o clipă. Fără să mai irosească timpul, tăie punga pe care individul o ţinea ascunsă sub curea. Greutatea monedelor pe care le vărsă în palmă şi pe care le vârî iute în buzunar îi spuse că nu erau galbeni, nici măcar vreuna din argint, însă o pungă tăiată şi goală l-ar fi făcut pe acela care ar fi găsit trupul să creadă că bărbatul fusese victima unor tâlhari. Ridicându-se în picioare, îşi trase mănuşa pe mână şi, după câteva clipe după ce îşi recuperă pumnalul, o porni din nou la drum prin mocirla ce acoperea pavajul,

ţinându-şi pumnalul pe lângă trup sub mantie şi fiind cu ochii în patru. Se relaxă abia atunci când ajunse la o stradă distanţă de bărbatul mort, dar nici atunci prea mult.

Majoritatea oamenilor care urmau să afle despre omor trebuiau să accepte povestea despre crima comisă de vreun tâlhar, după cum lăsase el trupul, însă nu şi persoana care îl trimisese pe individ. Faptul că acesta îl urmărise de la palat însemna că fusese trimis de cineva; dar de cine? El era aproape convins că dacă una dintre femeile neamului Oamenilor Mării ar fi vrut să fie înjunghiat, ar fi comis ea însăşi această faptă. În ciuda faptului că Femeile Clanului îl deranjau doar prin simpla lor prezenţă, acestea păreau tăcute şi smerite. Era adevărat că, cel mai probabil, oamenii care încercau să treacă neobservaţi apelau la asasini tocmiţi care acţionau în toiul nopţii, însă el abia dacă schimbase două vorbe cu una dintre ele şi cu siguranţă nu încercase să o pipăie pe vreuna. Surorile Aes Sedai păreau mai dispuse la aşa ceva, însă el era convins că nu făcuse nimic ca să le stârnească bănuiala. Cu toate acestea, oricare dintre ele ar fi putut avea un motiv ca să îl vrea mort. Nu ştiai niciodată atunci când venea vorba despre Aes Sedai. Birgitte Trahelion era o fătucă neghioabă care părea să creadă că era cu adevărat un personaj de legendă, poate chiar adevărata Birgitte, dacă existase vreodată o adevărată Birgitte, dar putea crede că el reprezenta o adevărată ameninţare pentru poziţia ei. O fi fost ea o paţachină, după felul în care se fâţâia pe coridoare în pantalonii aceia ai ei, dar avea o privire rece. Ea ar fi putut porunci fără să clipească un omor. Ultima posibilitate era cea care îl îngrijora cel mai mult. Nici stăpânii lui nu erau cei mai creduli oameni şi nu întotdeauna cei mai de încredere. Domniţa Shiaine Avarhin, cea care îi poruncea în cele zile, fu cea care îl chemase şi îl scosese afară în noapte. Unde un individ aştepta din întâmplare ca să îl urmărească, cu cuţitul în mână. El nu credea

în coincidențe, indiferent ce spuneau oamenii despre acest al'Thor.

Gândul de a se întoarce la palat veni și plecă într-o clipită. Avea niște galbeni ascunși bine; putea mitui gărzile la fel de ușor ca oricine ca să îl lase să iasă pe porți sau să poruncească, pur și simplu, să i se deschidă porțile doar atât cât să poată ieși călare. Însă asta ar fi însemnat să își petreacă tot restul vieții păzindu-și spatele și oricine s-ar fi apropiat la o aruncătură de băț de el putea fi trimis ca să îl omoare. Nu era prea mare diferență față de viața pe care o ducea acum. În afară de certitudinea că cineva avea să îi otrăvească supa sau să-i implânte un cuțit în coaste mai devreme sau mai târziu. Și-apoi, cel mai probabil, târfa aceea de Birgitte cu ochi reci era vinovata. Sau o Aes Sedai. Sau poate le-o fi jignit cumva pe Femeile Clanului. Totuși, nu strica niciodată să fii cu băgare de seamă. El își mișca degetele în jurul mânerului pumnalului. Viața era frumoasă în acel moment, cu mult confort și multe femei impresionate sau înspăimântate astfel încât să îi facă pe plac unui Căpitan al Gărzilor, însă, uneori, viața de fugar era întotdeauna de preferat în detrimentul morții.

Nu fu ușor să găsească strada corectă, cu atât mai puțin casa corectă – o străduță lăturalnică semăna foarte mult cu alta atunci când întunericul le învăluia pe amândouă –, însă el fu cu băgare de seamă și, în cele din urmă, se trezi bătând cu pumnul în ușa de la intrare a unei case înalte și cufundate în umbră, care ar fi putut aparține unui negustor înstărit, dar discret. Doar că, acum, el știa că nu era așa. Avarhin reprezenta o Casă neînsemnată, dispărută spuneau unii, însă mai rămăsese o moștenitoare, iar Shiaine avea bani.

Una dintre uși se deschise, iar el își duse o mână la ochi ca să și-i ferească de lumina puternică. Mâna stângă. Pe cea dreaptă, în care ținea pumnalul, și-o ținu ascunsă și pregătită.

Mijind ochii în spatele degetelor răsfirate, el o recunoscu pe femeia din prag, care purta o rochie neagră și simplă de servitoare. Nu că acest lucru l-ar fi făcut să se liniștească.

– Dă-mi un sărut, Falion, zise el, pășind înăuntru.

Aruncându-i ocheade, el își întinse mâna după ea. Mâna stângă, desigur.

Femeia cu fața alungită îi dădu mâna la o parte și închise ușa ferm în urma lui.

– Shiaine s-a încuiat cu un musafir în salonul de la etaj, zise ea pe un ton calm, iar bucătăreasa este în odaia ei. Nu mai e nimeni în casă. Agață-ți mantia în cui. O voi anunța că ai venit, dar s-ar putea să fii nevoit să aștepți.

Hanlon renunță la ocheade și își lăsă mâna să-i cadă pe lângă corp. În ciuda chipului ei fără vârstă, Falion putea fi considerată chipeșă în cel mai bun caz, dar chiar și asta putea fi o denaturare a adevărului, căci avea o privire rece și o atitudine încă și mai rece. Nu era genul de femeie pe care el ar fi ales să o pipăie, însă se părea că ea era pedepsită de unul dintre Numiți, iar el trebuia să facă parte din această pedeapsă, ceea ce schimba lucrurile. Într-o oarecare măsură. Nu îl deranjase niciodată să pipăie o femeie care nu avea de ales, iar Falion cu siguranță nu avea încotro. Rochia de servitoare pe care o purta era o dovadă clară; făcea treaba a patru sau cinci femei de una singură, slujnice, ajutoare la bucătărie și spălătorese, dormea când apuca și se ploconea atunci când Shiaine se încrunta. Avea mâinile aspre și roșii de la spălatul rufelor și frecatul podelelor. Cu toate acestea, era probabil ca ea să supraviețuiască pedepsei căpătate, iar ultimul lucru pe care el și-l dorea era o Aes Sedai care să îi poarte ranchiună lui Daved Hanlon. Nu când situația se putea schimba înainte ca el să apuce să îi implânte cuțitul în inimă. Însă îi fusese ușor să ajungă la o înțelegere cu ea. Ea părea să aibă o perspectivă practică. În văzul celorlalți, el o necăjea de fiecare

dată când dădea ochii cu ea, iar când avea vreme, el o ridica în braţe şi o ducea în odaia ei micuţă de servitoare de sub streaşină. Acolo, ei şifonau aşternuturile de pat, apoi şedeau pe patul îngust în frig şi făceau schimb de informaţii. Deşi, la îndemnul ei, el îi făcea câteva vânătăi, în caz că Shiaine ar fi ales să verifice. El nădăjduia că ea nu avea să uite că făcuse asta la îndemnul ei.

– Unde sunt ceilalţi? întrebă el, luându-şi mantia de pe umeri şi atârnând-o într-un cuier sculptat cu leoparzi.

Sunetul scos de cizmele lui pe pardoseala din gresie răsună din holul de la intrare până sus, la tavan. Era un spaţiu plăcut, cu cadrane din ghips vopsit şi câteva tapiserii bogate atârnate pe lambriurile sculptate care erau atât de lustruite, încât aveau un luciu slab, bine luminat de lampadarele cu oglindă atât de poleite, încât ar fi fost potrivite pentru Palatul Regal, însă să-l arză focu' dacă lui i se părea mai cald înăuntru decât afară. Falion îşi arcui o sprânceană când văzu pumnalul pe care îl ţinea în mână, iar el şi-l vârî în teacă, schiţând un zâmbet. El şi l-ar fi putut scoate din nou mai repede decât ar fi crezut oricine şi sabia cu aproape aceeaşi repeziciune.

– Străzile sunt pline de tâlhari noaptea.

În ciuda aerului răcoros, el îşi scoase mănuşile şi şi le vârî în centiron, la spate. Orice altceva ar fi putut lăsa impresia că el credea că se afla în pericol. Platoşa ar fi trebuit să fie îndeajuns dacă lucrurile aveau să se înrăutăţească.

– Nu ştiu unde-i Marillin, zise ea peste umăr, întorcându-se deja şi strângându-şi poalele ca să poată urca treptele. A ieşit înainte să apună soarele. Murellin este în grajd cu pipa lui. Putem vorbi după ce o voi anunţa pe Shiaine că ai venit.

Privind-o cum urcă scările, el mormăi. Murellin, o matahală de bărbat pe care Hanlon nu şi-l dorea în spatele lui, era trimis la grajdurile din spatele casei ori de câte ori voia să

tragă din pipă, deoarece Shiainei nu îi plăcea mirosul tutunului pe care acesta îl folosea şi, având în vedere că, de obicei, el lua şi o cană cu bere sau chiar o carafă, asta însemna că bărbatul nu avea să reintre în casă prea curând. Marillin îl îngrijora mai mult. Şi ea era Aes Sedai, aparent la fel de supusă Shiainei ca Falion, sau lui însuşi, însă cu ea nu avea nicio înţelegere. Nici discuţii contradictorii. Cu toate acestea, el nu avea încredere în Aes Sedai din principiu, fie că era vorba sau nu de Ajah Neagră. Unde plecase? Ce să facă? Ceea ce nu ştia un bărbat îi putea aduce moartea, iar Marillin Gemalphin era mai mereu plecată şi făcea lucruri despre care el nu ştia nimic. El ajunsese la concluzia că se petreceau prea multe lucruri în Caemlyn despre care el nu ştia nimic. Sosise vremea să afle dacă voia să rămână în viaţă.

Odată ce Falion ieşi, el plecă din holul de la intrare răcoros direct spre bucătăria care se afla în spatele casei. Încăperea cu pereţi din cărămidă era pustie, desigur – bucătăreasa ştia că era mai bine să nu-şi scoată nasul din odaia ei de la subsol odată ce era trimisă acolo la lăsarea nopţii –, iar soba neagră din fier şi cuptoarele erau reci, însă focul mic ce ardea în vatra lungă de piatră făcea ca bucătăria să fie una dintre puţinele odăi din casă unde putea fi cald. Cel puţin în comparaţie cu restul casei. Shiaine era o femeie zgârcită atunci când nu era vorba despre propriul confort. Focul fusese lăsat să ardă aici în caz că ea voia vin fiert în toiul nopţii sau lapte încălzit.

El fusese în casa aceasta de vreo câteva ori de când venise în Caemlyn şi ştia în ce dulap se aflau mirodeniile şi în ce încăpere de lângă bucătărie se afla un butoi cu vin. Întotdeauna vin bun. Shiaine nu se zgârcea niciodată când venea vorba de vin. Nu atunci când avea intenţia să bea cât putea de mult. Până când se întoarse Falion, el pusese deja pe masa mare din bucătărie un borcan cu miere şi o farfurie cu ghimbir şi cuişoare şi o carafă plină cu vin şi scormonea cu

vătraiul în foc. Shiaine putea spune „vino îndată" și însemna „îndată", dar atunci când voia să lase un bărbat să aștepte, se putea face ziuă până când aceasta îl primea. Vizitele acestea îl privau întotdeauna de somn, arză-o-ar focu' pe femeie!

– Cine-i musafirul? întrebă el.

– Nu și-a spus numele, cel puțin nu mie, răspunse Falion, proptind ușa ce dădea înspre coridor cu un scaun ca să o lase deschisă.

O parte din căldură avea să se strecoare afară din încăpere, însă ea voia să audă dacă Shiaine avea să o cheme. Sau poate voia să se asigure că cealaltă femeie nu avea să tragă cu urechea.

– Este un bărbat zvelt, înalt și aspru, cu înfățișare de soldat. Un ofițer cu rang, poate un nobil după purtare și andoran după accent. Pare a fi inteligent și precaut. Veșmintele lui sunt destul de simple, dar scumpe, și nu poartă inele sau agrafe.

Privind încruntată masa, ea se întoarse spre unul dintre bufetele înalte de lângă ușa ce dădea spre coridor și luă o cupă din cositor pe care o așeză lângă cea pe care el o pusese deja pe masă. Lui nu îi trecuse prin minte să pună două cupe pe masă. Era îndeajuns de rău că trebuia să se servească singur cu vin. Aes Sedai sau nu, ea era servitoare. Ea se așeză pe un scaun de la masă și împinse farfuria cu mirodeniile de parcă s-ar fi așteptat ca el să o servească.

– Ieri însă Shiaine a avut doi musafiri, mai neglijenți decât individul acesta, continuă ea. Cel de dimineață avea Mistreții Aurii ai Casei Sarand pe manșetele mănușilor. A crezut, probabil, că nimeni nu avea să observe aceste mici însemne, asta dacă i-a trecut asta prin minte. Era un bărbat dolofan, cu păr bălai, de vârstă mijlocie și cu un aer de superioritate, care a complimentat vinul ca și cum ar fi fost mirat să găsească unul de soi în casă și care a vrut ca Shiaine să pună să fiu bătută pentru că n-am fost suficient de respectuoasă. Ea

rosti până și aceste cuvinte pe un ton rece și cumpătat. Singura dată când dăduse dovadă de înflăcărare fusese atunci când Shiaine îi aplicase câteva lovituri de nuia. Atunci, el o auzise urlând să îi ajungă. Un țăran care a venit arareori în Caemlyn, dar care crede că știe cum se poartă superiorii lui, aș zice. Îl poți identifica după negul de pe bărbie și cicatricea mică în formă de semilună de lângă ochiul stâng. Individul care a venit în vizită după-masă era scund și oacheș, avea un nas ascuțit și ochi ageri, foarte atent să nu divulge nimic din puținul pe care l-am auzit, însă avea la el un pumnal cu cele Patru Luni ale Casei Marne pe mâner.

Încrucișându-și brațele pe piept, Hanlon se rezemă de partea laterală a șemineului și afișă o expresie calmă în ciuda faptului că îi venea să se încrunte. El fusese convins că planul era ca Elayne să ia tronul, deși ce avea să urmeze după aceea era un mister. Ea îi fusese făgăduită dacă avea să devină regină. Puțin îi păsa dacă Elayne avea să poarte o coroană pe cap sau nu atunci când urma să fie a lui, asta nu făcea decât să îl întărâte și mai tare – dacă ea ar fi fost fiica unui fermier, ar fi fost de-a dreptul o plăcere să-i facă felul, mai ales că puștoaica îl făcuse de râs în acea zi în fața celorlalte femei! –, însă înțelegerile cu Sarand și Marne puteau însemna că Elayne avea să moară neîncoronată. Poate că, în ciuda tuturor făgăduințelor pe care le primise că se va putea hârjoni cu o regină, el fusese pus acolo unde se afla acum ca să o poată ucide la momentul potrivit, atunci când moartea ei avea să îi aducă anumite beneficii pe care și le dorea Shiaine. Sau, mai degrabă, Numiții, care îi dădeau ei porunci. Moridin, așa-l chema pe individ, despre care Hanlon nu mai auzise niciodată că ar fi pus piciorul în această casă. Acest gând nu îl tulbură. Dacă un bărbat avea tupeul să spună că era unul dintre Numiți, Hanlon nu era atât de neghiob încât să se îndoiască. Însă îl tulbura gândul că el nu era decât un pumnal în toată

povestea aceasta. Atâta vreme cât pumnalul își făcea treaba, ce importanță mai avea că acesta avea să se rupă? Era mai bine să fii mâna de pe mâner decât tăișul.

– Ai văzut să fi fost oferiți galbeni? întrebă el. Ai auzit ceva?

– Aș fi spus, răspunse ea încet. Și, după cum ne este înțelegerea, este rândul meu să pun întrebări.

El reuși să își ascundă iritarea în spatele unei priviri întrebătoare. Femeia asta neghioabă punea mereu întrebări despre surorile Aes Sedai din palat, sau despre acelea pe care ea le numea „Clanul", sau despre Oamenii Mării. Întrebări idioate. Cine se purta prietenos cu cine și cine nu. Care dintre ele schimbau câteva vorbe între patru ochi și care dintre ele se evitau una pe cealaltă. Ce le-a auzit spunând. De parcă el nu avea altceva de făcut decât să stea la pândă pe coridoare și să le spioneze. El nu o mințea niciodată – existau mari șanse ca ea să afle adevărul, chiar dacă era ținută închisă în casa aceea ca slujnică; la urma urmei, era Aes Sedai – însă îi era greu să spună și altceva ce nu îi spusese deja, iar ea insista ca el să îi dea informații dacă voia să primească și el. Totuși, el avea câteva vești pe care i le putea da în acea zi, cum ar fi fost că o parte din femeile din neamul Oamenilor Mării erau pe picior de plecare și că restul țopăiseră mai toată ziua ca și cum cineva le-ar fi îndesat niște țurțuri de gheață pe spate. Ea trebuia să se mulțumească cu atât. El trebuia să afle ceea ce era important, nu niște afurisite de bârfe.

Înainte ca ea să apuce să pună o întrebare, ușa ce dădea afară se deschise. Deși Murellin era îndeajuns de mătăhălos încât să umple cadrul ușii, frigul tăios tot pătrunse înăuntru, o rafală ce făcu să danseze focul mic și aruncă scântei pe horn, în sus, până când matahala închise ușa. Acesta nu trăda niciun semn că ar fi simțit frigul, dar haina lui maronie părea a fi cât două mantii de groasă. Și-apoi bărbatul nu numai că era mare cât un bou, era la fel de deștept ca unul.

Trântind pe masă o cană înaltă din lemn, el își vârî degetele mari după cingătoarea lată și îl privi cu dispreț pe Hanlon.

– Îți faci de cap cu femeia mea? bombăni el.

Hanlon tresări. Nu pentru că s-ar fi temut de Murellin, de bădăranul care se afla în partea cealaltă a mesei. El tresări atunci când Aes Sedai sări de pe scaun și luă carafa cu vin. Azvârlind ghimbirul și cuișoarele înăuntru, ea adăugă o lingură de miere și roti carafa de parcă prin această mișcare le putea amesteca pe toate, apoi se folosi de un fald al rochiei ca să scoată vătraiul din foc pe care îl vârî în vin fără să mai verifice dacă era suficient de fierbinte. Ea nu se uită nici măcar o dată în direcția lui Murellin.

– Femeia ta? zise Hanlon cu băgare de seamă.

Aceste cuvinte aduseră un rânjet pe buzele celuilalt bărbat.

– Pe-acolo. Domnița s-a gândit că aș putea folosi eu ce nu folosești tu. Oricum, Fally și cu mine ne ținem unul altuia de cald noaptea.

Murellin dădu să ocolească masa, zâmbind în continuare, însă de astă dată femeii. Un strigăt răsună pe coridor, iar el se opri în loc oftând, iar zâmbetul îi dispăru de pe buze.

– Falion! se auzi vocea îndepărtată și aspră a Shiainei. Condu-l sus pe Hanlon, acum! Și grăbește-te!

Falion trânti carafa pe masă suficient de tare ca vinul să se reverse peste marginea acesteia și o luă spre ușă înainte ca Shiaine să termine. Atunci când cealaltă femeie vorbea, Falion se supunea.

Hanlon sări și el, deși dintr-un alt motiv. Ajungând-o din urmă, el o apucă de braț când ea își puse piciorul pe prima treaptă. Când aruncă o privire peste umăr, văzu că ușa de la bucătărie era închisă. Poate că Murellin simțea totuși frigul. Cu toate acestea, el vorbi în șoaptă:

– Ce-a fost asta?

– Nu-i treaba ta! i-o reteză ea. Poţi să-mi faci rost de ceva care să-l adoarmă? Să-i torn ceva în bere sau în vin? Ăsta bea orice, indiferent ce gust are.

– Dacă Shiaine crede că nu îi ascult poruncile, este treaba mea, fir-ar să fie, iar tu ar trebui să gândeşti la fel. Asta, dacă ai puţină minte.

Ea îşi înclină capul, privindu-l cu superioritate, rece ca un sloi de gheaţă.

– N-are nicio legătură cu tine. În ceea ce o priveşte pe Shiaine, eu îţi *aparţin* ţie atunci când eşti aici. Vezi tu, unele lucruri s-au schimbat.

Brusc, ceva nevăzut îl apucă strâns de încheietura mâinii şi îi trase mâna de pe mâneca ei. Altceva i se încolăci în jurul grumazului, strângându-l până când nu mai putu respira. El se zbătu în zadar să apuce cu mâna stângă pumnalul. Tonul ei rămase rece.

– Eu cred că anumite lucruri ar trebui să se schimbe şi ele, dar Shiaine nu are o gândire logică. Zice că atunci când Marele Stăpân Moridin va dori să-mi înlesnească pedeapsa, va spune. Moridin m-a *dat* pe mâna ei. Murellin este modul prin care ea se asigură că înţeleg asta. Modul ei de a se asigura că sunt *câinele* ei până când va porunci altceva.

Brusc, ea inspiră adânc, iar presiunea dispăru de pe încheieturile şi grumazul lui. Aerul nu avusese nicicând un gust mai dulce.

– Poţi să-mi faci rost de ce ţi-am cerut? zise ea, la fel de calmă de parcă nu ar fi încercat să îl omoare cu afurisita aia de Putere.

Numai gândul că aceasta îl atinsese făcea să i se zbârlească părul.

– Pot..., începu el cu o voce răguşită, apoi tăcu şi înghiţi, frecându-şi grumazul. Ziceai că i-ar fi fost prins în ştreangul călăului. Pot să-ţi fac rost de ceva care îl va adormi pentru totdeauna.

De îndată ce va putea, avea să o spintece ca pe o gâscă.

Ea pufni cu dispreț.

– Eu voi fi prima pe care o va bănui Shiaine și mai bine mi-aș tăia venele decât să fac ceea ce va hotărî să fac. Însă va fi de-ajuns dacă va dormi noaptea. Lasă gânditul în seama mea și amândoi vom avea de câștigat. Punându-și o mână pe stâlpul sculptat, ea aruncă o privire în susul scărilor. Vino. Când zice „acum", înseamnă „acum".

Păcat că el nu o putea spânzura ca pe o gâscă ce aștepta cuțitul.

În timp ce o urma, cizmele lui scoțând un bocănit în timp ce pășea, care răsună în holul de la intrare, el își dădu seama că nu îl auzise pe musafir plecând. Dacă nu cumva avea vreo ieșire secretă de care el nu știa, nu erau decât ușa de la intrare, cea de la bucătărie și o alta în spate, la care puteai ajunge doar dacă treceai prin bucătărie. Așadar, se părea că avea să facă cunoștință cu acest soldat. Poate trebuia să fie o surpriză. El își scoase pe furiș pumnalul din teacă.

După cum era de așteptat, în șemineul de marmură cu venaturi albastre din salon ardea un foc puternic. Era o încăpere care merita jefuită, cu vaze din porțelan provenind de la Oamenii Mării puse pe măsuțe cu margini poleite și tapiserii și covoare care ți-ar fi adus o sumă frumușică. Doar că unul dintre covoare părea să-și fi pierdut valoarea acum. O movilă acoperită cu o pătură zăcea aproape de mijlocul încăperii, iar Hanlon era gata să mănânce cizmele ce ieșeau de sub pătură dacă individul nu pătase covorul cu sângele lui.

Shiaine ședea într-un fotoliu sculptat. Era o femeie frumoasă, în veșminte din mătase albastră cu broderii aurii și o cingătoare din fire de aur împletite și un colier gros din aur în jurul gâtului subțire. Părul castaniu și lucios îi atârna peste umeri chiar dacă era prins într-o plasă cu împletituri complicate. La o primă vedere, ea părea delicată, o oarecare viclenie

i se citea pe chip, iar zâmbetul ei nu se regăsea în acei ochi căprui și mari. Își ștergea pumnalul mic pe al cărui mâner era bătută o piatra-focului cu o batistă cu margini dantelate.

– Falion, du-te spune-i lui Murellin că i-am pregătit un... pachet... de care vreau să se descotorosească mai târziu, zise ea pe un ton calm.

Fața lui Falion rămase netedă ca marmura lustruită, dar făcu o reverență nu prea slugarnică înainte să iasă în fugă din încăpere.

Privind-o pe femeie și pumnalul ei cu coada ochiului, Hanlon se apropie de movila acoperită și se aplecă pentru a ridica un colț al păturii. Niște ochi albaștri și reci se holbau de pe o față care ar fi putut fi aspră, vie. Morții arătau întotdeauna mai blânzi. Se vedea treaba că bărbatul nu fusese nici precaut, nici deștept, așa cum îl crezuse Falion. Hanlon lăsă colțul păturii să cadă și își îndreptă spatele.

– A zis ceva ce n-a fost pe placul tău, domniță? întrebă el cu blândețe. Cine este?

– A zis câteva lucruri care n-au fost pe placul meu.

Ea își ridică pumnalul în aer, privind cu atenție lama ca să se asigure că era curată, apoi îl vârî în teaca lucrată în aur de la brâu.

– Spune-mi, pruncul Elaynei este al tău?

– Nu știu cine-i tatăl plodului, zise el pe un ton mucalit. De ce, domniță? Crezi că m-aș înmuia? Pe ultima fetișcană care a susținut că am lăsat-o grea am aruncat-o într-o fântână ca să se răcorească și să mă asigur că nu va mai ieși de-acolo niciodată.

Pe una dintre măsuțe, pe o tavă, se aflau o carafă din argint cu gât lung și două cupe din argint gravat.

– E o treabă sigură? întrebă el, aruncând o privire în cupe.

Ambele mai aveau vin pe fund, însă ceva adăugat într-una l-ar fi transformat pe bărbatul mort într-o pradă ușoară.

– Catrelle Mosenain, fiica unui negustor de obiecte de fierărie din Maerone, zise femeia pe un ton atât de calm de parcă acest lucru ar fi fost cunoscut de toată lumea, iar el mai că tresări mirat. I-ai crăpat ţeasta cu o piatră înainte s-o arunci în fântână, fără îndoială ca să nu se înece.

De unde ştia numele fetişcanei, darămite despre piatră? Nici măcar el nu îi ţinuse minte numele.

– Nu, mă îndoiesc că te vei înmuia, dar nu mi-ar plăcea să cred că ai sărutat-o pe domniţa Elayne fără să-mi spui şi mie. Nu mi-ar plăcea deloc.

Ea se încruntă brusc la batista pătată cu sânge pe care o ţinea în mână, apoi se ridică graţios, pluti până în faţa şemineului şi o aruncă în flăcări. Rămase acolo ca să se încălzească, fără să arunce măcar o privire în direcţia lui.

– Poţi aranja ca o parte din femeile Seanchan să evadeze? Ar fi foarte bine dacă ar fi amândouă, şi cele numite *sul'dame*, şi cele numite *damane*. Ea se împotmoli puţin când rosti aceste cuvinte ciudate. Dacă nu vor putea fi amândouă, atunci mă voi mulţumi cu câteva *sul'dame*. Acestea vor elibera alte câteva.

– Poate.

Sânge şi cenuşă! Ea trecea de la una la alta mai rău de cum o făcuse Falion în seara aceea.

– Nu va fi uşor, domniţă. Toate sunt păzite foarte bine.

– Nu te-am întrebat dacă va fi uşor, zise ea, zgâindu-se la flăcări. Poţi trimite gărzile de lângă depozitele cu provizii? Mi-ar plăcea dacă o parte din ele ar lua foc. M-am săturat de încercări care dau mereu greş.

– Nu pot face asta, bombăni el. Nu dacă nu doreşti să mă ascund după aceea. Ţin o evidenţă a ordinelor care l-ar face pe un cairhienin să se ruşineze. Şi oricum n-ar fi de niciun folos atâta vreme cât pe afurisitele alea de porţi intră tot alte căruţe în fiecare afurisită de zi.

Adevărul fie spus, lui nu îi părea rău. Era deranjat de metodele folosite, cu siguranţă, dar nu îi părea rău. Oricum, el se aştepta ca palatul să fie ultimul loc din Caemlyn care avea să flămânzească, însă luase parte la asedii în ambele tabere şi nu avea de gând să-şi fiarbă din nou cizmele ca să-şi facă supă. Însă Shiaine îşi dorea incendii.

– Încă un răspuns pe care nu l-am cerut. Ea clătină din cap, privind în continuare focul din şemineu, nu pe el. Dar am putea face ceva. Cât de aproape eşti, de fapt... să te bucuri de afecţiunea Elaynei? termină ea pe un ton afectat.

– Mai aproape decât am fost în ziua în care am sosit în palat, mârâi el, privindu-i încruntat spatele.

El încerca să nu îi supere niciodată pe cei pe care Numiţii îi puseseră deasupra lui, însă fetişcana îl punea la încercare. Îi putea rupe gâtul acela subţire ca pe o crenguţă! Ca să-şi ţină mâinile departe de grumazul ei, el umplu una dintre cupe şi o ridică fără vreo intenţie de a bea. Cu mâna stângă, desigur. Doar pentru că exista deja un bărbat mort în încăpere nu însemna că ea nu avea de gând să fie doi.

– Dar va trebui să mă mişc încet. Nu e ca şi când aş putea s-o îngrămădesc într-un colţ şi să-i scot veşmintele.

– Bănuiesc că nu, zise Shiaine cu o voce înăbuşită. Nu-i genul de femeie cu care eşti obişnuit.

Oare *râdea*? Oare se amuza pe seama lui? El abia se abţinu să nu arunce cupa cât colo şi o strângă de gât pe fătuca aceea cu faţă de vulpe.

Ea se întoarse brusc, iar el clipi când ea îşi vârî cu dezinvoltură pumnalul în teacă. Nu o văzuse niciodată scoţând afurisitul acela de pumnal! El luă o gură de vin fără să gândească şi mai că se înecă atunci când îşi dădu seama ce făcuse.

– Cât de mult ţi-ar plăcea să vezi oraşul Caemlyn prădat? îl întrebă ea.

– Destul de mult, dacă aş fi sprijinit de nişte oşteni de nădejde şi aş avea drum liber spre porţi.

Sigur vinul nu avea nimic. Două cupe însemna că şi ea băuse, iar dacă el o alese pe cea a bărbatului mort, sigur nu mai rămăsese suficient de multă otravă ca să-i facă vreun rău.

– Asta doreşti? Eu dau ascultare poruncilor la fel de bine ca oricare altul.

O făcea atunci când credea că avea să supravieţuiască sau atunci când acestea veneau de la Numiţi. Mai bine mureai pentru o neghioabă decât să te supui Numiţilor.

– Dar, uneori, este de folos să ştii mai mult decât „du-te acolo şi fă asta". Dacă mi-ai spune ce urmărim aici, în Caemlyn, te-aş putea ajuta să obţii mai repede ceea ce doreşti.

– Desigur. Ea zâmbi larg în vreme ce ochii îi rămaseră nemişcaţi, ca două pietricele maro. Dar mai întâi spune-mi de ce ai sânge proaspăt pe mănuşă?

El îi zâmbi la rândul lui.

– Un tâlhar care a avut ghinion, domniţă.

Poate că ea îl trimisese pe bărbat, poate că nu, însă adăugă şi grumazul ei pe lista celor pe care intenţiona să le taie. Putea să o adauge şi pe Marillin Gemalphin. La urma urmei, un supravieţuitor era singurul care putea să povestească ce se întâmplase.

CAPITOLUL 16

Subiectul negocierilor

Soarele dimineţii se iţea la orizont, lăsând partea mai apropiată a Tar Valonului cufundată în umbre, însă zăpada care acoperea totul strălucea puternic. Însuşi oraşul părea să strălucească dincolo de zidurile sale lungi şi albe, prevăzute cu turnuri şi flamuri, însă Egwenei, care îşi struni juganul pe malul râului, deasupra oraşului, i se părea încă şi mai îndepărtat decât era în realitate. Râul Erinin şerpuia pe o distanţă de mai bine de două mile aici, iar Alindrelle Erinin şi Osendrelle Erinin, care curgeau de o parte şi de cealaltă a insulei, erau aproape pe jumătate din el, astfel încât Tar Valonul părea să fie situat în mijlocul unui lac mare şi de neatins, în ciuda podurilor masive care se înălţau deasupra apei, astfel încât corăbiile să poată naviga pe sub ele cu lejeritate. Turnul Alb, o construcţie masivă şi albă ca laptele care se ridica la o înălţime imposibilă din inima oraşului, îi umplu inima de dorul de casă. Nu dor de Ţinutul celor Două Râuri, ci dor de Turn. Acum, acesta era casa ei. O coloană de fum îi atrase atenţia, o dâră neagră ce se înălţa de pe malul

îndepărtat, dincolo de oraş, iar ea făcu o grimasă. Daishar lovi cu copita în zăpadă, dar o mângâiere pe gât fu de-ajuns ca să îl liniştească pe calul de culoare maronie. Va fi nevoie de mai mult de-atât ca stăpâna lui să se liniştească. Dorul de casă era doar o mică parte. Minusculă, în comparaţie cu restul.

Oftând, ea puse hăţurile pe măciulia înaltă a şeii şi ridică ocheanul lung, lucrat în alamă. Mantia îi căzu pe spate, alunecându-i de pe un umăr, însă ea nu băgă în seamă frigul care îi transforma respiraţia în aburi şi îşi ridică o mână înmănuşată astfel încât să apere lentila de strălucirea soarelui. Văzu mai aproape zidurile oraşului. Se concentră la braţele lungi şi şerpuitoare ale Portului de Nord ce se întindeau spre curenţii din amonte. Oamenii se mişcau cu un scop anume pe crenelurile care înconjurau portul, dar, de la acea depărtare, abia dacă îi deosebea pe bărbaţi de femei. Cu toate acestea, se bucură că nu purta etola în cele şapte culori şi că faţa îi era ascunsă în glugă, în caz că cineva de acolo ar fi avut un ochean mai puternic decât al ei. Gura largă a portului făurit de oameni era blocată de un lanţ masiv din fier întins la câţiva metri deasupra apei. Punctele de pe apă, păsări care plonjau după peşte în faţa portului, arătau amploarea lanţului. Ar fi fost nevoie de doi bărbaţi ca să ridice o singură verigă lungă cât un pas. Poate că o barcă cu vâsle ar fi reuşit să se strecoare pe sub acea barieră, însă niciun vas de nicio mărime nu putea intra în port decât cu permisiunea Turnului Alb. Desigur, lanţul era menit să îi alunge doar pe vrăjmaşi.

– Uite-le, Mamă, şopti Seniorul Gareth, iar ea lăsă jos ocheanul.

Generalul ei era un bărbat îndesat, care îşi purta platoşa peste o haină maro simplă, fără urme de strălucire sau broderii. Faţa îi era plinuţă şi înăsprită de vreme în spatele barelor de protecţie ale coifului, iar odată cu trecerea anilor, el căpătase un soi de calm ciudat şi liniştitor. Nu trebuia decât să îl priveşti

pe Gareth Bryne ca să știi că dacă Puțul Osândei urma să se deschidă dinaintea lui, iar el să își înăbușe frica și să facă ceea ce trebuie făcut. Și alți oameni aveau să îl urmeze. El dovedise după fiecare bătălie că a-l urma pe el era drumul spre izbândă. Era norocoasă să fie urmată de un bărbat de ispravă. Ea își îndreptă privirea în direcția spre care arăta el, spre amonte.

De după o limbă de pământ, tocmai își făceau apariția cinci, șase – nu, șapte – corăbii care înaintau pe Râul Erinin, săpând brazde. Vase la fel de mari ca acestea puteau fi văzute pe râu, unul cu trei catarge, ale căror velele triunghiulare erau întinse și ale căror vâslași brăzdau apa turcoaz pentru ca acestea să prindă viteză. Totul la o ambarcațiune vorbea despre o dorință arzătoare de viteză, despre dorința de a ajunge în Tar Valon *acum*! Aici, râul era îndeajuns de adânc pentru ca vasele să se poată apropia, pe alocuri, la mică distanță de maluri, însă aceste vase navigau aproape în șir, ținându-se pe mijlocul Râului Erinin atât cât reușeau cârmacii lor să le țină împotriva vântului. Mateloții cățărați în vârful catargelor erau atenți la țărm, dar nu la bancurile de nisip.

De fapt, nu aveau de ce să se teamă atâta vreme cât se țineau departe de săgețile arcului. Adevărat, din locul unde stătea călare, ea le-ar fi putut da foc acestor vase sau să facă, pur și simplu, găuri în carenele acestora și să le lase să se scufunde. Totul s-ar fi terminat într-o clipită. Însă, dacă ar fi făcut asta, câțiva dintre cei care aveau cadă peste bord puteau să se înece. Curenții erau puternici, apa – rece ca gheața, iar cei care știau să înoate aveau de străbătut o distanță lungă până la mal. Și un singur deces ar fi transformat Puterea în armă, dacă ar fi procedat astfel. Ea încerca să își ducă traiul ca și cum era deja legată prin cele Trei Legăminte, iar acele Legăminte protejau acele vase de ea sau de oricare dintre celelalte surori. O soră care jurase pe Sceptrul Legămintelor nu *putea* să provoace acele valuri, nici măcar să le formeze, decât dacă se putea

convinge că viaţa îi era pusă în primejdie de acele vase. Însă nici căpitanii, nici mateloţii nu păreau să creadă asta.

Pe măsură ce vasele se apropiau, strigătele ce răzbăteau peste suprafaţa apei erau estompate de distanţă. Mateloţii căţăraţi în vârful catargelor arătau în direcţia ei şi a lui Gareth şi, în scurt timp, deveni limpede că aceştia o confundau cu o Aes Sedai, însoţită de Străjerul ei. Sau cel puţin căpitanii nu erau dispuşi să îşi asume un risc pe care nici ea nu şi-l asuma. După o clipă, ritmul vâslelor se înteţi. Doar pentru o fracţiune de secundă, însă vâslaşii munceau din greu ca să prindă această fracţiune. O femeie care stătea pe puntea vasului din frunte, cel mai probabil căpităneasa, îşi flutura braţele ca şi când ar fi poruncit un efort încă şi mai mare, iar o mână de bărbaţi începură să fugă de colo colo pe punte, legând frânghii sau dezlegându-le ca să schimbe unghiul velelor, cu toate că Egwene nu observa vreo schimbare. Pe lângă mateloţi, mai erau şi alţi bărbaţi pe punţi şi majoritatea stăteau îngrămădiţi lângă balustrade, câţiva privind prin ocheanele lor. Câţiva păreau să măsoare distanţa pe care o mai aveau de parcurs până să ajungă în siguranţă în port.

Ei îi trecu prin gând să ţeasă o străfulgerare, o explozie de lumină, care să scoată un bubuit puternic deasupra fiecărui vas. Asta cu siguranţă le-ar fi spus tuturor celor de pe punţi, care aveau puţină minte, că nici viteza, nici distanţa nu avea să îi protejeze aici, ci doar o îndurare născută din cele Trei Legăminte. Aceştia *ar fi trebuit* să ştie că se aflau în siguranţă *datorită* surorilor Aes Sedai. Expirând îndelung, ea clătină din cap şi se dojeni în gând. Acel fir simplu ar fi atras, de asemenea, atenţia celor din oraş şi cu siguranţă nu şi-ar fi făcut apariţia doar o singură soră. Surorile mergeau adeseori pe malul mării ca să privească Tar Valonul şi Turnul. Chiar dacă singura reacţie la străfulgerările ei nu ar fi fost decât un soi de ripostă, odată începută, un astfel de spectacol ar fi fost

foarte greu de oprit. Odată începute, lucrurile ar fi putut scăpa de sub control. Şi-aşa existau prea multe şanse să se întâmple asta, cu atât mai mult în ultimele cinci zile.

– Comandantul portului n-a lăsat mai mult de opt sau nouă vase să intre în port odată, zise Gareth când vasul ajunse în dreptul lor, dar căpitanii par să fi înţeles când să profite de momentul potrivit. Altele îşi vor face apariţia cât de curând şi vor ajunge aproape de oraş când Gărzile Turnului vor fi convinse că indivizii au venit, de fapt, ca să se înroleze. Jimar Chubain ştie îndeajuns de mult ca să păzească portul, astfel încât să nu pot introduce pe furiş în oraş oameni de pe vase. Are mai multe gărzi în port decât oriunde altundeva, în afară de turnurile de pe pod, şi nu prea multe în altă parte, din câte am reuşit să aflu. Însă acest lucru se va schimba. Valul de vase începe odată cu ivitul zorilor şi continuă aşa până la căderea nopţii, şi aici, şi în Portul de Sud. Grupul acesta de vase nu pare să aibă la bord la fel de mulţi soldaţi ca majoritatea. Orice plan este genial până soseşte momentul, Mamă, iar atunci trebui să te adaptezi situaţiei, altminteri vei fi învins.

Egwene scoase un sunet de enervare. Trebuie să fi fost două sute de pasageri cu totul, sau mai mulţi, pe cele şapte vase. Câţiva puteau fi negustori sau comercianţi sau alt soi de călători nevinovaţi, însă lumina soarelui se reflecta în coifuri, platoşe şi discuri din oţel cusute pe veste din piele. Câte încărcături soseau cu vasele în fiecare zi? Indiferent de numărul lor, un val continuu pătrundea în oraş ca să se înroleze sub comanda Înaltului Căpitan Chubain.

– Oare de ce bărbaţii se grăbesc întotdeauna aşa de tare să omoare sau să fie omorâţi? bombăni ea, iritată.

Seniorul Gareth o privi calm. Şedea în şaua calului său, un jugan înalt cu o dungă albă pe bot, ca o statuie. Uneori, ea credea că ştia o părticică din ceea ce simţea Siuan atunci

când venea vorba despre bărbați. Uneori, ea credea că merita să facă orice efort necesar ca să îl sperie, doar ca să îl vadă cum tresărea.

Din nefericire, ea știa răspunsul la întrebarea ei la fel de bine ca el. Cel puțin acesta se aplica bărbaților care urmau să devină soldați. Oh, erau suficienți bărbați care se grăbeau să susțină o cauză sau să apere ceea ce credeau ei a fi drept, iar alții căutau aventura, așa cum o vedeau ei, însă adevărul era că pentru a ține în mână o suliță sau o lance, un bărbat putea câștiga mai mult decât dacă ar fi împins plugul altcuiva și încă pe jumătate dacă se pricepea să călărească îndeajuns de bine ca să se poată alătura cavaleriei. Cei care mânuiau arbaletele și arcurile se amestecau printre aceștia. Un bărbat care muncea pentru un altul putea visa să aibă ferma sau prăvălia lui într-o bună zi sau să construiască o fundație pe care fiii lui să construiască mai departe, însă cu siguranță auzise nenumărate povești despre bărbați care fuseseră soldați vreme de cinci sau zece ani și care se întorseseră acasă cu suficienți galbeni ca să ducă un trai confortabil, povești despre oameni obișnuiți care deveniseră generali sau seniori. Pentru un sărac, zicea Gareth pe un ton răspicat, vârful ascuțit al unei sulițe oferea o privelițte mai bună decât dosul calului ce trăgea plugul altcuiva. Chiar dacă era mult mai probabil să moară străpuns de o suliță decât să câștige faimă sau avere. Era o perspectivă sumbră, însă ea își imagina că așa vedeau lucrurile și acei bărbați de pe corăbii. Însă așa își adunase și ea oastea. Pentru fiecare bărbat care voia să o vadă pe uzurpatoare înlăturată de pe Tronul Amyrlin, pentru fiecare bărbat care știa sigur cine era Elaida, alți zece, dacă nu alte sute, se alăturară oștii. Câțiva bărbați de pe corabie își ridicau mâinile ca străjerii de pe zidurile portului ca să vadă că nu erau înarmați.

– Nu, zise ea, iar Seniorul Gareth oftă.

El își păstră vocea calmă, însă vorbele lui abia dacă aduceau liniștea atunci când acest vorbi:

– Mamă, atâta vreme cât porturile vor rămâne deschise, oamenii din Tar Valon vor mânca mai bine decât noi și, în loc să devină mai slabă din cauza foamei, Garda Turnului va deveni mai numeroasă și mai puternică. Mă îndoiesc că Elaida îi va îngădui lui Chubain să năvălească afară din oraș ca să ne atace, cu toate că mi-aș dori tare mult s-o facă. Mai devreme sau mai târziu, fiecare zi de așteptare nu va face decât să sporească numărul victimelor din tabăra noastră. Am zis de la bun început că, în cele din urmă, se va ajunge la atac, iar acest lucru nu s-a schimbat, dar restul lucrurilor, da. Poruncește-le surorilor să mă ajute să intru în oraș acum și voi reuși să cuceresc Tar Valonul. Vor muri mai puțini decât dacă vei mai zăbovi.

Ei i se puse un nod în stomac, care începu să se strângă tot mai tare până când abia mai putu să respire. Treptat și cu grijă, ea făcu niște exerciții de novice pentru a-l desface. Malul mărginea râul, călăuzindu-l fără a-l controla. Calmul se așternu peste ea, înlăuntrul ei.

Prea mulți oameni începuseră să își dea seama de utilitatea porților și, într-un fel, Gareth era cel mai rău dintre toți. Treaba lui era războiul și era foarte priceput. De îndată ce află că printr-o poartă puteau trece odată mai mulți oameni, nu doar un mic grup, el înțelesese ce implica acest lucru. Până și zidurile mari ce împrejmuiau Tar Valonul, ce nu puteau fi distruse de nicio catapultă de pe o barjă, nici de cea mai mare catapultă făurită cu ajutorul Puterii, păreau a fi construite din hârtie în fața unei oști care putea Călători. Însă fie că Gareth Bryne aflase sau nu, alți oameni ar fi putut profita de această idee. Se părea că Asha'manii o făcuseră deja. Războiul fusese întotdeauna urât, însă avea să devină încă și mai urât.

– Nu, repetă ea. Ştiu că vor muri oameni înainte ca totul să ia sfârşit.

Lumina să o ajute, îi vedea murind doar închizând ochii. Vor muri încă şi mai mulţi dacă ea lua decizia greşită, şi nu doar aici.

– Trebuie să ţin Turnul Alb în viaţă pentru Tarmon Gai'don, ca să stea între restul lumii şi Asha'mani, iar Turnul va muri dacă surorile vor începe să se omoare unele pe celelalte pe străzile Tar Valonului. Acest lucru se întâmplase o dată. Nu se putea întâmpla şi a doua oară. Dacă Turnul Alb va muri, va muri şi speranţa. N-ar trebui să-ţi repet acest lucru.

Daishar necheză şi îşi azvârli capul pe spate, lovind cu copita de parcă i-ar fi simţit starea de iritare, însă ea îl struni cu fermitate şi îşi vârî ocheanul în tocul din piele ce atârna de şa. Păsările care plonjau renunţară la pescuit şi ţâşniră în aer când lanţul gros ce bloca Portul de Nord începu să cadă. Acesta avea să se cufunde în apă cu mult înainte ca prima corabie să ajungă la gura portului. Câtă vreme trecuse de când ajunsese şi ea în Tar Valon pe aceeaşi cale? Nu îşi mai amintea. În urmă cu o Vârstă. Fusese o altă femeie care ajunsese la mal şi fusese întâmpinată de cea Mai-Mare peste Novice.

Gareth dădu negativ din cap, făcând o grimasă. El nu se dădea niciodată bătut, nu-i aşa?

– Trebuie să ţii în viaţă Turnul Alb, Mamă, dar datoria mea este să ţi-l ofer eu. Asta dacă nu cumva lucrurile s-au schimbat şi nu ştiu eu. Le văd pe surori şuşotind şi aruncând priviri peste umăr chiar dacă nu ştiu ce înseamnă asta. Dacă îţi mai doreşti Turnul, se va ajunge la un atac. Mai bine mai devreme decât mai târziu.

Brusc, dimineaţa păru mai întunecată, ca şi când norii ar fi acoperit soarele. Indiferent ce făcea, morţii aveau să se strângă grămadă ca lemnele, însă ea trebuia să ţină în viaţă

Turnul Alb. Trebuia. Când nu puteai face alegeri bune, trebuia să o alegi pe cea mai puțin greșită.

– Am văzut suficient aici, zise ea încet.

Aruncând o ultimă privire spre dâra subțire de fum ce se înălța dincolo de oraș, ea îl întoarse pe Daishar spre copacii care se aflau la o sută de pași mai departe de râu, unde escorta ei o aștepta printre ferigile verzi și fagii și mestecenii cu crengile golașe.

Două sute de călăreți, cu platoșe din piele tăbăcită sau haine acoperite cu discuri din metal, cu siguranță ar fi atras atenția dacă și-ar fi făcut apariția pe malul râului, însă Gareth o convinsese de necesitatea acestor bărbați înarmați cu lănci subțiri și arcuri scurte. Fără îndoială că acea dâră de fum de pe malul îndepărtat se ridica din căruțele și proviziile care ardeau. Înțepături de purice, însă acele înțepături se făceau simțite în fiecare noapte, uneori una, alteori două sau trei, până când toată lumea se uita după dâre de fum în zori. Până în acel moment, vânarea atacatorilor se dovedise a fi o treabă imposibilă. Ninsorile abundente îi împiedicau pe urmăritori, sau rafalele puternice și tăioase de vânt, sau urmele dispăreau, pur și simplu, zăpada ce acoperea ultimele urme fiind netedă de parcă tocmai atunci căzuse. Resturile de țesături erau o dovadă suficient de clară că aceștia erau ajutați de Aes Sedai și nu avea rost să riște să afle dacă Elaida avea oameni și poate surori și pe malul acesta al râului. Puține lucruri o încântau mai mult pe Elaida decât să pună mâna pe Egwene al'Vere.

Aceasta nu era toată escorta ei, desigur. În afară de Sheriam, Păstrătoarea ei, ea ieșise călare în dimineața aceea însoțită de alte șase Aes Sedai, iar cele care aveau Străjeri îi aduseseră cu ele. Așadar, în spatele surorilor așteptau opt bărbați cu mantii care își schimbau culoarea și care se ondulau amețitor atunci când sufla briza, dar care, altminteri, făceau ca părți din călăreți și din cai să pară a se confunda cu

trunchiurile copacilor. Conştienţi de pericole – cel puţin din partea atacatorilor –, conştienţi că Aes Sedai ale lor erau încordate mai să cedeze, aceştia supravegheau pădurea înconjurătoare ca şi când cei din cavalerie nici nu s-ar fi aflat acolo. Siguranţa Aes Sedai era preocuparea lor principală, iar această sarcină nu o lăsau în grija nimănui. Sarin, un bărbat butucănos cu barbă neagră, nu atât de scund, dar foarte lat, stătea atât de aproape de Nisao, încât părea să o domine pe Galbena mignonă, iar Jori reuşea să o domine pe Morvrin, deşi era, practic, mai scund decât ea. Era la fel de lat ca Sarin, dar foarte scund chiar şi pentru un cairhienin. Cei trei Străjeri ai Myrellei, cei trei pe care ea îndrăznea să îi recunoască, se strânseră în jurul ei până când ea nu îşi mai putea mişca juganul fără să nu îl împingă pe unul al lor din calea ei. Străjerul Anaiyei, Setagana, zvelt şi oacheş şi chipeş pe cât era ea de ştearsă, mai că reuşi să o înconjoare de unul singur, iar Tervail, cu nasul lui proeminent şi faţa plină de cicatrice, făcu la fel cu Beonin. Carlinya nu avea niciun Străjer, deloc neobişnuit pentru o Albă, însă îi privea cu atâta atenţie pe bărbaţi de la adăpostul glugii căptuşite cu blană de parcă s-ar fi gândit să îşi găsească şi ea unul.

Nu cu multă vreme în urmă, Egwene ar fi ezitat să fie văzută în compania acestor şase femei. Ele şi Sheriam juraseră să îi fie credincioase ei, dar, din diverse motive, nici ea, nici ele nu voiau ca acest lucru să fie ştiut sau măcar bănuit. Ele o ajutaseră să influenţeze evenimentele, atât cât se putuse, atunci când toată lumea o considerase doar un chip, o fată pe care Divanul Turnului o putea folosi după bunul plac şi pe care nu o asculta nimeni. Divanul renunţă la această iluzie atunci când ea îl convinse să-i declare război Elaidei, recunoscând, în cele din urmă, ce puseseră ele la cale încă din ziua în care fugiseră din Turn, însă asta nu făcu decât să îngrijoreze şi mai tare Divanul şi frăţiile Ajah în

legătură cu următoarele ei fapte şi să încerce să găsească o cale prin care să se asigure că, indiferent ce avea să facă, ea avea să obţină aprobarea lor. Conducătoarele fuseseră foarte mirate atunci când ea acceptase sugestia lor referitoare la un consiliu, cu câte o soră din fiecare Ajah, care să o sfătuiască datorită înţelepciunii şi experienţei lor. Sau poate s-or fi gândit că succesul pe care ea îl avusese cu declaraţia de război i se urcase la cap. Desigur, ea le spusese lui Morvrin şi Anaiyei şi celorlalte să se asigure că ele urmau să fie surorile alese, iar cum se bucurau de prestigiul în frăţiile lor, acestea reuşiseră să facă asta. Ea le asculta sfaturile, chiar dacă nu le urma întotdeauna, de săptămâni bune deja, însă acum nu mai era nevoie să aranjeze întâlniri clandestine sau să îşi trimită una alteia mesaje în taină.

Totuşi, se părea că cineva se alăturase grupului ei câtă vreme Egwene privise Turnul.

Sheriam, purtând etola îngustă şi albastră a funcţiei ei peste mantie, reuşi să facă o plecăciune formală în şa. Femeia cu părul ca focul putea fi incredibil de formală uneori.

– Mamă, Conducătoarea Delana doreşte să-ţi vorbească, zise ea ca şi când Egwene nu ar fi văzut-o pe sora Cenuşie voinică stând acolo, călare pe o iapă cu pete aproape la fel de negre ca picioarele calului lui Sheriam. E o chestiune importantă, zice ea.

Asprimea abia simţită din vocea ei spunea că Delana nu o informase despre ce era vorba. Lui Sheriam sigur nu îi convenea. Putea fi foarte invidioasă pe poziţia ei.

– Între patru ochi, dacă voieşti, Mamă, zise Delana, dându-şi gluga pe spate şi lăsând să i se vadă părul care aproape că avea culoarea argintului.

Vocea îi era groasă pentru o femeie, însă în ea abia dacă se simţea graba unei persoane care avea chestiuni importante de discutat.

Prezența ei era oarecum o surpriză. Delana o sprijinea adeseori pe Egwene în Divanul Turnului atunci când Conducătoarele se ciondăneau dacă o anume decizie avea, de fapt, legătură cu războiul împotriva Elaidei. Acest lucru însemna că Divanul trebuia să vină în sprijinul poruncilor pe care le dădea Egwene ca și cum ar fi căutat un consens, dar nici măcar Conducătoarele care susținuseră războiul nu erau nici măcar pe jumătate încântate de acest mic aspect, lucru ce dădea naștere la discuții interminabile. Voiau să o înlăture pe Elaida, dar, lăsate de capul lor, membrele Divanului n-ar fi făcut nimic altceva decât să se certe. Adevărul fie spus însă, ajutorul Delanei nu era întotdeauna bine-venit. Azi putea fi imaginea întruchipată a unei negociatoare Cenușii care căuta consensul, iar în ziua următoare putea fi atât de vehementă în a-și susține argumentele, încât fiecare Conducătoare care o auzea îi devenea ostilă. Ea era cunoscută că agita spiritele și în alte privințe. Ceruse Divanului de trei ori deja să dea o declarație oficială că Elaida făcea parte din Ajah Neagră, lucru care dăduse inevitabil naștere unei tăceri stânjenitoare până când cineva declară că ședința era suspendată. Puține erau dispuse să vorbească pe șleau despre Ajah Neagră. Delana era dispusă să discute despre orice, de la cum aveau să găsească veșmintele potrivite pentru nouă sute optzeci și șapte de novice și până la ipoteza dacă Elaida avea sau nu susținătoare secrete printre surori, un alt subiect care le dădea fiori majorității surorilor. Ceea ce ducea la întrebarea de ce ea ieșise călare atât de devreme și de una singură. Ea nu o mai abordase niciodată pe Egwene fără să se afle în compania altei Conducătoare sau a trei. Ochii albastru-deschis ai Delanei nu trădau nimic mai mult decât fața ei senină de Aes Sedai.

– În timp ce călărim, îi spuse Egwene. Vom dori puțină intimitate, adăugă ea când Sheriam își deschise gura. Rămâi în spate cu ceilalți, rogu-te.

Păstrătoarea își miji ochii verzi, în care mai că se citea furia. Fiind o Păstrătoare eficientă și foarte zeloasă, ea își pusese toată nădejdea în Egwene și nu ascundea faptul că îi displăcea să fie exclusă din orice întâlnire pe care o avea aceasta. Supărată sau nu, ea făcu o plecăciune în semn de acceptare, șovăind doar puțin. Sheriam nu știuse tot timpul care dintre ele poruncea, însă acum știa.

Terenul se înălța de la Râul Erinin, dar nu sub formă de coline, ci se înălța, pur și simplu, spre vârful monstruos care domina spre apus, atât de masiv încât părea să ia în batjocură denumirea de „munte". Muntele Dragonului ar fi dominat peste împrejurări chiar și în Osia Lumii; în ținutul relativ plat care înconjura Tar Valonul, creasta sa acoperită cu un veșmânt alb părea să ajungă până în ceruri, mai ales atunci când o dâră subțire de fum se înălța din vârful zimțat, așa cum o făcea acum. O dâră subțire la înălțimea aceea ar fi fost cu totul altceva, la îndemână. Copacii dispăreau cam pe la jumătatea urcușului spre Muntele Dragonului și nimeni nu reușise vreodată să ajungă până pe creastă sau măcar pe-aproape, cu toate că se zvonea că povârnișurile erau presărate cu oasele celor care încercaseră. Nimeni nu își putea explica de ce ar fi încercat cineva să facă asta. Uneori, umbra lungă a muntelui se întindea până la oraș. Oamenii care locuiau în acea parte a ținutului erau obișnuiți să vadă Muntele Dragonului dominând cerul la fel de mult cum erau obișnuiți să vadă Turnul Alb ridicându-se maiestuos deasupra zidurilor orașului, fiind vizibil de la mile depărtare. Amândouă erau elemente neschimbătoare care fuseseră și urmau să fie întotdeauna acolo, însă pe oamenii de rând îi preocupau recoltele și meșteșugurile, nu munții și Aes Sedai.

În cătunele alcătuite din zece sau o duzină de case cu acoperișuri din stuf sau ardezie și în satele alcătuite dintr-o sută de case, copiii care se jucau în zăpadă sau cărau găleți

cu apă de la fântâni se opreau ca să se uite cu gurile căscate la soldaţii care înaintau călare de-a lungul făgaşelor ce treceau drept drumuri atunci când nu erau acoperite cu zăpadă. Aceştia nu aveau flamuri, dar câţiva soldaţi aveau brodată pe mantii sau pe mânecile hainelor Flamura Tar Valonului, iar mantiile ciudate ale Străjerilor lăsau să se înţeleagă că măcar câteva dintre femei erau Aes Sedai. Chiar şi aici, atât de aproape de oraş, surorile fuseseră o privelişte neobişnuită până de curând, însă tot aduceau clipire în ochii unui copil. Că veni vorba, probabil că şi soldaţii erau aproape de a fi trecuţi pe lista minunilor. Fermele care hrăneau Tar Valonul ocupau cea mai mare parte a ţinutului, câmpurile împrejmuite cu garduri din piatră ce cuprindeau casele şi hambarele înalte din piatră sau cărămidă, cu dumbrăvi, crânguri sau pâlcuri de copaci printre ele, iar grupuri de copii de fermieri fugeau adeseori la o mică distanţă paralel cu coloana de soldaţi, ţopăind prin zăpadă ca nişte iepuri de câmp. Muncile de iarnă îi ţineau pe majoritatea oamenilor în vârstă în case, însă cei care se aventurau afară, înfofoliţi în haine groase ca să se apere de frig, abia dacă aruncau o privire în direcţia soldaţilor, sau a Străjerilor, sau a surorilor Aes Sedai. În curând avea să vină primăvara, la fel şi aratul, şi plantatul, iar ceea ce făceau Aes Sedai n-avea să afecteze aceste activităţi. Cu voia Luminii.

Nu era nevoie de gărzi decât dacă se aşteptau la vreun atac, iar Seniorul Gareth alesese un grup puternic de iscoade, rânduri de soldaţi care să acopere flancurile şi o ariergardă în vreme ce el conducea coloana de soldaţi care îi urmau pe Străjerii care înaintau în urma lui Sheriam şi a „consiliului". Toate formau un cerc larg şi strâmb în jurul Egwenei, iar ea mai că îşi putea imagina că ieşise la plimbare călare singură cu Delana dacă nu se uita prea atent în jurul ei. Sau dacă se uita dincolo de el. În loc să o preseze pe Conducătoarea

Cenuşie să vorbească – era drum lung până la tabără şi nimeni nu avea voie să facă o poartă unde împletitura putea fi observată; era timp berechet să afle ce avea de spus Delana –, Egwene compara fermele pe lângă care treceau cu cele din Ţinutul celor Două Râuri.

Poate faptul că îşi dădea seama că Ţinutul celor Două Râuri nu mai era casa ei o făcea să le privească cu atâta atenţie. Recunoaşterea adevărului nu putea fi niciodată o trădare, însă ea simţea nevoia să îşi amintească de Ţinutul celor Două Râuri. Puteai uita cine erai dacă uitai de unde te trăgeai, iar, uneori, fiica hangiţei din Emond's Field îi părea o străină. Oricare dintre aceste ferme i s-ar fi părut categoric ciudate, aşezate lângă Emond's Field, cu toate că ea nu îşi putea da seama cu exactitate de ce. Forma diferită a caselor, înclinaţia diferită a acoperişurilor. Aici, casele aveau adeseori acoperişuri de ardezie, nu de stuf, atunci când puteai distinge vreunul de sub stratul gros de zăpadă aşternut pe acoperişuri. Firește, exista mai puţin stuf şi mai multă piatră şi cărămidă acum în Ţinutul celor Două Râuri decât înainte. Văzuse asta, în *Tel'aran'rhiod*. Schimbarea venea atât de încet încât nici nu o simţeai sau prea repede ca să-ţi pice bine, dar venea. Nimic nu rămânea neschimbat, nici măcar atunci când credeai că rămânea. Sau nădăjduiai să rămână aşa.

– Unele sunt de părere că ai să îl legi de tine ca Străjer, zise Delana în şoaptă, pe neaşteptate.

Poate că doar voia să facă conversaţie. Toată atenţia părea să îi fie acaparată de gluga pe care încerca să şi-o aranjeze cu mâinile acoperite de mănuşi verzi. Era o călăreaţă pricepută, mişcându-se în tandem cu calul ei cu atâta lejeritate, încât părea să nu observe animalul.

– Unele cred că ai făcut-o deja. Eu n-am avut unul de ceva vreme, însă numai să ştii că Străjerul tău este acolo poate fi un lucru liniştitor. Dacă îl alegi pe cel potrivit.

Egwene își arcui o sprânceană – fu mândră că nu se uită cu gura căscată la femeie; acesta era *ultimul* subiect de discuție la care s-ar fi așteptat –, iar Delana adăugă:

– Seniorul Gareth petrece foarte mult timp în compania ta. E cam bătrân, dar Verzile adeseori aleg un bărbat mai experimentat ca să le fie primul Străjer. Știu că tu n-ai făcut niciodată parte dintr-o frăție Ajah, dar eu te consider adeseori a fi o Verde. Mă întreb, oare Siuan va fi ușurată dacă îl vei lega, sau va fi supărată? Uneori, cred una, alteori, cealaltă. Relația lor, dacă poate fi numită astfel, este extrem de ciudată, cu toate acestea, ea pare să fie complet lipsită de rușine.

– Trebuie să o întrebi pe Siuan despre asta.

Zâmbetul Egwenei avea o urmă de asprime. La fel și tonul ei. Nici ea nu înțelesese pe deplin de ce Gareth Bryne îi jurase credință, însă Divanul Turnului avea alte lucruri mai bune de făcut decât să bârfească asemenea unor precupețe.

– Poți să-i spui cui dorești că n-am legat pe nimeni, Delana. Seniorul Gareth își petrece timpul cu mine, așa cum zici tu, pentru că eu sunt Amyrlin, iar el este generalul meu. Le-ai putea reaminti și acest lucru.

Așadar, Delana o considera o Verde. Aceasta era frăția Ajah pe care ar fi ales-o, deși, în realitate, își dorea doar un singur Străjer. Însă Gawyn era fie în Tar Valon, fie în drum spre Caemlyn și, oricare din variante ar fi fost, ea nu avea să pună prea degrabă mâinile pe el. Îl bătu ușor pe gât pe Daishar, fără a fi nevoie, și se strădui ca zâmbetul ei să nu se transforme într-o căutătură furioasă. Fusese plăcut, printre altele, să uite o vreme de Divan. Divanul o făcuse să înțeleagă de ce Siuan semănase adeseori cu un urs pe care îl dureau dinții atunci când fusese Amyrlin.

– N-aș zice că a devenit un subiect de discuție amplă, murmură Delana. Până acum. Totuși, unele sunt interesate să știe dacă vei lega un Străjer și pe cine. Mă îndoiesc că Gareth Bryne ar fi considerat o alegere înțeleaptă.

Ea se răsuci în șa ca să arunce o privire în urma lor. La Seniorul Gareth, gândi Egwene, însă când Conducătoarea se întoarse, ea spuse aproape în șoaptă:

– Sheriam n-a fost niciodată alegerea ta ca Păstrătoare, desigur, dar ar trebui să știi că frățiile Ajah le-au pus pe restul din tagma ei să te supravegheze.

Iapa ei cu pete cenușii era mai scundă decât Daishar, astfel încât era nevoită să își ridice privirea la Egwene, lucru pe care încerca să îl facă fără să lase să se observe. Acei ochi albaștri și umezi deveniră brusc aspri.

– Se crede că Siuan s-ar putea să te sfătuiască... prea bine... după felul în care ai adus vorba despre declarația de război împotriva Elaidei. E în continuare revoltată pentru că situația ei s-a schimbat, nu-i așa? Acum, Sheriam este considerată a fi cel mai probabil vinovata. Oricum, frățiile Ajah doresc să fie avertizate dacă hotărăști să pui la cale o altă surpriză.

– Îți mulțumesc pentru avertisment, zise Egwene pe un ton politicos.

Vinovată? Ea dovedise Divanului că nu avea de gând să fie marioneta sa; cu toate acestea, cei mai mulți se încăpățânau să creadă că ea trebuie să fi fost marioneta cuiva. Cel puțin, nimeni nu bănuia adevărul despre consiliul ei. Nădăjduia să nu o facă nimeni.

– Ar mai fi un motiv la care ar trebui să fii cu băgare de seamă, continuă Delana, intensitatea din ochii ei întrecând nepăsarea din vocea ei. Acest lucru era mai important pentru ea decât voia să știe Egwene. Ar trebui să te asiguri că orice sfat pe care ți-l dă vreuna dintre ele vine direct de la conducătoarea frăției ei și, după cum știi, conducătoarea unei frății și Conducătoarele sale nu sunt întotdeauna de aceeași părere. Dacă le vei da prea multă ascultare, s-ar putea să intri în conflict cu Divanul. Nu orice decizie are legătură cu războiul, nu uita, dar cu siguranță ți-ai dori ca unele dintre ele să-ți facă voia.

– O Amyrlin ar trebui să asculte toate părerile înainte să ia vreo decizie, răspunse Egwene, dar voi ține seama de avertismentul tău atunci când ele mă vor sfătui, Fiică.

Oare Delana o credea proastă? Sau poate că femeia încerca să o înfurie. Furia te făcea să iei decizii pripite și să rostești vorbe necugetate pe care, uneori, nu le puteai retrage. Ea nu își putea imagina ce urmărea Delana, însă atunci când Conducătoarele nu reușeau să o manipuleze într-un fel, încercau prin altă cale. În ultima vreme, ea dobândise de-a dreptul prea multă practică în acest sens.

Cenușia își ridică privirea la ea peste marginea glugii, cu o expresie extrem de liniștită întipărită pe față. Însă ochii ei albaștri erau *foarte* pătrunzători acum, ca niște sfredele.

– Ai putea întreba ce cred ele despre subiectul negocierilor cu Elaida, Mamă.

Egwene mai că zâmbi. Fu o pauză voită. Aparent, Delanei nu îi plăcea ca o femeie mai tânără decât majoritatea novicelor să îi spună „Fiică". Mai tânără decât cele mai multe care proveneau din Turn, darămite de cele mai noi. Însă Delana însăși era prea tânără pentru a fi Conducătoare. Și nu avea aceeași stăpânire de sine ca fiica hangiței.

– De ce le-aș întreba?

– Pentru că acest subiect a fost pomenit în Divan în ultimele zile. Nu ca o propunere, dar a fost pomenit, aproape în tăcere, de către Varilin, Takima și Magla. Iar Faiselle și Saroiya au părut interesate de ceea ce aveau ele de zis.

Calmă sau nu, furia începu să se zvârcolească brusc ca un vierme înlăuntrul Egwenei și a-l strivi nu avea să fie o treabă ușoară. Cele cinci fuseseră Conducătoare înainte ca Turnul să se scindeze, dar, mai important, ele erau împărțite între cele două facțiuni majore care se luptau să obțină controlul asupra Divanului. În realitate, erau împărțite între a o urma pe Romanda sau pe Lelaine, însă cele două s-ar fi împotrivit una

alteia dacă asta ar fi însemnat să se înece amândouă. De asemenea, ele le ţineau din scurt pe adeptele lor.

Ea putea crede că celelalte fuseseră speriate de evenimente, însă nu şi Romanda sau Lelaine. Deja de o jumătate de săptămână, discuţiile despre Elaida sau despre recâştigarea Turnului fuseseră înlăturate de conversaţiile îngrijorate despre acea erupţie puternică şi imposibil de îndelungată a Puterii. Aproape toate voiau să ştie ce o provocase şi aproape tuturor le era teamă să afle. Abia ieri reuşise Egwene să convingă Divanul că nu mai era un pericol dacă un grup mic Călătorea în locul unde avusese loc erupţia – amintirea acesteia era atât de vie, încât toate puteau numi cu exactitate locul – şi majoritatea surorilor păreau să aştepte cu sufletul la gură până când Akarrin şi celelalte aveau să se întoarcă. Fiecare frăţie Ajah îşi dorise o reprezentantă, însă Akarrin fusese sigura Aes Sedai care făcuse un pas înainte.

Cu toate acestea, nici Lelaine şi nici Romanda nu păreau îngrijorate. Oricât de violentă şi de îndelungată fusese erupţia, aceasta avusese loc foarte departe şi nu provocase niciun dezastru din câte îşi dădeau ele seama; dacă era opera Rătăciţilor, după cum părea a fi, şansele de a afla ceva erau extrem de mici, iar posibilitatea ca ele să poată face ceva în această privinţă încă şi mai mică. Era lipsit de noimă să îşi irosească timpul şi forţele cu lucruri imposibile când aveau de îndeplinit o sarcină importantă. Aşa ziceau ele, scrâşnind din dinţi, când îşi dădură seama că erau toate de acord. Mai erau de acord că Elaidei trebuia să i se ia etola şi sceptrul, desigur, Romanda fiind aproape la fel de înverşunată ca Lelaine, iar dacă detronarea de către Elaida a unei foste Albastre ca Amyrlin o înfuriase pe Lelaine, declaraţia acesteia că Ajah Albastră era dezbinată mai că o făcu să turbeze. Dacă ele îngăduiau să se vorbească despre negociere... Nu avea nicio noimă.

– Asta e nebunie curată, zise Sheriam, înainte ca vreuna din ele să apuce să deschidă gura.

Părea supărată şi, poate, niţel speriată. Şi avea motive. Numele ei se afla pe lista celor însemnate pentru a fi ferecate.

– Doar nu crede vreuna din ele că o negociere ar fi posibilă?

– Nici eu nu cred, interveni Anaiya pe un ton sec.

Faţa ei simplă aparţinea mai degrabă unei neveste de fermier decât unei surori Albastre, se îmbrăca foarte simplu, cel puţin în public, în veşminte de lână de calitate, şi îşi mâna roibul cu aceeaşi uşurinţă cu care îşi mâna Delana iapa. Foarte puţine lucruri îi puteau zdruncina calmul Anaiyei. Firește, nu se număra nicio Albastră printre Conducătoarele care vorbeau despre negociere. Deşi Anaiya nu aducea deloc cu un soldat, pentru Albastre, acesta era un război pe viaţă şi pe moarte, fără pic de îndurare.

– Elaida a lămurit destul de bine situaţia.

– Elaida este absurdă, zise Carlinya, azvârlindu-şi capul pe spate atât de tare, încât gluga îi căzu pe umeri şi îşi scutură cârlionţii negri şi scurţi.

Ea îşi trase înapoi gluga pe cap, iritată. Carlinya arareori trăda vreo emoţie, cu toate acestea, obrajii ei palizi erau aproape la fel de roşii ca ai lui Sheriam, iar în vocea ei se simţea înflăcărarea.

– Doar nu crede că ne vom întoarce toate smerite la ea acum. Cum poate crede Saroiya că ea va accepta altceva, mai puţin?

– Totuşi, asta a cerut Elaida, smerenie, bombăni cu acreală în glas Morvrin.

Pe faţa ei de obicei blândă apăru o expresie acră şi strângea în mâinile dolofane hăţurile. Ea se încruntă atât de tare la un stol de coţofene care îşi luară zborul dintr-un pâlc de mesteceni la trecerea cailor, încât ai fi zis că acestea urmau să cadă din văzduh.

– Takimei îi place să se audă vorbind uneori. *Trebuie* că vorbește ca să-și audă vocea.

– La fel face și Faiselle, zise Myrelle pe un ton sumbru, uitându-se urât la Delana de parcă ar fi fost vina ei. Femeia cu piele măslinie era recunoscută pentru temperamentul ei, chiar și printre Verzi. Nu m-aș fi așteptat niciodată să aud astfel de vorbe din gura ei. Până acum n-a fost proastă.

– Nu-mi vine să cred că Magla vorbește serios, insistă Nisao, privindu-le pe rând. N-are cum. Printre altele, oricât de mult îmi displace s-o spun, Romanda o controlează atât de tare, încât aceasta se face mică ori de câte ori strănută Romanda, iar singurul lucru de care se îndoiește Romanda este dacă Elaida va fi sau nu biciuită înainte să fie exilată.

Fața Delanei era atât de inexpresivă, încât trebuie să își fi stăpânit un zâmbet batjocoritor. În mod evident, aceasta era întocmai reacția la care nădăjduise.

– Romanda le controlează la fel de mult și pe Saroiya, și pe Varilin, iar Takima și Faiselle abia îndrăznesc să pășească fără îngăduința Lelainei, dar tot au spus ce-au avut în gând. Cred însă că sfătuitoarele tale sunt de aceeași părere cu majoritatea surorilor, Mamă. Netezindu-și mănușile, ea o privi cu coada ochiului pe Egwene. S-ar putea să oprești treaba asta din față dacă vei acționa cu hotărâre. Se pare că vei avea sprijinul de care ai nevoie din partea frățiilor Ajah. Și pe al meu în Divan, desigur. Pe al meu și pe al multor altora ca să-i poți pune capăt.

De parcă Egwene avea nevoie de sprijin ca să facă asta. Poate încerca să intre în grațiile ei. Sau poate voia să facă să pară că a o sprijini pe Egwene era singura ei grijă.

Beonin călărise în tăcere, ținându-și strâns mantia pe lângă trup și cu privirea fixată pe un punct dintre urechile iepei sale maronii, dar clătină brusc din cap. De obicei, ochii ei mari, albastru-cenușii o făceau să pară mirată, însă, acum,

aceştia scăpărau furioşi în interiorul glugii în timp ce ea se uita cu duşmănie la însoţitoarele ei, inclusiv la Egwene.

– De ce ar ieşi din discuţie negocierile?

Sheriam se uită la ea, clipind mirată, iar Morvrin îşi deschise gura ca să o dojenească, însă Beonin continuă, îndreptându-şi acum mânia spre Delana, în glas simţindu-i-se accentul taraboner mai puternic ca de obicei.

– Noi, tu şi cu mine, suntem Cenuşii. Noi negociem, mijlocim. Elaida a impus cele mai împovărătoare condiţii, dar asta se întâmplă adeseori la începutul unei negocieri. Putem reuni Turnul Alb şi asigura siguranţa tuturor, dacă doar vom vorbi.

– Dar mai şi judecăm, se răsti Delana, iar Elaida a fost judecată.

Nu era tocmai adevărat, însă ea părea mai mirată decât restul de izbucnirea lui Beonin. Vocea ei era plină de venin.

– Oi fi tu dornică să negociezi până când vei fi biciuită, dar eu nu. Cred că vei găsi puţine care să facă asta.

– Situaţia s-a schimbat, insistă Beonin. Ea îşi întinse o mână spre Egwene, aproape implorând-o. Elaida nu ar fi făcut declaraţia pe care a făcut-o despre Dragonul Renăscut dacă nu l-ar fi avut la mână, într-un fel sau altul. Flacăra *saidarului* a fost un avertisment. Rătăciţii trebuie să se fi pus în mişcare, iar Turnul Alb trebuie să fie...

– Ajunge! o întrerupse Egwene. Eşti dispusă să deschizi negocierile cu Elaida? Câtă vreme Conducătoarele sunt încă în Turn? se corectă ea.

Elaida nu va vorbi niciodată.

– Da, răspunse cu avânt Beonin. Lucrurile se pot aranja ca să fie pe placul tuturor. Ştiu asta.

– Atunci, ai permisiunea mea.

Toate, în afară de Beonin, începură să vorbească deodată unele peste celelalte, încercând să o facă să se răzgândească,

spunându-i că era o nebunie. Anaiya striga la fel de tare ca Sheriam, făcând gesturi ample, iar Delana făcu ochii cât cepele, părând aproape îngrozită. Câțiva soldați de pe flancuri începură să se uite la surori la fel de mult cum se uitau la fermele pe lângă care treceau călare, iar Străjerii începură să se neliniștească, neavând, cu siguranță, nevoie în acel moment de legăturile lor ca să știe că surorile Aes Sedai erau agitate, însă rămaseră la locurile lor. Bărbații înțelepți nu își băgau nasul unde nu le fierbea oala atunci când surorile Aes Sedai începeau să ridice tonul.

Egwene ignoră țipetele și gesturile. Ea luase în calcul toate posibilitățile care îi veniseră în minte de a pune capăt acestei lupte și a întregi și uni Turnul Alb. Vorbise ore în șir cu Siuan, care avea mai multe motive să își dorească detronarea Elaidei. Egwene ar fi cedat în fața Elaidei dacă acest lucru ar fi salvat Turnul și nu s-ar mai fi gândit dacă femeia urcase legal sau nu pe Tronul Amyrlin. Siuan mai că dăduse în apoplexie la auzul acestei sugestii; cu toate acestea, recunoscu fără tragere de inimă că siguranța Turnului înlătura orice altă considerație. Beonin afișa un zâmbet atât de frumos, încât părea o nelegiuire să și-l înăbușe.

Egwene ridică tonul doar atât cât să se facă auzită de celelalte.

– Le vei aborda pe Varilin și pe celelalte pe care le-a numit Delana și vei face aranjamentele ca să abordezi Turnul Alb. Acestea sunt condițiile pe care le voi accepta: Elaida trebuie să abdice și să plece în exil.

Căci Elaida nu avea să le accepte iar pe surorile care se răzvrătiseră împotriva ei. O Amyrlin nu avea niciun cuvânt de spus în felul cum se administra o frăție Ajah, însă Elaida declarase că surorile care fugiseră din Turn nu mai erau membre ale niciunei frății Ajah. După spusele ei, acestea trebuiau să implore ca să fie reprimite în frățiile lor, după ce își

vor fi ispăşit pedeapsa sub atenta ei supraveghere. Elaida nu avea să reunească Turnul, ci să-l dezbine şi mai rău decât era.

– Acestea sunt singurele condiţii pe care le voi accepta, Beonin. *Singurele* condiţii. Ai priceput?

Beonin îşi dădu ochii peste cap şi ar fi căzut de pe cal dacă nu ar fi prins-o Morvrin care mormăia ceva în vreme ce o ţinea pe Cenuşie în poziţie verticală şi îi trăgea palme peste faţă, nu uşoare. Celelalte se zgâiau la Egwene de parcă nu ar fi văzut-o niciodată. Până şi Delana, care trebuie să fi plănuit o asemenea întâmplare de când rostise primul cuvânt. Ele se opriseră în loc când Beonin leşinase, iar cercul format din soldaţi se strânse în jurul lor la o poruncă pe care o strigă Seniorul Gareth. Unii se holbau la Aes Sedai, neliniştea citindu-li-se limpede pe feţe chiar dacă acestea erau ascunse în spatele barelor coifurilor lor.

– E timpul să ne întoarcem în tabără, zise Egwene pe un ton calm.

Ce trebuia făcut, trebuia făcut. Capitularea poate că ar fi vindecat Turnul, deşi ea nu credea acest lucru. Iar acum se putea ajunge la o situaţie în care surorile Aes Sedai să se înfrunte una pe cealaltă pe străzile din Tar Valon dacă ea nu avea să găsească o cale prin care să îşi ducă planul la bun sfârşit.

– Avem treabă, zise ea, strângând hăţurile, şi nu prea mai este timp.

Ea se ruga să aibă timp suficient.

CAPITOLUL 17

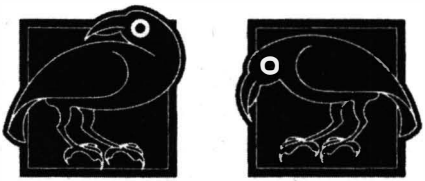

Secrete

Odată ce sămânța discordiei plantată de Delana prinse rădăcini, ea zise în șoaptă că poate ar fi fost mai bine să nu fie văzute întorcându-se în tabără împreună și se îndepărtă încet, mânându-și iapa la trap rapid prin zăpadă, lăsându-le pe celelalte să călărească într-o tăcere stânjenitoare, care era întreruptă doar de scrâșnetul copitelor. Străjerii veneau în spate, păstrând distanța, iar soldații din escortă își reîntoarseră atenția spre ferme și hățișuri, fără să mai arunce nici măcar o privire în direcția surorilor Aes Sedai, din câte observa Egwene. Însă bărbații nu știau niciodată când să-și țină gura închisă. Dacă îi spuneai unui bărbat să își țină gura, acesta nu făcea decât să bârfească și mai abitir, doar cu prieteni apropiați în care avea încredere, cu siguranță, de parcă aceștia, la rândul lor, nu ar fi spus mai departe celor care voiau să asculte. Străjerii or fi fost diferiți – surorile Aes Sedai insistau mereu că erau, acelea care aveau Străjeri –, însă soldații aveau să povestească, fără îndoială, că surorile se certaseră și fără îndoială urmau să spună că Delana fusese

alungată cu o vorbă de ocară. Femeia plănuise totul cu foarte mare grijă. Ar fi putut răsări ceva mai rău decât neghina sau decât lianele dacă sămânța aceea era lăsată să încolțească, însă Conducătoarea Cenușie avusese grijă ca vina să nu cadă asupra ei. În cele din urmă, adevărul ieșea întotdeauna la suprafață, însă, până atunci, era adeseori atât de distorsionat de zvonuri, speculații și minciuni sfruntate, încât majoritatea oamenilor nu îi mai dădeau crezare.

– Bănuiesc că nu e nevoie să întreb dacă știați dinainte despre asta.

Egwene rosti aceste cuvinte pe un ton calm, părând să admire priveliștea în timp ce călăreau, însă fu mulțumită atunci când toate negară vehement, vizibil indignate, inclusiv Beonin, care își mișca falca și o privea furioasă pe Morvrin. Egwene avea încredere în ele atâta cât îndrăznea – doar nu îi juraseră credință dacă nu aveau de gând să se țină de cuvânt; nu dacă nu erau cumva din Ajah Neagră, o posibilitate supărătoare care o făcea să fie precaută – însă nici măcar jurămintele de credință nu îi împiedicau până și pe cei mai loiali oameni să facă cele mai rele lucruri cu convingerea că era spre binele tău. Iar oamenii care fuseseră constrânși să jure credință puteau fi înclinați spre a găsi căi de scăpare.

– Întrebarea este ce urmărea Delana? continuă ea.

Nu era nevoită să dea explicații; nu acestor femei care aveau experiență în Jocurile Caselor. Dacă Delana își dorise doar să oprească negocierile cu Elaida, fără ca numele ei să nu fie implicat, ea ar fi putut vorbi oricând cu Egwene între patru ochi. Conducătoarele nu aveau nevoie de nicio scuză ca să intre în cabinetul lui Amyrlin. Sau s-ar fi putut folosi de Halima, care dormea pe o saltea din paie în cortul Egwenei în majoritatea nopților deși era secretara Delanei. Pe Egwene o necăjeau durerile de cap și, în unele nopți, doar masajele pe care i le făcea Halima îi alinau durerea astfel încât să poată

dormi. Că veni vorba, un simplu răvaş anonim ar fi putut fi de-ajuns ca să o facă să prezinte în faţa Divanului un edict prin care interzicea negocierile. Chiar şi cea mai arţăgoasă persoană era nevoită să recunoască faptul că discuţiile despre sfârşitul unui război influenţau cu siguranţă războiul. Însă era limpede că Delana voia ca Sheriam şi celelalte să afle şi ele. Bârfele ei erau o săgeată îndreptată spre o altă ţintă.

– Conflict între conducătoarele frăţiilor Ajah şi Conducătoare, zise Carlinya pe un ton rece ca gheaţa. Poate conflict între frăţiile Ajah. După felul în care îşi aranjă mantia cu broderii complicate alb pe alb, dar căptuşită cu blană groasă şi neagră, zici că vorbea despre preţul ghemului de aţă. Nu pot spune de ce ea îşi doreşte aceste lucruri, dar acestea vor fi consecinţele dacă nu vom fi cu mare băgare de seamă, iar ea nu trebuie să afle că vom fi cu băgare de seamă sau că aveam vreun motiv să fim, aşadar, este logic că ţinta ei trebuie să fie ori una, ori amândouă.

– Primul răspuns care îţi vine în gând nu este întotdeauna cel corect, Carlinya, zise Morvrin. Nu putem zice că Delana şi-a cântărit acţiunile cu aceeaşi grijă ca noi sau că a gândit la fel ca noi.

Bruna voinică credea mai mult în bunul-simţ decât în logică, cel puţin asta susţinea ea, însă, în realitate, părea să le amestece pe cele două, o combinaţie care o făcea să fie extrem de practică şi bănuitoare atunci când venea vorba despre răspunsuri rapide sau uşoare. Ceea ce nu era un lucru rău.

– Poate că Delana încearcă să le convingă pe unele Conducătoare despre o chestiune care este importantă pentru ea. Poate că nădăjduieşte că va reuşi să declare că Elaida face parte, la urma urmei, din Ajah Neagră. Indiferent de rezultat, ea ar putea avea un scop pe care noi nici măcar nu îl bănuim. Conducătoarele pot fi la fel de meschine ca oricine. Din câte ştim noi, ea i-ar putea purta pică uneia pe care o desemnase

demult, pe vremea când era novice, iar aceasta o învăța. Până când vom afla mai multe, ar fi mai bine să ne concentrăm asupra urmărilor decât să ne facem griji în privința motivelor.

Tonul ei era la fel de calm ca fața ei lată, însă calmul stăpânit al Carlinyei se transformă pentru o clipă într-un calm disprețuitor. Gândirea ei rațională făcea puține concesii când venea vorba despre slăbiciunile umane. Sau când venea vorba despre oricine care nu era de acord cu ea.

Anaiya râsė, un sunet ce aducea râsul amuzat al unei mame care îl făcu pe roibul ei să danseze câțiva pași, înainte ca ea să îl strunească și să îl mâne la pas. O mamă, soție de fermier, amuzată de caraghioslâcurile celorlalți din sat. Unele surori erau suficient de neghioabe ca să o desconsidere cu ușurință.

– Nu te bosumfla, Carlinya. Probabil că ai dreptate. Nu, Morvrin, probabil că are dreptate. În orice caz, cred că putem omorî din față orice speranță pe care și-ar putea-o face pentru a sădi discordie.

Rostind aceste cuvinte, ea nu păru deloc amuzată. Nicio Albastră nu era amuzată de nimic ce putea stânjeni detronarea Elaidei.

Myrelle încuviință cu vehemență din cap, apoi clipi mirată atunci când Nisao zise:

– Îți permiți să-i pui capăt, Mamă? Galbena micuță nu vorbea prea des. Nu mă refer la ceea ce încearcă să facă Delana. Dacă putem stabili despre ce este vorba, adăugă ea repede, făcând un gest spre Morvrin, care își deschisese din nou gura.

Pe lângă celelalte femei, Nisao semăna cu un copil, însă gestul ei fu unul poruncitor. La urma urmei, era o Galbenă, cu tot aplombul care le caracteriza pe acestea, care, în cele mai multe cazuri, nu se dădeau în lături din fața nimănui.

– Mă refer la discuția despre negociere cu Conducătoarele din Turn.

Pentru o clipă, toate se holbară la ea, până și Beonin.

– Şi de ce am vrea să îngăduim asta? zise Anaiya într-un final, cu o voce ameninţătoare. N-am bătut atâta drum ca *să vorbim* cu Elaida.

Acum, ea semăna cu o soţie de fermier care ascundea la spate un satâr pe care avea de gând să îl folosească.

Nisao îşi ridică privirea la ea şi pufni dispreţuitor.

– N-am zis că asta vrem. Am întrebat dacă îndrăznim să-i punem capăt.

– Nu văd nicio deosebire.

Vocea lui Sheriam era de gheaţă, iar faţa îi era palidă. De furie, gândi Egwene, dar ar fi putut să fie de teamă.

– Atunci cugetă puţin şi s-ar putea s-o vezi, zise Nisao pe un ton sec. Sec aşa cum era lama unui cuţit. Şi la fel de tăios. În prezent, doar cinci Conducătoare discută despre negocieri, în şoaptă, dar situaţia va rămâne oare la fel? Odată ce se va zvoni că au fost propuse discuţii, apoi că acestea au fost respinse, câtă vreme va trece până când se va instala disperarea? Nu, ascultaţi-mă! Toate am pornit la drum mânate de o furie îndreptăţită de a face dreptate, dar iată-ne aici, zgâindu-ne la zidurile Tar Valonului, în vreme ce Elaida locuieşte în Turn. Suntem aici de aproape două săptămâni şi, cum îşi poate da seama oricine, am mai putea zăbovi încă doi ani sau douăzeci. Cu cât vom zăbovi mai mult fără să se întâmple nimic, cu atât mai multe surori vor începe să găsească scuze pentru nelegiuirile Elaidei. Cu atât mai mult vor începe să creadă că noi *trebuie* să reparăm Turnul, indiferent de costuri. Vrei să aştepţi până când surorile vor începe să se întoarcă, rând pe rând, la Elaida? Eu, una, nu-mi doresc să stau pe malul râului şi s-o înfrunt pe femeie doar cu Ajah Albastră şi cu oastea ta. Măcar negocierile va face pe toată lumea să vadă că se întâmplă *ceva.*

– Nimeni nu se va întoarce la Elaida, protestă Anaiya, foindu-se în şa, însă se încruntă îngrijorată şi vorbea de parcă vedea cum se întâmpla totul.

Turnul o chema pe fiecare Aes Sedai în parte. Cel mai probabil până şi surorile Negre tânjeau să vadă din nou Turnul întregit. Şi iată-l stând acolo, la doar câteva mile depărtare, dar părând de neatins.

– Discuţiile ne-ar putea ajuta să tragem de timp, Mamă, zise Morvrin fără tragere de inimă. Nimeni nu putea vorbi cu atâta reticenţă ca ea. Se încrunta îngândurată şi deloc încântată. Câteva săptămâni şi Seniorul Gareth ar putea face rost de corăbiile de care are nevoie ca să blocheze portul. Asta ar schimba totul, în favoarea noastră. Dacă proviziile nu vor mai putea fi aduse înăuntru şi nimeni nu va mai putea ieşi afară, oraşul va muri de foame într-o lună.

Egwene abia reuşea să îşi menţină faţa calmă. Nu existau mari speranţe să facă rost de corăbii pentru a bloca portul, însă niciuna dintre ele nu ştia acest lucru. Cu toate acestea, Gareth o făcuse să înţeleagă asta cu mult timp înainte să plece din Murandy. La început, el nădăjduise să poată cumpăra corăbii în timp ce urmau să mărşăluiască spre miazănoapte de-a lungul Râului Erinin, folosindu-se de ele ca să transporte provizii până când ajungeau în Tar Valon, apoi să le scufunde în gurile portului. Folosirea porţilor pentru a ajunge în Tar Valon pusese capăt acestui gând din mai multe privinţe. Zvonurile despre asediu făcuse ca primele corăbii să părăsească oraşul după venirea oştii, iar acum, oriunde îşi trimisese iscoadele spre miazănoapte şi spre miazăzi, căpităneşele corăbiilor îşi aduceau marfa la mal cu bărcile de pe corăbiile ancorate departe, în largul râului. Niciuna dintre căpităneşe nu era dispusă să rişte ca vasul ei să fie, pur şi simplu, acaparat. Gareth îi dădea raportul doar ei, iar ofiţerii lui, doar lui, însă oricare dintre surori ar fi putut afla dacă ar fi vorbit cu câţiva soldaţi.

Din fericire, până şi surorile care îşi căutau Străjeri vorbeau arareori cu soldaţii. În general, aceştia erau văzuţi ca o

gloată de hoţi analfabeţi care se spălau din întâmplare, atunci când treceau printr-un pârâu. Nu erau genul de bărbaţi cu care o soră să-şi petreacă timpul dacă nu era nevoită. Astfel, era mai uşor să păstrezi secretele, iar unele dintre ele erau cruciale. Uneori, inclusiv păstrarea secretelor faţă de aceia care păreau a fi de partea ta. Ea îşi amintea că, odinioară, nu gândise aşa, însă aceasta era o parte din fiica hangiţei pe care ea fusese nevoită să o lase în urmă. Aceasta era o altă lume, în care legile erau foarte diferite faţă de cele din Emond's Field. Dacă făceai un pas greşit acolo, erai chemată de Cercul Femeilor. Aici, un pas greşit însemna moarte sau mai rău, şi nu doar pentru ea.

– Conducătoarele care au rămas în Turn ar trebui să fie dispuse să discute, interveni Carlinya, oftând. Trebuie să ştie că cu cât va dura mai mult asediul, cu atât mai multe şanse are Seniorul Gareth să găsească corăbii. Însă nu ştiu câtă vreme vor continua discuţiile odată ce îşi vor da seama că nu avem de gând să capitulăm.

– Elaida va insista asupra acestui lucru, bombăni Myrelle, deşi nu părea să o contrazică, ci părea că vorbeşte singură.

Sheriam se înfioră şi îşi strânse mantia pe lângă trup ca şi cum ar fi îngăduit frigului să o atingă.

Doar Beonin părea încântată, stând nerăbdătoare şi dreaptă în şa. Părul de culoarea mierii îi încadra zâmbetul larg din interiorul glugii. Cu toate acestea, ea îşi susţinu mai departe cauza. Era o bună negociatoare, aşa spunea toată lumea, şi ştia când să aştepte.

– Am spus că poţi începe, zise Egwene.

Nu că s-ar fi gândit la mai mult decât la o poruncă, însă dacă aveai de gând să trăieşti după cele Trei Legăminte, atunci trebuia să te ţii de cuvânt. Abia aştepta să ţină în mână Sceptrul Legămintelor. Atunci avea să fie mult mai uşor.

– Doar asigură-te că ai mare grijă ce spui. Dacă ele nu cred că ne-au crescut aripi şi am zburat până aici, sigur bănuiesc

că am redescoperit Călătoria, însă nu pot fi sigure de asta decât dacă cineva le confirmă. E mai bine pentru noi dacă nu vor şti cu siguranţă. Acesta trebuie să fie un secret pe care să îl păstrezi la fel de bine cum îl păstrezi pe cel legat de iscoadele noastre din Turn.

Myrelle şi Anaiya tresăriră când auziră aceste cuvinte, iar Carlinya privi în jurul ei cu teamă, cu toate că nici Străjerii, nici soldaţii nu se aflau îndeajuns de aproape ca să audă dacă nu striga cineva. Până şi lui Nisao părea să-i fie puţin rău, cu toate că ea nu avusese nicio legătură cu decizia de a le trimite în taină pe surori înapoi în Turn, aparent răspunzând la chemarea Elaidei. Divanul se putea bucura să afle că zece surori se aflau în Turn şi încercau să o detroneze pe Elaida prin toate mijloacele, chiar dacă acest efort nu părea să fi dat roade deocamdată, însă Conducătoarele cu siguranţă aveau să fie *nemulţumite* când urmau să îşi dea seama că secretul fusese păstrat, deoarece aceste femei se temeau că unele dintre Conducătoare puteau fi, în realitate, din Ajah Neagră. Sheriam şi celelalte şi-ar fi dezvăluit mai degrabă jurămintele făcute Egwenei decât să dezvăluie acest lucru. Se putea ca, în cazul lor, rezultatele să nu fie foarte diferite. Divanul nu poruncise încă biciuirea nimănui, însă după cât de nerăbdătoare erau cele mai multe dintre Conducătoare ca Egwene să deţină controlul asupra războiului, nu ar fi fost de mirare dacă acestea ar fi profitat de ocazie ca să arate că încă mai aveau un cuvânt de spus, în tot acest timp exprimându-şi vehement nemulţumirea.

Aparent, Beonin era singura care se opusese acelei decizii – cel puţin până când devenise limpede că celelalte aveau să continue oricum – însă trase adânc aer în piept, tremurător, iar ochii îi deveniră pătrunzători. În cazul ei, era posibil să joace un rol şi brusca realizare a ceea ce tocmai făcuse. Era o sarcină descurajatoare şi simplul fapt de a găsi pe cineva în

Turn care era dispus să vorbească. Iscoadele din Tar Valon puteau oferi doar zvonuri despre evenimentele ce se petreceau în Turn; veştile despre Turn veneau doar pe bucăţele, de la surorile care se aventurau în *Tel'aran'rhiod* ca să surprindă crâmpeie din lumea care se trezea, însă fiecare dintre acele bucăţele spuneau că Elaida domnea prin edict şi din capriciu şi că nici măcar Divanul nu îndrăznea să i se opună. Faţa lui Beonin deveni pământie, până când păru mai bolnavă decât Nisao. Anaiya şi celelalte păreau negre ca moartea.

Un val de tristeţe o inundă pe Egwene. Acestea erau unele dintre cele mai înverşunate împotriva Eladei, până şi şovăielnica Beonin, care voia întotdeauna mai degrabă să discute decât să acţioneze. Ei bine, Cenuşiile erau cunoscute pentru convingerea lor că orice avea o rezolvare dacă se discuta îndeajuns. Trebuiau să încerce câteodată să facă asta cu un Troloc sau cu un tâlhar ca să vadă până unde ar ajunge. Fără Sheriam şi celelalte, opoziţia împotriva Elaidei s-ar fi destrămat înainte să apuce să se închege. Mai că se întâmplase acest lucru. Însă poziţia Elaidei în Turn era mai fermă ca niciodată şi după toate cele prin care trecuseră şi după toate câte făcuseră, se părea că până şi Anaiya vedea totul prefăcându-se în scrum.

Nu! Trăgând adânc aer în piept, Egwene îşi îndreptă umerii şi stătu dreaptă în şa. *Ea* era Amyrlin de drept, indiferent ce crezuse Divanul că va obţine atunci când o făcuse Supremă Înscăunată şi trebuia să însufleţească în continuarea rebeliunea împotriva Elaidei dacă voia să vindece Turnul. Dacă avea să fie nevoită să se prefacă a negocia, atunci nu era pentru prima oară când Aes Sedai se prefăceau că urmăreau un scop, când, de fapt, aveau un altul. Avea să facă tot ceea ce era nevoie pentru a însufleţi în continuare rebeliunea şi a o detrona pe Elaida. Orice era nevoie.

– Tărăgănează discuţiile cât poţi de mult, îi spuse ea lui Beonin. Poţi vorbi despre orice, atâta vreme cât vei păstra

secretele ce trebuie păstrate, dar nu te învoi la nimic. Doar fă-le să vorbească în continuare.

Răsucindu-se în şa, Cenuşia părea categoric mai bolnavă decât Anaiya. Mai că părea gata să-şi golească măruntaiele.

Când tabăra se arătă, cu soarele aproape la jumătatea drumului spre zenit, escorta alcătuită din călăreţi lejer înarmaţi se desprinse de alai şi o luă spre râu, lăsându-le pe Egwene şi pe surori să parcurgă ultima milă călare prin zăpadă, urmate de Străjeri. Seniorul Gareth se opri ca şi când ar fi vrut să îi vorbească din nou, apoi, în cele din urmă, el îşi întoarse calul spre răsărit, înaintând la trap ca să ajungă din urmă cavaleria care începea să dispară dincolo de un pâlc de copaci întins şi des. El nu avea de gând să aducă vorba despre dezacordul sau discuţia lor, în auzul tuturor, şi credea că Beonin şi celelalte erau aşa cum le considera toată lumea, câinii de pază ai frăţiilor Ajah. Ea era puţin tristă că trebuia să îi ascundă unele lucruri, însă cu cât mai puţini ştiau un secret, cu atât mai probabil era ca acesta să rămână secret.

Tabăra era o întindere de corturi de toate formele, mărimile, culorile şi toate stadiile de reparaţii, care acoperea o păşune mare, mărginită de copaci, la jumătatea distanţei dintre Tar Valon şi Muntele Dragonului, în interiorul unui cerc de cai priponiţi şi şiruri de căruţe cu coviltir şi telegi care aveau aproape la fel de multe forme câte căruţe cu coviltir şi telegi erau. Fumul se ridica din hornuri în unele locuri la câteva mile mai încolo, dincolo de marginea pădurii, însă fermierii de prin partea locului nu se apropiau decât atunci când veneau să vândă ouă, lapte şi unt sau, uneori, când cineva avea nevoie de Tămăduire pentru că suferise un accident şi, deocamdată, oastea pe care o adusese Egwene nu se vedea nicăieri. Gareth îşi concentrase forţele armate de-a lungul râului, o parte ocupând podurile oraşului de pe ambele maluri, iar restul soldaţilor se aflau în ceea ce el numea

„tabere de rezervă", amplasate în locuri de unde soldaţii puteau para repede orice atac ar fi venit dinspre oraş, în caz că el se înşelase în privinţa Înaltului Căpitan Chubain. „Ia întotdeauna în considerare faptul că presupunerile tale sunt greşite", îi spusese el. Nimeni nu se împotrivi locaţiilor alese de el. Desigur, nu în general. Multe surori erau gata să cârtească în privinţa detaliilor, dar, la urma urmei, ocuparea podurilor era singura cale de a asedia Tar Valonul. Pe uscat, adică. Şi multe Aes Sedai erau încântate că nu mai dădeau ochii cu soldaţii şi puteau să şi-i scoată din minte.

Trei Străjeri cu mantii în culori schimbătoare veniră în întâmpinarea lor călare din tabără când Egwene şi celelalte se apropiară, unul dintre ei foarte înalt şi unul destul de scund, prin urmare, păreau aranjaţi în scara măgarului. Făcând o plecăciune în faţa Egwenei şi a surorilor şi salutându-i din cap pe Străjerii din spate, toţi trei aveau înfăţişarea periculoasă a unor bărbaţi atât de încrezători, încât nu erau nevoiţi să convingă pe nimeni cât de periculoşi erau, lucru care era cu atât mai limpede. „Un Străjer în largul lui şi un leu care se odihneşte pe coama unui deal", era o vorbă veche care circula printre Aes Sedai. Restul se pierduse în negura timpului, însă, în realitate, nu era nevoie să spui mai mult. În situaţia actuală, surorile nu erau pe deplin mulţumite nici atunci când venea vorba despre siguranţa unei tabere pline de Aes Sedai. Străjerii patrulau mile întregi în toate direcţiile ca nişte lei ce pândeau prada.

Anaiya şi celelalte, în afară de Sheriam, se împrăştiară de îndată ce ajunseră la primul rând de corturi ce se afla dincolo de căruţele cu coviltir. Fiecare dintre ele urma să o caute pe conducătoarea frăţiei sale, chipurile să îi raporteze despre incursiunea Egwenei şi a Seniorului Gareth la râu şi, mai important, să se asigure că aceste Conducătoare aveau să afle că unele Conducătoare vorbeau despre negocieri cu Elaida şi

că Egwene era de neînduplecat. Ar fi fost mai uşor dacă ea ar fi ştiut cine erau aceste femei, însă nici măcar jurămintele de credinţă nu puteau dezvălui acest lucru. Myrelle mai că îşi înghiţise limba atunci când Egwene sugerase acest lucru. A primi o sarcină fără pregătire prealabilă nu era cea mai bună cale de a o îndeplini, iar Egwene ştia că mai avea multe lucruri de învăţat despre ce însemna a fi Amyrlin. Multe lucruri şi o sarcină de îndeplinit în acelaşi timp.

– Dacă îmi vei îngădui, Mamă, zise Sheriam când Beonin, ultima care plecă, se făcu nevăzută printre corturi, urmată îndeaproape de Străjerul ei cu faţa brăzdată de cicatrice, mă aşteaptă o masă plină cu hârtii.

Lipsa de entuziasm din vocea ei era de înţeles. Etola Păstrătoarei aducea cu ea un teanc interminabil de rapoarte care trebuiau sortate şi documente care trebuiau pregătite. În ciuda zelului cu care îşi făcea restul datoriei, care, în acest caz, era administrarea taberei, Sheriam fusese auzită bombănind, atunci când i se aducea o altă grămadă de hârţoage, că încă era Mai-Mare peste Novice.

Totuşi, de îndată ce Egwene îi dădu permisiunea, ea îşi mână la trap calul pestriţ cu picioare negre, împrăştiind un grup de lucrători care purtau haine din lână aspră şi fulare înfăşurate în jurul capetelor şi care cărau coşuri mari în spate. Unul căzu pe burtă în noroiul pe jumătate îngheţat care trecea drept stradă. Arinvar, Străjerul lui Sheriam, un cairhienin zvelt cu tâmple cărunte, se opri doar atât cât să se asigure că individul se ridica în picioare, apoi dădu pinteni armăsarului său negru după ea, lăsându-l pe bărbat cu blestemele lui, majoritatea lor părând a fi adresate tovarăşilor lui care râdeau. Toată lumea ştia că atunci când o Aes Sedai voia să meargă undeva, trebuia să te dai din calea ei.

Ceea ce se vărsase din coşul individului pe stradă îi atrase atenţia Egwenei şi o făcu să se înfiorare – o grămadă înaltă de

gărgărițe care se târau până când păru că era tot atâta mâncare câte puncte negre care mișunau. Bărbații trebuie să fi cărat mâncarea stricată la grămezile de gunoi. Nu avea rost să cearnă ceva ce era putred – doar cineva care era lihnit de foame putea mânca așa ceva –, însă prea multe coșuri cu mâncare și grâne trebuiau aruncate în fiecare zi. Că veni vorba, jumătate din butoaiele cu carne sărată de porc și de vită deschise pentru a fi folosite puțeau, astfel încât nu aveau încotro decât să le îngroape. Pentru servitori și lucrători, cel puțin pentru aceia care erau obișnuiți cu viața de tabără, nu era nimic nou. Puțin mai rău decât de obicei, dar nu surprinzător. Gărgărițele puteau apărea oricând, iar negustorii care încercau să își sporească profiturile vindeau întotdeauna niște carne putredă pe lângă cea bună. Însă pentru surorile Aes Sedai acest lucru era motiv de îngrijorare. Fiecare butoi cu carne, fiecare sac cu grâne, făină sau provizii fusese înconjurat de un fir de Păstrare de îndată ce fusese cumpărat și, indiferent ce era țesut într-un fir de Păstrare, nu putea fi schimbat până când firul nu era înlăturat. Dar și așa mâncarea putrezea și insectele se înmulțeau. Era ca și când *saidarul* eșua. Mai repede făceai o soră să glumească despre Ajah Neagră decât să o faci să vorbească despre asta.

Unul dintre bărbații care râdeau o surprinse pe Egwene privindu-i și îl înghionti pe individul mânjit de noroi, care își controlă limbajul, deși nu foarte mult. Ba chiar o privi cu dușmănie, de parcă ea ar fi fost de vină pentru că el căzuse. Cu fața ascunsă pe jumătate în glugă și cu etola de Amyrlin împăturită în săculețul de la cingătoare, ei păreau să o confunde cu una dintre Alese, căci nu toate aveau veșmintele potrivite ca să se îmbrace cum ar fi trebuit, sau poate cu o musafiră. Femeile se furișau adeseori în tabără, adeseori ținându-și fețele ascunse în public până când plecau din nou, fie că purtau mătăsuri fine sau lână uzată. A avea o expresie

acră în faţa unei străine sau a unei Alese cu siguranţă era mai bine decât a te strâmba la o Aes Sedai. I se părea ciudat să nu vadă pe nimeni făcând plecăciuni şi reverenţe.

Ea stătuse în şa înainte să apară prima geană de lumină şi dacă o baie fierbinte ieşea din discuţie – apa trebuia cărată de la fântânile care fuseseră săpate la o jumătate de milă vest de tabără, lucru care le nemulţumea doar pe cele mai pretenţioase şi mai egoiste surori –, pentru că nu putea face o baie lungă şi fierbinte, tot i-ar fi plăcut să simtă pământul sub picioare. Sau, şi mai bine, să şi le pună pe un taburet. Şi-apoi a refuza să îngădui frigului să te atingă nu era acelaşi lucru cu a-ţi încălzi mâinile la o vatră încinsă. Şi masa ei de scris probabil că era plină cu teancuri de hârtii. Cu o seară înainte, îi ceruse lui Sheriam să îi dea toate rapoartele despre starea de reparare în care se aflau căruţele cu coviltir şi despre rezervele de nutreţ pentru cai. Acestea aveau să fie plictisitoare, însă ea verifica diferite zone în fiecare zi, astfel încât să îşi poată da seama dacă ceea ce i se spunea era aievea sau minciună. Şi-apoi, întotdeauna mai erau rapoartele iscoadelor. Ceea ce frăţiile Ajah hotărau să îi aducă la cunoştinţă Supremei Înscăunate constituia întotdeauna o lectură fascinantă în comparaţie cu ce aflau Siuan şi Leane de la iscoadele lor. Nu era vorba despre contradicţii, însă ceea ce frăţiile Ajah alegeau să ţină pentru ele te lăsau să înţelegi fără cuvinte. Atât confortul, cât şi datoria o atrăgeau spre cabinetul ei – un alt cort, de fapt, deşi toată lumea îi spunea „cabinetul lui Amyrlin" –, însă avea ocazia să arunce o privire în jur fără ca servitorii să pregătească totul în grabă pentru venirea ei. Trăgându-şi mai tare gluga pe cap ca să îşi ascundă faţa, ea atinse uşor cu călcâiele flancurile lui Daishar.

Erau puţini oameni călare, majoritatea Străjeri, deşi mai apărea arar câte un grăjdar care mâna un cal la trap, atât cât îi îngăduia fleşcăiala ce-i ajungea până la glezne, însă nimeni

nu părea să o recunoască nici pe ea, nici pe calul ei. Spre deosebire de străzile aproape pustii, pasarelele din lemn, niște scânduri aspre bătute în cuie peste niște bușteni tăiați cu fierăstrăul, se mișcau ușor sub greutatea trecătorilor. Câțiva bărbați, împrăștiați prin multitudinea de femei ca stafidele într-un tort ieftin, umblau de două ori mai repede decât oricine. În afară de Străjeri, bărbații își îndeplineau sarcinile printre Aes Sedai cât puteau de repede. Aproape toate femeile aveau fețele ascunse, respirația lor transformându-se în aburi prin deschizătura glugii, cu toate acestea, era ușor să deosebești o Aes Sedai de o musafiră fie că aceasta avea o mantie simplă sau una brodată și căptușită cu blană. Mulțimea se dădea la o parte în fața unei surori. Oricare alta trebuia să-și croiască drum cu coatele. Nu că ar fi fost multe surori pe-afară în acea dimineață geroasă. Majoritatea stăteau la căldură, în corturile lor. Singure sau câte două sau câte trei, acestea fie citeau, fie scriau scrisori, fie le puneau întrebări musafirelor lor despre veștile pe care le aduseseră acestea. Dintre acestea, câteva nu puteau fi împărtășite cu frăția Ajah a unei surori, darămite cu restul.

Lumea le vedea pe Aes Sedai ca pe un monolit, impunător și solid, sau așa le văzuse înainte ca diviziunea actuală din Turn să fie cunoscută de toată lumea, însă realitatea era aceea că frățiile Ajah se deosebeau în toate cele, în afară de nume, Divanul fiind singurul punct de întâlnire al lor, iar surorile însele nu reprezentau mai mult decât o convocare a pustnicilor, căci nu schimbau mai mult de trei cuvinte, dacă nu li se cerea, cu câteva prietene. Sau cu o altă soră cu care plănuise ceva. Orice altceva se schimbase în privința Turnului, Egwene era sigură că nu avea să se mai schimbe. Nu avea rost să simuleze că Aes Sedai fuseseră vreodată sau că aveau să fie altceva decât Aes Sedai, un râu mare care curgea, ai cărui curenți puternici erau ascunși în adâncuri,

şi care îşi schimba cursul cu o încetineală imperceptibilă. Ea construise în grabă câteva diguri pe acel râu, schimbând pe ici, pe colo cursul vreunui pârâu pentru ca acesta să servească propriilor sale scopuri, dar ştia că acestea erau nişte construcţii temporare. Mai devreme sau mai târziu, acei curenţi din adâncuri aveau să îi străpungă digurile. Ea nu putea decât să se roage ca acestea să reziste suficient de mult timp. Să se roage şi să le consolideze cât putea de mult.

Arareori, câte o Aleasă îşi făcea apariţia în mulţime, cu cele şapte culori pe gluga mantiei albe, însă majoritatea erau novice care purtau veşminte din lână albă, neîmpodobite. Doar o mână dintre cele douăzeci şi unu de Alese care se aflau în tabără purtau, de fapt, mantii cu dungi, păstrându-şi rochiile cu dungi pentru atunci când predau sau le ajutau pe surori; cu toate acestea, se făceau mari eforturi ca fiecare novice să poarte albul tot timpul, chiar dacă avea doar un schimb de veşminte. Alesele încercau, în mod inevitabil, să se mişte cu graţia de lebădă a unei Aes Sedai, iar una sau două mai că reuşiră în ciuda faptului că pasarelele se înclinau sub picioarele lor, însă novicele mişunau de colo colo aproape la fel de repede precum cei câţiva bărbaţi, grăbindu-se să-şi îndeplinească sarcinile sau să ajungă la lecţii în grupuri de câte şase sau şapte.

Surorile Aes Sedai nu mai avuseseră de învăţat atât de multe novice de foarte multă vreme, dinainte de Războaiele Troloce, când existaseră, de asemenea, mai multe Aes Sedai, iar când se treziseră cu aproape o mie de eleve, fuseseră de-a dreptul zăpăcite până când se organizaseră în aceste „familii". Denumirea nu era una oficială; cu toate acestea, era folosită chiar de către surorile Aes Sedai cărora nu le plăcea să accepte orice femeie care întreba. Acum, fiecare novice ştia unde trebuia să se afle şi când şi fiecare soră putea măcar să afle. Ca să nu mai pomenim că numărul fugarelor scăzuse.

Acest lucru era o îngrijorare constantă pentru Aes Sedai, căci câteva sute dintre aceste femei puteau obține șalul. Nicio soră nu voia să piardă unul dintre acestea, sau niciunul, că veni vorba, nu înainte să se ia hotărârea ca o femeie să fie alungată. Din când în când, femeile mai călcau în strâchini după ce își dădeau seama că pregătirea era mai grea decât crezuseră ele, iar drumul pentru obținerea șalului de Aes Sedai mai lung, însă în afară de faptul că familiile ușurau sarcina de a ține evidența, ideea de a fugi părea să fie mai puțin atractivă pentru femeile care aveau cinci sau șase „verișoare", cum erau numite, pe care se putea baza.

Când ajunse aproape de pavilionul mare și pătrat ce servea drept Divan al Turnului, ea îl mână pe Daishar pe o străduță lăturalnică. Pe pasarela din fața pavilionului din pânză maro-deschis nu era nimeni – Divanul nu era un loc de care să se apropie cineva dacă nu avea treabă acolo –, însă părțile laterale exagerat de peticite erau lăsate jos fără vreun motiv de a face publice întrunirile Divanului, prin urmare, nu știai niciodată când putea ieși cineva de acolo. Oricare dintre Conducătoare l-ar fi recunoscut pe Daishar dintr-o privire, iar ea voia să le evite pe unele Conducătoare mai mult decât pe altele. Pe Lelaine și Romanda, de pildă, care se împotriveau autorității ei la fel de instinctiv cum se împotriveau una celeilalte. Sau oricărei care începuse să vorbească despre negocieri. Era prea mult să creadă că *ele* nădăjduiau doar să ridice moralul, altminteri nu ar fi vorbit în șoaptă. Însă curtoaziile trebuiau păstrate, indiferent cât de mult își dorea să urecheze pe cineva; cu toate acestea, niciuna nu credea că putea fi dojenită dacă Egwene nu o vedea.

O lumină argintie slabă străluci dincolo de un perete din pânză chiar în fața ei, înconjurând unul din cele două perimetre de Călătorie din tabără, apoi, o clipă mai târziu, două surori ieșiră de după o clapetă a cortului. Nici Phaedrine și

nici Shemari nu erau suficient de puternice pentru a ţese o poartă de una singură. Cu capetele apropiate şi absorbite în conversaţie, în mod straniu, ele tocmai îşi încheiau mantiile. Egwene îşi feri faţa când trecu călare pe lângă ele. Ambele Brune o dăscăliseră pe vremea când fusese novice, iar Phaedrine părea în continuare surprinsă că Egwene era Amyrlin. Zveltă ca un stârc, ea reuşea să păşească prin noroi ca să întrebe dacă Egwene avea nevoie de ajutor. Shemari, o femeie vânjoasă cu faţa pătrăţoasă care aducea mai mult cu o Verde decât cu o bibliotecară, avea mereu o purtare prea cuviincioasă. Prea cuviincioasă. Reverenţele ei adânci, potrivite pentru o novice, transmiteau sugestia de zeflemea indiferent cât de calmă era expresia ei, nu în ultimul rând pentru că se ştia că începea să facă reverenţe atunci când o vedea pe Egwene la o sută de paşi depărtare.

„Unde fuseseră?, se întrebă ea. Undeva, înăuntru, poate, sau măcar într-un loc mai cald decât cel în care se afla tabăra." Desigur, nimeni nu ţinea evidenţa când plecau sau veneau surorile, nici măcar frăţiile Ajah. Tradiţia era respectată de toată lumea, iar tradiţia descuraja vehement întrebările directe despre ce făceau sau unde se ducea o soră. Cel mai probabil, Phaedrine şi Shemari se duseseră să se întâlnească faţă în faţă cu iscoadele lor ca să afle ce aveau de spus. Sau poate să caute o carte în vreo bibliotecă. Ele *erau* Brune. Însă ea nu putea uita comentariul lui Nisao despre surorile care se întorceau pe furiş la Elaida. Era posibil să tocmeşti un luntraş care să te treacă râul în oraş, unde zeci de stăvilare mici permiteau trecerea oricui dorea, dar cu o poartă, nu mai era nevoie să rişti să te expui călărind până la râu şi întrebând de bărci. Dacă o singură soră se întorcea în Turn ştiind de acea împletitură, ar fi dezvăluit cel mai mare avantaj al lor. Un lucru pe care nu avea cum să îl mai oprească. Nu putea decât să nu îşi piardă curajul în confruntarea cu Elaida.

Decât să le facă pe surori să creadă că această situaţie avea să se sfârşească repede. Dacă ar fi existat măcar o cale prin care să îi pună repede capăt.

Nu departe de perimetrul pentru Călătorie, Egwene trase de hăţuri şi privi încruntată spre un cort lung, încă şi mai peticit decât Divanul. O Aes Sedai înainta plutind graţios pe pasarelă – purta o mantie bleumarin simplă, iar gluga îi ascundea faţa, însă novicele şi altele se dădeau din calea ei mai repede decât ar fi făcut-o în faţa unei negustorese – şi se opri în faţa cortului, privindu-l îndelung, înainte să dea la o parte clapele ca să intre, reticenţa ei fiind la fel de limpede ca atunci când ar fi strigat în gura mare. Egwene nu intrase niciodată acolo. Simţea că cineva conducea *saidarul* înăuntru, deşi destul de slab. Cantitatea necesară era surprinzător de mică. O vizită scurtă făcută de Amyrlin nu ar fi trebuit să atragă prea mult atenţia. Ea îşi dorea foarte mult să vadă ce pusese în mişcare.

Însă, când descălecă în faţa cortului, ea întâmpină o mică dificultate. Nu avea unde să îl priponească pe Daishar. Suprema Înscăunată avea întotdeauna pe cineva care să o ajute să descalece şi să îi ia calul, însă ea stătea acolo, cu hăţurile în mână, şi grupuri de novice treceau repede pe lângă ea fără să-i arunce mai mult de o privire, considerând-o a fi doar o musafiră. Fiecare novice le recunoştea deja pe toate Alesele atunci când le vedea, însă puţine o văzuseră de aproape pe Suprema Înscăunată. Ea nici măcar nu avea acea faţă fără vârstă care să le spună că era Aes Sedai. Bufnind în râs, ea îşi băgă mâna înmănuşată în punga de la brâu. Etola avea să le spună cine era, apoi îi va putea porunci uneia dintre ele să îi ţină calul preţ de câteva minute. Asta dacă nu aveau să creadă că era o glumă proastă. Câteva novice din Emond's Field încercaseră să îi tragă etola de la gât ca să o împiedice să nu dea de bucluc. Nu, asta se întâmplase în trecut.

Brusc, clapele de la intrare se deschiseră şi ieşi Leane, prinzându-şi mantia verde-închis cu o broşă argintie în formă de peşte. Mantia era din mătase, cu broderii bogate, cusute cu fire de argint şi de aur, la fel şi corsajul rochiei ei de călărie. Şi mănuşile roşii aveau broderii pe spate. De când intrase în Ajah Verde, Leane era foarte atentă cum se îmbrăca. Ea făcu ochii mari atunci când o zări pe Egwene, însă faţa arămie i se linişti pe dată. Evaluând situaţia dintr-o privire, ea îşi întinse o mână ca să o oprească pe o novice care părea a fi singură. Novicele mergeau la lecţii în familie.

– Cum te cheamă, copilă?

Multe se schimbaseră la Leane, dar nu şi vioiciunea. Decât atunci când voia, desigur. Majoritatea bărbaţilor se înmuiau atunci când vocea Leanei devenea languroasă, însă ea nu şi-o irosea niciodată pe femei.

Novicea, o femeie cu ochi albaştri, aproape de vârsta mijlocie şi cu o piele fără cusur, care nu văzuse o zi de lucru pe câmp, rămase cu gura căscată, înainte să-şi revină atât cât să facă o reverenţă, răsfirându-şi poalele albe printr-o mişcare lină şi exersată cu mâinile înmănuşate. La fel de înaltă ca majoritatea bărbaţilor, dar mlădioasă, graţioasă şi frumoasă, nici Leane nu avea o faţă fără vârstă; cu toate acestea, a ei era una dintre cele mai cunoscute două feţe din tabără. Novicele arătau spre ea cu veneraţie, o soră care, odinioară, fusese Păstrătoare, care fusese ferecată şi Tămăduită astfel încât să poată conduce din nou, chiar dacă nu cu aceeaşi forţă ca înainte. Apoi ea îşi schimbase frăţia Ajah! Cele mai noi femei în alb aflaseră deja că acest lucru nu se întâmpla niciodată, cu toate că, din nefericire, începea să facă parte din învăţătură. Era mai greu să convingi o novice să o ia mai încet atunci când nu puteai să îi atragi atenţia că exista riscul ca drumul spre obţinerea şalului să îi fie curmat dacă era mistuită şi pierdea Puterea Supremă pentru totdeauna.

– Letice Murow, Aes Sedai, zise femeia, respectuoasă, cu un accent melodios murandian.

Păru că vrea să mai spună ceva, poate să rostească un titlu, însă una dintre primele lecţii despre acceptarea în Turn era aceea că trebuia să uiţi ce ai fost odinioară. Pentru unele, era o lecţie dură, mai ales pentru acelea care deţineau titluri.

– Mă duc să o vizitez pe sora mea. N-am văzut-o mai mult de un minut încă de dinainte să plecăm din Murandy.

Cele care erau rude erau plasate întotdeauna în familii de novice diferite, la fel şi femeile care se ştiau de dinainte să fie trecute în cartea novicelor. Acest lucru încuraja prieteniile noi şi descuraja tensiunile inevitabile care puteau apărea atunci când una învăţa mai repede decât cealaltă sau avea un potenţial mai mare.

– Nu mai are nici ea lecţii până după-amiază şi...

– Sora ta va trebui să mai aştepte puţin, copilă, o întrerupse Leane. Ţine-i calul Supremei Înscăunate.

Letice tresări şi se holbă la Egwene, care reuşise, în cele din urmă, să îşi scoată etola. Dându-i hăţurile lui Daishar femeii, ea îşi scoase gluga şi îşi puse fâşia lungă şi îngustă de material pe umeri. Deşi fusese uşoară ca o pană în pungă, acum simţea greutatea adevărată a etolei ce îi atârna în jurul grumazului. Siuan susţinea că, uneori, o puteai simţi pe fiecare femeie care purtase etola atârnând de capetele acesteia, o aducere aminte permanentă a responsabilităţii şi datoriei, iar Egwene credea fiecare cuvânt. Murandiana se zgâi la ea mai abitir decât se zgâise la Leane şi avu nevoie de ceva timp ca să îşi aducă aminte că trebuia să facă o reverenţă. Ea auzise fără îndoială că Amyrlin era tânără, însă părea puţin probabil că se gândise cât de tânără.

– Mulţumesc, copilă, îi zise Egwene cu blândeţe.

Fusese o vreme când i se păruse ciudat să îi spună „copilă" unei femei cu zece ani mai în vârstă decât ea. Odată cu trecerea timpului, totul se schimba.

– Nu voi zăbovi mult. Leane, vrei să rogi pe cineva să trimită un grăjdar după Daishar? Acum că am descălecat, prefer să nu mai încalec degrabă, iar Leticei ar trebui să îi fie îngăduit să o vadă pe sora ei.

– Mă voi ocupa chiar eu de asta, Mamă.

Leane făcu o reverență grațioasă și plecă fără să îi treacă prin minte că putea exista ceva mai mult între ele decât această întâlnire întâmplătoare. Egwene avea mai mare încredere în ea decât în Anaiya sau chiar Sheriam. Cu siguranță nu păstra secrete față de Leane, dar nu mai multe decât față de Siuan. Cu toate acestea, prietenia lor era un alt secret care trebuia păstrat. În primul rând, Leane avea iscoade în Tar Valon, dacă nu chiar în Turn, iar acestea îi dădeau raportul Egwenei și doar ei. În al doilea rând, Leane era atât de alintată pentru că se obișnuise atât de bine cu statutul ei inferior, fie doar și pentru că era dovada vie că ferecarea, cea mai mare teamă a oricărei Aes Sedai, putea fi desfăcută. Surorile o primeau cu brațele deschise și pentru că le *era* inferioară acum, inferioară față de jumătate din surorile din tabără, acestea vorbeau adeseori în fața ei despre chestiuni despre care acestea nu ar fi vrut ca Amyrlin să afle vreodată. Așadar, Egwene nu aruncă nici măcar o privire în urma ei atunci când aceasta plecă. În schimb, ea îi zâmbi Leticei – femeia îmbujorându-se și făcând o altă reverență –, apoi intră în cort, dându-și jos mănușile și vârându-le la cingătoare.

Înăuntru, opt lampadare cu oglinzi stăteau înșirate de-a lungul pereților, printre cufere din lemn joase. Unul avea puțină poleială ștearsă, iar restul erau din fier vopsit, însă nu existau două lampadare care să aibă același număr de brațe. Acestea ofereau însă o lumină bună, chiar dacă nu la fel de strălucitoare ca afară. Niște mese asortate, care păreau să provină din șapte bucătării diferite, erau înșiruite în mijlocul pardoselii de marmură, iar băncile a trei dintre ele, cele mai

îndepărtate, erau ocupate de şase novice, care îşi ţineau mantiile împăturite lângă ele, fiecare femeie fiind înconjurată de strălucirea Puterii. Tiana, Mai-Mare peste Novice, le domina nerăbdătoare, plimbându-se printre mese şi, în mod surprinzător, la fel făcea şi Sharina Melloy, una dintre novicele dobândite în Murandy.

Sharina nu le domina, de fapt, ci privea calmă. Poate că n-ar fi trebuit să fie de mirare că ea se afla acolo. O bunică demnă, cu părul cărunt strâns în coc la ceafă, Sharina îngrijise o familie numeroasă cu o mână foarte fermă şi părea să le fi adoptat pe celelalte novice ca nepoate. Ea fusese aceea care le organizase de una singură în acele familii mici, părând că făcuse asta doar pentru că era dezgustată să le vadă cum se chinuiau. Majoritatea surorilor Aes Sedai păstrau tăcerea când li se aducea aminte de asta, cu toate că acceptaseră destul de repede această formă, odată ce îşi dăduseră seama cât de uşor le era să ţină evidenţa şi să organizeze lecţiile. Tiana inspecta cu atâta atenţie munca novicelor, încât părea limpede că ea încerca să ignore prezenţa Sharinei. Scundă şi slabă, cu ochi mari şi căprui şi o gropiţă în obraz, Tiana reuşea cumva să pară tânără în ciuda feţei ei fără vârstă, mai ales în comparaţie cu obrajii brăzdaţi de riduri şi şoldurile late ale novicei mai înalte.

Cele două Aes Sedai care conduceau Puterea la masa cea mai apropiată de intrare, Kairen şi Ashmanaille, aveau un public alcătuit din două persoane, Janya Frende, Conducătoare pentru Brune, şi Salita Toranes, Conducătoare pentru Galbene. Atât surorile Aes Sedai, cât şi novicele îndeplineau aceeaşi sarcină. În faţa fiecărei femei, o plasă deasă de fire de Pământ, Foc şi Aer înconjura un castron mic sau o cupă sau alte asemenea, toate făurite de fierarii din tabără, care erau foarte nedumeriţi de ce surorile voiau asemenea obiecte făurite din fier, ca să nu mai pomenim că le

voiau fine, ca şi când ar fi fost din argint. O a doua împletitură, din fire de Pământ şi Foc, penetra fiecare plasă şi atingea obiectul, care, încetul cu încetul, începea să devină alb. Foarte, foarte încet, în fiecare caz.

Abilitatea de a face împletitura se îmbunătăţea odată cu exerciţiul, dar, dintre cele Cinci Puteri, puterea în a mânui firul de Pământ era cheia şi, în afară de Egwene, doar nouă surori din tabără – pe lângă două Alese şi vreo douăzeci de novice – aveau suficientă putere ca să facă să funcţioneze împletiturile. Însă puţine surori voiau să aloce timp pentru aşa ceva. Ashmanaille, suficient de zveltă încât să pară mai înaltă decât era în realitate, se încrunta nerăbdătoare, bătând cu degetele în masă, de o parte şi de cealaltă a cupei simple din metal din faţa ei, pe măsură ce albeaţa urca încet, trecând de jumătatea cupei. Ochii albaştri ai lui Kairen erau suficient de reci încât păreau că ar fi putut sfărâma pocalul înalt pe care lucra doar cu privirea. Acesta avea doar o dungă subţire de alb pe fund. Pe Kairen trebuie să o fi văzut intrând Egwene.

Însă nu toate erau lipsite de entuziasm. Janya, subţire în rochia de mătase de culoarea bronzului deschis şi purtându-şi şalul cu ciucuri maro lăsat pe braţe, privea ce făceau Kairen şi Ashmanaille cu nerăbdarea cuiva care îşi dorea să facă ceea ce făceau ele. Janya voia să ştie totul, să ştie cum se făcea totul şi de ce se întâmpla ceea ce se întâmpla. Fusese foarte dezamăgită atunci când nu putuse învăţa cum să facă un *ter'angreal* – până în prezent, doar trei surori, în afară de Elayne, reuşiseră acest lucru, deşi foarte rar – şi îşi dăduse toată osteneala să deprindă această abilitate chiar şi după ce testul vădise că ea nu avea puterea necesară pentru a folosi firul Pământului.

Salita fu prima care o observă pe Egwene. Cu faţa rotundă şi aproape la fel de neagră ca tăciunele, ea o privi în ochi pe Egwene, iar ciucurii galbeni ai şalului ei se legănară uşor când ea făcu o reverenţă precisă, aplecându-se doar un centimetru.

Crescută în Salidar, Salita făcea parte dintr-un tipar tulburător: prea multe Conducătoare care erau prea tinere pentru a ocupa această poziție. Deși arareori o femeie primea o funcție înainte să fi purtat șalul mai mult de o sută de ani, Salita fusese Aes Sedai doar treizeci și cinci de ani. Siuan era cea care vedea un tipar, pe care îl considera tulburător, deși nu putea spune de ce. Tiparele pe care nu le putea înțelege o tulburau întotdeauna pe Siuan. Cu toate acestea, Salita susținuse războiul împotriva Elaidei, sprijinind-o adeseori pe Egwene în Divan. Dar nu întotdeauna și nu în acest caz.

– Mamă, zise ea pe un ton rece.

Janya își ridică brusc capul și zâmbi larg. Și ea susținuse războiul, singura femeie care fusese Conducătoare înainte de dezbinarea Turnului care făcuse asta, în afară de Lelaine și Lyrelle, două dintre Albastre, iar dacă sprijinul pe care i-l acorda Egwenei nu era întotdeauna de neclintit, acum era. Ca de obicei, cuvintele începură să-i iasă pe gură:

– N-am să trec niciodată peste asta, Mamă. Este, pur și simplu, uluitor. Știu că n-ar trebui să ne mai mire când îți vine o idee la care nu s-a mai gândit nimeni – uneori, cred că avem idei fixe, că suntem prea sigure de ceea ce se poate face și ceea ce nu se poate face –, dar să-ți dai seama cum să faci *cuendillar*...!

Ea tăcu ca să-și tragă suflarea, iar Salita interveni cu blândețe, dar pe un ton rece.

– Eu susțin în continuare că e greșit, zise ea cu fermitate în glas. Recunosc că această descoperire a fost o lucrare de artă genială din partea ta, Mamă, dar Aes Sedai nu ar trebui să făurească lucruri pentru... vânzare.

Salita rosti aceste cuvinte cu disprețul unei femei care accepta venitul de pe domeniul ei din Tear, fără să se gândească de unde provenea acesta. Nu era o atitudine neobișnuită, cu toate că majoritatea surorilor trăiau din indemnizația

generoasă pe care le-o oferea Turnul. Sau pe care acesta le-o oferise, înainte să se dezbine.

– Pe lângă asta, continuă ea, aproape jumătate din surorile obligate să facă asta sunt Galbene. Primesc plângeri în fiecare zi. Noi, cel puțin, avem ce face cu timpul nostru, nu să ni-l irosim făurind... fleacuri.

Aceste cuvinte îi aduseră o privire aspră din partea Ashmanaillei, o Cenușie, și o privire rece din partea lui Kairen, care era Albastră, însă Salita le ignoră. Ea era una dintre acele Galbene care păreau să creadă că celelalte frății Ajah erau doar niște completări ale frăției ei, acesta fiind, desigur, adevăratul scop al lor.

– Iar novicele nu ar trebui să facă deloc astfel de împletituri complexe, adăugă Tiana, alăturându-li-se.

Mai-Marea peste Novice nu se sfia niciodată să le vorbească pe șleau Conducătoarelor sau Supremei Înscăunate, iar pe fața ei se citea o expresie de nemulțumire. Ea nu părea să își dea seama că asta nu făcea decât să îi adâncească gropița și să o facă să pară posacă.

– *Este* o descoperire remarcabilă, iar eu, una, nu mă împotrivesc negoțului, însă unele dintre aceste fete abia dacă reușesc cât de cât să facă o minge de foc să își schimbe culoarea. Dacă le vom îngădui să mânuiască astfel de împletituri, ne va fi greu să le împiedicăm să nu înceapă să facă lucruri pe care nu le vor putea stăpâni. Și doar Lumina știe cât de greu ne este deja. S-ar putea răni.

– Prostii! Prostii! exclamă Janya, fluturându-și mâna subțire ca și cum ar fi vrut să alunge acest gând. Fiecare fată care a fost aleasă poate să facă deja trei mingi de foc deodată, iar acest lucru necesită foarte puțină Putere. Nu există niciun pericol atâta vreme cât sunt supravegheate de o soră, și mereu sunt. Am văzut lista cu numele. Și-apoi cantitatea pe care am putea-o face într-o singură zi ne va aduce suficiente

venituri ca să plătim oastea o săptămână sau mai mult, dar surorile singure nu pot produce o cantitate atât de mare.

Mijindu-şi ochii, ea păru că priveşte brusc prin Tiana. Deşi cascada de cuvinte curgea necontenit din gura ei, ea părea să vorbească mai mult pentru sine.

– Va trebui să avem mare grijă cu vânzarea. Oamenii Mării au o poftă de nestăvilit pentru *cuendillar* şi, conform zvonurilor, au destule corăbii în Illian şi în Tear – şi nobilii de acolo râvnesc după el –, dar până şi poftele nestăvilite au limite. Încă nu mă pot hotărî dacă ar fi mai bine să ne facem apariţia cu toată cantitatea odată sau să o vindem picătură cu picătură. Mai devreme sau mai târziu, până şi preţul *cuendillarului* va începe să scadă. Ea clipi brusc şi se uită mai întâi la Tiana, apoi la Salita, înclinându-şi capul într-o parte. Pricepeţi ce vreau să spun, nu-i aşa?

Salita se încruntă şi îşi ridică şalul pe umeri. Tiana îşi aruncă mâinile în aer, exasperată. Egwene îşi păstră calmul. Era pentru prima oară când nu se ruşina pentru că era lăudată pentru una dintre presupusele ei descoperiri. Spre deosebire de aproape orice altceva, în afară de Călătorie, această descoperire era a ei, deşi Moghedien o îndrumase înainte să evadeze. În realitate, femeia nu ştia să făurească nimic – cel puţin, nu îi dezvăluise astfel de informaţii oricât de mult insistase Egwene, şi insistase *foarte* mult –, însă Moghedien era foarte lacomă şi, chiar şi în Vârsta Legendelor, *cuendillarul* fusese o bogăţie preţuită. Femeia ştiuse îndeajuns de multe lucruri despre făurirea lui ca Egwene să descifreze restul. Oricum, indiferent cine se împotrivea şi cu cât ardoare, nevoia de bani însemna că producerea *cuendillarului* avea să continue. Cu toate că, în ceea ce o privea, cu cât trecea mai mult timp ca o cantitate din acesta să fie vândută, cu atât era mai bine.

Când Sharina bătu zgomotos din palme în fundul cortului, toate îşi întoarseră capetele în direcţia ei. Kairen şi

Ashmanaille îşi întoarseră capul şi ele, Albastra eliberând firele astfel încât pocalul începu să se legene pe masă cu un zgomot metalic. Era un semn de plictiseală. Procedeul putea fi reluat, cu toate că avea să le fie greu să găsească momentul precis, iar unele surori profitau de orice ocazie ca să facă orice altceva în timpul acelei ore pe care erau nevoite să o petreacă în cortul acela în fiecare zi. O oră sau până când terminau cap-coadă cu un obiect. Asta ar fi trebuit să le determine să se străduiască şi mai mult să îşi dezvolte această abilitate, însă puţine dintre ele făcuseră progrese.

– Bodewhin, Nicola, mergeţi la următoarea lecţie! anunţă Sharina.

Ea nu vorbea tare, însă vocea ei avea o rezonanţă care ar fi putut acoperi zumzetul vocilor, însă tăcerea se aşternuse în cort.

– Aveţi timp doar cât să vă spălaţi pe mâini şi pe faţă. Repejor! Nu v-aţi dori să primiţi note proaste.

Bode – Bodewhin – se mişcă cu vioiciune, eliberând *saidarul* şi punând brăţara din *cuendillar* făurită pe jumătate într-unul dintre cuferele înşirate de-a lungul peretelui pentru a fi terminată de altcineva, apoi îşi luă mantia. Cu obraji bucălaţi şi frumoasă, ea îşi purta părul într-o coadă împletită, lungă şi neagră, însă Egwene nu era convinsă că aceasta primise permisiunea de la Femeile Cercului. Însă ea lăsase deja acea lume în urma ei. Trăgându-şi mănuşile pe mâini în timp ce se grăbea să iasă din cort, Bode îşi ţinu ochii în pământ şi nu aruncă nici măcar o privire în direcţia Egwenei. Era limpede că încă nu pricepea de ce o novice nu o putea vizita pe Suprema Înscăunată oricând dorea ca să stea la o poveste cu ea, deşi ele crescuseră împreună.

Egwenei i-ar fi plăcut să stea de vorbă cu Bode şi cu alte câteva, dar şi Suprema Înscăunată avea lecţii de învăţat. Avea îndatoriri, puţine prietene şi nicio favorită. Şi-apoi, până şi

sugestia unui favoritism le-ar fi scos în evidenţă pe fetele din Ţinutul celor Două Râuri, iar celelalte novice le-ar fi făcut viaţa un iad. „Plus că asta nu m-ar ajuta nici cu Divanul", îşi zise ea cu amărăciune. Însă îşi dorea ca fetele din Ţinutul celor Două Râuri să înţeleagă.

Cealaltă novice pe care o numise Sharina nu se clinti de pe bancă, nici nu încetă să conducă. Ochii negri ai Nicolei o străfulgerară pe Sharina.

– Aş putea fi cea mai priceputa la asta dacă aş fi lăsată să exersez cu adevărat, bombăni ea, bosumflată. Devin din ce în ce mai bună; ştiu asta. Pot Proroci, să ştii. De parcă una ar fi avut vreo legătură cu cealaltă. Tiana Sedai, spune-i să mă lase să mai rămân. Pot termina castronul acesta înainte de următoarea lecţie şi sunt convinsă că Adine Sedai n-are să se supere dacă voi întârzia puţin.

În cazul în care următoarea ei lecţie avea să înceapă în curând, ea avea să întârzie mai mult dacă se încăpăţâna să termine castronul; strădaniile ei de o oră transformaseră doar jumătate din castron în alb.

Tiana îşi deschise gura, dar, înainte să apuce să rostească un cuvânt, Sharina îşi ridică un deget, apoi, după o clipă, pe al doilea. Gestul trebuie să fi avut o semnificaţie aparte, deoarece Nicola păli la faţă şi eliberă pe dată firele, sărind în picioare atât de repede, încât mişcă banca, acest lucru aducându-i căutături încruntate de la celelalte două novice cu care o împărţea. Acestea se întoarseră repede la treaba lor însă, iar Nicola mai că fugi ca să vâre castronul pe jumătate terminat într-un cufăr, înainte să-şi înşface mantia. Spre mirarea Egwenei, o femeie pe care nu o văzuse până atunci, îmbrăcată într-o haină scurtă maro şi pantaloni bufanţi, sări în picioare din locul unde şedea pe jos, dincolo de mese. Aruncându-le tuturor celor din jur priviri albastre ca nişte pumnale, Areina ieşi în fugă din cort după Nicola, cele două

femei oglindind aceeaşi imagine a nemulţumirii. Văzându-le pe cele două femeie împreună, Egwene se nelinişti.

– Nu ştiam că prietenelor le este îngăduit să intre aici şi să privească, zise ea. Nicola creează în continuare necazuri?

Nicola şi Areina încercaseră să le şantajeze atât pe ea, cât şi pe Myrelle, şi pe Nisao, însă nu la acest lucru se referea. Acesta era un alt secret.

– E mai bine ca fata să fie prietenă cu Areina decât cu unul dintre grăjdarii bărbaţi, zise Tiana, pufnind. Avem două care au rămas grele, să ştii, şi alte zece care ar putea fi la fel. Fata are nevoie de mai multe prietene, însă. Prietenele o vor ţine în frâu.

Ea tăcu când alte două novice în alb intrară repede în cort. Cele două chicoteau, dar încremeniră locului când se treziră cu o Aes Sedai stând chiar în faţa lor. Făcând în grabă reverenţe, ele fugiră spre fundul cortului la un semn al Tianei şi îşi împăturiră mantiile pe o bancă, înainte să aducă un pocal doar parţial alb şi o cupă aproape albă dintr-unul dintre cufere.

Sharina le văzu punându-se pe treabă, apoi îşi luă mantia şi şi-o puse pe umeri înainte să vină în partea din faţă a cortului.

– Dacă vrei să mă scuzi, Tiana Sedai, zise ea, făcând o reverenţă aproape ca aceea pe care i-ar fi făcut-o unei egale, mi s-a spus să dau o mână de ajutor cu masa de prânz aici şi n-aş vrea să mă pun rău cu bucătăresele.

Ochii ei negri se opriră asupra Egwenei pentru o clipă, apoi ea dădu din cap.

– Du-te, atunci, zise Tiana pe un ton aspru. N-aş vreau să aud că ai fost biciuită pentru că ai întârziat.

Fără să trădeze vreo emoţie, Sharina făcu din nou o reverenţă, nici în grabă, nici tărăgănată, în faţa Tianei, a Conducătoarelor şi a Egwenei – aruncându-le o privire pătrunzătoare, dar prea scurtă pentru a fi ofensatoare –, iar

când clapele cortului se închiseră în urma ei, Tiana răsuflă exasperată.

– Nicola cauzează mai puţine necazuri decât altele, zise ea, întunecându-se la faţă, iar Janya clătină din cap.

– Sharina nu cauzează necazuri, Tiana.

Ea vorbi la fel de repede ca întotdeauna, dar încet, astfel încât vocea să nu i se audă până în fundul cortului. Neînţelegerile dintre surori nu erau niciodată exprimate cu voce tare în faţa novicelor. Mai ales când neînţelegerea o privea pe una dintre novice.

– Cunoaşte deja regulile mai bine decât oricare dintre Alese şi nu întrece niciodată măsura. Nu crâcneşte niciodată când vine vorba fie şi de cea mai murdară dintre munci şi este prima care întinde mâna atunci când o novice are nevoie de ajutor. Sharina este aşa cum este. Lumină, doar nu te laşi intimidată de o *novice*!

Tiana se încordă şi îşi deschise gura furioasă, însă odată ce Janya începea să se înflăcăreze, era greu să mai rosteşti un cuvânt.

– Nicola, pe de altă parte, cauzează tot soiul de necazuri, Mamă, se grăbi să adauge Bruna. Încă de când am aflat că are harul Prorocirii, ea Proroceşte de două sau trei ori pe zi, ca să o auzim. Sau, mai degrabă, ca să o audă Areina. Nicola este destul de deşteaptă ca să ştie că toată lumea este conştientă că nu îşi poate aminti ce spune atunci când Proroceşte, însă Areina pare a fi mereu aici ca să audă şi să ţină minte, dar şi s-o ajute să interpreteze. Unele Prorociri sunt lucruri la care oricine din tabără, care are un dram de minte şi o fire credulă, s-ar putea gândi – bătălii cu Seanchanii şi cu Asha'manii, o Amyrlin întemniţată, Dragonul Renăscut făcând nouă lucruri imposibile, viziuni care ar putea întruchipa Tarmon Gai'don sau un stomac deranjat –, iar întâmplarea face ca restul să arate că Nicolei ar trebui să îi fie îngăduit să înainteze mai

repede cu lecţiile. Este întotdeauna prea lacomă când vine vorba de asta. Cred că majoritatea celorlalte novice au încetat s-o mai creadă.

– Pe lângă asta, îşi vâră nasul peste tot, interveni Salita în clipa în care Janya îi oferi ocazia. Atât ea, cât şi grăjdarul.

Faţa îi rămase calmă şi glacială şi îşi aranjă şalul de parcă acesta era singurul lucru care îi atrăgea atenţia, însă se grăbi să continue, temându-se, poate, ca sora Brună să nu înceapă din nou să vorbească.

– Amândoi au fost biciuiţi pentru că au tras cu urechea la ce vorbeau surorile, iar eu am prins-o pe Nicola încercând să arunce o privire la unul dintre perimetrele de Călătorie. A zis că nu voia decât să vadă deschizându-se o poartă, dar eu cred că încerca să înveţe cum se ţese firul. Nerăbdarea o pot înţelege, dar minciuna nu poate fi tolerată. Eu, una, nu mai cred că Nicola va obţine şalul şi, ca să fiu sinceră, am început să mă întreb dacă nu ar trebui alungată înainte să fie prea târziu. Cartea novicelor o fi deschisă pentru toată lumea, termină ea, aruncându-i Egwenei o privire lipsită de emoţii, dar asta nu înseamnă că trebuie să ne coborâm standardele de tot.

Cu o căutătură duşmănoasă, Tiana îşi ţuguie buzele cu încăpăţânare, scoţându-şi în evidenţă gropiţa. Mai că puteai uita că purtase şalul vreme de mai bine de treizeci de ani şi o puteai confunda cu una dintre novice.

– Atâta vreme cât voi fi Mai-Mare peste Novice, decizia de a alunga o fată îmi aparţine, zise ea pe un ton plin de ură, şi n-am de gând să pierd o fată cu potenţialul Nicolei. Într-o bună zi, Nicola avea să devină foarte puternică în Putere. Sau cu al Sharinei, adăugă ea, făcând o grimasă, netezindu-şi poalele în semn de iritare.

Potenţialul Sharinei era de-a dreptul remarcabil, întrecându-l pe cel al oricui din istorie, în afară de Nynaeve şi de

cele dinaintea ei. Unele credeau că ea avea să devină cât se putea de puternică, cu toate că erau doar speculații.

– Dacă Nicola te-a necăjit, Mamă, mă voi ocupa eu de ea.

– Era doar curioasă, zise Egwene cu băgare de seamă, abținându-se să sugereze că tânăra și prietena ei ar trebui supravegheate îndeaproape.

Nu voia să vorbească cu Nicola. S-ar fi trezit prea ușor într-o situație în care ar fi trebuit să aleagă între a minți sau a dezvălui lucruri pe care nu îndrăznea să le dezvăluie. Păcat că nu îi îngăduise lui Siuan să aranjeze două morți rapide.

Ea își smuci capul la acest gând. Ajunsese atât de departe de la Emond's Field? Știa că, mai devreme sau mai târziu, ea urma sa le poruncească oamenilor să moară pe câmpul de bătălie și credea că putea să poruncească moartea cuiva dacă nu ar fi fost musai nevoie. Dacă moartea unei persoane putea pune capăt la alte mii, sau fie și sute, nu ar fi fost drept să dea această poruncă? Însă pericolul care venea din partea Nicolei și a Arienei era, pur și simplu, acela că ele ar fi putut dezvălui secrete care i-ar fi adus neplăceri Egwenei al'Vere. Oh, Myrelle și celelalte puteau fi norocoase să scape doar cu câteva lovituri de nuia, căci cu siguranță ar considera că o supărare, nici măcar o neplăcere, oricât de mare, *nu* constituia un motiv suficient pentru a omorî pe cineva.

Brusc, Egwene își dădu seama că se încrunta și că Tiana și celelalte două Conducătoare o priveau, Janya neostenindu-se să își ascundă curiozitatea în spatele unei măști a seninătății. Ca să se eschiveze, Egwene își mută privirea încruntată la masa unde Kairen și Ashmanaille se aflau din nou la treabă. Albul de pe cupa Ashmanaillei mai urcase puțin, dar, în acel scurt timp, Kairen o ajunsese din urmă. Ba mai mult, de fapt, având în vedere faptul că pocalul ei era de două ori mai înalt decât cupa.

– Îți îmbunătățești abilitățile, Kairen, i se adresă Egwene pe un ton aprobator.

Albastra își ridică privirea spre ea și inspiră adânc. Fața ei ovală deveni imaginea calmului în jurul acelor ochi albaștri, ca de gheață.

– Nu-i nevoie de prea multe abilități, Mamă. Nu e nevoie decât să potrivești firul și să aștepți.

Se simți o urmă de acreală în ultimul cuvânt și, că veni vorba, o ușoară șovăială înainte de cuvântul „Mamă". Kairen fusese trimisă din Salidar cu o misiune foarte importantă de care se alesese praful, deși nu din vina ei, iar când se reîntorsese la ele în Murandy, ea aflase că tot ceea ce lăsase în urmă se răsturnase cu susul în jos și că o fată pe care și-o amintea ca fiind novice ajunsese să poarte etola de Amyrlin. În ultima vreme, Kairen petrecea mult timp în compania Lelainei.

– Face progrese în *unele* lucruri, zise Janya, încruntându-se la sora Albastră.

Poate că Janya era la fel de convinsă, precum celelalte Conducătoare că Divanul avea să primească o marionetă atunci când urmau să o proclame pe Egwene, însă ea părea să accepte faptul că Egwene era cea care purta etola și că merita respectul cuvenit din partea tuturor.

– Desigur, mă îndoiesc că o va ajunge din urmă pe Leane dacă nu se va dedica, Mamă. De fapt, s-ar putea ca tânăra Bodewhin să o ajungă din urmă. Eu, una, n-aș vrea să fiu întrecută de o novice, dar bănuiesc că unele nu gândesc la fel ca mine.

O nuanță roșiatică își făcu apariția în obrajii lui Kairen, iar ochii îi căzură pe pocal.

Tiana pufni.

– Bodewhin e fată bună, dar petrece mai mult timp chicotind și jucându-se cu celelalte novice decât să se dedice dacă Sha... Ea inspiră adânc. Dacă nu este supravegheată. Ieri, ea și

Althyn Conly au încercat două obiecte deodată, doar ca să vadă ce are să se întâmple, şi obiectele s-au contopit într-o gâlmă solidă. Aceasta nu poate fi vândută, desigur, căci n-ai cum să găseşti pe cineva care să vrea două cupe contopite, jumătate din fier, jumătate din *cuendillar*. Şi numai Lumina ştie ce ar fi putut păţi cele două fete. Nu păreau a fi rănite, dar cine ştie ce se va întâmpla data viitoare?

– Ai grijă să nu existe o dată viitoare, zise Egwene, absentă, concentrându-şi atenţia la cupa lui Kairen.

Dunga albă urca încet şi constant. Când Leane împletise firul, fierul negru se transformase în *cuendillar* alb ca şi când fierul s-ar fi scufundat rapid în lapte. În cazul Egwenei, schimbarea avea loc cât ai fi clipit, negru în alb într-o secundă. Va trebui să fie Kairen sau Leane, însă nici Leane nu era suficient de rapidă. Kairen avea nevoie de timp ca să facă progrese. Zile? Săptămâni? Oricât de mult timp era nevoie, deoarece un timp mai scurt însemna dezastru, atât pentru femeile implicate, cât şi pentru bărbaţii care aveau să moară luptând pe străzile din Tar Valon sau, poate, pentru Turn. Brusc, Egwene se bucură că aprobase sugestia lui Beonin. Poate că ar fi încurajat-o pe Kairen dacă i-ar fi spus de ce trebuia să se străduiască mai mult, însă acesta era un alt secret pe care trebuia să îl păstreze până când avea să vină momentul să îl dezvăluie lumii întregi.

CAPITOLUL 18

De vorbă cu Siuan

Daishar îi fusese luat atunci când Egwene intrase în cort, desigur, dar etola cu şapte culori ce îi atârna din deschizătura glugii dădea rezultate mai bune decât faţa unei Aes Sedai atunci când venea vorba să îşi croiască drum prin mulţime. Ea se deplasa însoţită de reverenţe, câte o plecăciune făcută, uneori, de vreun Străjer sau vreun meşteşugar care avea ceva treabă de făcut printre corturile surorilor. Câteva novice ţipară când văzură etola de Amyrlin şi familii întregi se dădură repede la o parte de pe pasarelă, făcând reverenţe adânci în noroiul de pe stradă. De când fusese nevoită să pedepsească câteva dintre femeile din Ţinutul celor Două Râuri, printre novice se răspândise zvonul că Amyrlin era la fel de nemiloasă ca Sereille Bagand şi că era mai bine să n-o faci să-şi piardă cumpătul, căci se aprindea ca focul turbat. Nu că cele mai multe ştiau suficientă istorie ca să aibă vreun habar cine fusese Sereille, însă numele ei era un dicton al stricteţii în Turn de sute de ani, iar Alesele se asigurau ca

astfel de frânturi să ajungă la urechile novicelor. Era un lucru bun că gluga îi ascundea faţa Egwenei. Când, pentru a zecea oară, o familie de novice sări din calea ei ca nişte iepuri înspăimântaţi, ea scrâşni din dinţi atât de tare, încât, dacă i s-ar fi văzut faţa, şi-ar fi câştigat reputaţia că mesteca fier şi scuipa cuie. Ea avea sentimentul îngrozitor că, peste câteva sute de ani, Alesele aveau să folosească numele ei ca să le sperie pe novice aşa cum îl foloseau acum pe cel al Sereillei. Desigur, mai exista acea mică chestiune de a-şi asigura Turnul mai întâi. Micile neplăceri mai trebuiau să aştepte. Ea credea că putea scuipa cuie şi fără fier.

Mulţimea se rarefie până când nu se mai văzu nici ţipenie de om în jurul cabinetului lui Amyrlin, care era doar un cort din pânză ascuţit, cu pereţi maro şi plini de petice, în ciuda numelui său. La fel ca Divanul, era un loc care trebuia evitat dacă nu aveai treabă acolo sau nu erai chemat. Nimeni nu era rugat, pur şi simplu, să meargă la Divanul Turnului sau la cabinetul lui Amyrlin. Cea mai nevinovată invitaţie fie într-un loc, fie în celălalt *era* o convocare, un lucru care transforma acel cort simplu într-un adăpost. Trecând printre clapele cortului, ea îşi dădu mantia jos de pe umeri cu un sentiment de uşurare. Două vetre făceau ca aerul din cort să fie delicios de cald în comparaţie cu cel de afară şi emanau foarte puţin fum. Un parfum dulce plutea în aer de la ierburile uscate care fuseseră presărate pe jarul aprins.

– După felul în care se poartă neghioabele alea, ai zice că eu..., începu ea, mârâind, dar tăcu brusc.

Ea nu fu surprinsă să o vadă pe Siuan stând lângă masa de scris, înveşmântată într-o rochie albastră din lână, bine croită, dar simplă, strângând la piept un dosar mare lucrat în piele. Majoritatea surorilor încă mai credeau, la fel ca Delana, că sarcina lui Siuan era aceea de a o îndruma pe Egwene într-ale protocolului şi a face comisioane, cu ranchiună în

ambele cazuri, însă ea era mereu acolo la prima oră a dimineții, lucru care părea să fi trecut neobservat deocamdată. Siuan *fusese* o Amyrlin care mestecase fier, cu toate că nimeni care nu știa deja acest lucru nu ar fi crezut. Novicele o pomeneau aproape la fel de des ca pe Leane, dar cu o ușoară îndoială că ea ar fi fost, într-adevăr, cine ziceau surorile că era. Drăguță, deși nu tocmai frumoasă, cu buze fine și un păr negru și lucios până la umeri, Siuan părea chiar mai tânără decât Leane și cu doar câțiva ani mai în vârstă decât Egwene. Dacă nu și-ar fi purtat șalul cu ciucuri albaștri pe brațe, ar fi putut fi confundată cu o Aleasă. Tocmai de aceea nu mergea nicăieri fără șal, ca să evite confuziile stânjenitoare. Cu toate acestea, ochii nu i se schimbaseră mai mult decât sufletul și erau ca nouă sulițe albastre de gheață îndreptate spre femeia a cărei prezență era o surpriză.

Halima era cu siguranță bine-venită, însă Egwene nu se așteptase să o vadă întinsă pe pernele viu colorate care erau adunate de-a lungul unui perete al cortului, cu capul proptit într-o mână. Dacă Siuan era drăguță, genul de femeie tânără – sau care părea tânără – care îi făcea pe bărbați și pe femei deopotrivă să îi zâmbească, Halima era superbă, cu ochi verzi pe o față perfectă și sâni mari și fermi, genul de femeie care îi făcea pe bărbați să înghită în sec, iar pe celelalte femei să se încrunte. Nu că Egwene se încrunta sau dădea crezare poveștilor pe care le răspândeau femeile geloase despre cum îi atrăgea Halima pe bărbați prin simpla ei prezență. La urma urmei, nu era vina ei că arăta așa. Chiar dacă poziția ei ca secretară a Delanei era doar un act de caritate din partea surorii Cenușii – femeie incultă de la țară, Halima scria literele cu stângăcia unui copil –, de obicei, Delana o ținea ocupată toată ziua cu tot soiul de sarcini mărunte. Arareori își făcea apariția înainte de ora de culcare și atunci doar pentru că aflase că pe Egwene o durea din nou capul. Nisao nu putea

face nimic în privința acelor dureri de cap, chiar dacă folosea noua Tămăduire, însă masajele Halimei făceau minuni chiar și atunci când Egwene scâncea de durere.

– I-am spus că nu vei avea timp de vizite în dimineața aceasta, Mamă, zise Siuan pe un ton aspru, încruntându-se în continuare spre femeia întinsă pe perne în timp ce îi lua mantia Egwenei cu mâna liberă, dar mai bine m-aș fi jucat singură cu sfoara decât să-mi deschid gura. Atârnând mantia pe cuierul rustic, ea pufni cu dispreț. Dacă aș purta pantaloni și aș avea mustață, poate atunci m-ar băga în seamă.

Siuan părea să creadă toate zvonurile despre presupusele ravagii pe care Halima le făcea în rândul meșteșugarilor și soldaților mai chipeși.

În mod ciudat, Halima părea amuzată de reputația ei. Poate chiar îi plăcea. Ea râse, încet și gutural, și se întinse ca o pisică pe perne. Într-adevăr, părea să aibă o înclinație nefericită pentru corsajele decoltate, nepotrivite pentru acea vreme, iar pieptul mai că îi ieșea din corsajul de mătase verde cu dungi albastre. Mătasea nu era veșmântul obișnuit pe care l-ar fi purtat o secretară, însă Delana fie era foarte miloasă, fie îi era foarte îndatorată Halimei.

– Păreai îngrijorată în dimineața aceasta, Mamă, murmură femeia cu ochii verzi, și te-ai furișat afară din cort atât de devreme ca să mergi la plimbare călare, încercând să nu mă trezești. Am crezut că, poate, ai vrea să stăm de vorbă. N-ai avea atât de multe dureri de cap dacă ai vorbi mai mult despre ce te frământă. Bănuiesc că știi că poți vorbi cu mine. Aruncându-i o privire lui Siuan, care afișa un aer de superioritate și disprețuitor, Halima râse din nou. Știi că nu vreau nimic de la tine, spre deosebire de altele.

Siuan pufni din nou și așeză în mod deliberat dosarul pe masa de scris, între călimara din piatră și borcanul cu nisip. Începu să se joace cu suportul pentru peniță.

Egwene se abținu cu greu să nu ofteze. Abia se abținu. Halima nu ceru nimic decât un culcuș în cortul Egwenei ca să poată fi aproape atunci când o apuca o durere de cap și pentru că dormea acolo, trebuie să îi fi fost greu să îndeplinească sarcinile pe care i le dădea Delana. Și-apoi, Egwenei îi plăcea firea ei deschisă și directă. Îi era foarte ușor să stea de vorbă cu Halima și să uite pentru o vreme că era Suprema Înscăunată, un moment de relaxare pe care nu îl putea împărtăși nici măcar cu Siuan. Ea luptase din greu ca să fie recunoscută ca Aes Sedai și Amyrlin, însă această recunoaștere atârna de un fir subțire. Orice abatere de la a *fi* Amyrlin ar fi făcut ca următoarea abatere să fie mai ușoară, apoi pe următoarea și tot așa până când avea să fie considerată din nou o copilă care se juca. Acest lucru făcea ca Halima să fie o comoară care trebuia prețuită mai mult decât degetele ei care îi alinau durerile de cap Egwenei. Însă, spre iritarea ei, toate celelalte femei din tabără păreau să fie de aceeași părere cu Siuan, în afară, poate, de Delana. Cenușia părea a fi prea sfioasă ca să se poarte ca o fâță, indiferent cât de generoasă credea că trebuia să fie. Oricum, fie că femeia fugea după bărbați sau îi făcea să se împiedice, nu mai avea importanță acum.

– Mă tem că am treabă, Halima, zise ea, scoțându-și mănușile.

Multă treabă, în majoritatea zilelor. Nu vedea pe masă rapoartele lui Sheriam, desigur, însă aceasta avea să le trimită în curând, împreună cu câteva petiții care meritau atenția Egwenei. Doar câteva; zece sau douăsprezece cereri de rezolvare a problemelor care așteptau decizia Egwenei în calitate de Amyrlin. Nu puteai lua decizia corectă dacă nu le studiai și nu puneai întrebări.

– Poate vei lua cina cu mine.

Dacă avea să termine la timp ca să poată face și altceva în afară de a mânca la masă, chiar acolo, în cabinetul ei.

– Putem sta de vorbă atunci.

Halima se ridică brusc în capul oaselor, cu ochii scăpărători şi cu buzele pline strânse, însă încruntarea îi dispăru de pe faţă la fel de repede cum apăruse. Ceva mocnea însă în ochii ei. Dacă ar fi fost pisică, ea şi-ar fi arcuit spatele, iar blana de pe coadă i s-ar fi zbârlit. Ridicându-se cu graţie în picioare pe covor, ea îşi netezi poalele peste şolduri.

– Prea bine, atunci. Dacă eşti sigură că nu vrei să rămân.

Ca o sincronizare remarcabilă, Egwene începu să simtă o zvâcnire surdă în spatele ochilor, care anunţa o durere de cap infernală, însă ea scutură din cap şi repetă că avea treabă. Halima şovăi o clipă, strângându-şi din nou buzele şi ţinându-şi poalele în pumni, apoi îşi înşfăcă mantia din mătase căptuşită cu blană de pe cuier şi ieşi din cort fără a se osteni să şi-o pună pe umeri. Putea să se rănească dacă se plimba astfel prin frig.

– Temperamentul acesta de nevastă isterică îi va crea necazuri mai devreme sau mai târziu, bombăni Siuan, înainte ca clapele cortului să se oprească din legănat. Privind încruntată în urma Halimei, ea îşi trase şalul pe umeri. Femeia se abţine în preajma ta, dar n-are nicio reţinere să-mi adreseze cuvinte aspre. Mie şi altora. A fost auzită ţipând la Delana. Cine-a mai auzit ca o secretară să ţipe la stăpâna ei, care e şi soră pe deasupra? O Conducătoare! Nu pricep cum o suportă Delana.

– Asta o priveşte pe Delana, cu siguranţă.

A pune la îndoială faptele altei surori era un lucru interzis tot aşa cum era şi a te băga în treburile ei. Era o tradiţie, nu o lege, dar unele tradiţii erau la fel de puternice ca legea. Cu siguranţă nu era nevoie să-i reamintească acest lucru lui *Siuan*.

Frecându-şi tâmplele, Egwene se aşeză cu băgare de seamă pe scaunul din spatele mesei de scris, însă scaunul tot se clătina. Menit a se aduna pentru a putea fi depozitat într-o

căruță cu coviltir, picioarele acestuia aveau obiceiul să se strângă atunci când nu ar fi trebuit, și niciun tâmplar nu reușise să le repare după încercări repetate. Și masa se plia, dar era destul de rezistentă. Ea și-ar fi dorit să fi avut ocazia să își cumpere un scaun nou în Murandy, însă avuseseră de cumpărat atât de multe lucruri și nu putuse irosi niciun bănuț atunci când avea deja un scaun. Bine măcar că își cumpărase două lampadare și o lampă de masă, toate trei din fier, vopsite în roșu, dar cu oglinzi bune, care nu aveau defecte. Lumina bună nu părea să o scape de durerile de cap, dar era mai bine decât să încerce să citească la lumina slabă a lumânărilor din seu sau a unei lanterne.

Dacă Siuan auzea cuvinte de ocară, acest lucru nu o făcea să tacă din gură.

– Nu e vorba doar de temperament. O dată sau de două ori, am crezut că a fost cât pe ce să mă lovească. Bănuiesc că are destulă minte să se abțină, dar nu toată lumea este Aes Sedai. Sunt convinsă că a reușit cumva să-i rupă brațul unui căruțaș. El zice că a căzut, însă cred că m-a mințit, căci își mișca întruna ochii, iar buzele îi tremurau. Doar n-o să recunoască faptul că o femeie i-a sucit cotul, nu?

– Renunță, Siuan, zise Egwene, obosită. Probabil că bărbatul a fost prea îndrăzneț.

Asta trebuie să fi fost. Oricum, ea nu pricepea cum ar fi putut Halima să-i rupă brațul unui bărbat. Oricum ai fi descris-o pe femeie, numai musculoasă nu era.

În loc să deschidă dosarul gravat pe care îl pusese pe masă Siuan, ea își puse mâinile de o parte și de cealaltă a acestuia. Ca să nu și le mai ducă la cap. Poate că dacă ignora durerea, aceasta avea să dispară de data aceasta. Și-apoi avea să-i dea niște vești lui Siuan.

– Se pare că unele Conducătoare vorbesc despre negocieri cu Elaida, începu ea.

Cu fața inexpresivă, Siuan se așeză cu grijă pe unul dintre scăunelele șubrede cu trei picioare din fața mesei și ascultă cu atenție, mișcându-și doar degetele, care îi mângâiau încet poalele, până când termină Egwene. Apoi își strânse pumnii și mârâi câteva blesteme care erau vulgare chiar și pentru ea, dorindu-și ca acestea să se înece cu măruntaie de pește vechi de o săptămână și să moară și să alunece apoi la vale. Venind din partea unei fețe tinere și drăguțe, aceste cuvinte păreau a fi încă și mai rele.

– Faci bine că îngădui asta, presupun, bombăni ea, odată ce termină cu insultele. Zvonurile se vor răspândi, acum că au început, dar astfel vei avea un avantaj. Beonin n-ar trebui să mă mire, cred. Este ambițioasă, dar mereu am crezut că va da fuga la Elaida dacă Sheriam și celelalte nu ar fi încurajat-o. Grăbindu-se să continue, Siuan își fixă ochii asupra Egwenei ca și cum ar fi vrut să adauge mai multă greutate cuvintelor ei. Îmi doresc ca Varilin și celelalte să mă surprindă, Mamă. Lăsându-le deoparte pe Albastre, șase Conducătoare din cinci frății Ajah au fugit din Turn după lovitura Elaidei. Ea își strâmbă ușor buzele când rosti acest cuvânt. Iar aici avem câte una din cele cinci. Am fost în *Tel'aran'rhiod* azi-noapte, în Turn...

– Nădăjduiesc că ai fost cu băgare de seamă, zise Egwene cu asprime.

Uneori, Siuan nu părea să știe ce însemna să fii cu băgare de seamă. Multe surori își doreau să folosească puținele *ter'angrealuri* de vise pe care le aveau ele, în mare parte ca să viziteze Turnul, și chiar dacă lui Siuan nu îi era tocmai interzis să dețină unul, nici departe de asta nu era. Ea și-ar fi putut trece numele pe hârtie la nesfârșit fără ca Divanul să îi acorde măcar o noapte. Pe lângă surorile care o învinuiau pe Siuan de divizarea Turnului – din această pricină, ea nu era acceptată cu aceeași căldură ca Leane, nici nu o

dezmierda nimeni –, pe lângă acestea, prea multe surori își aminteau lecțiile ei dure de pe vremea când fusese una dintre puținele care știau cum să folosească un *ter'angreal* de vise. Siuan nu le suferea pe neștiutoare, dar toate erau neștiutoare atunci când vizitau *Tel'aran'rhiod* primele dăți, iar acum, ea era nevoită să împrumute rândul Leanei atunci când voia să viziteze Lumea Viselor, iar dacă o altă soră o vedea acolo, „nici departe de asta nu era" se putea transforma în interdicție. Sau mai rău, să se înceapă o căutare pentru a se afla cine îi împrumutase un *ter'angreal*, lucru care ar fi putut duce la demascarea Leanei.

– În *Tel'aran'rhiod*, zise Siuan cu un gest respingător, sunt o altă femeie într-o altă rochie de fiecare dată când apar de după un colț.

Egwene se bucură să audă asta, deși părea puțin probabil ca o lipsă de control să aibă mai mult de-a face cu asta decât o intenție. Încrederea lui Siuan în propriile-i abilități era, uneori, mai mare decât ar fi trebuit.

– Ideea e că, azi-noapte, am văzut o listă parțială cu Conducătoarele și am reușit să citesc majoritatea numelor înainte ca aceasta să se transforme într-una cu vinuri.

Acesta era un lucru obișnuit în *Tel'aran'rhiod*, unde nimic nu rămânea la fel prea multă vreme dacă nu era o reflexie a ceva permanent în lumea reală.

– Andaya Forae a fost numită pentru Cenușii, Rina Hafden pentru Verzi și Juilaine Madome pentru Brune. Niciuna nu a purtat șalul mai mult de șaptezeci de ani. Elaida are aceeași problemă ca noi, Mamă.

– Înțeleg, zise încet Egwene.

Ea își dădu seama că își masa o parte a capului. Zvâcnirea din spatele ochilor nu dispăruse. Avea să devină mai puternică. Așa se întâmpla mereu. Până la căderea nopții, ea avea să regrete faptul că o trimisese de acolo pe Halima. Coborându-și

mâna cu hotărâre, ea mută dosarul din piele din faţa ei un centimetru mai spre stânga, apoi îl trase înapoi.

– Şi restul? Au avut şase Conducătoare de înlocuit.

– Ferane Neheran a fost numită pentru Albe, recunoscu Siuan, iar Suana Dragand pentru Galbene. Amândouă au mai făcut parte din Divan. Era doar o listă parţială şi n-am apucat s-o citesc pe toată. Ea îşi îndreptă spatele şi îşi întinse bărbia în faţă cu încăpăţânare. Una sau două numite înainte de vreme este un lucru îndeajuns de neobişnuit – se mai întâmplă, dar nu des –, dar sunt unsprezece – poate douăsprezece, dar unsprezece cu siguranţă – între noi şi Turn. Nu cred în coincidenţe atât de mari. Când negustorii de peşte cumpără toţi la acelaşi preţ, poţi pune rămăşag că toţi au băut la acelaşi han cu o seară în urmă.

– Nu mai e nevoie să mă convingi, Siuan.

Egwene se lăsă pe spate oftând, prinzând mecanic cu mâna piciorul scaunului care încerca mereu să se adune de fiecare dată când ea făcea asta. Era limpede că se întâmpla ceva ciudat, dar ce însemna? Şi cine putea influenţa alegerea Conducătoarelor în *fiecare* Ajah? Fiecare Ajah, în afară de cea Albastră, cel puţin; ele îşi aleseseră o Conducătoare nouă, dar Moria era Aes Sedai de mai bine de o sută de ani. Poate nici Ajah Roşie nu fusese afectată; nimeni nu ştia ce schimbări, dacă existau, fuseseră făcute în cazul Conducătoarelor Roşii. Putea fi mâna Ajah Negre, dar dacă toate acele Conducătoare prea tinere nu *erau* cumva Negre, ce ar fi avut aceasta de câştigat? Părea un lucru imposibil; dacă Ajah Neagră ar fi avut atât de multă influenţă, Divanul ar fi fost de mult alcătuit numai din Iscoadele celui Întunecat. Totuşi, dacă exista un tipar, iar coincidenţa ieşea din discuţie, atunci *cineva* trebuia să se afle în spatele acestor lucruri. Numai gândindu-se la posibilităţi şi la imposibilităţi făcu ca durerea surdă din spatele ochilor ei să devină puţin mai ascuţită.

– Dacă, la urma urmei, se va dovedi a fi o simplă întâmplare, Siuan, vei regreta că ai te-ai gândit la asta ca la un puzzle.

Ea încercă să zâmbească atunci când rosti aceste cuvinte, ca să alunge orice urmă de mustrare. O Amyrlin trebuia să își aleagă cuvintele cu grijă.

– Acum, că m-ai convins că există, într-adevăr, un puzzle, vreau să îl rezolvi. Cine este răspunzător și ce urmărește? Până când nu vom afla asta, nu știm nimic.

– Doar atât dorești? o întrebă Siuan pe un ton sec. Înainte de cină, sau după?

– Va fi bine și după, presupun, se răsti Egwene, apoi inspiră adânc când văzu expresia rușinată de pe fața celeilalte femei.

Nu avea rost să se răzbune pe Siuan pentru că o durea capul. Cuvintele unei Amyrlin aveau putere și, uneori, urmări; ea trebuia să țină minte acest lucru.

– Va fi foarte bine de îndată ce vei reuși, zise ea pe un ton mai blând. Știu că îl rezolvi cât vei putea de repede.

Întristată sau nu, Siuan părea să înțeleagă că izbucnirea Egwenei nu se născuse doar din sarcasmul ei. În ciuda înfățișării tinere, ea avea ani mulți de experiență în cititul feței.

– Să mă duc s-o caut pe Halima? zise ea, dând să se ridice. Nu va dura nici un minut.

– Dacă mă las pradă fiecărei dureri, nu mai fac nimic, zise Egwene, deschizând dosarul. Și-acum, ce ai pentru mine azi?

Ea își ținu însă mâinile pe hârtii, ca să nu își frece tâmplele.

În fiecare dimineață, Siuan avea sarcina de a strânge informațiile pe care frățiile Ajah erau dispuse să le împărtășească și pe care acestea le primeau de la iscoadele lor, pe lângă cele pe care fiecare soră în parte le dădea mai departe frăției sale Ajah și pe care frățiile Ajah hotărau să le dea mai departe Egwenei. Era un procedeu ciudat de cernere, însă îi oferea o imagine a lumii destul de precisă mai ales atunci când Siuan aducea și ea

veşti. Ea reuşise să îşi păstreze iscoadele de pe vremea când fusese Amyrlin prin simplul fapt de a refuza să spună tuturor cine erau acestea, în ciuda tuturor eforturilor pe care le făcuse Divanul şi, într-un final, nimeni nu putea contesta că acele iscoade erau ale Supremei Înscăunate şi că trebuiau, de drept, să îi raporteze Egwenei. Oh, acest lucru pricinuise nenumărate bombăneli, care se mai auzeau uneori, însă nimeni nu putea nega realitatea.

Ca de obicei, primul raport nu venea nici de la frăţiile Ajah, nici de la Siuan, ci de la Leane, scris pe foi subţiri din hârtie, cu litere înflorate. Egwene nu putea înţelege de ce, dar nu exista niciodată vreo îndoială că rândurile scrise de Leane fuseseră scrise de o altă femeie. Egwene ridica fiecare pagină rând pe rând la lumina lămpii de pe masă şi, de îndată ce o citea, ardea hârtia până la degete, apoi zdrobea cenuşa. Nu le-ar fi fost de niciun folos, nici ei, nici Leanei, să se comporte ca două străine în văzul tuturor, apoi să îngăduie ca rapoartele ei să ajungă pe mâini greşite.

Foarte puţine surori ştiau că Leane avea iscoade în Tar Valon. Era posibil să fi fost singura soră care avea. Era un defect uman să priveşti cu atenţie ce se petrecea pe stradă şi să ignori în tot acest timp ce se afla chiar în faţa ta. Numai Lumina ştia că surorile Aes Sedai aveau la fel de multe defecte umane ca oricine altcineva. Din nefericire, Leane avea prea puţine veşti de comunicat.

Oamenii ei se plângeau de străzile mizerabile care deveneau din ce în ce mai periculoase după lăsarea întunericului şi care erau puţin mai sigure în timpul zilei. Odinioară, nu era comisă nicio nelegiuire în Tar Valon, dar acum Gărzile Turnului abandonaseră străzile ca să patruleze în porturi şi pe poduri. Atunci când nu colecta taxele vamale sau nu cumpăra provizii, amândouă făcute prin intermediari, Turnul Alb părea să se izoleze complet de restul oraşului. Marile uşi

care lăsau oamenii să intre în Turn rămâneau închise şi zăvorâte şi nimeni nu mai văzuse o soră în afara Turnului ca să îşi dea seama că era Aes Sedai încă de la începutul asediului, dacă nu de mai devreme. Era o confirmare a ceea ce Leane raportase înainte. Însă ultima pagină o făcu pe Egwene să îşi arcuiască sprâncenele. Se zvonea că Gareth Bryne găsise o intrare secretă în oraş şi că putea să îşi facă apariţia oricând dincolo de ziduri cu toată oastea lui.

– Leane ar fi spus dacă cineva a suflat un cuvânt care ar fi putut lăsa să se înţeleagă că ar fi vorba despre porţi, zise Siuan repede când văzu expresia de pe faţa Egwenei.

Ea citise deja toate aceste rapoarte şi ştia ce citea Egwene după foaia pe care o ţinea în mână. Foindu-se neliniştită pe scăunel, Siuan fu cât pe ce să cadă pe covor, însă nu băgă de seamă. Asta nu o încetini câtuşi de puţin.

– Şi poţi fi sigură că nici Gareth n-a suflat o vorbă, continuă ea, încercând să se îndrepte. Nu că oricare dintre soldaţii lui n-ar fi îndeajuns atât de neghiob ca să dezerteze în oraş acum, dar el ştie când să-şi ţină gura închisă. Doar că e vestit pentru că atacă acolo unde îi este imposibil să fie. A reuşit să înfăptuiască imposibilul îndeajuns de multe ori ca oamenii să se aştepte la asta din partea lui. Atâta tot.

Ascunzându-şi un zâmbet, Egwene ridică hârtia în care era pomenit Seniorul Gareth în dreptul flăcării şi privi cum aceasta se încovoaie şi se înnegreşte. În urmă cu câteva luni, Siuan ar fi făcut un comentariu acid la adresa bărbatului în loc să îl laude. Ar fi zis: „afurisitul de Gareth Bryne", nu Gareth. Era imposibil ca ei să îi fie dor să-i spele rufele sau să îi lustruiască cizmele, însă Egwene o surprinsese zgâindu-se la el în acele rare ocazii când el venise în tabăra surorilor Aes Sedai. Zgâindu-se, apoi luând-o la fugă dacă el arunca o privire în direcţia ei. Siuan! Luând-o la fugă! Siuan fusese Aes Sedai de mai bine de douăzeci de ani, şi Amyrlin vreo zece

ani, însă nu știa cum să se poarte când era îndrăgostită așa cum nici rața nu știa să tundă oile.

Egwene zdrobi cenușa și își frecă palmele, zâmbetul dispărându-i de pe buze. Nu avea timp să discute despre Siuan. Și ea era îndrăgostită, însă habar nu avea unde era Gawyn sau ce avea să facă atunci când avea să afle. El avea îndatoririle lui față de Andor, iar ea ale ei față de Turn. Și singura cale de a crea un liant, de a-l lega, lui îi putea aduce moartea. Era mai bine să-i dea drumul, să-l uite pentru totdeauna. Era la fel de ușor ca a-și uita propriul nume. Ea *avea* să îl lege. Știa asta. Firește, nu îl putea lega pe bărbat dacă nu știa unde era acesta, fără să-l înhațe, prin urmare, se învârtea în jurul cozii. Bărbații erau... o *bătaie de cap*!

Oprindu-se ca să-și apese tâmplele cu degetele – acest gest nu îi domoli durerea vibrantă –, ea și-l alungă din gând pe Gawyn. Cât putu de departe. Ea credea că știa deja cum era să ai un Străjer; o părticică din Gawyn îi stăruia mereu într-un colț al minții, care părea să își facă loc în conștiința ei în cel mai nepotrivit moment. Concentrându-se la ce avea de făcut atunci, luă următoarea foaie.

O mare parte din lume dispăruse, după cum relatau iscoadele. Puține vești veneau din ținuturile ocupate de Seanchani, iar acestea erau împărțite în descrieri fanteziste ale bestiilor Seanchanilor făcute pentru a dovedi că aceștia foloseau Creaturi ale Umbrei, povești îngrozitoare despre femei care erau supuse testelor pentru a vedea dacă acestora li se putea pune zgarda de *damane* și povești triste despre... resemnare. Se părea că Seanchanii nu erau domnitori mai răi decât alții, dar erau mai buni decât unii – atâta vreme cât nu erai o femeie care putea conduce – și mult prea mulți oameni păreau să renunțe la gândul de a se împotrivi odată ce își dădeau seama că Seanchanii îi lăsau să își vadă în continuare de viețile lor. În Arad Doman era aproape la fel de rău, căci acolo nu circulau

decât zvonuri, fapt recunoscut de surorile care întocmeau rapoartele doar pentru a arăta în ce stare se afla țara. Regele Alsalam era mort. Ba nu, el începuse să conducă și își pierduse mințile. Rodel Ituralde, Marele Căpitan, era mort și el, sau uzurpase tronul, sau invada Saldaea. Membrii Consiliului Negustorilor erau toți morți, sau fugiseră din țară, sau începuseră un război civil despre cine avea să fie următorul rege. Oricare dintre aceste zvonuri putea fi adevărat. Sau niciunul. Frățiile Ajah erau obișnuite să vadă totul, dar acum, o treime din lume era învăluită într-o ceață densă, presărată pe ici-colo cu mici găuri. Iar dacă întrezărise ceva, nicio Ajah nu catadicsea să spună mai departe ce văzuse acolo.

O altă problemă era aceea că frățiile Ajah considerau alte lucruri ca având o importanță covârșitoare și le ignorau în mare măsură pe celelalte. Verzile, de pildă, erau îngrijorate îndeosebi de veștile cum că oștile Ținuturilor de Hotar se aflau aproape de Noul Braem, la sute de leghe depărtare de Mana Pustiitoare pe care ar fi trebuit să o păzească. În rapoartele lor, ele vorbeau numai și numai despre cei din Ținuturile de Hotar, ca și când ar fi trebuit să se ia măsuri și asta cât mai repede. Nu că ele ar fi sugerat ceva, nu făcuseră nici măcar o aluzie, însă frustrarea se simțea în scrisul de mână înghesuit și grăbit care umplea pagina.

Egwene aflase adevărul despre acea situație de la Elayne, dar se mulțumea să le lase pe Verzi să scrâșnească din dinți deocamdată, din moment ce Siuan îi dezvăluise motivul pentru care acestea nu se grăbeau să îndrepte situația. După spusele iscoadei ei din Noul Braem, cei din Ținuturile de Hotar erau însoțiți de cincizeci sau o sută de surori, poate chiar de două sute. Poate că nu se cunoștea numărul exact al surorilor și cu siguranță era umflat, însă prezența acestora era un lucru pe care Verzile trebuie să îl fi știut, cu toate că nu pomeniseră nimic despre asta în rapoartele trimise Egwenei.

Niciuna dintre frăţiile Ajah nu pomenise despre aceste surori în rapoartele sale. În cele din urmă însă, nu exista aproape nicio diferenţă între două sute de surori sau două. Nimeni nu ştia sigur cine erau acele surori sau de ce se aflau acolo, însă a-ţi băga nasul unde nu îţi fierbea oala cu siguranţă însemna că te amestecai. Părea ciudat că ele se puteau angaja într-un război între Aes Sedai, dar, conform tradiţiei, nu puteau fi acuzate că se amestecaseră în treburile altei surori. Din fericire, aceasta era tradiţia lor.

– Măcar ele nu sugerează că ar trebui să trimitem pe cineva în Caemlyn.

Egwene clipi, durerea din spatele ochilor devenind mai ascuţită din cauza cititului.

Siuan pufni batjocoritor.

– De ce ar face-o? Din câte ştiu ele, Elayne le îngăduie Merilillei şi Vandenei să o îndrume, aşadar, sunt convinse că vor avea o regină Aes Sedai, şi Verde pe deasupra. Şi-apoi, atâta vreme cât Asha'manii stau departe de Caemlyn, nimeni nu vrea să îi zgândărească. După cum stau lucrurile, e ca şi cum am încerca să scoatem meduze otrăvitoare din apă cu mâna goală. Până şi Verzile ştiu asta. Oricum, asta nu o va opri pe nicio soră, Verde sau de altă culoare, să nu apară pe neaşteptate în Caemlyn. Doar o vizită în taină, ca să se întâlnească cu iscoadele ei, sau să-şi facă o rochie, sau să cumpere o şa, sau Lumina mai ştie ce.

– *Până şi* Verzile? zise Egwene cu amărăciune.

Toată lumea zicea despre Brune că ar fi fost într-un fel, iar Albele în altfel, chiar dacă nu era un lucru demonstrat, dar, uneori, ea se zburlea puţin când auzea că Verzile se îngrămădeau laolaltă de parcă ar fi fost toate aceeaşi femeie. Poate că se considera, într-adevăr, ca fiind Verde, sau că fusese una, ceea ce era o prostie. Suprema Înscăunată reprezenta toate frăţiile Ajah laolaltă şi niciuna – ea îşi potrivi etola pe umeri,

reamintindu-şi ce semnificaţie aveau cele şapte dungi de pe ea –, iar ea nu aparţinuşe de la bun început niciuneia. Cu toate acestea, ea simţea – nu afecţiune; acesta era un sentiment prea puternic – o *similitudine* între ea şi surorile Verzi.

– Câte surori lipsesc, Siuan? Până şi cele mai slabe pot Călători oriunde doresc, dacă se leagă între ele. Mi-aş dori să ştiu unde s-au dus.

Siuan se încruntă îngândurată o clipă.

– Cam douăzeci, cred, zise ea în cele din urmă. Poate mai puţine. Numărul lor se schimbă de la o zi la alta. Nimeni nu le numără, de fapt. Nicio soră n-ar sta locului pentru asta. Ea se aplecă în faţă, de data aceasta ţinându-şi cu grijă echilibrul atunci când picioarele inegale ale scăunelului îl făcură să se clatine. Te-ai descurcat de minune până acum, Mamă, dar asta n-are să dureze mult. În cele din urmă, Divanul va afla tot ce se întâmplă în Caemlyn. Ar putea să accepte să păstreze taina prizonierilor Seanchani – asta va fi considerată ca fiind treaba Vandenei sau a Merilillei –, dar ştie deja că există Oameni ai Mării în Caemlyn şi, mai devreme sau mai târziu, va afla despre înţelegerea cu ei. Şi despre Clan, dacă nu şi despre planurile pe care le ai cu el.

Siuan pufni din nou, deşi nu atât de zgomotos. Nici ea nu ştia sigur ce simţea despre ideea ca Aes Sedai să se retragă în Clan, cu atât mai puţin cum urmau să primească celelalte surori această veste.

– Iscoadele mele n-au aflat nimic, încă, dar ale altcuiva le vor afla, cu siguranţă. Nu mai poţi tărăgăna, altminteri ne vom trezi înotând printre ştiuci.

– Într-o bună zi, bombăni Egwene, va trebui să le văd şi eu pe ştiucile despre care pomeneşti mereu. Ea îşi ridică o mână când cealaltă femeie îşi deschise gura. Într-o bună zi. Înţelegerea cu Oamenii Mării ne va crea necazuri, mărturisi ea, dar atunci când frăţiile Ajah vor afla doar indicii, nu îşi

vor da seama pe loc ce aud. Surori care îi învață pe Oamenii Mării în Caemlyn? Un lucru nemaiauzit, dar cine va pune întrebări sau se va amesteca împotriva tradiției? Sunt sigură că unele vor bombăni, poate vor pune întrebări în Divan, dar înainte să se afle că, într-adevăr, *există* o înțelegere, eu îmi voi fi introdus deja planul pentru Clan.

– Și crezi că *asta* nu le va face să-și ascută colții?

Potrivindu-și șalul, Siuan abia dacă se osteni să își ascundă îndoiala. De fapt, ea se încrunta.

– Va da naștere unor certuri, recunoscu Egwene.

Era puțin spus. Avea să se iște un scandal odată ce adevărul avea să iasă la lumină. Poate chiar o răscoală cum nu s-a mai văzut printre Aes Sedai. Însă Turnul se tot împuținа de o mie de ani, dacă nu mai de mult, iar ea avea de gând să pună capăt acestui lucru.

– Intenționez s-o iau mai ușor. Aes Sedai or fi reținute în a vorbi despre vârstă, Siuan, dar își vor da seama în curând că jurământul făcut pe Sceptrul Legămintelor le scurtează viața cel puțin la jumătate. Nimeni *nu vrea* să moară înainte de vreme.

– Asta dacă se vor convinge că, într-adevăr, există o femeie a Clanului care are șase sute de ani, zise Siuan pe un ton ranchiunos, iar Egwene oftă, enervată.

Acesta era un alt lucru de care cealaltă femeie nu era sigură – afirmațiile Clanului despre longevitate. Ea prețuia sfatul lui Siuan, aprecia faptul că aceasta nu îi spunea ce voia ea să audă, dar, uneori, femeia părea că tărăgăna la fel de mult ca Romanda sau Lelaine.

– Dacă va fi nevoie, Siuan, zise ea, enervată, le voi îngădui surorilor să stea de vorbă cu câteva femei mai în vârstă cu o sută de ani, poate mai mult decât ele. Poate că ele le vor considera sălbatice sau mincinoase, dar Reanne Corly poate dovedi că a fost în Turn, și când. La fel și celelalte. Cu puțin

noroc, le voi convinge pe surori să accepte să se elibereze de cele Trei Legăminte astfel încât să se poată retrage în Clan înainte să afle că există o înţelegere cu Atha'an Miere. Şi, odată ce ele vor accepta ca *orice* soră să fie eliberată de Legăminte, nu va mai fi atât de greu de convins să le lase să plece pe surorile Oamenilor Mării. Şi-apoi restul înţelegerii e o nimica toată. După cum spuneai şi tu, este nevoie de pricepere şi de o mână abilă ca Divanul să facă ceva, dar norocul este obligatoriu. Ei bine, voi fi cât voi putea de pricepută şi de abilă; cât despre noroc, acesta pare să fie de partea mea măcar de data asta.

Siuan se strâmbă şi şovăi, dar, în cele din urmă, fu nevoită să îi dea dreptate. Ba chiar fu de acord că Egwene ar fi putut să reuşească, cu puţin noroc şi cu o sincronizare perfectă. Nu că ar fi fost convinsă în privinţa Clanului sau a înţelegerii cu Atha'an Miere, oricare din ele, însă propunerea Egwenei era fără precedent şi se părea că o mare parte din ea avea să fie acceptată de Divan, înainte ca acesta să îşi dea seama ce se întâmpla. Egwene era dispusă să se mulţumească cu atât. Indiferent ce propunere era adusă în faţa Divanului, mai întotdeauna existau suficiente Conducătoare care se opuneau ca să îngreuneze ajungerea la un consens, asta în cel mai bun caz, iar Divanul nu lua nicio hotărâre fără să se întrunească măcar forumul mai mic şi, de obicei, forumul mai mare. Ei i se părea că majoritatea interacţiunilor pe care le avea cu Divanul constau în a le convinge pe membrele acestuia să facă ceea ce nu voiau să facă. Cu siguranţă nu exista niciun motiv ca situaţia aceasta să fie diferită.

În vreme ce Verzile erau atente la cei din Ţinuturile de Hotar, Cenuşiile îşi concentrau atenţia către miazăzi în acel moment. Toate frăţiile Ajah erau fascinate de veştile care veneau din Illian şi Tear despre numărul mare de sălbatice care se afla printre Oamenii Mării, o veste pe care o considerau

interesantă, dacă era adevărată, cu toate că păreau să se îndoiască de faptul că ar fi fost adevărat, căci, altminteri, surorile ar fi aflat despre asta mai de dinainte. La urma urmei, cum puteai ascunde așa ceva? Nimeni nu pomeni că ele acceptaseră, pur și simplu, ce văzuseră la suprafață și nu făcuseră cercetări. Cenușiile însă erau fascinate de amenințarea constantă a Seanchanilor asupra Illianului și de recentul asediu asupra Stâncii din Tear. Războaiele și amenințările cu războiul le fermecau întotdeauna pe Cenușii, din moment ce ele încercau să pună capăt oricărui conflict și să își extindă influența, desigur; de fiecare dată când Cenușiile opreau un război printr-un tratat, acestea sporeau influența tuturor surorilor Aes Sedai, dar, în principal, pe cea a Cenușiilor. Cu toate acestea, Seanchanii nu păreau dispuși să negocieze, cel puțin nu cu Aes Sedai, iar sentimentul exagerat al Cenușiilor că erau contracarate se răsfrângea în cuvinte tăioase despre incursiunile Seanchanilor dincolo de hotar și despre oastea mare pe care și-o strângea Seniorul Gregorin, Logofătul Dragonului Renăscut în Illian, un titlu care era în sine motiv de îngrijorare. În Tear, Dragonul Renăscut avea un alt Logofăt, Înaltul Senior Darlin Sisnera, însă acesta era asediat în Stâncă de nobilii care refuzau să îl accepte pe Rand. Era un asediu foarte ciudat. Stânca avea docuri, iar vrăjmașii lui Darlin nu puteau întrerupe aprovizionarea cu alimente, chiar dacă dețineau controlul asupra orașului; prin urmare, păreau a se mulțumi să stea și să aștepte. Sau, poate, nu știau ce să facă în continuare. Numai Aielii ocupaseră Stânca prin asediu, însă nimeni nu murise de foame. Cenușiile avuseseră o oarecare speranță în Stâncă.

Egwene își ridică privirea când ajunse în josul paginii, apoi o puse repede pe masă și o luă pe următoarea. Cenușiile avuseseră o oarecare speranță. Din câte se părea, o soră Cenușie fusese recunoscută când ieșise din Stâncă și fusese

urmărită până la întâlnirea cu Înaltul Senior Tedosian și Înalta Doamnă Estanda, doi dintre cei mai proeminenți asediatori.

– Merana, zise ea în șoaptă. Cică a fost Merana Ambrey, Siuan.

Ea începu să își maseze tâmplele fără să își dea seama. Durerea din spatele ochilor se intensificase.

– Ea ar putea face ceva bun.

Ridicându-se în picioare, Siuan se duse la o măsuță ce se afla lângă peretele cortului, unde, pe o tavă, se aflau câteva cupe de diferite mărimi și două carafe. În carafa din argint se afla vin fiert, iar în cea din ceramică cu smalț albastru, ceai, ambele puse acolo la prima geană de lumină pe când avea să sosească Amyrlin și amândouă fiind reci de mult. Nimeni nu se așteptase ca Egwene să plece călare spre râu.

– Atâta vreme cât Tedosian și ceilalți nu își vor da seama pentru cine lucrează cu adevărat.

Lui Siuan îi alunecă șalul de pe un umăr atunci când pipăi ceainicul din ceramică, iar strălucirea *saidarului* o înconjură o clipă atunci când conduse firul de Foc, încălzindu-i conținutul.

– Nu vor avea încredere ca ea să negocieze cu bună-credință dacă vor afla că este creatura Dragonului Renăscut.

Umplând cu ceai o cupă din cositor lustruită, ea adăugă câteva linguri bune din borcanul cu miere, amestecând bine, și îi duse cupa Egwenei.

– Te-ar putea ajuta cu durerile de cap. E un soi de amestec de ierburi pe care l-a făcut Chesa, iar mierea mai ia din gust.

Egwene sorbi cu grijă, apoi puse cupa pe masă, înfiorându-se. Dacă avea un gust atât de puternic cu miere, ea nu voia să își imagineze ce gust avea fără. Poate că durerea de cap avea să i se amelioreze.

– Cum poți privi situația asta cu atâta calm, Siuan? Apariția Meranei în Tear este prima dovadă adevărată pe care

o avem. Mai degrabă le consider o coincidență pe Conducătoarele tale.

La început, existaseră doar niște șoapte, din partea frățiilor Ajah și a iscoadelor lui Siuan. Existau Aes Sedai în Cairhien, care păreau să intre și să iasă după bunul plac din Palatul Soarelui câtă vreme Dragonul Renăscut era acolo. Apoi șoaptele deveniră aspre și neliniștite, șovăitoare. Iscoadele din Cairhien nu voiau s-o spună. Nimeni nu voia să repete ce spuneau iscoadele. Existau Aes Sedai în Cairhien și păreau să urmeze poruncile Dragonului Renăscut. Mai rele erau numele care erau rostite. Unele erau femei care fuseseră în Salidar, printre primele care se împotriviseră Elaidei, în vreme ce altele erau femei despre care se știa că îi erau credincioase Elaidei. Din câte știa Egwene, nimeni nu pomenise cu voce tare despre Forțare, dar, cu siguranță, asta era în gândul tuturor.

– N-are rost să-ți faci griji dacă vântul nu suflă în direcția în care vrei tu, răspunse Siuan, așezându-se din nou pe scăunel.

Ea dădu să își încrucișeze picioarele, dar și le puse repede pe amândouă pe podea când scăunelul se clătină. Bombănind în barbă, își potrivi șalul printr-o mișcare rapidă a umerilor, fiind nevoită să-și mențină din nou echilibrul când scăunelul se legănă din nou.

– Trebuie să te adaptezi situației ca să profiți de *bătaia* vântului. Să ai mintea limpede ca să poți ajunge la mal. Dacă te pierzi cu firea, te îneci. Uneori, Siuan vorbea de parcă muncea în continuare pe o barcă de pescuit. Cred că ar trebui să iei mai multe înghițituri ca să îți facă bine, Mamă.

Strâmbându-se, Egwene împinse cupa puțin mai încolo. Gustul care îi rămăsese pe limbă era cel puțin la fel de rău ca durerea de cap.

– Siuan, dacă vezi vreo cale prin care să ne folosim de această veste, aș dori să-mi spui. Nici nu-mi trece prin minte

să ne *folosim* de faptul că, poate, Rand le-a Forţat pe surori. Nu vreau să mă gândesc că este posibil ca el să fi făcut asta.

Nici la faptul că el ştia această împletitură dezgustătoare sau că o putea folosi pe cineva. Ea o ştia – un alt mic dar primit de la Moghedien –, dar îşi dorea foarte mult să poată uita cum se făcea.

– În cazul acesta, nu este vorba de a o folosi, ci de a ne da seama de efectele sale. În cele din urmă, va trebui să îl înfruntăm şi, poate, să-i dăm o lecţie, dar nu vrei ca surorile să plece acum în căutarea lui, căci veştile venite din Cairhien le îndeamnă pe toate la prudenţă.

Deşi vocea îi era destul de calmă, Siuan se foia, căci era limpede că avea o neliniştе interioară. Nu era ceva despre care o soră Aes Sedai să vorbească cu *prea* mult calm.

– Totodată, atunci când se vor gândi mai bine la asta, ele îşi vor da seama că toate poveştile acelea cum că el a plecat genunchiul în faţa Elaidei nu au nicio noimă. Se prea poate ca ea să fi trimis surori care să îl supravegheze, însă acestea nu le vor accepta pe surorile care vor să o detroneze pe Elaida. Această revelaţie le-ar putea da puţin curaj acelora care au început să creadă că poate Elaida îl ţine în lesă. Acesta ar fi încă un motiv în minus ca vreuna să se gândească să se supună ei.

– Şi Cadsuane? întrebă Egwene.

Dintre toate numele din Cairhien, acesta le şocase cel mai tare pe surori. Cadsuane Melaidhrin era o legendă şi existau tot atâtea versiuni dezaprobatoare ale legendei câte erau aprobatoare. Unele surori fuseseră convinse că trebuia să fie o greşeală; Cadsuane trebuia să fie moartă deja. Altele păreau să-şi dorească doar ca ea să fie moartă.

– Eşti sigură că ea a rămas în Cairhien după ce Rand a dispărut?

– M-am asigurat că oamenii mei o vor supraveghea îndeaproape de îndată ce i-am auzit numele, răspunse

Siuan, fără să mai pară deloc calmă. Nu știu dacă este Iscoadă a Celui Întunecat, doar bănuiesc, dar pot pune rămășag că ea s-a aflat în Palatul Soarelui la o săptămână după ce a dispărut el.

Închizându-și ochii strâns, Egwene își apăsă podul palmelor de pleoape, însă durerea ascuțită de cap nu se domoli. Poate că Rand era în cârdășie cu o soră Neagră, sau fusese. Poate că folosise Forțarea pe Aes Sedai. Era îndeajuns de rău să o folosești pe oricine și încă și mai rău pe Aes Sedai, mai de rău augur. Ceea ce se folosea împotriva surorilor Aes Sedai era de zece ori, de o sută de ori mai probabil să se folosească împotriva acelora care nu se puteau apăra. În cele din urmă, ele aveau să fie nevoite să se ocupe de el, cumva. Deși crescuse împreună cu Rand, ea nu se putea lăsa influențată de asta. Acum, el era Dragonul Renăscut, nădejdea lumii și, în același timp, poate cea mai mare amenințare cu care se confruntase vreodată lumea. Poate? Seanchanii nu puteau face atâta rău cât putea face Dragonul Renăscut. Iar ea avea să se folosească de posibilitatea că el le Forțase pe surori. Suprema Înscăunată era, într-adevăr, o femeie diferită față de fiica hangiței.

Încruntându-se la cupa din cositor care conținea așa-zisul ceai, ea o luă în mână și se forță să bea lichidul acela dezgustător, înecându-se și scuipând în tot acest timp. Poate că gustul avea să-i ia gândul de la durerea de cap.

Când ea puse cupa pe masă, auzindu-se un sunet de metal pe lemn, Anaiya intră în cort, cu colțurile gurii lăsate în jos și cu fața simplă încruntată.

– S-au întors Akarrin și celelalte, Mamă, zise ea. Moria mi-a spus să te informez că a convocat Divanul ca să afle ce are de raportat.

– La fel au făcut și Escaralde, și Malind, anunță Morvrin, intrând în urma Anaiyei împreună cu Myrelle.

Sora Verde era întruchiparea unei furii senine, dacă acest lucru era posibil, cu faţa ei măslinie calmă şi cu ochii ca doi tăciuni aprinşi, iar Morvrin era atât de încruntată, încât o făcea pe Anaiya să pară încântată.

– Le-au trimis în fugă pe novice şi pe Alese ca să le cheme pe Conducătoare, zise Bruna. N-am surprins o iotă din ce-a aflat Akarrin, dar cred că Escaralde şi celelalte au de gând să se folosească de veşti ca să influenţeze Divanul.

Privind resturile negre ce pluteau în cele câteva picături de ceai rămase pe fundul cupei de cositor, Egwene oftă. Şi ea trebuia să fie acolo şi trebuia să le înfrunte pe Conducătoare cu o durere de cap *şi* cu un gust îngrozitor în gură. O putea numi pedeapsă pentru ce avea să îi facă Divanului.

CAPITOLUL 19

Surprize

Tradiţia spunea că Amyrlin trebuia anunţată când Divanul ţinea o întrunire, însă nu zicea că acesta trebuia să aştepte venirea ei înainte să înceapă discuţiile, ceea ce însemna că timpul era scurt. Egwene voia să sară în picioare şi să meargă ţintă la pavilionul cel mare, înainte ca Moria şi celelalte două să apuce să îşi dezvăluie surprizele. Dezvăluite în Divan, surprizele erau arareori de bun augur. Cele pe care le aflai târziu erau şi mai rele. Cu toate acestea, protocolul conform legii, nu conform tradiţiei, trebuia respectat înainte ca Amyrlin să intre în Divan, aşadar, ea rămase pe loc şi o trimise pe Siuan după Sheriam, astfel încât venirea ei să fie anunţată cum se cuvine de către Păstrătoarea Cronicilor. Siuan îi spusese că era doar o chestiune de a le avertiza pe Conducătoare de prezenţa ei – existau întotdeauna subiecte pe care acestea voiau să le discute fără ştiinţa Supremei Înscăunate – şi nu păruse că ar fi făcut o glumă.

Oricum, nu avea rost să meargă la Divan până când nu putea intra. Stăpânindu-şi nerăbdarea, ea îşi sprijini capul în

mâini şi îşi masă tâmplele, încercând să mai citească puţin din rapoartele frăţiilor Ajah. În ciuda „ceaiului" dezgustător, sau poate din cauza lui, durerea de cap făcea să tremure slovele de pagină de fiecare dată când clipea, iar prezenţa Anaiyei şi a celorlalte două nu o ajuta.

De îndată ce Siuan plecă, Anaiya îşi azvârli mantia pe spate, aşezându-se pe scăunelul pe care îl eliberase Siuan – acesta nu păru să se clatine sub ea, deşi avea picioare inegale – şi începu să facă speculaţii despre ce urmăreau Moria şi celelalte. Cum nu era o femeie zăpăcită, presupunerile ei erau destul de reţinute, având în vedere circumstanţele. Reţinute, dar nu mai puţin tulburătoare.

– Oamenii speriaţi fac prostii, Mamă, chiar şi o Aes Sedai, murmură ea, punându-şi mâinile pe genunchi, dar măcar poţi fi convinsă că Moria va fi de nestrămutat în ceea ce o priveşte pe Elaida, cel puţin pe termen lung. Le pune la picioarele Elaidei pe toate surorile care au murit după detronarea lui Siuan. Moria vrea ca Elaida să primească lovituri de nuia pentru fiecare moarte în parte înainte să fie dată pe mâna călăului. E o femeie dură, mai dură decât Lelaine în unele privinţe. Oricum, e mai dură. Este fără scrupule în unele situaţii în care Lelaine ar putea ceda. Tare mă tem că va insista asupra unui atac asupra oraşului cât mai grabnic cu putinţă. Dacă Rătăciţii se mişcă în văzul tuturor, cu o asemenea amploare, atunci mai bine un Turn rănit care este întreg decât un Turn divizat. Cel puţin, mă tem că aşa vede lucrurile Moria. La urma urmei, oricât de mult am vrea să evităm să le vedem pe surori omorându-se între ele, n-ar fi prima oară când s-ar întâmpla asta. Turnul a rezistat multă vreme şi s-a tămăduit de multe răni. Ne vom putea tămădui şi de data aceasta.

Vocea i se potrivea cu faţa, caldă, răbdătoare şi reconfortantă, însă observaţiile ei erau ca nişte unghii ce scrijeleau o şipcă. Lumină, în ciuda temerilor pe care le avea în privinţa

Moriei, Anaiya părea să fie în asentimentul femeii. Era directă, imperturbabilă şi întotdeauna atentă la ce spunea. Dacă ea era în favoarea unui atac, câte altele mai erau?

De obicei, Myrelle era orice altceva numai reţinută nu. Zglobie şi aprigă – cea mai bună caracterizare. N-ar fi recunoscut răbdarea nici dacă ar fi muşcat-o de nas. Ea se plimba de colo colo, atât cât îi îngăduia interiorul cortului, lovindu-şi cu picioarele poalele verde-închis şi, uneori, trăgând un şut vreunei perne viu colorate rezemate de perete, înainte să mai dea o tură.

– Dacă Moria este atât de speriată, încât să ceară un atac, atunci e speriată de moarte. Un Turn prea rănit ca să lupte singur nu îi va putea înfrunta pe Rătăciţi sau pe oricine altcineva. Malind ar trebui să vă îngrijoreze. Mereu spune că Tarmon Gai'don poate bate la uşa noastră în orice zi. Am auzit-o spunând că ceea ce am simţit noi ar putea fi primele sunete de trâmbiţă ale Ultimei Bătălii. *Şi* că aceasta ar putea avea loc aici. Unde-ar fi mai potrivit să atace Umbra dacă nu Tar Valonul? Lui Malind nu i-a fost niciodată teamă să facă alegeri grele sau să se retragă atunci când a considerat că trebuie. Ar abandona pe dată Tar Valonul *şi* Turnul dacă ar crede că asta ne-ar salva măcar pe câteva dintre noi ca să luptăm în Tarmon Gai'don. *Ea* va propune să ridicăm asediul şi să fugim undeva unde Rătăciţii nu ne pot găsi până când vom fi pregătite să ripostăm. Dacă va expune corect această problemă în faţa Divanului, ar putea obţine până şi sprijinul forumului mai mare.

La acest gând, cuvintele de pe pagina din faţa Egwene începură să dănţuiască şi mai tare.

Morvrin, cu faţa-i rotundă şi severă, îşi propti pumnii în şolduri, dând fiecărei sugestii un răspuns scurt. „Nu avem suficiente informaţii ca să fim sigure că sunt Rătăciţii" şi „N-ai de unde şti până când ea nu va vorbi". „Poate că a fost,

poate că nu" şi „Presupunerile nu sunt dovezi". Se spunea că ea nu credea că era dimineaţă până când nu vedea soarele cu ochii ei. Vocea ei fermă nu îngăduia absurdităţi, în special concluzii pripite. Nici asta nu putea domoli o durere de cap. De fapt, ea nu se împotrivea acestor sugestii, doar era lipsită de prejudecăţi. O minte lipsită de prejudecăţi putea gândi oricum atunci când venea vorba despre lucruri importante.

Egwene închise cu zgomot dosarul gravat peste rapoarte. Oricum, nu mai putea citi din cauza gustului dezgustător pe care îl simţea pe limbă, a durerii infernale de cap, ca să nu mai pomenim de vocile care nu mai conteneau! Cele trei surori o priviră mirate. Se făcuse înţeleasă de mult că ea conducea, dar încerca să nu se piardă cu firea. Cu sau fără jurăminte de credinţă, o tânără care îşi pierdea cumpătul era considerată cu prea multă uşurinţă ca fiind ursuză. Ceea ce nu făcu decât să o înfurie şi mai tare, ceea ce nu făcu decât să o doară capul şi mai tare, ceea...

– Am aşteptat destul, zise ea, străduindu-se din răsputeri să-şi păstreze vocea calmă.

Durerea de cap o făcu să pară cam aspră. Poate că Sheriam se gândea că ar fi trebuit să se întâlnească în Divan.

Luându-şi mantia, ea ieşi afară, în frig, cât încă şi-o petrecea pe după umeri, iar Morvrin şi celelalte două zăboviră doar o clipă înainte să o urmeze. Însoţind-o până la Divan, ele puteau semăna cu anturajul ei, însă *trebuiau* să o supravegheze, iar ea bănuia că până şi Morvrin era nerăbdătoare să afle ce avea de raportat Akarrin şi ce intenţionau să facă Moria şi celelalte.

Egwene nădăjduia că nu era vorba despre ceva grav, nimic din ceea ce credeau Anaiya şi Myrelle. Dacă avea să fie nevoie, ea urma să încerce să aplice Legea Războiului, dar chiar dacă avea să reuşească, a domni după un edict avea unele dezavantaje. Atunci când sunt *obligaţi* să ţi se supună

într-o privință, oamenii găsesc întotdeauna o cale să se eschiveze și cu cât îi obligi mai tare să se supună, cu atât mai mult vor încerca să se eschiveze. Era un echilibru firesc de care nu puteai scăpa. Mai rău, ea descoperise cât de îmbătător era să pocnești din degete și cineva să execute. Ajungeai să crezi că așa era firesc, apoi, când nu mai executa nimeni, erai prins pe picior greșit. Și-apoi, cum îi *bubuia* capul – căci îi bubuia acum, nu doar zvâcnea, deși, poate, nu atât de tare –, ea era gata să se răstească la oricine îndrăznea să se uite pieziș la ea, dar nu era bine nici atunci când oamenii înghițeau în sec.

Soarele era chiar deasupra capului, o minge aurie pe un cer albastru cu câțiva nori albi, însă nu oferea pic de căldură, ci doar niște umbre palide și o strălucire zăpezii în locurile în care aceasta rămăsese imaculată. Aerul era la fel de rece ca pe malul râului. Egwene ignoră frigul, refuzând să îl lase să o atingă, însă doar morții puteau fi nepăsători în fața lui, căci respirația tuturor se transforma în aburi albi în fața lor. Era ora mesei de prânz, însă cum era imposibil să hrănești atât de multe novice deodată, Egwene și escorta ei se mișcau printr-o mare de femei înveșmântate în alb care se dădeau repede din calea lor și începeau să facă reverențe pe stradă. Mergea atât de repede, încât, de obicei, ea trecea pe lângă grupurile de novice înainte ca acestea să apuce să își răsfire poalele.

Distanța nu era mare, ele fiind nevoite să treacă doar prin patru locuri în timp ce străbăteau strada noroioasă. Se vorbise despre construirea unor poduri din lemn, suficient de înalte încât să poți trece călare pe sub ele, însă podurile sugerau o oarecare permanență a taberei pe care nu și-o dorea nimeni. Nici măcar surorile care pomeniseră de ele nu insistaseră vreodată asupra construirii lor. Așadar, înaintarea era anevoioasă și trebuia să ai grijă să îți ții poalele și mantia ridicate dacă nu voiai să ajungi la destinație mânjită până la genunchi. Mulțimea rămasă se risipi odată ce ele se

apropiară de Divan. Acesta stătea singur ca întotdeauna, sau aproape singur.

Nisao şi Carlinya aşteptau deja în faţa pavilionului mare din pânză, cu cortina laterală peticită, iar Galbena micuţă îşi mușca buza de jos, privind-o neliniştită pe Egwene. Carlinya era calmul întruchipat, avea privirea rece şi îşi ţinea mâinile împreunate în faţă. Deoarece uitase să îşi pună mantia, tivul brodat al rochiei sale deschise la culoare era mânjit cu noroi, iar claia de cârlionţi negri de pe cap avea mare nevoie să fie pieptănată. După ce făcură o reverenţă, cele două li se alăturară Anaiyei şi celorlalte două, urmând-o la mică distanţă pe Egwene. Cele patru începură să sporovăiască în şoaptă, iar frânturile de conversaţie care ajungeau la urechile Egwenei erau despre vreme sau despre cât de mult timp aveau să aştepte. Nu era locul potrivit unde ele să fie asociate cu ea.

Beonin străbătu pasarela în fugă, respiraţia ei rapidă transformându-se în aburi, şi se opri brusc, zgâindu-se la Egwene înainte să li se alăture celorlalte. Încordarea din ochii ei albaştri-cenuşii era încă şi mai vizibilă decât înainte. Poate se gândea că asta ar fi afectat negocierea ei. Însă *ştia* că discuţiile aveau să fie o păcăleală, doar o cale de a mai trage de timp. Egwene îşi controlă respiraţia şi făcu nişte exerciţii de novice, însă durerea de cap nu îi trecu. N-avea să îi treacă niciodată.

Sheriam nu se vedea nicăieri printre corturile din preajmă, dar ele nu erau tocmai singure pe pasarela din faţa pavilionului. Akarrin şi cele cinci surori care o însoţiseră, câte una din fiecare Ajah, aşteptau împreună de partea cealaltă a intrării. Cele mai multe îi făcură o reverenţă discretă Egwenei, însă păstrară distanţa. Poate că fuseseră avertizate să nu spună nimănui nimic până când aveau să vorbească în faţa Divanului. Firește, Egwene le-ar fi putut cere să îi dea raportul pe loc. Poate că ele i-ar fi dat raportul chiar şi lui Amyrlin. Era posibil să fi făcut asta. Pe de altă parte, relaţiile dintre

Amyrlin şi frăţiile Ajah erau întotdeauna delicate, inclusiv cu frăţia din care se ridicase ea. Aproape la fel de delicate ca relaţiile cu Divanul. Egwene se forţă să zâmbească şi îşi plecă cu graţie capul. Dacă scrâşnea din dinţi în spatele acelui zâmbet, ei bine, asta o ajuta să îşi ţină gura închisă.

Nu toate surorile păreau să-i conştientizeze prezenţa. Akarrin, zveltă în rochia ei simplă din lână maro cu nişte broderii verzi surprinzător de elaborate, privea în gol, dând din cap ca pentru sine din când în când. Aparent, ea exersa ce avea să spună înăuntru. Akarrin nu era puternică în mânuirea Puterii, poate puţin mai puternică decât Siuan, însă doar una din cele şase, Therva, o femeie slăbuţă, înveşmântată într-o rochie de călărie cu dungi galbene şi o mantie cu margini galbene, reuşea să o egaleze. Era tulburător cât de înspăimântate erau surorile de acea lumină orbitoare de *saidar*. Cele mai puternice ar fi trebuit să îşi îndeplinească sarcinile pe care le primiseră, dar, în afară de Akarrin, celorlalte le cam lipsea avântul. Până şi tovarăşele ei păreau mai puţin entuziasmate. De obicei, Shana era stăpână pe sine în ciuda ochilor care o făceau să pară mereu uimită, însă în acel moment, aceştia păreau gata să-i sară din orbite, atât de îngrijorată era. Se uita la intrarea în Divan, închisă cu nişte clape grele, şi se juca întruna cu mantia de parcă nu-şi putea controla degetele. Reiko, o Albastră arafellină voinică, îşi ţinea ochii în pământ, însă clopoţeii argintii din părul ei negru şi lung zornăiau ca şi cum ea şi-ar fi scuturat capul în interiorul glugii. Doar pe faţa cu nas lung a Thervei se citea seninătatea absolută, nepărând deloc tulburată sau înspăimântată, însă asta în sine era un semn rău. Sora Galbenă avea o fire nervoasă. Ce văzuseră? Ce *urmăreau* Moria şi celelalte două Conducătoare?

Egwene îşi stăpâni nerăbdarea; Divanul nu se întrunise încă. Conducătoarele se adunau, însă câteva trecură agale pe

lângă ea şi intrară în pavilionul mare, fără să se grăbească. Salita ezită ca şi cum ar da să vorbească, însă doar îşi îndoi genunchii, înainte să îşi ridice şalul cu ciucuri galbeni pe umeri şi să pătrundă înăuntru. Kwamesa o privi de sus pe Egwene când făcu o reverenţă, apoi le privi o clipă de-a lungul nasului pe Anaiya şi pe celelalte, însă Cenuşia zveltă privea de sus pe oricine. Nu era înaltă, însă încerca să pară. Berana, cu faţa ca o mască a superiorităţii şi cu ochii mari şi căprui la fel de reci ca zăpada, se opri să facă o reverenţă în faţa Egwenei şi să se încrunte la Akarrin. După o clipă îndelungată, după ce, poate, îşi dădu seama că Akarrin nu o văzuse, ea îşi netezi poalele albe cu broderii argintii, care nu aveau nevoie a fi netezite, îşi potrivi şalul pe braţe astfel încât ciucurii albi să atârne cum se cuvenea şi pluti printre clapele de la intrare ca şi când s-ar fi îndreptat într-acolo din întâmplare. Toate trei se numărau printre Conducătoarele despre care Siuan spusese că erau prea tinere. La fel erau şi Malind, şi Escaralde. Însă Moria era Aes Sedai de o sută treizeci de ani. Lumină, Siuan o inclusese în toate conspiraţiile posibile!

Tocmai când Egwene credea că avea să-i explodeze capul din cauza frustrării, dacă nu din cauza durerii, Sheriam îşi făcu brusc apariţia, ridicându-şi mantia şi poalele în timp ce străbătea aproape în fugă strada plină de noroi.

– Îmi pare nespus de rău, Mamă, zise ea cu sufletul la gură, conducând repede ca să se cureţe de noroiul cu care se împroşcase. Când îşi scuturară poalele, acesta căzu pe pasarelă sub formă de pudră uscată. Am... am auzit că Divanul se întruneşte şi-am ştiut că mă vei căuta, aşa că am venit cât am putut de repede. Îmi pare nespus de rău.

Aşadar, Siuan încă o mai căuta.

– Acum eşti aici, zise Egwene pe un ton ferm.

Femeia trebuie să fi fost de-a dreptul supărată că trebuia să îşi exprime scuzele în faţa celorlalte, mai mult în faţa lui

Akarrin şi a tovarăşelor ei decât în faţa Anaiyei şi a celorlalte. Chiar şi atunci când ştiau cum stăteau lucrurile, oamenii aveau tendinţa să te vadă aşa cum păreai a fi, iar Păstrătoarea nu ar fi trebuit să fie văzută scuzându-se şi frângându-şi mâinile. Cu siguranţă că şi ea ştia asta.

– Du-te şi anunţă-mi prezenţa.

Inspirând adânc, Sheriam îşi lăsă pe spate gluga mantiei, potrivindu-şi etola albastră şi îngustă, şi păşi printre clapele de la intrare. Vocea ei se auzi limpede, rostind expresiile ritualice: „Ea vine, ea vine..."

Egwene abia aşteptă ca ea să termine prin „...Flacăra Tar Valonului, Suprema Înscăunată Amyrlin", înainte să păşească hotărâtă prin cercul de vetre şi lampadare aşezate de-a lungul pereţilor. Lampadarele, care ofereau o lumină bună, şi vetrele, care emanau un parfum de lavandă în acea zi, încălzeau întreaga încăpere. Niciuna nu îşi dorea să fie nevoită să ignore frigul atunci când putea simţi o căldură adevărată.

Divanul era aranjat după legile străvechi, cu mici modificări care arătau că ele nu se întruneau în Turnul Alb, în acea încăpere mare şi circulară numită „Divanul Turnului". În capătul îndepărtat, se afla o bancă simplă, dar bine lustruită, aşezată pe o platformă în formă de ladă, acoperită cu o bucată de material, prevăzut cu dungi în cele şapte culori ale frăţiilor Ajah. Asta şi etola pe care Egwene o purta în jurul grumazului erau, cu siguranţă, singurele locuri din tabără unde era reprezentată Ajah Roşie. Unele Albastre doriseră ca această culoare să fie înlăturată, din moment ce Elaida părea să fi poruncit ca adevăratul tron, numit „Tronul Amyrlin", să fie revopsit şi etola să fie ţesută fără albastru, însă Egwene se împotrivise. Dacă avea să fie a tuturor frăţiilor Ajah sau a niciuneia, atunci ea avea să fie a *tuturor* frăţiilor Ajah. Pe covoarele viu colorate ce serveau drept pardoseală, două şiruri de bănci porneau de la intrare în grupuri de câte trei, aşezate pe

nişte lăzi acoperite cu material în culorile frăţiilor Ajah. Ei bine, şase dintre frăţii. Conform obiceiului, cele mai în vârstă două Conducătoare puteau revendica locurile cele mai apropiate de Tronul Amyrlin pentru frăţiile lor; prin urmare, Ajah Galbenă şi cea Albastră ocupau acele locuri. După aceea, era o chestiune de cine venea prima şi unde voia să şadă, prima sosită alegând întotdeauna locul pentru frăţia ei.

Erau prezente doar nouă Conducătoare, prea puţine ca Divanul să se poată întruni legal, însă Egwene fu pe loc uimită de modul ciudat în care acestea se aşezaseră. Deloc surprinzător, Romanda se afla deja la locul ei, cu o bancă liberă între ea şi Salita, iar Lelaine şi Moria ocupau capătul băncilor destinate celor din Ajah Albastră. Romanda, cu părul cărunt strâns într-un coc la ceafă, era cea mai în vârstă Conducătoare şi aproape întotdeauna prima care îşi ocupa locul atunci când Divanul trebuia să se întrunească. Lelaine, următoarea cea mai în vârstă, în ciuda părului ei negru şi lucios, părea incapabilă să o lase pe cealaltă femeie să i-o ia înainte chiar într-o chestiune atât de măruntă. Bărbaţii care mutaseră lăzile – acestea erau păstrate de-a lungul pereţilor până când Divanul era chemat să se întrunească – trebuie să fi ieşit prin spate, deoarece Kwamesa, care şedea deja pe banca ei, era singura Conducătoare Cenuşie de acolo, iar Berana, care tocmai urca spre banca ei, singura Albă. Dar Malind, o kandori cu faţa rotundă şi ochi de vultur, şi singura Verde care intrase clar înaintea lor, alesese, în mod ciudat, să şadă pe banca Verzilor de lângă intrarea în pavilion. De obicei, cu cât te aflai mai aproape de Tronul Amyrlin, cu atât mai bine. Chiar în faţa ei se afla Escaralde, care stătea în picioare în faţa lăzii acoperite cu material maro şi purta o discuţie aprinsă, deşi şoptită, cu Takima. Aproape la fel de scundă ca Nisao, Takima era o femeie tăcută care semăna cu o pasăre, deşi putea fi convingătoare atunci când voia. Cum

stătea aşa cu pumnii proptiţi în şolduri, ea semăna la fire cu o vrabie, umflându-se în pene ca să pară mai mare. După privirile aspre pe care i le arunca Beranei, ea părea supărată din cauza aşezării. Era prea târziu să se mai facă vreo schimbare pentru această întrunire, desigur, însă Escaralde o privea ameninţător pe Takima de parcă se aştepta să fie nevoită să lupte pentru a putea alege. Pe Egwene o mira faptul că Escaralde putea face asta. Să fie ameninţătoare, adică. Era cu câţiva centimetri mai scundă şi decât Nisao. Trebuie să fi fost vorba de puterea voinţei. Escaralde nu ceda niciodată atunci când credea că avea dreptate. Şi credea întotdeauna că avea dreptate. Dacă Moria îşi dorea, într-adevăr, un atac asupra Tar Valonului, iar Malind îşi dorea o retragere, Escaralde ce îşi dorea oare?

În ciuda spuselor lui Siuan cum că Conducătoarele doreau să fie avertizate, intrarea Egwenei nu stârni mare agitaţie. Indiferent din ce motive Malind şi celelalte chemaseră Divanul ca să audă raportul lui Akarrin, acestea nu consideraseră chestiunea atât de sensibilă, încât să fie nevoie să fie ştiută doar de Conducătoare, prin urmare, mici grupuri de câte patru sau cinci Aes Sedai stăteau în spatele băncilor Conducătoarelor frăţiilor lor. Acestea făcură reverenţe în faţa Egwenei când ea păşi pe covoare, îndreptându-se spre locul ei. Conducătoarele doar o priviră sau, poate, înclinară scurt din cap. Lelaine o privi cu răceală, apoi îşi întoarse capul, încruntându-se uşor la Moria, o femeie cu o înfăţişare destul de obişnuită în rochia ei simplă din lână albastră. Atât de obişnuită, de fapt, încât, la o primă vedere, îi puteai omite faţa fără vârstă. Aceasta şedea cu spatele drept, cufundată în gânduri. Romanda se număra printre acelea care îşi înclinară capul pentru o fracţiune de secundă. În cadrul Divanului, Tronul Amyrlin era în continuare Tronul Amyrlin, dar cu mai puţină însemnătate decât în afara lui. În cadrul Divanului,

Conducătoarele își simțeau puterea. Într-un fel, puteai spune că Suprema Înscăunată era doar prima dintre egale în cadrul Divanului. Ei bine, poate însemna mai mult de-atât, dar nu cu mult. Siuan spusese că multe Supreme Înscăunate eșuaseră crezând că Conducătoarele erau egalele lor, dar și crezând că diferența era mai mare decât în realitate. Era ca și când ai fi alergat pe un zid îngust, păzit de niște dulăi fioroși. Încercai să îți păstrezi echilibrul și să fii cu băgare de seamă pe unde călcai mai mult decât la câini. Dar erai întotdeauna cu băgare de seamă la câini.

Desfăcându-și mantia când păși pe lada dungată, Egwene și-o împături și și-o puse peste bancă înainte să se așeze. Băncile erau tari, iar unele Conducătoare își aduceau perne atunci când credeau că avea să fie o ședință lungă. Egwene prefera să nu facă asta. Interdicția referitoare la discursuri arareori le împiedica măcar pe una sau două să spună ce aveau de spus, iar un scaun tare te putea ajuta să rămâi trează în cele mai rele situații. Sheriam își luă locul de Păstrătoare, stând în picioare în stânga Egwenei. Nu mai aveau nimic de făcut decât să aștepte. Poate că ar fi *trebuit* să-și aducă o pernă.

Celelalte bănci începeau să se umple, deși încet. Aledrin și Saroiya i se alăturaseră Beranei, Aledrin fiind suficient de durdulie încât să le facă pe celelalte două să pară slabe. Desigur, liniile verticale de broderie albă de pe poalele Saroiyei întăreau această iluzie, în vreme ce mânecile albe și ample ale lui Aledrin și pătratul alb ca zăpada din partea din față a rochiei ei crea impresia opusă. După felul în care clătinau din cap și aruncau priviri spre Albastre, Brune și Verzi, fiecare părea să încerce să afle dacă celelalte știau ce avea să se întâmple. Varilin, o femeie ca o barză, cu părul roșu și mai înaltă decât majoritatea bărbaților, se așezase și ea lângă Kwamesa. Aranjându-și și rearanjându-și întruna șalul, Varilin își plimba privirea de la Moria la Escaralde, apoi la Malind și înapoi.

Magla, care își ținea șalul cu ciucuri galbeni strâns în jurul umerilor lați, și Faiselle, o *domani* cu fața pătrățoasă, învești mântată într-o rochie de mătase cu broderii verzi bogate, tocmai intrau în pavilion, ignorându-se una pe cealaltă chiar dacă rochiile li se atingeau. Magla făcea parte din tabăra Romandei, iar Faiselle din cea a Lelainei, iar cele două grupuri nu se amestecau. Alte surori începură să-și facă apariția deodată, Nisao și Myrelle împreună cu alte douăsprezece sau mai bine care se furișară în urma Maglei și a Faisellei. Morvrin se afla deja printre Brune, în spatele Takimei și al Escaraldei, iar Beonin stătea în picioare la marginea grupului de Cenușii, în spatele lui Varilin și al Kwamesei. În ritmul acesta, în scurt timp, jumătate din grupul surorilor Aes Sedai din tabără aveau să se îngrămădească în pavilion.

În vreme ce Magla se îndrepta spre locurile Galbenelor, Romanda se ridică în picioare.

– Suntem mai multe de unsprezece acum, așa că putem începe.

Vocea îi era surprinzător de cristalină. Ai fi zis că avea o voce frumoasă, asta dacă ți-o puteai imagina pe Romanda cântând. Fața îi era mereu pregătită să se încrunte, ușor a dezaprobare.

– Nu cred că este cazul să facem din asta o ședință oficială, adăugă ea, când Kwamesa se ridică în picioare. Nici nu înțeleg de ce-ar trebui să existe o ședință, dar dacă trebuie, haideți să-i dăm drumul și să terminăm odată. Unele dintre noi avem lucruri mai importante de făcut. După cum cred că ai și tu, Mamă.

Ultimele cuvinte fură însoțite de o plecăciune adâncă, pe un ton puțin *prea* respectuos, poate. Nu prea departe de a putea fi numit sarcastic, firește. Ea era prea isteață ca să se pună în pericol; neghioabele arareori ajungeau să ocupe scaunul de Conducătoare sau să-l păstreze prea multă vreme,

iar Romanda ocupa acest scaun în Divan de aproape optzeci de ani. Aceasta era a doua oară când era Conducătoare. Egwene își înclină ușor capul, privind-o cu răceală. O confirmare a faptului că cineva i se adresase și că recunoscuse tonul. Un echilibru atent.

Kwamesa rămase cu gura căscată, privind în jurul ei, neștiind dacă să rostească frazele, întotdeauna spuse de cea mai tânără Conducătoare prezentă, care deschideau o ședință oficială a Divanului. Poziția pe care o ocupa Romanda îi conferea o influență considerabilă și o oarecare autoritate, însă altele o puteau întrece în această privință. Câteva Conducătoare se încruntară sau se foiră pe bănci, dar niciuna nu scoase vreun cuvânt.

Lyrelle intră în pavilion și pluti spre băncile Albastrelor. Înaltă pentru o cairhienină, ceea ce îi conferea o statură medie cam peste tot, ea era elegantă în rochia din mătase cu dungi albastre, prevăzută cu broderii cu fire roșii și aurii pe corsaj, iar mișcările ei erau grațioase. Se spunea că fusese dansatoare înainte să vină la Turn ca novice. Prin comparație, Samalin, sora Verde cu fața de vulpe care intră în urma ei, părea să aibă un mers bărbătesc, cu toate că femeia murandiană nu era deloc stângace. Amândouă părură surprinse să o vadă pe Kwamesa stând în picioare și se grăbiră să-și ocupe locurile. În orice caz, Varilin începu să o tragă de mânecă pe Kwamesa până când femeia arafellină își reluă, în cele din urmă, locul. Deși fața Kwamesei era o mască a stăpânirii de sine, totuși ea lăsa să se vadă nemulțumirea. Punea mare preț pe ceremonie.

– Poate că *există* un motiv pentru o ședință oficială, spuse Lelaine cu o voce care părea groasă în comparație cu cea a Romandei.

Aranjându-și șalul ca și când ar fi avut la dispoziție tot timpul din lume, ea se ridică în picioare cu grație, fără să se

uite la Egwene. Lelaine, demnitatea întruchipată, era o femeie frumoasă.

– Se pare că discuţiile cu Elaida au fost autorizate, zise ea pe un ton rece. Înţeleg că în baza Legii Războiului nu este nevoie să fim consultate în această problemă, dar cred că ar trebui să discutăm despre ea în cadrul acestei şedinţe, mai ales că multe dintre noi am putea fi ferecate dacă Elaida va deţine puterea în continuare.

Cuvântul „ferecat" nu mai stârnea atât de multă înfrigurare de când Siuan şi Leane fuseseră Tămăduite de ferecare, însă un murmur străbătu mulţimea de Aes Sedai care stăteau şi priveau în spatele băncilor. Se părea că vestea despre negocieri nu se răspândise atât de repede cum se aşteptase Egwene. Ea nu îşi putea da seama dacă surorile erau încântate sau îngrozite, dar cu siguranţă erau surprinse. Inclusiv unele dintre Conducătoare. Janya, care intrase în timp ce Lelaine vorbea, încremeni locului, astfel încât un alt grup de surori care tocmai intra fu cât pe ce să o doboare. Ea se holbă la sora Albastră, apoi mai mult şi mai intens la Egwene. Era limpede că nici Romanda nu aflase, după felul în care strânse din buze, iar expresiile de pe feţele Conducătoarelor prea tinere erau: calm imperturbabil pe faţa Beranei, mirare pe faţa lui Samalin şi groază pe faţa Salitei. Că veni vorba, Sheriam se legănă pe picioare o clipă. Egwene nădăjduia că femeii nu avea să i se facă rău în faţa Divanului.

Mai interesante însă fură reacţiile din partea acelora pe care Delana le pomenise că vorbeau despre negocieri. Varilin stătea nemişcată şi părea să îşi înăbuşe un zâmbet în vreme ce îşi privea cu atenţie poalele, însă Magla îşi lingea buzele şovăitoare şi o privea cu coada ochiului pe Romanda. Saroiya îşi ţinea ochii închişi şi îşi mişca buzele ca şi când ar fi spus o rugăciune. Faiselle şi Takima o priveau pe Egwene cu aproape aceeaşi încruntare. Apoi fiecare o observă pe

cealaltă şi tresări, afişând repede aceeaşi seninătate regală, încât păreau a se lua în derâdere una pe cealaltă. Era foarte ciudat. Cu siguranţă că Beonin le adusese deja la cunoştinţă ce spusese Egwene; cu toate acestea, în afară de Varilin, toate păreau supărate. Doar nu crezuseră cu adevărat că ar fi putut negocia un sfârşit? Fiecare femeie care ocupa un loc în acest Divan risca să fie ferecată şi executată doar pentru că se afla acolo. Dacă existase vreodată o altă cale de întoarcere, în afară de înlăturarea Elaidei, aceasta dispăruse cu multe luni în urmă, atunci când fusese ales acest Divan. Nu mai *exista* nicio cale de întoarcere.

Lelaine păru mulţumită de reacţiile pe care le stârniseră cuvintele ei – era satisfăcută ca o pisică ce ajunsese la oala cu smântână, de fapt –, dar, înainte să apuce să-şi reia locul pe bancă, Moria sări în picioare. Gestul ei atrase toate privirile şi iscă şi mai multe murmure. Nimeni nu o considera pe Moria graţioasă, însă illianera nu era o femeie care sărea, pur şi simplu, în picioare.

– Va trebui să discutăm, zise ea, dar va mai trebui să aştepte. Acest Divan a fost invocat de trei Conducătoare care pun aceeaşi întrebare. Această întrebare trebuie adresată în faţa celorlalte. Ce-au aflat Akarrin şi tovarăşele ei? Cer să fie aduse înăuntru ca să raporteze în faţa Divanului.

Lelaine o privi încruntată pe sora ei Albastră şi n-avea decât să se încrunte, cu nişte ochi ca două sule, căci legea Turnului era foarte clară în această privinţă şi cunoscută de toată lumea. De multe ori, nu era nici una, nici cealaltă. Cu o voce şovăitoare, Sheriam îi ceru lui Aledrin, cea mai tânără după Kwamesa, să meargă şi să le aducă pe Akarrin şi pe celelalte dinaintea Divanului. Egwene hotărî că ar fi fost bine să vorbească cu femeia cu părul de foc de îndată ce acea întrunire avea să ia sfârşit. Dacă Sheriam urma să continue astfel, ea avea să devină în scurt timp mai mult decât inutilă ca Păstrătoare.

Delana dădu năvală în pavilion printre grupurile de surori, fiind ultima Conducătoare care sosise, şi şedea deja pe bancă, aranjându-şi şalul în îndoitura coatelor când Conducătoarea Albă cea durdulie reveni însoţită de cele şase surori pe care le conduse dinaintea Egwenei. Acestea trebuie să îşi fi lăsat mantiile pe pasarela de afară, căci niciuna nu purta mantie în momentul acela. Delana se uită la ele, o încruntare nesigură trăgându-i sprâncenele în jos. Părea că abia mai sufla, ca şi cum ar fi fugit ca să ajungă acolo.

Fie că acea întrunire era sau nu oficială, Aledrin păru să simtă că măcar ea trebuia să folosească o exprimare formală.

– Aţi fost chemate dinaintea Divanului Turnului ca să povestiţi ce aţi văzut, zise ea cu un pronunţat accent taraboner.

Combinaţia dintre părul auriu-închis şi ochii căprui nu era neobişnuită pentru un taraboner, deşi ea îşi purta părul lung până la umeri într-o plasă de dantelă albă în loc de cosiţe împletite.

– Vă cer să povestiţi totul fără eschivare şi fără să ascundeţi ceva şi să răspundeţi la toate întrebările cu toată sinceritatea, fără să omiteţi nimic. Făgăduiţi acum că veţi face întocmai, pe Lumină, şi cu speranţa renaşterii şi a izbăvirii, altminteri veţi suporta urmările.

Acele surori străvechi care făcuseră din aceste cuvinte o ceremonie a Divanului ştiuseră câtă libertate îngăduiau cele Trei Legăminte. O mică omisiune pe ici, o urmă de neclaritate pe colo şi întreg înţelesul a ceea ce spuneai putea fi răstălmăcit în vreme ce tu spuneai doar adevărul.

Akarrin rosti legământul cu voce tare şi oarecum nerăbdătoare, iar celelalte cinci cu o oarecare formalitate şi conştiinţă de sine. Multe surori trăiseră toată viaţa fără a fi chemate să depună mărturie în faţa Divanului. Aledrin aşteptă până când ultima repetă fiecare cuvânt înainte să se întoarcă la banca ei.

– Spune-ne ce-ai văzut, Akarrin, zise Moria de îndată ce Conducătoarea Albă se întoarse cu spatele.

Aledrin se încordă vizibil, iar când își reluă locul, fața ei rămase inexpresivă, însă obrajii îi erau roșii. Moria ar fi trebuit să aștepte. Trebuie să fi fost tare nerăbdătoare.

Conform tradiției – existau mai multe tradiții și obiceiuri decât legi și numai Lumina știa că existau atât de multe legi, încât nimeni nu le cunoștea pe toate, adeseori contradictorii și suprapuse unele cu altele de-a lungul secolelor, însă Aes Sedai se lăsau conduse de tradiție și obicei, tot așa cum Turnul se lăsa condus de lege mai mult ca niciodată, poate și mai mult –, Akarrin se adresă Supremei Înscăunate Amyrlin.

– Ce am văzut, Mamă, a fost o gaură destul de rotundă în pământ, zise ea, dând din cap cu scopul de a sublinia aproape fiecare cuvânt. Părea să-și aleagă cu grijă cuvintele, ca și cum voia să se asigure că toată lumea înțelegea ce spunea. Se poate să fi fost o gaură perfect rotundă la început, în formă de jumătate de sferă, dar laturile s-au prăbușit pe alocuri. Gaura are un diametru de aproape trei mile și o adâncime de o milă, poate. Cineva icni zgomotos, iar Akarrin se încruntă ca și cum acea persoană ar fi încercat să o întrerupă. Cu toate acestea, ea continuă fără pauză. Nu putem fi cu totul sigure de adâncime. Fundul este acoperit cu apă și gheață. Credem că, până la urmă, s-ar putea transforma într-un lac. Cu toate acestea, nu ne-a fost prea greu să ne dăm seama unde ne aflam mai exact și suntem gata să spunem că gaura se află în locul unde se afla odinioară orașul numit Shadar Logoth.

Ea tăcu și, vreme îndelungată, singurul sunet care se auzi fu foșnetul poalelor surorilor Aes Sedai care se foiau neliniștite.

Și Egwenei îi venea să se foiască. Lumină, o gaură de mărimea aceea ar fi acoperit jumătate din Tar Valon!

– Ai vreun habar cu a fost... creată... această... gaură, Akarrin? întrebă ea, în cele din urmă.

Ea era destul de mândră de cât de bine reuşea să-şi stăpânească vocea. Sheriam tremura de-a dreptul! Egwene spera ca restul dintre ele să nu observe. Acţiunile Păstrătoarei se răsfrângeau întotdeauna asupra Supremei Înscăunate. Dacă Păstrătoarea lăsa să se vadă că îi era frică, multe surori aveau să creadă că şi Egwenei îi era frică. Ea nu-şi dorea ca vreuna să bănuiască acest lucru.

– Fiecare dintre noi a fost aleasă pentru că avem o oarecare abilitate de a citi rămăşiţele, Mamă. Mai bine decât majoritatea, adevărul fie spus.

Aşadar, ele *nu* fuseseră alese doar pentru că nicio altă soră mai puternică nu fusese interesată. Exista o lecţie de învăţat în toate astea. Ceea ce făceau Aes Sedai era arareori atât de simplu cum părea la prima vedere. Egwene îşi dorea să nu mai fie nevoită să înveţe din nou lecţii pe care le credea deja învăţate.

– Nisain este cea mai pricepută la asta dintre noi, continuă Akarrin. Cu îngăduinţa ta, Mamă, o voi lăsa pe ea să răspundă.

Nisain îşi netezi agitată poalele negre din lână şi îşi drese glasul. Era o Cenuşie slăbănoagă, cu o bărbie proeminentă şi ochi uimitor de albaştri şi avea o oarecare reputaţie când venea vorba despre lege şi tratate, dar era limpede că nu se simţea confortabil să se adreseze Divanului. Ea o privea pe Egwene cu aerul cuiva care nu îşi dorea, de fapt, să le vadă pe toate Conducătoarele reunite.

– Având în vedere cantitatea de *saidar* folosită acolo, Mamă, n-a fost de mirare să găsim un strat de rămăşiţe la fel de gros ca acela de zăpadă. În vocea ei se simţea un oarecare accent din Murandy, un sunet cadenţat. Chiar şi după atâta vreme, ar trebui să pot să-mi dau seama ce fir a fost ţesut, dacă este vorba de ceva ce-mi este cunoscut, dar n-am nici cea mai vagă idee. N-am reuşit decât să iau urma firului,

Mamă, dar nimic n-are logică. Nici una. De fapt, părea atât de străin, încât ar fi putut fi... Dregându-şi glasul din nou, ea înghiţi cu noduri. Păli uşor la faţă. Se prea poate să nu fi fost ţesut de o femeie. Ne-am gândit că trebuie să fi fost Rătăciţii, desigur, aşadar, am verificat rezonanţa. Toate am făcut-o.

Întorcându-se pe jumătate ca să arate spre tovarăşele ei, ea se întoarse repede. Categoric, prefera să se uite la Egwene, nu la Conducătoare, care stăteau aplecate în faţă, ascultând cu atenţie.

– Nu pot spune ce a fost făcut, în afară de scurmarea a trei mile de pământ, sau cum s-a făcut, dar categoric a fost folosit şi *saidinul*. Rezonanţa era atât de puternică, încât o puteai mirosi. S-a folosit mai mult *saidin* decât *saidar*, mult mai mult, cum ar fi Muntele Dragonului pe lângă un deal. Doar atât pot spune, Mamă.

Un sunet străbătu pavilionul, sunetul scos de surorile care răsuflau după ce îşi ţinuseră respiraţia. Răsuflarea lui Sheriam părea a fi cea mai zgomotoasă, dar poate era doar pentru că ea se afla cel mai aproape.

Egwene se strădui să arate o faţă inexpresivă. Rătăciţii şi o împletitură care putea distruge jumătate din Tar Valon. Dacă Malind a propus fuga, oare ar fi putut încerca să le convingă pe surori să rămână şi să se lupte cu aşa ceva? Ar putea abandona Tar Valonul, Turnul şi numai Lumina ştia câte zeci de mii de vieţi?

– Mai are cineva întrebări? zise ea.

– Am eu una, răspunse Romanda pe un ton sec. Calmul *ei* era de nestrămutat. Dar nu pentru aceste surori. Dacă nu mai aveţi alte întrebări, sunt sigură că ar vrea să plece ca Divanul să nu se mai zgâiască la ele.

Ea nu era tocmai în măsură să sugereze acest lucru, dar cum niciuna nu era, Egwene trecu cu vederea. Se dovedi că niciuna nu avea întrebări pentru Akarrin şi tovarăşele ei, iar

Romanda le mulţumi într-un mod surprinzător de călduros pentru eforturile lor. Din nou, nu era tocmai ea în măsură să facă asta.

– Cui doreşti să îi adresezi o întrebare? o întrebă Egwene când Akarrin şi celelalte cinci se grăbiră să se alăture mulţimii de surori care stăteau îngrămădite printre lampadare şi vetre.

Acestea abia aşteptaseră, după cum spusese Romanda, să scape de privirile Divanului, dar voiau să afle ce avea să rezulte din munca lor. Egwenei îi fu foarte greu să-şi alunge asprimea din glas. Romanda alese să nu observe sau, poate, chiar nu observă.

– Moriei, răspunse ea. I-am bănuit pe Rătăciţi de la bun început. Am ştiut că, indiferent ce s-a întâmplat, a fost puternic şi departe. Tot ceea ce am aflat, de fapt, este că Shadar Logoth a dispărut şi nu pot decât să spun că lumea este un loc mai bun fără acea văgăună a Umbrei. Ea îşi fixă o privire atât de încruntată asupra Conducătoarei Albastre, încât le-ar fi făcut pe multe Aes Sedai să se zvârcolească precum o novice. Întrebarea mea este următoarea. S-a schimbat ceva în ceea ce ne priveşte?

– Ar trebui, răspunse Moria, privind-o în ochi pe cealaltă femeie. Poate că nu era în Divan de atât de multă vreme ca Romanda, însă Conducătoarele se aflau pe picior de egalitate, cel puţin aşa se credea. Ne pregătim de multă vreme în caz că Rătăciţii ne vor ataca. Fiecare soră ştie să formeze un cerc dacă poate sau să intre într-unul care se formează, până când fiecare cerc ajunge să fie alcătuit din treisprezece surori. Toată lumea va participa, chiar şi novicele, chiar şi cele mai noi.

Lelaine o privi cu asprime, dar oricât de mult şi-ar fi dorit să o dojenească pe Moria, făceau parte din aceeaşi frăţie Ajah. Trebuiau să lase măcar impresia unui front comun. Însă Lelaine strânse din buze, abţinându-se să tacă.

Romanda nu era atât de reţinută.

– Chiar e nevoie să explici ceea ce toată lumea, aici de față, știe deja? Noi suntem cele care am *făcut* aceste pregătiri. Poate ai uitat?

De astă dată, vocea ei era tăioasă. Manifestările de mânie erau interzise în Divan, dar nu și zeflemeaua.

Dacă Moria simțise această înțepătură, ea nu trădă niciun semn, ci doar își aranjă șalul.

– Trebuie să explic de la început, deoarece nu ne-am gândit până la capăt. Malind, cercurile noastre pot înfrunta ceea ce au descris Akarrin și Nisain?

În ciuda privirii sale pătrunzătoare, buzele pline ale lui Malind păreau întotdeauna gata să zâmbească, însă acum, când se ridică în picioare, ea afișă un aer sever și o privi pe fiecare Conducătoare în parte ca și cum ar fi vrut să își imprime cuvintele în mintea lor.

– Nu pot. Chiar dacă vom rearanja lucrurile astfel încât cele mai puternice surori să se afle întotdeauna în același cerc – iar asta înseamnă ca ele să trăiască, să mănânce și să doarmă împreună în caz că vor trebui să se lege în orice clipă –, chiar și așa, am fi ca niște șoareci care înfruntă o pisică. Suficient de mulți șoareci pot sufoca o pisică flămândă, dar asta nu înainte ca mulți șoareci să-și piardă viața. Totuși, dacă vor muri prea mulți șoareci, atunci va muri și Turnul Alb.

Și din nou valul de oftaturi trecu prin pavilion asemenea unei brize schimbătoare.

Egwene reuși să își păstreze fața calmă, însă făcu un efort să-și descleștеze pumnii în care își strângea poalele. Ce vor propune, un atac sau fuga? Lumină, cum va *putea* să li se opună?

Deși era din aceeași frăție Ajah, Lelaine nu mai putu să se abțină.

– Ce sugerezi, Moria? izbucni ea. Chiar dacă vom reuni Turnul azi, asta nu va schimba lucrurile.

Moria schiță un zâmbet, ca și cum cealaltă Albastră ar fi spus tocmai ceea ce nădăjduia ea să spună cineva.

– Dar trebuie să schimbăm lucrurile. În prezent, adevărul este că cele mai puternice cercuri ale noastre sunt prea slabe. Nu avem niciun *angreal*, darămite un *sa'angreal*, aşadar, putem la fel de bine să nu le luăm în seamă. Şi-aşa nu sunt convinsă că există ceva în Turn care ar putea face o diferenţă prea mare. Şi-atunci, cum putem să ne facem cercurile mai puternice? Suficient de puternice, nădăjduim noi, ca să putem înfrunta ceea ce s-a întâmplat la Shadar Logoth şi să-i punem capăt. Escaralde, ce ai de spus despre asta?

Tresărind, Escaralde se aplecă în faţă. Ele *erau* în cârdăşie. Dar cu ce scop?

Ea nu fu singura care îşi dădu seama că cele trei Conducătoare care invocaseră Divanul stăteau toate în picioare. Prin faptul că rămăseseră în picioare, Moria şi Malind făcuseră o declaraţie clară. Escaralde stătea ca o regină, deşi Bruna micuţă părea conştientă de ochii care treceau de la ea la Malind, apoi la Moria, de încruntăturile îngândurate şi de feţele impenetrabile. Ea îşi aranjă şalul de două ori înainte să vorbească. Părea să ţină o prelegere în faţa unei clase, cu o voce subţire, dar convingătoare.

– Literatura străveche este destul de clară, deşi puţin studiată, mă tem. Mai degrabă adună praf decât cititori. Scrierile strânse în primii ani ai Turnului spun clar că cercurile nu se restrângeau la treisprezece, în Vârsta Legendelor. Mecanismul exact – echilibrul exact, aş zice eu – este necunoscut, dar n-ar trebui să fie prea greu să-l dibuim. Pentru acelea dintre voi care nu aţi petrecut timpul cuvenit în biblioteca Turnului, *modul* de a creşte mărimea cercului implică... Ea şovăi, pentru prima oară, şi făcu eforturi vizibile ca să continue. ...implică includerea bărbaţilor care pot conduce Puterea.

Faiselle sări în picioare.

– Ce vrei să spui? întrebă ea şi se aşeză imediat, ca nu cumva cineva să creadă că ar fi fost de acord.

– Cer ca Divanul să încheie întrunirea! zise Magla, ridicându-se în picioare.

La fel ca Moria, şi ea era illianeră, iar agitaţia îi făcea accentul încă şi mai puternic.

– Acesta nu este un subiect de discutat în faţa oricui, doar într-o şedinţă închisă a Divanului.

Şi ea se trânti la loc pe bancă de îndată ce termină şi privi furioasă, cu umeri laţi lăsaţi şi strângându-şi şi desfăcându-şi pumnii în poală.

– Mă tem că e prea târziu pentru asta, zise Moria cu voce tare. Ea fu nevoită să vorbească tare ca să acopere murmurul surorilor care vorbeau însufleţite în spatele băncilor, un zumzet precum cel al unui stup de albine uriaş. Ce-a fost de zis s-a zis şi a fost auzit de prea multe surori ca să mai încerce cineva să înăbuşe cuvintele acum. Pieptul i se umflă când ea inspiră adânc şi ridică tonul niţel mai mult. Vin dinaintea Divanului cu propunerea să încheiem o înţelegere cu Turnul Negru, astfel încât, la nevoie, să putem aduce bărbaţi în cercurile noastre.

Nu fu de mirare că vocea ei păru niţel sugrumată când rosti ultimele cuvinte. Puţine Aes Sedai reuşeau să rostească acest cuvânt fără să nu simtă vreo emoţie, dezgust, dacă nu de-a dreptul ură. Acesta se lovi de zumzetul de voci şi se aşternu o tăcere de mormânt care dură cât trei bătăi de inimă.

– Asta e nebunie curată!

Ţipătul lui Sheriam sparse tăcerea în mai multe feluri. Păstrătoarea nu se amesteca în discuţiile Divanului. Nici măcar nu putea intra în Divan singură, fără Suprema Înscăunată. Cu faţa roşie, Sheriam îşi îndreptă spatele, poate ca să înfrunte dojana inevitabilă, poate ca să se apere. Însă Divanul avea alte gânduri, nu să o dojenească.

Sărind de pe băncile lor doar atât cât să spună ce aveau de spus, Conducătoarele începură să vorbească, să strige, uneori acoperindu-se una pe cealaltă.

– E puțin spus nebunie! strigă Faiselle în același timp în care Varilin strigă:

– Cum ne putem *alia* cu bărbații care pot conduce?

– Aceşti așa-zişi Asha'mani sunt mânjiți! strigă Saroiya, uitând de vestita discreție a Ajah Albă. Strângându-și în pumni șalul, ea tremura atât de tare, încât ciucurele lung și alb se legăna. Mânjiți de atingerea Celui Întunecat!

– Numai sugerând un asemenea lucru ne pune împotriva a ceea ce reprezintă Turnul Alb, zise cu asprime Takima. Vom fi disprețuite de toate femeile care își spun Aes Sedai, ba chiar de surorile Aes Sedai care se află de multă vreme în mormânt!

Magla merse până într-acolo încât amenință cu pumnul, cu o furie pe care nu încercă să și-o ascundă.

– Numai o Iscoadă a Celui Întunecat ar putea sugera așa ceva! Numai o Iscoadă a Celui Întunecat!

Moria păli auzind aceste acuze, apoi se făcu roșie ca racul la față din cauza furiei.

Egwene nu știa ce să creadă. Turnul Negru era creația lui Rand și, poate, o necesitate, dacă voiau să nădăjduiască la o izbândă în Ultima Bătălie, dar Asha'manii erau bărbați care puteau conduce, un lucru de care lumea se temea de trei mii de ani, iar aceştia conduceau *saidinul* mânjit de Umbră. Însuși Rand era un bărbat care putea conduce, dar, fără el, Umbra avea să triumfe în Tarmon Gai'don. Lumina s-o ajute dacă vedea lucrurile cu atâta sânge-rece, dar era purul adevăr. Indiferent ce părere avea ea, situația scăpa de sub control în acel moment. Escaralde și Faiselle se insultau una pe cealaltă, amândouă țipând din toți rărunchii. Se insultau fățiș! În Divan! Saroiya renunțase la ultima fărâmă de calm, specific Ajah Albă, și țipa la Malind, care țipa la rândul ei, fără ca vreuna din ele să-și aștepte rândul. Ar fi fost o minune dacă vreuna din ele ar fi înțeles ce zicea cealaltă și,

poate, o binecuvântare că niciuna nu înţelegea. În mod surprinzător, nici Romanda, nici Lelaine nu deschise gura de când începuse această gâlceavă. Stăteau şi se holbau una la alta, fără să clipească. Cel mai probabil, fiecare încerca să îşi dea seama de părerea celeilalte, numai ca să i se poată împotrivi. Magla coborî de pe banca ei şi se îndreptă cu paşi mari spre Moria, cu privirea duşmănoasă a cuiva nerăbdător să se ia la bătaie. Fără cuvinte, doar cu pumnii. Magla şi-i ţinea strânşi pe lângă corp. Şalul ei cu împletituri îi alunecă pe covor, neobservat.

Egwene se ridică în picioare şi îmbrăţişă Izvorul. Cu excepţia unor situaţii speciale, conducerea era interzisă în Divan – încă un obicei care indica vremuri mai întunecate din istoria Divanului –, dar formă o împletitură simplă de Aer şi Foc.

– O propunere a fost adusă în faţa Divanului, zise ea, eliberând *saidarul*.

Acest lucru nu fu la fel de greu ca odinioară. Nici uşor, departe de a fi uşor, dar nu la fel de greu. O amintire a dulceţii Puterii zăbovi îndeajuns cât să o susţină până data următoare.

Amplificate de împletitură, cuvintele ei bubuiră ca un tunet în pavilion. Surorile Aes Sedai se făcură mici, scâncind şi acoperindu-şi urechile. Tăcerea ce se aşternu păru incredibil de asurzitoare. Magla se zgâi la ea cu gura căscată, apoi tresări când îşi dădu seama că se afla la jumătatea drumului spre băncile Albastrelor. Descleştându-şi pumnii în grabă, ea se opri ca să-şi culeagă şalul de pe jos, apoi se întoarse repede la locul ei. Sheriam plângea fără să se ascundă. Cu siguranţă nu fusese o bubuitură atât de puternică.

– O propunere a fost adusă în faţa Divanului, repetă ea în acea tăcere.

După acel tunet amplificat de Putere, propria-i voce îi răsuna în urechi. Poate că *fusese* mai puternică decât crezuse.

Împletitura aceea nu fusese niciodată menită a fi folosită în interiorul pereților, chiar dacă aceștia erau din pânză.

– Ce argumente aduci în favoarea unei alianțe cu Turnul Negru, Moria?

Ea se așează de îndată ce termină de vorbit. Dar părerea ei care *era*? Ce greutăți avea să înfrunte din cauza aceasta? Cum putea fi folosită această alianță spre avantajul lor? Să o ajute Lumina! Acestea erau cele două gânduri care îi veniră în minte. Își dorea ca Sheriam să-și șteargă lacrimile și să-și îndrepte spatele. Ea era Suprema Înscăunată Amyrlin și avea nevoie de o Păstrătoare, nu de o molâie.

Fu nevoie de câteva minute ca să se restabilească ordinea. Conducătoarele își aranjau veșmintele și își netezeau poalele fără a fi nevoie, evitând să se uite una în ochii celeilalte și, în special, evitând să se uite la surorile adunate în spatele băncilor. Unele Conducătoare aveau obrajii roșii, însă această roșeață nu avea nicio legătură cu mânia. Conducătoarele nu țipau una la cealaltă ca precupețele în piață. *Mai* ales în prezența celorlalte surori.

– Ne confruntăm cu două obstacole insurmontabile, se pare, zise, în cele din urmă, Moria. Vocea îi era din nou stăpânită și rece, însă mai avea o urmă de roșeață în obraji. Rătăciții au descoperit o armă – descoperită sau nedescoperită, cu siguranță ar fi folosit-o deja dacă aceasta s-ar fi aflat în posesia lor –, o armă pe care nu o putem combate. O armă căreia nu îi putem găsi egal, deși Lumina știe de ce ne-am dori acest lucru, dar, mai important, o armă căreia nu îi vom putea supraviețui și pe care nu o putem opri. În același timp, Asha'manii... s-au înmulțit ca buruienile. Rapoartele sigure spun că numărul lor este aproape egal cu cel al surorilor Aes Sedai aflate în viață. Chiar dacă acest număr este umflat, nu ne putem permite să credem că este exagerat cu mult. Și mai mulți bărbați își fac apariția pe zi ce trece. Informațiile

iscoadelor sunt prea consistente ca să credem altceva. Ar trebui să îi capturăm pe aceşti bărbaţi şi să-i domolim, fireşte, dar i-am ignorat din cauza Dragonului Renăscut. I-am amânat, gândindu-ne că ne vom ocupa de ei mai târziu. Crudul adevăr este acela că este prea târziu să mai încercăm să îi capturăm. Sunt prea mulţi. Poate că a fost deja prea târziu atunci când am aflat prima oară ce făceau aceştia.

– Dacă nu-i putem domoli pe aceşti bărbaţi, atunci trebuie să îi controlăm cumva. O înţelegere cu Turnul Negru – „alianţă" este un cuvânt prea puternic –, cu cuvinte alese cu grijă, ar putea fi un prim pas în a apăra lumea de ei. De asemenea, îi vom putea aduce în cercurile noastre. Ridicându-şi un deget în semn de prevenire, Moria îşi plimbă privirea peste bănci, vocea ei rămânând stăpânită, şi rece, şi fermă. Trebuie să ne facem înţelese că o soră va contopi întotdeauna firele – *nu* sugerez că ar trebui să lăsăm un bărbat să controleze cercul legat! –, dar dacă vom avea bărbaţi în cercuri, atunci le vom putea lărgi. Cu binecuvântarea Luminii, poate vom reuşi să lărgim cercurile suficient de departe încât să putem combate această armă a Rătăciţilor. Vom nimeri doi iepuri dintr-o lovitură. Dar aceşti iepuri sunt lei, iar dacă nu vom aplica acea lovitură, unul din ei ne va ucide cu siguranţă. Este simplu ca bună ziua.

Se aşternu tăcerea. Cu excepţia lui Sheriam, cel puţin. Stând adunată de spate la câţiva paşi de Egwene, cu umerii tremurându-i, ea plângea în continuare.

Apoi Romanda oftă îndelung.

– Poate vom reuşi să ne lărgim cercurile îndeajuns cât să-i combatem pe Rătăciţi, zise ea încet. Într-un fel, asta conferi cuvintelor ei mai multă greutate decât dacă ar fi strigat. Poate vom reuşi să îi controlăm pe Asha'mani. Un cuvânt firav acest „poate", în ambele contexte.

– Atunci când te îneci, răspunse Moria, la fel de încet, încerci să te agăţi de orice ramură care trece plutind pe lângă

tine, chiar dacă nu știi dacă îți va ține greutatea până când nu te prinzi de ea. Apa nu ne-a înghițit încă, Romanda, dar ne înecăm. Ne înecăm.

Și din nou se așternu tăcerea, auzindu-se doar smiorcăielile lui Sheriam. Uitase de-a binelea ce însemna stăpânirea de sine? Niciuna dintre Conducătoare nu afișa o expresie de încântare, nici măcar Moria, sau Malind, sau Escaralde. Nu le aștepta un viitor strălucit. Delana se înverzise la față. Arăta de parcă ea avea să-și verse măruntaiele, nu Sheriam.

Egwene se ridică din nou picioare, îndeajuns cât să pună întrebarea care se cuvenea. Ritualurile trebuiau respectate chiar și atunci când se propunea ceva inimaginabil. Poate cu atât mai mult acum.

– Cine se împotrivește acestei propuneri?

De astă dată, nu există o lipsă de împotrivire, deși toate își recăpătară stăpânirea de sine ca să poată respecta protocolul. Câteva Conducătoare se mișcară deodată, însă Magla fu prima care se ridică în picioare, iar celelalte așteptară fără a trăda niciun semn de nerăbdare. Faiselle o urmă pe Magla, iar Varilin, pe Faiselle. Apoi Saroiya și, în final, Takima. Fiecare vorbi pe îndelete, Varilin și Saroiya fiind foarte aproape să țină discursuri interzise, și fiecare vorbi cu toată elocvența de care era capabilă. Niciuna nu putea ajunge Conducătoare dacă, la nevoie, îi lipsea elocvența. Chiar și așa, în scurt timp, deveni limpede faptul că ele repetau cuvintele spuse de ele însele, dar și de celelalte, folosind o exprimare diferită.

Nu pomeniră nimic de Rătăciți și de arma lor. Turnul Negru era subiectul de discuție al Conducătoarelor. Turnul Negru și Asha'manii. Turnul Negru era o mană pe suprafața pământului, o amenințare la fel de mare pentru lume ca însăși Ultima Bătălie. Numele însuși sugera o legătură cu Umbra, ca să nu mai pomenim că era ca o palmă peste fața dată Turnului Alb. Așa-zișii Asha'mani – nimeni nu folosea

această denumire fără a nu adăuga „așa-zișii" sau fără a-l rosti cu un rânjet; în Limba Străveche însemna „păzitori", însă *numai* păzitori nu erau – erau bărbați care puteau *conduce*! Bărbați blestemați să înnebunească, asta dacă jumătatea masculină a Puterii nu îi ucidea prima. Bărbați nebuni mânuind Puterea Supremă. Începând cu Magla și terminând cu Takima, fiecare dintre ele rosti aceste cuvinte cu toată groaza. Trei mii de ani de groază în lume și Frângerea Lumii înainte de asta. Astfel de bărbați *distruseseră* lumea, distruseseră Vârsta Legendelor și aduseseră lumea în pragul suferinței. Cu aceștia li se cerea să încheie o *alianță*. Dacă aveau să facă asta, urmau să fie blestemate de toate neamurile, și pe bună dreptate. Urmau să fie detestate de toate Aes Sedai, și pe bună dreptate. Nu puteau îngădui așa ceva. Nu *puteau*.

Când, în cele din urmă, Takima își reluă locul, aranjându-și cu grijă șalul peste brațe, ea afișă un mic zâmbet, dar destul de satisfăcut. Împreună, ele reușiseră să îi facă pe Asha'mani să pară încă și mai de temut și mai periculoși decât Rătăciții și Ultima Bătălie la un loc. Poate chiar egali ai Celui Întunecat.

Deoarece Egwene începuse ritualul întrebărilor, ea trebuia să și încheie; așadar, se ridică în picioare atât cât să spună:

– Cine este în favoarea unei înțelegeri cu Turnul Negru?

Ei doar i se păruse că în pavilion domnise tăcerea înainte. Sheriam reușise, într-un final, să-și stăpânească smiorcăielile, deși lacrimile continuau să-i curgă pe obraji, însă suspinele ei semănau cu niște strigăte în tăcerea care se așternu în urma acestei întrebări.

Zâmbetul Takimei deveni strâmb atunci când Janya se ridică în picioare de îndată ce Egwene termină de rostit întrebarea.

– Până și o ramură subțire este mai bună decât nimic atunci când te îneci, zise Janya. Eu prefer să încerc decât să mă las în voia nădejdii până când mă vor înghiți apele.

Ea avea obiceiul să vorbească atunci când nu trebuia.

Samalin se ridică în picioare alături de Malind, apoi, brusc, se iscă un val, Salita şi Berana şi Aledrin împreună, Kwamesa urmându-le îndeaproape. Erau nouă Conducătoare în picioare şi rămaseră aşa în vreme ce timpul se scurgea. Egwene îşi dădu seama că îşi muşca buza şi se opri de îndată, nădăjduind că nimeni nu observase. Încă mai simţea urmele lăsate de dinţi. Nădăjduia că nu îi dăduse sângele. Nu că cineva s-ar fi uitat la ea. Toată lumea părea să-şi ţină răsuflarea.

Romanda şedea şi se încrunta la Salita, care privea drept în faţă. Faţa îi era pământie, iar buzele îi tremurau. Chiar dacă sora tairenă nu îşi putea ascunde teama, mergea mai departe. Romanda încuviinţă încet din cap, apoi, spre mirarea tuturor, se ridică în picioare. Şi ea hotărâse să încalce obiceiul.

– Uneori, zise ea, uitându-se fix la Lelaine, trebuie să facem lucruri pe care altminteri nu le-am face.

Lelaine o privi în ochi pe Galbena cu părul cărunt, fără să clipească. Ai fi zis că avea un chip de porţelan. Îşi ridică bărbia încet. Apoi, brusc, se ridică în picioare, coborându-şi nerăbdătoare privirea la Lyrelle, care se zgâi la ea cu gura căscată o clipă, înainte să se ridice şi ea în picioare.

Toată lumea se holba. Nimeni nu scoase un sunet. Totul fusese pecetluit.

Aproape pecetluit. Egwene îşi drese glasul, încercând să-i atragă atenţia lui Sheriam. Următoarea parte îi aparţinea Păstrătoarei, însă Sheriam îşi ştergea lacrimile de pe obraji cu degetele şi îşi plimba privirea peste rândurile de bănci ca şi cum ar fi numărat câte Conducătoare stăteau în picioare, nădăjduind să descopere că numărase greşit. Egwene îşi drese glasul mai tare, iar femeia cu ochi verzi tresări şi îşi întoarse capul, zgâindu-se la ea. Chiar şi-atunci păru să treacă o veşnicie până când îşi aminti care era îndatorirea ei.

– Forumul mai mic a hotărât, anunţă ea cu o voce tremurătoare, a se căuta o înţelegere cu... Turnul Negru.

Trăgând adânc aer în piept, ea își îndreptă spatele, iar vocea ei deveni mai fermă. Era din nou în apele ei.

– În interesul unității, cer sprijinul forumului mai mare.

Era o chemare puternică. Chiar și atunci când era vorba despre chestiuni care puteau fi hotărâte de forumul mai mic, unanimitatea era întotdeauna de preferat, întotdeauna râvnită. Poate că discuțiile aveau să dureze ore sau zile în șir până când aveau să ajungă la o hotărâre, însă aceste eforturi nu urmau să înceteze până când fiecare Conducătoare avea să convină sau avea să spună tare și răspicat că nu putea exista nicio înțelegere. O chemare puternică, una care cerea atenția fiecărei surori în parte. Delana se ridică în picioare ca o marionetă trasă de sfori împotriva voinței ei și privi nesigură în jurul ei.

– Nu pot susține această propunere, zise Takima, lăsând deoparte manierele. Indiferent ce spune oricine, indiferent cât de mult timp vom dezbate, nu pot și nu vreau! Nu *vreau*!

Nimeni nu se mai ridică în picioare. Oh, Faiselle se foi pe bancă, dând parcă să se ridice, își aranjă șalul, se răsuci din nou ca și când ar fi vrut să se ridice în picioare. Asta era tot. Saroiya își mușca degetele, cu o expresie de groază întipărită pe față, iar Varilin arăta de parcă ar fi fost lovită între ochi cu un ciocan. Magla strângea în mâini capetele băncii, țintuită locului și cu ochii pironiți la covoarele din fața ei. Era limpede că era conștientă de privirea încruntată a Romandei ațintită pe spatele ei, însă ea nu făcu altceva decât să-și coboare umerii.

Odată cu Takima se încheiase totul. Forumul cel mare nu mai avea niciun rost atunci când cineva spunea clar și răspicat că nu urma să susțină o propunere. Însă Egwene hotărî să încalce și ea etica și protocolul.

– Este vreuna printre voi care simte că ar trebui să renunțe la poziția sa din această cauză? rosti ea această întrebare clar și răspicat.

Exclamații răzbătură prin pavilion, iar ea își ținea respirația. Asta le-ar putea frânge, dar era mai bine să vorbească pe șleau acum, dacă tot ajunseseră în această situație. Saroiya se uită la ea ca o nebună, dar niciuna nu se clinti.

– Atunci, vom merge mai departe, zise ea. Cu băgare de seamă. Vom avea nevoie de timp ca să plănuim cine va aborda Turnul Negru și ce va spune.

Sosise vremea ca ea să ia câteva măsuri de protecție, cel puțin asta nădăjduia. Lumină, va fi nevoită să înfrunte această situație!

– Mai întâi, există vreo sugestie cu privire la... solia noastră?

CAPITOLUL 20

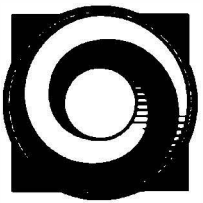

În toiul nopţii

Cu mult timp înainte ca întrunirea să ia sfârşit şi în ciuda mantiei împăturite sub ea, Egwene îşi simţi fundul amorţit din cauza băncii tari din lemn. După ce ascultase discuţii interminabile, ea îşi dorea să-i fi amorţit şi urechile. Sheriam, obligată să stea în picioare, începuse să se mute când pe unul, când pe celălalt, îşi dorea un scaun. Sau, poate, să se aşeze direct pe covoare. Egwene ar fi putut pleca, eliberându-se pe sine şi pe Sheriam. Nimic nu îi cerea Supremei Înscăunate să mai zăbovească şi, în cel mai bun caz, comentariile ei erau ascultate doar din politeţe. După care membrele Divanului s-ar fi împrăştiat repede care încotro. Treaba asta nu avea nicio legătură cu războiul, şi cum avea căpăstrul în gură, Divanul nu avea de gând să o lase să ţină frâiele. Ea ar fi putut pleca oricând – cu o mică întrerupere a discuţiilor pentru ceremoniile necesare –, dar dacă o făcea, se temea că, la prima oră a dimineţii, avea să i se prezinte un plan bine conturat, una dintre Conducătoare punându-l deja în aplicare,

ea neavând habar despre ce era vorba decât atunci când urma să îl citească. Cel puțin, de asta se temuse la început.

Nu mai era o surpriză cine vorbea fără să mai tacă. Magla și Saroiya, Takima și Faiselle și Varilin, fiecare agitându-se vizibil atunci când o altă Conducătoare lua cuvântul. Ele acceptau decizia Divanului, cel puțin la suprafață. Nu aveau de ales decât să renunțe la poziția lor; oricât de mult ar fi fost dispus Divanul să lupte pentru un consens la nevoie, odată ce un plan de acțiune era hotărât, indiferent de care forum, *toată lumea* trebuia să îl urmeze sau, măcar, să nu îl zădărnicească. Aceasta era marea problemă. Ce însemna, de fapt, „zădărnicire"? Niciuna dintre cele cinci nu vorbi împotriva unei Conducătoare din frăția sa, desigur, însă celelalte patru săreau ca arse atunci când oricare dintre Conducătoare lua cuvântul, și toate cinci dacă acea Conducătoare era Albastră. Iar cea care lua cuvântul vorbea foarte convingător, aducând argumente de ce sugestiile vorbitoarei precedente erau de-a dreptul greșite și puteau duce la dezastru. Nu că ar fi existat vreun semn clar de conspirație, din câte își putea da seama Egwene. Ele se uitau una la cealaltă cu aceeași precauție cu care se uitau la oricine, se încruntau una la cealaltă la fel de tare, dacă nu mai tare, și nu aveau încredere în argumentele celorlalte.

În orice caz, puține dintre sugestiile făcute se apropiau de conformitate. Conducătoarele nu se puteau pune de acord asupra numărului de surori care ar fi trebuit trimise la Turnul Negru și câte surori din fiecare Ajah, asupra momentului în care acestea ar fi trebuit să fie trimise, asupra a ceea ce ar fi trebuit să ceară acestea, asupra a ceea ce ar fi trebuit să accepte și asupra cerințelor pe care ar fi trebuit să le refuze. Într-o situație atât de delicată, orice greșeală putea duce la dezastru. Pe lângă asta, fiecare frăție Ajah, în afară de cea Galbenă, se considera singura pregătită să fie conducătoarea acestei misiuni, începând cu insistențele Kwamesei cum că scopul ar fi

fost negocierea unui tratat şi până la afirmaţia Escaraldei ca şi cum cunoştinţele de istorie erau o necesitate pentru o astfel de misiune fără precedent. Berana sublinie că o înţelegere de aşa natură trebuia încheiată într-un mod absolut raţional; relaţia cu Asha'manii urma să aprindă cu siguranţă spiritele şi orice altceva, în afara unei gândiri logice, ar fi dus cu siguranţă la un dezastru imediat. De fapt, ea deveni destul de înflăcărată când vorbi despre asta. Romanda voia ca solia să fie condusă de o Galbenă, însă cum părea puţin probabil să fie mare nevoie de Tămăduire, ea începu să insiste că oricare dintre surori putea fi influenţată de interesul frăţiei ei şi putea uita care era scopul pe care trebuia să îl atingă.

Conducătoarele din aceeaşi frăţie Ajah se susţineau una pe cealaltă atât cât să nu se opună făţiş una alteia şi nu existau două frăţii dispuse să se unească pentru a susţine altă sugestie în afară de aceea de a trimite o solie la Turnul Negru. Unele se îndoiau că ar fi trebuit să fie numită „solie", chiar şi unele dintre surorile care fuseseră de acord la început să fie numită astfel. Însăşi Moria părea uluită de această idee.

Egwene nu era singura care considera obositor acest schimb de argumente şi contraargumente, când surorile despicau firul în patru, apoi o luau de la început. Surorile plecau din spatele băncilor. Altele le luau locul, apoi plecau şi ele după câteva ore. Până când Sheriam rosti fraza ritualică „Acum plecaţi în Lumină", se făcuse deja noapte şi doar câteva zeci de surori mai rămăseseră în afară de Egwene şi de Conducătoare, câteva dintre ele moi ca nişte aşternuturi de pat ude trecute printr-un calandru. Nu se mai hotărâse nimic altceva decât că mai era nevoie de alte discuţii înainte să poată fi luată o hotărâre.

Afară, semiluna palidă atârna pe cerul negru, presărat cu stele strălucitoare, iar aerul era tăios. Cu respiraţia transformându-i-se în ceaţă albă în întuneric, Egwene se îndepărtă de

Divan zâmbind când le auzi pe Conducătoare împrăştiindu-se în spatele ei, unele contrazicându-se în continuare. Romanda şi Lelaine mergeau împreună, însă vocea stridentă şi cristalină a Galbenei se apropia periculos de mult de strigăt, iar cea a Albastrei era aproape la fel. De obicei, cele două se certau atunci când erau nevoite să îşi petreacă timpul una în compania celeilalte, însă aceasta era prima oară când Egwene le văzuse alegând să fie împreună chiar dacă nu erau nevoite. Sheriam se oferi, fără tragere de inimă, să îi aducă rapoartele referitoare la reparaţiile căruţelor şi la nutreţ, pe care Egwene i le ceruse dimineaţa, însă femeia cu ochi obosiţi nu încercă să îşi ascundă uşurarea atunci când Egwene o trimise la culcare. Făcând în grabă o reverenţă, ea se îndepărtă cu paşi repezi în noapte, strângându-şi mantia pe lângă trup. Majoritatea corturilor erau întunecate, ca nişte umbre sub clarul de lună. Puţine surori rămâneau treze după căderea nopţii. Lămpile cu ulei şi lumânările nu erau niciodată la discreţie.

Pentru moment, acea amânare îi convenea de minune Egwenei, deşi nu era singurul motiv pentru care zâmbea. La un moment dat, în toiul gâlcevii, durerea de cap îi dispăruse complet. În seara aceea, nu avea să îi fie deloc greu să adoarmă. Halima îi alina întotdeauna durerea, dar visele pe care le avea după un masaj al Halimei erau mereu urâte. Ei bine, puţine dintre visele ei erau frumoase, dar acestea erau mai întunecate decât oricare altele şi, în mod ciudat, ea nu îşi putea aminti niciodată nimic decât că acestea *erau* întunecate şi urâte. Fără îndoială că acestea izvorau dintr-o fărâmă de durere la care degetele Halimei nu puteau ajunge, însă ultimul fusese de-a dreptul tulburător. Ea învăţase cum să îşi aducă aminte de fiecare vis. Trebuia să îşi amintească fiecare vis. Cu toate acestea, cum nu o durea capul în noaptea aceea, ea nu ar fi trebuit să aibă probleme, iar visatul era ultimul dintre lucrurile pe care trebuia să le facă.

Asemenea Divanului şi cabinetului ei, cortul ei se afla într-un mic luminiş, prevăzut cu propria pasarelă din lemn, cele mai apropiate corturi aflându-se la câţiva metri depărtare ca să îi ofere Supremei Înscăunate puţină intimitate. Cel puţin aşa era explicată acea distanţă. Poate că era adevărat. Egwene al'Vere cu siguranţă nu mai era neînsemnată. Cortul nu era mare, o latură având mai puţin de patru paşi, şi era îngrămădit înăuntru, căci conţinea patru cufere legate cu alamă, pline cu veşminte, şi aşezate lângă un perete, două paturi şi o măsuţă rotundă, o vatră din bronz, un lavoar, o oglindă în mărime naturală şi unul dintre puţinele scaune adevărate din tabără. Era o piesă de mobilier simplă, cu gravuri simple, care ocupa prea mult spaţiu, dar care era confortabil şi un lux atunci când voia să şadă turceşte şi să citească. Atunci când avea vreme să citească de plăcere. Cel de-al doilea pat era al Halimei, iar ea fu mirată când văzu că femeia nu era acolo, aşteptând-o. Totuşi, cortul nu era pustiu.

– N-ai mâncat nimic în afară de pâine la micul dejun, Mamă, zise Chesa pe un ton blând, dar acuzator, când Egwene intră prin clapele cortului.

Nu departe de a părea îndesată în rochia simplă cenuşie, slujnica Egwenei şedea pe scăunelul din cort şi cârpea nişte ciorapi la lumina unei lămpi cu ulei. Era o femeie drăguţă, fără niciun fir cărunt în păr, însă, uneori, i se părea că Chesa se afla în slujba ei de-o veşnicie, nu doar din Salidar. Un lucru era cert. Ea îşi îngăduia toate libertăţile unei slujnice vechi, inclusiv dreptul de a dojeni.

– N-ai mâncat nimic la amiază, din câte ştiu eu, continuă ea, ridicând un ciorap alb din mătase ca să studieze peticul pe care îl cosea la călcâi, iar cina stă rece colo, pe masă, de cel puţin un ceas. Nu m-a întrebat nimeni, dar dacă m-ar întreba, aş zice că durerile alea de cap le ai pentru că nu mănânci. Eşti mult prea slabă.

Zicând acestea, ea puse ciorapul în coşul cu aţe şi se ridică în picioare ca să-i ia mantia Egwenei. Şi să exclame că Egwene era rece ca un sloi de gheaţă. După părerea ei, acesta era o altă cauză a durerilor de cap. Surorile Aes Sedai se plimbau de colo colo ignorând frigul năprasnic sau dogoarea, dar trupurile lor le simţeau, indiferent de ce credeau ele. Era mai bine să te înfofoleşti. Şi să porţi veşminte roşii. Toată lumea ştia că roşul era cel mai cald. Te ajuta şi dacă mâncai. Un stomac gol te făcea întotdeauna să tremuri. Pe ea n-o vedeai niciodată tremurând, nu-i aşa?

– Mulţumesc, Mamă, zise Egwene cu blândeţe, cuvinte care primiră drept răspuns un râset scurt şi o privire uluită.

În ciuda libertăţilor pe care şi le îngăduia, Chesa ţinea atât de mult la maniere, încât Aledrin părea mic copil pe lângă ea. În spiritul, dacă nu adeseori, în litera acestora.

– Nu mă doare capul în seara aceasta, mulţumită ceaiului tău.

Poate că ceaiul îşi făcuse totuşi efectul. În ciuda gustului dezgustător, pentru un leac, nu era mai rău decât a asista la o întrunire a Divanului care durase mai bine de o jumătate de zi.

– Nu prea mi-e foame. O chiflă mi-e de-ajuns.

Nu era chiar atât de simplu, firește. Relaţia dintre stăpână şi servitoare nu era niciodată simplă. Cum servitoarea era mereu în preajma ta, ea te vedea în cele mai rele momente ale tale, îţi ştia toate defectele şi toate slăbiciunile. Nu puteai avea intimitate atunci când aveai o slujnică. Chesa bombăni şi bodogăni în barbă tot timpul cât o ajută pe Egwene să se dezbrace şi, la sfârşit, înveşmântată într-o robă – din mătase roşie, desigur, prevăzută pe margini cu dantelă bogată murandiană şi brodată cu flori de vară; un dar de la Anaiya –, Egwene o lăsă să ridice bucata de pânză ce acoperea tava aşezată pe măsuţa rotundă.

Tocăniţa de linte era îngheţată într-un castron, însă folosind puţină conducere, ea rezolvă problema, iar când luă prima înghiţitură, Egwene descoperi că, într-adevăr, îi era puţin foame. Ea mâncă tot, chiar şi brânza albă cu mucegai şi măslinele cam scofâlcite şi cele două chifle cu crustă maro, cu toate că fu nevoită să culeagă gărgăriţele din amândouă. Deoarece nu voia să adoarmă prea repede, ea bău doar o cupă cu vin fiert, care trebui reîncălzit şi el, având un gust puţin amar din această cauză. Chesa zâmbi aprobator de parcă ea ar fi mâncat tot de pe tavă. Uitându-se la farfurii, goală în afară de sâmburii de măsline şi de câteva firimituri, ea îşi dădu seama că tocmai asta făcuse.

După ce se întinse în patul ei îngust, acoperindu-se până sub bărbie cu două pături din lângă moale şi o plapumă umplută cu pene de gâscă, Chesa luă tava, dar se opri la intrarea în cort.

– Vrei să mă întorc, Mamă? Dacă te apucă iar durerea de cap... Femeia aia şi-o fi găsit pe cineva, altminteri ar fi fost deja aici. Ea nu îşi ascunse dispreţul când rosti cuvintele „femeia aia". Aş mai putea pune la foc nişte ceai. Îl am de la un negustor ambulant care zice că este leacul perfect pentru durerea de cap. Şi pentru încheieturi, dar şi pentru durerile de stomac.

– Chiar crezi că este o fluşturatică, Chesa? murmură Egwene.

Începând să se încălzească deja sub pături, ea se simţea moleşită. Voia să doarmă, dar nu imediat. Dureri de cap, *şi* de încheieturi, *şi* de stomac? Nynaeve ar fi râs cu poftă dacă ar fi auzit aceste cuvinte. Poate că, la urma urmei, pălăvrăgelile Conducătoarelor îi alungaseră durerea de cap.

– Halimei îi place să cocheteze, bănuiesc, dar nu cred că a mers vreodată mai departe de-atât.

Chesa rămase tăcută o clipă, ţuguindu-şi buzele.

– Mă... nelinişteşte, Mamă. E ceva în neregulă cu Halima asta. Simt asta de fiecare dacă când se află prin preajmă. E ca şi cum aş simţi că cineva se furişează pe la spatele meu, sau mi-aş da seama că un nebun mă priveşte când mă îmbăiez, sau... Ea râse, dar fu un râset stânjenit. Nu ştiu cum să-ţi explic. Doar că e ceva în neregulă.

Egwene oftă şi se cuibări mai bine sub pături.

– Noapte bună, Chesa. Conducând pentru o clipă, ea stinse lampa, cufundând cortul într-un întuneric beznă. Vei dormi în patul tău în noaptea asta.

Halima s-ar fi putut supăra dacă ar fi venit şi ar fi găsit pe altcineva în patul ei. Oare femeia *chiar* îi rupsese braţul unui bărbat? Bărbatul *trebuie* să o fi provocat-o cumva.

Ea îşi dorea să aibă vise în noaptea aceea, vise netulburătoare – sau măcar vise pe care să şi le poată aduce aminte; puţine dintre visele ei erau ceea ce cineva le-ar numi netulburătoare –, însă ea avea un alt soi de vis în care voia să intre mai întâi, iar ca să facă asta, ar fi trebuit să doarmă de mult. Nu avea nevoie de unul dintre *ter'angrealurile* pe care Divanul le păzea cu atât sfinţenie. A aluneca într-o transă uşoară nu era mai greu decât a decide să facă acest lucru, mai ales că era foarte obosită, şi... fără trup, ea plutea într-un întuneric fără sfârşit, înconjurată de o mare nesfârşită de lumini, un vârtej uriaş de punctuleţe care străluceau mai puternic decât stelele în cea mai senină noapte, fiind mai numeroase decât stelele. Acestea erau visele tuturor oamenilor din lume, ale oamenilor din toate lumile care existau sau puteau să existe, lumi atât de ciudate, încât nici măcar ea nu putea să le înţeleagă, toate vizibile aici, în acel spaţiu mic dintre *Tel'aran'rhiod* şi lumea reală, acel spaţiu infinit dintre realitate şi vise. Ea recunoscu dintr-o privire câteva dintre acele vise. Toate arătau la fel, însă ea le ştia la fel de bine ca feţele surorilor ei. Pe altele le evita. Visele lui Rand aveau întotdeauna scut, iar ea se temea

ca nu cumva el să își dea seama atunci când ea încerca să arunce o privire în ele. Oricum, scutul o împiedica să vadă ceva. Păcat că ea nu își putea da seama unde se afla o persoană după visele acesteia; două puncte luminoase ce erau unul lângă celălalt pentru cei care visau puteau fi în realitate la mii de mile depărtare unul față de celălalt. Visele lui Gawyn o atinseră, iar ea o luă la fugă. Visele lui aveau primejdiile lor, cu atât mai mult cu cât ea își dorea foarte mult să se cufunde în ele. Visele Nynaevei o făceau să șovăie și să își dorească să bage frica de Lumină în femeia aceea neghioabă, însă Nynaeve reușise să o ignore deocamdată, iar Egwene nu avea de gând să o tragă în *Tel'aran'rhiod* împotriva voinței ei. Asta făcea doar un Rătăcit. Totuși, era ispitită.

Deplasându-se fără să se miște, ea ajunse la o visătoare specială. Una din două; oricare era bună. Luminile păreau să se rotească în jurul ei, să treacă pe lângă ea atât de repede, încât deveneau niște dâre estompate în vreme ce ea plutea nemișcată în acea mare înstelată. Ea nădăjduia ca măcar una dintre acelea pe care le vâna să fi adormit deja. Doar Lumina știa că era suficient de târziu pentru toată lumea. Conștientă doar vag de trupul ei din lumea reală, ea simți cum cască și își ridică picioarele pe sub pături.

Apoi zări punctul de lumină pe care îl căuta, iar acesta începu să se dezvolte în fața ei pe măsură ce se apropia în viteză de el, transformându-se dintr-o stea pe cer într-o lună plină, apoi într-un zid strălucitor care îi obstrucționa toată vederea, pulsând ca o ființă vie. Ea nu îl atinse, desigur; acest lucru ar fi dus la tot soiul de complicații chiar și cu această visătoare. Și-apoi ar fi fost stânjenitor dacă ar fi alunecat din întâmplare în visul altcuiva. Ajungând cu puterea voinței dincolo de acel spațiu micuț care rămase între ea și vis, ea vorbi cu băgare de seamă, astfel încât să nu fie nevoită să strige. Deși nu avea nici trup, nici gură, ea vorbi.

„Elayne, sunt Egwene. Hai să ne întâlnim în locul obișnuit." Ea nu credea că cineva ar fi tras cu urechea, nu fără ca ea să știe; cu toate acestea, nu avea rost să își asume riscuri inutile.

Punctul de lumină se stinse. Elayne se trezise. Dar avea să își amintească și urma să știe că vocea aceea nu era doar o parte din vis.

Egwene se mișcă... într-o parte. Sau poate făcu un pas pe care apucase să îl facă doar pe jumătate. Parcă era și una, și alta. Ea se mișcă și... se trezi într-o încăpere mică și goală, cu excepția unei mese din lemn zgâriate și trei jilțuri cu spătar înalt. Prin cele două ferestre se vedea întunericul nopții, deși strălucea o lumină oarecum ciudată, diferită de cea a lunii, sau a lampadarului, sau a soarelui. Nu părea să vină de undeva; doar exista. Însă era îndeajuns cât să vadă bine acea încăpere micuță și tristă. Lambriurile prăfuite erau acoperite cu șiruri de gândaci, iar prin gemurile sparte ale ferestrelor pătrunsese zăpada, care se așternuse pe o grămăjoară de surcele și frunze moarte. Bine măcar că, uneori, exista zăpadă așternută pe podea, iar alteori, surcele și frunze. Masa și scaunele rămâneau nemișcate, dar de fiecare dată când ea privea în altă parte, zăpada dispărea atunci când ea își întorcea privirea, iar surcelele și frunzele ruginii se aflau în alte locuri ca și cum le-ar fi împrăștiat vântul. Acestea se mutau chiar în timp ce ea privea, acum erau aici, apoi erau în altă parte. Acest lucru nu îi mai părea ciudat, așa cum nu i se părea ciudată nici senzația că niște ochi o priveau. Nimic nu era cu adevărat aievea, așa era în *Tel'aran'rhiod*. O reflexie a realității și a visului, toate amestecate laolaltă.

Peste tot în Lumea Viselor aveai senzația de pustiu, dar această încăpere avea acel aer de pustietate pe care doar un loc cu adevărat abandonat în lumea reală îl avea. Nu cu multe luni în urmă, această încăpere mică fusese cabinetul

Supremei Înscăunate Amyrlin, iar hanul în care se aflase acesta se numise Micul Turn, iar satul, Salidar, recuperat din pădurea invadatoare care îl înhățase, miezul rezistenței împotriva Elaidei. Acum, dacă ea păşea afară, avea să vadă puieți ieşind din zăpadă în mijlocul acelor străzi care fuseseră atât de greu curățate. Surorile mai Călătoreau încă în Salidar ca să verifice porumbarele, toate bănuitoare că un porumbel trimis de una dintre iscoadele lor ar fi putut ajunge pe mâini greşite, dar asta se întâmpla numai în lumea reală. A vizita porumbarele aici ar fi fost la fel de inutil ca a-ți dori ca porumbeii să te găsească printr-o minune. Animalele îmblânzite nu păreau să aibă o reflexie în Lumea Viselor şi nimic din ce făceai aici nu atingea lumea reală. Surorile care aveau acces la un *ter'angreal* de vise aveau alte locuri de vizitat, nu un sat pustiu din Altara, plus că nimeni nu avea vreun motiv să vină aici în vis. Acesta era unul dintre acele locuri din lume unde Egwene era convinsă că nimeni nu avea să o ia prin surprindere. Prea multe persoane se dovediră a avea iscoade. Sau o tristeţe adâncă. Detesta să vadă ce se alesese de Ţinutul celor Două Râuri de când plecase ea.

În timp ce aştepta ca Elayne să apară, ea încerca să îşi potolească nerăbdarea. Elayne nu era o vestitoare-n-vise; trebuia să folosească un *ter'angreal*. Şi, fără îndoială, avea să vrea să îi spună Aviendhei unde pleca. Totuşi, pe măsură ce minutele se scurgeau, Egwene se trezi plimbându-se de colo colo pe podelele aspre, iritată. Timpul se scurgea diferit aici. O oră în *Tel'aran'rhiod* putea însemna câteva minute în lumea reală sau invers. Elayne se putea deplasa precum vântul. Egwene îşi verifică veşmintele, o rochie de călărie gri, cu broderii verzi şi elaborate pe corsaj şi cu fâşii late pe poalele despicate – oare se gândise la Ajah Verde? – şi o plasă simplă argintie care îi ținea părul. Cert era că etola lungă şi îngustă de Amyrlin îi atârna în jurul grumazului. Ea făcu să dispară etola, apoi, după o

clipă, îi îngădui să revină. Era o chestiune de a o lăsa să revină la vedere, nu că s-ar fi gândit în mod conştient la ea. Etola era parte din ceea ce gândea despre ea însăşi acum, aşadar, în calitate de Amyrlin, trebuia să-i vorbească Elaynei.

Însă femeia care îşi făcu apariţia în încăpere, prinzând brusc viaţă, nu era Elayne, ci Aviendha, înveşmântată în mod surprinzător într-o rochie albastră din mătase, cu broderii argintii şi dantelă albă în jurul încheieturilor mâinilor şi a grumazului. Brăţara grea din fildeş sculptat pe care o purta părea la fel de nepotrivită cu rochia aceea ca *ter'angrealul* de vise care îi atârna la grumaz de un şnur din piele, un inel din piatră, răsucit într-un mod ciudat, şi împroşcat cu picăţele de culoare.

– Unde-i Elayne? întrebă Egwene, neliniştită. Este bine?

Femeia Aiel îi aruncă o privire uimită şi, brusc, apăru înveşmântată într-o fustă neagră şi voluminoasă şi o bluză albă, cu un şal negru aşezat pe umeri şi o eşarfă neagră împăturită în jurul tâmplelor ca să îi ţină părul roşu care îi atârna acum până la talie. Era mai lung decât în realitate, bănui Egwene. Totul era schimbător în Lumea Viselor. Un colier din argint îşi făcu apariţia în jurul grumazului ei, nişte înşiruiri complicate de discuri minuţios lucrate pe care kandori le numeau „fulgi de nea", un dar pe care îl primise de la Egwene însăşi în urmă cu mulţi ani în urmă.

– N-a putut să-l folosească, răspunse Aviendha, brăţara de fildeş alunecându-i pe încheietură atunci când ea atinse inelul răsucit care atârna în continuare de şnurul din piele, acum aflându-se deasupra colierului. E din cauza pruncilor.

Brusc, ea rânji. Ochii ei de culoarea smaraldului păreau aproape strălucitori.

– Are un temperament minunat, uneori. A azvârlit inelul pe jos şi a început să sară pe el.

Egwene trase aer pe nas. Prunci? Aşadar, nu era doar unul. În mod ciudat, Aviendha părea să accepte faptul că

Elayne era grea, deşi Egwene era convinsă că femeia îl iubea şi ea pe Rand. Aielii aveau nişte obiceiuri ciudate. Egwene n-ar fi crezut asta despre Elayne! Şi despre Rand! Nimeni nu confirmase că el era tatăl, iar ea nu putea întreba aşa ceva, dar putea ţine socoteala şi se îndoia *foarte* mult că Elayne ar fi împărţit aşternuturile cu un alt bărbat. Ea îşi dădu seama că purta veşminte din lână aspră, negre şi grele, şi un şal mai gros decât cel al Aviendhei. Veşminte bune din Ţinutul celor Două Râuri. Genul de veşminte pe care le-ar fi purtat o femeie când se întrunea Cercul Femeilor. De pildă, atunci când o neghioabă rămăsese grea şi nu dădea niciun semn că ar fi vrut să se mărite. După ce inspiră adânc, ea se schimbă la loc în rochia de călărie verde cu broderii. Restul lumii nu era la fel ca Ţinutul celor Două Râuri. Lumină, ea ajunsese suficient de departe ca să ştie asta. Nu trebuia să-i placă, dar trebuia să accepte.

– Atâta vreme cât ea şi... pruncii... sunt bine.

Lumină, câţi erau? Faptul că erau mai mulţi de unul putea fi o problemă. Nu; ea nu avea de gând să întrebe. Elayne avea cu siguranţă cea mai bună moaşă din Caemlyn. Era mai bine dacă schimba repede subiectul.

– Aveţi veşti de la Rand? Sau de la Nynaeve? Am să-i spun vreo două că a fugit cu el.

– N-am primit veşti de la niciunul, răspunse Aviendha, aranjându-şi şalul cu aceeaşi grijă cu care o Aes Sedai evita să o privească în ochi pe Amyrlin.

Oare şi tonul ei era precaut?

Egwene plescăi din limbă, supărată pe ea însăşi. Începea să vadă comploturi peste tot şi devenea bănuitoare despre orice. Rand se ascunsese şi cu asta basta. Nynaeve era Aes Sedai, liberă să facă ce poftea. Chiar şi atunci când Amyrlin poruncea, surorile Aes Sedai găseau adeseori o cale prin care să facă exact ceea ce doreau. Însă Amyrlin tot avea să o

dojenească pe Nynaeve al'Meara, odată ce avea să pună mâna pe ea. Cât despre Rand...

– Mă tem că o să vă pască necazurile, zise ea.

Un ceainic frumos din argint își făcu apariția pe masă, pe o tavă din argint, frumos lucrată, pe care se aflau două cești verzi din porțelan fin. Un fir de abur se înălța în aer prin duză. Ea ar fi putut face ca lichidul să apară direct în cești, însă turnarea acestuia părea să facă parte din oferirea acestuia, chiar dacă era un ceai efemer, ce nu era mai real decât un vis. Puteai muri de sete încercând să bei ce găseai în *Tel'aran'rhiod*, cu atât mai puțin ce creai acolo, însă acest ceai avea un gust de parcă frunzele ar fi provenit dintr-un butoi nou, iar ea pusese cantitatea potrivită de miere. Așezându-se pe unul dintre jilțuri, ea sorbi din ceai în timp ce detalia ce se întâmplase în Divan și de ce.

După primele cuvinte, Aviendha își ținu ceașca cu buricele degetelor, fără să bea, și o privi pe Egwene fără să clipească. Fusta ei neagră și bluza albă se transformară în *cadin'sor*, haină și pantaloni gri și maro care se vor contopi cu umbrele. Părul ei lung deveni brusc scurt, ascuns de o *shoufa*, vălul negru atârnându-i pe piept. Brățara din fildeș îi rămăsese pe mână, ceea ce era o nepotrivire, deoarece Fecioarele Lăncii nu purtau podoabe.

– Toate astea se întâmplă din cauza luminii orbitoare pe care am simțit-o, bombăni ea, aproape pentru sine, atunci când Egwene termină. Pentru că ele cred că Rătăcitii au o armă.

Era un mod ciudat de a vedea lucrurile.

– Ce alt motiv ar putea exista? întrebă Egwene, curioasă. A spus ceva vreuna dintre Înțelepte?

Ea credea de mult că surorile Aes Sedai le știau pe toate, dar, uneori, Înțeleptele dezvăluiau informații care ar fi putut-o ului chiar și pe cea mai încăpățânată soră.

Aviendha se încruntă, iar veșmintele i se schimbară la loc în fustă, bluză și șal, apoi, după o clipă, în rochia albastră din

mătase cu dantelă, de astă dată purtând atât colierul kandori, cât și brățara din fildeș. Inelul de vise atârna în continuare de șnur, desigur. Un șal își făcu apariția pe umerii ei. În încăpere era foarte frig, iar acea dantelă albastră și străvezie nu părea să țină prea mult de cald.

– Înțeleptele sunt la fel de nesigure ca surorile tale Aes Sedai. Însă nu la fel de înspăimântate, cred. Viața e un vis, dar toată lumea se trezește, în cele din urmă. Noi dansăm dansul suliților cu Nimicitorul Frunzelor.

Acest nume dat Celui Întunecat i se păruse întotdeauna ciudat Egwenei, mai ales că provenea din Pustiul lipsit de copaci.

– Însă nimeni nu intră în dans convins că va supraviețui sau va birui. Nu cred că Înțeleptele vor lua în considerare o alianță cu Asha'manii. Este o decizie înțeleaptă? adăugă ea cu precauție. Din ce mi-ai spus, nu sunt convinsă că îți dorești asta.

– Nu cred că avem de ales, răspunse Egwene, fără tragere de inimă. Gaura aia e largă de trei *mile*. După părerea mea, aceasta este singura noastră speranță.

Aviendha se uită în ceai.

– Și dacă Rătăciții n-au nicio armă?

Brusc, Egwene își dădu seama ce făcea cealaltă femeie. Aviendha se pregătea să devină Înțeleaptă și, cu sau fără veșminte, *se purta* ca o Înțeleaptă. Cel mai probabil că acesta era motivul pentru care avea șalul. Egwenei îi venea să zâmbească. Prietena ei nu mai era acea Fecioară a Lăncii adeseori impulsivă pe care o cunoscuse la început. Însă ea își aminti că Înțeleptele nu aveau întotdeauna aceleași țeluri ca surorile Aes Sedai. Uneori, ceea ce prețuiau surorile, pentru Înțelepte nu avea nicio însemnătate. O întrista faptul că trebuia să se gândească la Aviendha ca la o Înțeleaptă, și nu ca la o simplă prietenă. O Înțeleaptă care se gândea mai degrabă la ce era

bine pentru Aieli, nu la ce era bine pentru Turnul Alb. Cu toate acestea, era o întrebare bună.

– Mai devreme sau mai târziu, vom fi nevoite să ne ocupăm de Turnul Negru, Aviendha, iar Moria avea dreptate; există deja prea mulți Asha'mani ca să ne mai gândim că i-am putea domoli pe toți. Și asta dacă îndrăznim să ne gândim să îi domolim înainte de Ultima Bătălie. Poate că un vis îmi va arăta o altă cale, dar, până acum, nu mi s-a arătat niciuna. Până în acel moment, niciun vis nu îi arătase *nimic* folositor. Mai nimic folositor. Dar este un început care ne ajută să ne ocupăm de ei. Oricum, se va întâmpla. Dacă Conducătoarele vor cădea de acord asupra a altceva în afară de faptul că trebuie să încerce să obțină o înțelegere. Așa că n-avem decât să ne resemnăm. Pe termen lung, acest lucru ar putea fi spre binele tuturor.

Aviendha zâmbi în ceașca ei de ceai. Nu era un zâmbet amuzat; dintr-un oarecare motiv, ea părea ușurată. Însă vocea îi era serioasă.

– Voi, Aes Sedai, credeți că bărbații sunt proști. Se întâmplă destul de des să nu fie. Mai des decât credeți voi, oricum. Fiți cu băgare de seamă la Asha'manii ăștia. Mazrim Taim e departe de a fi prost și cred că este un bărbat foarte periculos.

– Divanul este conștient de asta, răspunse Egwene pe un ton sec.

Cu siguranță era periculos. Celălalt aspect merita scos în evidență.

– Nu știu de ce discutăm despre asta. Este peste puterile mele. Important este faptul că, în cele din urmă, surorile vor hotărî că Turnul Negru nu mai reprezintă un motiv ca să se țină departe de Caemlyn, dacă oricum urmează să poarte discuții cu el. Săptămâna următoare sau mâine, te vei trezi că surorile își fac apariția ca să o verifice pe Elayne și să vadă cum decurge asediul. Însă noi trebuie să hotărâm cum să

ascundem bine de tot ceea ce ne dorim. Eu am câteva sugestii şi nădăjduiesc ca tu să ai încă şi mai multe.

Ideea unor Aes Sedai străine făcându-şi apariţia în Palatul Regal o agită atât de mult pe Aviendha, încât veşmintele i se schimbară brusc din rochie albastră din mătase în *cadin'sor*, apoi în fustă din lână şi bluză *algode*, apoi din nou în rochie în timp ce vorbeau, cu toate că ea nu părea să observe acest lucru. Însă faţa îi rămase calmă, ca a oricărei surori. Cu siguranţă nu avea de ce să îşi facă griji că surorile Aes Sedai care veneau în vizită aveau să afle despre Femeile Clanului sau despre prizonierele *sul'dame* şi *damane* sau despre înţelegerea încheiată cu Oamenii Mării, însă era posibil să îşi facă griji în privinţa repercusiunilor asupra Elaynei.

Ea făcu să apară nu doar veşmântul *cadin'sor*, ci şi un scut rotund din piele de taur, care stătea rezemat de jilţ alături de trei suliţe scurte Aiel. Egwene se gândi să o întrebe dacă existau probleme speciale cu Călăuzele Vânturilor – alte probleme decât cele obişnuite, adică –, dar tăcu din gură. Dacă Aviendha nu pomenise nimic despre asta, probabil că ea şi Elayne voiau să se ocupe singure de ele. Cu siguranţă ar fi spus ceva dacă ar fi existat ceva ce Egwene ar fi trebuit să ştie. Sau nu?

Oftând, Egwene îşi puse ceaşca pe masă, de unde aceasta dispăru brusc, şi se frecă la ochi cu degetele. Bănuiala îi pătrunsese până în măduva oaselor. Şi era puţin probabil să supravieţuiască prea multă vreme fără ea. Măcar nu era nevoită să se lase pradă bănuielii, nu atunci când era vorba de o prietenă.

– Eşti obosită, zise Aviendha, purtând din nou bluza albă, fusta neagră şi şalul, întruchipând o Înţeleaptă îngrijorată, cu ochi verzi ca de vultur. Nu dormi bine?

– Dorm bine, minţi Egwene, schiţând un zâmbet.

Aviendha şi Elayne aveau îngrijorările lor; nu era nevoie să le spună despre durerile ei de cap.

– Nu-mi vine în minte altceva, zise ea, ridicându-se în picioare. Ţie? Atunci, am terminat, continuă ea când cealaltă femeie dădu negativ din cap. Spune-i Elaynei să aibă grijă de ea. Tu să ai grijă de ea. Şi de pruncii ei.

– Aşa voi face, zise Aviendha, înveşmântată acum în rochia albastră din mătase. Dar şi tu trebuie să ai grijă de tine. Cred că te osteneşti prea tare. Să dormi bine şi să te trezeşti, zise ea cu blândeţe, felul Aielilor de a spune „noapte bună", apoi dispăru.

Egwene privi încruntată locul unde prietena ei dispăruse. Nu se ostenea prea tare. Doar atât cât trebuia. Ea se furişă înapoi în trupul ei şi descoperi că acesta dormea buştean.

Asta nu însemna că *ea* dormea. Nu chiar. Trupul i se odihnea, respirând încet şi adânc, iar ea îşi îngădui să se relaxeze doar atât cât să îi vină visele. Ar fi putut aştepta până când avea să se trezească şi să îşi amintească visele în timp ce le nota în carneţelul cu coperte din piele pe care îl ţinea pe fundul unuia dintre cuferele ei cu veşminte, vârât sub nişte haine subţiri din pânză pe care avea să le scoată abia în primăvară. Dar economisea timp dacă observa visele pe măsură ce acestea apăreau. Credea că acest lucru putea să o ajute să descifreze ce însemnau. Cel puţin acelea care erau ceva mai mult decât nişte fantezii nocturne obişnuite.

Acestea erau numeroase, adeseori cu Gawyn, un bărbat înalt şi chipeş care o lua în braţe şi dansa cu ea şi făcea dragoste cu ea. Odată, chiar în vis, ea se ferise de gândul de a face dragoste cu el. Când se trezise, ea se înroşise doar gândindu-se la asta. Acum, acest lucru i se părea atât de prostesc, atât de copilăresc! Într-o bună zi, ea *avea să îl facă* cumva Străjerul ei, urma să mărite cu el şi să facă dragoste cu el până când acesta avea să îi ceară îndurare. Chiar şi în somn, ea chicoti la acest gând. Celelalte vise nu erau la fel de plăcute. Înainta anevoie prin zăpada ce îi ajungea până la talie,

înconjurată de copaci cu trunchiurile groase, şi ştia că trebuia să ajungă la marginea pădurii. Dar când o zări, aceasta se îndepărtă într-o clipită, iar ea rămase să se zbată în continuare. Sau împingea o piatră de moară grea pe un deal abrupt, însă de fiecare dată când ajungea aproape de coama acestuia, ea aluneca şi cădea şi vedea cum piatra uriaşă se rostogolea până la poale. Ea era nevoită să coboare din nou şi să o ia de la capăt, doar că, de fiecare dată, dealul era mai înalt decât înainte. Cunoştea suficiente lucruri despre vise ca să ştie de unde izvorau acestea, chiar dacă nu aveau o însemnătate anume. Niciuna în afară de faptul că era obosită şi că avea de îndeplinit o îndatorire care părea să nu se mai termine. Însă nu avea încotro. Ea simţi cum trupul i se zvârcolea din cauza acelor vise obositoare şi încercă să îşi liniştească muşchii, să şi-i relaxeze. Această stare de semiadormire era mai bună decât nimic şi mai puţin bună dacă îşi petrecea întreaga noapte zvârcolindu-se în pat. Eforturile ei dădură roade. Puţin. Ea doar tresări puţin în timpul unui vis în care era obligată să tragă o căruţă plină cu Aes Sedai pe un drum noroios.

Printre altele, mai avu şi alte vise.

Mat stătea pe pajiştea unui sat şi juca popice. Casele cu acoperişuri de stuf erau estompate, aşa cum se întâmpla în vise – uneori, acoperişurile erau din ardezie; uneori, casele păreau a fi din piatră, alteori, din lemn –, însă pe el îl vedea clar, îmbrăcat într-o haină verde şi cu pălăria aceea neagră cu boruri largi pe cap, întocmai cum fusese înveşmântat în ziua în care el intrase călare în Salidar. Nu se zărea niciun alt om prin preajmă. Frecând bila cu mâinile, el îşi luă avânt şi o trimise rostogolindu-se pe iarba netedă. Toate cele nouă popice căzură, împrăştiindu-se ca şi când ar fi fost lovite cu piciorul. Mat se întoarse şi luă o altă bilă, iar popicele se ridicară de îndată. Nu, era un alt set de popice. Cele vechi zăceau în locul în care căzuseră. El azvârli bila din nou cu o

aruncare leneşă. Egwene voia să ţipe. Popicele nu erau bucăţi din lemn, ci oameni care stăteau şi priveau cum bila se rostogolea spre ei. Niciunul nu se clinti până când bila îi nimeri, azvârlindu-i în aer. Mat se întoarse ca să ia o altă bilă şi îşi făcură apariţia alte popice, alţi oameni care stăteau într-o formaţie organizată printre cei care zăceau întinşi pe jos ca şi când ar fi fost morţi. Nu, aceştia erau morţi. Nepăsători că Mat arunca cu bile.

Fu un vis real; ea ştiu acest lucru cu mult înainte ca acesta să dispară. Un crâmpei dintr-un viitor care avea să se întâmple, un avertisment referitor la ce trebuia să fie cu băgare de seamă. Visele reale reprezentau întotdeauna posibilităţi, nu certitudini – ea era adeseori nevoită să îşi reamintească acest lucru; Vestirea-n-Vise nu însemna Prorocire –, dar aceasta era o posibilitate cumplită. Fiecare dintre acele popice umane reprezentaseră mii de oameni. *Era* convinsă de asta. Şi un Artificier făcea parte din asta. Mat cunoscuse un Artificier cândva, dar asta se întâmplase cu multă vreme în urmă. Întâmplarea asta era mai recentă. Artificierii erau împrăştiaţi în toată lumea, iar breasla lor dispăruse. O femeie Artificier îşi continua îndeletnicirea însoţind un circ ambulant alături de care călătoriseră o vreme şi Elayne şi Nynaeve. Mat putea găsi un Artificier oriunde. Totuşi, era doar un viitor posibil. Întunecat şi mânjit de sânge, însă doar o posibilitate. Cu toate acestea, ea visase despre asta de cel puţin două ori. Nu un vis întocmai, dar cu acelaşi înţeles. Oare asta însemna că era posibil să se întâmple? Ca să afle răspunsul, ea trebuia să le întrebe pe Înţelepte, însă nu prea avea tragere de inimă să facă asta. Fiecare întrebare din partea ei le dezvăluia ceva lor, iar scopul lor nu era identic cu al ei. Ca să salveze ce mai rămăsese din neamul Aiel, acestea ar fi îngăduit ca Turnul Alb să fie transformat în praf şi pulbere. Ea trebuia să se gândească nu numai la un neam, la un popor.

Alte vise.

Se chinuia să urce pe o cărăruie îngustă şi stâncoasă care şerpuia pe un versant înalt. Norii o înconjurau, ascunzând pământul de la poale şi creasta de deasupra; cu toate acestea, ea ştia că ambele erau foarte departe. Trebuia să fie foarte atentă unde punea piciorul. Cărăruia era o margine crăpată, lată cât să poată sta în picioare, cu un umăr lipit de stâncă, o margine presărată cu nişte pietre mari cât pumnul ei, care se puteau întoarce la un pas greşit şi s-o arunce peste margine. Mai că părea a fi unul dintre acele vise în care împingea pietre de moară şi trăgea căruţe, însă ea ştia că acesta era un vis real.

Dintr-odată, cărăruia se prăbuşi sub picioarele ei într-un zgomot de pietre care se rostogoleau, iar ea se prinse cu disperare de stâncă, încercând să apuce cu degetele ceva. Vârfurile degetelor îi alunecară într-o crăpătură mică, iar ea se opri brusc din cădere, iar braţele i se zgâlţâiră. Cu picioarele atârnând în nori, ea ascultă cum se prăvăleau pietrele şi se izbeau de stâncă până când nu se mai auzi nimic, căci pietrele păreau să nu fi atins pământul. Ea vedea ca prin ceaţă marginea ruptă în stânga ei. Aceasta se afla la trei metri depărtare, dar era ca şi cum s-ar fi aflat la o milă depărtare, căci nu avea nicio şansă să ajungă la ea. În direcţia cealaltă, ceaţa ascundea ceea ce mai rămăsese din cărăruie, iar ea credea că aceasta trebuie să fi fost încă şi mai departe. Nu avea forţă în braţe. Nu se putea trage în sus, doar să stea atârnată de vârful degetelor până când avea să cadă. Marginea crăpăturii i se părea la fel de tăioasă ca un cuţit.

Dintr-odată, o femeie îşi făcu apariţia, coborând din nori pe stânca abruptă, croindu-şi drum cu aceeaşi uşurinţă cu care ar fi coborât nişte trepte. Pe spate avea prinsă o sabie. Faţa îi tremura, fără a i se limpezi, însă sabia părea la fel de tare ca piatra. Femeia ajunse în dreptul Egwenei şi îşi întinse o mână.

– Putem ajunge în vârf împreună, îi spuse ea, cu un accent tărăgănat bine cunoscut.

Egwene alungă visul ca şi când acesta ar fi fost o viperă. Simţea cum i se zvârcolea trupul, se auzi gemând în vis, dar, pentru o clipă, ea fu neputincioasă. Mai avusese vise cu Seanchanii, cu o femeie Seanchan legată cumva de ea, dar aceasta era o femeie Seanchan care urma să o *salveze*. Nu! Aceştia îi puseseră o zgardă, o făcuseră *damană*. Mai degrabă ar fi murit decât să fie salvată de un Seanchan! Trecu multă vreme până când ea reuşi să îşi liniştească trupul care dormea. Sau poate doar i se păru că trecuse multă vreme. Nu un Seanchan; niciodată!

Încetul cu încetul, visele reveniră.

Urca pe o altă cărăruie ce şerpuia de-a lungul unei stânci învăluite în ceaţă, dar aceasta era o margine lată, pavată cu pietre albe şi netede, şi nu călca pe pietriş. Stânca însăşi era albă ca varul şi netedă de parcă ar fi fost lustruită. În ciuda norilor, piatra albă aproape că strălucea. Ea urca repede şi, în curând, îşi dădu seama că acea cărăruie semăna cu o spirală. De fapt, stânca era o turlă. Nici nu îi veni bine acest gând în minte că se trezi în vârf, un disc plat şi lustruit, înconjurat de ziduri de ceaţă. Ei bine, nu era plat. În mijlocul discului se afla un soclu mic şi alb, pe care stătea o lampă cu ulei făurită din sticlă transparentă. Flacăra acelei lămpi strălucea cu putere, fără să pâlpâie. Şi aceasta era albă.

Brusc, două păsări ţâşniră din ceaţă, doi corbi negri ca noaptea. Trecând pe deasupra turlei, ei loviră lampa şi zburară mai departe fără să se oprească. Lampa se roti şi se clătină, dansând pe soclu, împroşcând în jur picături de ulei. Câteva picături se aprinseră în aer, apoi se stinseră. Altele aterizară în jurul coloanei scurte, fiecare purtând o flacără albă, mică şi pâlpâitoare. Lampa continua să se clatine, ameninţând să cadă.

Tresărind, Egwene deschise ochii în întuneric. Ştia. Pentru prima oară, ştia exact ce semnificaţie avea un vis. Dar de ce visa că o femeie Seanchan o salva, iar apoi că Seanchanii atacau Turnul Alb? Un atac care le-ar fi zdruncinat din temelii pe Aes Sedai şi ar fi ameninţat Turnul. Era doar o posibilitate, firește. Însă evenimentele văzute în visele reale erau mai mult probabile decât alte posibilităţi.

Cugeta cu calm, aşa crezu ea, însă la cel mai mic foşnet al clapelor de pânză ale cortului, ea fu cât pe ce să îmbrăţişeze Izvorul. Ea făcu repede câteva exerciţii de novice ca să îşi regăsească stăpânirea de sine – apa curgând peste pietrele netede, vântul jucându-se prin iarba înaltă. Lumină, *fusese* de-a dreptul înspăimântată! Pentru a ajunge la o oarecare stare de calm, era nevoie de două persoane. Ea îşi deschise gura ca să întrebe cine era acolo.

– Dormi? se auzi vocea blândă a Halimei. Părea neliniştită, aproape agitată. Ei bine, mi-ar prinde bine şi mie un somn bun.

Egwene rămase nemişcată, ascultând cum femeia se dezbrăca, pregătindu-se de culcare. Dacă o lăsa să ştie că era trează, atunci trebuia să vorbească cu ea, iar în acel moment ar fi fost stânjenitor. Era aproape sigură că Halima îşi găsise pe cineva, chiar dacă nu pentru toată noaptea. Halima putea face ce voia, firește, însă Egwene era dezamăgită. Dorindu-şi să nu se fi trezit, ea se lăsă încă o dată cuprinsă de moleşeală şi, de astă dată, nu încercă să se oprească la jumătate. Avea să îşi amintească toate visele pe care le va avea, plus că avea nevoie de un somn odihnitor.

Chesa veni dis-de-dimineaţă ca să îi aducă micul dejun pe o tavă şi să o ajute să se îmbrace. De fapt, era devreme, nu se făcuse lumină încă. Era doar o geană de lumină şi era nevoie de lumina lămpilor ca să poţi vedea ceva. Cărbunii din vetre se stinseseră în timpul nopţii, firește, iar în aer se

simţea răcoarea. Era posibil să mai ningă în ziua aceea. Halima se strecură în cămăşuţa şi rochia ei din mătase, râzând şi făcând glume despre cum i-ar fi plăcut să aibă şi ea o slujnică în vreme ce Chesa încheia rândurile de nasturi de pe spatele Egwenei. Femeia durdulie afişa o mină serioasă, ignorând-o complet pe Halima. Egwene nu spuse nimic. Nu spuse nimic în mod voit. Halima nu era servitoarea ei. Ea nu avea dreptul să îi impună nimic femeii.

Tocmai când Chesa îi încheie şi ultimul năsturel şi o bătu uşor pe braţ pe Egwene, Nisao intră în cort, lăsând să pătrundă un val de aer rece. Înainte ca clapele cortului să se închidă, prin crăpătura ce se deschise o clipită se putea vedea că afară vremea era mohorâtă. Categoric avea să ningă.

– Trebuie să îi vorbesc Mamei între patru ochi, zise ea, strângându-şi mantia în jurul trupului de parcă simţea deja zăpada.

Un ton atât de ferm era neobişnuit la acea femeie măruntă.

Egwene îi făcu un semn din cap Chesei, care făcu o reverenţă, fără a uita să o prevină:

– Să nu laşi să ţi se răcească micul dejun, apoi ieşi din cort.

Halima şovăi, aruncându-le o privire lui Nisao şi Egwenei înainte să îşi culeagă mantia care zăcea pe grămada dezordonată de lângă piciorul patului ei.

– Cred că Delana are să-mi dea de lucru, zise ea, părând iritată.

Nisao privi încruntată spatele femeii care tocmai pleca şi, fără a rosti un cuvânt, ea îmbrăţişă *saidarul* şi ţesu un scut împotriva ascultatului în jurul ei şi al Egwenei. Fără să ceară permisiunea.

– Anaiya şi Străjerul ei sunt morţi, zise ea. Azi-noapte, câţiva lucrători care aduceau nişte saci cu cărbuni au auzit un zgomot, ca şi cum cineva s-ar fi zbătut, şi, mare mirare, au dat cu toţii fuga să vadă ce se întâmpla. I-au găsit pe Anaiya şi pe Setagana zăcând morţi în zăpadă.

Egwene se aşeză încet pe scaun, care nu îi păru prea confortabil în acel moment. Anaiya, moartă. Nu avea trăsături frumoase în afară de zâmbet, dar atunci când zâmbea, încălzea totul în jurul ei. O femeie cu faţa simplă, care iubea să poarte dantelă pe rochii. Egwene ştia că trebuia să fie tristă şi pentru Setagana, însă el fusese Străjer. Dacă i-ar fi supravieţuit Anaiyei, probabil că nu ar mai fi trăit prea mult nici el.

– Cum? zise ea.

Nisao nu ar fi ţesut acel scut doar ca să îi spună că Anaiya era moartă.

Pe faţa lui Nisao se citi încordarea şi, în ciuda scutului, ea aruncă o privire peste umăr ca şi cum s-ar fi temut că cineva ar putea trage cu urechea la intrarea în cort.

– Lucrătorii au crezut că aceştia au mâncat ciuperci otrăvitoare. Unii fermieri sunt neatenţi atunci când culeg ciuperci pe care au de gând să le vândă, iar soiul greşit îţi poate paraliza plămânii sau poate face să ţi se umfle gâtlejul, aşa că mori sufocat.

Egwene încuviinţă din cap, nerăbdătoare. La urma urmei, şi ea crescuse într-un sat.

– Toată lumea a părut dispusă să accepte asta, continuă Nisao, fără să se grăbească. Strângând în mâini şi eliberând marginile mantiei, ea părea să şovăie în a trage propriile concluzii. N-am găsit nicio vânătaie, nicio rană de niciun fel. Niciun motiv să credem că a fost altceva în afară de un fermier lacom care vindea ciuperci otrăvitoare. Dar... Ea oftă, aruncând din nou o privire peste umăr, şi îşi coborî vocea. Bănuiesc că are legătură cu toate discuţiile de ieri despre Turnul Negru din Divan. Am verificat rezonanţa. Au fost ucişi cu *saidin*. O grimasă de dezgust în apăru pe faţă. Cred că cineva a ţesut fire de Aer în jurul capetelor lor şi i-a lăsat să se sufoce.

Cutremurându-se, ea îşi strânse mantia pe lângă trup.

Şi Egwenei îi veni să se cutremure. Se miră că nu o făcu. Anaiya era moartă. Sufocată. Un mod necruţător şi voit de a ucide, folosit de cineva care nădăjduia să nu lase nicio urmă.

– Ai mai spus cuiva despre asta?

– Fireşte că nu, răspunse Nisao, indignată. Am venit la tine de îndată. Cel puţin, imediat ce am ştiut că te-ai trezit.

– Păcat. Va trebui să dai explicaţii de ce ai întârziat. Nu putem păstra acest secret.

Ei bine, Supremele Înscăunate aveau obiceiul să păstreze secrete întunecate, pentru binele Turnului, cel puţin aşa credeau ele.

– Dacă există printre noi un bărbat care poate conduce, atunci surorile trebuie să fie prevenite.

Părea puţin probabil ca un bărbat care putea conduce să se ascundă printre lucrători sau soldaţi, cu atât mai puţin unul care venise acolo doar ca să ucidă o soră şi pe Străjerul ei. Lucru care ducea la o altă întrebare.

– De ce Anaiya? Să se fi aflat, pur şi simplu, în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit, Nisao? Unde au murit?

– Lângă căruţele cu coviltir din partea de miazăzi a taberei. Nu ştiu ce căutau acolo în toiul nopţii. Numai dacă nu cumva Anaiya se ducea la latrină, iar Setagana a considerat că trebuia păzită chiar şi acolo.

– Atunci, vei afla pentru mine, Nisao. Ce făceau Anaiya şi Setagana pe afară când toată lumea dormea? De ce au fost ucişi? Acest lucru îl vei păstra secret. Până când nu vei descoperi motivul, nimeni în afară de noi două nu trebuie să ştie că faci cercetări.

Nisao îşi deschise gura, apoi şi-o închise la loc.

– Dacă e musai, bombăni ea în barbă.

Nu era tocmai potrivită pentru a păstra secrete ascunse, iar ea ştia acest lucru. Ultimul pe care încercase să îl păstreze o făcuse să îi jure credinţă Egwenei.

– Întâmplarea asta va pune capăt discuţiilor despre încheierea unei înţelegeri cu Turnul Negru?

– Mă îndoiesc, răspunse Egwene, obosită. Lumină, cum putea fi obosită deja? Soarele nici nu răsărise de tot încă. Oricum, cred că va fi încă o zi foarte lungă.

Singura ei speranţă era să apuce înserarea fără vreo durere de cap.

CAPITOLUL 21

Un însemn

Alviarin păşi prin poartă, care se închise în urma ei printr-o dungă strălucitoare alb-albăstruie, şi strănută aproape imediat din cauza prafului ridicat în aer de pantofii ei. De îndată fu zguduită de un alt strănut, apoi un altul care îi aduse lacrimi în ochi. Luminată doar de globul strălucitor care plutea în faţa ei, cămara cu pereţi aspri tăiaţi în stâncă, ce se afla cu trei niveluri sub Biblioteca Turnului, era pustie, în afară de straturile de praf care se aşternuseră de-a lungul secolelor. Ar fi preferat să se întoarcă direct în apartamentul ei din Turn, dar exista întotdeauna posibilitatea să dea peste vreo servitoare care făcea curăţenie, iar atunci ar fi fost nevoită să se descotorosească de trupul acesteia şi să spere că nimeni nu avea să îşi aducă aminte că servitoarea fusese văzută ultima oară intrând în apartamentul ei. Mesaana îi poruncise să stea ascunsă şi să nu trezească nici cea mai mică bănuială. Părea un lucru extrem de timid, mai ales că Ajah Neagră se plimbase prin Turn fără a fi pedepsită încă de la

înființarea acestuia, însă atunci când unul dintre Numiți poruncea, doar un prost îndrăznea să nu îi dea ascultare. Asta dacă exista vreo șansă să fie descoperită.

Iritată, Alviarin începu să conducă pentru a curăța aerul de praf, trântindu-l cu atâta forță pe pardoseala de piatră, încât aceasta mai că se zgudui. Nu ar mai fi nevoită să treacă prin asta de fiecare dată dacă mătura, pur și simplu, praful într-un colț al odăii, în loc să-l lase împrăștiat peste tot. De ani buni, nimeni nu mai coborâse în subsolurile Bibliotecii; nimeni nu avea să își dea seama că acolo era curat. Însă cineva întotdeauna făcea ceva ce altcineva nu făcea niciodată. Adeseori, făcea și ea la fel și nu avea de gând să fie prinsă din cauza unei greșeli prostești. Cu toate acestea, bombăni atunci când conduse ca să înlăture noroiul roșiatic de pe pantofi și de pe tivul rochiei și al mantiei. Părea puțin probabil ca vreo persoană să îl fi recunoscut ca provenind din Tremalking, cea mai mare insulă a Oamenilor Mării, însă cineva s-ar fi putut întreba unde fusese de se umpluse de noroi. Perimetrul Turnului trebuie că era acoperit de zăpadă, cu excepția locurilor unde aceasta fusese înlăturată cu lopata, iar noroiul era înghețat bocnă. Bombănind în continuare, ea conduse din nou ca să înăbușe scârțâitul țâțânilor ruginite atunci când deschise ușa din lemn aspru. Exista o cale prin care putea țese un fir și să îl ascundă, astfel încât să nu fie nevoită să înăbușe scârțâitul de fiecare dată – era convinsă de asta –, însă Mesaana refuza să o învețe.

Mesaana era adevărata cauză a enervării ei. Aceasta o învăța ce voia și nimic mai mult, făcea aluzii la minuni, apoi le ținea ascunse. Mesaana o folosea pe post de curieră. Ea se afla în fruntea Consiliului Suprem și știa pe dinafară numele tuturor surorilor Negre, ceea ce nu era și cazul Mesaanei. Pe femeie o interesa prea puțin cine îi îndeplinea poruncile, atâta vreme cât acestea *erau* îndeplinite întocmai. Adeseori, ea voia ca Alviarin să i le îndeplinească, obligând-o să aibă

de-a face cu femei şi bărbaţi care se credeau egalii ei doar pentru că şi ei îl slujeau pe Marele Senior. Prea multe Iscoade se considerau egalele surorilor Aes Sedai sau chiar superioare acestora. Mai rău, Mesaana îi interzicea să facă din vreuna o lecţie demonstrativă. Erau nişte rozătoare respingătoare, niciuna capabilă să conducă, iar Alviarin trebuia să fie politicoasă doar pentru că unele dintre ele i-ar fi putut sluji unui alt Numit! Era limpede că Mesaana nu era sigură de acest lucru. Ea era una dintre Numiţi, însă incertitudinea ei o făcea pe Alviarin să zâmbească.

Însoţită de globul de lumină slabă care plutea în faţa ei ca să îi lumineze calea, Alviarin pluti de-a lungul coridorului din piatră brută, netezind praful din urma ei cu mângâieri fine de Aer, astfel încât acesta să pară nederanjat, şi repetând câteva vorbe pe care i-ar fi plăcut să i le spună Mesaanei. Nu avea să-i spună niciunul dintre ele, firește, ceea ce nu făcu decât să o irite şi mai tare. A critica un Numit, chiar şi cu cele mai blânde cuvinte, era cel mai scurt drum spre durere, poate chiar spre moarte. Aproape sigur ambele variante. Când venea vorba despre Numiţi, smerenia şi supunerea te ajutau să supravieţuieşti, prima fiind la fel de importantă ca a doua. Merita să te smereşti puţin ca să obţii nemurirea. Cu ajutorul acesteia, ea putea obţine puterea pe care şi-o dorea, mult mai multă decât avusese vreodată oricare dintre Supremele Înscăunate Amyrlin. Mai întâi însă trebuia să supravieţuiască.

Odată ce ajunse pe prima rampă ce ducea în sus, ea nu se mai obosi să îşi ascundă urmele. Aici nu era prea mult praf şi purta urme de roţi de cărucioare şi de tălpi de pantofi; un alt set de urme slabe nu ar fi fost niciodată observat. Cu toate acestea, continuă să meargă repede. De obicei, gândul că putea trăi veşnic o înveselea, gândul că, în cele din urmă, avea să mânuiască puterea prin Mesaana aşa cum o făcea în acel moment prin Elaida. Ei bine, pe-aproape; a se aştepta să o facă

pe Mesaana să fie la fel de ascultătoare ca Elaida era un gând ambiţios, dar tot o putea ţine în corzi pe femeia care avea să îi asigure ascensiunea. În acea zi însă, gândul îi fugea la faptul că ea lipsise din Turn aproape o lună. Mesaana nu s-ar fi ostenit să o ţină în frâu pe Elaida în absenţa ei, însă dacă ceva ar fi mers prost, cu siguranţă că Numita ar fi dat vina pe Alviarin. Firește, Elaida era cu siguranţă intimidată după cele întâmplate ultima oară. Femeia *implorase* să fie absolvită de a primi pedepse de la Mai-Mare peste Novice. Firește că era prea intimidată ca să încerce să întreacă măsura. Firește. Alviarin o alungă din gând pe Elaida, însă nu încetini pasul.

Cea de-a doua rampă o duse la subsolul de la cel mai înalt nivel, unde ea făcu să dispară globul de lumină şi eliberă *saidarul*. Aici, umbrele erau presărate cu ochiuri de lumină palidă care aproape că se atingeau, aruncate de lămpile fixate în suporţi din fier de-a lungul pereţilor din piatră care erau aproape toţi tencuiţi la acest nivel. Nimic nu se mişca, în afară de un şobolan care se îndepărtă în fugă, ghearele lui scoţând un sunet slab pe pardoseala din piatră. Vederea lui aproape că o făcu să zâmbească. Aproape. Ochii Marelui Senior iscodeau Turnul acum, cu toate că nimeni nu părea să fi observat că scuturile eşuaseră. Ea nu credea că fusese mâna Mesaanei; pur şi simplu, scuturile nu mai funcţionau cum ar fi trebuit. Existau... goluri. Cu siguranţă, ei nu îi păsa dacă animalul o văzuse sau dacă avea să raporteze ce văzuse, însă se ascunse repede pe o scară îngustă, în spirală. Puteau exista oameni la nivelul acela, iar oamenii nu erau la fel de încredere ca şobolanii.

În timp ce urca, se gândea că putea încerca să afle de la Mesaana ce era cu acea vâlvătaie imposibilă de Putere, atâta vreme cât rămânea... discretă. Numita putea crede că ea ascundea ceva dacă nu pomenea nimic despre ea. Toate femeile din lume care puteau conduce trebuie să se fi întrebat ce se

întâmplase. Ea nu trebuia decât să fie atentă să lase să-i scape ceva care putea sugera că vizitase cu adevărat acel loc. Cu mult timp după ce vâlvătaia se stinsese, desigur – nu era atât de neghioabă încât să se vâre în miezul *acesteia*! –, însă Mesaana părea să creadă că Alviarin trebuia să își îndeplinească *sarcinile* fără să-și ofere puțin răgaz. Oare femeia chiar credea că ea nu avea alte treburi ale ei de rezolvat? Cel mai bine era să se comporte ca și cum n-ar fi avut niciuna. Cel puțin deocamdată.

În întunericul din capul scărilor, se opri în fața ușii mici și simple, finisată în fugă pe partea aceasta, ca să se adune în timp ce își aranjă mantia peste braț. Mesaana era una dintre Numiți, dar tot om era. Mesaana făcea greșeli. Ar fi ucis-o pe Alviarin într-o clipită dacă *ea* ar fi făcut una. Fii smerită, supusă și vei supraviețui. Și întotdeauna să fii cu băgare de seamă. Ea știuse acest lucru cu mult timp înainte să cunoască vreun Numit. Scoțându-și etola albă de Păstrătoare din săculețul de la brâu, ea și-o puse în jurul grumazului și întredeschise ușa cu băgare de seamă, ciulind urechile. Tăcere, după cum era de așteptat. Pătrunse în cea de-a Noua Arhivă și închise ușa în urma ei. Pe partea interioară, ușa era la fel de simplă, dar atât de lustruită, încât lucea.

Biblioteca Turnului era împărțită în douăsprezece arhive, cel puțin asta știa lumea, iar cea de-a Noua era cea mai mică, cuprinzând texte despre diverse forme de aritmetică. Cu toate acestea, era totuși o încăpere mare, un oval lung cu tavan în formă de dom turtit, plină cu rânduri de rafturi înalte din lemn, fiecare raft fiind înconjurat de o pasarelă îngustă, aflată la trei metri deasupra pardoselii din gresie în șapte culori. Scări înalte erau aranjate de-a lungul rafturilor, prevăzute cu roți ca să poată fi mișcate cu ușurință, atât pe pardoseală, cât și pe pasarele, și lampadare cu oglindă din alamă, cu baza atât de grea, încât era nevoie de trei sau patru

oameni pentru a fi mutate. Focul era o preocupare constantă în Bibliotecă. Toate lampadarele ardeau puternic, gata să lumineze calea oricărei surori care dorea să găsească o carte sau un manuscris. Un cărucior cu rafturi, pe care se aflau trei volume mari, cu coperte din piele, ce trebuiau puse la locul lor, stătea în mijlocul unui culoar, exact în locul în care îl văzuse ultima oară când intrase acolo. Ea nu înțelegea de ce trebuiau să existe atât multe forme de aritmetică sau de ce fuseseră scrise atât de multe cărți pe acest subiect. Deși Turnul se mândrea că deținea cea mai mare colecție de cărți din lume, despre toate subiectele posibile, se părea că majoritatea surorilor Aes Sedai erau de aceeași părere cu ea. Nu văzuse niciodată o altă soră în cea de-a Noua Arhivă, iar acesta era motivul pentru care o folosea pe post de intrare. În momentul în care ajunse lângă ușile mari și arcuite care stăteau deschise ca o invitație, ciuli urechile până când își dădu seama că nu era nimeni pe coridorul de dincolo de ele, apoi se furișă afară. Oricui i s-ar fi părut ciudat că ea devenise interesată de cărțile de acolo.

În timp ce străbătea în grabă coridorul principal, unde plăcile din gresie erau aranjate pe rânduri repetitive în culorile frățiilor Ajah, ea își dădu seama că Biblioteca era mai tăcută decât de obicei, chiar luând în considerare cât de puține surori se mai aflau în Turn în acel moment. Întotdeauna vedeai o soră sau două, chiar dacă erau bibliotecare – unele Brune aveau apartamente la nivelul superior, pe lângă odăile lor din Turn; cu toate acestea, siluetele uriașe sculptate în pereții coridorului, oameni în veșminte dichisite și animale ciudate, înalte de trei metri sau mai mult, ar fi putut fi singurii locuitori ai Bibliotecii. Candelabrele în formă de roată, minuțios sculptate, ce atârnau de lanțuri la trei metri deasupra capului, erau legănate de curenții de aer și scoteau un scârțâit slab. Pașii ei răsunau nefiresc de tare, găsindu-și ecoul în tavanul boltit.

– Pot să te ajut? zise în şoaptă o voce de femeie în spatele ei.

Alviarin tresări şi se roti pe călcâie, mai să-şi scape mantia, înainte să îşi vină în fire.

– Voiam doar să mă plimb prin Bibliotecă, Zemaille, răspunse ea şi imediat simţi un val de furie.

Dacă era suficient de speriată ca să îi dea explicaţii unei bibliotecare, atunci chiar trebuia să îşi vină în fire, înainte să îi dea raportul Mesaanei. Mai că îşi dori să îi spună Zemaillei ce se întâmpla în Tremalking, doar ca să vadă dacă femeia avea să tresară.

Expresia calmă de pe faţa surorii Brune nu se schimbă, însă o urmă de emoţie nedesluşită se simţi în tonul vocii ei. Înaltă şi foarte zveltă, Zemaille afişa întotdeauna o mască rezervată şi distantă, însă Alviarin bănuia că femeia era mai puţin timidă decât lăsa să se creadă şi mai puţin plăcută.

– Este de înţeles. Biblioteca este tihnită, căci toate trecem printr-o perioadă tristă. Mai tristă pentru tine, firește.

– Firește, repetă Alviarin, absentă.

O perioadă tristă? Mai ales pentru ea? Ei îi trecu prin minte să o tragă pe femeie într-un ungher întunecat, unde să îi poată pune întrebări şi să se descotorosească de ea, dar zări o altă Brună, o femeie durdulie încă şi mai tuciurie decât Zemaille, care stătea mai încolo pe coridor şi le privea. Cu toate că Aiden şi Zemaille erau slabe în Putere, a le birui pe amândouă ar fi fost dificil, dacă nu chiar imposibil. De ce se aflau amândouă acolo, la parter? Cele două erau arareori văzute plimbându-se între încăperile de la nivelurile superioare pe care le împărţeau cu Nyein, a treia soră din neamul Oamenilor Mării, şi aşa-numita a Treisprezecea Arhivă, unde erau ţinute documentele secrete. Toate trei munceau acolo, absorbite complet de ceea ce făceau. Ea îşi văzu mai departe de drum şi încercă să îşi spună că era sperioasă fără motiv, însă nu reuşi să scape de fiorii care îi simţea pe şira spinării.

Absența bibliotecarelor care păzeau ușa de la intrare nu o făcu decât să se înfioreze și mai tare. Bibliotecarele păzeau întotdeauna *fiecare* intrare ca să se asigure că nici măcar o bucată de hârtie nu ieșea din bibliotecă fără știrea lor. Alviarin conduse ca să deschidă una dintre ușile înalte și sculptate, înainte să ajungă la ea, și o lăsă așa pe țâțânile de bronz în vreme ce coborî în grabă treptele mari din marmură. Aleea din piatră, lată și mărginită de stejari, care ducea la puțul înalt și alb al Turnului, fusese curățată de zăpadă, însă dacă nu ar fi fost, ea ar fi folosit Puterea ca să topească zăpada din calea ei, fără să îi pese de părerea celorlalte. Mesaana îi spusese clar și răspicat ce preț ar fi plătit dacă ar fi riscat ca să afle cineva despre împletitura pentru Călătorie, sau că știa să o facă, altminteri ea ar fi Călătorit din locul acela. Cum zărea Turnul, dominând copacii și strălucind în lumina palidă a soarelui de dimineață, ea ar fi putut ajunge acolo dintr-un singur pas. În schimb, ea își înăbuși dorința de a fugi.

Nu fu mirată când găsi coridoarele mari și înalte ale Turnului pustii. Câteva servitoare grăbite, având Flacăra albă a Tar Valonului cusută pe piept, făcură plecăciuni și reverențe în trecere, însă nu erau nici mai folositoare, nici mai importante decât curenții de aer care făceau ca flăcările lampadarelor poleite să pâlpâie și tapiseriile viu colorate ce atârnau pe pereții albi ca zăpada să tremure. În ultima vreme, surorile petreceau cât mai mult timp cu putință în aripa frăției de care aparținea fiecare, desigur, și dacă nu întâlnea vreo soră pe care o avea la inimă, chiar și vederea unei Aes Sedai pe care o știa a fi din Ajah Neagră nu i-ar fi fost de folos. Ea le știa, însă ele nu o știau pe ea. Și-apoi ea nu avea de gând să își dezvăluie identitatea nimănui, dacă nu era nevoită. Poate că unele dintre instrumentele acelea minunate din Vârsta Legendelor despre care vorbea Mesaana aveau să îi îngăduie ca, într-o bună zi, să o chestioneze pe loc pe oricare dintre

surori, dacă femeia avea să ajungă vreodată în posesia lor, dar, pentru moment, totul se rezuma doar la porunci codificate lăsate pe perne sau în locuri tainice. Dacă odinioară păruseră a fi răspunsuri imediate, în acel moment păreau a fi amânate la nesfârşit. Un servitor îndesat şi chel, care făcu o plecăciune, înghiţi cu zgomot, iar ea afişă o expresie liniştită. Ea se mândrea cu detaşarea ei rece, întotdeauna afişând o expresie calmă, netulburată. Oricum, dacă s-ar fi plimbat încruntată prin Turn, nu ar fi rezolvat nimic.

Exista o persoană în Turn pe care ştia exact unde o putea găsi, o persoană căreia îi putea cere răspunsuri, fără să se teamă de părerea acesteia. Desigur, puţină atenţie nu strica nici aici – întrebările puse din neatenţie puteau dezvălui mai mult decât valorau majoritatea răspunsurilor –, însă Elaida avea să îi spună tot. Oftând, ea începu să urce.

Mesaana îi povestise despre o altă minune din Vârsta Legendelor pe care ea îşi dorea să o vadă, un lucru numit „ascensor". Maşinăriile zburătoare păreau mult mai grandioase, desigur, dar era mult mai uşor să îţi imaginezi o născocire mecanică ce te plimba de la un etaj la altul. Ea nu era convinsă nici că existaseră cu adevărat clădiri de câteva ori mai înalte decât Turnul Alb – în toată lumea, nici măcar Stânca din Tear nu întrecea în înălţime Turnul Alb –, dar ştiind despre „ascensoare", ei i se păru anevoioasă urcarea coridoarelor spiralate şi a treptelor nesfârşite.

Ea se opri în faţa cabinetului lui Amyrlin, care se afla la al treilea nivel, dar, după cum era de aşteptat, ambele încăperi erau pustii, iar mesele de scris goale luceau de cât de mult fuseseră lustruite. Încăperile păreau goale, fără tapiserii, fără ornamente, fără nimic altceva în afară de mese, şi de scaune, şi de lampadarele stinse. Elaida arareori mai cobora din apartamentul ei, care se afla aproape de vârful Turnului. Acest lucru păruse acceptabil la un moment dat, izolând-o

pe femeie încă şi mai mult de restul Turnului. Puţine surori urcau până acolo de bunăvoie. Azi însă, după ce Alviarin urcase aproape optzeci de etaje, ea începu să se gândească serios să o convingă pe Elaida să se mute înapoi jos.

Anticamera Elaidei era pustie, desigur, deşi dosarul cu hârtii care se afla pe masa de scris sugera că cineva fusese acolo. Era obligată să lase pe mai târziu citirea lor şi luarea deciziei dacă Elaida trebuia pedepsită pentru că le avea. Alviarin îşi azvârli mantia pe masa de scris şi deschise uşa, pe care fusese sculptată recent Flacăra Tar Valonului şi care aştepta să fie poleită, ce dădea în apartament.

Ea fu surprinsă de senzaţia de uşurare pe care o simţi atunci când o văzu pe Elaida şezând la masa de scris bogat sculptată şi poleită, cu etola în şapte culori – nu, erau şase acum – în jurul grumazului şi Flacăra Tar Valonului, alcătuită din pietrele lunii, printre ornamentele aurite, montată pe spătarul jilţului, deasupra capului ei. O îngrijorare supărătoare căreia nu îi îngădui să iasă la suprafaţă până în acel moment fusese posibilitatea că femeia murise într-un accident stupid. Asta ar fi explicat comentariul Zemaillei. Alegerea unei noi Supreme Înscăunate ar fi durat luni întregi, în ciuda rebelelor şi a altor probleme cu care se confruntau, iar zilele ei ca Păstrătoare ar fi fost numărate. Însă ceea ce o surprindea şi mai mult decât senzaţia de uşurare era prezenţa a mai mult de jumătate din Conducătoarele Divanului care stăteau în picioare în faţa mesei de scris, purtând pe umeri şalurile cu ciucuri. Elaida *ştia* că nu era indicat să primească o asemenea delegaţie în lipsa ei. Ceasul uriaş cu carcasă poleită de pe perete, un obiect vulgar şi excesiv ornamentat, anunţă de două ori prânzul şi figurine emailate, înfăţişând Aes Sedai, ieşiră prin uşiţele din faţă tocmai când ea îşi deschise gura ca să le spună Conducătoarelor că voia să-i vorbească între patru ochi Supremei Înscăunate. Acestea urmau să plece fără

să facă prea mult tam-tam. Păstrătoarea nu avea puterea să le poruncească să plece, dar acestea știau că puterea ei însemna mai mult decât cea pe care i-o oferea etola, chiar dacă ele nici măcar nu bănuiau cum era posibil așa ceva.

– Alviarin, zise Elaida, părând surprinsă, înainte ca ea să apuce să rostească un cuvânt.

Expresia severă de pe fața Elaidei se transformă aproape într-una de satisfacție. Buzele ei se mișcară, aducând a zâmbet. Elaida nu mai avusese de mult motiv ca să zâmbească.

– Stai acolo și ține-ți gura până când voi avea timp să mă ocup de tine, zise ea, arătând poruncitor cu degetul spre un colț al încăperii.

Conducătoarele se foiră și își aranjară șalurile. Suana, o femeie robustă, îi aruncă lui Alviarin o privire severă, iar Shevan, înaltă ca un bărbat și osoasă, o privi fix în ochi, cu fața inexpresivă, însă celelalte evitară să o privească în ochi.

Uluită, ea rămase țintuită locului pe covorul din mătase cu motive viu colorate, privind-o cu gura căscată. Nu putea fi doar rebeliune din partea Elaidei – femeia ar trebui să fie nebună! –, dar ce se întâmplase de prinsese curaj, în numele Marelui Senior? Ce?

Elaida lovi cu putere cu palma în masă, o lovitură care făcu să zăngănească una dintre cutiile lăcuite.

– Când îți spun să stai în colț, Fiică, zise ea cu o voce joasă, periculoasă, mă aștept să mi te supui. Ochii îi scânteiau. Sau s-o chem pe Mai-Mare peste Novice, astfel încât aceste surori să fie martore la penitența ta „personală"?

Alviarin simțea cum îi ardea fața, pe jumătate din cauza umilinței, pe jumătate din cauza furiei. Să *audă* spunându-i-se asemenea cuvinte, și în față! Frica începea să o inunde și pe ea, transformându-i stomacul în acid. Câteva cuvinte din gura ei și Elaida avea să fie acuzată că le ducea pe surori spre dezastru și captivitate, nu o dată, ci de două ori. Zvonurile

despre evenimentele din Cairhien începuseră să se răspândească deja; zvonuri vagi, dar care deveneau din ce în ce mai certe pe zi ce trecea. Şi, odată ce avea să se afle că pe lângă asta, Elaida trimisese cincizeci de surori ca să încerce să înfrângă o sută de bărbaţi care puteau conduce, nici măcar existenţa surorilor rebele care iernau în Murandy cu oastea lor nu i-ar mai putea ţine etola de Amyrlin pe umeri, sau capul. Nu putea îndrăzni să facă asta. Doar dacă... Doar dacă nu o putea discredita pe Alviarin ca făcând parte din Ajah Neagră. Asta putea să o ajute să mai tragă de timp. Doar puţin, desigur, odată ce avea să se afle despre Fântânile din Dumai şi Turnul Negru, însă poate că Elaida era pregătită să se agaţe şi de un fir de păr. Nu, nu era posibil; nu putea *fi* posibil. Cu siguranţă că fuga era imposibilă. În primul rând, dacă Elaida era pregătită să facă acuzaţii, fuga n-ar fi făcut decât să le confirme. În al doilea rând, Mesaana avea să o găsească şi să o ucidă dacă fugea. Toate acestea i se perindau prin minte în timp ce se îndrepta, cu picioarele ca de plumb, spre un colţ al încăperii, asemenea unei novice pedepsite. Trebuia să existe o cale să-şi vină în fire, indiferent ce se întâmplase. Exista întotdeauna o cale. Poate că ascultarea urma să o ajute să o găsească. S-ar fi rugat, dacă Cel Întunecat asculta rugăciunile.

Elaida o privi cu atenţie o clipă, apoi încuviinţă din cap, mulţumită. În ochii femeii strălucea în continuare o emoţie. Ridicând capacul uneia dintre cele trei cutii lăcuite de pe masă, scoase la iveală o figurină sculptată în fildeş şi înnegrită de vreme, reprezentând o broască-ţestoasă, şi o mângâie cu degetele. Mângâiatul figurinelor sculptate din cutia aceea era un obicei al ei atunci când voia să îşi calmeze nervii.

– Şi-acum, zise ea, îmi explicaţi de ce ar trebui să participi la negocieri?

– Nu îţi ceream permisiunea, Mamă, zise Suana pe un ton aspru, ridicându-şi bărbia. Avea o bărbie prea mare, ca o

piatră pătrăţoasă, şi aroganţa de a o ridica în faţa oricui. O asemenea decizie aparţine Divanului. Există un sentiment puternic în favoarea ei în Ajah Galbenă.

Ceea ce însemna că şi ea avea sentimente puternice. Era conducătoarea frăţiei Ajah Galbenă, Prima Ţesătoare, iar Alviarin ştia asta, deoarece Ajah Neagră cunoştea toate secretele frăţiilor Ajah, sau aproape pe toate, iar din punctul de vedere al Suanei, părerile *ei* erau şi părerile frăţiei.

Doesine, cealaltă Galbenă prezentă, se uită pieziş la Suana, dar nu zise nimic. Palidă şi subţire ca un băieţandru, Doesine părea că nu îşi dorea cu adevărat să fie acolo, un băieţandru drăguţ şi bosumflat, care fusese tras de ureche până undeva. Conducătoarele se împotriveau adeseori atunci când conducătoarea frăţiei din care făceau parte încerca să le forţeze mâna; cu toate acestea, nu era imposibil ca Suana să fi găsit o cale.

– Multe Albe sunt şi ele în favoarea discuţiilor, zise Ferane, încruntându-se distrasă la pata de cerneală de pe degetul dolofan. Este cel mai potrivit lucru, dată fiind situaţia.

Ea era Prima Gânditoare, conducătoarea frăţiei Ajah Albă, însă era mai puţin înclinată decât Suana să creadă că părerile ei erau şi ale întregii frăţii. Mai puţin înclinată. Adeseori, Ferane părea la fel de evazivă ca şi cea mai rea dintre Brune – părul lung şi negru care îi încadra faţa rotundă trebuia pieptănat şi o parte din ciucurele şalului ei părea să fi fost muiat, fără băgare de seamă, în ceaiul de la micul dejun –, însă putea observa şi cea mai mică fisură în logica unui argument. S-ar fi putut afla acolo şi singură, deoarece, pur şi simplu, nu credea că avea nevoie de ajutor din partea celorlalte Conducătoare Albe.

Lăsându-se pe spătarul înalt al scaunului, Elaida începu să se înfurie, mângâind mai repede cu degetele broasca-ţestoasă. Andaya începu să vorbească repede, evitând să se uite

la Elaida în vreme ce se prefăcea că își aranjează pe brațe șalul cu ciucure cenușiu.

– Ideea este, Mamă, că trebuie să găsim o cale prin care să încheiem totul pașnic, zise ea, accentul taraboner simțindu-se pronunțat în discursul ei, așa cum se întâmpla atunci când ea nu se simțea în largul ei.

Adeseori timidă în preajma Elaidei, ea îi aruncă o privire lui Yukiri ca și cum ar fi așteptat ajutor din partea ei, însă femeia zveltă și măruntă își întoarse încet capul. Yukiri era incredibil de încăpățânată pentru o femeie atât de micuță; spre deosebire de Doesine, ea nu ar fi reacționat dacă i-ar fi fost forțată mâna. Și-atunci, de ce se afla aici dacă nu își dorea acest lucru? Dându-și seama că era pe cont propriu, Andaya se grăbi să continue:

– Nu trebuie să îngăduim să se ajungă la lupte pe străzile Tar Valonului. Sau în Turn. Mai ales nu aici. Nu din nou. Până acum, rebelele par să se mulțumească a aștepta și a privi orașul, dar asta n-are să dureze o veșnicie. Au redescoperit Călătoria, Mamă, și s-au folosit de această înzestrare ca să aducă o oaste de la sute de leghe depărtare. Trebuie să începem discuțiile înainte ca ele să hotărască să se folosească de Călătorie ca să-și aducă oastea în Tar Valon, altminteri totul va fi pierdut, chiar dacă vom birui.

Strângându-și poalele în pumni, Alviarin înghiți cu noduri. Avea senzația că ochii urmau să îi iasă din orbite. Rebelele știau cum să Călătorească? Erau deja aici, în Tar Valon? Și proastele astea voiau să *discute*? Ea vedea cum planurile ticluite cu grijă, cum schemele aranjate cu grijă se evaporau precum ceața sub soarele verii. Poate că Seniorul Întunecat avea să o asculte dacă se ruga din toată inima.

Încruntarea nu dispăru de pe fața Elaidei, însă ea puse jos cu mare grijă broasca-țestoasă din fildeș, iar vocea îi deveni aproape normală. Normală ca odinioară, înainte ca Alviarin

să o strunească, cu un miez din oțel ascuns în spatele cuvintelor blânde.

– Brunele și Verzile sunt și ele în favoarea discuțiilor?

– Ajah Brună..., începu Shevan, apoi își țuguie buzele îngândurată și schimbă în mod vizibil ceea ce intenționase să spună. Pe dinafară, ea părea de-a dreptul stăpână pe sine; cu toate acestea, își freca în mod inconștient degetele mari de arătătoarele osoase. Ajah Brună este fermă în ceea ce privește antecedentele istorice. Toate ați citit istoriile secrete sau ar fi trebuit să le citiți. Ori de câte ori Turnul a fost dezbinat, lumea a fost lovită de dezastre. Cu Ultima Bătălie care ne amenință, într-o lume în care există Turnul Negru, nu ne mai puteam permite să rămânem dezbinate nici măcar o zi.

Părea imposibil ca fața Elaidei să se întunece și mai mult, însă când ea auzi pomenindu-se de Turnul Negru, acest lucru se întâmplă.

– Și Verzile?

Vocea îi era în continuare stăpânită.

Toate cele trei Conducătoare Verzi se aflau acolo, ceea ce sugera fie un sprijin foarte puternic din partea frăției lor, fie o presiune mare din partea conducătoarei Ajah Verde. Fiind mai în vârstă, Talene ar fi trebuit să îi răspundă Elaidei – Verzile respectau ierarhia în toate cele –, însă, dintr-un oarecare motiv, femeia înaltă, cu părul bălai, îi aruncă o privire lui Yukiri, apoi, la fel de ciudat, Doesinei, apoi își plecă ochii în pământ și rămase nemișcată, pigulindu-și poalele verzi din mătase. Rina se încruntă ușor, strâmbându-și nedumerită nasul cârn, însă cum ea purta șalul de mai puțin de cincizeci de ani, o lăsă pe Rubinde să răspundă. O femeie voinică, Rubinde părea scundă și îndesată pe lângă Talene și aproape simplă, în ciuda ochilor de culoarea safirului.

– Am primit poruncă să exprim aceeași părere ca Shevan, zise ea, ignorând privirea nedumerită pe care i-o aruncă Rina.

Era limpede că existaseră presiuni din partea Adelornei, „Căpităneasa-General" Verde, şi era limpede că Rubinde s-ar fi împotrivit dacă ar fi fost dispusă să facă totul public.

– Tarmon Gai'don se apropie, Turnul Negru reprezintă o ameninţare aproape la fel de mare, iar Dragonul Renăscut a dispărut, dacă n-o fi mort. Nu ne mai permitem să rămânem dezbinate. Dacă Andaya le poate convinge pe rebele să se întoarcă în Turn, atunci trebuie să o lăsăm să încerce.

– Înţeleg, zise Elaida pe un ton monoton.

În mod ciudat, culoarea îi reveni în obraji, pe buze apărându-i un zâmbet schiţat.

– Atunci, vorbiţi neapărat cu ele şi încercaţi, dacă puteţi, să le convingeţi să se întoarcă. Însă nu voi renunţa la edicte. Ajah Albastră nu mai există şi fiecare dintre surorile care o urmează pe copila aceea, Egwene al'Vere, trebuie să facă penitenţă sub îndrumarea mea, înainte să poată fi primită din nou în *vreo* frăţie Ajah. Am de gând să *transform* Turnul Alb într-o armă pe care să o folosesc în Tarmon Gai'don.

Ferane şi Suana îşi deschiseră gurile, împotrivirea citindu-li-se pe faţă, însă Elaida le întrerupse, ridicându-şi o mână.

– Am hotărât, fiicelor. Lăsaţi-mă acum. Şi vedeţi-vă de... discuţii.

Conducătoarele nu aveau încotro decât să o sfideze făţiş. Drepturile Divanului erau şi ale lor, însă Divanul arareori îndrăznea să încalce prea mult autoritatea Tronului Amyrlin. Decât dacă Divanul era unit împotriva Supremei Înscăunate, iar acest Divan era orice altceva numai unit nu. Alviarin se asigurase ea însăşi de asta. Conducătoarele plecară: Ferane şi Suana, cu spatele drept şi buzele strânse, Andaya aproape fugind. Niciuna dintre ele nu îi aruncă nici măcar o privire lui Alviarin.

Ea abia aşteptă ca uşa să se închidă în urma ultimei Conducătoare.

– Asta chiar nu schimbă nimic, Elaida. Cu siguranţă îţi dai şi ţu seama de asta. Trebuie să gândeşti limpede, nu să te poticneşti de o rătăcire de moment. Ea ştia că se bâlbâia, însă nu se putea opri. Dezastrul de la Fântânile din Dumai, dezastrul sigur de la Turnul Negru, toate acestea te mai tulbură încă. Ai nevoie de mine ca să ţin de sceptru şi de etolă. Ai nevoie de mine, Elaida. Ai...

Ea îşi încleştă dinţii, înainte să mai zică ceva. Trebuia să existe o cale.

– Sunt surprinsă că te-ai întors, zise Elaida, ridicându-se în picioare şi netezindu-şi poalele cu dungi roşii.

Ea nu renunţase să se îmbrace ca o Roşie. În mod ciudat, zâmbea în timp ce ocolea masa. Nu era un zâmbet schiţat, ci unul larg şi încântat.

– Te-ai ascuns undeva în oraş de când au sosit rebelele? Am crezut că te-ai îmbarcat pe o corabie de îndată ce ai aflat că ele sunt aici. Cine ar fi crezut că ele vor redescoperi Călătoria? Închipuie-ţi ce putem face odată ce vom şti şi noi să facem asta.

Zâmbind, ea traversă încăperea plutind.

– Şi-acum, să vedem. Ce ar trebui să mă sperie? În Turn se vorbeşte despre zvonurile care vin din Cairhien, însă chiar dacă surorile i-ar da ascultare, într-adevăr, acestui băiat al'Thor, ceea ce eu, una, nu cred, toată lumea dă vina pe Coiren. Ea a avut sarcina să îl aducă aici, iar în mintea surorilor, ea este deja judecată şi condamnată.

Elaida se opri în faţa lui Alviarin, înghesuind-o în colţ. Zâmbetul acela nu îi ajunse până la ochi. Ea zâmbea, însă ochii îi scăpărau. Alviarin nu se putea desprinde de acea privire.

– În ultima săptămână, am auzit multe lucruri şi despre „Turnul Negru". Elaida se strâmbă dezgustată când rosti acest nume. Se pare că există încă şi mai mulţi bărbaţi decât ai bănuit tu. Toată lumea crede că Toveine ar fi trebuit să aibă

mai multă minte ca să afle asta înainte să atace. S-a vorbit mult despre asta. Dacă se va întoarce aici înfrântă, toată vina va cădea asupra ei. Aşadar, ameninţările tale...

Alviarin se clătină, proptindu-se de perete, şi clipi, încercând să alunge punctele negre, înainte să îşi dea seama că cealaltă femeie tocmai îi trăsese o palmă. Îşi simţea deja obrazul umflat. Strălucirea *saidarului* o învăluise pe Elaida, iar scutul se aşeză în jurul lui Alviarin înainte ca ea să se poată clinti, izolând-o de Putere. Însă Elaida nu avea de gând să folosească Puterea. Ea îşi ridică pumnul, zâmbind în continuare.

Femeia trase încet aer în piept, lăsându-şi mâna jos. Cu toate acestea, nu înlătură scutul.

– Chiar vrei să îl foloseşti? întrebă ea pe un ton aproape blând.

Alviarin îşi luă repede mâna de pe mânerul cuţitului de la cingătoare. Îl apucase din reflex. Chiar dacă Elaida îmbrăţişase Puterea, a o omorî când atât de multe Conducătoare ştiau că ele erau împreună, ar fi însemnat sinucidere curată. Cu toate acestea, ea se făcu roşie la faţă când Elaida pufni cu dispreţ.

– Abia aştept să-ţi văd capul pe butucul călăului pentru trădare, Alviarin, dar până când voi avea dovada de care am nevoie, mai sunt câteva lucruri pe care le pot face. Îţi aminteşti de câte ori ai trimis-o pe Silviana să îmi dea pedepse? Sper că îţi aminteşti, căci ai să primeşti zece pentru fiecare zi în care am suferit. Ah, şi... Cu o smucitură, ea trase etola Păstrătoarei din jurul grumazului lui Alviarin. Cum nimeni n-a putut da de tine când au sosit rebelele, am cerut Divanului să te înlăture din funcţia de Păstrătoare. Nu tot Divanul a fost de acord, firește. S-ar putea să mai ai o oarecare influenţă asupra sa. Dar a fost neaşteptat de uşor să obţin acordul Conducătoarelor care s-au întrunit în ziua aceea. Păstrătoarea ar trebui să fie alături de Amyrlin, nu să se plimbe de capul ei. Dacă mă gândesc bine, s-ar putea să nu mai ai nicio influenţă,

din moment ce se pare că te-ai ascuns în oraş în tot acest timp. Sau te-ai întors cu o corabie cu gândul că vei găsi doar distrugere, crezând că vei putea recupera ceva de printre ruine? N-are importanţă. Ar fi fost mai bine dacă ai fi sărit pe puntea primei corăbii care pleca din Tar Valon. Trebuie să recunosc însă că gândul că cutreieri satele, ruşinată să-ţi arăţi faţa altor surori, păleşte în faţa plăcerii de a te vedea cum suferi. Şi-acum, pieri din ochii mei, înainte să hotărăsc că nuiaua ar fi mai potrivită decât cureaua Silvianei.

Azvârlind etola albă pe jos, ea se întoarse cu spatele şi eliberă *saidarul*, plutind înapoi spre scaunul ei ca şi când Alviarin ar fi încetat să mai existe.

Alviarin nu plecă, ci o zbughi din loc, fugind ca şi cum ar fi simţit suflare dulăilor-strigoi în ceafă. Abia mai putuse gândi de când auzise cuvântul „trădare". Acest cuvânt care îi răsuna în cap o făcea să-şi dorească să urle. Trădarea nu putea însemna decât un singur lucru. Elaida ştia acest lucru şi căuta o dovadă. Seniorul Întunecat să aibă îndurare! Însă el nu avea niciodată. Mai avea puţin şi exploda din cauza groazei.

Ea coborî Turnul în fugă, iar dacă existase vreun servitor pe coridoare, ea nu îl văzu. Groaza o orbea şi nu vedea nimic ce nu era în calea ei. Ea fugi până când ajunse la nivelul al şaselea, unde se afla apartamentul ei. Era al ei, cel puţin deocamdată. Odăile ale căror balcoane dădeau spre marea curte din faţa Turnului se potriveau funcţiei de Păstrătoare. Deocamdată, era de-ajuns că avea un acoperiş deasupra capului şi şansa de a trăi.

Piesele de mobilier *domani* erau cele pe care le lăsase în urma ei fosta ocupantă, toate din lemn deschis la culoare, incrustat cu scoici cu perle şi ambră. Când intră în dormitor, ea deschise uşile unui dulap şi se lăsă în genunchi, dând la o parte rochiile şi scotocind în spate după un cufăr mic, o cutie nu mai mare de două palme, care îi aparţinea de mulţi

ani. Gravurile de pe cutie erau complicate, dar realizate cu stângăcie, rânduri de diverse noduri făcute de un sculptor care avusese mai multă ambiţie decât îndemânare. Mâinile îi tremurau când o duse la masă şi o puse jos ca să îşi şteargă de rochie palmele ude şi lipicioase. Pentru a deschide cutia, nu trebuia decât să îşi răsfire degetele cât putea de mult ca să poată apăsa simultan pe patru noduri de pe gravură, care nu semănau între ele. Capacul începu să se ridice încet, însă ea îl deschise brusc, lăsând la vedere cel mai de preţ bun al ei, învelit într-o bucată de pânză maro ca acesta să nu zornăie în caz că vreun servitor avea să scuture cutia. Majoritatea servitorilor din Turn nu îndrăzneau să fure, dar „majoritatea" nu însemna „toţi".

Pentru o clipă, Alviarin nu făcu decât să se zgâiască la acea legătură. Era cel mai de preţ bun al ei, un obiect din Vârsta Legendelor, pe care ea nu îndrăznise să îl folosească niciodată. „Doar în caz de urgenţă", îi spusese Mesaana, la cea mai mare nevoie; cu toate acestea, exista o nevoie mai mare ca acum? Mesaana îi spusese că obiectul putea fi lovit cu ciocanul fără să se spargă, însă ea desfăcu pânza cu aceeaşi grijă cu care ar fi manevrat un obiect din sticlă, lăsând să se vadă un *ter'angreal*, un sceptru de un roşu-aprins, nu mai lung decât degetul ei arătător, foarte neted, cu excepţia câtorva linii fine gravate pe el, reprezentând un model întortocheat şi interconectat. Îmbrăţişând Izvorul, ea atinse modelul cu fire foarte subţiri de Foc şi Pământ la două dintre interconexiuni. În Vârsta Legendelor, acest lucru nu fusese necesar, însă aşa-numitele „fire permanente" nu mai existau de mult. O lume în care aproape orice *ter'angreal* putea fi folosit de oameni incapabili să conducă era un lucru atât de ciudat, încât era de neînchipuit. De ce fusese îngăduit acest lucru?

Apăsând tare cu degetul mare un capăt al sceptrului – Puterea Supremă în sine nu era de-ajuns –, ea se trânti pe

scaun şi se rezemă de spătarul acestuia, zgâindu-se la obiectul pe care îl ţinea în mână. Era gata. Acum, ea se simţea pustiită, ca un spaţiu vast şi gol în care fricile fâlfâiau ca nişte lilieci uriaşi prin întuneric.

În loc să învelească la loc *ter'angrealul*, ea îl vârî în punga de la brâu şi se ridică în picioare doar atât cât să ascundă cutia în dulap. Până când avea să ştie că se afla în siguranţă, ea nu avea de gând să plece nicăieri fără acel sceptru. Apoi nu mai avu altceva de făcut decât să stea şi să aştepte, legănându-se înainte şi înapoi, cu mâinile împreunate între genunchi. Ea nu se putea opri din legănat aşa cum nu îşi putea înăbuşi nici gemetele înfundate care îi ieşeau printre dinţi. De la înfiinţarea Turnului, nicio soră nu mai fusese acuzată că era din Ajah Neagră. Oh, unele surori intraseră la bănuieli şi, din când în când, Aes Sedai îşi dădeau viaţa în încercarea de a pune capăt acelor bănuieli, dar niciodată nu se ajunsese la acuze oficiale. Dacă Elaida era dispusă să pomenească pe faţă despre butucul călăului, însemna că era aproape de a aduce acuze. Foarte aproape. Atunci când bănuielile deveneau prea mari, surorile negre erau date dispărute. Ajah Neagră rămânea ascunsă cu orice preţ. Ea îşi dorea să se oprească din gemut.

Dintr-odată, lumina se diminuă, iar odaia se cufundă în umbre ce se roteau. Lumina soarelui părea să nu mai poată pătrunde prin geamuri. Într-o clipită, Alviarin se lăsă în genunchi, cu ochii în pământ. Tremura de dorinţa de a-şi exprima fricile, însă când venea vorba despre Numiţi, trebuia să respecţi formalităţile.

– Trăiesc ca să-ţi slujesc, Mare Stăpână, zise ea, şi nimic mai mult.

Nu putea irosi nici măcar o clipă, darămite o oră ţipând de durere. Îşi ţinea mâinile împreunate ca să nu îi mai tremure.

– Ce este atât de urgent, copilă?

Era o voce de femeie, o voce ca sunetul cristalin de clopoțel. Un clopoțel nemulțumit. Doar nemulțumit. Un clopoțel înfuriat ar fi putut însemna moartea pe loc.

– Dacă crezi că voi ridica un deget ca să-ți dau înapoi etola de Păstrătoare, te înșeli amarnic. Poți încă să faci ceea ce doresc să faci, cu puțin efort. Și poți considera pedepsele pe care le vei primi de la Mai-Mare peste Novice ca pe o pedeapsă blândă din partea mea. Te-am avertizat să nu o pedepsești așa de tare pe Elaida.

Alviarin își înăbuși protestele. Elaida nu era o femeie pe care să o poți face să se supună fără o pedeapsă aspră. Mesaana trebuia să știe acest lucru. Însă protestele puteau fi periculoase atunci când venea vorba de Numiți. Multe lucruri erau periculoase atunci când venea vorba de Numiți. În orice caz, cureaua Silvianei era o nimica toată pe lângă toporul călăului.

– Elaida știe, Mare Stăpână, zise ea cu răsuflarea întretăiată, ridicându-și ochii.

În fața ei stătea o femeie din lumină și umbră, învesmântată în lumină și umbră, unde negre ca smoala și albe ca argintul care pluteau unele spre altele și înapoi. Niște ochi argintii se încruntau pe o față ca de fum, iar buzele argintii erau o linie dreaptă. Era doar o Iluzie, deloc mai bună decât cea pe care și-ar fi închipuit-o Alviarin. Un crâmpei de rochie din mătase verde, brodată cu benzi migăloase de culoarea bronzului se arătă când Mesaana pluti pe covorul *domani*. Însă Alviarin nu vedea firele care creaseră Iluzia așa cum nu le simțise nici pe acelea pe care le folosise femeia ca să își facă apariția sau să cufunde odaia în umbră. Din câte își putea da ea seama, Mesaana nu putea conduce defel! De obicei, ea tânjea să afle cele două secrete, însă azi, ea nici nu băgă de seamă.

– Știe că sunt din Ajah Neagră, Mare Stăpână. Dacă m-a descoperit, înseamnă că a pus pe cineva să facă cercetări. Mai multe dintre noi am putea fi în primejdie, dacă nu chiar toate.

Cel mai bine era să dai o amploare cât mai mare unei ameninţări dacă voiai să primeşti un răspuns sigur. Poate că aşa şi era.

Însă răspunsul Mesaanei a fost o fluturare de mână, acum argintie, în semn de dispreţ. Faţa îi strălucea ca luna în jurul ochilor mai negri decât tăciunii.

– Este absurd. Elaida nu se poate hotărî de pe o zi pe alta dacă să creadă măcar că Ajah Neagră există. Nu încerci decât să scapi de nitică durere. Poate că puţin mai multă durere te va ajuta să-ţi vezi greşelile.

Alviarin începu să implore când Mesaana îşi ridică mai sus acea mână şi un fir, pe care ea îl ştia prea bine, se formă în aer. Trebuia să o facă pe femeie să priceapă!

Dintr-odată, umbrele din odaie începură să se zguduie. Totul părea că se mută într-o parte pe măsură ce întunericul devenea încă şi mai negru. Apoi întunericul dispăru. Tresărind, Alviarin se trezi implorând cu mâinile împreunate în faţa unei femei cu ochi albaştri, în carne şi oase, înveşmântată într-o rochie verde cu broderii de culoarea bronzului. Era o femeie chinuitor de familiară, care părea fie aproape de vârsta mijlocie. Ea ştiuse că Mesaana se plimba prin Turn deghizată într-una dintre surori, deşi niciunul dintre Numiţii pe care îi cunoscuse ea nu avuseseră o faţă fără vârstă, însă nu reuşea să potrivească faţa aceea cu niciun nume. Ea îşi mai dădu seama de ceva. Pe faţa aceea se citea teama. Ascunsă, dar era teamă.

– Ne-a fost de folos, zise Mesaana, fără să pară deloc temătoare, cu o voce în care se simţea recunoaşterea, iar acum va trebui să o ucid.

– Întotdeauna ai fost... exagerat de risipitoare, răspunse o voce aspră, ca nişte oase putrezite sfărâmate sub talpă.

Şocată, Alviarin făcu o plecăciune adâncă în faţa siluetei înalte de bărbat care purta o armură neagră ondulată, alcătuită

din plăci suprapuse ca solzii unui şarpe, şi care stătea în faţa uneia dintre ferestre. Nu era un bărbat, totuşi. Faţa aceea lipsită de viaţă nu avea ochi, în locul lor zărindu-se doar pielea albă, netedă şi moartă. Ea se mai întâlnise cu Myrddraali, în slujba Celui Întunecat, ba chiar reuşise să le întâlnească privirile fără ochi fără să trădeze vreun semn din groaza pe o năşteau aceste priviri, însă acesta o făcu să se dea înapoi până când se lovi cu spatele de un picior al mesei. Făr-de-Ochi semănau ca două picături de apă, erau înalţi, zvelţi şi identici, însă acesta era cu un cap mai înalt şi părea să radieze o spaimă care ei îi pătrundea până în oase. Fără să gândească, ea dădu să îmbrăţişeze Izvorul şi mai că ţipă. Izvorul dispăruse! Ea nu mai avea scut; pur şi simplu, nu mai avea ce să îmbrăţişeze! Myrddraalul se uită la ea şi zâmbi. Făr-de-Ochi nu zâmbeau niciodată. Niciodată. Ea începu să gâfâie.

– Ne poate fi de folos, zise Myrddraalul cu o voce ca de şmirghel. N-aş vrea ca Ajah Neagră să fie nimicită.

– Cine te crezi de te împotriveşti unuia dintre Numiţi? întrebă Mesaana cu dispreţ, apoi distruse efectul când se linse pe buze.

– Crezi că Mâna Întunericului este doar un nume? Vocea Myrddraalul nu mai era hârâită.

Găunoasă, aceasta părea să bubuie în nişte caverne dintr-o depărtare inimaginabilă. Creatura creştea pe măsură ce vorbea, umflându-se până când atinse tavanul cu capul, înalt de doi paşi.

– Ai fost chemată, dar n-ai venit. Mâna mea ajunge până departe, Mesaana.

Tremurând vizibil, Numita îşi deschise gura, poate ca să ceară îndurare însă, dintr-odată, în jurul ei se aprinse un foc negru, iar ea ţipă când veşmintele i se prefăcură în cenuşă. Fâşii de flăcări negre îi ţintuiau braţele pe lângă corp, încolăcindu-i-se strâns în jurul picioarelor, şi o minge neagră şi

clocotitoare îi apăru în gură, căscându-i fălcile. Ea se zvârcolea, stând goală şi neajutorată, iar privirea din ochii ei daţi peste cap îi dădu impresia lui Alviarin că avea să facă pe ea.

– Vrei să ştii de ce unul dintre Numiţi trebuie pedepsit?

Vocea deveni din nou hârâită, Myrddraalul părând a fi doar un Făr-de-Ochi prea înalt, însă Alviarin nu se lăsă păcălită.

– Vrei să priveşti? întrebă el.

Ea ar fi trebuit să îşi lipească faţa de pardoseală, ar fi trebuit să se ploconească pentru a rămâne în viaţă, dar nu se putea clinti. Nu îşi putea lua ochii de la acea privire fără ochi.

– Nu, Mare Stăpân, reuşi ea spună, simţindu-şi gura uscată ca praful.

Ea ştia. N-avea cum, dar ştia. Îşi dădu seama că lacrimile i se rostogoleau pe obraji.

Myrddraalul zâmbi din nou.

– Mulţi au căzut de foarte de sus pentru că voiau să ştie prea multe.

Creatura plutea spre ea – nu; nu creatura. Marele Stăpân, înveşmântat în piele de Myrddraal, plutea spre ea. Deşi mergea pe picioare, nu exista nicio altă descriere pentru felul în care se mişca. Silueta palidă, învăluită în negru, se aplecă spre ea, iar Alviarin ar fi ţipat atunci când el îi atinse fruntea cu un deget. Ar fi ţipat dacă ar fi reuşit să scoată vreun sunet. Plămânii îi erau ca nişte saci goliţi de aer. Atingerea o arse ca un fier înroşit. Ea se întrebă într-o doară de ce nu simţea miros de carne arsă. Marele Stăpân se îndreptă, iar durerea cumplită se diminuă, dispăru. Însă groaza ei nu se diminuă câtuşi de puţin.

– Te-am însemnat ca fiind a mea, zise Marele Stăpân încet. Mesaana nu-ţi va mai face nici un rău acum. Decât dacă îi voi îngădui eu. Vei afla cine îmi ameninţă creaturile aici şi îl vei aduce dinaintea mea.

El se întoarse cu spatele la ea, iar armura neagră îi căzu de pe trup. Ea fu surprinsă când aceasta se izbi de gresia acoperită cu covoare, scoţând un sunet metalic, în loc să dispară, pur şi simplu. Era îmbrăcat în negru, însă ea nu îşi dădea seama dacă veşmintele lui erau din mătase sau piele sau din altceva. Întunericul ce îl înconjura părea să absoarbă lumina din odaie. Mesaana începu să se zvârcolească în legături, ţipând înăbuşind cu căluşul în gură.

– Pleacă acum, zise el, dacă vrei să mai trăieşti.

Sunetul care ieşea din gâtlejul Mesaanei se transformă într-un ţipăt de disperare.

Alviarin nu ştia cum ieşise din odaie – nu putea pricepe cum de stătea în picioare când şi le simţea moi ca nişte cârpe –, însă se trezi fugind pe coridoare, cu poalele ridicate până la genunchi, fugind mâncând pământul. Brusc, capul unei scări mari îşi făcu apariţia în faţa ei, iar ea abia reuşi să se oprească să nu zboare prin aer. Lipindu-se de perete, tremurând, ea privi în jos de-a lungul treptelor mari şi şerpuitoare din marmură albă. Vedea cu ochii minţii cum trupul i se frângea în timp ce se rostogolea pe scări.

Respirând anevoie şi gâfâind şuierător, îşi duse mâna tremurătoare la frunte. Gândurile îi veneau de-a valma ca şi când s-ar fi rostogolit pe scări. Marele Stăpân o însemnase ca fiind a lui. Îşi trecu degetele peste pielea netedă, fără cusur. Ea preţuise întotdeauna cunoaşterea – puterea se năştea din cunoaştere –, însă nu voia să ştie ce se întâmpla în odăile pe care le lăsase în urmă. Îşi dorea să nu ştie că se întâmpla ceva. Marele Senior o însemnase, însă Mesaana avea să găsească o cale ca să o ucidă, pentru că ştia asta. Marele Senior o însemnase şi îi dăduse o poruncă. Putea trăi dacă avea să descopere cine vâna Ajah Neagră. Îndreptându-şi spatele anevoie, îşi şterse în grabă lacrimile de pe obraji cu podul palmelor. Ea nu îşi putea lua ochii de la scările care coborau dinaintea ei.

Elaida o bănuia cu siguranţă, iar dacă nu exista nimic mai mult de-atât, putea întotdeauna să pună la cale o vânătoare. Aceasta trebuia să o includă pe Elaida ca o ameninţare ce trebuia înlăturată. Adusă dinaintea Marelui Stăpân. Ea îşi duse din nou degetele tremurătoare la frunte. Avea Ajah Neagră la dispoziţia ei. Pielea îi era netedă, fără cusur. Talene fusese acolo, în apartamentul Elaidei. De ce le privise astfel pe Yukiri şi pe Doesine? Talene era Neagră, cu toate că ea nu ştia că şi Alviarin era, desigur. Oare însemnul avea să se vadă într-o oglindă? Era ceva acolo ce puteau vedea alţii? Dacă ea trebuia să pună la cale un plan pentru presupuşii vânători ai Elaidei, Talene putea reprezenta un început. Ea încercă să ia urma vreunui mesaj care ar fi putut fi transmis de la una la alta până când acesta ar fi ajuns la Talene, însă nu îşi putea lua ochii de la scări, văzându-şi trupul rostogolindu-se şi frângându-i-se până la bază. Marele Senior o însemnase.

CAPITOLUL 22

Un singur răspuns

Pevara aşteptă oarecum nerăbdătoare până când micuţa Aleasă subţirică puse tava cu margini argintii pe o măsuţă şi dezveli farfuria cu prăjituri. Pedra, o femeie scundă, cu o expresie serioasă întipărită pe faţă, nu era înceată sau revoltată pentru că trebuia să-şi petreacă dimineaţa slujind o Conducătoare. Era doar precisă şi atentă. Acestea erau nişte calităţi utile, care trebuiau încurajate. Totuşi, când Aleasa întrebă dacă trebuia să toarne vinul, Pevara îi spuse cu asprime:

– Ne descurcăm şi singure, copilă. Poţi aştepta în anticameră.

Mai că vru să îi spună tinerei să se întoarcă la lecţiile ei.

Pedra îşi răsfiră poalele cu dungi albe, făcând o reverenţă graţioasă, fără să trădeze vreun semn că ar fi fost supărată, aşa cum erau adeseori Alesele atunci când o Conducătoare dădea dovadă de asprime. De multe ori, Alesele interpretau orice urmă de severitate din tonul Conducătoarelor ca pe o

părere referitoare la potrivirea lor pentru șal, de parcă acestea nu ar fi avut și alte griji pe cap.

Pevara aștepta până când ușa se închise în urma Pedrei și auzi zăvorul păcănind, apoi dădu aprobator din cap.

– Ea va deveni Aes Sedai în curând, zise ea.

Era satisfăcător atunci când o femeie obținea șalul, mai ales atunci când femeia respectivă nu păruse promițătoare la început. Mai nou, micile plăceri păreau a fi singurele accesibile.

– Totuși, cred că nu e una de-a noastră, fu răspunsul musafirei-surpriză, care își întoarse privirea de la miniaturile pictate reprezentând membri decedați ai familiei Pevarei, ce stăteau înșirate pe poliță vălurită din marmură sculptată de deasupra șemineului. E nesigură când vine vorba de bărbați. Cred că o tulbură.

În mod cert, Tarna nu fusese niciodată tulburată de bărbați sau de orice altceva, cel puțin nu de când obținuse șalul, în urmă cu mai bine de douăzeci de ani. Pevara și-o amintea ca pe o novice foarte sperioasă, însă ochii albaștri ai femeii cu părul bălai erau aspri ca două pietre în acel moment. Și cam la fel de calzi cum sunt pietrele iarna. Chiar și așa, ceva din expresia ei mândră, ceva din felul în care își ținea buzele o făcea să pară tulburată în dimineața aceea. Pevara nu își putea închipui ce ar fi putut-o tulbura pe Tarna Feir.

Însă întrebarea era de ce venise femeia să o vadă. Aproape că nu se cuvenea ca ea să facă o vizită vreunei Conducătoare, în special unei Roșii. Tarna își păstrase odăile din aripa Roșie, însă atâta vreme cât ocupa noua poziție, ea nu mai făcea parte din Ajah Roșie, în ciuda broderiei stacojii de pe rochia gri-închis. Faptul că amâna să se mute în noul ei apartament putea fi interpretat ca o dovadă de discreție de acelea care nu o cunoșteau.

Orice era ieșit din comun o făcea pe Pevara să fie precaută de când Seaine o implicase în vânătoarea de Ajah Negre.

Elaida avea încredere în Tarna, tot aşa cum avusese încredere şi în Galina; era înţelept să fii precaută în preajma *oricărei* persoane în care se încredea Elaida. Numai gândindu-se la Galina – Arz-o focu' pe femeie! – o făcea pe Pevara să scrâşnească din dinţi, dar mai exista o legătură. Galina fusese interesată în mod deosebit de Tarna de pe vremea când aceasta fusese novice. Adevărat, Galina fusese interesată de orice novice sau Aleasă despre care credea că se putea alătura frăţiei Ajah Roşie, dar mai avea un motiv ca să fie precaută.

Nu că Pevara ar fi trădat vreun semn, desigur. Era Aes Sedai de prea multă vreme ca să facă asta. Zâmbind, ea îşi întinse mâna ca să ia carafa din argint cu gât lung ce se afla pe tavă, care emana un miros dulceag de mirodenii.

– Serveşti o cupă cu vin, Tarna, ca să sărbătorim faptul că ai primit etola?

Ţinând în mâini cupele din argint, ele se aşezară în fotoliile cu ornamente spiralate, un stil care era deja demodat în Kandor de aproape o sută de ani, însă unul care îi plăcea Pevarei. Ea nu vedea niciun motiv pentru care şi-ar fi schimbat mobila sau orice altceva după moda momentului. Avea fotoliile de când fuseseră nou-nouţe şi erau confortabile dacă adăugai câteva perne. Însă Tarna şedea ţeapănă pe marginea fotoliului. Nimeni nu o numise apatică, dar era limpede că *era* tulburată.

– Sunt convinsă că merit să fiu felicitată, zise ea, pipăindu-şi etola îngustă şi roşie din jurul grumazului.

Nu era impusă o anumită nuanţă, însă oricine o vedea spunea că era culoarea roşie, iar ea alesese un stacojiu aprins care mai că strălucea.

– Elaida a insistat, iar eu nu am putut-o refuza. S-au schimbat multe de când am plecat din Turn, atât în interior, cât şi în exterior. Alviarin le-a făcut pe toate... să fie cu băgare

de seamă... la Păstrătoare. Bănuiesc că unele dintre ele vor dori să fie biciuită atunci când se va întoarce. Iar Elaida... Ea tăcu şi sorbi din vin, însă când îşi coborî cupa, continuă pe un alt ton. Am auzit adeseori că ai fi neconvenţională. Ba chiar am auzit că ai spus odată că ţi-ar plăcea să ai un Străjer.

– Am fost făcută şi mai rău decât „neconvenţională", zise Pevara pe un ton sec.

Ce voise femeia să spună referitor la Elaida? Vorbea de parcă ar fi refuzat etola de Păstrătoare, dacă ar fi fost după capul ei. Ciudat. Tarna nu era nici timidă, nici smerită. Tăcerea părea cea mai potrivită. Mai ales când era vorba despre Străjeri. Ea spusese prea multe, dacă *asta* era doar o bârfă. Şi-apoi, dacă tăcea prea mult timp, cealaltă femeie vorbea întotdeauna, fie doar ca să mai treacă timpul. Puteai afla foarte multe dacă tăceai. Ea sorbi încet din vin. Acesta conţinea prea multă miere pentru a fi pe gustul ei şi nu suficient de mult ghimbir.

Stând în continuare ţeapănă, Tarna se ridică în picioare şi se duse spre şemineu, unde se opri şi privi cu atenţie miniaturile care se odihneau pe suporturile lor albe şi lăcuite. Când îşi ridică o mână ca să atingă una dintre miniaturile ovale din fildeş, Pevara simţi cum i se încordau umerii fără să vrea. Georg, fratele ei mai mic, avusese doar doisprezece ani când murise, atunci când toţi oamenii din acele picturi îşi pierduseră viaţa în timpul unei răscoale a Iscoadelor Celui Întunecat. Ea nu se trăgea dintr-o familie care să îşi poată permite miniaturi din fildeş, dar odată ce apucă la galbeni, ea găsi un pictor care să îi imortalizeze amintirile. Georg fusese un băiat chipeş, înalt pentru vârsta lui, şi neînfricat. Mult mai târziu după acea nenorocire, ea aflase cum murise fratele ei mai mic. Cu cuţitul în mână, stând peste trupul tatălui lor şi încercând să ţină gloata departe de mama lor. Trecuseră mulţi ani de-atunci. Oricum, cu toţii ar

fi murit demult, la fel şi stră-strănepoţii lor. Însă unele sentimente de ură nu mureau niciodată.

– Dragonul Renăscut este *ta'veren*, din câte am auzit, zise Tarna într-un final, privind în continuare imaginea lui Georg. Crezi că schimbă soarta întregii lumi? Sau noi schimbăm viitorul, pas cu pas, până când ne trezim într-un loc neaşteptat?

– Ce vrei să spui? întrebă Pevara, pe un ton puţin mai tăios decât şi-ar fi dorit.

Ei nu îi plăcea că cealaltă femeie privea cu atâta atenţie imaginea fratelui său în vreme ce vorbea despre un bărbat care putea conduce, chiar dacă acesta era Dragonul Renăscut. Ea îşi muşca buza ca să nu îi spună Tarnei să se întoarcă şi să se uite la ea. Nu puteai citi spatele cuiva aşa cum îi puteai citi expresia de pe faţă.

– Nu m-am aşteptat să întâmpinăm mari greutăţi în Salidar. Nu m-am aşteptat nici la vreo izbândă, dar ceea ce am descoperit...

Oare clătina din cap sau doar schimbă unghiul din care privea miniatura? Ea vorbea încet, însă în vocea ei se simţea o oarecare urgenţă.

– Am lăsat o mânuitoare de porumbei o zi în afara satului; cu toate astea, am avut nevoie de o jumătate de zi ca să mă întorc la ea, iar după ce am trimis porumbeii cu răvaşe, mi-am continuat drumul atât de iute, încât am fost nevoită să o plătesc pe femeie ca să rămână în urmă, pentru că nu putea ţine pasul cu mine. Nici nu mai ştiu câţi cai am schimbat. Uneori, animalul era atât de istovit, încât am fost nevoită să îmi arăt inelul ca să îi conving pe grăjdari să îl ia, asta pe lângă arginţi. Şi pentru că am venit atât de iute, întâmplarea a făcut să ajung într-un sat din Murandy unde... am dat peste... un grup de recrutare. Şi dacă nu m-aş fi temut pentru soarta Turnului după cele văzute în Salidar, aş fi călărit până în Ebou Dar, aş fi luat o corabie spre Illian, apoi pe râu în sus, însă

gândul de a merge spre miazăzi în loc să merg spre miazănoapte, gândul de a aştepta o corabie m-a trimis ca o săgeată spre Tar Valon. Aşadar, mă aflam în satul acela şi i-am văzut.

– Pe cine, Tarna?

– Pe Asha'mani.

Zicând acestea, femeia se întoarse. Ochii îi erau în continuare reci ca gheaţa, dar în ei se citea tensiunea. Ţinea cupa cu ambele mâini ca şi cum ar fi vrut să-i absoarbă căldura.

– Atunci n-am ştiut ce erau, firește, însă recrutau bărbaţi care să îl urmeze pe Dragonul Renăscut şi mi s-a părut mai înţelept să ciulesc urechile înainte să vorbesc. Bine-am făcut. Erau şase, Pevara. Şase bărbaţi în haine negre. Doi, cu săbii argintii pe gulere, îi întrebau pe bărbaţi dacă le-ar fi plăcut să înveţe să conducă. N-au spus asta pe şleau, nu. Îi ziceau „a mânui fulgerele". „A mânui fulgerele şi a călări tunetul." Dar mie mi-a fost destul de limpede, dacă nu şi neghiobilor cu care vorbeau aceştia.

– Da, ai făcut bine că ai tăcut, zise încet Pevara. Şase bărbaţi care pot conduce sunt mai mult decât periculoşi pentru o soră care este singură. Iscoadele noastre ne aduc mereu veşti despre aceste grupuri de recrutare – îşi fac apariţia undeva între Saldaea şi Tear –, însă nimeni nu pare să ştie cum pot fi oprite. Dacă n-o fi deja prea târziu.

Ea fu cât pe ce să-şi muşte buza din nou. Acesta este baiul atunci când vorbeşti. Uneori, spui mai mult decât îţi doreşti.

În mod ciudat, acest comentariu o făcu pe Tarna să se mai relaxeze puţin. Aceasta îşi reluă locul, rezemându-se cu spatele de spătar, deşi în atitudinea ei se mai simţea o oarecare urmă de precauţie. Ea îşi alese vorbele cu grijă, tăcând doar atât cât să ducă cupa cu vin la buze, fără a bea cu adevărat, din câte observă Pevara.

– Am avut timp berechet de gândire pe corabie, venind spre miazănoapte. Încă şi mai mult după ce neghiobul ăla de

căpitan a izbit atât de tare corabia de uscat, încât catargul s-a rupt, iar carena s-a spart. Au trecut multe zile până când am găsit o altă corabie, după care am ajuns pe uscat, şi alte zile până când am găsit un cal. În cele din urmă, cei şase bărbaţi trimişi într-un sat m-au convins. Of, au încercat şi prin împrejurimile acestuia, dar locul nu este prea populat. Eu... eu cred că este prea târziu.

– Elaida crede că aceştia pot fi domoliţi, zise Pevara cu precauţie.

Se expusese deja prea mult.

– Dacă pot trimite şase într-un sat şi pot Călători? Nu văd decât un singur răspuns. Noi...

Tarna inspiră adânc, pipăindu-şi din nou etola roşie, însă acum părea să o facă mai degrabă cu regret decât în joacă.

– Surorile Roşii trebuie să îi facă Străjerii lor, Pevara.

Aceste cuvinte fură atât de neaşteptate, încât Pevara clipi. Dacă n-ar fost atât de stăpână pe sine, ar fi rămas cu gura căscată.

– Vorbeşti serios?

Ochii aceia albaştri ca de gheaţă îi întâlniră pe ai ei. Ce fusese mai rău trecuse – lucrurile de neconceput fuseseră rostite cu voce tare –, iar Tarna se transformă din nou într-o statuie de piatră.

– Eu cred că nu e de glumit. Cealaltă variantă ar fi să îi lăsăm de capul lor. Cine altcineva ar putea-o face? Surorile Roşii sunt obişnuite să înfrunte astfel de bărbaţi şi sunt pregătite să îşi asume riscurile necesare. Celelalte ar încerca să se eschiveze. Fiecare soră va trebui să accepte mai mult de unul, cu toate că şi Verzile par că s-ar descurca destul de bine. Eu cred că Verzile vor leşina dacă li s-ar sugera una ca asta. Noi... surorile Roşii... trebuie să facem ceea ce trebuie făcut.

– Ai vorbit despre asta cu Elaida? întrebă Pevara, iar Tarna dădu negativ din cap, părând să-şi piardă răbdarea.

– Elaida crede cum ai zis tu. Ea... Femeia cu părul bălai își privi încruntată vinul înainte să continue. Elaida crede adeseori ceea ce vrea să creadă și vede ceea ce vrea să vadă. Am încercat să îi vorbesc despre Asha'mani din prima zi în care m-am întors. Nu ca să-i sugerez legarea; nu ei. Nu sunt proastă. Mi-a interzis să-i mai pomenesc de ei. Dar tu ești... neconvențională.

– Crezi că aceștia pot fi domoliți *după* ce vor fi legați? Habar nu am ce ar păți o soră care ține legătura și, adevărul fie spus, nici nu vreau să aflu.

Pevara își dădu seama că, acum, ea era cea care trăgea de timp. Habar nu avusese încotro avea să ducă acel interviu atunci când acesta începuse, dar ar fi pus rămășag pe tot ce avea că nu avea să se ajungă aici.

– Acesta ar putea fi sfârșitul și s-ar putea să se dovedească a fi o misiune imposibilă, răspunse cealaltă femeie pe un ton calm. Femeia *era* din piatră. Oricum ar fi, nu văd cum altcumva ne-am putea ocupa de acești Asha'mani. Surorile Roșii trebuie să îi lege ca Străjeri ai lor. Dacă ar exista o altă cale, aș fi printre primele care ar alege-o, dar *trebuie* s-o facem.

Femeia stătea liniștită și sorbea din vin și, multă vreme, Pevara o privi consternată. Nimic din ceea ce spusese Tarna nu dovedea că nu era din Ajah Neagră; cu toate acestea, Pevara nu putea să o bănuiască pe fiecare soră care nu putea dovedi acest lucru. Ei bine, putea și o făcea, când venea vorba despre Negre, însă trebuia să se ocupe și de alte lucruri. Ea era Conducătoare, nu un simplu câine de vânătoare. Trebuia să se gândească la Turnul Alb și la surorile Aes Sedai care se aflau departe de Turn. Și la viitor.

Vârându-și degetele în punga brodată de la brâu, ea scoase la iveală o bucată mică de hârtie rulată într-un tub. I se părea că aceasta trebuia să strălucească cu litere ca de foc. Deocamdată, era una din cele două femei din Turn care îi

ştiau conţinutul. De îndată ce o scoase la iveală, şovăi înainte să i-o dea Tarnei.

– Am primit răvaşul de la unul dintre agenţii noştri din Cairhien, dar a fost trimis de Toveine Gazal.

Tarna îşi ridică repede ochii la Pevara când auzi numele Toveinei, apoi şi-i coborî şi citi mai departe. Expresia împietrită de pe faţa ei nu se schimbă cu nimic după ce termină de citit şi vârî răvaşul rulat la loc în tub.

– Asta nu schimbă nimic, zise ea pe un ton calm, rece. Nu face decât să urgenteze şi mai mult ceea ce am sugerat eu.

– Dimpotrivă, zise Pevara, oftând. Asta schimbă totul. Schimbă întreaga lume.

CAPITOLUL 23

Ornamente

Aerul din încăpere era puţin mai cald decât afară, suficient cât să se aburească geamurile fixate în cadranele vopsite cu roşu. Deşi sticla avea bule, Cadsuane stătea în faţa geamului şi privea afară ca şi când ar fi putut vedea limpede prin el peisajul mohorât. Oricum, putea vedea îndeajuns de limpede. Câţiva oameni nefericiţi, înfofoliţi şi cu pălării pe cap – doar fustele diforme şi pantalonii bufanţi îi deosebeau pe bărbaţi de femei – îşi târşâiau picioarele pe câmpurile noroioase care înconjurau conacul, oprindu-se din când în când ca să verifice o mână de pământ. Nu avea să treacă mult timp şi urmau să înceapă să are şi să împrăştie bălegar, însă inspecţia lor indica venirea primăverii în curând. Dincolo de câmpuri, pădurea era neagră, ramurile golaşe conturându-se pe cerul gri al dimineţii. Un strat gros de zăpadă ar fi făcut priveliştea mult mai puţin mohorâtă, însă aici ningea puţin şi, arareori, zăpada căzută abia rezistând până în ziua următoare. Cu toate acestea, ea găsea puţine locuri potrivite pentru scopurile ei, mai ales că Osia Lumii se afla la mai puţin de o zi călare spre

răsărit. Cine s-ar fi gândit să caute în interiorul hotarelor ţinutului Tear? Totuşi, nu fusese o treabă prea uşoară să îl convingă pe băiat să rămână aici? Oftând, ea se întoarse de la fereastră, simţind cum se legănau ornamentele aurii ce îi atârnau în păr, mici luni şi sori, păsări şi peşti. În ultima vreme, era prea conştientă de ele. Conştientă? Ptiu! În ultima vreme, se gândise să doarmă cu ele în păr.

Salonul era mare, dar nu era ornat, cum era conacul în sine, cu cornişe din lemn sculptat, vopsit cu roşu. Mobila era vopsită în culori vii, fără urmă de poleială, cele două şemineuri lungi erau din piatră simplă, deşi bine clădită, iar suporturile pentru buşteni erau din metal forjat, făurit mai degrabă pentru a dura în timp decât pentru a înfrumuseţa spaţiul. Focurile din vetre erau mici, la insistenţele ei, flăcările pâlpâind timide pe aşchiile pe jumătate mistuite, însă oricare din ele ar fi fost de-ajuns ca ea să îşi încălzească mâinile, singurul lucru pe care şi-l dorea. Lăsată de capul ei, Algarin ar fi învăluit-o într-o căldură dogoritoare şi ar fi răsfăţat-o cu servitori, puţinii servitori pe care îi mai avea în slujba lui. Vasal de rang inferior, acesta era departe de a fi înstărit; cu toate acestea, el îşi plătea toate datoriile, chiar şi atunci când majoritatea celorlalţi oameni vedeau exact opusul unei datorii.

Uşa nesculptată dinspre coridor se deschise cu un scârţâit – majoritatea servitorilor lui Algarin erau la fel de bătrâni ca el, dar, cu toate că aceştia ţineau locul curat şi îngrijit, lămpile întotdeauna umplute cu ulei, iar fitilurile mereu tăiate, ţâţânile uşilor din conac păreau să scape întotdeauna de uleiere – ca să intre Verin, care era îmbrăcată în continuare ca pentru călătorie, în rochie simplă din lână maro, cu poale despicate, şi cu mantia răsfrântă peste braţ. Încerca să îşi netezească părul cu fire cărunte prin el. Pe faţa pătrăţoasă a surorii scunde şi robuste se citea o expresie contrariată, iar ea clătina din cap.

– Ei bine, Oamenii Mării au ajuns în Tear, Cadsuane. Nu m-am apropiat de Stâncă, dar am auzit că Înaltul Senior Astoril a încetat să se mai plângă că îl dor încheieturile şi a reuşit să îl însoţească înăuntru pe Darlin. Cine ar fi crezut că Astoril îşi va găsi stăpânirea de sine, mai ales în preajma lui Darlin? Străzile sunt pline de soldaţi. Majoritatea se îmbată sau se încaieră între ei atunci când nu se bat cu Atha'an Miere. Sunt mai mulţi Oameni ai Mării în oraş decât toţi ceilalţi oameni laolaltă. Harine s-a îngrozit. A dat fuga la corăbii de îndată ce a putut tocmi un luntraş, aşteptându-se să fie declarată Stăpâna Corăbiilor şi să restabilească ordinea. Pare să nu existe nicio îndoială că Nesta din Reas este moartă.

Cadsuane se mulţumi să o lase pe femeia micuţă şi durdulie să pălăvrăgească în continuare. Verin nu era nici pe departe atât de evazivă pe cât pretindea. Unele Brune erau capabile să se împiedice în propriile picioare pentru că nu şi le observau, însă Verin era una dintre acelea care purtau o mantie asumată a candorii. Ea părea să creadă că accepta mantia realităţii Cadsuane, însă atunci când avea ceva de zis, spunea. Şi ce omitea putea fi la fel de revelator. Cadsuane era mai puţin sigură de cealaltă soră decât şi-ar fi dorit. Incertitudinea făcea parte din viaţă, însă ea era nesigură în privinţa prea multor lucruri ca să fie mulţumită.

Din nefericire, Min trebuie să fi tras cu urechea la uşă. Tânăra aceea nu prea avea răbdare.

– I-am spus Harinei că nu va fi aşa, protestă ea, dând năvală în încăpere. I-am spus că va fi pedepsită pentru târgul pe care l-a făcut cu Rand. Abia după aceea va deveni Stăpâna Corăbiilor, iar eu n-am de unde să ştiu dacă asta se va întâmpla peste zece zile sau zece ani.

Zveltă, frumoasă şi înaltă în cizmele roşii cu tocuri, cârlionţii negri atârnându-i până pe umeri, Min avea o voce suavă, feminină, cu toate că purta o haină roşie bărbătească şi

pantaloni albaştri. Chiar dacă haina era brodată cu flori colorate pe revere şi pe mâneci, iar pantalonii aveau dungi ce coborau spre exteriorul picioarelor, tot haină şi pantaloni erau.

– Poţi intra, Min, zise încet Cadsuane.

De obicei, acest ton îi făcea pe oameni să fie atenţi. Cel puţin pe aceia care o cunoşteau cât de cât. Pete de culoare îşi făcură apariţia în obrajii lui Min.

– Mă tem că Stăpâna Valurilor a aflat deja tot ce-a putut afla din viziunea ta. Dar la cât de grăbită eşti, poate ai citit aura altcuiva şi doreşti să-mi spui ce-ai văzut?

Înzestrarea deosebită a fetei se dovedise a fi, fără îndoială, utilă în trecut şi putea fi din nou. Poate. Din câte îşi dădea seama Cadsuane, Min nu mintea în legătură cu ce vedea în imaginile şi aurele pe care le percepea plutind în jurul oamenilor, dar nici nu spunea întotdeauna pe şleau. Mai ales atunci când era vorba despre o persoană despre care Cadsuane voia să afle mult mai multe lucruri decât despre oricine altcineva.

Roşie sau nu în obraji, Min îşi ridică bărbia cu încăpăţânare. Se schimbase de la Shadar Logoth, sau poate că schimbarea începuse mai devreme, dar, oricum ar fi fost, nu era o schimbare în bine.

– Rand vrea să te vadă. Mi-a zis să te rog, ca să nu te burzuluieşti.

Cadsuane îi aruncă o privire, prelungind momentul de tăcere. Să se burzuluiască? Categoric nu era o schimbare în bine.

– Spune-i vă voi merge la el atunci când voi putea, zise ea într-un final. Închide uşa bine în urma ta, Min.

Tânăra deschise gura ca să spună ceva, însă avea suficientă minte ca să tacă din gură. Ba chiar făcu o reverenţă, în ciuda cizmelor caraghioase, apoi închise uşa bine în urma ei. Mai că o trânti, de fapt.

Verin clătină din cap din nou şi râse – un râset care păru uşor amuzat.

– E îndrăgostită de tânăr, Cadsuane, şi i-a pus inima pe tavă. Îşi va urma inima, nu raţiunea, indiferent ce vei spune sau vei face tu. Cred că se teme pentru că el mai că a murit în braţele ei şi ştii că asta îi dă putere unei femei ca să reziste.

Buzele Cadsuanei se subţiară. Verin ştia mai multe decât ea despre acest soi de relaţie cu bărbaţii – ea nu se gândise niciodată să se răsfeţe împreună cu propriii Străjeri, aşa cum făceau unele Verzi, iar alţi bărbaţi ieşeau, pur şi simplu, din discuţie –, însă Bruna se apropiase de un adevăr fără să ştie. Cel puţin Cadsuane nu credea că cealaltă soră ştia că Min era legată de băiatul al'Thor. Ea ştia doar pentru că fetei îi scăpase acest lucru într-un moment de neatenţie. Până şi cea mai strânsă midie lăsa, în cele din urmă, să se vadă carnea din interior odată ce reuşeai să îi desfaci puţin scoica. Uneori, în mod neaşteptat, lăsa să se vadă şi o perlă. Da, Min avea să dorească să îl ţină în viaţă pe flăcău fie că îl iubea sau nu, însă nu mai mult decât Cadsuane.

Punându-şi mantia pe spătarul înalt al unui scaun, Verin se duse la cel mai apropiat şemineu şi îşi întinse mâinile ca să şi le încălzească la flăcările plăpânde. Nu puteai spune că Verin plutea, dar era mai graţioasă decât sugera trupul ei voinic. Cât din ea era înşelăciune? De-a lungul timpului, fiecare Aes Sedai se ascundea în spatele mai multor măşti. După o vreme, devenea un obicei.

– Eu cred că situaţia din Tear s-ar putea rezolva paşnic, zise ea, privind flăcările.

Parcă ar fi vorbit singură sau voia ca să creadă asta Cadsuane.

– Hearne şi Simaan devin din ce în ce mai disperate. Se tem că ceilalţi Înalţi Seniori se vor întoarce din Illian şi le vor ţine captive în oraş. Ar putea fi convinse să îl accepte pe

Darlin, având în vedere celelalte variante pe care le au. Estanda e plămădită dintr-un aluat mai bun, dar dacă poate fi convinsă că are ceva de câştigat din asta...

– Ţi-am spus să nu te apropii de ele, o întrerupse Cadsuane cu asprime.

Femeia cea voinică clipi mirată.

– N-am făcut-o. Străzile sunt pline de zvonuri, iar eu ştiu să le pun cap la cap şi să cern adevărul. Le-am văzut, într-adevăr, pe Alanna şi pe Rafela, dar m-am ascuns după un individ care lua nişte plăcinte cu carne dintr-un căruţ înainte ca ele să mă vadă. Sunt sigură că nu m-au văzut.

Ea tăcu, aşteptând să îi explice Cadsuane de ce îi spusese să le evite şi pe surori.

– Trebuie să mă duc la băiat acum, Verin, zise, în schimb, Cadsuane.

Aceasta era problema atunci când erai de acord să dai sfaturi cuiva. Chiar dacă reuşeai să îţi impui toate condiţiile pe care le doreai – majoritatea lor –, mai devreme sau mai târziu, trebuia să mergi atunci când erai chemat. În cele din urmă. Însă acesta era un motiv bun pentru ea să scape de curiozitatea lui Verin. Răspunsul era simplu. Dacă încercai să rezolvi problemele de unul singur, ajungeai să nu rezolvi niciuna. Iar în cazul anumitor probleme, modalitatea de a le rezolva chiar nu avea importanţă pe termen lung. Însă lipsa unui răspuns o lăsă pe Verin nedumerită, cu o ghicitoare la care trebuia să cugete. Atunci când Cadsuane era nesigură pe cineva, voia ca şi acel cineva să fie nesigur pe ea.

Verin îşi luă mantia şi ieşi din încăpere odată cu ea. Oare cealaltă femeie avea de gând să o însoţească? Când ieşiră din încăpere, ele o întâlniră pe Nesune, care se plimba de colo colo pe coridor. Aceasta se opri brusc. Doar o mână de oameni reuşiseră de câteva ori să o ignore pe Cadsuane; cu toate acestea, Nesunei îi reuşi de minune, căci ochii ei aproape negri se fixară asupra lui Verin.

– Aşadar, te-ai întors, nu-i aşa? Cea mai bună dintre Brune avea felul ei aparte de a spune lucruri deja ştiute. Ai scris o lucrare despre animalele din Tărâmurile Secate, dacă-mi aduc bine aminte.

Ceea ce însemna că Verin o făcuse; Nesune îşi amintea tot ceea ce văzuse vreodată – o înzestrare folositoare, dacă ar fi fost îndeajuns de sigură Cadsuane de ea ca să o folosească.

– Seniorul Algarin mi-a arătat pielea unui şarpe uriaş, susţinând că acesta provenea din Tărâmurile Secate, dar sunt convinsă că este la fel cum am observat eu...

Verin îi aruncă o privire neajutorată peste umăr Cadsuanei când femeia mai înaltă o trase de mânecă, dar, înainte să apuce să facă trei paşi pe coridor, femeia se afundă într-o discuţie despre afurisitul acela de şarpe.

Era o priveliştе remarcabilă şi tulburătoare într-un fel. Nesune îi era loială Elaidei, sau îi fusese loială, în vreme ce Verin era una dintre acelea care voiau să o detroneze pe Elaida. Sau fusese. Acum, ele vorbeau amiabil despre şerpi. Că ambele îi juraseră credinţă băiatului al'Thor putea fi pus în seama faptului că acesta era un *ta'veren*, care ţesea inconştient Pânza în jurul lui, însă acest legământ era oare de-ajuns ca să le facă să ignore faptul că se aflau în tabere opuse atunci când venea vorba despre cine trebuia să ocupe Tronul Amyrlin? Sau erau afectate pentru că aveau în preajma lor un *ta'veren*? Ea şi-ar fi dorit tare mult să ştie. Niciunul dintre ornamentele ei nu îi oferea protecţie împotriva unui *ta'veren*. Firеşte, ea nu ştia ce făceau doi dintre peşti şi una dintre luni, dar părea puţin probabil să facă asta. Ar fi putut fi la fel de simplu ca faptul că Verin şi Nesune erau amândouă Brune. Brunele puteau uita de toate celelalte atunci când se apucau să cerceteze ceva. Şerpi. Ptiu! Micile ornamente se legănară când ea scutură din cap înainte să se întoarcă, lăsându-le în urmă pe Brune. Ce voia

băiatul? Ei nu îi plăcuse niciodată să fie sfătuitoare, fie că fusese obligată sau nu.

Curenţii de aer de pe coridoare făceau să fluture cele câteva tapiserii atârnate pe pereţi, toate învechite ca stil şi uzate din cauză că fuseseră luate, apoi reatârnate de multe ori. Conacul aducea mai mult cu o casă de la o fermă decât cu o construcţie mare, fiind făcute adăugiri ori de câte ori creştea averea sau numărul membrilor familiei. Casa Pendaloan nu fusese niciodată înstărită, însă existaseră momente când avusese membri numeroşi. Acest lucru reieşea din tapiseriile mai mult decât uzate şi demodate ce atârnau pe pereţi. Cornişele erau vopsite în culori vii – roşu, sau albastru, sau galben –, însă coridoarele variau în lăţime şi înălţime, unindu-se uneori în unghiuri înguste. Ferestrele, care odinioară oferiseră privelişte spre câmpuri, se deschideau acum spre nişte curţi interioare, de obicei pustii, în afară de câteva bănci, şi ofereau o lumină slabă. Uneori, nu aveai cum să ajungi dintr-un loc într-altul decât dacă străbăteai o colonadă acoperită ce oferea o privelişte spre curţile acelea interioare. Coloanele erau din lemn de cele mai multe ori, vopsite îndrăzneţ atunci când nu erau sculptate.

Pe una dintre aceste pasarele, cu coloane groase şi verzi, stăteau două surori şi priveau activitatea ce se desfăşura în curtea de jos. Priveau împreună când Cadsuane deschise uşa ce dădea spre colonadă. Beldeine o văzu intrând şi se îndreptă de spate, trăgând de şalul cu ciucuri verzi pe care îl purta de mai puţin de cinci ani. Drăguţă, cu pometi proeminenţi şi ochi căprui uşor migdalaţi, ea nu căpătase încă trăsăturile celor lipsite de vârstă şi părea mai tânără decât Min, mai ales atunci când îi aruncă o privire rece Cadsuanei şi o luă de-a lungul colonadei în direcţia opusă.

Merise, însoţitoarea ei, zâmbi amuzată în urma ei, aranjându-şi puţin şalul cu ciucuri verzi. Înaltă şi de obicei destul

de serioasă, cu părul legat strâns ca să nu îi acopere fața palidă, Merise nu era o femeie care zâmbea des.

– Beldeine începe să-și facă griji că nu are încă un Străjer, zise ea cu un accent din Tarabon când Cadsuane se opri lângă ea, cu toate că își întoarse din nou ochii albaștri spre curte. Pare să se gândească la un Asha'man, dacă va găsi unul. I-am spus să vorbească cu Daigian. Dacă asta nu-i va fi ei de folos, îi va fi lui Daigian.

Toți Străjerii care le însoțeau stăteau adunați în curtea pavată cu piatră, doar în cămăși, în ciuda frigului. Mare parte din ei ședeau pe băncile vopsite și îi priveau pe doi ai lor luptându-se cu niște săbii din lemn de antrenament. Jahar, unul dintre cei trei Străjeri ai Merisei, era un tânăr chipeș, cu fața arsă de soare. Clopoțeii argintii prinși la capetele celor două cozi lungi și împletite zornăiră când el atacă năvalnic. El se mișca precum o lance neagră ce lovea. Deși nu se simțea nici măcar o adiere, steaua cu opt colțuri, ce semăna cu o roză a vânturilor aurie, părea să se miște în părul Cadsuanei. Dacă ar fi ținut-o în mână, i-ar fi simțit vibrațiile. Totuși, ea știa deja că Jahar era Asha'man, iar steaua nu ar fi arătat înspre el, doar i-ar fi spus că un bărbat care putea conduce se afla prin preajmă. Cu cât existau mai mulți bărbați care puteau conduce, cu atât mai tare vibra steaua, descoperise ea. Adversarul lui Jahar, un individ foarte înalt, cu umeri lați și fața împietrită, care avea un șnur din piele împletit în jurul tâmplelor cărunte, ca să-i țină părul lung până la umeri, nu era cel de-al doilea Asha'man din curte, dar era la fel de letal în felul său. Lan nu părea să se miște la fel de iute, ci... plutea. Sabia lui din șipcă era mereu acolo ca să o pareze pe cea a lui Jahar, îndepărtându-l mereu pe bărbatul mai tânăr de el.

Dintr-odată, lama din lemn a lui Lan îl lovi în partea laterală pe Jahar, scoțând un pârâit răsunător, o lovitură ucigașă dacă lama ar fi fost din oțel. În vreme ce bărbatul mai tânăr

încerca să își revină după acea lovitură puternică, Lan pluti înapoi în poziția de atac, cu lama lungă pregătită. Nethan, un alt Străjer al Merisei, se ridică în picioare. Era un bărbat zvelt, cu fire de păr alb la tâmple, și înalt, deși mai scund cu o palmă sau mai mult decât Lan. Jahar își flutură mâna ca să-l oprească și își ridică din nou sabia de antrenament, cerând cu voce tare încă o rundă.

– Daigian mai rezistă? întrebă Cadsuane.

– Mai bine decât mă așteptam, recunoscu Merise. Stă prea mult timp în odaia ei, dar plânge când n-o vede nimeni.

Ea își mută privirea de la bărbații care dansau dansul săbiilor la o bancă verde, unde Străjerul lui Verin, Tomas, un bărbat îndesat, cu părul cărunt, ședea lângă un individ cărunt, cu doar câteva fire de păr alb rămase pe cap.

– Damer a vrut să încerce să o Tămăduiască, dar Daigian a refuzat. Poate că n-a mai avut niciodată un Străjer, dar știe că jelirea unui Străjer mort păstrează vie amintirea acestuia. Mă miră că Corele se gândește să îngăduie acest lucru.

Clătinând din cap, sora taraboneră își întoarse din nou privirea spre Jahar. Străjerii celorlalte surori nu o interesau cu adevărat, cel puțin nu la fel de mult ca ai ei.

– Asha'manii jelesc la fel ca Străjerii. Am crezut că, poate, Jahar și Damer nu fac decât să îi urmeze pe ceilalți, dar Jahar mi-a spus că este un obicei al lor. Nu m-am băgat, desigur, dar i-am văzut bând în amintirea lui Eben, tânărul Străjer al lui Daigian. Nu i-au pomenit niciodată numele, dar au umplut o cupă cu vin și pentru el. Bassane și Nethan știu că pot muri oricând și acceptă acest lucru. Jahar *se așteaptă* să moară; se așteaptă la asta în fiecare zi. Pentru el, fiecare ceas este în mod cert ultimul.

Cadsuane abia se abținu să nu îi arunce o privire celeilalte femei. De obicei, Merise nu era atât de povestitoare. Fața celeilalte femei era calmă, atitudinea ei netulburată, și totuși ceva o supăra.

– Ştiu că te antrenezi ca să te legi cu el, zise ea cu gingăşie, coborându-şi privirea spre curte.

Gingăşia se impunea atunci când vorbeai cu o altă soră despre Străjerul ei. Acesta era unul dintre motivele pentru care privea în curte, încruntându-se.

– Ai hotărât dacă băiatul al'Thor a biruit la Shadar Logoth? Chiar a reuşit să cureţe jumătatea masculină a Izvorului?

Şi Corele exersa legarea cu Damer, dar Galbena era prea concentrată pe eforturile ei zadarnice de a găsi o modalitate ca să folosească *saidarul* aşa cum folosea el *saidinul*, încât nu ar fi observat nici dacă pângărirea Celui Întunecat i-ar fi alunecat pe gât. Păcat că ea obţinuse şalul cu cincizeci de ani mai târziu decât cealaltă, altminteri l-ar fi legat pe unul dintre bărbaţi şi n-ar mai fi fost nevoită să întrebe. Însă cincizeci de ani ar fi însemnat că Norla ar fi murit în căsuţa ei din Dealurile Negre înainte să fi mers vreodată Cadsuane Melaidhrin la Turnul Alb. Acest lucru ar fi schimbat o mare parte din istorie. În primul rând, ar fi fost puţin probabil ca ea să se fi aflat în situaţia în care se afla acum. Aşadar, ea întrebă cu gingăşie şi aşteptă.

Merise tăcu şi rămase nemişcată o clipă îndelungată, apoi oftă.

– Nu ştiu, Cadsuane. *Saidarul* este precum un ocean liniştit care te poartă oriunde vrei atâta vreme cât cunoşti curenţii şi îi laşi să te poarte. *Saidinul*... e ca o avalanşă de bolovani aprinşi. Ca nişte munţi de gheaţă ce se prăbuşesc. *Se simte* mai curat decât prima oară când m-am legat cu Jahar, dar se poate ascunde orice în haosul acela. Orice.

Cadsuane încuviinţă din cap. Nu era sigură că se aşteptase la alt răspuns. De ce ar găsi un răspuns lămurit la două dintre cele mai importante întrebări din lume, când nu găsea niciunul referitor la atât de multe chestiuni simple? În

curte, Lan își opri sabia din lemn la grumazul lui Jahar, de astă dată fără să se audă un pârâit; bărbatul mai mare pluti în spate, luând poziția de așteptare. Nethan se ridică din nou în picioare, iar Jahar îl opri din nou, ridicându-și furios sabia și punându-se pe poziție. Cel de-al treilea Străjer al Merisei, Bassane, un individ scund și lat, aproape la fel de înnegrit de soare ca Jahar, în ciuda faptului că era cairhienin, râse și făcu un comentariu nepoliticos despre cum că bărbații se împiedicau de propriile săbii. Tomas și Damer schimbară o privire și clătinară din cap; de obicei, la vârsta aceea, bărbații renunțau la șicane. Sunetul de lemn pe lemn se auzi din nou.

Ceilalți patru Străjeri nu erau singurii spectatori din curte ai lui Lan și Jahar. Cadsuane își fixă privirea încruntată asupra fetei zvelte, cu părul lung și negru împletit în coadă, care privea neliniștită de pe o bancă roșie. Copila trebuia să-și fluture inelul cu Marele Șarpe pe sub nasul oamenilor ca să fie luată drept Aes Sedai, ceea ce și era, chiar dacă doar practic. Nu era doar faptul că Nynaeve avea o față de copilă; Beldeine părea la fel de tânără. Nynaeve se foia pe bancă, mai să sară în picioare. Uneori, ea își mișca buzele ca și cum ar fi strigat în tăcere încurajări, alteori își mișca mâinile ca și cum ar fi vrut să arate cum ar fi trebuit să-și mânuiască sabia Lan. Era o fetișcană frivolă, plină de pasiune, care arareori dădea dovadă că avea minte în cap. Min nu era singura care părea să se fi aruncat cu capul înainte pentru un bărbat. După obiceiul malkierilor morți, punctul roșu de pe fruntea Nynaevei sugera că era măritată cu Lan, cu toate că Galbenele arareori se măritau cu Străjerii lor. Foarte puține surori făceau asta, că veni vorba. Desigur, Lan nu era Străjerul Nynaevei, oricât de mult s-ar fi străduit cei doi să lase altă impresie. Cui îi aparținea el era o chestiune care le scăpa tuturor, tot așa cum hoții scăpau în toiul nopții.

Mai interesante şi mai tulburătoare erau podoabele pe care le purta Nynaeve – un lanţ lung din aur şi o cingătoare subţire, tot din aur, şi brăţări şi inele asortate, bătute în nestemate ţipătoare roşii, verzi şi albastre, care nu se potriveau defel cu rochia cu dungi galbene. Pe deasupra, mai purta şi podoaba aceea ciudată pe mâna stângă, nişte inele aurii prinse de o brăţară aurie cu ajutorul unor zale. Acela era un *angreal*, mult mai puternic decât sfrânciocii din părul Cadsuanei. Celelalte semănau cu restul de ornamente ale ei, *ter'angreali* făuriţi cam în aceeaşi vreme, în timpul Frângerii Lumii, atunci când o Aes Sedai avusese mulţi vrăjmaşi, în special acei bărbaţi care puteau conduce. Era ciudat să te gândeşti că şi acestora li se spusese Aes Sedai. Era ca şi cum ai fi cunoscut un bărbat ce purta numele de Cadsuane.

Întrebarea – dimineaţa ei părea a fi plină de întrebări şi soarele nici măcar nu ajunsese încă la zenit – era următoarea: Fata purta podoabele din cauza băiatului al'Thor sau a Asha'manilor? Sau din cauza Cadsuanei Melaidhrin? Nynaeve îşi demonstrase loialitatea faţă de un tânăr din satul ei, dar se arătase şi prudentă faţă de el. Avea minte atunci când alegea să şi-o folosească. Totuşi, până când avea să primească răspuns la această întrebare, era periculos să aibă prea multă încredere în fetişcană. Tulburător era faptul că, în ultima vreme, puţine lucru nu păreau a fi periculoase.

– Jahar devine din ce în ce mai puternic, zise Merise, brusc.

Cadsuane se încruntă o clipă la cealaltă Verde. Mai puternic? Cămaşa tânărului îi atârna umedă pe spate în vreme ce Lan părea să nu fi asudat defel. Apoi ea pricepu. Merise vorbea despre Putere. Însă Cadsuane se mulţumi doar să-şi arcuiască o sprânceană. Nici nu îşi mai amintea când îngăduise ultima oară să i se citească uluirea pe faţă. Probabil că se întâmplase cu mulţi ani în urmă, în Dealurile Negre, când începuse să câştige ornamentele pe care le purta acum.

– La început am crezut că felul în care se antrenează aceşti Asha'mani l-a ajutat să acceadă la forţa deplină, zise Merise, încruntându-se la cei doi bărbaţi care îşi mânuiau săbiile de antrenament.

Ba nu. La Jahar se încrunta. Era doar o uşoară încreţitură a colţurilor ochilor, căci ea îşi ţinea încruntăturile pentru cei care le puteau vedea şi îi cunoşteau nemulţumirea.

– În Shadar Logoth, am crezut că am vedenii. Acum trei sau patru zile, eram convinsă că m-am înşelat. Acum, sunt sigură că am dreptate. Dacă bărbaţi îşi dobândesc forţă în mod haotic, nu se poate şti cât de puternici vor deveni.

Fireşte că ea nu dădu glas adevăratei sale îngrijorări, că el putea deveni mai puternic decât ea. Rostirea acestor cuvinte era de neînchipuit din mai multe privinţe. Chiar dacă Merise se obişnuise oarecum să facă lucruri de neînchipuit – majoritatea surorilor ar fi leşinat numai la gândul de a lega un bărbat care putea conduce –, nu se simţea confortabil să le şi dea glas. Cadsuane, da, însă păstră un ton neutru. Lumină, ura să fie gingaşă! Ura această nevoie.

– Pare mulţumit, Merise.

Străjerii Merisei păreau întotdeauna mulţumiţi; ea se ocupa bine de ei.

– Trece printr-o stare de...

Cealaltă femeie îşi atinse partea laterală a capului ca şi cum ar fi pipăit amestecul de senzaţii pe care îl simţea prin legătură. Într-adevăr, *era* supărată!

– Nu e furie. E frustrare.

Vârându-şi mâna în punga lucrată în piele prinsă la brâu, ea scoase la iveală o insignă mică şi emailată, o figurină şerpuitoare cu roşu şi auriu, ce aducea cu un şarpe cu picioare şi coamă de leu.

– Nu ştiu de unde o are flăcăul al'Thor, dar i-a dat-o lui Jahar. Pare-se că la Asha'mani aceasta se înrudeşte cu

obținerea șalului. Am fost nevoită să i-o iau, firește; Jahar se află tot în situația în care trebuie să învețe să accepte doar ce îi spun eu că poate face. Dar este atât de agitat din cauza acestei insigne... Oare să i-o dau înapoi? Într-un fel, ar fi ca și cum i-aș oferi-o eu.

Sprâncenele Cadsuanei începură să se arcuiască, înainte ca ea să apuce să și le stăpânească. Merise îi cerea sfatul în privința unuia dintre *Străjerii* ei? Cadsuane îi sugerase, desigur, să îl cerceteze mai întâi pe bărbat, dar acest grad de intimitate era... De neînchipuit? Ptiu!

– Sunt convinsă că indiferent ce decizie vei lua va fi cea corectă.

Aruncându-i o ultimă privire Nynaevei, ea o lăsă pe femeia mai înaltă să mângâie cu degetul mare insigna emailată și să privească încruntată curtea interioară. Lan tocmai îl învinsese încă o dată pe Jahar, însă tânărul se puse din nou pe poziție, cerând încă o tură. Indiferent ce avea să decidă Merise, ea aflase deja un lucru care îi displăcea. Limitele dintre Aes Sedai și Străjeri fuseseră întotdeauna la fel de clare ca legăturile; Aes Sedai porunceau, iar Străjerii se supuneau. Însă dacă Merise, mai ales ea, se agita din cauza unei insigne de guler – Merise, care își ținea din scurt Străjerii –, atunci trebuiau impuse noi limite, cel puțin în cazul Străjerilor care puteau conduce. Părea puțin probabil că legarea lor urma să înceteze; Beldeine era o dovadă vie. Oamenii nu se schimbau niciodată, însă lumea, da, și cu o regularitate tulburătoare. Nu trebuia decât să accepți sau măcar să mergi mai departe. Din când în când, puteau influența, cu puțin noroc, direcția schimbărilor, dar chiar dacă reușeai să îi pui capăt uneia, nu făceai decât să dai naștere alteia.

După cum era de așteptat, ea nu găsi ușa odăii băiatului al'Thor nepăzită. Firește că Alivia era acolo. Ședea pe o bancă lângă ușă, așteptând răbdătoare cu mâinile împreunate în

poală. Femeia Seanchan cu părul bălai o numise să fie un soi de protectoare a băiatului. Alivia îl onora pentru că o eliberase de zgarda de *damană*, însă era mult de-atât. În primul rând, Min o displăcea şi nu era vorba despre un sentiment obişnuit de gelozie. Alivia nu părea să ştie ce făceau împreună bărbaţii şi femeile. Dar între ea şi băiat exista o legătură ce reieşea din privirile lor pline de determinare, nădejde, oricât de greu ar fi fost de crezut. Până când Cadsuane avea să afle despre ce era vorba, ea nu avea de gând să facă ceva ca să-i despartă. Ochii albaştri şi aspri ai Aliviei o priviră pe Cadsuane cu precauţie şi respect, cu toate că nu vedea în ea un vrăjmaş. Alivia era nepoliticoasă cu cei pe care îi considera vrăjmaşi ai băiatului al'Thor.

Cealaltă femeie care stătea de strajă era cam de aceeaşi mărime cu Alivia, dar cele două nici că ar fi putut fi mai diferite, şi nu doar pentru că Elza avea ochii căprui şi o faţă fină, fără vârstă de Aes Sedai, când Alivia avea linii fine în colţurile ochilor şi fire albe aproape ascunse în păr. Elza sări în picioare de îndată ce o văzu pe Cadsuane îndreptându-şi spatele în faţa uşii şi înfăşurându-şi şalul în jurul trupului.

– Nu este singur, zise ea, răceala simţindu-i-se în glas.

– Vrei să-mi ţii calea? o întrebă Cadsuane, cu aceeaşi răceală în glas.

Andorana Verde ar fi trebuit să se dea în lături. Elza era mai slabă în Putere decât Cadsuane şi nu ar fi trebuit să şovăie, darămite să aştepte o poruncă, însă femeia rămase fermă pe picioare, privirea ei devenind de-a dreptul înflăcărată.

Era o dilemă. Alte cinci surori din conac îi juraseră credinţă băiatului, iar acelea care îi fuseseră loiale Elaidei se zgâiau la Cadsuane, neîncrezătoare parcă în intenţiile ei faţă de el. Ceea ce o făcea să se întrebe, firesc, de ce Verin nu era. Însă doar Elza încercă să o împiedice să meargă la el. Atitudinea femeii trăda gelozie, ceea ce nu avea nicio noimă.

Doar nu se credea mai potrivită a-i da sfaturi lui, iar dacă ar fi existat vreo aluzie că Elza îl dorea pe băiat, ca bărbat sau Străjer, Min ar fi făcut urât. Copila avea instincte foarte ascuţite. Cadsuane ar fi scrâşnit din dinţi dacă ar fi fost genul de femeie care să facă asta.

Tocmai când se gândea să îi poruncească Elzei să se dea în lături, Alivia se aplecă în faţă.

– Doar el a trimis după ea, Elza, mârâi ea. Se va supăra dacă o vom împiedica. Pe noi, nu pe ea. Las-o să intre!

Elza o privi cu coada ochiului pe femeia Seanchan şi îşi strânse buzele în semn de dispreţ. Alivia era cu mult mai puternică decât ea în Putere – era cu mult mai puternică şi decât Cadsuane, că veni vorba –, dar era o sălbatică şi o mincinoasă, după părerea Elzei. Femeia cu părul negru nu părea să accepte faptul că Alivia fusese *damană*, cu atât mai puţin restul poveştii. Totuşi, Elza aruncă o privire înspre Cadsuane, apoi înspre uşa din spatele ei, apoi îşi aranjă şalul. Era limpede că nu voia ca băiatul să se supere. Nu pe ea.

– Mă duc să văd dacă e pregătit să te primească, zise ea, aproape bosumflată. Ţine-o aici, îi spuse ea Aliviei pe un ton mai aspru, înainte să se întoarcă şi să bată uşor la uşă.

Din partea cealaltă se auzi o voce de bărbat, iar ea deschise uşa doar atât cât să se strecoare înăuntru, închizând-o în urma ei.

– Va trebui să o ierţi, zise Alivia, cu acel accent Seanchan enervant de leneş şi de blând. Cred că îşi ia legământul prea în serios. Nu e obişnuită să slujească nimănui.

– Surorile Aes Sedai se ţin de cuvânt, răspunse Cadsuane pe un ton sec.

Femeia îi dădea senzaţia că însuşi felul ei de a vorbi era la fel de rapid şi de vioi ca al cairhieninilor!

– Trebuie să ni-l ţinem.

– Cred asta. Şi doar ca să ştii, şi eu mi-l ţin pe al meu. Voi face tot ce îmi va cere el. Îi sunt datoare.

Fu un comentariu fascinant, dar şi o oportunitate, însă înainte să apuce să profite de ea, Elza ieşi pe uşă. Fu urmată de Algarin, a cărui barbă albă era ascuţită. Acesta îi făcu o plecăciune Cadsuanei însoţită de un zâmbet care îi adânci ridurile de pe faţă. Haina lui simplă din lână neagră, croită când fusese mai tânăr, stătea lăbărţată pe el în acel moment, iar părul de pe cap i se rărise. Nu exista nicio şansă să afle de ce îl vizitase pe băiatul al'Thor.

– Te poate primi acum, zise Elza pe un ton aspru.

Cadsuane mai că scrâşni din dinţi. Alivia va trebui să aştepte, la fel şi Algarin.

Băiatul stătea în picioare când intră Cadsuane. Era aproape la fel de înalt şi de lat în umeri ca Lan în haina neagră cusută cu fire din aur pe mâneci şi pe gulerul înalt. Aducea prea mult cu haina brodată pe care o purta un Asha'man ca să fie pe placul ei, însă nu zise nimic. El făcu o plecăciune curtenitoare, poftind-o să ia loc pe un scaun cu o pernă cu ciucuri din faţa şemineului şi întrebând-o dacă doreşte nişte vin. Cel din carafa ce se afla pe o măsuţă, lângă cele două cupe, se răcise, dar putea să trimită după altul. Ea muncise din greu ca să îl facă să fie politicos; el putea purta orice haină dorea. Existau chestiuni mai importante în privinţa cărora trebuia povăţuit. Sau îndemnat sau împins de la spate dacă era nevoie. Ea nu avea de gând să îşi irosească timpul sau să-şi bată gura de pomană în privinţa hainelor lui.

Înclinând politicos din cap, ea refuză vinul. O cupă cu vin oferea multe oportunităţi – să sorbi din el atunci când aveai nevoie de o clipă de gândire; să te uiţi în el atunci când voiai să-ţi ascunzi privirea –, însă tânărul trebuia supravegheat mereu. Pe faţa lui se citea aproape la fel de puţin ca pe aceea a surorii lui. Având părul roşcat-închis şi ochii albastru-cenuşii, el ar fi putut fi confundat cu un Aiel, însă puţini Aieli aveau ochii atât de reci. În comparaţie cu aceştia, cerul dimineţii la

care se zgâise ea mai devreme părea cald. Erau mai reci decât fuseseră înainte de Shadar Logoth. Dar şi mai aspri, din nefericire. De asemenea, aceştia păreau... obosiţi.

– Algarin a avut un frate care putea conduce, zise el, întorcându-se spre un scaun.

Pe la jumătatea întoarcerii, el se clătină. Se prinse cu mâna de un braţ al scaunului şi scoase un râs ca un lătrat, prefăcându-se că se împiedicase în propriile picioare, însă nu se împiedicase deloc. El nu îmbrăţişase nici *saidinul* – ea îl văzuse cum se clatină făcând asta –, altminteri ornamentele ei ar fi avertizat-o. Corele zicea că el avea nevoie doar de puţin mai mult timp ca să îşi revină după Shadar Logoth. Lumină, ea trebuia să îl ţină pe băiat în viaţă, altminteri totul fusese în zadar!

– Ştiu, zise ea. Şi, părând că Algarin îi povestise totul, ea adăugă: Eu am fost cea care l-a prins pe Emarin şi l-a dus în Tar Valon.

Era un lucru ciudat pentru care să fie recunoscător Algarin, după părerea unora, însă fratele lui mai mic supravieţuise domolirii mai bine de zece ani după ce ea îl ajutase să se împace cu acest gând. Fraţii fuseseră apropiaţi.

Băiatul îşi încruntă sprâncenele când se aşeză pe scaun. *Nu* ştiuse asta.

– Algarin vrea să fie testat, zise el.

Ea îl privi în ochi liniştită, cu seninătate, dar nu spuse nimic. Copiii lui Algarin erau căsătoriţi, cei care încă mai trăiau. Poate că era pregătit să lase moştenire această bucată de pământ descendenţilor lui. Oricum, un bărbat în plus sau în minus care putea conduce aproape că nici nu mai conta în acel moment. Numai dacă băiatul era acela care se zgâia la ea.

După o clipă, bărbia lui se mişcă, vestigiu al unei încuviinţări. Oare şi el o testa pe ea?

– Să nu te temi că n-am să-ţi spun când te vei purta ca un neghiob, băiete.

Majoritatea oamenilor își aminteau după o întâlnire că ea avea o limbă ascuțită. Acestui tânăr trebuia să îi reamintească asta din când în când. El mormăi. Ar fi putut fi un râset. Ar fi putut fi un geamăt. Ea își reaminti că el voia ca ea să îl învețe ceva; cu toate că el nu părea a ști ce anume. N-avea importanță. Ea avea o listă întreagă de unde putea alege și abia începuse.

El părea să aibă fața sculptată în piatră, căci nu trăda nicio emoție, apoi sări în picioare și începu să se plimbe de colo colo între șemineu și ușă. Își ținea pumnii strânși la spate.

– Am vorbit cu Alivia despre Seanchani, zise el. Dintr-un oarecare motiv, ei își zic „Oastea Neînvinsă". N-au pierdut niciodată un război. Bătălii, da, dar niciodată un război. Atunci când pierd o bătălie, ei stau și discută, încercând să afle ce-au făcut greșit sau ce-a făcut bine vrăjmașul. Apoi fac schimbările necesare pentru a ieși biruitori.

– E o metodă înțeleaptă, zise ea, după ce el tăcu. Era limpede că el se aștepta la un comentariu. Cunosc bărbați care procedează la fel. Davram Bashere, de pildă. Gareth Bryne, Rodel Ituralde, Agelmar Jagad. Până și Pedron Niall făcea la fel, când trăia. Toți erau considerați mari căpitani.

– Da, zise el, continuând să se plimbe de colo colo.

El nu se uită la ea, poate nici nu o vedea, dar asculta. Ea nădăjduia ca el să și priceapă.

– Cinci bărbați, toți mari căpitani. Seanchanii fac cu *toții* asta. E un obicei al lor de o mie de ani. Fac schimbările necesare, dar nu se dau bătuți.

– Te gândești că nu ar putea *fi* înfrânți? întrebă ea pe un ton calm.

Calmul era întotdeauna potrivit până când aveai o certitudine și, de obicei, și după aceea.

Băiatul se întoarse furios spre ea, cu grumazul încordat și ochi ca de gheață.

– Îi voi înfrânge, în cele din urmă, zise el, încercând să păstreze un ton politicos.

Era o îmbunătățire. Cu cât era mai puțin nevoită să arate că putea și avea să pedepsească încălcarea regulilor ei, cu atât mai bine.

– Dar...

El tăcu, scoțând un mârâit când auzi prin ușă zarva de pe coridor.

O clipă mai târziu, ușa se deschise și Elza intră cu spatele, vociferând în continuare și încercând să stăvilească, ținându-și brațele întinse, alte două surori. Erian, cu fața palidă îmbujorată acum, o împingea, practic, în fața ei pe cealaltă Verde. Sarene, o femeie atât de frumoasă, încât o făcea pe Erian să pară aproape obișnuită, afișa o expresie mai rece, cum te-ai fi așteptat de la o Albă, însă își scutura capul exasperată și suficient de tare ca mărgelele colorate din cozile ei subțiri și împletite să se lovească unele de celelalte. Sarene era temperamentală, deși, de obicei, încerca să se stăpânească.

– Bartol și Rashan sunt pe drum, anunță Erian cu voce tare, agitația făcându-i accentul illian mai pronunțat. Aceștia erau cei doi Străjeri ai ei, care rămăseseră în Cairhien. Eu n-am trimis după ei, dar cineva a Călătorit împreună cu ei. Acum o oră, i-am simțit brusc mai aproape și chiar acum încă și mai aproape. Vin înspre noi chiar acum.

– Vitalien al meu se apropie și el, zise Sarene. Va sosi aici în câteva ceasuri, cred.

Elza își lăsă brațele jos, deși, după cât de încordat îi era spatele, ea le măsura din priviri pe cele două surori.

– Și Fearil al meu va fi aici în curând, bombăni ea.

Acesta era singurul ei Străjer; se spunea că erau căsătoriți, iar Verzile care se măritau arareori își luau un alt Străjer în același timp. Cadsuane se întrebă dacă aceasta ar fi vorbit în cazul în care celelalte n-ar fi făcut-o.

– Nu mă aşteptam să se întâmple atât de devreme, zise băiatul cu blândeţe. Cu blândeţe, deşi vocea îi era tăioasă. Dar n-ar trebui să mă aştept ca evenimentele să stea după mine, nu-i aşa, Cadsuane?

– Evenimentele nu aşteaptă niciodată după nimeni, răspunse ea, ridicându-se în picioare.

Erian tresări ca şi când tocmai atunci o văzuse, deşi Cadsuane era convinsă că faţa ei era la fel de calmă precum cea a băiatului. Şi poate la fel de împietrită. Ce îi adusese pe acei Străjeri din Cairhien şi cu cine Călătoriseră aceştia puteau reprezenta suficiente bătăi de cap, însă ea credea că obţinuse un alt răspuns de la băiat şi trebuia să se gândească foarte bine cum avea să îl sfătuiască în această privinţă. Uneori, răspunsurile erau mai spinoase decât întrebările.

CAPITOLUL 24

O furtună întremătoare

Lumina soarelui după-amiezii ar fi trebuit să pătrundă prin ferestrele dormitorului lui Rand, însă afară ploua cu găleata şi toate lămpile erau aprinse ca să alunge semiîntunericul. Bubuitul tunetelor făcea să zdrăngănească sticla din cadranele ferestrei. Era o furtună violentă care se rostogolise de pe Osia Lumii mai repede decât un cal ce galopa şi care adusese cu ea un frig năprasnic, aproape suficient de năprasnic ca să înceapă să ningă. Picăturile de ploaie care răpăiau pe casă erau ca o zloată pe jumătate îngheţată şi, în ciuda buştenilor care ardeau în vatră, în odaie se simţea răcoarea.

Întins încălţat pe pat, cu un picior peste celălalt, peste cuvertură, el stătea cu ochii pironiţi la baldachin şi încerca să îşi pună gândurile în ordine. Putea ignora furtuna de afară, dar Min, care stătea cuibărită la pieptul lui, era o altă mâncare de peşte. Ea nu încerca să îi distragă atenţia; o făcea fără să încerce. Ce-o să se facă cu ea? Cu Elayne şi cu Aviendha. Cele două erau doar o vagă prezenţă în

gândurile lui, fiind atât de departe de Caemlyn. Cel puțin asta bănuia el, că erau încă în Caemlyn. Când venea vorba de cele două, presupunerile erau periculoase. Tot ce avea de la ele în acel moment era un simț general al direcției și certitudinea că erau în viață. Însă Min stătea lipită de el, iar legătura o făcea la fel de vibrantă în capul lui ca în trup. Oare era prea târziu să o protejeze pe Min, să le protejeze pe Elayne și pe Aviendha?

„Ce te face să crezi că poți proteja pe cineva?", îi șopti în cap Lews Therin. Nebunul mort îi era prieten vechi în acel moment. „Cu toții vom muri. Nădăjduiesc doar că nu tu vei fi acela care ne vei omorî." Nu era un prieten binevoitor, ci doar unul de care nu se putea descotorosi. El nu se mai temea că le-ar putea ucide pe Min, pe Elayne sau pe Aviendha așa cum nu se temea că putea ajunge nebun. Cel puțin nu mai mult decât era deja, cu un bărbat mort în cap și, uneori, cu un chip încețoșat pe care mai că îl recunoștea. Oare cuteza să o întrebe pe Cadsuane despre oricare din ei?

„Să nu te încrezi în nimeni, murmură Lews Therin, apoi râse răgușit. Nici măcar în mine."

Fără niciun avertisment, Min îi trase un pumn în coaste suficient de tare ca să îl facă să geamă.

– Ești melancolic, păstorule, mârâi ea. Dacă-ți faci din nou griji în privința mea, jur că am să...

Min putea mârâi în mai multe feluri, fiecare potrivindu-se cu diverse senzații ce treceau prin legătură. Dinspre ea se simțea o ușoară iritare, însoțită acum de o urmă de îngrijorare, dar uneori se simțea o senzație mai tăioasă ca și cum ea abia se abținea să nu se răstească la el. Mai avea un mârâit care aproape că îl făcea să râdă de amuzamentul din capul ei, sau ceva ce aducea cu un râset, căci el nu mai făcuse asta de-o veșnicie parcă, și un mârâit gutural care ar fi făcut să-i clocotească sângele chiar și fără legătură.

– Dar să nu mai vorbim de-asta acum, zise ea pe un ton cald, înainte ca el să își ia mâna ce se odihnea pe spatele ei, apoi se rostogoli și se dădu jos din pat, netezindu-și haina brodată cu o privire dojenitoare.

De când îl legase, ea se pricepea încă și mai bine să-i ghicească gândurile, cu toate că și înainte se descurcase îndeajuns de bine.

– Ce-ai de gând să faci în privința lor, Rand? Cadsuane ce are de gând să facă?

Fulgerul lumină ferestrele, aproape suficient de tare cât să alunge lumina lămpilor, iar tunetul bubui în sticla ferestrelor.

– N-am reușit până acum să văd dinainte ce are ea de gând să facă, Min. De ce-ar fi diferit azi?

Salteaua groasă, umplută cu pene, se adânci sub greutatea lui când el își legănă picioarele peste marginea patului și se ridică în picioare, stând cu fața spre ea. Mai că își duse din instinct mâna la vechile răni din partea laterală, apoi se răzgândi și începu să își încheie nasturii de la haină. Pe jumătate vindecate și niciodată vindecate, cele două răni suprapuse îl dureau de când fusese în Shadar Logoth. Sau el era, poate, mai conștient de forța cu care acestea zvâcneau, de fierbințeala ca a unui cuptor pe care o simțea într-o zonă mai mică decât palma lui. Nădăjduia ca măcar una din ele să înceapă să se vindece acum, că Shadar Logoth nu mai era. Poate că încă nu trecuse suficient timp ca el să simtă vreo diferență. Nu era partea laterală în care Min îi trăsese un pumn – ea era întotdeauna blândă cu partea aceea, chiar dacă nu întotdeauna cu restul trupului lui –, însă el crezuse că reușise să-și ascundă durerea în fața ei. Nu avea rost să îi dea mai multe motive de îngrijorare. Îngrijorarea din ochii ei, și din capul ei, trebuie să fi fost în privința Cadsuanei. Sau a celorlalți.

Conacul și toate anexele sale erau îngrămădite acum. Păruse inevitabil că, mai devreme sau mai târziu, cineva avea

să încerce să se folosească de Străjerii lăsaţi în Cairhien; ale lor Aes Sedai nu trâmbiţaseră că ar fi plecat să îl găsească pe Dragonul Renăscut, dar nici nu fuseseră deosebit de secretoase. Chiar şi aşa, el nu îi anticipase pe cei care sosiră împreună cu ei. Davram Bashere, cu o sută de oşteni saldaeani din cavaleria uşoară, care descălecă în ploaia torenţială mânată de vânt, bombănind despre şeile distruse. Mai bine de şase Asha'mani care, dintr-un oarecare motiv, nu îşi puseseră scut ca să se ferească de ploaia torenţială. Deşi aceştia îl însoţeau pe Bashere, era ca şi cum ar fi sosit două grupuri, întotdeauna păstrând o mică distanţă între ele. Precauţia atârna greu în aer. Iar unul dintre Asha'mani era Logain Ablar. Logain! Un Asha'man care purta pe guler Sabia şi Dragonul! Atât Bashere, cât şi Logain voiau să vorbească cu el, dar nu în faţa tuturor şi, pare-se, mai ales nu unul în prezenţa celuilalt. Neaşteptat sau nu însă, aceştia nu erau cei mai surprinzători musafiri. El ar fi crezut că cele opt Aes Sedai trebuiau să fi fost prietene ale Cadsuanei; cu toate acestea, el ar fi putut pune rămăşag că ea fusese la fel de surprinsă ca el să le vadă pe majoritatea dintre ele. Şi mai ciudat încă, toate în afară de una păreau să fie cu Asha'manii! Nu erau prizoniere şi cu siguranţă nu erau străji, însă Logain şovăise să dea explicaţii de faţă cu Bashere, iar Bashere şovăise să îi ofere lui Logain ocazia de a vorbi primul cu Rand între patru ochi. În acel moment, toţi se uscau şi se instalau în odăile lor, lăsându-l să încerce să îşi pună gândurile în ordine. În măsura în care putea face asta cu Min prin preajmă. Ce *ar* fi făcut Cadsuane? Ei bine, el încercase să îi ceară sfatul. Însă amândoi fuseseră depăşiţi de evenimente. Decizia fusese luată, indiferent ce credea Cadsuane. Fulgerul lumină din nou ferestrele. Cadsuanei părea să-i placă fulgerele. Nu ştiai niciodată unde aveau să lovească.

„Alivia îi va face felul, bombăni Lews Therin. Are să ne ajute să murim; are s-o înlăture pe Cadsuane pentru noi, dacă îi vei porunci."

„Nu vreau s-o omor, Rand îi transmise prin gând mortului. Nu-mi pot permite ca ea să moară." Lews Therin știa asta la fel de bine ca el, însă bărbatul tot mormăia în barbă. De la evenimentele din Shadar Logoth, el părea a fi o idee mai puțin nebun, uneori. Sau poate că Rand era nițel mai mult. La urma urmei, se obișnuise să poarte în cap discuții cu un bărbat mort în fiecare zi, iar acesta nu era un lucru prea sănătos.

– Trebuie să faci *ceva*, bombăni Min, încrucișându-și brațele peste piept. Aura lui Logain grăiește încă despre glorie, strălucind mai tare ca niciodată. Poate că încă mai crede că este adevăratul Dragon Renăscut. Am văzut ceva... întunecat... în viziunile despre Seniorul Davram. Dacă se va întoarce împotriva ta sau va muri... L-am auzit pe unul dintre soldați spunând că Seniorul Dobraine ar putea muri. Pierderea și a unuia dintre ei ar fi o lovitură. Dacă i-ai pierde pe toți trei, s-ar putea să ai nevoie de un an ca să-ți revii.

– Dacă ai avut aceste viziuni, atunci s-ar putea adeveri. Trebuie să fac ceea ce voi putea, Min, nu să-mi fac griji pentru ce nu pot face.

Ea îi aruncă una dintre acele priviri pe care le aveau femeile, ca și când el încerca să înceapă o ceartă.

O scrijelitură pe ușă îl făcu pe el să își întoarcă privirea, iar pe Min să își schimbe poziția. El bănuia că ea își scosese pe furiș cuțitul din mânecă și îl ținea ascuns la spate. Femeia ținea mai multe cuțite ascunse la ea decât Thom Merrilin. Sau Mat. Culorile se roteau în capul lui, aproape conturându-se în... Ce? Un bărbat pe capra unei căruțe? Nu era chipul care îi apărea uneori în gânduri și imaginea dispăru într-o clipită, fără nicio urmă din amețeala care însoțea acel chip.

– Intră! strigă el, ridicându-se în picioare.

Elza își răsfiră poalele de un verde-închis, făcând o reverență elegantă atunci când intră. Ochii îi străluceau. O femeie cu o înfățișare plăcută și plină de sine ca o pisică, ea abia păru

să o vadă pe Min. Dintre toate surorile care îi juraseră credinţă lui, Elza era cea mai zeloasă. Singura zeloasă, de fapt. Celelalte aveau motivele lor pentru a jura credinţă, explicaţiile lor. Desigur, Verin şi surorile care veniseră să-l caute la Fântânile din Dumai nu avuseseră nicio şansă în faţa unui *ta'veren*. În ciuda calmului său exterior, Elza părea mistuită pe dinăuntru de dorinţa de a-l vedea ajungând Tarmon Gai'don.

– Mi-ai spus să te anunţ când va veni Ogierul, zise ea, fără să-şi ia ochii de la el.

– Loial! exclamă veselă Min, vârându-şi cuţitul la locul în mânecă atunci când trecu repede pe lângă Elza, care clipi când văzu tăişul. L-aş fi putut ucide pe Rand dacă ţi-ar fi îngăduit să mergi în odaia ta înainte să te văd!

Legătura spunea că ea nu vorbea serios. Nu tocmai.

– Îţi mulţumesc, îi spuse Rand Elzei, ascultând sunetele de veselie ce răzbăteau din salon, zâmbetul cristalin al lui Min şi râsul de Ogier ca un duduit al lui Loial.

Tunetul bubui pe cer.

Poate că dorinţa surorii Aes Sedai cuprindea şi să ştie ce îi spuse el lui Loial, deoarece ea îşi subţie buzele şi şovăi, înainte să facă o altă reverenţă şi să iasă din dormitor. O pauză scurtă în sunetele de veselie anunţă trecerea ei prin salon, iar reluarea lor, plecarea ei. Abia atunci el îmbrăţişă Puterea. Încerca să nu lase niciodată pe nimeni să îl vadă făcând asta.

Focul îl inundă, mai fierbinte decât soarele şi atât de rece, încât şi cel mai mare viscol ar fi părut o nimica toată; totul era o volbură de furie care întrecea furtuna de afară, ameninţând să îl ia cu ea într-un moment de neatenţie. Faptul că îmbrăţişase *saidinul* era ca o luptă pentru supravieţuire. Dintr-odată, verdele cornişelor deveni mai verde, negrul hainei lui mai negru şi auriul broderiilor mai auriu. Vedea porii stâlpilor patului sculptaţi cu lujeri, vedea urmele slabe lăsate de şmirghelul meşteşugarului, făcute cu ani în urmă.

Saidinul îl făcea să se simtă ca şi cum fusese pe jumătate orb şi amorţit fără el. Aceasta era doar o parte din ce simţea.

„Curat, şopti Lews Therin. Nepătat şi curat din nou."

Aşa şi era. Nebunia care însemnase jumătatea masculină a Puterii de la Frângerea Lumii încoace dispăruse. Cu toate acestea, asta nu opri senzaţia de greaţă pe care începea să o simtă Rand, dorinţa arzătoare de a se îndoi şi de a-şi goli maţele pe pardoseală. Odaia păru că se învârte cu el o clipă şi fu nevoit să se sprijine cu mâna de cel mai apropiat stâlp al patului ca să îşi ţină echilibrul. Nu ştia de ce mai simţea acea greaţă, odată ce pângărirea dispăruse. Nici Lews Therin nu ştia, sau nu voia să îi spună. Greaţa era motivul pentru care el nu putea să lase pe cineva să îl vadă atunci când îmbrăţişa *saidinul*. Poate că Elza ardea de dorinţă să îl vadă ajungând Ultima Bătălie, dar mult prea mulţi voiau să îl vadă prăbuşindu-se şi nu toţi erau Iscoade ale Celui Întunecat.

În acel moment de slăbiciune, bărbatul mort dădu să îmbrăţişeze *saidinul*. Rand îl simţea cum se agaţă de el cu lăcomie. Era mai greu de cum fusese înainte să îl înlăture? Într-un fel, Lews Therin părea să fie o parte mai solidă din el de la Shadar Logoth încoace. Nu avea importanţă. Nu mai avea mult până când avea să moară. Însă, până atunci, trebuia să reziste. Trăgând adânc aer în piept, el ignoră acea senzaţie surdă de greaţă din stomac şi intră cu paşi hotărâţi în salon, însoţit de bubuitul tunetului.

Min stătea în mijlocul încăperii ţinând o mână a lui Loial într-ale ei şi îi zâmbea. Avea nevoie de ambele mâini ca să ţină una a lui Loial, dar nici aşa nu reuşea să i-o acopere. El mai avea o jumătate de metru ca să atingă tavanul cu creştetul capului. Ogierul îmbrăcase o haină curată din lână bleumarin, al cărei tiv atârna peste pantalonii bufanţi ce îi ajungeau până la genunchi, precum cizmele. Era pentru prima oară când buzunarele nu îi erau pline cu formele dreptunghiulare

ale cărților. Ochii de mărimea ceștilor de ceai i se luminară când îl văzură pe Rand, iar zâmbetul larg de pe buze îi împărțea fața în două. Urechile păroase ce îi ieșeau prin părul zbârlit îi tremurau de încântare.

– Seniorul Algarin i-a dat Ogierului odăile pentru oaspeți, Rand, zise el cu o voce bubuitoare ca o tobă. Îți vine a crede? Sunt șase în total! N-au mai fost folosite de ceva vreme, firește, dar sunt aerisite în fiecare săptămână, așa că nu s-a pus mucegaiul, iar așternuturile de pat sunt din pânză de bună calitate. Am crezut că m-oi întoarce ca să mă îngrămădesc într-un pat de om. Hm. N-o să zăbovim prea mult aici, nu-i așa? Urechile lui lungi se pleoșcăiră puțin, apoi începură să zvâcnească neliniștite. Nu cred c-ar trebui. Adică, m-aș putea obișnui cu un pat adevărat, iar asta nu se cade dacă voi sta cu tine. Vreau să spun... Ei bine, știi tu ce vreau să spun.

– Știu, zise Rand cu blândețe.

Ar fi putut râde de stupoarea Ogierului. Ar fi trebuit să râdă. Râsul părea să îl evite în ultima vreme. Țesând o plasă din fire împotriva ascultatului în jurul odăii, el o înnodă astfel încât să poată elibera *saidinul*. Ultima senzație de greață începu să dispară imediat. De obicei, cu puțin efort, el își putea controla greața, dar nu avea rost să facă asta atunci când nu era nevoit.

– Ți s-a udat vreuna dintre cărți?

Prima grijă a lui Loial la sosire fusese să își verifice cărțile.

Brusc, el își dădu seama că se gândise la ceea ce făcuse în timp ce țesuse plasa. Asta ar fi spus Lews Therin. Lucrul acesta se întâmpla prea des, frazele răstălmăcite ale bărbatului mort zăbovindu-i în minte, amintirile celuilalt bărbat amestecându-se cu ale lui. El era Rand al'Thor, nu Lews Therin Telamon. El țesuse un scut și legase împletitura, nu țesuse o plasă și o înnodase. Însă una îi venea în gând cu aceeași ușurință precum cealaltă.

– Mi s-au udat *Eseurile* lui Willim din Maneches, zise Loial, dezgustat, frecându-şi buza de sus cu un deget gros ca un cârnat.

Fusese neglijent când se bărbierise, sau îi mijea mustaţa pe sub nasul mare?

– Se poate să se fi pătat paginile. N-ar fi trebuit să fiu atât de neglijent. Nu cu o carte. Şi carneţelul mi s-a udat niţel. Dar cerneala nu s-a scurs. Scrisul poate fi citit, dar ar trebui să fac o cutie ca să protejez... O încruntare se furişă încet pe faţa lui, aducându-i capetele sprâncenelor lungi până pe obraji. Pari istovi, Rand. Pare istovit, Min.

– A făcut prea multe, dar acum se odihneşte, zise Min în apărarea ei, iar Rand chiar zâmbi. Puţin. Min avea să îl apere întotdeauna, chiar şi în faţa prietenilor lui. Te *vei* odihni, păstorule, adăugă ea, dând drumul mâinii Ogierului şi proptindu-şi pumnii în şolduri. Stai jos şi odihneşte-te. Oh, şezi şi tu, Loial. O să-mi înţepenească grumazul dacă mă mai uit mult în sus la voi.

Loial chicoti, un muget ca de taur care îi ieşi din gâtlej, în vreme ce cerceta din priviri şovăitor unul dintre scaunele cu spătar drept. În comparaţie cu el, acesta părea a fi un scaun pentru copii.

– Păstor. Nici nu ştii cât de mult mă bucur că te aud spunându-i „păstor", Min. El se aşeză cu grijă. Scaunul sculptat simplu trosni sub greutatea lui, iar genunchii îi stăteau ridicaţi în faţă. Iertare, Rand, dar este amuzant şi, în ultimele luni, nu prea am avut motive să râd.

Scaunul rezista. Aruncând o privire spre coridor, el adăugă, puţin prea tare:

– Karldin nu prea are simţul umorului.

– Poţi vorbi liniştit, îi spuse Rand. Suntem în siguranţă în spatele unui... scut.

El fu cât pe ce să spună „pavăză", ceea ce nu era acelaşi lucru. Numai că ştia că era.

El era prea istovit ca să şadă, tot aşa cum era prea obosit ca să poată adormi uşor în majoritatea nopţilor – îl dureau oasele de atâta oboseală –, aşa că se duse să stea în faţa şemineului. Rafalele de vânt care măturau gura hornului făceau flăcările să danseze pe buşteni şi, uneori, trimiteau un nor de fum în odaie. El auzea ploaia răpăind în ferestre, însă tunetul părea să se fi îndepărtat. Poate că furtuna avea să înceteze. Împreunându-şi mâinile la spate, se întoarse de la foc.

– Ce-au spus Fruntaşii, Loial?

În loc să răspundă imediat, Loial se uită la Min ca şi când ar fi căutat încurajare sau sprijin. Cocoţată pe marginea unui fotoliu albastru, cu genunchii încrucişaţi, ea îi zâmbi Ogierului şi încuviinţă din cap, iar el oftă îndelung, asemenea vântului care sufla printr-o peşteră adâncă.

– Karldin şi cu mine am vizitat fiecare *stedding*, Rand. Pe toate în afară de *Steddingul* Shangtai, firește. Nu m-am putut duce acolo, dar am lăsat un mesaj oriunde am mers, iar Daiting nu e departe de Shangtai. Cineva îl va duce acolo. Marea Adunare se întruneşte în Shangtai, iar asta va atrage mulţimile. Aceasta este pentru prima oară în o mie de ani când este convocată Marea Adunare, de când voi, oamenii, aţi luptat în Războiul de o Sută de Ani, şi era rândul *Steddingului* Shangtai. Probabil că au în gând ceva foarte important, dar nimeni nu vrea să-mi spună de ce a fost convocată. Nu îţi spun despre nicio Adunare până când nu ai barbă, bombăni el, pipăindu-şi fâşia îngustă de ţepi de pe bărbia lată.

Se părea că avea de gând să remedieze această lipsă, deşi nu era sigur că putea. Loial avea peste nouăzeci de ani acum, dar, pentru un Ogier, era doar un băiat.

– Fruntaşii? întrebă Rand, răbdător.

Trebuia să fii răbdător cu Loial, cu oricare dintre Ogieri. Ei nu vedeau timpul aşa cum îl vedeau oamenii – care dintre oameni s-ar gândi cui îi era *rândul* după o mie de ani? –, iar

Loial avea tendința să tărăgăneze, dacă avea ocazia. Să tărăgăneze mult.

Urechile lui Loial tresăriră, iar el îi aruncă din nou o privire lui Min, primind în schimb un alt zâmbet încurajator.

– Ei bine, după cum spuneam, am vizitat toate *steddingurile*, în afară de Shangtai. Karldin n-a vrut să intre acolo. A preferat să doarmă în fiecare noapte prin tufișuri decât fie izolat de Izvor măcar un minut.

Rand nu zise nimic, dar Loial își ridică mâinile de pe genunchi, cu palmele în sus.

– O s-ajung și la subiect, Rand. Zău. Am făcut tot ce mi-a stat în putință, dar nu știu dacă a fost de-ajuns. Cei din *steddingul* din Ținuturile de Hotar mi-au spus să mă întorc acasă și să las lucrurile în seama celor mai vârstnici și mai înțelepți. La fel mi-au spus și cei din Shadoon și Mardoon din munții de pe Coasta Umbrelor. Celălalt *stedding* a fost de acord să apere Căile de Taină. Nu cred că ei se gândesc cu adevărat la vreo primejdie, dar au fost de acord, așa că știi că le vor apăra. Și sunt convins că unii vor duce mesajul în Shangtai. Fruntașilor din Shangtai nu le-a plăcut niciodată să aibă o Cale de Taină chiar lângă *stedding*. Cred că l-am auzit pe Fruntașul Haman zicând de nenumărate ori că e un lucru periculos. Știu că vor fi de acord să o păzească.

Rand dădu încet din cap. Ogierii nu mințeau niciodată, iar acei câțiva care încercau erau atât de nepricepuți, încât arareori încercau să mintă și a doua oară. Cuvântul unui Ogier era luat la fel de în serios ca jurământul de credință al oricui altcuiva. Căile de Taină urmau să fie păzite cu multe străduanii. În afară de cele din Ținuturile de Hotar și din munții aflați la sud de Amadicia și Tarabon. Un om putea călători din poartă în poartă de la Osia Lumii și până la Oceanul Aryth, din Ținuturile de Hotar și până la Marea Furtunilor, toate aflându-se într-o lume ciudată cumva în afara timpului, sau

poate paralelă cu el. Două zile de mers prin Căi, puteai străbate o sută de mile, sau cinci sute, în funcție de ce drum alegeai. Și dacă erai dispus să te pui în primejdie. Îți puteai pierde viața foarte ușor pe Căi, sau mai rău. Căile deveniseră de mult întunecate și stricate. Trolocilor însă nu le păsa de asta, cel puțin nu atunci când erau conduși de Myrddraali. Trolocii voiau doar să ucidă, mai ales atunci când erau conduși de Myrddraali. Nouă Căi de Taină aveau să rămână nepăzite, existând pericolul ca oricare dintre ele să se deschidă și să se reverse prin ea zeci de mii de Troloci. Putea fi o sarcină imposibilă să le păzească în vreun fel fără ajutorul *steddingului*. Mulți oameni nu credeau că Ogierii existau și puțini dintre cei care credeau nu voiau să se amestece fără a le fi îngăduit. Poate Asha'manii, dacă el avea suficienți în care să se încreadă.

Brusc, el își dădu seama că nu era singurul care se simțea istovit. Loial părea rupt de oboseală și slăbit. Haina îi era șifonată și stătea lăbărțată pe el. Pentru un Ogier, era periculos să zăbovească prea mult în afara *steddingului*, iar Loial plecase de acasă de mai bine de cinci ani. Poate că acele vizite scurte din ultimele luni nu fuseseră îndeajuns pentru el.

– Poate ar trebui să te întorci acasă, Loial. *Steddingul* Shangtai e doar la câteva zile depărtare de-aici.

Scaunul lui Loial scârțâi amenințător atunci când el se îndreptă brusc. Și urechile îi stăteau drepte, semn de îngrijorare.

– Mama mea va fi acolo, Rand. Este o Vorbitoare neîntrecută. Nu lipsește niciodată de la nicio Mare Adunare.

– N-are cum să bată deja atâta drum din Ținutul celor Două Râuri, îi spuse Rand.

Mama lui Loial era, pare-se, și o drumeață neîntrecută; cu toate astea, existau limite, chiar și pentru Ogieri.

– N-o cunoști pe mama mea, bombăni Loial, ca un bubuit întunecat. O va avea și pe Erith în urma ei.

Min se aplecă spre Ogier, având o strălucire periculoasă în ochi.

– Din felul în care vorbeşti despre Erith, ştiu că vrei să te însori cu ea, şi-atunci de ce fugi mereu de ea?

Rand privea cu atenţie de lângă şemineu. Căsătorie. Aviendha presupunea că el avea să se însoare cu ea, la fel şi Elayne, şi Min, după obiceiul Aielilor. Şi Elayne părea să gândească asta, oricât de ciudat părea. Asta credea el. Oare Min ce gândea? Ea nu îşi exprimase niciodată gândurile. Nu ar fi trebuit să le îngăduie niciodată să îl lege. Legătura avea să le aducă multă suferinţă atunci când el urma să moară.

Urechile lui Loial fremătau a precauţie acum. Urechile alea erau un alt motiv pentru care Ogierii erau mincinoşi nepricepuţi. El făcea gesturi împăciuitoare ca şi cum Min ar fi fost cea mai impunătoare dintre ei.

– Păi, vreau, Min. Fireşte că vreau. Erith este frumoasă şi foarte isteaţă. Nu ţi-am spus niciodată cu câtă atenţie m-a ascultat când i-am explicat despre...? Fireşte că ţi-am spus. Le spun tuturor celor pe care îi întâlnesc. Chiar vreau să mă însor cu ea. Dar nu încă. Nu e ca la voi, oamenii, Min. Tu faci tot ce-ţi cere Rand. Erith se aşteaptă ca eu să mă statornicesc şi să rămân acasă. Nevestele nu îşi lasă soţii să plece undeva sau să facă ceva dacă asta înseamnă să părăsească *steddingul* mai mult de câteva zile. Eu am de terminat o carte. Cum aş putea face asta dacă nu văd tot ce înfăptuieşte Rand? Sunt convins că a înfăptuit tot felul de lucruri de când am plecat eu din Cairhien şi ştiu că n-am cum să reuşesc niciodată să aştern totul pe hârtie. Erith, pur şi simplu, n-ar înţelege. Min? Min, eşti supărată pe mine?

– Ce te face să crezi că sunt supărată? zise ea cu răceală în glas.

Loial oftă îndelung şi atât de uşurat, încât Rand mai că tresări. Lumină, Ogierul chiar credea că vorbise serios când

îi spusese că nu era supărată! Rand ştia că bâjbâia prin întuneric atunci când venea vorba de femei, chiar şi de Min – poate mai ales de Min –, însă Loial ar fi făcut bine să înveţe mai multe decât ştia înainte să se însoare cu Erith. Altminteri, ea avea să îl jupoaie ca pe o capră bolnavă. Era mai bine să-l scoată din odaie înainte ca Min să facă treaba asta în locul lui Erith. Rand îşi drese glasul.

– Mai cugetă la asta la noapte, Loial, zise el. Poate îţi vei schimba părerea până dimineaţă.

O parte din el nădăjduia că Loial urma să o facă. Ogierul era plecat de-acasă de prea multă vreme. O altă parte din el, însă... Loial putea să-i fie de folos, dacă ceea ce îi spusese Alivia despre Seanchani era adevărat. Uneori, se simţea dezgustat de el însuşi.

– Oricum, trebuie să vorbesc cu Bashere acum. Şi cu Logain.

El îşi strânse buzele după ce rosti acest nume. De ce *purta* Logain haina neagră de Asha'man?

Loial nu se ridică în picioare. Expresia de pe faţa lui deveni mai tulburată, urechile i se lăsară pe spate şi sprâncenele îi căzură pe obraji.

– Rand, trebuie să-ţi spun ceva despre surorile Aes Sedai care au venit cu noi.

Fulgerele începură să strălucească din nou dincolo de ferestre când el continuă, iar un tunet bubui pe cer mai tare ca oricând. În cazul unor furtuni, acalmia nu însemna decât că avea să fie şi mai rău.

„Ţi-am spus să le omori pe toate când ai avut ocazia, râse Lews Therin. Ţi-am spus."

– Eşti sigură că au fost legaţi, Samitsu? întrebă Cadsuane pe un ton ferm şi suficient de tare ca să se facă auzită, căci tunetul bubuia deasupra acoperişului conacului.

Tunetele şi fulgerele se potriveau cu starea ei. Ei i-ar fi plăcut să mârâie. Fu nevoită să apeleze la o mare măsură

din pregătirea şi experienţa ei ca să stea calmă şi să soarbă din ceaiul de ghimbir fierbinte. Nu se mai lăsase de multă vreme copleşită de emoţii, dar îi venea să muşte din ceva. Sau din cineva.

Samitsu ţinea şi ea în mână o ceaşcă din porţelan, dar îi mai rămăsese doar o înghiţitură. Ignorase invitaţia Cadsuanei de a lua loc. Sora mai zveltă îşi întoarse privirea de la flăcările care ardeau în şemineul din stânga, iar clopoţeii din părul ei negru zornăiră când ea îşi scutură capul. Nu se obosise să îşi usuce părul cum trebuia, iar acesta îi atârna ud şi greu pe spate. În ochii ei căprui se citea neliniştea.

– Nu e o întrebare pe care să i-o pot adresa unei surori, nu-i aşa, Cadsuane, iar ele cu siguranţă nu mi-au spus. Cine ar face-o? La început, m-am gândit că poate au procedat la fel ca Merise şi Corele. Şi biata Daigian.

O umbră de compătimire trecu pe faţa ei. Cunoştea prea bine durerea care o măcina pe Daigian din cauza pierderii suferite. Orice soră care avea primul Străjer ştia asta prea bine.

– Dar este limpede că Toveine şi Gabrelle sunt amândouă cu Logain. Cred că Gabrelle împarte aşternuturile cu el. Dacă s-a făcut o legătură, atunci bărbaţii sunt cei care au făcut-o.

– Întorsătură, bombăni Cadsuane în ceai.

Se spunea că întorsătura era o treabă cinstită, însă ea nu crezuse niciodată într-o luptă cinstită. Ori luptai, ori nu luptai, şi nu era niciodată un joc. Corectitudinea era pentru oamenii care se ţineau deoparte, care doar vorbeau în vreme ce alţii îşi vărsau sângele. Din nefericire, ea nu putea face mare lucru decât să încerce să găsească o cale prin care să echilibreze evenimentele. Echilibrul nu era acelaşi lucru cu corectitudinea. Ce talmeş-balmeş devenise totul!

– Mă bucur că mi-ai oferit măcar un mic avertisment înainte să le confrunt pe Toveine şi pe celelalte, dar vreau ca tu să te întorci în Cairhien mâine, la prima oră a dimineţii.

– N-am putut face nimic, Cadsuane, zise Samitsu cu amărăciune. Jumătate din oamenii cărora le-am dat o poruncă începuseră să o întrebe pe Sashalle ca să se convingă că era bine, iar ceilalţi mi-au spus în faţă că ea dăduse altă poruncă. Seniorul Bashere a convins-o să îi dezlege pe Străjeri – nici nu ştiu cum a aflat de ei –, iar ea a convins-o pe Sorilea, aşa că n-am avut cum să le împiedic. Sorilea se purta ca şi cum tocmai abdicasem! Ea nu pricepe şi a lăsat să se înţeleagă limpede că mă crede o proastă. N-are rost să mă mai întorc acolo, decât dacă te aştepţi să-i car mănuşile Sashallei.

– Mă aştept să o supraveghezi, Samitsu. Nimic mai mult. Vreau să ştiu ce face una dintre acele surori Iscoade ale Celui Întunecat atunci când nici eu, nici Înţeleptele nu suntem atente şi când nu ţinem o nuia în mână. Întotdeauna ai fost o bună observatoare.

Răbdarea nu fusese întotdeauna cea mai puternică trăsătură a ei, dar, uneori, în cazul lui Samitsu era necesară. Galbena *era* o bună observatoare şi inteligentă şi cu o voinţă puternică de cele mai multe ori, ca să nu mai pomenim că era cea mai pricepută la Tămăduire – cel puţin până la apariţia lui Damer Flinn –, însă putea avea cele mai surprinzătoare crize de lipsă de încredere în ea. Nuiaua nu dădea niciodată roade în cazul lui Samitsu, dar o bătaie uşoară pe umăr, da, şi era ridicol să nu foloseşti ceea ce funcţiona. În vreme ce Cadsuane îi reamintea cât de inteligentă era, cât de pricepută în Tămăduire – acest lucru era întotdeauna necesar în cazul lui Samitsu; putea da în depresie dacă eşua să Tămăduiască un mort –, cât de deşteaptă, sora arafellină începea să îşi recapete liniştea şi încrederea în sine.

– Poţi fi sigură că Sashalle nu îşi va schimba ciorapii fără ca eu să nu ştiu, zise ea pe un ton vioi. Adevărul fie spus, Cadsuane nu se aştepta la mai mult. Dar dacă nu te superi că te întreb, revenindu-i încrederea în sine, tonul lui Samitsu deveni puţin mai curtenitor; nu era sperioasă decât atunci

când îi scădea încrederea în sine, de ce te afli aici, la capătul ţinutului Tear? Ce-are de gând să facă tânărul al'Thor? Sau, mai bine zis, ce ai de gând să-l pui să facă?

– Are de gând să facă ceva foarte periculos, răspunse Cadsuane.

Fulgerul străluci dincolo de ferestre, ca nişte furci argintii şi ascuţite pe un cer aproape la fel de negru ca noaptea. Ea ştia exact ce avea el de gând să facă. Doar că nu ştia dacă să-l împiedice sau nu.

– Asta trebuie să înceteze! tună Rand, urmat de bubuiturile din cer.

El renunţase la haină înainte de această întrevedere şi îşi suflecase mânecile cămăşii, lăsând la vedere Dragonii stacojiu cu auriu încolăciţi în jurul antebraţelor lui, ale căror capete aurite se odihneau pe dosul mâinilor lui. Voia ca bărbatul din faţa lui să îşi reamintească cu fiecare privire că stătea în faţa Dragonului Renăscut. Îşi ţinea pumnii încleştaţi ca să-l împiedice să nu cedeze în faţa imboldurilor lui Lews Therin şi să îl strângă de gât pe afurisitul de Logain Ablar.

– N-am nevoie de un război cu Turnul Alb, iar afurisiţii tăi de Asha'mani nu mă vor băga într-un afurisit de război cu Turnul Alb! Ai priceput?

Logain, ale cărui mâini se odihneau pe mânerul lung al sabiei, nu se clinti. Era un bărbat masiv, chiar dacă mai mic decât Rand, cu o privire fixă care nu trăda niciun semn că ar fi fost dojenit sau tras la răspundere. Sabia argintie şi Dragonul roşu cu auriu străluceau puternic în lumina lămpilor pe gulerul înalt al hainei lui negre, care şi aceasta părea proaspăt călcată.

– Adică, zici să le dăm drumul? întrebă el pe un ton calm. Oare surorile Aes Sedai le vor da drumul acelora dintre ai noştri pe care i-au luat?

– Nu! răspunse Rand din scurt şi cu amărăciune. Ce-a fost făcut nu poate fi desfăcut.

Merise fusese atât de uluită când el îi ceruse să îl elibereze pe Narishma, încât ai fi crezut că el îi cerea să abandoneze un cățeluș pe marginea drumului. El bănuia că Flinn avea să se agațe atât de tare de Corele ca ea de el; el era aproape convins că între cei doi exista acum ceva mai mult decât o legătură. Ei bine, dacă o Aes Sedai putea lega un bărbat care conducea, cine zicea că unei femei frumoase nu îi putea cădea cu tronc un bărbat bătrân și șchiop?

– Îți dai seama ce haos ai creat, nu-i așa? După cum stau lucrurile, singurul bărbat care poate conduce pe care Elaida îl vrea în viață sunt eu și asta doar până când Ultima Bătălie va lua sfârșit. Odată ce va afla despre asta, ea va fi de două ori mai hotărâtă să vă vadă morți pe toți, indiferent prin ce cale. Nu știu cum vor reacționa celelalte, dar Egwene a fost întotdeauna o negociatoare iscusită. S-ar putea să fiu nevoit să numesc Asha'mani pe care Aes Sedai să îi lege până când ele vor avea la fel de mulți câți aveți voi. Asta dacă nu cumva ele vor hotărî, pur și simplu, că trebuie să muriți cu toții de îndată ce vor face toate aranjamentele. Fapta e consumată, dar nu mai poate fi repetată!

Logain se încorda câte puțin cu fiecare cuvânt rostit, însă nu își luă privirea de la Rand. Era limpede ca bună ziua că el îi ignora pe toți ceilalți din salon. Min nu dorise să ia parte la acea întâlnire și se dusese să citească; pe Rand nu îl atrăgeau cărțile lui Herid Fel, dar ea le găsea fascinante. Însă el insistase ca Loial să rămână, iar Ogierul se prefăcea că privea flăcările din șemineu. În afară de momentele când arunca o privire spre ușă, iar urechile păroase i se mișcau, ca și când s-ar fi întrebat dacă putea să se strecoare afară neobservat, acoperit de zgomotul furtunii. Pe lângă Ogier, Davram Bashere părea încă și mai scund decât era. Era un bărbat cu părul cărunt și ochi negri și migdalați, cu un nas ca un cioc și o mustață deasă ce îi încadra gura. Și el avea sabia la cingătoare, însă tăișul acesteia era mai scurt decât al lui Logain, și

era curbat. Bashere își petrecea timpul mai mult uitându-se în vinul din cupa pe care o ținea în mână decât la orice altceva, dar de fiecare dată când își ațintea privirea la Logain, el își trecea inconștient degetul mare peste mânerul sabiei. Lui Rand i se păru un gest inconștient.

– Taim a dat poruncă, zise Logain, simțindu-se inconfortabil să dea explicații în fața altora.

Fulgerul care străluci brusc aproape de conac îi aruncă fața într-o umbră sângerie pentru o clipă, ce semăna cu o mască sumbră a întunericului.

– Am presupus că a venit de la tine. El își mișcă ochii ușor în direcția lui Bashere și strânse din buze. Taim face multe alte lucruri despre care oamenii cred că sunt din porunca ta, continuă el șovăind, dar are propriile planuri. Flinn, Narishma și Manfor se află pe lista dezertorilor, la fel și ceilalți Asha'mani care te însoțesc. Are un cerc de douăzeci sau treizeci de Asha'mani pe care îi ține aproape de el și pe care îi antrenează în particular. Fiecare bărbat care poartă Dragonul face parte din grupul acela, în afară de mine, și, dacă ar fi îndrăznit, el mi l-ar fi luat. Indiferent ce ai făcut, a sosit vremea să îți întorci ochii spre Turnul Negru, înainte ca Taim să îl dezbine mai rău decât este Turnul Alb. Dacă va reuși să facă asta, vei descoperi că cea mai mare parte dintre Asha'mani îi sunt credincioși lui, nu ție. Pe el îl cunosc. Pe tine nici nu te-au văzut.

Iritat, Rand își lăsă mânecile jos și se prăbuși pe un scaun. Pe Logain nu îl interesa ce făcuse el. Bărbatul știa că *saidinul* era curat, însă nu putea crede că Rand sau oricare alt bărbat înfăptuise această curățire. Oare credea că Creatorul se hotărâse să își întindă mâna îndurătoare după trei mii de ani de suferință? Creatorul făcuse lumea, apoi a lăsat omenirea să facă ce vrea din ea, un rai sau un Puț al Osândei. Creatorul făcuse multe lumi, le privise pe fiecare în parte cum înflorește sau moare, apoi făcuse altele și altele. Un grădinar nu plângea pentru fiecare floare care se ofilea.

Pentru o clipă, el crezu că acestea trebuiau să fi fost cugetările lui Lews Therin. Din câte își amintea, el nu cugetase niciodată la Creator sau la altceva. Însă îl putea *simți* pe Lews Therin dând aprobator din cap, ca un om care dădea ascultare altcuiva. Totuși, nu era un lucru la care el ar fi cugetat înainte de Lews Therin. Cât spațiu rămase între ei?

– Taim va trebui să aștepte, zise el, obosit.

Cât timp putea aștepta Taim? Era surprins că nu îl auzea pe Lews Therin îndemnându-l să îl ucidă pe bărbat. Își dorea ca asta să îl fi făcut să se simtă mai ușurat.

– Bashere, ai venit doar ca să te convingi că Logain a ajuns la mine în siguranță sau să și spui că cineva l-a înjunghiat pe Dobraine? Sau ai și tu o sarcină urgentă să-mi dai?

Bashere își arcui o sprânceană când auzi tonul lui Rand și își încleștă fălcile când îi aruncă o privire lui Logain, dar, după o clipă, el pufni atât de zgomotos, încât mustața deasă ar fi trebuit să îi tremure.

– Doi bărbați mi-au cotrobăit prin cort, zise el, punându-și cupa cu vin pe o masă albastră și sculptată de lângă perete. Unul avea un răvaș despre care aș fi putut jura că era scris de mâna mea, asta dacă n-aș fi știut că nu era așa. Era un ordin să ia cu el „anumite lucruri". Loial mi-a spus că indivizii care l-au înjunghiat pe Dobraine aveau un răvaș asemănător, scris, pare-se, de mâna lui Dobraine. Dacă s-ar fi gândit puțin, și un orb și-ar fi dat seama ce urmăreau aceștia. Dobraine și cu mine suntem cei mai potriviți candidați să îți păzim sigiliile. Ai trei, iar tu spui că trei sunt rupte. Poate că Umbra știe unde se află ultimul.

Loial se întorsese de la șemineu câtă vreme vorbise saldaeanul, cu urechile țepene, iar acum izbucni:

– Asta-*i* treabă serioasă, Rand. Dacă cineva rupe toate sigiliile temniței Celui Întunecat, sau poate chiar încă unul sau două, Cel Întunecat va scăpa. Nici măcar tu nu îl poți

înfrunta pe Cel Întunecat! Adică, știu că Profețiile zic că o vei face, dar asta trebuie să fie doar un mod de a vorbi.

Până și Logain părea îngrijorat, cercetându-l din priviri pe Rand ca și cum l-ar fi comparat cu Cel Întunecat.

Rand se lăsă pe spătarul scaunului, având grijă să nu lase să se vadă cât era de istovit. Sigiliile temniței Celui Întunecat, pe de o parte, Taim dezbinându-i pe Asha'mani, pe de altă parte. Cel de-al șaptelea sigiliu era deja rupt? Oare Umbra începea să facă primele mișcări spre Ultima Bătălie?

– Mi-ai spus ceva cândva, Bashere. Dacă vrăjmașii tăi îți oferă două ținte...

– Lovește în a treia, termină cu promptitudine Bashere, iar Rand încuviință din cap.

Oricum, el luase deja o hotărâre. Bubuitul tunetului zgudui ferestrele până când cadranele începură să tremure. Furtuna se înteți.

– Nu mă pot lupta cu Umbra și cu Seanchanii în același timp. Vă trimit pe voi trei să încheiați un armistițiu cu Seanchanii.

Bashere și Logain tăcură, uluiți. Asta până când începură să se certe, încercând să se acopere unul pe celălalt. Loial părea gata să leșine.

Elza se agita în timp ce asculta raportul lui Fearil despre ceea ce se întâmplase de când ea îl lăsase în Cairhien. Nu vocea aspră a bărbatului era cea care o irita. Ura fulgerele și își dorea să fi putut alunga cu un scut fulgere violente care străluceau la ferestre tot așa cum pusese scut în jurul odăii ei împotriva ascultatului. Nimeni nu ar fi considerat ciudată dorința ei de intimitate, din moment ce își petrecuse ultimii douăzeci de ani încercând să convingă pe toată lumea că era măritată cu bărbatul cu părul bălai. În ciuda vocii lor, Fearil părea genul de bărbat cu care s-ar fi măritat o femeie, căci era înalt, zvelt și destul de chipeș. Asprimea ce i se citea pe buze făcea ca fața lui

să pară încă şi mai aspră. Firește, unora li s-ar fi putut părea ciudat că ea nu avusese niciodată mai mult de un Străjer odată, dacă ar fi stat să se gândească la asta. Era greu să găsești un bărbat care să aibă toate calitățile, dar poate că ea ar trebui să înceapă să caute. Fulgerul lumină din nou ferestrele.

– Bine, bine, ajunge, zise ea într-un final. Ai procedat bine, Fearil. Ar fi fost interpretat ca un lucru ciudat dacă ai fi fost singurul care refuza să o găsească pe Aes Sedai a lui.

O senzație de ușurare străbătu legătura. Ea era strictă când venea vorba să-i fie ascultate poruncile și, deși el știa că ea nu îl putea ucide – nu voia să o facă, cel puțin –, ca pedeapsă, îi cerea doar să mascheze legătura astfel încât să nu simtă durerea lui. Asta, şi un scut care să înăbuşe ţipetele lui. Ea ura ţipetele aproape la fel de mult cum ura fulgerele.

– E bine că ești cu mine, continuă ea.

Păcat că sălbaticii Aieli o ţineau în continuare captivă pe Fera, deşi ea trebuia să o întrebe pe Albă de ce jurase credință înainte să poată fi de încredere. Până la călătoria în Cairhien, ea nu știuse că avea ceva de împărtășit cu Fera. Mare păcat că niciuna dintre semenele ei nu era cu ea, însă doar ea fusese trimisă în Cairhien şi nu pusese sub semnul întrebării poruncile pe care le primise, aşa cum nici Fearil nu punea sub semnul întrebării poruncile ei.

– Cred că, în curând, va trebui să moară câţiva oameni.

Asta de îndată ce avea să decidă care anume. Fearil făcu o plecăciune, iar legătura fu străbătută de un val de încântare. Lui îi plăcea să curme vieți.

– Între timp, vei omorî pe oricine îl amenință pe Dragonul Renăscut. Pe oricine.

La urma urmei, ea înțelesese limpede acest lucru câtă vreme fusese şi ea prizoniera sălbaticilor. Dragonul Renăscut trebuia să ajungă Tarmon Gai'don, altminteri cum putea să îl învingă Marele Senior acolo?

CAPITOLUL 25

Când se poartă podoabe

Perrin se plimba nerăbdător de colo colo pe covoarele înflorate ce serveau drept pardoseală a cortului, ridicând din umeri stânjenit în haina din mătase verde-închis pe care arareori o purtase de când Faile pusese să îi fie croită. Ea zicea că broderia complicată din fire de argint se potrivea pe umerii lui, dar cingătoarea lată din piele ce îi ţinea toporul pe o parte, la fel de simple amândouă, nu făcea decât să scoată în evidenţă faptul că el era un prost care pretindea a fi altcineva. Uneori, el îşi îndesa şi mai tare mănuşile pe mâini sau arunca o privire duşmănoasă spre mantia căptuşită cu blană ce zăcea pe spătarul unui scaun, gata să fie pusă pe umeri. De două ori scoase din mânecă o bucată de hârtie şi o despături ca să privească cu atenţie harta schiţată a oraşului Malden în timp ce măsura încăperea. Acolo era ţinută prizonieră Faile.

Jondyn, Get şi Hu îi prinseseră din urmă pe locuitorii care fugeau din Malden, dar singurul lucru util pe care îl

aflaseră era acea hartă şi fusese de-a dreptul o corvoadă să reuşească să oprească pe cineva doar atât cât să se aleagă cu harta. Cei suficient de puternici ca să lupte erau morţi sau purtau veşmântul alb de *gai'shain* pentru Shaido; fugarii erau cei bătrâni şi cei foarte tineri, bolnavii şi ologii. După spusele lui Jondyn, gândul că cineva i-ar fi putut obliga să se întoarcă şi să lupte împotriva clanului Shaido nu îi făcuse decât să grăbească pasul spre miazănoapte, spre Andor şi spre siguranţă. Harta era ca o ghicitoare, cu străzile ei întortocheate, cu fortăreaţa domniţei şi cu cisterna cea mare în colţul dinspre nord-est. Erau multe posibilităţi, lucru care îl chinuia. Acestea deveneau posibilităţi doar dacă găsea o soluţie să rezolve o enigmă şi mai mare care nu apărea pe harta aceea, numărul uriaş de Shaido care înconjurau zidurile oraşului, ca să nu mai pomenească de cele patru sau cinci sute de Înţelepte Shaido care puteau conduce. Aşadar, el vârî harta la loc în mânecă şi continuă să se plimbe de colo colo.

Cortul cu dungi roşii îl irita la fel de mult ca harta, la fel şi piesele de mobilier, scaunele cu margini aurite care se pliau pentru a putea fi depozitate şi masa cu suprafaţa de mozaic care nu se plia, oglinzile în mărime naturală şi lavoarul cu oglindă, până şi cuferele legate cu benzi de alamă ce stăteau înşirate de-a lungul peretelui exterior. Afară abia mijea prima geană de lumină şi toate cele douăsprezece lămpi erau aprinse, oglinzile lor strălucind. În vetrele care alungaseră frigul nopţii mai ardeau câţiva cărbuni. El pusese să i se aducă două tapiserii din mătase ale Failei, prevăzute cu rânduri de păsări şi flori, care fuseseră atârnate de stâlpii din vârful cortului. Îi îngăduise lui Lamgwin să îi taie din barbă şi să îi radă obrajii şi grumazul; se spălase şi se îmbrăcase cu veşminte curate. Poruncise să se facă curat în cort ca şi cum Faile avea să se întoarcă în orice clipă dintr-o plimbare călare. Făcuse toate acestea ca toată lumea să se uite la el şi să vadă

un afurisit de senior, să se uite la el şi să simtă încrederea de sine. Şi toate acestea îi reaminteau că Faile nu ieşise la plimbare călare. Scoţându-şi una din mănuşi, el îşi băgă mâna în buzunar şi pipăi cu degetele şnurul din piele ascuns acolo. Acum erau treizeci şi două de noduri. Nu avea nevoie să i se reamintească asta, dar uneori stătea treaz toată noaptea în patul în care locul Failei era gol, numărând acele noduri. Cumva, acestea creau o legătură cu ea. Oricum, starea de veghe era mai bună decât coşmarurile.

– Dacă nu vei sta jos, vei fi prea obosit ca să călăreşti până în So Habor, chiar şi cu ajutorul lui Neald, zise Berelain, părând amuzată. Doar privindu-te este obositor.

El reuşi să nu se uite urât la ea. Înveşmântată într-o rochie de călărie din mătase bleumarin, cu un colier lat din aur bătut cu piatra-focului în jurul grumazului şi cu coroana îngustă a tărâmului Mayene, ce ţinea un şoim auriu în zbor deasupra sprâncenelor ei, Prima din Mayene şedea pe mantia ei stacojie pe unul dintre scaunele pliante, cu mâinile protejate de nişte mănuşi roşii împreunate în poală. Părea la fel de calmă ca o Aes Sedai şi mirosea a... răbdare. El nu pricepea de ce ea încetase să mai miroasă ca şi cum el ar fi fost un miel dolofan prins în mărăcini gata să fie mâncat de ea, însă el mai că îi era recunoscător. Era bine să aibă pe cineva cu care putea vorbi despre cât de dor îi era de Faile. Ea îl asculta şi mirosea a compătimire.

– Vreau să fiu aici dacă... atunci când Gaul şi Fecioarele vor aduce nişte prizonieri.

Această scăpare îl făcu să se strâmbe la fel de tare ca şovăirea. Era ca şi când s-ar fi îndoit. Mai devreme sau mai târziu, ei aveau să captureze câţiva Shaido, dar se părea că aceasta nu era totuşi o treabă uşoară. Luarea de prizonieri nu era un lucru bun decât dacă aceştia puteau fi duşi altundeva, iar Shaido erau neglijenţi doar în comparaţie cu alţi Aieli. Şi

Sulin fusese răbdătoare atunci când îi explicase acest lucru. Însă lui îi era din ce în ce mai greu să fie răbdător.

– Ce îl reţine pe Arganda? mârâi el.

Ca şi când numele ghealdaninului îl chemase, în cele din urmă, Arganda intră prin clapele cortului, cu faţa împietrită şi ochii adânciţi în orbite. Părea să fi dormit la fel de puţin ca Perrin. Bărbatul scund purta platoşa argintie, dar nu şi coiful. Nu se bărbierise în dimineaţa aceea, şi ţepii cărunţi îi acopereau bărbia. Atârnându-i din mâna înmănuşată, săculeţul de piele umflat zornăi când el îl puse pe masă, lângă alţi doi care se aflau acolo deja.

– Din cufărul din fier al Reginei, zise el pe un ton acru. El spusese puţine cuvinte în ultimele zile care să nu fie acre. Ajung cât să ne acopere partea şi mai mult. A trebuit să sparg lacătul şi să pun trei oameni să păzească cufărul. E o ispită până şi pentru cei mai buni dintre ei cu lacătul spart.

– Bine, bine, zise Perrin, încercând să nu pară prea nerăbdător.

Nu îi păsa dacă Arganda era nevoit să pună o sută de soldaţi să păzească cufărul din fier al reginei lui. Săculeţul lui era cel mai mic dintre cele trei, iar el strânsese toţi galbenii sau arginţii pe care îi găsise. Punându-şi mantia pe umeri, el luă săculeţele şi trecu pe lângă bărbat, ieşind în dimineaţa mohorâtă.

Spre dezgustul lui, tabăra părea să aibă un aer de statornicie, deşi nu acesta fusese planul, însă nu putea face nimic în această privinţă. Mulţi dintre oamenii din Ţinutul celor Două Râuri dormeau acum în corturi, mai degrabă nişte pânze de un maro-spălăcit şi peticite faţă de cele cu dungi roşii cum era al lui, dar suficient de mari ca să încapă în fiecare opt sau zece bărbaţi, cu armele lor neasortate strânse în faţă. Ceilalţi îşi transformaseră adăposturile temporare în nişte colibe solide din crengi de brad împletite. Corturile şi

colibele alcătuiau, în cel mai bun caz, niște șiruri șerpuitoare deloc asemănătoare cu șirurile drepte din taberele ghealdaninilor și mayenerilor, cu toate acestea aduceau puțin cu un sătuc, cu cărărui și alei prin zăpada care era atât de bătătorită, încât se transformase în pământ înghețat. Un cerc îngrijit din pietre înconjura fiecare foc de tabără, unde stăteau grupuri de oameni înfofoliți în mantii și cu glugile pe cap ca să se apere de frig, așteptându-și micul dejun.

Conținutul acelor ceaune negre din fier îl făcuse pe Perrin să se pună în mișcare. Cu atât de mulți oameni care vânau, prada devenea din ce în ce mai puțină, iar celelalte provizii se împuținau și ele. Se duseseră să caute proviziile de ghinde ale veveriților, pe care aveau să le macine ca să înmulțească făina de ovăz și, în acea perioadă târzie a iernii, ghindele pe care le găseau erau vechi și uscate, în cel mai bun caz. Amestecul acru umplea cât de cât burțile, dar trebuia să fii flămând ca să îți alunece pe gât. Majoritatea fețelor pe care le vedea Perrin priveau furioase ceaunele. Ultimele telegi treceau huruind prin deschizătura făcută în cercul de țăruși ce înconjurau tabăra, iar căruțașii cairhienini erau înfofoliți până la urechi și stăteau adunați pe spate pe capre aducând cu niște saci din lână. Tot ce aduceau telegile era strâns în mijlocul taberei. După ce erau golite, acestea o luau pe făgașele lăsate de telegile de dinaintea lor, într-un singur șir care dispărea în pădurea înconjurătoare.

Apariția lui Perrin, urmat îndeaproape de Berelain și Arganda, provocă o oarecare agitație, dar nu în rândul oamenilor flămânzi din Ținutul celor Două Râuri. Oh, câțiva îl salutară cu precauție din cap – unu sau doi neisprăviți făcură chiar o plecăciune! –, însă cei mai mulți încercau să nu se uite la el atunci când Berelain se afla prin preajmă. Niște idioți. Niște idioți fără minte! Cu toate acestea, existau suficienți oameni adunați puțin mai încolo de cortul cu dungi roșii,

înghesuindu-se pe aleile dintre celelalte corturi. Un soldat mayener fără armură şi îmbrăcat într-o haină gri veni în fugă aducându-i lui Berelain iapa albă, făcu o plecăciune şi îi ţinu scăriţa ca să poată încăleca. Annoura stătea deja călare pe o iapă lucioasă la fel de neagră pe cât de albă era cea a lui Berelain. Cu codiţele subţiri şi împletite ce îi atârnau din gluga mantiei, sora Aes Sedai abia părea să o observe pe femeia care trebuia să o sfătuiască. Cu spatele drept, ea privea fix spre corturile joase ale Aielilor, unde nimic nu se clintea în afară de dârele subţiri şi tremurătoare de fum ce se ridicau din coşuri. Chiorul Gallenne, cu coiful şi platoşa lui de culoare roşie şi cu peticul pe un ochi, compensă însă neatenţia surorii tarabonere. De îndată ce Berelain îşi făcu apariţia, lătră un ordin care le făcu pe cele cincizeci de Gărzi Înaripate să ia poziţia de drepţi şi să-şi ţină lăncile cu panglici roşii şi vârfuri din oţel în sus, pe lângă ele. Când ea încălecă, Gallenne dădu un alt ordin care îi făcu să încalece cu atâta uşurinţă de parcă ar fi fost unul.

Arganda îşi îndreptă privirea încruntată spre corturile Aielilor, se încruntă la mayeneri, apoi se duse cu paşi hotărâţi spre locul unde aşteptau tot atât de mulţi lăncieri ghealdanini care purtau armuri lucioase şi coifuri conice şi verzi şi se adresă cu blândeţe unui individ care avea să îi conducă, un bărbat zvelt numit Kireyin, despre care Perrin bănuia că era de viţă nobilă după privirea lui mândră ce i se zărea din spatele barelor de protecţie ale coifului său argintiu. Arganda era suficient de scund ca Kireyin să fie nevoit să se aplece ca să asculte ce avea acesta de zis, iar această necesitate îi împietri şi mai mult faţa bărbatului mai înalt. Unul dintre bărbaţii din spatele lui Kireyin ţinea o hampă pe care era prinsă o flamură roşie ce înfăţişa cele trei Stele Argintii cu şase colţuri ale Ghealdanului în loc de lancea cu panglică verde, iar una dintre Gărzile Înaripate ţinea flamura cu Şoimul Auriu pe fundal albastru a ţinutului Mayene.

Şi Aram se afla acolo, deşi stătea mai într-o parte şi nu era pregătit să călărească. Înveşmântat în mantia lui de culoarea jadului şi cu mânerul sabiei ce i se iţea în spatele umerilor, el se încrunta cu invidie atât la mayeneri, cât şi la ghealdanini. Când îl zări pe Perrin, privirea încruntată a bărbatului deveni posomorâtă, iar el plecă în grabă, amestecându-se printre oamenii din Ţinutul celor Două Râuri care îşi aşteptau micul dejun. Nu se opri să ceară iertare atunci când se lovea de cineva. Aram devenise din ce în ce mai iritat, răstindu-se şi mârâind la toată lumea în afară de Perrin pe măsură ce zilele treceau, iar ei stăteau şi aşteptau. Cu o zi în urmă, el mai că se încăierase cu doi ghealdanini dintr-o cauză pe care niciunul dintre ei nu şi-o putuse aminti exact odată ce fuseseră despărţiţi, în afară de faptul că Aram spusese că ghealdaninii nu aveau pic de respect, iar aceştia spuseseră că el avea o gură spurcată. Acesta era motivul pentru care fostul Pribeag rămânea în tabără în dimineaţa aceea. Cel mai probabil, situaţia avea să fie suficient de delicată în So Habor şi fără ca Aram să işte vreo bătaie atunci când Perrin nu era atent.

– Stai cu ochii pe Aram, zise el încet când Dannil îi aduse calul. Şi fii cu ochii în patru şi la Arganda, adăugă el, îndesând săculeţele în desagi şi strângând bine cataramele.

Contribuţia considerabilă a lui Berelain făcea cât cea a lui şi a lui Arganda laolaltă. Ei bine, ea avea motiv ca să fie generoasă. Oamenii ei erau la fel de flămânzi ca oricare alţii.

– Mi se pare că Arganda pare să fie gata să facă o prostie.

Vrednic se agită puţin şi îşi dădu capul pe spate când Perrin luă hăţurile în mâini, însă armăsarul se linişti repede sub mâna lui fermă şi blândă.

Dannil îşi frecă mustaţa cu un deget înroşit de frig şi se uită pieziş la Arganda, apoi expiră îndelung, respiraţia lui transformându-se în aburi.

– Eu stau cu ochii pe el, Seniore Perrin, bombăni el, smucindu-şi mantia, dar chiar dacă tu zici că eu sunt şeful, de

îndată ce vei pleca, el n-are să dea ascultare niciunui cuvânt ce va ieşi din gura mea.

Din nefericire, era adevărat. Perrin ar fi preferat să îl ia pe Arganda cu el şi să-l lase pe Gallenne acolo, dar niciunul dintre ei nu voise să accepte asta. Ghealdaninul recunoscu faptul că oamenii şi caii aveau să moară de foame în curând dacă nu găseau undeva ceva de-ale gurii şi nutreţ, însă nu voia să mai petreacă o zi departe de regina lui. Într-un fel sau altul, el părea încă şi mai înnebunit decât Perrin sau, poate, doar mai predispus să cedeze. Lăsat în voia lui, Arganda s-ar fi apropiat puţin câte puţin de Shaido în fiecare zi, până când ar fi ajuns chiar sub nasul lor. Perrin era gata să-şi dea viaţa ca să o elibereze pe Faile. Arganda părea doar pregătit să moară.

– Fă orice va fi nevoie ca să-l împiedici să facă vreo prostie, Dannil. După o clipă, el adăugă: Atâta vreme cât nu se va ajunge la lovituri.

La urma urmei, el se putea aştepta doar la atât ca Dannil să îl ţină în frâu pe bărbat. Erau trei ghealdanini pentru fiecare individ din Ţinutul celor Două Râuri, iar Faile nu avea să fie niciodată eliberată dacă ei ajungeau să se omoare între ei. Perrin mai că îşi odihni capul pe flancul Vrednicului. Lumină, era istovit şi nu vedea nicăieri niciun loc în faţa lui!

Un tropot uşor de copite anunţa sosirea lui Masuri şi a lui Seonid, urmate îndeaproape de cei trei Străjeri ai lor călare, înfofoliţi în mantiile care îl făcea pe fiecare bărbat aproape să dispară, cu o parte din calul său. Ambele Aes Sedai purtau veşminte din mătase sclipitoare, iar de sub mantia neagră a lui Masuri se zărea un colier din aur masiv, straturi de fire groase. O podoabă mică şi albă atârna pe fruntea lui Seonid pe un lanţ fin din aur prins în părul ei. Annoura se detensionă, stând mai relaxată în şa. Printre corturile Aielilor, Înţeleptele stăteau în rând şi priveau. Erau şase femei înalte cu capetele înfăşurate în şaluri negre. Oamenii din So Habor or fi fiind la

fel de prietenoşi faţă de Aieli ca oamenii din Malden, însă Perrin nu fusese sigur că Înţeleptele i-ar fi îngăduit vreunei surori să meargă singură. Ele fuseseră ultimul motiv de aşteptare. Soarele era un disc roşu-auriu deasupra copacilor.

– Cu cât vom ajunge mai devreme, cu atât mai repede ne vom întoarce, zise el, urcând în şaua calului.

De îndată ce el trecu călare prin deschizătura făcută pentru a lăsa telegile să iasă, bărbaţii din Ţinutul celor Două Râuri începură să înlocuiască ţăruşii care lipseau. Toată lumea era vigilentă, având în vedere că oamenii lui Masema se aflau în apropiere.

Erau o sută de paşi până la marginea pădurii, dar el surprinse mişcare, pe cineva călare care se furişa în umbra întunecată dincolo de copacii înalţi. Era una dintre iscoadele lui Masema, fără îndoială, care gonea să îl anunţe pe Profet că Perrin şi Berelain părăseau tabăra. Însă oricât de repede ar fi gonit, acesta nu ajungea la timp. Dacă Masema îi voia morţi pe Berelain şi pe Perrin, după cum se părea, atunci trebuia să aştepte să i se ivească o altă ocazie.

Gallenne însă nu voia să îşi asume niciun risc. Nimeni nu văzuse nici urmă de Santes sau Gendar, cei doi prinzători de hoţi ai lui Berelain, din ziua în care aceştia nu se mai întoarseră din tabăra lui Masema, iar pentru Gallenne, acesta era un mesaj la fel de grăitor ca şi când ar fi primit capetele lor într-un sac. El le porunci lăncierilor lui să formeze un cerc în jurul lui Berelain şi să stea cu ochii în patru, înainte să ajungă la marginea pădurii. Şi în jurul lui Perrin, dar asta fu doar întâmplător. Dacă ar fi fost după el, Gallenne le-ar fi adus cu el pe toate cele nouă sute de Gărzi Înaripate ale lui sau, încă şi mai bine, ar fi încercat să o convingă pe Berelain să nu meargă. Şi Perrin încercase asta, dar fără noroc. Femeia asculta, apoi făcea cum o tăia capul. Şi Faile era la fel. Uneori, bărbatul nu avea încotro decât să accepte. Majoritatea timpului, din moment ce nu putea face nimic.

Copacii uriaşi şi stâncile ce ieşeau din zăpadă rupeau rândurile, firește, însă şi aşa era o privelişte colorată în semiîntunericul ce învăluia pădurea. Flamurile roşii fâlfâiau în razele oblice ale soarelui, călăreţii în armuri roşii dispărând pentru o clipă în spatele stejarilor şi a ferigilor uriaşe. Cele trei Aes Sedai călăreau în urma lui Perrin şi a lui Berelain, urmate de Străjerii lor, toţi privind cu atenţie peisajul din jurul lor, apoi venea stegarul lui Berelain. Kireyin şi stegarul din Ghealdan îi urmau îndeaproape, cu oştenii lui încolonaţi în şiruri ordonate şi lucioase, sau aproape ordonate. Deschiderea pădurii era o iluzie şi nepotrivită pentru coloane ordonate şi flamuri viu colorate, dar dacă adăugai mătăsuri brodate, nestemate şi o coroană şi Străjeri ce purtau mantiile acelea schimbătoare, priveliştea era aproape impresionantă. Perrin ar fi putut râde, deşi nu ar fi fost un râset prea vesel.

Berelain păru să îi citească gândurile.

– Când te duci să cumperi un sac cu făină, zise ea, poartă veşminte din lână astfel încât negustoreasa să creadă că nu îţi permiţi să dai mai mult decât trebuie. Când vrei să cumperi o căruţă plină cu făină, poartă podoabe, astfel încât ea să creadă că îţi permiţi să te întorci şi să cumperi tot ce reuşeşte ea acapareze.

Perrin pufni în râs fără să vrea. Semăna foarte mult cu ceea ce îi spusese odinioară Jupânul Luhhan, care îi trăsese un ghiont în coaste ca să îl anunţe că era o glumă, dar a cărui privire îi spusese că însemna ceva mai mult de-atât. Îmbracă-te sărăcăcios atunci când vrei să ceri o mică favoare şi elegant atunci când vrei să ceri o favoare mai mare. El se bucura tare mult că Berelain nu mai mirosea ca un lup care vâna. Măcar scăpase de o grijă.

În curând, ei ajunseră din urmă telegile, o caravană care nu se mai deplasa când ajunseră ei la perimetrul de Călătorie. Topoarele şi sudoarea înlăturaseră copacii despicaţi de porţi,

în locul lor rămânând un mic luminiş, însă acesta era aglomerat încă înainte ca Gallenne să le poruncească lăncierilor lui să formeze un cerc în jurul lui şi să stea cu faţa spre exterior. Pager Neald era deja acolo, un murandian fandosit, cu capetele mustăţii ceruite ascuţite, călare pe un jugan pestriţ. Haina lui ar fi fost ignorată de oricine nu văzuse niciodată un Asha'man; cealaltă haină, singura pe care o mai avea, era tot neagră. Bine măcar că nu avea insignele pe guler care să îl scoată în evidenţă. Zăpada nu era mare, însă cei doisprezece oameni din Ţinutul celor Două Râuri conduşi de Wil al'Seen erau şi ei călare, în loc să fie pe jos şi să aştepte să le îngheţe picioarele în cizme. Aceştia păreau mai duri decât indivizii care plecaseră din Ţinutul celor Două Râuri împreună cu el şi erau înarmaţi cu arcuri scurte, pe care le ţineau pe spate, tolbe cu săgeţi şi săbii de diferite feluri prinse la cingători. Perrin nădăjduia să îi poată trimite acasă în curând sau, şi mai bine, să îi ducă acasă.

Majoritatea îşi ţineau armele peste şei, însă Tod al'Caar şi Flann Barstere ţineau flamurile lui Perrin, Capul Roşu de Lup şi Vulturul Roşu din Manetheren. Tod îşi ţinea fălcile încleştate, iar Flann, un individ înalt şi slab din Dealul Străjii, părea posac. Cel mai probabil nu îşi dorise să facă treaba aceasta. Poate că nici Tod. Wil îi aruncă lui Perrin una dintre acele priviri directe şi nevinovate cu care păcălea atât de multe fete acasă – lui Wil îi plăcea să poarte haine cu multe broderii în zilele de sărbătoare şi, pur şi simplu, adora să călărească în faţa acelor stegari, probabil în speranţa că vreo femeie avea să creadă că erau ai lui –, dar Perrin îl ignoră. El nu se aşteptase să îi vadă pe ceilalţi trei oameni în luminiş tot aşa cum nu se aşteptase să îi vadă pe stegari.

Ţinându-şi mantia strâns pe lângă trup ca şi cum acea adiere uşoară ar fi fost un vânt năprasnic, Balwer dădu pinteni cu stângăcie murgului său cu botul teşit ca să meargă în

întâmpinarea lui Perrin. Doi dintre adepții Failei îl urmară cu niște priviri sfidătoare. Ochii albaștri ai Medorei arătau ciudat pe fața ei tuciurie de tairenă tot așa cum haina, cu mâneci bufante și dungi verzi, arăta ciudat peste pieptul ei voluptuos. Fiică de Înalt Senior, ea era nobilă până în măduva oaselor, iar veșmintele bărbătești, pur și simplu, nu îi veneau bine. Latian, un cairhienin palid îmbrăcat într-o haină aproape la fel de neagră ca a lui Neald, deși prevăzută cu dungi roșii și albastre de-a curmezișul pieptului, nu era mai înalt decât ea, însă felul în care fonfăia din cauza răcelii și își freca nasul ascuțit îl făcea să pară mult mai puțin capabil. Niciunul nu avea sabie, un alt lucru surprinzător.

– Seniore, domniță Primă, zise Balwer pe acel ton sec, făcând o plecăciune în șa ca o vrăbiuță ce se leagănă pe o creangă.

Ochii lui străluciră privind spre Aes Sedai din spatele lui, însă acesta fu singurul semn pe care îl trădă că ar fi fost conștient de prezența surorilor.

– Seniore, mi-am amintit că am o cunoștință în So Habor. Un cuțitar ambulant, dar care ar putea fi acasă, însă pe care nu l-am mai văzut de câțiva ani.

Era prima oară când pomenea că ar fi avut un prieten pe undeva, iar un oraș îngropat în partea de nord a Altarei părea a fi un loc ciudat, însă Perrin încuviință din cap. El bănuia că prietenul acesta însemna ceva mai mult decât voia Balwer să spună. Începea să bănuiască faptul că Balwer era ceva mai mult decât lăsa să se creadă.

– Și însoțitorii dumitale, Jupâne Balwer?

Deși fața lui Berelain era calmă în interiorul glugii căptușite cu blană, ea mirosea a fi amuzată. Știa prea bine că Faile îi folosise pe adepții ei pe post de iscoade și era convinsă că Perrin îi folosea la fel.

– Au vrut să facă o plimbare, domniță Primă, răspunse pe un ton mieros bărbatul mic și osos. Chezășuiesc eu pentru

ei, Seniore. Au făgăduit să nu pricinuiască necazuri, şi-apoi ar putea învăţa câte ceva.

Şi bărbatul mirosea a amuzament – emana un miros rânced, desigur –, deşi uşor iritat. Balwer ştia că ea cunoştea, lucru care nu era pe placul lui, însă ea nu pomenise niciodată despre asta, lucru care îl mulţumea. Balwer era categoric ceva mai mult decât lăsa să se creadă.

Bărbatul trebuie să fi avut motivele lui ca să îi ia cu el. Cumva, reuşise să îi racoleze pe toţi tinerii adepţi ai Failei şi îi pusese să tragă cu urechea şi să îi urmărească pe ghealdanini, pe mayeneri, ba chiar pe Aieli. După spusele lui, ce spuneau şi ce făceau prietenii tăi putea fi la fel de interesant ca tot ce urzeau vrăjmaşii tăi, şi asta atunci când erai convins că aceştia îţi erau prieteni. Berelain ştia, firește, că oamenii ei erau spionaţi. Iar Balwer ştia că ea cunoştea asta. Şi mai ştia că el... Era mult prea complicat pentru un fierar de la ţară.

– Irosim timpul, zise Perrin. Deschide poarta, Neald.

Asha'manul rânji şi îşi mângâie mustaţa cerată – Neald rânjea prea mult de când fuseseră descoperiţi Shaido; poate că era nerăbdător să pună mâna pe ei. Rânji şi făcu un gest teatral cu o mână.

– Cum poruncești, zise el pe un ton vesel, iar acea dungă argintie bine cunoscută îşi făcu apariţia, lărgindu-se până când deveni o gaură în aer.

Fără să îi aştepte pe ceilalţi, Perrin trecu călare prin poartă, ajungând într-un câmp acoperit cu zăpadă şi împrejmuit de un zid jos din piatră, într-un ţinut deluros care părea aproape lipsit de copaci în comparaţie cu pădurea pe care o lăsase în urmă, la doar câteva mile depărtare de So Habor, asta dacă nu cumva Neald făcuse o greşeală monumentală. Dacă o făcuse, Perrin se gândea că avea să-i smulgă mustaţa aia caraghioasă de pe faţă. Cum putea *vesel*?

În scurt timp însă, el călărea spre apus, sub un cer înnorat şi mohorât, de-a lungul unui drum înzăpezit, cu telegile

cu roți mari huruind după el și cu umbrele dimineții întinzându-se în fața lui. Vrednicul trăgea de hățuri, vrând s-o ia la galop, însă Perrin îl ținea la pas, fără să înainteze mai repede decât caii ce trăgeau telegile. Mayenerii lui Gallenne fură nevoiți să traverseze câmpurile de lângă drum ca să poată păstra cercul din jurul lui și al lui Berelain, iar asta însemna să treacă dincolo de zidurile joase de piatră nefinisată ce despărțeau câmpurile. Unele erau prevăzute cu porți ce ofereau accesul de la proprietatea unui fermier la următoarea, probabil ca să poată împărți aceleași pluguri, iar pe altele fură nevoiți să le sară, panglicile de pe lăncile lor fluturând, și să riște ca ei să-și frângă grumazul, iar caii lor, picioarele; adevărul fie spus, lui Perrin puțin îi păsa de grumajii lor.

Wil și cei doi neghiobi care țineau Capul Roșu de Lup și Vulturul Roșu se alăturară purtătorului de stindard mayener, în spatele surorilor Aes Sedai și al Străjerilor acestora, însă ceilalți bărbați din Ținutul celor Două Râuri se împrăștiară, flancând caravana de telegi. Erau mult prea multe telegi ca să fie păzite de mai puțin de douăzeci de oameni, însă căruțașii se simțeau mai liniștiți văzându-i. Nu că vreunul s-ar fi așteptat la tâlhari sau la Shaido, că veni vorba, însă niciunul nu se simțea confortabil dincolo marginile protectoare ale taberei. Oricum, aici ar fi putut vedea orice fel de amenințare cu mult timp înainte ca aceasta să ajungă la ei.

Dealurile joase și vălurite nu îngăduiau, totuși, o vedere până prea departe, însă era o zonă rurală, cu case din piatră cu acoperișuri din paie și hambare împrăștiate pe câmpii, și care nu avea deloc un aer sălbatic. Până și majoritatea hățișurilor mici erau bune de lemn de foc. Brusc, Perrin își dădu seama că zăpada de pe drumul din fața lui nu era proaspătă; cu toate acestea, singurele urme erau acelea lăsate de călăreții lui Gallenne care mergeau în față. Prin preajma acelor case și hambare negre nu era nici țipenie de om și din niciun

horn nu se ridica fumul. Ţinutul părea fără viaţă, pustiu. Părul de pe spate i se zbârli.

Un ţipăt al uneia dintre Aes Sedai îl făcu să arunce o privire peste umăr, apoi înspre miazănoapte, în direcţia în care Masuri arăta cu degetul spre o siluetă ce zbura prin văzduh. La o primă vedere, cum zbura spre răsărit cu aripile-i lungi şi striate, aceasta putea fi confundată cu un liliac uriaş. Era un liliac ciudat, cu un gât lung şi cu o coadă lungă şi subţire. Gallenne lătră un blestem şi îşi duse ocheanul la ochi. Perrin o putea vedea suficient de limpede şi fără ajutor, ba chiar deosebea silueta unui om ce şedea pe spinarea creaturii, călărind-o ca pe un cal.

– Seanchani, zise încet Berelain, îngrijorarea simţindu-se atât în glasul, cât şi în mirosul ei.

Perrin se răsuci în şa ca să privească zborul creaturii până când strălucirea soarelui îl făcu să se întoarcă.

– N-are nicio legătură cu noi, zise el.

Dacă Neald făcuse o greşeală, el avea să-l strângă de gât.

CAPITOLUL 26

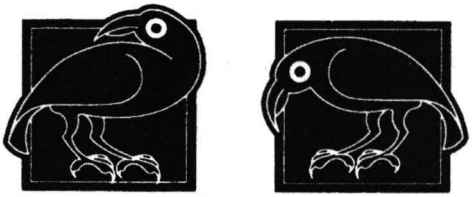

În So Habor

În realitate, Neald, care era nevoit să rămână ca să țină poarta deschisă până când aveau să treacă prin ea Kireyin și ghealdaninii, o deschisese foarte aproape de locul la care se gândise. El și Kireyin sosiră în galop tocmai când Perrin ajunse pe coama unui deal și își struni calul. Orașul So Habor se întindea în fața lui, pe malul celălalt al unui râu mic, traversat de două poduri arcuite din lemn. Perrin nu era soldat, dar știu imediat de ce Masema lăsase în pace acest loc. Semeț lângă râu, orașul avea două ziduri masive din piatră, presărate cu turnuri de jur împrejur, zidul interior fiind mai înalt decât cel exterior. Două barje erau ancorate într-un debarcader care se întindea de-a lungul râului, de la un pod la altul; cu toate acestea, porțile mari ale podurilor, cu fâșii de fier și ferecate, păreau să fie singurele intrări în acea întindere de piatră brută gri, prevăzută cu creneluri de jur împrejur. Construit pentru a-i ține departe pe nobilii lacomi din împrejurimi, So Habor nu s-ar fi temut de gloata lui Masema

nici dacă ar fi fost cu miile. Oricine voia să invadeze acest oraş avea nevoie de maşini de asediu şi de răbdare, iar Masema se simţea mai bine atunci când răspândea teroare în satele şi oraşele fără ziduri sau apărare.

– Ei bine, e o bucurie să văd oameni pe zidurile de colo, zise Neald. Am început să cred că toată lumea din ţara asta e oale şi ulcele deja.

Părea doar pe jumătate glumeţ, iar rânjetul lui îi părea forţat.

– Atâta vreme cât sunt îndeajuns de vii ca să ne vândă grâne, murmură Kireyin, cu o voce nazală şi plictisită.

Desfăcându-şi cureaua coifului argintiu, cu pene albe, el şi-l puse pe măciulia înaltă a şeii. Privirea lui trecu pe lângă Perrin, apoi se opri scurt la Berelain, înainte ca el să se răsucească în şa ca să se adreseze surorilor Aes Sedai pe acelaşi ton plictisit.

– Stăm aici sau coborâm?

Berelain îşi arcui o sprânceană spre el, o privire periculoasă de care orice om cu puţină minte ar fi văzut-o. Kireyin nu o văzu.

Părul îi rămase zbârlit lui Perrin, mai ales de când văzuse oraşul. Poate că era doar acea parte din el care era lup şi căreia îi displăceau zidurile. Însă el nu credea asta. Oamenii de pe ziduri arătară spre ei, iar unii îşi ridicară ocheanele. Măcar aceia urmau să poată vedea limpede flamurile. Toată lumea îi putea vedea pe oşteni, cu panglicile legate de lănci fluturând în briza dimineţii, precum şi primele telegi din caravana ce se întindea de-a lungul drumului, pierzându-se în depărtare. Poate că toţi cei de la ferme se îngrămădiseră în oraş.

– N-am venit aici ca să stăm, zise el.

Berelain şi Annoura ticluiseră un plan cum să se apropie de So Habor. Seniorul sau domniţa locală auziseră cu siguranţă de jafurile clanului Shaido, care se aflau la câteva mile

depărtare de ei, spre miazănoapte, precum şi de prezenţa Profetului în Altara. Oricare dintre aceste veşti era de-ajuns ca să facă pe oricine să fie precaut; toţi laolaltă i-ar fi putut determina să dezlănţuie săgeţile asupra lor şi abia apoi să întrebe asupra cui trăseseră. Oricum, în acel moment, era puţin probabil ca aceştia să primească nişte soldaţi străini prin porţile lor. Lăncierii rămaseră înşiraţi pe coama dealului, arătând că aceşti musafiri dispuneau de o oaste, chiar dacă alegeau să nu se folosească de ea. Nu că So Habor ar fi fost prea impresionat de prezenţa a o sută de oameni, însă armura lustruită a ghealdaninilor şi armura roşie a Gărzilor Înaripate sugerau că musafirii nu erau nişte şarlatani vagabonzi. Cei din Ţinutul celor Două Râuri nu impresionau pe nimeni până nu îşi foloseau arcurile, aşa că rămaseră în urmă cu telegile ca să îi însufleţească pe căruţaşi. Planul părea o absurditate elaborată, o bâlbâială, dar Perrin era un fierar de la ţară, indiferent cine îi spunea „senior". Prima din Mayene şi o Aes Sedai ar fi trebuit să ştie ce era de făcut într-o astfel de situaţie.

Gallenne o luă înainte, coborând spre râu la pas, cu coiful stacojiu odihnindu-i-se pe şa şi cu spatele drept. Perrin şi Berelain călăreau puţin mai în spate, cu Seonid între ei şi cu Masuri şi Annoura de o parte şi de cealaltă. Surorile Aes Sedai îşi dădură glugile pe spate, astfel încât oricine de pe acele ziduri care putea recunoaşte un chip de Aes Sedai să poată să vadă trei. Surorile Aes Sedai erau bine-venite mai peste tot, chiar şi în locurile unde oameni ar fi preferat, de fapt, să nu le vadă. În spatele lor veneau toţi cei patru purtători de stindard, cu Străjerii printre ei în mantiile lor ce-ţi luau ochii. Kireyin, ţinându-şi coiful lucios pe coapsă, bombănea că fusese pus să călărească împreună cu Străjerii şi, din când în când, îi arunca câte o privire rece şi superioară lui Balwer, care venea în spate împreună cu cei doi tovarăşi

ai lui. Nimeni nu îi spusese lui Balwer că putea veni şi nimeni nu îi spusese că nu putea. El făcea o plecăciune de fiecare dată când nobilul se uita la el, apoi cerceta din nou zidurile oraşului din faţă.

Pe măsură ce se apropiau de oraş, Perrin nu reuşea să scape de acel sentiment de nelinişte. Copitele cailor tropăiau pe podul cel mai dinspre miazăzi, o structură lată care se înălţa suficient de mult deasupra râului ce curgea lin, încât să poată încăpea pe sub el o barjă precum cele de la debarcader. Niciuna dintre acele ambarcaţiuni mari, cu prova lată şi plată, nu avea catarg. Una dintre acele barje se afundase în apă, înclinându-se spre frânghia întinsă de ancorare, iar cealaltă părea abandonată şi ea. Mirosul rânced şi acru ce plutea în aer îl făcu să îşi ferece nasul. Ceilalţi nu păreau să fi observat.

Când ajunseră la piciorul podului, Gallenne îşi struni calul. Porţile închise, acoperite cu fâşii negre din fier şi late de o jumătate de metru i-ar fi obligat oricum să oprească.

– Am auzit de năpastele care s-au abătut asupra acestui ţinut! strigă el la oamenii de pe ziduri, reuşind să păstreze eticheta chiar dacă ţipa din toţi rărunchii, dar noi suntem doar în trecere şi-am venit să facem negoţ, nu să cauzăm necazuri; să cumpărăm grâne şi alte lucruri necesare, nu să luptăm. Sunt onorat să anunţ că Berelain sur Paendrag Paeron, Prima din Mayene, Binecuvântată de Lumină, Apărătoarea Valurilor, Prima Înscăunată a Casei Paeron, a venit să vorbească cu seniorul sau domniţa acestui ţinut. Sunt onorat să anunţ că Perrin t'Bashere Aybara...

El trânti „Senior al Ţinutului celor Două Râuri", precum alte câteva titluri la care Perrin nu mai avea dreptul şi pe care nu le mai auzise până atunci, apoi trecu la surorile Aes Sedai, dându-le titluri onorifice şi adăugând şi frăţia Ajah din care făceau parte. Era un recital impresionant. Când tăcu, se aşternu... tăcerea.

Pe crenelurile de deasupra, bărbaţii cu feţele murdare schimbau priviri încruntate şi şopteau înflăcăraţi, mişcându-şi agitaţi arbaletele şi armele de stâlp. Doar câţiva purtau coifuri sau orice soi de armură. Majoritatea purtau haine din lână aspră, dar lui Perrin i se păru că vede un bărbat care ar fi putut purta haine din mătase sub un strat de jeg. Era greu de spus cu atât de multă mizerie. Nici măcar urechile lui nu puteau discerne ce ziceau aceştia.

– Cum putem şti că sunteţi vii? strigă o voce răguşită, în cele din urmă.

Berelain clipi uimită, însă nu râse nimeni. Erau vorbe de om nebun, însă lui Perrin i se păru că părul de pe ceafă i se zbârlise de-a binelea. Ceva nu era deloc în regulă aici. Surorile Aes Sedai nu păreau să observe acest lucru. Însă surorile Aes Sedai puteau ascunde orice sub acele măşti de seninătate stăpânită. Mărgelele din cozile subţiri şi împletite ale Annourei zornăiră încet când ea scutură din cap. Masuri le aruncă o privire de gheaţă bărbaţilor de pe zid.

– Dacă voi fi nevoită să dovedesc că sunt vie, vei regreta, anunţă cu voce tare Seonid, cu un accent cairhienin răspicat, puţin mai aprinsă decât sugera faţa ei. Dacă mă mai ameninţi cu arbaleta ai, vei regreta încă şi mai mult.

Câţiva bărbaţi îşi ridicară în grabă arbaletele, îndreptându-le spre cer. Nu toţi, însă.

Un alt murmur de şoapte se răspândi de-a lungul zidului, dar cineva trebuie să o fi recunoscut pe Aes Sedai. În cele din urmă, porţile începură să se deschidă cu un scârţâit al ţâţânilor masive şi ruginite. O putoare înecăcioasă se furişă afară din oraş, putoarea pe care o mirosise Perrin, doar că mai puternică. Mirosea a mizerie şi sudoare învechite, a gunoi care putrezea şi a oale de noapte negolite de prea multă vreme. Perrin încercă să-şi lase urechile pe spate. Gallenne dădu să îşi ridice coiful roşu ca şi când ar fi vrut să şi-l pună

pe cap înainte să își mâne murgul prin porți. Perrin dădu pinteni Vrednicului, scoțându-și toporul din gaica curelei.

Când trecu de poartă, un bărbat murdar într-o haină ruptă îl împunse cu degetul în picior pe Perrin, apoi sări în spate când Vrednic dădu să îl muște. Individul fusese gras cândva, dar acum haina stătea lăbărțată pe el, iar pielea îi atârna.

– Am vrut să m-asigur, bombăni el, scărpinându-și absent coastele. Seniore, adăugă el, o clipă mai târziu.

Ochii lui păreau să îl privească pe Perrin pentru prima oară, iar degetele cu care se scărpina îi încremeniră. La urma urmei, nu vedeai prea des ochi galben-aurii.

– Vezi mulți morți ambulanți? îl întrebă Perrin pe un ton ironic, încercând să facă o glumă în timp ce mângâia gâtul calului.

Un cal de război dresat voia să fie recompensat atunci când își proteja stăpânul.

Individul tresări ca și când calul și-ar fi dezvelit din nou dinții la el; gura i se strâmbă într-un rânjet, iar el se dădu într-o parte până când se lovi de iapa lui Berelain. Gallenne era în spatele ei, părând în continuare gata să-și pună coiful pe cap, încercând să privească cu singurul lui ochi șase ieșiri deodată.

– Unde îi putem găsi pe stăpânul sau stăpâna ta? întrebă ea, nerăbdătoare. Mayene era un popor mic, dar Berelain nu era obișnuită să fie ignorată. Ceilalți parc-au amuțit cu toții, dar pe tine te-am auzit folosindu-ți limba. Ei bine, omule? Grăiește!

Individul își ridică privirea spre ea, lingându-și buzele.

– Seniorul Cowlin... Seniorul Cowlin este... plecat. Domniță. El îi aruncă o privire lui Perrin, apoi și-o luă de la el. Negustorii de grâne... Cu ei aveți treabă. Îi găsiți la Barja Aurie. Într-acolo.

El își întinse o mână, arătând undeva înspre inima orașului, apoi o tuli din loc, aruncându-le o privire peste umăr ca și când s-ar fi temut să nu fie urmărit.

– Cred că ar trebui să căutăm alt loc, zise Perrin.

Individul acela nu se temuse doar de niște ochi aurii. Locul acela părea... în neregulă.

– Suntem deja aici și nu există un alt loc, răspunse Berelain, cu o voce hotărâtă.

Din cauza putorii, el nu îi putea simți mirosul; trebuia să se lase îndrumat de ce auzea și ce vedea, iar fața ei era suficient de calmă pentru o Aes Sedai.

– Am fost în orașe care miroseau mai urât decât acesta, Perrin. Sunt sigură că am fost. Iar dacă acest Senior Cowlin este plecat, n-ar fi prima oară când aș avea de-a face cu negustorii. Doar nu crezi că au văzut morți ambulanți?

Ce ar fi putut răspunde cineva la această întrebare fără a părea un neghiob?

Oricum, ceilalți începeau să se înghesuie prin porți, deși nu într-un grup organizat. Wynter și Alharra veneau în urma lui Seonid ca niște câini de pază diferiți, unul blond, celălalt brunet, dar amândoi gata să frângă grumaji cât ai clipi din ochi. Cu siguranță, ei simțeau atmosfera din So Habor. Kirklin, călărind alături de Masuri, nu părea dornic să aștepte ca acel ochi să clipească; mâna lui se odihnea pe mânerul sabiei. Kireyin își ținea o mână la nas și avea o căutătură urâtă care spunea că cineva avea să plătească pentru că era nevoit să suporte mirosul acela. Medore și Latian păreau și ei îngrețoșați, însă Balwer doar privi în jurul lui, înclinându-și capul într-o parte, apoi îi trase pe cei doi pe o străduță lăturalnică ce ducea spre miazănoapte. După cum spusese și Berelain, erau deja acolo.

Flamurile colorate păreau, într-adevăr, nelalocul lor, în timp ce Perrin străbătea călare străzile șerpuitoare și aglomerate ale orașului. Unele străzi erau destul de late pentru mărimea orașului So Habor, însă îți dădeau impresia de înghesuială, ca și când clădirile din piatră de pe o parte și de

pe cealaltă erau cumva mai înalte decât cele două sau trei etaje ale lor, gata fiind să se prăvălească în capul lui. Imaginaţia făcea ca străzile să pară şi întunecate. Trebuia să fie imaginaţia. Cerul nu era chiar atât de cenuşiu. Oamenii umpleau pavajul murdar, dar nu erau atât de mulţi încât să explice de ce fermele din împrejurimi fuseseră abandonate. Toţi mergeau repede, cu capetele plecate. Nu se grăbeau spre ceva anume, doar se grăbeau. Nimeni nu se uita la nimeni. Cu toate că râul era chiar lângă ei, aceştia păreau să fi uitat cum să se spele. El nu văzu o faţă care să nu fie murdară sau un veşmânt care să nu fi părut a fi purtat o săptămână întreagă, purtătorul lui muncind din greu cu el în noroi. Putoarea devenea mai puternică pe măsură ce pătrundeau mai adânc în oraş. El presupunea că te puteai obişnui cu orice în timp. Cea mai rea dintre toate era însă tăcerea. Uneori, satele erau cufundate în tăcere, chiar dacă nu erau atât de tăcute ca pădurile, însă într-un oraş exista întotdeauna un freamăt slab, îi auzeai pe vânzători negociind şi pe oameni văzându-şi de ale lor. So Habor nici măcar nu şoptea. Abia părea să respire.

Era greu să obţină instrucţiuni mai bune, din moment ce majoritatea oamenilor o luau din loc atunci când li se vorbea, dar, în cele din urmă, ei descălecară în faţa unui han ce părea a prospera – trei etaje din piatră gri făţuită sub un acoperiş înclinat şi cu o tăblie atârnată la intrare pe care stătea scris Barja Aurie. Literele de pe tăblie mai purtau urme de poleială, la fel şi movila de grâne de pe barjă, care era descoperită aşa cum nu s-ar întâmpla niciodată dacă ar fi transportată. Cum niciun grăjdar nu îşi făcu apariţia de la grajdurile de lângă han, purtătorii de stindard fură nevoiţi să ţină caii, o îndeletnicire care nu îi bucură. Tod privea cu atâta concentrare oamenii murdari care treceau în grabă în timp ce mângâia mânerul sabiei lui scurte, încât Vrednic mai că îi muşcă vreo două degete când el luă hăţurile armăsarului. Mayenerii

şi ghealdaninii păreau să îşi fi dorit să fi fost însoţiţi de lăncieri, nu de flamuri. Flann avea nişte ochi sălbatici. În ciuda soarelui dimineţii, lumina părea... umbrită. Când intrară, situaţia nu se îmbunătăţi.

La o primă vedere, salonul sugera prosperitatea hanului. Existau mese rotunde şi lustruite şi scaune în loc de bănci sub tavanul înalt, prevăzut cu grinzi zdravene. Pereţii erau pictaţi cu câmpuri de orz, ovăz şi mei ce se coceau sub un soare dogoritor, iar pe poliţa sculptată de deasupra şemineului generos din piatră albă se afla un ceas pictat în culori vii. Însă în şemineu nu ardea focul, iar în încăpere era aproape la fel de frig ca afară. Ceasul se oprise, iar luciul devenise tern. Praful se aşternuse peste tot. Singurii oameni din salon erau şase bărbaţi şi cinci femei care stăteau îngrămădiţi în faţa băuturilor lor în jurul unei mese ovale, mai mare decât restul, din mijlocul încăperii.

Unul dintre bărbaţi sări în picioare înjurând şi pălind la faţă sub stratul de mizerie atunci când intrară Perrin şi ceilalţi. O femeie durdulie cu părul slinos îşi duse cana din cositor la gură şi încercă să înghită atât de repede, încât vinul i se prelinse pe bărbie. Poate o fi fost din cauza ochilor lui. Poate.

– Ce s-a întâmplat în oraşul acesta? întrebă Annoura pe un ton ferm, azvârlindu-şi mantia pe spate de parcă în şemineu ar fi ars un foc mistuitor.

Privirea calmă pe care şi-o plimbă peste toţi cei de la masă îi făcu pe aceştia să încremenească. Dintr-odată, Perrin îşi dădu seama că nici Masuri şi nici Seonid nu îl urmaseră înăuntru. El se îndoia că acestea aşteptau afară pe stradă, alături de cai. Nu puteai decât să ghiceşti ce *făceau* acestea împreună cu Străjerii lor.

Bărbatul care sărise în picioare îşi trase gulerul cu degetele. Cândva, haina lui fusese din lână fină şi albastră, prevăzută cu un rând de nasturi aurii până la grumaz, însă acum

părea să își fi vărsat mâncarea pe piept de ceva vreme. Poate mai multă decât cea care intrase în stomacul lui. Era încă unul a cărui piele atârna moale.

– Î... întâmplat, Aes Sedai? se bâlbâi el.

– Taci din gură, Mycal! zise încet o femeie trasă la față.

Rochia ei neagră avea broderii pe gulerul înalt și pe mâneci, însă era greu să deosebești culorile din cauza mizeriei. Ochii îi erau adânciți în orbite.

– Ce te face să crezi că s-a întâmplat ceva, Aes Sedai?

Annoura ar fi continuat, dar Berelain interveni înainte ca sora Aes Sedai să apuce să-și deschidă gura din nou.

– Îi căutăm pe negustorii de grâne.

Expresia de pe fața Annourei nu se schimbă, însă își închise gura cu zgomot.

Oamenii din jurul mesei se priviră îndelung între ei. Femeia trasă la față o privi cu atenție pe Annoura o clipă, trecând repede la Berelain, observând evident mătasea și nestematele. Și diadema. Ea își răsfiră poalele, făcând o reverență.

– Noi suntem breasla negustorilor din So Habor, domniță. Ce-a mai rămas din... Tăcând, ea trase adânc aer în piept. Eu sunt Rahema Arnon, domniță. Cu ce-ți putem fi de folos?

Negustorii părură a se lumina la față când auziră că musafirii lor veniseră să cumpere grâne și alte lucruri pe care ei le puteau oferi: ulei pentru lămpi și gătit, boabe de fasole, ace, cuie pentru potcoave, pânză și lumânări, precum și alte lucruri de care avea nevoie tabăra. Cel puțin, deveniră mai puțin temători. Oricărui alt negustor care ar fi auzit lista pe care o înșirui Berelain i-ar fi fost greu să se abțină să nu zâmbească cu lăcomie, însă gloata asta...

Jupâneasa Arnon îi strigă hangiței să aducă vin – „cel mai bun vin; repede-repejor" –, însă când o femeie cu nasul lung își vârî capul șovăind în salon, Jupâneasa Arnon fu nevoită să fugă la ea și s-o prindă de mâneca murdară ca să o împiedice

să nu dispară din nou. Individul cu haina pătată de mâncare strigă pe cineva numit Speral ca să-i aducă recipientele cu mostre, dar, după ce strigă de trei ori fără să primească vreun răspuns, el râse nervos şi se duse repede în camera din spate doar ca să revină o clipă mai târziu, ţinând în braţe trei recipiente mari din lemn, în formă de cilindru, pe care le puse pe masă, râzând în continuare nervos. Ceilalţi afişau o colecţie de zâmbete şovăitoare în timp ce făceau plecăciuni şi reverenţe, invitând-o pe Berelain să ia loc în capul mesei ovale – nişte bărbaţi şi femei soioase care se scărpinau fără să-şi dea seama ce făceau. Perrin îşi vârî mănuşile în spatele curelei şi se rezemă de un perete pictat, privind.

Conveniseră să lase tocmeala pe seama lui Berelain. Ea fu dispusă să recunoască, fără tragere de inimă, că el ştia mai multe despre carnea de cal decât ea, însă ea negociase tratate care acopereau vânzarea de ulei de peşte pe o întindere de mai mulţi ani. Annoura schiţase un zâmbet la sugestia că un flăcău de la ţară înfumurat ar fi putut interveni. Ea nu îi spuse asta în faţă lui – îl putea peria cu „Seniorul meu" cu aceeaşi fineţe ca Masuri sau Seonid –, însă era limpede că ea considera că unele lucruri erau mai presus decât el. Ea nu zâmbea acum, în timp ce stătea în spatele lui Berelain, şi îi cerceta din priviri pe negustori ca şi când ar fi vrut să le memoreze chipurile.

Hangiţa aduse vin în nişte căni din cositor care nu mai fuseseră lustruite de câteva săptămâni, dacă nu luni, iar Perrin doar se uită la vin şi îl învârti în cană. Jupâneasa Vadere, hangiţa, avea mizerie sub unghii şi pe degete de parcă aceasta făcea parte din piele. El observă că şi Gallenne, care stătea cu spatele la peretele opus şi îşi ţinea o mână pe mânerul sabiei, doar ţinea cana în mână, iar Berelain nu se atinse de a ei. Kireyin îl mirosi pe al lui, apoi bău cu nesaţ şi îi strigă Jupânesei Vadere să îi aducă o carafă.

– E o poşircă, chiar de zici că-i cel mai bun, îi spuse el femeii pe nas şi uitându-se în vin, dar poate alungă putoarea.

Ea se zgâi la el, apoi îi aduse la masă o carafă din cositor cu gât înalt fără a rosti un cuvânt. Kireyin păru să considere tăcerea ei drept semn de respect.

Jupânul Crossin, individul cu haina pătată de mâncare, desfăcu capacele recipientelor din lemn şi vărsă pe masă mostre din grânele pe care le aveau de oferit, mei galben şi ovăz maro, orzul fiind maro puţin mai închis. Nu avea să plouă înainte de recoltă.

– Sunt de cea mai bună calitate, după cum vedeţi, zise el.

– Da, cea mai bună calitate. Zâmbetul dispăru de pe faţa Jupânesei Arnon, apoi ea se strădui să şi-l pună la loc pe buze. Vindem numai grâne de cea mai bună calitate.

Pentru nişte oameni care se lăudau cu ce aveau mai bun, aceştia nu păreau să negocieze la sânge. Perrin îi văzuse pe bărbaţii şi pe femeile de acasă vânzând lână şi tutun negustorilor veniţi din Baerlon şi întotdeauna ponegreau ofertele cumpărătorilor, plângându-se uneori că negustorii încercau să îi roage cu stăruinţă atunci când preţul era de două ori mai mare faţă de anul precedent, ba chiar sugerau că ar fi fost mai bine să aştepte până la anul ca să vândă. Era un dans la fel de complicat ca oricare într-o zi de sărbătoare.

– Bănuiesc că am mai putea lăsa din preţ pentru o cantitate atât de mare, îi spuse un bărbat cu început de chelie lui Berelain, scărpinându-şi barba cu fire cărunte.

Era tunsă scurt şi suficient de slinoasă ca să îi stea lipită de bărbie. Lui Perrin îi venea să se scarpine şi el în barbă numai privindu-l pe bărbat.

– A fost o iarnă grea, bombăni o femeie cu faţa rotundă.

Numai doi dintre negustori se osteniră să se încrunte la ea.

Perrin îşi puse cana cu vin pe o masă din apropiere şi se duse la cei strânşi în mijlocul încăperii. Annoura îi aruncă o

privire aspră și amenințătoare, însă câțiva negustori se uitară la el curioși. Și cu băgare de seamă. Gallenne făcuse prezentările din nou, dar oamenii aceștia nu prea știau unde era Mayene, sau ce ținut puternic era, iar Ținutul celor Două Râuri nu însemna pentru ei decât tutun de calitate. Tutunul din Ținutul celor Două Râuri era vestit peste tot. Dacă n-ar fi fost surorile Aes Sedai, ochii lui i-ar fi pus pe fugă. Tăcură cu toții când Perrin luă o mână de mei, simțind boabele galbene netede în palmă. Aceste grâne erau primul lucru curat pe care îl văzuse în acel oraș. Lăsând grânele să se reverse din nou pe masă, el dădu la o parte capacul unuia dintre recipiente. Șanțurile tăiate în lemn erau ascuțite și neuzate. Capacul se potrivea perfect. Jupâneasa Arnon își luă încet ochii de la el și își linse buzele.

– Vreau să văd grânele din hambare, zise el.

Jumătate din cei strânși la masă tresăriră.

Jupâneasa Arnon își îndreptă spatele și vorbi tare.

– Noi nu vindem ce nu avem. Îi puteți supraveghea pe lucrătorii noștri cum încarcă fiecare sac în telegile voastre, asta dacă vreți să stați ore în șir în frig.

– Și eu voiam să sugerez o vizită la un hambar, interveni Berelain. Ridicându-se în picioare, ea își scoase mănușile roșii de la spate și începu să și le tragă pe mâini. N-aș cumpăra niciodată grâne fără să nu văd hambarul.

Jupâneasa Arnon se descumpăni. Bărbatul chel își puse capul pe masă. Însă niciunul nu zise nimic.

Negustorii posaci nu se osteniră să își ia mantiile înainte să îi conducă în stradă. Briza se înteți, transformându-se în vânt rece așa cum numai vântul unei ierni târzii putea fi, când oamenii se gândeau deja la venirea primăverii, însă ei nu păreau să bage de seamă. Însă umerii lor lăsați nu aveau nicio legătură cu frigul.

– Putem pleca acum, Perrin? întrebă nerăbdător Flann, când Perrin și ceilalți își făcură apariția. Locul ăsta mă face să-mi doresc să fac o baie.

Annoura îi aruncă o privire încruntată în trecere care îl făcu să tresară ca pe unul dintre negustori. Flann încercă un zâmbet curtenitor, însă în zadar, căci fu prea târziu, deoarece nu îi mai vedea decât spatele.

– De îndată ce voi face aranjamentele, zise Perrin.

Negustorii o luaseră deja în grabă pe stradă, cu capetele în pământ şi fără să se uite la nimeni. Berelain şi Annoura reuşeau să ţină pasul fără a părea că se grăbesc, plutind, una la fel de calmă precum cealaltă, ca două domniţe care ieşiseră la plimbare fără să ia în seamă mizeria de sub tălpile lor, sau putoarea ce plutea în aer, sau oamenii murdari, care se zgâiau la ele şi care, uneori, mai că nu o luau la fugă cât îi ţineau picioarele. Gallenne îşi pusese, în cele din urmă, coiful pe cap şi îşi ţinea ambele mâini pe mânerul sabiei, pregătit să şi-o scoată din teacă. Kireyin îşi ţinea coiful pe şold, iar în mâna cealaltă cana cu vin. Privindu-i cu dispreţ pe oamenii cu feţele mânjite care treceau în grabă, el mirosi vinul de parcă acesta ar fi fost o pomadă care alunga putoarea din oraş.

Hambarele se aflau pe o stradă pavată cu piatră puţin mai lată decât o căruţă cu coviltir, între cele două ziduri ale oraşului. Aici mirosea mai bine, căci era mai aproape de apă, însă strada măturată de vânt era pustie în afara lui Perrin şi a celorlalţi. Nu vedeai nici măcar un câine vagabond. Câinii dispăreau atunci când foametea punea stăpânire pe un oraş, dar de ce murea de foame un oraş care avea suficiente grâne de vânzare? Perrin arătă cu degetul spre un hambar cu două etaje pe care îl alese la întâmplare, căci nu era diferit de celelalte. Era o clădire din piatră fără ferestre, prevăzută cu două uşi mari din lemn zăvorâte cu o bârnă din lemn, care ar fi trecut drept grindă la hanul Barja Aurie.

Negustorii îşi aduseră brusc aminte că uitaseră să aducă oameni care să ridice bârna. Se oferiră să se întoarcă după ei. Domniţa Berelain şi Annoura Sedai se puteau odihni în faţa

focului la Barja Aurie până când erau aduşi lucrătorii. Erau siguri că Jupâneasa Vadere avea să aţâţe focul. Ei tăcură atunci când Perrin îşi puse mâna sub bârna groasă şi o ridică de pe suporturile din lemn. Deşi era grea, el se dădu în spate cu ea ca să-şi facă loc şi o zvârli cât colo pe stradă cu un bubuit. Negustorii rămaseră cu gurile căscate. Aceasta era, poate, prima oară când vedeau un bărbat în haină din mătase făcând ceva ce aducea a muncă. Kireyin îşi dădu ochii peste cap şi mirosi iar vinul.

– Felinare, zise încet jupâneasa Arnon. Avem nevoie de felinare sau de torţe. Dacă...

O sferă de lumină îşi făcu apariţia, plutind deasupra mâinii Annourei, strălucind suficient de tare în dimineaţa mohorâtă astfel încât să îi învăluie pe toţi în umbrele de pe pavaj şi de pe pereţii din piatră. Câţiva negustori îşi duseră mâinile streaşină la ochi ca să şi-i protejeze. După o clipă, Jupânul Crossin deschise una dintre uşi, trăgând de un inel din fier.

Mirosul dinăuntru era acel miros puternic şi bine cunoscut de orz, aproape suficient de puternic ca să acopere putoarea din oraş, şi ceva mai mult. Nişte forme mici şi întunecate se îndepărtară pe furiş din calea luminii Annourei. El ar fi putut vedea mai bine fără acea lumină sau, cel puţin, mai departe în întuneric. Sfera strălucitoare arunca o pânză de lumină şi ascundea ce se afla dincolo de ea. El simţea miros de pisică, mai apropiat de ceva nedomesticit, şi de şobolan. Un chiţăit neaşteptat care se auzi undeva în adâncul hambarului şi care fu curmat brusc spunea că o pisică găsise un şobolan. În hambarele cu grâne existau întotdeauna şobolani, dar şi pisici care să îi vâneze. Era un lucru reconfortant şi firesc. Aproape îndeajuns ca să îi alunge starea de nelinişte. Aproape. Dar mai mirosea ceva, un miros pe care ar fi trebuit să îl ştie. Un urlet înfiorător se auzi în adâncul hambarului care se transformă în ţipăt de durere, iar apoi încetă brusc.

Se părea că şobolanii din So Habor vânau şi ei uneori. Lui Perrin i se zbârli părul. Cu siguranţă că nu exista nimic acolo pe care Cel Întunecat şi-ar fi dorit să-l spioneze. Majoritatea şobolanilor erau doar şobolani.

Nu fu nevoie să înainteze mai mult. Sacii aspri umpleau întunericul, în grămezi înalte puse pe platforme joase din lemn, astfel încât aceştia să nu atingă pardoseala din piatră. Erau rânduri întregi de grămezi ce ajungeau aproape până la tavan şi, probabil, aşa era şi la etajul de deasupra. Dacă era aşa, în clădirea aceea era o cantitate suficientă de grâne care să îi hrănească oamenii săptămâni la rând. Ducându-se la cea mai apropiată grămadă, el îşi împlântă cuţitul în sacul maro-deschis şi tăie fibrele tari de iută. Un şuvoi de boabe de orz se revărsă afară. În lumina sferei strălucitoare a Annourei se vedeau limpede nişte puncte negre ce mişunau. Erau gărgăriţe, aproape la fel de multe ca boabele de orz. Gărgăriţe. El îşi dorea ca părul de la ceafă să nu încerce să i se mai ridice. Frigul ar fi trebuit să fie de-ajuns ca să omoare gărgăriţele.

Sacul acela era dovada, iar nasul lui cunoştea acum mirosul gărgăriţelor, însă trecu la un alt sac, apoi la următorul, şi tot aşa, de fiecare dată tăind un sac. Din fiecare se revărsară boabe maro-deschis de orz amestecate cu gărgăriţe negre.

Negustorii stăteau îngrămădiţi unii într-alţii în pragul uşii, cu lumina zilei în spatele lor, însă lumina Annourei le scotea feţele în evidenţă. Erau nişte feţe îngrijorate. Nişte feţe disperate.

– Putem vântura bucuroşi fiecare sac pe care îl vindem, zise jupâneasa Arnon, neliniştită. Doar pentru câţiva...

– Pentru jumătate din preţul pe care vi l-am oferit, o întrerupse Berelain pe un ton tăios.

Strâmbând dezgustată din nas, ea îşi trase poalele din calea gărgăriţelor care mişunau prin grânele de pe pardoseală.

– Nu veţi scăpa de toate.

– Şi fără mei, zise Perrin, posac.

Oamenii lui aveau nevoie de hrană, la fel şi soldaţii, însă boabele de mei nu erau mai mari decât gărgăriţele. Oricât de bine le-ar fi vânturat, el va duce cu el tot atât de multe gărgăriţe câte boabe de mei.

– În schimb, vom cumpăra boabe de fasole, care vor fi şi ele vânturate.

Brusc, cineva scoase un ţipăt pe stradă. Nu era ţipăt nici de pisică, nici de şobolan, ci al unui om îngrozit. Perrin nici măcar nu îşi dădu seama că îşi scosese toporul până când se trezi cu mânerul în mână în timp ce îşi croia loc printre negustorii din prag. Aceştia stăteau îngrămădiţi unii într-alţii, lingându-şi buzele, fără a încerca măcar să vadă cine ţipase.

Kireyin stătea lipit cu spatele de peretele unui hambar de vizavi. Coiful lucios cu pana albă îi zăcea pe pavaj alături de cana cu vin. Bărbatul îşi scosese pe jumătate sabia din teacă, dar părea încremenit, zgâindu-se cu ochii cât cepele la peretele clădirii din care tocmai ieşise Perrin. Acesta îi atinse braţul, iar bărbatul tresări.

– Am văzut un bărbat, zise ghealdaninul cu o voce şovăitoare. Era acolo. S-a uitat la mine şi...

Kireyin îşi frecă faţa cu mâna. În ciuda frigului, broboane de sudoare făceau să îi lucească fruntea.

– A ieşit prin perete. Zău. Trebuie să mă crezi.

Cineva gemu. „Unul dintre negustori", gândi Perrin.

– Şi eu l-am văzut, zise Seonid în spatele lui, şi fu rândul lui să tresară.

Nu se putea folosi de nas în locul acela!

Aruncând o ultimă privire peretelui pe care îl arătase Kireyin, sora Aes Sedai se îndepărtă de el cu o ezitare evidentă. Străjerii ei erau nişte bărbaţi înalţi, dominând-o prin înălţimea lor, şi se ţineau departe doar atât cât să aibă loc să-şi scoată săbiile. Însă Perrin nu îşi putea imagina împotriva cui

aveau să lupte Străjerii cu privirile întunecate dacă Seonid ar fi vorbit serios.

– Mi-e greu să mint, Seniore Perrin, zise Seonid pe un ton sec atunci când el își exprimă îndoiala, însă tonul ei deveni repede la fel de serios ca fața ei, iar privirea din ochii ei era atât de pătrunzătoare, încât îl făcu pe Perrin să se simtă neliniștit. Morții se plimbă prin So Habor. Seniorul Cowlin a fugit din oraș de frica fantomei soției lui. Se pare că nu există vreo îndoială în ceea ce privește felul în care a murit aceasta. Nu cred că există bărbat sau femeie din oraș care să nu fi văzut un mort și destul de mulți nu au văzut doar unul. Se vorbește că au murit oameni din atingerea unui mort. Nu pot verifica asta, dar unii oameni au murit de frică, iar alții pornind de la ea. Nimeni din So Habor nu iese noaptea din casă și nici nu intră într-o încăpere neanunțat. Oamenii lovesc cu ce prind la mână spre umbre sau apariții neașteptate și, uneori, se trezesc la picioarele lor cu un soț, o soție sau un vecin mort. Nu este vorba nici de isterie, nici de o poveste de speriat copiii, Seniore Perrin. N-am mai auzit așa ceva, dar este adevărat. Trebuie să-l lași pe unul dintre noi aici ca să facă ce poate.

Perrin clătină încet din cap. Nu își permitea să piardă nicio Aes Sedai dacă voia să o elibereze pe Faile. Jupâneasa Arnon începu să plângă chiar înainte ca el să zică:

– So Habor va trebui să-și înfrunte moartea singur.

Frica de cei morți era doar o explicație. Poate că oamenilor le era prea teamă ca să se mai gândească la spălat, însă părea imposibil ca teama să fi cuprins pe toată lumea. Acestora părea să nu le mai pese. Gărgărițe care se înmulțeau iarna, în frigul năprasnic? În So Habor bântuia un rău mai mare decât spiritele umblătoare, iar instinctul îi spunea să plece de-acolo mâncând pământul, fără să privească în urmă. El își dorea din tot sufletul să fi putut face asta.

CAPITOLUL 27

Ceea ce trebuie făcut

Vânturarea avu loc pe malul înzăpezit dinspre răsărit, unde nu se afla nimic care să oprească vântul aspru dinspre miazănoapte. Bărbaţii şi femeile din oraş transportau sacii pe pod în căruţe trase de patru cai, telegi trase de un cal, ba chiar în cărucioare trase cu mâna. De obicei, cumpărătorii veneau cu căruţele lor până la hambare sau, în cel mai rău caz, grânele şi boabele uscate trebuiau transportate doar până la debarcader, însă Perrin nu avea de gând să îşi trimită căruţaşii în So Habor, sau pe oricine altcineva, că veni vorba. Indiferent ce era în neregulă în oraşul acela, putea fi contagios. Oricum, căruţaşii erau deja neliniştiţi, încruntându-se la orăşenii murdari, oameni care nu vorbeau, însă râdeau nervoşi atunci când întâlneau, din întâmplare, privirea cuiva. Nici negustorii cu feţele mânjite care supravegheau vânturarea nu erau într-o stare mai bună. În Cairhien, locul de baştină al căruţaşilor, negustorii erau oameni curaţi, respectabili, cel puţin la exterior, care arareori tresăreau atunci când zăreau mişcare cu coada ochiului. Văzându-i pe negustorii

care aveau tendinţa să se uite bănuitori la toţi cei pe care nu îi cunoşteau şi pe orăşenii care îşi târşâiau picioarele când treceau înapoi podurile, vădit şovăitori să se întoarcă dincolo de zidurile propriului lor oraş, căruţaşii erau agitaţi. Aceştia se strângeau în grupuleţe, bărbaţi şi femei cu pielea deschisă la culoare şi înveşmântaţi în negru, ţinându-şi mâinile pe mânerul pumnalelor şi uitându-se la băştinaşii mai înalţi ca şi cum aceştia ar fi fost nişte criminali nebuni. Perrin se plimba de colo colo călare, privind cu atenţie caravana de căruţe ce se întindea pe coama dealului şi se pierdea în zare, aşteptând să fie încărcate, sau căruţele, telegile şi cărucioarele localnicilor ce străbăteau podul. El făcea în aşa fel încât să fie văzut de toată lumea. Nu era sigur de ce vederea lui, prefăcându-se a fi neîngrijorat, ar fi trebuit să calmeze nervii cuiva, însă o făcea. Bine măcar că nimeni nu o lua la fugă, deşi toţi se uitau chiorâş la oamenii din So Habor. Păstrau distanţa şi bine făceau. Dacă le-ar fi intrat în cap ideea că unii dintre oamenii aceia puteau fi morţi, jumătate din cairhienini ar fi dat bice cailor şi ar fi luat-o la fugă pe loc. Restul n-ar mai fi aşteptat lăsarea întunericului. O asemenea poveste ar fi sucit minţile oricui la lăsarea nopţii. Soarele palid, aproape ascuns de norii cenuşii, mai avea încă jumătate de drum până să ajungă la zenit şi devenea din ce în ce mai limpede că aveau să îşi petreacă noaptea acolo. Poate mai multe nopţi. El îşi încleştă fălcile, abţinându-se să nu scrâşnească din dinţi. Până şi Neald începu să îi evite privirea încruntată. El nu se răsti la nimeni, dar îi venea să se răstească.

Vânturarea era o treabă anevoioasă. Fiecare sac trebuia desfăcut şi golit în nişte coşuri mari şi plate din răchită. Era nevoie de doi oameni ca să azvârle grânele sau boabele de fasole. Vântul rece sufla gărgăriţele într-o ploaie de picăţele negre, iar bărbaţii şi femeile care mânuiau evantaiele împletite, cu două mânere, făceau şi ei vânt. Curenţii repezi duceau

cu ei tot ce ajungea în râu, însă, în scurt timp, zăpada de pe malul râului fu călcată în picioare, iar fleşcăiala cenuşie se amestecă cu insecte moarte sau care aveau să moară din cauza frigului şi cu un strat de orz şi ovăz presărat cu boabe roşii de fasole. Apărea întotdeauna un nou strat care îl înlocuia pe cel pe care picioarele îl afundau în zăpadă. Grânele rămase în coşuri păreau mai curate, chiar dacă nu curate de-a binelea, atunci când fură turnate la loc în saci aspri de iută, care fuseseră întorşi pe dos şi bătuţi cu bâtele de copii pentru a înlătura insectele dăunătoare. Sacii reumpluţi erau puşi în căruţele cairhieninilor de îndată ce erau legaţi la gură, însă grămada de saci goliţi creştea într-un ritm foarte rapid.

El stătea rezemat pe măciulia şeii Vrednicului, încercând să calculeze dacă era nevoie de două telegi încărcate în hambar ca să umple o singură teleagă a lui cu grâne, când Berelain îşi aduse iapa albă lângă el. Ea îşi ţinea mantia stacojie strâns pe lângă trup, ca să se apere de vânt, cu o mână protejată de mănuşa roşie. Annoura îşi opri calul câţiva paşi mai încolo; faţa ei fără vârstă era calmă şi inexpresivă. Sora Aes Sedai părea că le oferea intimitate, cu toate că era suficient de aproape ca să poată auzi orice şoaptă fără a se folosi de Putere. Cu faţa calmă sau nu, nasul ei ca un cioc îi dădea un aer de animal de pradă în ziua aceea. Cozile ei împletite cu mărgele semănau în mod ciudat cu creasta lăsată a unui vultur.

– Nu îi poţi salva pe toţi, zise Berelain pe un ton calm. Departe de putoarea din oraş, în mirosul ei se simţea urgenţa, amestecată cu mânie. Uneori, trebuie să alegi. So Habor este datoria Seniorului Cowlin. N-a avut niciun drept să-şi abandoneze oamenii.

Aşadar, nu pe el era mânioasă.

Perrin se încruntă. Ea credea că se simţea vinovat? În comparaţie cu viaţa Failei, necazurile din So Habor nu ar fi putut înclina balanţa nici măcar un dram. Însă el îşi întoarse

calul ca să privească zidurile cenușii ale orașului de dincolo de râu, nu ochii goi ai copiilor care strângeau grămadă sacii goi. Făceai ce puteai, ce trebuia.

– Annoura are vreo părere despre ce se petrece aici? mârâi el încet, deși, cumva, nu avea nicio îndoială că sora Aes Sedai îl auzise.

– Habar n-am ce gândește Annoura, răspunse Berelain, fără a se osteni să vorbească mai încet. Nu este la fel de disponibilă cum era odinioară. Cum credeam eu că este. E treaba ei să repare ce-a stricat.

Fără să se uite la sora Aes Sedai, ea își întoarse calul și se îndepărtă.

Annoura rămase pe loc, uitându-se la Perrin fără să clipească.

– Ești *ta'veren*, așa este, dar nu ești decât un fir în Pânză, la fel ca mine. La urma urmei, chiar și Dragonul Renăscut e doar un fir ce urmează să fie țesut în Pânză. Nici măcar un fir *ta'veren* nu alege cum va fi țesut.

– Firele alea sunt oameni, zise Perrin, obosit. Uneori, poate că oamenii nu vor să fie țesuți în Pânză fără să aibă ceva de zis.

– Și crezi că asta are vreo importanță?

Fără să aștepte un răspuns, ea ridică hățurile și își înfipse călcâiele în flancurile iepei maronii, pornind la galop după Berelain, mantia fluturând în urma ei.

Nu era singura Aes Sedai care voia să vorbească cu Perrin.

– Nu, îi spuse el lui Seonid pe un ton ferm, după ce o ascultă, mângâind gâtul Vrednicului.

Cu toate acestea, călărețul avea nevoie să fie liniștit. El voia să plece din So Habor.

– Am zis „nu" și cu asta basta.

Ea stătea țeapănă în șa, ca o femeie mică și palidă, parcă sculptată în gheață. Doar că, ofensată, ochii îi erau ca doi cărbuni aprinși și mirosea a furie pe care abia și-o ținea în frâu.

Seonid era blândă ca un mieluşel cu Înţeleptele, dar el nu era Înţeleaptă. În spatele ei, faţa întunecată a lui Alharra era ca de piatră. Şuviţele cărunte din părul lui negru semănau cu chiciura. Faţa lui Wynter era roşie deasupra mustăţii răsucite. Ei trebuiau să accepte ce se întâmpla între surorile lor Aes Sedai şi Înţelepte, dar Perrin nu era... Vântul le flutura de colo colo mantiile lor de Străjer, lăsându-le mâinile libere ca să apuce săbiile dacă era nevoie. Fâlfâind în bătaia vântului, mantiile se schimbau în nuanţe de gri şi maro, albastru şi alb. Această privelişte era mai uşor de ingurgitat decât să le vezi cum făceau să dispară anumite părţi dintr-un om. Oarecum mai uşor.

– Dacă va trebui, o voi trimite pe Edarra să te aducă înapoi, o avertiză el.

Deşi faţa îi rămase calmă şi ochii aprinşi, o străbătu un fior care făcu să se legene nestemata mică şi albă de pe fruntea ei. Nu de teama a ceea ce i-ar fi putut face Înţeleptele dacă ea ar fi trebuit să fie adusă înapoi, ci din cauza ofensei aduse de Perrin, care o făcea să simtă un ghimpe. El se obişnuise să le ofenseze pe Aes Sedai. Nu era un obicei pe care un bărbat înţelept să şi-l însuşească, dar se părea că nu exista o cale de a scăpa de el.

– Dar tu? o întrebă el pe Masuri. Şi tu vrei să rămâi în So Habor?

Femeia zveltă era cunoscută pentru că spunea lucrurilor pe nume, era directă ca o Verde cu toată că era Brună, însă ea răspunse pe un ton calm.

– N-o vei trimite pe Edarra şi după mine? Există multe căi de a sluji, dar nu putem alege întotdeauna calea pe care ne-o dorim.

Dacă se gândea mai bine, era un mod de a spune lucrurilor pe nume, într-un fel. El tot nu ştia de ce ea îl vizitase în taină pe Masema. Oare ea bănuia că el ştia? Faţa lui Masuri era ca o mască. Pe faţa lui Kirklin se citea o expresie plictisită, acum că se aflau dincolo de zidurile oraşului So Habor. Reuşi

însă să pară relaxat în timp ce şedea drept în şa, fără nicio grijă şi fără niciun gând. Un om care credea asta despre Kirklin avea să se întoarcă a doua zi ca să cumpere pisica în traistă.

Orăşenii munceau mecanic în timp ce soarele se înălţa pe cer, ca nişte oameni care voiau să se lase absorbiţi de treaba pe care o aveau de făcut şi care se temeau că amintirile aveau să le revină dacă se opreau. Perrin hotărî că So Habor făcea să-i zburde imaginaţia. Totuşi, el credea că avea dreptate. Atmosfera de dincolo de ziduri părea prea întunecată, ca şi când umbra unui nor acoperea oraşul.

La amiază, căruţaşii curăţară de zăpadă câteva locuri de pe coama dealului ca să poată aţâţa mici focuri şi să fiarbă ceaiul de ierburi, din ale căror frunze să fiarbă trei sau patru ceainice. În oraş nu găseai niciun strop de ceai. Unii căruţaşi se uitau la poduri ca şi când s-ar fi gândit să intre în So Habor şi să caute ceva de-ale gurii. O sigură privire aruncată spre oamenii murdari care mânuiau coşurile de vânturare îi făcu însă să îşi scoată pungile mici cu fulgi de ovăz şi ghinde măcinate. Ştiau, măcar, că amestecul lor era curat. Câţiva aruncară o privire la sacii încărcaţi deja în telegi, însă boabele de fasole trebuiau lăsate la muiat, iar grânele trecute prin moriştile care fuseseră lăsate în tabără, toate astea după ce bucătarii culegeau atât de multe gărgăriţe cât credeau că oamenii nu puteau suporta să mănânce.

Perrin nu avea poftă de mâncare, nici măcar pentru cea mai curată pâine, însă bea ceea ce părea a fi ceai dintr-o cană de tinichea uzată atunci când îl găsi Latian. Cairhieninul nu veni însă la el. În schimb, bărbatul scund în haină neagră şi dungată trecu încet călare pe lângă focul mic lângă care stătea Perrin, apoi îşi struni calul puţin mai încolo, încruntându-se. După ce descălecă, Latian ridică piciorul stâng din faţă al calului şi îl privi încruntat. Firește, el nu îşi ridică privirea ca să vadă dacă Perrin venea la el.

Oftând, Perrin îi întinse cana uzată femeii mărunte şi îndesate de la care o împrumutase, o femeie-căruţaş căruntă, care îşi răsfiră poalele atunci când făcu o reverenţă. Şi care rânji şi clătină din cap spre Latian. Cel mai probabil, ea se putea furişa de zece ori mai bine decât individul. Neald, care stătea pe vine lângă foc, ţinând între mâini o altă cană de tinichea, râse zgomotos şi cu atâta poftă, încât fu nevoit să-şi şteargă o lacrimă din ochi. Poate că începea să înnebunească. Lumină, dar locul acesta îi aducea bărbatului gânduri vesele.

Latian se îndreptă doar atât cât să facă o plecăciune în faţa lui Perrin şi să zică: „Te văd, Seniore", apoi se aplecă şi smuci din nou piciorul din faţă al calului ca un nebun. Nu apucai aşa piciorul unui cal decât dacă voiai să primeşti un şut în dos. Cu toate astea, în realitate, Perrin nu se aştepta la nimic decât la nebunie. Mai întâi, era Latian care se dădea drept Aiel, purtându-şi părul lung până la umeri legat într-o coadă la ceafă, o imitaţie nereuşită a felului în care Aielii îşi purtau părul, iar acum se dădea drept iscoadă. Perrin îşi puse mâna pe gâtul calului ca să liniştească animalul după atâtea smucituri şi afişă o expresie interesată în timp ce cerceta o copită care nu părea deloc vătămată. În afară de o fisură în potcoavă unde fierul s-ar fi putut rupe în câteva zile dacă nu urma să fie înlocuit. Îl mâncau degetele să pună mâna pe uneltele de fierar. Parcă trecuse o veşnicie de când nu mai schimbase potcoava unui cal sau de când nu mai folosise forja.

– Jupânul Balwer îţi trimite vorbă, Seniore, zise Latian pe un ton blând, cu capul plecat. Prietenul lui călătoreşte ca să-şi vândă mărfurile şi este aşteptat să se întoarcă mâine sau poimâine. Mi-a zis să te întreb dacă n-ai nimic împotrivă să te ajungem din urmă atunci. Privindu-i pe cei care vânturau grânele lângă râu pe sub burta calului, el adăugă: Cu toate că nu prea pare că vei pleca mai devreme.

Perrin își coborî privirea încruntată spre cei care vânturau grânele. Se încruntă la caravana de telegi ce își așteptau rândul pentru a fi încărcate și la cele o jumătate de duzină care erau deja acoperite cu prelate. Una dintre acelea conținea prima cantitate de piele necesară pentru peticirea cizmelor, precum și lumânări și alte alea. Fără ulei, însă. Uleiul pentru lămpi din So Habor avea același miros rânced ca și cel pentru gătit. Și dacă Gaul și Fecioarele aduceau vești despre Faile? O locație precisă? Ar fi dat orice să poată vorbi cu cineva care o văzuse, care să îi poată spune că ea era vie și nevătămată. Dacă clanul Shaido se punea brusc în mișcare?

– Spune-i lui Balwer să n-aștepte prea mult, mârâi el. Cât despre mine, voi pleca într-un ceas.

Era omul care se ținea de cuvânt. Majoritatea telegilor și a căruțașilor trebuia lăsată în urmă ca să facă acea călătorie de o zi înapoi în tabără, iar Kireyin și soldații lui cu coifuri verzi urmau să îi păzească, primind poruncă să nu lase pe nimeni să treacă acele poduri. Cu ochii reci și părând să-și fi revenit complet după acea cădere nervoasă, ghealdaninul îl asigură că era pregătit. Cel mai probabil, în ciuda faptului că primise poruncă, el avea să se întoarcă în So Habor doar ca să se convingă că nu îi era teamă. Perrin nu pierdu vremea încercând să îl facă să se răzgândească. În primul rând, Seonid trebuia găsită. Nu că se ascundea, dar ea aflase despre plecarea lui și, lăsându-și Străjerii să-i țină calul, ea o luă pe jos, încercând să țină telegile între ea și el. Însă sora Aes Sedai palidă nu își putea ascunde mirosul, sau dacă putea, nu știa că era nevoie să facă asta. Ea fu mirată când el îi luă repede urma și indignată atunci când el se duse cu pași hotărâți la calul ei, care era în fața Vrednicului. Chiar și-așa, mai era mult până să se împlinească ceasul când avea să se îndepărteze călare de So Habor, cu Gărzile Înaripate formând un cerc de armuri roșii în jurul lui Berelain și cu bărbații din

Ţinutul celor Două Râuri înconjurând cele opt telegi încărcate care înaintau huruind în spatele celor trei purtători de stindard rămaşi şi cu Neald rânjind cu toţi dinţii. Ca să nu mai pomenim că încerca să le vrăjească pe surorile Aes Sedai. Perrin nu ştia ce avea să facă dacă individul urma să înnebunească cu adevărat. De îndată ce dealul ascunse oraşul So Habor în spatele lor, el simţi cum începea să se slăbească nodul dintre omoplaţi, de care nu îşi dăduse seama până atunci. Mai rămăseseră încă vreo zece şi un nod de nerăbdare care i se răsucea în stomac. Compătimirea evidentă a lui Berelain nu le putea desface pe acelea.

Poarta deschisă de Neald îi duse de pe câmpul acoperit cu zăpadă în luminişul mic din perimetrul Călătoriei înconjurat de copaci uriaşi, patru leghe dintr-un singur pas, însă Perrin nu aşteptă să treacă şi cele câteva telegi. Lui i se păru că o aude pe Berelain scoţând un sunet de iritare atunci când el îi dădu pinteni Vrednicului, mânându-l la trap spre tabără. Sau poate o fi fost una dintre surorile Aes Sedai. Mult mai probabil.

În timp ce călărea printre corturile şi colibele bărbaţilor din Ţinutul celor Două Râuri, lui i se păru că acolo domnea o linişte prea mare. Soarele era aproape deasupra capului pe cerul gri, însă ceaunele nu erau puse pe foc, iar în jurul focurilor de tabără erau strânşi foarte puţini bărbaţi, care îşi ţineau mantiile strâns pe lângă trup şi ochii pironiţi în flăcări. Câţiva şedeau pe nişte scăunele incomode pe care Ban Crawe ştia cum să le facă; ceilalţi stăteau în picioare sau pe vine. Niciunul nu îşi ridică privirea. Cu siguranţă nu veni nimeni să-i ia calul. Nu era linişte, îşi dădu el seama. Tensiune. Cumva, mirosul îl ducea cu gândul la un arc tras, gata să elibereze săgeata. Mai că auzea trosnetul.

Când descălecă în faţa cortului cu dungi roşii, Dannil îşi făcu apariţia din direcţia corturilor joase ale Aielilor, mergând cu paşi repezi. Sulin şi Edarra, una dintre Înţelepte, îl

urmau, ţinând pasul cu uşurinţă deşi nu păreau că se grăbeau. Faţa înnegrită de soare a lui Sulin era ca o mască din piele. A Edarrei, care abia se zărea de sub şalul negru înfăşurat în jurul capului, era întruchiparea calmului. În ciuda poalelor ei umflate, ea făcea la fel de puţin zgomot ca Fecioara cu părul alb, nu mai mult decât clinchetul pe care îl scoteau brăţările şi colierele ei din aur şi fildeş. Dannil îşi rumega un colţ al mustăţii groase, scoţându-şi un centimetru sabia din teaca sa din piele aspră, apoi vârând-o la loc. O scotea şi o vâra. El trase adânc aer în piept înainte să vorbească.

– Fecioarele au adus cu ele cinci Shaido, Seniore Perrin. Arganda i-a dus la corturile ghealdaninilor ca să îi interogheze. Masema e cu ei.

Perrin alungă gândul că Masema era în tabără.

– De ce i-ai îngăduit lui Arganda să-i ia? o întrebă el pe Edarra.

Dannil nu i-ar fi putut împiedica, însă Înţeleptele erau cu totul altceva.

Edarra nu părea a fi mult mai în vârstă decât Perrin, însă ochii ei albaştri şi reci păreau să fi văzut mult mai multe decât avea să vadă el vreodată. Ea îşi încrucişă braţele pe piept, în zornăit de brăţări. Şi cu o oarecare nerăbdare.

– Până şi Shaido ştiu cum să accepte durerea, Perrin Aybara. Va dura câteva zile până când îi vom face să vorbească şi n-am găsit niciun motiv ca să mai aşteptăm.

Dacă ochii Edarrei erau reci, ai lui Sulin erau ca de gheaţă.

– Sora mea de lance şi cu mine am fi putut-o face mai repede, dar Dannil Lewin a zis că nu vrei să fie aplicate lovituri. Gerard Arganda este un om nerăbdător şi n-are încredere în noi. Părea gata să scuipe dacă nu era Aiel. S-ar putea să nu afli prea multe. Ăştia-s Câini de Piatră. Vor ceda încet şi cât mai puţin cu putinţă. În cazul ăsta, este întotdeauna nevoie să iei puţin de la unul şi puţin de la celălalt şi să pui totul laolaltă ca să îţi faci o părere.

Să accepte durerea. Trebuia să existe durere atunci când interogai pe cineva. Până în acea clipă, el nu îngăduise acestui gând să prindă contur în mintea lui. Dar ca să o aducă înapoi pe Faile...

– Pune pe cineva să-l ţesale pe Vrednic, zise el cu asprime, aruncându-i hăţurile lui Dannil.

Partea ghealdanină a taberei nici că putea fi mai diferită de adăposturile încropite şi corturile instalate la voia întâmplării ale bărbaţilor din Ţinutul celor Două Râuri. Aici, corturile ascuţite din pânză erau aşezate pe rânduri ordonate, majoritatea având la intrare lănci cu vârfuri din oţel şi cai înşeuaţi şi priponiţi într-o parte, gata a fi încălecaţi. Caii ce îşi legănau cozile şi panglicile lungi ale lăncilor, care erau ridicate de briza rece, erau singurele lucruri în dezordine. Aleile dintre corturi aveau toate aceeaşi lăţime, iar printre rândurile de focuri pentru gătit puteai trage o linie dreaptă. Până şi cutele pânzelor, în locul unde corturile fuseseră îndoite la baza telegilor până la venirea zăpezii, formau linii drepte. Toate ordonate şi îngrijite.

În aer plutea mirosul de terci de ovăz şi ghinde fierte, iar câţiva bărbaţi în haine verzi răzuiau cu degetele de pe farfuriile lor subţiri ultimele rămăşiţe ale prânzului. Alţii goleau deja ceaunele. Niciunul nu trăda vreun semn de tensiune. Aceştia doar mâncau şi îşi vedeau de treburile lor, cam cu aceeaşi plăcere. Era ceva ce trebuia făcut.

Un grup mare de bărbaţi erau strânşi în cerc lângă ţăruşii ascuţiţi ce marcau marginea exterioară a taberei. Mai mult de jumătate purtau hainele verzi şi platoşele lustruite ale lăncierilor ghealdanini. Alţii aveau la ei lăncile sau săbiile prinse peste hainele boţite. Acestea variau de la mătase fină sau lână de calitate până la resturi de cârpe, însă nu puteai spune despre niciuna că era curată decât dacă o comparai cu So Habor. Întotdeauna îi puteai deosebi pe oamenii lui Masema, chiar şi din spate.

Simți un alt miros când se apropie de cercul bărbaților. Miros de carne prăjită. Și un sunet înăbușit pe care el încerca să nu îl audă. Când el începu să-și facă loc printre ei, soldații își întoarseră privirile spre el și îi făcură loc cu ciudă. Oamenii lui Masema se dădeau în spate, bombănind ceva despre ochi galbeni și Creaturi ale Umbrei. Oricum, el reuși să ajungă până în față.

Patru bărbați înalți, cu părul roșcat sau blond înveșmântați în *cadin'sor* gri cu maro, aveau încheieturile mâinilor legate la spate de glezne, iar în spatele genunchilor și al coatelor aveau prinse bucăți zdravene de crengi. Aveau fețele lovite și învinețite, iar la gură purtau căluș din cârpe. Al cincilea bărbat era gol pușcă și legat de patru țăruși înfipți în pământ și atât de întins, încât tendoanele îi ieșeau în evidență. El se zvârcolea atât cât îi îngăduiau legăturile și țipa în călușul îndesat în gură, un țipăt de agonie înăbușit. Cărbunii aprinși formau o grămăjoară pe abdomenul lui, emanând un miros slab. Era mirosul de carne arsă pe care îl depistase nasul lui Perrin. Cărbunii se agățau de pielea întinsă a bărbatului și, de fiecare dată când acesta reușea să azvârle unul de pe el atunci când se zvârcolea, un individ care rânjea, înveșmântat într-o haină verde din mătase murdară, și care stătea pe vine lângă el, folosea o pereche de clești ca să îl înlocuiască cu un altul pe care îl lua dintr-o oală, care topea în formă de cerc noroiul de pe pământ. Perrin îl cunoștea. În chema Hari și îi plăcea să colecționeze urechi pe care le înșira pe un șnur din piele. Urechi de bărbați, de femei, de copii; pentru Hari nu avea importanță.

Fără să gândească, Perrin înaintă cu pași hotărâți și lovi cu piciorul grămăjoara de cărbuni de pe abdomenul bărbatului. Câțiva îl nimeriră pe Hari, care sări în spate scoțând un chițăit speriat ce se transformă într-un țipăt atunci când nimeri cu o mână în oală. El se răsturnă pe-o parte, ocrotindu-și

mâna arsă şi privindu-l cu ură pe Perrin – o nevăstuică în piele de om.

– Sălbaticul face circ, Aybara, zise Masema.

Perrin nici măcar nu îl observase pe bărbatul care stătea acolo, cu faţa încruntată şi împietrită sub scalpul ras. În ochii lui negri şi fioroşi se citea o urmă de dispreţ. Mirosul de nebunie străpungea mirosul puturos de carne arsă.

– Îi cunosc pe alde ăştia. Se prefac că simt durerea, dar n-o simt; nu aşa cum o simt alţi oameni. Trebuie să fii dispus şi capabil să rănești o piatră ca să-l faci pe vreunul dintre ei să vorbească.

Arganda, care stătea ţeapăn lângă Masema, strângea atât de tare mânerul sabiei, încât mâna îi tremura.

– Poate că tu îi fi dispus s-o pierzi pe soaţa ta, Aybara, mârâi el, dar eu n-am de gând s-o pierd pe regina mea!

– Trebuie s-o facem, zise Aram, pe jumătate implorând, pe jumătate poruncind.

El stătea de partea cealaltă a lui Masema, strângând în pumni marginea mantiei verzi ca să nu-şi ducă mâna la sabia ce o ţinea pe spate. Privirea lui era aproape la fel de fioroasă ca a lui Masema.

– M-ai învăţat că un om face ce trebuie să facă.

Perrin se forţă să-şi descleştеze pumnii. Ce trebuia făcut, pentru Faile.

Berelain şi surorile Aes Sedai îşi croiră drum prin mulţime, iar Berelain strâmbă uşor din nas când îl văzu pe bărbatul întins între ţăruşi. După expresiile de pe feţele lor, ai fi zis că cele trei Aes Sedai se uitau la o bucată de lemn. Edarra şi Sulin le însoţeau, niciuna din ele nepărând a fi afectată. Câţiva soldaţi ghealdanini se încruntară la cele două femei Aiel şi începură să bombăne. Oamenii zdrenţuiţi şi cu feţele mânjite ai lui Masema le priveau cu duşmănie atât pe femeile Aiel, cât şi pe Aes Sedai, însă majoritatea se dădură din calea celor trei Străjeri, iar cei care n-o făcură fură traşi deoparte de tovarăşii

lor. Unii neghiobi cunoşteau limitele prostiei. Masema se uită la Berelain cu ochi scăpărători înainte să hotărască să îi ignore prezenţa. Unii neghiobi nu cunoşteau limitele.

Aplecându-se, Perrin desfăcu bucata de cârpă de la gura bărbatului pironit şi îi scoase căluşul dintre dinţi. El abia apucă să-şi tragă mâna ca să nu se pricopsească cu o muşcătură la fel de zdravănă ca a Vrednicului.

Bărbatul Aiel îşi dădu pe dată capul pe spate şi începu să cânte cu o voce groasă şi cristalină:

„Spălaţi sulițele; când soarele urcă pe cer.
Spălaţi sulițele; când soarele apune.
Spălaţi sulițele; cine se teme de moarte?
Spălaţi sulițele; nimeni cunoscut!"

Râsul lui Masema răsună în mijlocul cântecului. Lui Perrin i se zbârli părul. Nu îl mai auzise niciodată râzând pe Masema. Nu era un sunet plăcut.

Cum nu voia să-şi piardă un deget, el îşi scoase toporul din suportul cingătorii şi aşeză cu grijă tăişul acestuia sub bărbia bărbatului ca să-i închidă gura. Nişte ochi de culoarea cerului îl priviră de pe o faţă arsă de soare, pe care nu se citea teama. Bărbatul zâmbi.

– Nu-ţi cer să-ţi trădezi neamul, îi zise Perrin. Îl durea gâtlejul în timp ce făcea un efort să îşi păstreze tonul calm. Clanul Shaido a luat prizoniere nişte femei. Vreau doar să ştiu cum le pot lua înapoi. Pe una o cheamă Faile. E înaltă ca o femeie a voastră, are ochi negri şi migdalaţi, nas proeminent şi buze pline. E o femeie frumoasă. Ai fi ţinut-o minte dacă ai fi văzut-o. Ai văzut-o?

Retrăgându-şi toporul, el îşi îndreptă spatele.

Shaido se holbă la el o clipă, apoi îşi ridică bărbia şi începu să cânte din nou, fără să-şi ia ochii de la Perrin. Era un cântec vesel, care îţi aducea pofta de dans:

„Am cunoscut cândva un bărbat ce era departe de casă.
Avea ochii galbeni şi o minte ageră.
Mi-a cerut să ţin fumul în mână
şi mi-a zis că-mi poate arăta un ţinut apos.
Şi-a pus capul pe pământ şi picioarele în aer
şi mi-a zis că poate dănţui ca o femeie de bine.
Mi-a zis că poate sta nemişcat ca o statuie.
Când am clipit, a dispărut."

Lăsându-şi capul pe spate, Shaido chicoti cu poftă. Zici că se odihnea pe un pat de puf.

– Dacă... nu poţi face nimic, zise Aram cu disperare, atunci, pleacă. Mă ocup eu.

Ceea ce trebuia făcut. Perrin privi feţele din jurul lui. În acel moment, Arganda îl privea cu la fel de multă ură ca Shaido. Masema puţea a nebunie şi se încrunta cu ură. Trebuie să fii dispus şi capabil să răneşti o piatră. Edarra, a cărei faţă era la fel de inexpresivă ca a surorilor Aes Sedai, stătea cu braţele încrucişate pe piept. Până şi Shaido ştiu cum să accepte durerea. Aveau să treacă zile. Sulin, a cărei cicatrice de pe obraz era palidă pe pielea ei înăsprită de vreme, avea o privire fixă şi un miros de nepătruns. Urmau să cedeze încet şi cât mai puţin cu putinţă. Berelain, care mirosea a judecată, semăna cu o domnitoare care osândise oameni la moarte şi care nu pierduse nicio noapte de nesomn. Ceea ce trebuia făcut. Dispus şi capabil să rănească o piatră. Să accepte durerea. Oh, Lumină, Faile!

El simţi toporul uşor ca pana atunci când îl ridică şi greu precum ciocanul ce loveşte nicovala atunci când îl lăsă să cadă, tăişul greu retezând încheietura mâinii stângi a bărbatului Shaido.

Bărbatul gemu de durere, apoi se dădu în spate zvârcolindu-se şi mârâind, împroşcând în mod voit sângele ce îi ţâşnea din încheietură pe faţa lui Perrin.

– Tămăduiți-l, le spuse Perrin surorilor Aes Sedai, făcând un pas în spate.

El nu încercă să-și șteargă fața. Sângele i se prelingea pe barbă. El se simțea gol pe dinăuntru. Nu ar mai fi putut ridica toporul încă o dată, chiar dacă ar fi vrut.

– Ai înnebunit? zise Masuri, furioasă. Nu-i putem pune mâna la loc!

– Tămăduiți-l, am spus! mârâi el.

Însă Seonid începu să se miște, ridicându-și poalele ca să poată pluti, și îngenunche la capul bărbatului. Acesta își mușca încheietura rănită, încercând în zadar să oprească șuvoiul de sânge apăsând cu dinții. Însă în ochii lui nu se citea nicio urmă de teamă. Sau în mirosul lui. Nicio urmă.

Seonid îl apucă de cap pe bărbatului Shaido și, brusc, el începu iar să se zvârcolească, agitându-și brațele cu sălbăticie. Șuvoiul de sânge începu să scadă în timp ce el se zvârcolea și se opri înainte ca acesta să se prăbușească pe pământ, vinețiu la față. Șovăind, el își ridică ciotul brațului stâng ca să privească pielea netedă care îi acoperea acum capătul. Dacă exista o cicatrice, Perrin nu o putea vedea. Bărbatul își dezveli dinții la el. Tot nu mirosea a teamă. Și Seonid se prăbuși, ca și când și-ar fi forțat limitele. Alharra și Wynter făcură un pas în față, dar ea le făcu semn să se îndepărteze, ridicându-se singură în picioare cu un oftat îndelung.

– Mi s-a spus că puteți rezista zile la rând fără să spuneți mai nimic, zise Perrin. Vocea îi răsună prea puternic în urechi. N-am timp să-mi arătați cât de rezistenți sunteți, sau cât de curajoși. Știu că sunteți curajoși și rezistenți. Dar soția mea e ținută prizonieră de prea multă vreme. Veți fi despărțiți și întrebați despre anumite femei. Dacă le-ați văzut și unde. Doar asta vreau să știu. Nu vor exista cărbuni aprinși sau altceva; doar întrebări. Dar dacă vreunul dintre voi va refuza să răspundă sau dacă veți da răspunsuri prea diferite, atunci toți veți pierde câte ceva.

El fu surprins când își dădu seama că, la urma urmei, putea ridica toporul. Tăișul îi era mânjit cu sânge roșu.

– Două mâini și două picioare, zise el pe un ton rece. Lumină, vocea lui suna rece ca gheața. Simțea gheața până în oase. Asta înseamnă că aveți patru încercări ca să dați aceleași răspunsuri. Și dacă veți ascunde lucruri, tot n-am să vă ucid. Voi găsi un sat în care să vă las, un loc unde să fiți lăsați să cerșiți, unde băieșandrii le vor arunca un bănuț neînfricaților Aieli fără mâini sau picioare. Cugetați și hotărâți dacă merită să o țineți pe soția mea departe de mine.

Până și Masema se holba la el ca și cum nu l-ar fi văzut niciodată pe bărbatul care stătea acolo, cu toporul în mână. Când el se întoarse ca să plece, atât oamenii lui Masema, cât și ghealdaninii se dădură din calea lui ca și când ar fi lăsat să treacă o hoardă de Troloci.

El se trezi cu gardul din țăruși în fața lui și cu pădurea, care se întindea la o sută de pași mai încolo, însă nu schimbă direcția. Cu toporul în mână, merse până când copacii uriași îl înconjurară, iar mirosul taberei rămase în urma lui. Sângele pe care îl ducea cu el avea un miros pregnant și metalic. Nu putea fugi de el.

Nu ar fi putut spune câtă vreme umblase prin zăpadă. Abia dacă observa razele de lumină oblice care brăzdau umbrele de sub cupola pădurii. Sângele de pe fața și din barba lui se îngroșase și începea să se usuce. De câte ori spusese că avea să facă orice ca să o aducă înapoi pe Faile? Trebuia să facă orice. Pentru Faile, orice.

Brusc, el ridică toporul cu ambele mâini deasupra capului și îl azvârli cât putu de tare. Acesta se roti în aer și se împlântă cu o bufnitură zgomotoasă în trunchiul gros al unui stejar.

Răsuflând îndelung, ca și cum aerul i-ar fi rămas în plămâni, el se prăbuși pe o stâncă ce ieșea din pământ, la fel de înaltă și de lată ca o bancă, și își propti coatele pe genunchi.

– Poţi să te arăţi acum, Elyas, zise el, obosit. Îţi simt mirosul.

Celălalt bărbat ieşi din umbră, ochii lui galbeni strălucind slab sub borurile largi ale pălăriei. În comparaţie cu el, Aielii erau zgomotoşi. Potrivindu-şi cuţitul cu tăişul lung, el se aşeză lângă Perrin pe lespede, însă o vreme nu spuse nimic, doar îşi trecu degetele prin barba cu fire cărunte şi răsfirată pe piept. Arătă cu capul spre toporul înfipt în stejar.

– Cândva ţi-am spus să îl ţii până are să-ţi placă să-l foloseşti mai mult. A început să-ţi placă? Acolo, în tabără?

Perrin dădu negativ din cap cu înverşunare.

– Nu! Nu e asta! Dar...

– Dar ce, băiete? Cred că aproape l-ai speriat pe Masema. Doar că şi tu miroşi a speriat.

– Era vremea să se teamă şi el de ceva, bombăni Perrin, ridicând stânjenit din umeri.

Era greu să dai glas anumitor lucruri. Totuşi, poate venise vremea şi pentru asta.

– Toporul. N-am băgat de seamă la început; doar mai pe urmă. S-a întâmplat în noaptea în care l-am întâlnit pe Gaul, când Mantiile Albe au încercat să ne omoare. Mai târziu, când ne-am luptat cu Trolocii în Ţinutul celor Două Râuri, n-am fost sigur. Dar apoi la Fântânile din Dumai, am fost. Sunt fricos într-o bătălie, Elyas, fricos şi întristat, pentru că poate n-am s-o mai văd niciodată pe Faile. Inima i se strânse până când simţi o durere în piept. Faile. Doar că... I-am auzit pe Grady şi pe Neald vorbind despre cum e să foloseşti Puterea Supremă. Ei spun că se simt mai *vii*. Eu sunt prea fricos în bătălie, dar mă simt mai viu ca oricând, în afară de momentele în care o ţin în braţe pe Faile. Nu cred că voi putea îndura asta dacă voi ajunge să simt acelaşi lucru referitor la ce-am făcut acolo, în tabără. Nu cred că Faile mă va primi înapoi dacă voi ajunge să simt asta.

Elyas pufni.

– Nu cred că eşti făcut din plămădeala asta, băiete. Ascultă, primejdia îi duce pe unii oameni în direcţii diferite. Unii sunt nemiloşi ca o maşinărie, dar mie nu mi-ai părut niciodată a fi soiul nemilos. Când inima începe să-ţi bubuie, îţi înfierbântă sângele. E de la sine înţeles că-ţi ascute şi simţurile. Te face conştient. Poate ai să mori peste câteva minute, poate într-o clipită, dar acum nu eşti mort şi eşti conştient de asta până în măduva oaselor. Asta-i viaţa. Nu înseamnă că-ţi place.

– Mi-ar plăcea să cred asta, zise simplu Perrin.

– Trăieşte cât am trăit eu, răspunse Elyas pe un toc sec, şi ai să crezi. Până atunci, gândeşte-te doar că eu am trăit mai mult decât tine şi că am trecut prin ce treci tu.

Cei doi bărbaţi priviră îndelung toporul. Perrin voia să creadă. Sângele de pe tăiş era negru acum. Niciodată sângele nu fusese atât de negru. Cât timp trecuse? După înclinaţia razelor de lumină care pătrundeau printre copaci, soarele începea să apună.

Urechile lui surprinseră scrâşnetul copitelor pe zăpadă, venind încet spre el. Câteva minute mai târziu, Neald şi Aram îşi făcură apariţia, Pribeagul de odinioară arătând cu degetul urmele, iar Asha'manul dând negativ din cap, nerăbdător. Deşi urma se vedea limpede, adevărul fie spus, Perrin nu ar fi pus rămăşag că Neald ar fi putut să o urmeze. El era orăşean.

– Arganda a fost de părere că ar trebui să aşteptăm până când te vei calma, zise Neald, aplecându-se în şa şi privindu-l cu atenţie pe Perrin. Eu, unul, cred că nici nu poţi fi mai calm.

El dădu din cap, o urmă de satisfacţie citindu-i-se pe buze. Era obişnuit ca oamenii să se teamă de el, din cauza hainei lui negre şi a ceea ce reprezenta aceasta.

– Au vorbit, zise Aram, şi toţi au dat aceleaşi răspunsuri. Privirea lui încruntată transmitea că nu-i conveneau răspunsurile. Cred că ameninţarea că-i vei lăsa la cerşit i-a speriat

mai tare decât toporul tău. Dar au spus că n-au văzut-o pe domniţa Faile. Sau pe celelalte. Am putea încerca din nou cu cărbunii. Poate atunci şi-or aduce aminte.

Oare părea nerăbdător? Să o găsească pe Faile sau să folosească acei cărbuni?

Elyas făcu o grimasă.

– Ei nu fac acum decât să-ţi dea răspunsurile pe care le-ai dat tu deja. Îţi spun ce vrei să auzi. Au existat şanse mici, oricum. Sunt mii de Shaido şi mii de prizonieri. Poţi trăi toată viaţa printre atâţia oameni şi să întâlneşti doar câteva sute pe care să-i ţii minte.

– Atunci, va trebui să-i ucidem, zise Aram pe un ton sumbru. Sulin a zis că Fecioarele au avut grijă să-i ia când nu erau înarmaţi, ca să poată fi interogaţi. Aceştia nu se vor mulţumi să rămână *gai'shain*. Dacă va scăpa doar unul, le va spune celor din clanul Shaido unde suntem. Şi-atunci, vor veni după noi.

Perrin îşi simţi încheieturile ruginite durându-l când se ridică în picioare. Nu le putea da, pur şi simplu, drumul bărbaţilor Shaido.

– Pot fi păziţi, Aram.

Din cauza pripei, aproape că o pierduse pe Faile de tot, iar el fusese pripit din nou. Pripa, un cuvânt atât de blând pentru tăierea mâinii bărbatului. Şi fără niciun rost. El încercase întotdeauna să cugete cu băgare de seamă şi să acţioneze cu băgare de seamă. Acum, el trebuia să cugete, însă fiecare gând îl durea. Faile era pierdută într-o mare de prizonieri înveşmântaţi în alb.

– Poate că alţi *gai'shaini* vor şti unde se află ea, bombăni el, întorcându-se cu faţa spre tabără.

Dar cum putea pune mâna pe alţi *gai'shaini* Shaido? Aceştia nu aveau voie să iasă din tabără decât dacă erau păziţi.

– Şi cu el cum rămâne, băiete? întrebă Elyas.

Perrin ştia la ce se referea fără să se uite – la topor.

– Lasă-l acolo pentru cine-l va găsi. Vocea lui deveni aspră. Poate vreun menestrel neghiob va născoci o poveste despre el.

El se îndreptă cu paşi hotărâţi spre tabără, fără să arunce o privire în urmă. Cu gaica unde fusese prins toporul goală, centura prinsă în jurul taliei era uşoară. Totul fără niciun rost.

Trei zile mai târziu, telegile pline ochi se întoarseră din So Habor, iar Balwer intră în cortul lui Perrin, însoţit de un bărbat înalt şi neras, care purta o haină din lână murdară şi o sabie care părea mai bine îngrijită. La început, Perrin nu îl recunoscu din cauza bărbii neîngrijite, care nu mai fusese rasă de o lună. Apoi el simţi mirosul bărbatului.

– Nu mă aşteptam să te mai văd, zise el.

Balwer clipi, uimit ca oricine altcineva. Fără îndoială că bărbatul mărunt, care semăna cu o pasăre, abia aşteptase să îi prezinte surpriza.

– Am căutat-o pe... pe Maighdin, zise Tallanvor cu asprime în glas, dar clanul Shaido s-a mişcat mai repede decât mine. Jupânul Balwer zice că ştii unde este ea.

Balwer îi aruncă o privire aspră bărbatului mai tânăr, însă vocea lui rămase la fel de seacă şi de lipsită de emoţie ca mirosul lui.

– Jupânul Tallanvor a ajuns în So Habor chiar înainte să plec, Seniore. Mare noroc că ne-am întâlnit. Sau o fi fost doar o pură întâmplare. Se poate să-ţi fi găsit nişte aliaţi. Îl voi lăsa pe el să-ţi povestească.

Tallanvor îşi privi încruntat cizmele, dar nu zise nimic.

– Aliaţi? întrebă Perrin. Dacă nu-i o oaste întreagă, atunci nu mi-e de prea mare folos, dar voi primi tot ajutorul pe care mi-l poţi oferi.

Tallanvor se uită la Balwer, care îşi plecă puţin capul şi îi zâmbi încurajator. Bărbatul bărbos trase adânc aer în piept.

– Cincisprezece mii de Seanchani, cam pe-acolo. Majoritatea sunt taraboneri, de fapt, care luptă sub flamurile Seanchane. Şi... Şi au cu ei cel puţin douăsprezece *damane*. În vocea lui se simţea graba, nevoia de a termina de vorbit, înainte ca Perrin să apuce să-l întrerupă. Ştiu că este ca şi cum ai accepta ajutor de la Cel Întunecat, dar şi ei îi vânează pe Shaido. Eu aş accepta ajutorul Celui Întunecat ca să o eliberez pe Maighdin.

Preţ de o clipă, Perrin se holbă la cei doi bărbaţi. Tallanvor îşi plimba agitat degetul mare peste mânerul sabiei, iar Balwer semăna cu o vrabie care aştepta să vadă în ce direcţie avea să sară un greiere. Seanchani. Şi *damane*. Într-adevăr, ar fi fost ca şi când ar fi acceptat ajutorul Celui Întunecat.

– Luaţi loc şi povestiţi-mi despre aceşti Seanchani, zise el.

CAPITOLUL 28

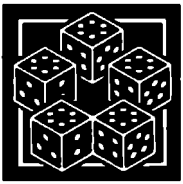

Un mănunchi de boboci de trandafir

Din ziua în care plecaseră din Ebou Dar, călătoria alături de Marele Circ Ambulant şi Expoziţia Minunată de Miracole şi Minuni ale lui Valan Luca fu tot atât de urâtă cum şi-o imaginase Mat în cele mai negre gânduri ale lui. În primul rând, ploua aproape în fiecare zi cu orele şi, o dată câteva zile la rând, o ploaie rece de iarnă cu averse care mai că se transformase în zăpadă sau burniţă rece ca gheaţa ce îţi uda haina şi te făcea să dârdâi înainte să-ţi dai seama. Apa se scurgea pe drumurile acoperite cu noroi întărit ca şi când ar fi fost pavate cu piatră, lăsând, în cel mai rău caz, o dâră subţire de noroi, iar când soarele strălucea, caravana lungă de căruţe, cai şi oameni înainta foarte puţin. La început, circarii fuseseră nerăbdători să părăsească oraşul unde fulgerele scufundau corăbiile în timpul nopţii şi crimele ciudate îi făceau pe toţi să se uite peste umăr, să ajungă departe de un nobil Seanchan gelos care, cuprins de mânie, şi-ar fi vânat soţia şi care şi-ar fi putut vărsa mânia pe oricine ar fi bănuit că o smulsese din mâinile lui. La început, aceştia înaintară repede cât puteau trage caii căruţele,

îndemnând dobitoacele să meargă mai repede, să străbată încă o milă. Fiecare milă străbătută îi făcea să se simtă mai departe de primejdie, mai în siguranţă, însă în prima după-amiază...

– Trebuie să am grijă de cai, explică Luca, privind cum caii erau deshămaţi de la căruţa lui vopsită într-un mod caraghios şi duşi la pripoane prin burniţă.

Soarele era la jumătatea coborâşului spre apus, însă fire cenuşii se ridicau deja din găurile de fum ale corturilor şi din hornurile din metal ale căruţelor ca nişte cutii.

– Nu ne urmăreşte nimeni, iar până la Lugard mai avem cale lungă. Caii buni nu-i găseşti pe toate drumurile şi sunt foarte scumpi.

Luca se încruntă întristat şi clătină din cap. Mereu se întrista atunci când pomenea de cheltuieli. Era strâns la pungă, exceptând când venea vorba de soţia lui.

– Nu există prea multe locuri pe drum unde merită să oprim mai mult de-o zi. În majoritatea satelor nu vom avea un public prea mare chiar dacă ar veni toţi sătenii, cât despre oraşe, n-ai de unde şti cum vor fi până când nu ne vom instala acolo. Nu mă plăteşti îndeajuns de mult ca să renunţ la ce pot câştiga.

Strângându-şi pe lângă trup mantia stacojie cu broderii ca să se ferească de umezeală, el aruncă o privire peste umăr spre căruţa lui. Mat nu era sigur că voia să mănânce din mâncarea pe care o gătea soţia lui.

– Eşti sigur că nu ne urmăreşte nimeni, nu-i aşa, Cauthon?

Îndesându-şi iritat pe cap basca din lână, Mat se îndepărtă cu paşi hotărâţi printre corturile şi căruţele viu colorate, scrâşnind din dinţi. Nu îl plătea îndeajuns? Pentru cât îi oferise, Luca ar fi trebuit să îşi facă animalele *să fugă* până la Lugard. Ei bine, nu chiar să fugă – nu voia să omoare caii, la urma urmei –, dar papagalul ăla care se umfla în pene ar fi trebuit să înainteze mai repede.

Nu departe de căruța lui Luca, Chel Vanin ședea pe un scăunel cu trei picioare și amesteca un soi de tocăniță neagră într-o oală mică ce atârna deasupra unui foc mic. Ploaia picura în oală de pe borurile pălăriei lui, însă bărbatul durduliu nu părea să observe sau să-i pese. Gorderan și Fergin, doi din Brațele Roșii, mormăiau înjurături în timp ce băteau țăruși în pământul mocirlos pentru corzile cortului din pânză maro pe care îl împărțeau cu Harnan și Metwyn. Și cu Vanin, însă acesta poseda unele abilități despre care credea că îl făceau superior sarcinii de a ridica un cort, iar Brațele Roșii fură de acord șovăind doar puțin. Vanin era un fierar experimentat, dar, și mai important, era cel mai bun urmăritor și hoț de cai din ținut, oricât de imposibil ar fi fost de crezut uitându-te la el, și puteai numi oricare ținut voiai.

Fergin îl zări pe Mat și abia se abținu să nu blesteme atunci când ciocanul lui rată țărușul și se lovi peste degetul mare. Azvârlind ciocanul, își vârî degetul în gură și se lăsă pe vine, tânguindu-se.

– Vom sta afară toată noaptea păzindu-le pe femeile alea, Seniore. Nu-i poți tocmi pe îngrijitorii de cai să facă asta ca să ne uscăm până când ne vom uda din nou?

Gorderan îl împunse în umăr pe Fergin cu un deget gros. Acesta era atât de lat, cât era Fergin de slab și era tairen, în ciuda ochilor lui gri.

– Îngrijitorii de cai vor înălța cortul și vor fura tot, Fergin. O altă împunsătură. Vrei ca unul dintre hoții ăia să-mi șterpelească arbaleta sau șaua? E o șa bună. O a treia împunsătură mai că îl răsturnă pe Fergin pe-o parte. Dacă nu ridicăm cortul ăsta, Harnan o să ne pună să stăm de strajă toată noaptea.

Fergin mârâi și bombăni, dar luă ciocanul în mână, ștergându-și noroiul de pe haină. Era un soldat destul de priceput, dar nu foarte deștept.

Vanin scuipă printre dinți, ratând milimetric oala. Tocănița mirosea delicios, indiferent din ce-o făcea Latelle, însă Mat hotărî că nu avea să mănânce nici aici. Lovind cu lingura din lemn de marginea oalei ca să o curețe, bărbatul durduliu își ridică privirea spre Mat, cu pleoapele aproape închise. Fața lui rotundă părea adeseori pe jumătate adormită, însă doar un neghiob putea crede asta.

– În ritmul ăsta, vom ajunge în Lugard pe la sfârșitul verii. Dacă o să mai ajungem.

– Vom ajunge, Vanin, zise Mat mai încrezător decât se simțea în acel moment.

Haina din lână aspră pe care o îmbrăcase în urmă cu câteva ore era udată de ploaie pe ici, pe colo, iar apa îi șiroia pe spate. Era greu să te simți încrezător când ploaia rece ca gheața îți curgea pe șira spinării.

– Iarna e pe sfârșite. Ne vom mișca mai repede odată ce va veni primăvara. Vei vedea. Până la mijlocul primăverii, vom fi în Lugard.

Nici el nu era prea convins de asta. În prima zi, ei nu străbătuseră mai mult de două leghe, iar după aceea, două leghe și jumătate însemnau o zi bună. Nu multe locuri puteau fi numite orașe de-a lungul Drumului cel Mare al Nordului, un nume care începea să se schimbe foarte repede pe măsură ce circul înainta spre miazănoapte. Oamenii îi spuneau „Drumul Ebou Dar" sau „Drumul Bacului" sau, uneori, doar „drumul", ca și cum ar fi fost doar unul. Însă Luca se oprea în fiecare oraș, adevărat sau așa-zis, împrejmuit de ziduri sau care aducea cu un târg mai prosper, care avea șase străzi și un perimetru pavat cu piatră, care imita jalnic o piață. Trecea aproape o jumătate de zi până când instalau circul și îl împrejmuiau cu acel zid din pânză și atârnau la intrare acel banner albastru cu litere roșii – „Marele Circ Ambulant" al lui Valan Luca. Acestuia nu îi stătea în fire să rateze ocazia de

a avea un public numeros. Sau să mai adauge niște bănuți în pungă. Sau ocazia să-și fluture una dintre mantiile lui de un roșu-aprins și să se bucure de aplauze. Lui Luca îi plăceau aplauzele aproape la fel de mult ca banii. Aproape.

Înfățișarea ciudată a circarilor și animalele sălbatice aduse din ținuturi îndepărtate erau îndeajuns ca să atragă oamenii. Chiar și animalele care nu erau din ținuturi atât de îndepărtate; puțini oameni călătoriseră în interiorul ținutului ca să vadă un urs, cu atât mai puțin un leu. Doar ploaia torențială alunga mulțimea, iar atunci când ploaia era prea rece, jonglerii și acrobații refuzau oricum să își facă numărul dacă nu aveau un oarecare acoperământ deasupra capului. Ceea ce îl făcea pe Luca să se plimbe de colo colo îmbufnat și enervat și să vorbească singur ca un nebun că trebuia să găsească suficient de multe prelate din pânză ca să adăpostească fiecare reprezentație sau să instaleze un cort suficient de mare ca să cuprindă tot spectacolul. Un singur cort! Bărbatul avea ambiții mărețe. De ce nu un palat pe roți dacă tot se gândea la asta?

Dacă Luca și înaintarea greoaie a circului ar fi fost singurele îngrijorări ale lui, Mat ar fi fost un om fericit. Uneori, două sau trei caravane lente ale coloniștilor Seanchani, care porniseră mai devreme, treceau pe lângă ei cu căruțele lor ascuțite, cu formă ciudată și cu vite, oi și capre cu aspect ciudat, înainte ca prima căruță a circului să se pună în mișcare. Alteori, coloane de soldați Seanchani îi întreceau în vreme ce ei înaintau alene, rânduri de bărbați purtând coifuri ca niște capete uriașe de insecte, care mărșăluiau, și coloane de călăreți cu armurile lor cu plăci suprapuse, vopsite în dungi. Odată, călăreții erau pe *torm*, creaturi cu solzi din bronz ce semănau cu niște pisici de mărimea unui cal. Doar că aveau trei ochi. Mai bine de douăzeci dintre ei făceau salturi șerpuitoare, înaintând mai repede decât mergea un cal la trap. Nici călăreții, nici creaturile lor nu aruncau circului nici măcar o

privire, însă caii circului o luau razna atunci când treceau *tormii*, nechezând și cabrându-se. Leii, leoparzii și ursii răgeau în cuștile lor, iar căprioarele ciudate se izbeau de barele cuștilor, încercând să fugă. Aveau nevoie de câteva ore ca să liniștească animalele și să poată porni din nou la drum, iar Luca insista ca, mai întâi, să fie curățate cuștile fiarelor. Animalele lui reprezentau o investiție mare. De două ori, ofițeri cu coifuri cu pene subțiri hotărâră să verifice ordinul pentru caii lui Luca, iar pe Mat îl trecură transpirațiile reci, broboane de sudoare cât un bob de strugure până când aceștia își văzură mai departe de drum, mulțumiți. Pe măsură ce ei înaintau spre miazănoapte, numărul Seanchanilor de pe drum începea să se împuțineze; cu toate acestea, pe el îl treceau transpirațiile ori de câte ori vedea un alt grup de soldați sau de coloniști. Poate că Suroth păstra, într-adevăr, secretul despre dispariția lui Tuon, însă Seanchanii aveau să o caute. Nu era nevoie decât de vreun ofițer băgăcios care să compare numărul de pe ordin cu numărul real al cailor. După aceea, cu siguranță ar fi scotocit prin toate căruțele. Doar o *sul'damă* zeloasă care credea că ar putea exista o femeie care putea conduce printre jongleri, acrobați și contorsioniști. Broboanele de sudoare îi erau cât prunele de mari! Din nefericire, nu toată lumea își aprecia pielea.

Când ajunseră lângă un sătuc numit Weesin, un mănunchi de case cu acoperișuri din paie, unde nici măcar Luca nu credea că avea să câștige doi bănuți, Mat se opri, înfofolit în mantia groasă din lână, în ploaia torențială și le privi pe cele trei Aes Sedai furișându-se înapoi în circ în timp ce soarele apunea. Tunetul bubui în depărtare. Deși surorile erau înfofolite în mantii negre, cu glugile trase bine pe cap, el nu avea nicio îndoială cine erau. Ele trecură la trei metri pe lângă el, dar, din cauza ploii torențiale, nu îl văzură, însă medalionul din argint ce atârna sub cămașa lui deveni rece pe pieptul lui.

Cel puțin una dintre ele conducea sau îmbrățișa Puterea. Arză-le-ar focu', toate trei erau nebune de legat.

Imediat ce surorile Aes Sedai se făcură nevăzute printre căruțe și corturi, alte trei siluete cu mantii își făcură apariția, urmându-le în grabă. Una dintre aceste femei avea ochi mai ageri, ridicându-și o mână și arătând spre el, însă celelalte doar încetiniră pasul, apoi o luară în grabă după surorile Aes Sedai. El vru să blesteme, dar nu rosti niciun cuvânt. Reuși să se stăpânească. Dacă el i-ar fi numit pe oamenii pe care voia să îi trimită să hoinărească în locurile unde i-ar fi putut vedea o patrulă a Seanchanilor, surorile Aes Sedai și femeia *sul'damă* ar fi venit însoțite chiar de Tuon și Selucia.

– Mă întreb ce vor, zise Noal în spatele lui, iar când Mat tresări, un șuvoi de stropi de ploaie îi pătrunse în glugă și i se prelinse pe grumaz.

Și-ar fi dorit ca bătrânul noduros să nu se mai furișeze în spatele lui.

– Am de gând să aflu, bombăni el, trăgându-și mai bine mantia.

Nici nu știa de ce se mai ostenea. Haina îi era doar puțin umedă, însă cămașa din pânză îi era deja udă leoarcă.

În mod ciudat, Noal nu mai era lângă el când ajunse la căruțele cu văruiala scorojită și dungi gri unde dormeau surorile Aes Sedai și femeia *sul'dam*. Bărbatului îi plăcea să-și vâre nasul peste tot. Poate că hotărâse că era suficient de ud. Blaeric și Fen stăteau deja înfășurați în pături sub căruță, aparent ignorând ploaia și noroiul, însă el nu ar fi pus rămășag că vreunul din ei dormea. Într-adevăr, unul din ei se ridică atunci când el se apropie lipăind pe lângă căruță. Oricare dintre bărbați ar fi fost, acesta nu zise nimic, însă Mat îi simțea privirea. El nu șovăi însă și nici nu se osteni să bată la ușă.

Interiorul era înghesuit, cele șase femei stând în picioare și ținându-și mantiile, din care picura apa, în mâini. Două

lămpi fixate în cardanele de pe pereți ofereau o lumină bună, mai bună decât și-ar fi dorit el, într-un fel. Șase fețe se întoarseră spre el cu acele priviri de gheață pe care femeile i le aruncau unui bărbat care punea piciorul acolo unde nu voiau ele. În căruță mirosea a lână și pâslă umede ca și când tocmai ar fi lovit fulgerul sau ar fi putut să o facă în orice clipă. Ploaia răpăia pe acoperiș, iar tunetul bubuia, însă medalionul din argint în formă de cap de vulpe nu era mai rece decât orice altă bucată de argint. Poate că Blaeric și Fen îl lăsaseră să intre, crezând că avea să îi fie smuls capul. Poate că doar voiau să se țină deoparte. Cu toate că un Străjer era pregătit să-și dea viața dacă sora sa Aes Sedai hotăra că era nevoie. Nu și Mat Cauthon. El închise ușa cu șoldul. Abia dacă mai simțea câte un spasm de durere. Oricum, arareori.

Când le înfruntă, Edesina reacționă cu înverșunare, scuturându-și părul negru ce i se revărsa pe spate.

– Îți sunt recunoscătoare pentru că m-ai salvat din ghearele Seanchanilor, Jupâne Cauthon, și îmi voi arăta recunoștința, dar există o anumită măsură. Nu sunt slujnica ta ca să-mi dai porunci. Nu erau Seanchani în sat și ne-am acoperit fețele. Nu era nevoie să-ți trimiți... câini de pază... după noi.

Privirea pe care le-o aruncă celor trei femei Seanchan ar fi putut prăji ouă. Edesina nu se mai lăsa intimidată de nimeni care vorbea cu un accent Seanchan. Le voia pe unele ale ei înapoi, iar femeia *sul'damă* era la îndemână. Mat conta pe legendara stăpânire de sine a surorilor Aes Sedai pentru a ține situația sub control. Nădăjduia că lucrurile nu ajunseseră prea departe ca să nu mai poată fi controlate. Acele amintiri vechi le înfățișau pe Aes Sedai explodând ca artificiile unui Artificier.

Pe fața întunecată a lui Bethamin nu se citea nici urmă de alarmare. Își scuturase mantia și o atârnase într-un cui câtă vreme vorbise Edesina, apoi își netezise rochia peste șolduri. În seara aceea, ea purta jupe de un verde-șters. Se plânse că

veşmintele din Ebou Dar erau indecente, iar el bănuia că urma să îi găsească altceva de purtat din moment ce se aflau departe de coastă, cu toate că pieptul ei umplea frumos acel decolteu adânc şi îngust. Cu toate acestea, ea aducea prea mult cu o mamă ca să fie pe gustul lui.

– Şi-au ascuns, *într-adevăr*, feţele, Seniore, zise ea, tărăgănat, şi au stat împreună. Niciuna n-a încercat să se furişeze afară. Au avut o purtare foarte bună, una peste alta.

O mamă îşi lăuda copiii. Sau poate că un dresor de câini îşi lăuda câinii. Seta, cea cu părul bălai, dădea aprobator din cap. Categoric dresor de câini.

– Dacă seniorul meu doreşte să le ţină închise, zise Renna cu emfază, putem folosi oricând *a'damul*. N-ar trebui să ne încredem în ele şi să le lăsăm libere.

Ea îi făcu o plecăciune, în felul Seanchanilor, înclinându-se în unghi drept. Ochii ei mari şi căprui păreau plini de speranţă. Teslyn icni şi îşi strânse mantia udă peste piept. Ea cu siguranţă nu scăpase de teama de *sul'damă*, căci arăta de parcă era gata să-şi roadă unghiile. Joline, afişând un aer de superioritate ca întotdeauna, îşi îndreptă spatele, iar ochii îi scăpărau. Cu sau fără seninătatea specifică surorilor Aes Sedai, ai fi zis că lovise trăsnetul atunci când ochii Jolinei scăpărară. Adeseori se întâmpla asta în cazul femeilor frumoase.

– Nu, se grăbi să răspundă Mat. Nu va fi nevoie. Mi-ai dat lucrurile alea mie, iar eu voi scăpa de ele.

Lumină, de ce se încurcase cu femeile astea? Ceea ce păruse a fi cea mai bună idee la vremea respectivă, acum, părea o mare tâmpenie.

– Trebuie să fiţi cu băgare de seamă toate, atâta tot. Încă n-am ajuns la treizeci de mile depărtare de Ebou Dar. Drumurile sunt pline de afurisiţii ăia de Seanchani.

El le aruncă o privire smerită celor trei femei. La urma urmei, ele *erau* de partea lui, ca să spunem aşa. În afară de

Egeanin, celelalte nu aveau unde altundeva să se ducă, plus că își dăduseră seama cine avea bani. Bethamin își arcui sprâncenele a mirare. Nobilii Seanchani nu își cereau scuze, nici măcar printr-o privire.

– Soldații Seanchani au trecut, într-adevăr, prin sat ieri, zise Teslyn, accentul ei illianer fiind puternic în mod deosebit.

Ochii scăpărători ai Jolinei se ațintiră asupra ei, însă ea nu băgă de seamă și se întoarse ca să-și agațe mantia în cui.

– Au întrebat despre străinii care călătoresc. Iar unii s-au plâns că erau trimiși în nord. Teslyn îi aruncă o privire peste umăr femeii *sul'dame*, apoi își luă brusc ochii de la ea și trase adânc aer în piept. Se pare că ținta Reîntoarcerii este răsăritul. Soldații credeau cu adevărat că Oastea Neînvinsă avea să pună Illianul la picioarele împărătesei înainte de sfârșitul primăverii. Orașul însuși, precum și restul ținutului.

Se presupunea că Aes Sedai renunțau la ținuturile natale atunci când se duceau la Turnul Alb, dar, pentru orice illianer, orașul Illian era „Orașul", înțelegându-se prin asta „capitala".

– Asta-i bine, zise Mat mai pentru el, căzând pe gânduri.

Soldații vorbeau neîntrebați tot timpul; acesta era un motiv pentru care nu îi spuneai unui oștean planurile tale până în ultima clipă. Teslyn își arcui sprâncenele subțiri, iar el adăugă:

– Asta înseamnă că mare parte din drumul spre Lugard va fi liber.

Teslyn încuviință scurt din cap, nu foarte mulțumită. Ceea ce trebuia să facă Aes Sedai și ce făceau, de fapt, era adeseori total diferit.

– N-am vorbit cu nimeni, Seniore, doar le-am vegheat pe fete, zise Bethamin și mai tărăgănat decât de obicei, iar Seanchanii vorbeau adeseori ca și cum ai fi scos cu cleștele cuvintele din gura lor.

Dintre cele trei femei *sul'dame*, ea era limpede șefa, însă le privi pe toate pe rând înainte să continue:

– În Ebou Dar, în aripa femeilor *sul'dame*, nu s-a vorbit decât de Illian. Un ţinut roditor şi un oraş prosper, unde multe aveau să dobândească un nume nou. Şi bogăţie. Ea rosti acest cuvânt ca şi când bogăţia abia dacă avea vreo valoare în comparaţie cu un nume nou. Ar fi trebuit să ne dăm seama că vei vrea să ştii astfel de lucruri. Când inspiră adânc din nou, mai că ieşi din rochie. Dacă ai întrebări, Seniore, îţi voi spune ce ştim.

Renna mai făcu o plecăciune în faţa lui, nerăbdarea citindu-i-se pe faţă, iar Seta spuse:

– Am putea asculta ce vorbesc oamenii din oraşele şi satele în care ne vom opri, Seniore. Fetele pot fi schimbătoare, dar în noi te poţi încrede.

De ce atunci când o femeie se oferea să te ajute, începea întotdeauna prin a te băga într-o oală cu apă fierbinte pusă deasupra focului? Faţa Jolinei deveni o mască de gheaţă dispreţuitoare. Femeile Seanchan nu meritau atenţia ei; ea lăsa să se înţeleagă asta limpede din privirea ei. Afurisitul de Mat Cauthon fu ţinta privirii ei ca de gheaţă. Edesina strânse din buze, încercând, parcă, să îi străpungă cu privirea atât pe el, cât şi pe *sul'damă*. Până şi Teslyn reuşi să pară indignată. Şi ea era recunoscătoare pentru că fusese salvată, dar era Aes Sedai. Şi îşi îndreptă privirea încruntată către el. El bănuia că ea ar fi sărit ca o broască speriată dacă una dintre femeile *sul'dame* ar fi bătut din palme.

– Ce vreau eu, le explică el pe un ton răbdător, este ca toate să rămâneţi cu căruţele.

Trebuia să fii răbdător cu femeile, inclusiv cu Aes Sedai. Începea să înveţe afurisitul acesta de lucru pe dinafară.

– Dacă se va auzi fie şi o şoaptă că există o Aes Sedai în circ, ne vom trezi pe cap cu Seanchanii, care o vor vâna. Nici zvonurile cum că în circ există Seanchani nu ne vor sluji la nimic. Oricum ar fi, mai devreme sau mai târziu, cineva va veni să afle

ce se petrece aici şi-atunci vom da cu toţii de necazuri. Să nu vă arătaţi. Trebuie să staţi ascunse până când vom ajunge mai aproape de Lugard. Nu vă cer prea mult, nu-i aşa?

Fulgerul lumină ferestrele căruţei cu o strălucire albastră, iar tunetul bubui deasupra, atât de aproape, încât căruţa se zgudui.

Pe măsură ce zilele treceau, se părea că le ceruse prea mult. Surorile Aes Sedai îşi ţineau glugile pe cap atunci când ieşeau pe-afară – ploaia le oferea o scuză bună; ploaia şi frigul –, dar, cel mai adesea, una sau alta se urca pe capra căruţei, fără a se osteni să se dea drept servitoare în prezenţa circarilor. Nu că ar fi recunoscut cine erau, firește, sau ar fi împărţit porunci încoace şi-ncolo sau s-ar fi adresat altcuiva decât una alteia, dar ce servitoare se aştepta ca oamenii să se dea din calea ei? Ele mergeau şi în sate, uneori şi în oraşe, dacă erau convinse că nu exista nici picior de Seanchan acolo. Atunci când o Aes Sedai era convinsă de ceva, atunci aşa era. De două ori ele se întorseseră în fugă după ce aflaseră că un oraş era pe jumătate plin de colonişti care călătoreau spre miazănoapte. Îi povesteau ce aflaseră în timpul vizitelor lor. Asta credea el. Teslyn părea, într-adevăr, recunoscătoare, atât cât putea fi o Aes Sedai. La fel şi Edesina, într-o oarecare măsură.

În ciuda neînţelegerilor dintre ele, Joline, Teslyn şi Edesina rămâneau împreună ca nişte gâşte care erau mânate. Dacă o vedeai pe una, le vedeai pe toate trei. Cel mai probabil, acest lucru se datora faptului că atunci când le vedeai plimbându-se, ascunse sub mantii, un minut mai târziu, îşi făceau apariţia în urma lor Bethamin, Renna şi Seta. Acestea se plimbau atât de liniştite, fără a le scăpa niciodată din ochi pe „fete". Cârduri de gâşte. Până şi un orb ar fi observat tensiunea dintre cele două grupuri de femei. Până şi un orb ar fi văzut că niciuna dintre ele nu era servitoare. Femeile *sul'dame* ocupaseră poziţii respectate, poziţii de autoritate, şi

se plimbau afișând aproape același aer arogant ca surorile Aes Sedai. Cu toate acestea, el era blocat în această poveste.

Cu toate că Bethamin și celelalte două erau la fel de suspicioase față de ceilalți Seanchani ca surorile Aes Sedai, le urmăreau pe acestea atunci când mergeau într-un sat sau un oraș, iar Bethamin îi raporta întotdeauna informațiile pe care le culegeau trăgând cu urechea, Renna zâmbindu-i mieros, iar Seta adăugând că „fetele" omiseseră asta sau cealaltă, sau susținând că nu auzise; nu puteai fi niciodată sigur în privința cuiva care avea îndrăzneala să-și spună Aes Sedai. Poate că el ar trebui să poruncească să fie puse în lesă, asta până când situația avea să fie sigură.

Adevărul fie spus, poveștile lor nu erau prea diferite de cele pe care i le spuneau surorile. Localnicii vorbeau despre ce auziseră de la Seanchanii aflați în trecere pe-acolo. Mulți dintre coloniști erau tulburați de zvonurile cum că sălbaticii Aieli pustiau Altara, cu toate că localnicii spuneau că asta se petrecea undeva la miazănoapte. Se părea că și cineva mai de sus gândea la fel, deoarece mulți coloniști fuseseră îndrumați spre răsărit, spre Illian. Fusese încheiată o alianță cu cineva influent de la care se aștepta să îi ofere Înaltei Domnițe Suroth acces la multe pământuri. Femeile refuzau să se lase convinse că nu trebuiau să plece urechea la zvonuri. Nici nu se obișnuiseră cu gândul de a renunța la *a'dam*. Adevărul fie spus, acele lese argintii și cele trei femei *sul'dame* reprezentau singurul avantaj pe care îl avea el în fața surorilor Aes Sedai. Recunoștință din partea unei Aes Sedai! Ha! Nu că el s-ar fi gândit cu adevărat să le pună din nou în lesă pe surori. Nu prea des, oricum. El era vârât până-n gât în această poveste.

În realitate, lui nu îi era de niciun folos ce aflaseră femeile *sul'dame* și surorile Aes Sedai. Avea surse mai bune, oameni în care se încredea. Ei bine, avea încredere în Thom, atunci când menestrelul cu părul alb putea fi întrerupt din jocul

„Şerpi şi vulpi" cu Olver sau de la a cugeta la scrisoarea plină de îndoituri pe care o ţinea ascunsă la piept, sub haină. Thom putea să intre într-o tavernă ca să spună o poveste, poate să facă câteva jonglerii, apoi să iasă ştiind ce gândea fiecare om de-acolo. Mat avea încredere şi în Juilin – acesta se descurca aproape la fel de bine ca Thom, fără jonglerii sau poveşti –, însă Juilin insista mereu să o ia cu el pe Thera, care îl ţinea cu sfială de braţ atunci când intrau plimbându-se într-un oraş. Ca să o facă să se obişnuiască din nou cu libertatea, susţinea bărbatul. Ea îi zâmbea lui Juilin, ochii ei mari şi negri având o strălucire întunecată, iar buzele ei pline cerând a fi sărutate. Poate că ea o fi fost Panarchul din Tarabon, aşa cum pretindeau Juilin şi Thom, însă Mat începea să se îndoiască de asta. Îi auzise pe unii contorsionişti glumind cum servitoarea taraboneră îl epuizase atât de tare pe prinzătorul de hoţi tairen, încât acesta abia mai putuse umbla. Panarch sau servitoare, însă Thera dădea să cadă în genunchi ori de câte ori auzea un accent tărăgănat. Mat se gândea că orice Seanchan care îi punea o întrebare reuşea să scoată de la ea tot ce ştia, începând cu Juilin Sandar şi terminând cu căruţa în care se aflau Aes Sedai, toate răspunsurile dându-le din genunchi. După părerea lui, Thera era un pericol mai mare decât surorile Aes Sedai şi femeile *sul'dame* laolaltă. Însă Juilin se zburlea la cea mai mică aluzie că femeia lui n-ar fi fost de încredere şi îşi învârtea toiagul de bambus ca şi când s-ar fi gândit să-i crape ţeasta lui Mat. Nu exista nicio soluţie, dar Mat găsi o portiţă, o cale prin care să fie avertizat dacă lucrurile aveau să se înrăutăţească.

– Firește c-am să-i urmăresc, zise Noal, rânjind cu gura ştirbă, ceea ce lăsa să se înţeleagă că era o joacă de copii.

Ducându-şi un deget noduros la nasul coroiat, el îşi strecură cealaltă mână noduroasă sub haină, unde îşi ţinea cuţitele.

– Eşti sigur că nu ar fi mai bine să mă asigur că ea nu poate vorbi cu nimeni? Doar o sugestie, flăcăule. Dacă spui nu, atunci aşa rămâne.

Mat răspunse cu emfază că nu. Omorâse o femeie în viaţa lui, iar pe alta o lăsase să fie biciuită. N-avea de gând să adauge o a treia pe conştiinţă.

– Se pare că Suroth ar fi încheiat o alianţă cu un rege, îi raportă Juilin zâmbind peste buza cănii cu vin fiert.

Thera părea să îl facă să zâmbească mai des. Ea se ghemui lângă scăunelul lui Juilin din cortul lor înghesuit, mâna odihnindu-i-se pe genunchii lui, în vreme ce el îi mângâia părul cu tandreţe cu mâna liberă.

– Cel puţin, există multe zvonuri despre o nouă alianţă puternică. Iar coloniştii sunt speriaţi de moarte de Aieli.

– Se pare că majoritatea coloniştilor au fost trimişi la răsărit, zise Thom, privind trist în cupa cu vin.

Dacă Juilin părea din ce în ce mai fericit pe zi ce trecea, el părea din ce în ce mai trist. Noal era plecat ca să îi urmărească pe Juilin şi pe Thera, iar Lopin şi Nerim stăteau turceşte în fundul cortului, însă cei doi slujitori cairhienini îşi scoseseră coşurile cu aţe şi ace şi cercetau hainele bune ale lui Mat din Ebou Dar ca să le cârpească dacă era nevoie; prin urmare, cortul mic tot părea îngrămădit.

– Dar şi mulţi soldaţi, continuă Thom. Totul spune că vor ataca cu înverşunare Illianul.

Măcar ştia că afla adevărul gol-goluţ atunci când venea din gura lor. Fără o Aes Sedai care să răstălmăcească cuvintele în cap, fără femeile *sul'dame* care încercau să îi intre în graţii. Bethamin şi Seta învăţaseră chiar să facă reverenţe. Cumva, el se simţea mai confortabil cu Renna, care doar se îndoia. Părea un gest sincer. Ciudat, dar sincer.

Cât despre el, fie că era vorba de un oraş, fie că era vorba de un sat, Mat nu arunca mai mult de o privire rapidă prin

preajmă, cu gulerul ridicat şi cu basca trasă pe ochi, înainte să se întoarcă în circ. Arareori purta mantie. Dacă ar fi purtat mantie, i-ar fi fost greu să-şi folosească cuţitele pe care le purta la el. Nu că s-ar fi aşteptat să aibă nevoie de ele. Era doar o măsură de precauţie. Nimeni nu bea, nimeni nu dănţuia, nimeni nu juca jocuri de noroc. Mai ales jocuri de noroc. Zornăitul zarurilor pe o masă în salonul unui han îl atrase, însă norocul lui la zaruri l-ar fi făcut remarcat, chiar dacă asta n-ar fi dus la o situaţie în care cineva să-şi scoată cuţitul, iar în acea parte a Altarei, atât bărbaţii, cât şi femeile aveau cuţite vârâte la cingătoare, gata să le folosească. El voia să treacă neobservat, aşa că merse pe lângă jocul de zaruri, salutându-le scurt din cap pe servitoarele de la tavernă care îi zâmbeau, şi nu bea niciodată mai mult de o cupă cu vin, de obicei nici măcar atât. La urma urmei, avea treabă la circ. Un soi de treabă. O începuse chiar în prima noapte după ce plecaseră din Ebou Dar şi era o treabă grea.

– Vreau să vii cu mine, spusese el atunci, deschizând uşa dulapului construit într-o parte a căruţei, sub pat.

El îşi ţinea cufărul cu galbeni acolo, toţi câştigaţi cinstit din jocurile de noroc. Cât putuse el de cinstit. Cei mai mulţi galbeni îi câştigase dintr-o singură cursă de cai, însă norocul lui la cursele de cai nu era mai bun decât al oricui altcuiva. Restul... Dacă cineva voia să arunce zarurile sau să joace cărţi sau pincă[1], trebuia să fie pregătit să piardă. Domon, care şedea pe celălalt pat frecându-şi cu o mână ţepii de pe capul ras, învăţase această lecţie. Individul ar fi trebuit să fie dispus să doarmă pe jos ca un bun *so'jhin*, dar, la început, el insistase să dea cu banul cu Mat în fiecare noapte pentru al doilea pat. Egeanin îl primise pe primul, firește. Aruncatul cu monede

[1] Jucătorii aruncă pe rând cu o monedă într-un perete, de la o oarecare depărtare, iar moneda care aterizează cel mai aproape de perete este câştigătoare (n.tr.)

era la fel de uşor ca zarurile. Atâta vreme cât moneda nu ateriza pe muchie, cum i se întâmpla lui uneori. Însă Domon făcuse această propunere, nu el. Asta până când Mat câştigă patru nopţi la rând, iar în a cincea, moneda ateriză pe muchie, de trei ori la rând. Acum, ei dormeau cu rândul, iar în noaptea aceea era rândul lui Domon să doarmă pe jos.

Găsind punguţa din piele pe care o căuta, el o vârî în buzunarul hainei şi se îndreptă, închizând uşa dulapului cu piciorul.

– Va trebui să dai ochii cu ea odată şi-odată, zise el. Şi am nevoie de tine ca să calmezi lucrurile.

Avea nevoie de cineva care să atragă mânia lui Tuon, de cineva care să îl facă să pară acceptabil prin comparaţie, dar nu putea spune asta, nu?

– Tu eşti nobilă Seanchan şi mă poţi împiedica să nu mă fac de râs.

– De ce trebuie să calmezi lucrurile? întrebă cu o vocea tărăgănată şi aspră ca un fierăstrău Egeanin.

Ea stătea lipită de uşa căruţei, cu pumnii proptiţi în şolduri. Ochii ei albaştri îl sfredeleau de sub peruca lungă şi neagră.

– De ce trebuie să *te* duci la ea? N-ai făcut destule?

– Să nu-mi spui că te temi de ea, zise Mat pe un ton zeflemitor, evitând întrebarea. Ce răspuns ar fi putut da care să nu pară nebunesc? Am putea-o băga la subraţ cu aceeaşi uşurinţă ca mine. În făgăduiesc că n-am s-o las să-ţi taie capul sau să pună să fii biciuită.

– Egeanin nu se teme de nimic, băiete, mârâi Domon pe un ton protector. Dacă ea nu vrea să meargă, atunci du-te fuguţa şi fă-i curte fetei singur. Rămâi peste noapte, dacă doreşti.

Egeanin continua să îl privească mânioasă pe Mat. Sau prin el. Apoi îi aruncă o privire lui Domon, umerii lăsându-i-se puţin, şi îşi smulse mantia din cuiul de pe perete.

– Mişcă-te, Cauthon, mârâi ea. Dacă tot trebuie s-o facem, hai s-o facem şi să terminăm odată.

Ea ieşi din căruţă cât ai clipi, iar Mat fu nevoit să iuţească pasul ca să o ajungă din urmă. Mai că ai fi crezut că ea nu voia să rămână singură cu Domon, cu toate că asta nu prea avea logică.

Afară, lângă căruţa violet fără ferestre, neagră în întuneric, o umbră se adânci şi mai mult în umbre. Luna ca o seceră ieşi de după nori atât cât Mat să îl recunoască pe fălcosul Harnan.

– E linişte, Seniore, zise fruntaşul.

Mat încuviinţă din cap şi trase adânc aer în piept, pipăind punguţa din piele din buzunar. Departe de şirurile de cai priponiţi, aerul era proaspăt, spălat de ploaie. Tuon trebuie să se fi simţit uşurată că se afla departe de mirosul de bălegar şi de putoarea emanată de fiarele din cuşcă. Căruţele circarilor din stânga lui erau la fel de întunecate ca şi cele pentru alimente, acoperite cu prelate, din dreapta lui. Nu mai avea rost să aştepte. El o împinse în faţa lui pe Egeanin pe treptele căruţei violet.

Înăuntru, erau mai mulţi oameni decât se aşteptase el. Setalle şedea pe unul dintre paturi, lucrând la goblenul ei din nou, Selucia stătea în picioare în capătul celălalt, privind încruntată pe sub eşarfa de pe cap, Noal şedea pe patul celălalt, părând cufundat în gânduri, iar Tuon şedea pe jos cu picioarele încrucişate şi juca „Şarpele şi Vulpea" împreună cu Olver.

Când intră Mat, băiatul se răsuci cu un zâmbet larg, care aproape că îi împărţi faţa în două.

– Noal ne povestea despre Co'dansin, Mat! exclamă el. E un alt nume pentru Shara. Ştiai că Ayyad se tatuează pe faţă? Aşa se numesc femeile care pot conduce, în Shara.

– Nu, nu ştiam, răspunse Mat, aţintindu-şi ochii severi la Noal.

Era îndeajuns de rău că Vanin și Brațele Roșii îl învățau pe băiat obiceiuri proaste, ca să nu mai pomenim ce mai prinsese de la Juilin și Thom; nu mai era nevoie ca și Noal să-i umple capul cu tot felul de născociri.

Brusc, Noal își trase o palmă peste coapsă și își îndreptă spatele.

– Mi-aduc aminte acum, zise el, apoi neghiobul începu să recite:

„Ursita e sus pe culmi ca soarele
Cu vulpea care trimite în zbor corbii.
Norocul e în al lui suflet, fulgerul e în ai lui ochi,
Iar el smulge stelele de pe cer."

Bătrânul cu nasul rupt privi în jurul lui ca și cum abia atunci și-ar fi dat seama că mai era cineva acolo.

– Am încercat să-mi aduc aminte aceste rânduri. Sunt din Profețiile Dragonului.

– Foarte interesant, Noal, bombăni Mat.

Culorile i se învârteau în cap tot așa cum o făcuseră în dimineața aceea, când surorile Aes Sedai fuseseră cuprinse de panică. De astă dată, acestea dispărură fără a se contura într-o imagine, însă lui îi era la fel de frig ca și când ar fi dormit toată noaptea într-un tufiș. Ultimul lucru pe care și-l dorea era ca vreo persoană să îl lege de Profeții.

– Poate ne vei recita altă dată toate versurile. Dar nu în seara asta, bine?

Tuon își ridică ochii spre el, privindu-l printre gene. O păpușă din porțelan negru, înveșmântată într-o rochie care era prea mare pentru ea. Lumină, ce gene lungi avea! Ea o ignoră pe Egeanin ca și cum cealaltă femeie n-ar fi existat și, la drept vorbind, Egeanin se străduia din răsputeri să pară că se contopește cu unul dintre dulapurile construite în perete. Se duse și speranța de a crea o diversiune.

– Jucăria n-a vrut să fie nepoliticoasă, murmură Tuon pe un ton tărăgănat şi mieros. Atâta doar că n-a fost învăţat cum să se poarte. E târziu, Jupâne Charin; e timpul ca Olver să meargă la culcare. Vrei să-l însoţeşti până la cort? Ne vom juca altă dată, Olver. Ai vrea să te învăţ jocul cu pietrele?

Bineînţeles că Olver voia. Mai că se bâţâi când îşi exprimă entuziasmul. Băiatului îi plăcea orice îi oferea ocazia de a-i zâmbi unei femei, ca să nu mai pomenim de ocazia de a spune lucruri care, altminteri, i-ar fi adus câteva palme zdravene peste urechi, până când acestea i s-ar fi umflat, devenind mai mari decât erau deja. Dacă Mat ar fi aflat care dintre „unchii" lui îl învăţa asta... Însă flăcăul îşi strânse piesele de joc şi rulă cu grijă bucata de pânză fără a fi rugat a doua oară. Ba chiar reuşi să facă o reverenţă, mulţumindu-i Înaltei Doamne, înainte să-l lase pe Noal să îl conducă afară din căruţă. Mat dădu aprobator din cap. El îl învăţase pe băiat cum să facă o reverenţă, dar, de obicei, băiatul îi arunca şi o ocheadă unei femei frumoase. Dacă el ar fi aflat cine...

– Ai vreun motiv ca să mă întrerupi, Jucărie? zise Tuon pe un ton rece. *Este* târziu şi mă gândeam să merg la culcare.

El făcu o reverenţă şi îi oferi cel mai frumos zâmbet al lui. Putea fi politicos chiar dacă ea nu era.

– Voiam să mă asigur că eşti bine. Căruţele astea sunt incomode pe drum. Şi ştiu că nu eşti mulţumită de veşmintele pe care ţi le-am găsit. M-am gândit că asta te-ar ajuta să te simţi mai bine.

Scoţând punguţa din buzunar, el i-o oferi cu un gest teatral. Femeilor le plăceau întotdeauna astfel de gesturi.

Selucia se încordă, ochii ei albaştri devenind pătrunzători, însă Tuon îşi flutură degetele, iar slujnica cu pieptul voluptuos se linişti. Puţin. De obicei, lui Mat îi plăceau femeile aprige, dar dacă ea avea să strice totul, el urma să-i tragă câteva palme la dos. El se străduia să îşi păstreze zâmbetul, ba chiar reuşi să îşi arate şi dinţii.

Tuon întoarse punguța de câteva ori în mână, înainte să dezlege șnurul și să îi verse conținutul în poală – un colier din aur masiv, bătut în chihlimbar. Era o podoabă scumpă, făurită de Seanchani. El era mândru că o găsise. Aceasta aparținuse unei acrobate, care o primise de la un ofițer Seanchan care îi făcuse ochi dulci, însă ea fusese dispusă să o vândă atunci când ofițerul ei fusese lăsat în urmă. Nu se potrivea cu pielea ei, indiferent ce-o mai fi însemnând și asta. El zâmbea și aștepta. Podoabele înmuiau întotdeauna inima unei femei.

Însă el nu se așteptase la niciun fel de reacție. Tuon ridică cu ambele mâini colierul în fața ei, studiindu-l ca și când n-ar mai fi văzut niciodată așa ceva. Buzele Seluciei se strâmbară într-un rânjet. Setalle își puse goblenul pe genunchi și se uită la el, cercurile mari de aur din urechile ei legănându-se când ea clătină din cap.

Brusc, Tuon azvârli colierul peste umăr spre Selucia.

– Nu mi se potrivește, zise ea. Ție ți-ar plăcea, Selucia?

Zâmbetul începea să se ofilească pe buzele lui Mat.

Femeia cu pielea albă ca laptele luă colierul între degetul mare și arătător, ca și cum ar fi ținut un șobolan mort de coadă.

– O podoabă potrivită pentru o dansatoare, pe care s-o poarte cu vălul, zise ea cu ironie.

Printr-o răsucire a încheieturii, ea îi azvârli colierul lui Egeanin, răstindu-se:

– Poartă-l tu!

Egeanin prinse podoaba înainte s-o lovească în față. Zâmbetul de pe buzele lui Mat dispăru de tot.

El se așteptă la o izbucnire, dar Egeanin deschise imediat încuietoarea și își împinse peruca grea pe spate ca să și-l poată prinde la spate. Ai fi zis că avea fața sculptată în zăpadă, atât de inexpresivă era.

– Întoarce-te! îi porunci Selucia, căci era o poruncă, fără nicio îndoială. Lasă-mă să văd.

Egeanin se întoarse. Ţeapănă ca un stâlp, dar se întoarse.

Setalle o privi cu atenţie, clătinând din cap nedumerită, apoi se uită la Mat, cu un altfel de clătinat din cap, înainte să se întoarcă la goblenul ei. Femeile aveau tot atât de multe feluri de a clătina din cap câte priviri. Acest clătinat spunea că el era un neghiob; dacă nu surprindea nuanţele fine, atunci chiar era. El nu credea că i-ar fi plăcut aceste nuanţe. Arză-l-ar focu', el cumpărase un colier pentru Tuon, care i-l dădu Seluciei chiar în faţa lui, iar acum era al lui *Egeanin*?

– Ea a venit pentru un nume nou, zise Tuon, îngândurată. Cum îşi spune?

– Leilwin, răspunse Selucia. Un nume potrivit pentru o dansatoare. Leilwin cea fără corabie, poate?

Tuon încuviinţă din cap. „Leilwin cea fără corabie."

Egeanin tresări ca şi cum fiecare cuvânt ar fi fost o palmă peste faţă.

– Mă pot retrage? întrebă ea pe un ton oficial, făcând o plecăciune adâncă.

– Dacă vrei să pleci, atunci pleacă, mârâi Mat.

A o aduce acolo nu fusese cea mai strălucită idee a lui, dar poate că avea să reuşească să îmbuneze puţin lucrurile şi fără ea.

Cu ochii pironiţi în pardoseala din lemn, Egeanin se lăsă în genunchi.

– Mă pot retrage, rogu-vă?

Tuon şedea pe jos, ţinându-şi spatele drept şi privind prin femeia mai înaltă, fără a o vedea defel. Selucia o măsura din priviri pe Egeanin, ţuguindu-şi buzele. Setalle trecea acul prin bucata de pânză întinsă pe gherghef. Niciuna nu îi aruncă lui Mat nici măcar o privire.

Egeanin îşi lipi fruntea de pardoseală, iar Mat îşi înăbuşi o înjurătură atunci când ea sărută podeaua.

– Rogu-vă, zise ea cu o voce răguşită, lăsaţi-mă să mă retrag.

– Vei pleca, Leilwin, zise Selucia, rece ca o regină care i se adresa unui găinar, şi nu mă vei lăsa să-ţi mai văd faţa decât dacă este acoperită cu vălul de dansatoare.

Egeanin se ridică în patru labe şi ieşi atât de repede pe uşă, încât Mat rămase cu gura căscată.

Cu un oarecare efort, el reuşi să-şi recapete zâmbetul. Nu prea mai avea rost să zăbovească acolo, însă un bărbat putea să-şi facă o ieşire graţioasă.

– Ei bine, bănuiesc...

Tuon îşi mişcă din nou un deget, fără să se uite la el, iar Selucia îl întrerupse brusc.

– Înalta Doamnă este istovită, Jucărie. Ai permisiunea ei să pleci.

– Uite, numele meu este Mat, zise el. Este un nume uşor. Un nume simplu. Mat.

Tuon ar fi putut fi din porţelan, căci nu i se citea nicio expresie pe faţă.

Însă Setalle îşi puse jos ghergheful şi se ridică în picioare, o mână odihnindu-i-se pe mânerul pumnalului curbat pe care îl ţinea la cingătoare.

– Tinere, dacă crezi că vei zăbovi pe-aici până când ne vei vedea pregătindu-ne de culcare, te înşeli amarnic.

Ea zâmbi când rosti aceste cuvinte, dar îşi ţinea în continuare mâna pe pumnal, plus că avea suficient sânge de Ebou Dar în ea ca să înjunghie un om dintr-un simplu capriciu. Tuon rămase nemişcată ca o păpuşă, o regină pe tronul ei, care, cumva, fusese îmbrăcată din greşeală în veşminte care nu i se potriveau. Mat plecă.

Egeanin se rezema cu o mână de partea laterală a căruţei, cu capul atârnându-i în piept. Cu cealaltă mână ţinea strâns colierul din jurul grumazului. Harnan se mişcă, puţin mai încolo, în umbră, doar ca să arate că încă era acolo. Era un bărbat înţelept că stătea departe de Egeanin în momentul acela. Mat era prea nervos ca să fie şi înţelept.

– Ce-a fost asta? o întrebă el pe un ton poruncitor. Nu mai e nevoie să îngenunchezi în faţa lui Tuon. Iar Selucia? E o afurisită de slujnică! Nu ştiu pe nimeni care să se ploconească în faţa unei regine aşa cum te-ai ploconit tu în faţa ei.

Faţa aspră a lui Egeanin era ascunsă în umbră, dar vocea îi era tremurătoare.

– Înalta Doamnă este... cine este. Selucia este *so'jhina ei*. Nimeni dintre Cei de Sânge de rang inferior n-ar cuteza să o privească în ochi pe *so'jhina* ei. Poate că nici măcar Cei Înalţi de Sânge. Închizătoarea scoase un pocnet metalic atunci când ea îşi smulse colierul de la grumaz. Acum, eu nu mai sunt de niciun Sânge.

Dându-se în spate, ea îşi luă avânt ca să poată azvârli cu tot corpul colierul cât mai departe în umbrele nopţii.

Mat îşi deschise gura. Ar fi putut cumpăra o duzină de cai cu cât plătise pentru colierul acela şi să îi mai fi rămas bănuţi. Şi-o închise la loc fără a rosti un cuvânt. N-o fi fost el înţelept tot timpul, dar era suficient de înţelept ca să ştie când o femeie încerca, într-adevăr, să îl înjunghie. Şi mai ştia ceva. Dacă Egeanin se purta astfel în preajma lui Tuon şi a Seluciei, atunci ar fi făcut mai bine să le ţină departe pe femeile *sul'dame*. Numai Lumina ştia ce ar fi făcut acestea dacă Tuon ar fi început să îşi fluture degetele.

Asta însemna că avea o treabă de făcut. Ei bine, el ura munca, dar acele amintiri vechi îi umpluseră capul cu bătălii. El ura şi bătăliile – puteai fi omorât! –, dar erau mai bune decât munca. Strategie şi tactici. Cunoşteai terenul, îţi cunoşteai vrăjmaşii, iar dacă nu biruiai într-un fel, găseai altul.

În seara următoare când se întoarse la căruţa violet, singur, şi după ce Olver îşi încheiase jocul cu pietrele cu Tuon, Mat reuşi să o ademenească într-un alt joc. La început, şezând pe jos în faţa unei table în faţa micuţei femei oacheşe, el nu ştiu dacă să câştige sau să piardă. Unor femei le plăcea să câştige

mereu, însă un bărbat trebuia să o facă să muncească pentru asta. Altora le plăcea ca bărbatul să câştige, sau, cel puţin, mai des decât pierdea. Niciuna din variante nu avea vreo logică pentru el – lui îi plăcea să câştige şi cu cât mai uşor, cu atât mai bine –, dar situaţia era aşa cum era. În vreme ce el oscila, Tuon luă problema în propriile mâini. Pe la jumătatea jocului, el îşi dădu seama că ea îi întinsese o capcană din care nu putea scăpa. Pietrele ei albe tăiau calea pietrelor lui negre peste tot. Era o victorie clară şi răsunătoare pentru ea.

– Nu joci foarte bine, Jucărie, zise ea pe un ton batjocoritor.

În ciuda tonului, ochii ei mari şi umezi îl priveau reci, cântărind şi măsurând. Un bărbat s-ar fi putut pierde în ochii aceia.

El zâmbi şi îşi luă rămas-bun înainte ca ele să apuce să se gândească să-l dea afară. Strategie. Gândeşte în viitor. Fă ceva neaşteptat. În seara următoare, el veni cu o floare din hârtie roşie făcută de una dintre cusătoresele circului, pe care i-o oferi Seluciei, care fu uluită. Setalle îşi arcui sprâncenele. Până şi Tuon părea uimită. Tactică. Descumpăneşte-ţi adversarul. Dacă se gândea mai bine, femeile şi bătăliile nu erau chiar atât de diferite. Amândouă puteau să bage în ceaţă un bărbat şi să îl ucidă fără să încerce. Dacă bărbatul era neatent.

El vizita, brusc, căruţa în fiecare seară ca să joace o partidă cu pietrele, sub atenta supraveghere a Setallei şi a Seluciei, şi se concentra la tabla haşurată. Tuon era foarte pricepută, iar lui îi era uşor să urmărească felul în care ea aşeza pietrele, cu degetele îndoite, într-un mod ciudat de graţios. Ea era obişnuită să aibă unghiile lungi şi să aibă grijă să nu le rupă. Şi ochii ei constituiau un pericol. Trebuia să ai mintea limpede în jocul cu pietrele sau în bătălie, iar privirea ei părea să-i sfredelească ţeasta. Însă el se concentră asupra jocului şi reuşi să câştige patru din următoarele şapte partide, şi realiză o remiză. Tuon era satisfăcută atunci când câştiga şi

determinată atunci când pierdea, fără să facă una dintre crizele de care se temuse el, fără să facă vreun comentariu usturător, în afară de faptul că insista să îi spună „Jucărie", fără să afişeze acel aer de superioritate regală, jubilând atunci când reuşea să-l atragă într-o capcană, râzând încântată atunci când el reuşea o mutare isteaţă ca să scape. Ea părea o cu totul altă femeie atunci când se abandona în jocul cu pietre.

O floare cusută dintr-o pânză albastră o urmă pe cea din hârtie, apoi, două zile mai târziu, un boboc din mătase roz care se deschidea cât palma unei femei. Amândouă fură oferite Seluciei. Ochii ei albaştri se încruntară bănuitori atunci când se fixară asupra lui, însă Tuon îi spuse că putea păstra florile, iar ea le puse la păstrare cu grijă, înfăşurându-le într-o bucată de pânză. El lăsă să treacă trei zile fără niciun cadou, apoi aduse un mănunchi de boboci de trandafir din mătase roşie, prevăzuţi cu tulpini scurte şi frunze lucioase care păreau la fel de reali ca aceia din natură, dar care nu aveau niciun cusur. Îi ceruse cusătoresei să îl facă în ziua în care cumpărase prima floare din hârtie.

Selucia făcu un pas în faţă, întinzându-şi mâna, cu un mic zâmbet, ca să primească bobocii de trandafir, însă el se aşeză şi puse florile lângă tabla de joc, puţin înspre Tuon. Nu zise nimic, doar îi lăsă acolo. Ea nici măcar nu se uită la ei. Vârându-şi mâna în săculeţele din piele în care se aflau pietrele, el alese câte una din fiecare culoare şi le schimbă dintr-o mână într-alta până când nici măcar el nu mai ştiu care era care, apoi îşi întinse pumnii închişi. Tuon şovăi o clipă, studiindu-i chipul fără să trădeze vreo expresie, apoi îi lovi uşor mâna stângă. El şi-o deschise, lăsând la vedere o piatră albă lucioasă.

– M-am răzgândit, Jucărie, murmură ea, punând piatra albă cu grijă pe intersecţia dintre două linii, aproape de mijlocul tablei. Joci foarte bine.

Mat clipi. Oare știa ce punea la cale? Selucia stătea în picioare în spatele lui Tuon, părând absorbită de tabla aproape goală. Setalle întoarse o pagină din cartea pe care o citea și se mișcă puțin ca să vadă mai bine. Firește că nu. Se referea la pietre. Dacă ar fi avut și cea mai mică bănuială referitoare la jocul pe care îl făcea el, l-ar fi scos afară de ureche. Oricare femeie ar fi făcut asta. Probabil că se referise la pietre.

În seara aceea, ei jucară la remiză, fiecare din ei controlând jumătate din tablă din petice neregulate. Adevărul fie spus, ea avu parte o victorie.

– Eu m-am ținut de cuvânt, Jucărie, spuse ea tărăgănat în vreme ce el punea pietrele la loc în săculețe. Nicio încercare de a scăpa, nicio încercare de trădare. Aici e sufocant. Ea făcu un gest spre interiorul căruței. Aș vrea să mă plimb. M-aș mulțumi și după lăsarea întunericului. Mă poți însoți. Ea își îndreptă ochii spre mănunchiul de boboci de trandafir, apoi îi ridică până la nivelul feței lui. Ca să te asiguri că nu voi fugi.

Setalle își marcă locul cu un deget subțire și se uită la el. Selucia stătea în picioare în spatele lui Tuon și se uita la el. Femeia *se ținuse* de cuvânt, oricât de nebunesc părea. O plimbare după lăsarea întunericului, când majoritatea circarilor erau deja în paturile lor, nu putea fi ceva rău, nu atâta vreme cât el era acolo. Și-atunci, de ce avea impresia că pierdea controlul asupra situației?

Tuon fu de acord să iasă cu mantia pe ea și cu gluga trasă pe cap, ceea ce fu o ușurare. Părul negru începuse să îi crească pe scalpul ras, dar nu erau decât niște țepi dezordonați, și, spre deosebire de Selucia, care părea să doarmă cu eșarfa pe cap, Tuon nu trădase niciun semn că ar fi vrut să-și acopere capul. O femeie de mărimea unui copil, cu părul mai scurt decât al oricărui bărbat care nu avea început de chelie, ar fi fost observată chiar și în toiul nopții. Setalle și Selucia îi urmau întotdeauna la mică distanță prin întuneric,

servitoarea ca să o vegheze pe stăpâna ei, iar Setalle ca să o vegheze pe servitoare. Cel puţin, asta credea el. Uneori, i se părea că amândouă îl vegheau pe el. Cele două erau extrem de prietenoase pentru o gardă şi o prizonieră. El o auzise pe Setalle avertizând-o pe Selucia că el ar fi fost cam necinstit cu femeile; ce frumos din partea ei să spună asta despre el! Iar Selucia răspunsese calmă că stăpâna ei i-ar fi rupt braţele dacă el nu ar fi trata-o cu respect, ca şi cum ele n-ar fi fost nişte prizoniere.

El se gândi să se folosească de aceste plimbări ca să afle mai multe despre Tuon – nu spunea prea multe în timpul jocului –, însă ea avea un mod de a ignora întrebările lui sau de a devia de la subiect, de obicei spre el.

– Ţinutul celor Două Râuri e plin de păduri şi de ferme, zise el în vreme ce se plimbau pe strada principală a circului.

Norii ascundeau luna, iar căruţele colorate erau nişte forme nedeslușite în întuneric, platformele circarilor înşirate de-a lungul străzii fiind doar nişte umbre.

– Toată lumea cultivă tutun şi creşte oi. Tatăl meu creşte şi vite şi face negoţ cu cai, dar în cea mai mare parte, se ocupă doar cu tutun şi oi.

– Tatăl tău face negoţ cu cai, zise Tuon în şoaptă. Şi tu ce faci, Jucărie?

El aruncă o privire peste umăr celor două femei care îi urmau ca nişte stafii zece paşi mai în spate. Poate că Setalle nu era suficient de aproape ca să audă, dacă el avea să vorbească în şoaptă, dar hotărî să fie sincer. Şi-apoi, peste circ domnea o tăcere de mormânt în întuneric. Ea ar fi putut auzi şi să ştie ce făcuse el în Ebou Dar.

– Eu sunt cartofor, răspunse el.

– Şi tata îşi zicea cartofor, zise Tuon cu blândeţe. A murit din cauza unui pariu prost.

Cum putea afla ce însemna *asta*?

Într-o noapte, în timp ce se plimbau printre rândurile de cuști cu animale, fiecare suficient de mare ca să găzduiască o căruță, el zise:

– Ce faci ca să te distrezi, Tuon? Doar din plăcere. În afară de jocul cu pietrele.

El aproape că o simți pe Selucia, de la zece metri depărtare, zbârlindu-se când auzi că el îi rostește numele, însă Tuon nu părea deranjată. Așa credea el.

– Dresez cai și *damane*, răspunse ea, privind într-o cușcă în care se afla un leu care dormea. Animalul era doar o umbră mare care stătea întinsă pe paie, în spatele zăbrelelor groase. Chiar are o coamă neagră? Pe tot cuprinsul Seanchanului, nu există niciun leu cu coama neagră.

Dresa *damane*? De plăcere? Lumină!

– Cai? Ce fel de cai?

Puteau fi cai de război dacă le dresa pe afurisitele alea de *damane*. De plăcere.

– Jupâneasa Anan mi-a spus că ești un escroc, Jucărie.

Vocea ei era calmă, nu rece. Controlată. Ea se întoarse spre el, cu fața ascunsă în umbra glugii.

– Câte femei ai sărutat?

Leul se trezi și tuși, un sunet adânc care cu siguranță i-ar fi dat fiori oricui. Tuon însă nici măcar nu tresări.

– Se pare că va ploua din nou, zise el încet. Selucia mă va jupui de viu dacă te voi duce înapoi udă leoarcă.

El o auzi râzând încet. Spusese ceva amuzant?

Exista un preț ce trebuia plătit, firește. Poate că lucrurile decurgeau cum dorea el sau poate că nu, dar atunci când credeai că totul mergea cum îți doreai, există întotdeauna un preț pe care trebuia să îl plătești.

– Niște fleacuri, se plânse el lui Egeanin.

Soarele după-amiezii atârna deasupra orizontului ca o minge roșu-aurie pe jumătate ascunsă de nori, ce arunca

umbra în forme lungi. Nu ploua, pentru prima oară, şi, în ciuda frigului, ei stăteau ghemuiţi sub căruţa verde pe care o împărţeau şi se jucau cu pietrele astfel încât să îi poată vedea oricine trecea pe lângă ei. Mulţi îi văzură, bărbaţi care alergau de colo colo ca să-şi termine treaba, copii care profitau de ultima ocazie de a rostogoli cercuri prin bălţile cu noroi şi să arunce bilele înainte de lăsarea întunericului. Femeile, care îşi ţineau poalele ridicate, aruncau în trecere o privire spre căruţă şi, chiar şi atunci când aveau glugile trase pe cap, Mat ştia care erau expresiile de pe feţele lor. Aproape nicio femeie din circ nu vorbea cu Mat Cauthon. Iritat, el scutură pietrele negre pe care le ţinea în mâna stângă.

– Îşi vor primi galbenii când vom ajunge în Lugard. Doar asta ar trebui să-i intereseze. N-ar trebui să-şi vâre nasul în treburile mele.

– Nu-i poţi învinui, zise Egeanin tărăgănat, privind cu atenţie tabla de joc. Noi doi ar trebui să fim nişte îndrăgostiţi fugari, dar tu îţi petreci prea mult timp cu... ea... decât cu mine. Ea tot nu îi putea spune lui Tuon „Înaltă Doamnă". Te porţi ca un cuceritor. Se întinse ca să îşi aşeze piatra, apoi se opri cu mâna deasupra tablei. Doar nu crezi că ea a încheiat ceremonia, nu? Nu poţi fi chiar atât de neghiob.

– Ce ceremonie? Despre ce vorbeşti?

– Ai numit-o soaţa ta de trei ori în noaptea aceea în Ebou Dar, răspunse ea încet. Chiar nu ştii? O femeie zice de trei ori că un bărbat este soţul ei, iar el zice de trei ori că ea este soaţa lui, apoi sunt căsătoriţi. De obicei, se rostesc binecuvântări, însă doar în faţa martorilor se poate numi căsătorie. *Chiar* n-ai ştiut?

Mat râse şi ridică din umeri, simţind cuţitul atârnându-i la ceafă. Un cuţit bun îi oferea unui bărbat senzaţia de confort. Însă râsul lui fu răguşit.

– Dar ea n-a spus nimic. El îi vâra un căluş în gură în momentul acela! Aşa că, indiferent ce-am zis eu, n-are nicio însemnătate.

Ştia ce avea să spună Egeanin. Ştia tot aşa cum ştia că apa este udă. I se spusese cu cine avea să se însoare.

– La Cei de Sânge e puţin mai diferit. Uneori, un nobil dintr-un capăt al Imperiului se căsătoreşte cu un nobil din capătul celălalt. E o căsătorie aranjată. Familia imperială nu acceptă o altfel de căsătorie. Se poate întâmpla să nu aştepte până când vor fi împreună, aşa că ea acceptă căsătoria acolo unde se află, iar el o acceptă tot acolo unde se află. Atâta vreme cât cei doi se adresează în faţa martorilor, în decurs de un an şi o zi, căsătoria este legală. Chiar nu ai *ştiut*?

Era un lucru cert, dar pietrele se revărsară din mâna lui pe tablă, sărind peste tot. Afurisita de *fată* ştia. Poate credea că toată treaba asta era o aventură sau un joc. Poate credea că a fi răpită era la fel de amuzant ca a dresa cai sau pe afurisitele alea de *damane*! Însă el ştia că era ca un păstrăv care aştepta ca ea să arunce cârligul.

El se ţinu departe de căruţa violet vreme de două zile. Nu avea rost să fugă – avea deja afurisitul acela de cârlig în gură şi îl pusese acolo chiar el –, dar nu era nevoit să-l înghită. Doar că el ştia că era doar o chestiune de timp până când ea avea să decidă să tragă de aţă.

În ciuda faptului că circul înainta anevoie, în cele din urmă, ei ajunseră la bacul ce avea să-i treacă râul Eldar, care se întindea de la Alkindar, pe malul dinspre apus, până în Coramen, pe malul dinspre răsărit, unde se aflau oraşele înconjurate de ziduri, cu clădiri din piatră şi acoperişuri din ţiglă, fiecare având o jumătate de duzină de docuri din piatră. Soarele urca spre zenit, iar cerul era aproape fără niciun nor, cei câţiva albi semănând cu lâna proaspăt spălată. Poate nu avea să plouă în ziua aceea. Era o trecere importantă, unde

puteai vedea nave comerciale în aval, ancorate de unele docuri, şi bacuri mari ce aduceau cu nişte barje care înaintau lent de la un oraş la celălalt. Aparent, şi Seanchanii o considerau la fel. Îşi instalaseră taberele militare în afara ambelor oraşe, iar după zidurile din piatră care începeau să se ridice în jurul taberelor şi după clădirile din piatră ce se înălţau în interior, aceştia nu păreau să aibă intenţia de a pleca în curând.

Mat trecu pe malul celălalt cu primele căruţe, călare pe Cimpoiaş. Juganul maroniu ar fi părut un cal obişnuit în ochii celor neinstruiţi; nu ar fi părut un lucru ciudat ca el să fie călărit de un individ în haină din lână aspră, care-şi ţinea basca din lână trasă pe urechi ca să se apere de frig. El nu se gândea să o ia la goană spre ţinutul deluros şi împădurit ce se zărea dincolo de Coramen. Se gândea la asta, dar nu prea insistent. Ea avea să fixeze cârligul fie că el fugea sau nu. Prin urmare, el rămase călare pe Cimpoiaş la capătul unuia dintre debarcaderele din piatră, privind cum circul trecea râul, apoi pătrundea în oraş. În debarcadere erau Seanchani, o şleahtă de bărbaţi voinici în armuri segmentate, vopsite în albastru şi auriu, aflaţi sub comanda unui ofiţer tânăr şi zvelt care avea o pană subţire şi albastră pe coiful cu aspect ciudat. Aceştia păreau să se afle acolo doar ca să păstreze ordinea, însă ofiţerul verifică livretul pentru cai al lui Luca, iar acesta îl întrebă dacă nobilul senior ştia vreun perimetru în afara oraşului unde circul ar fi putut ţine reprezentaţii. Lui Mat îi venea să plângă. Vedea soldaţi în armuri dungate pe străzi în spatele lui, intrând şi ieşind agale din prăvălii şi din taverne. Un *raken* plonjă din cer cu aripile lui lungi şi striate, aterizând în afara uneia dintre taberele de pe malul celălalt al râului. Trei sau patru dintre creaturile cu gâturi ca de şarpe se aflau deja pe pământ. Trebuie să fi fost sute de soldaţi în taberele acelea. Poate o mie. Iar Luca voia să îşi instaleze circul.

Apoi unul dintre bacuri se lovi de opritoarele înfăşurate în frânghie de la capătul unui debarcader, iar rampa fu coborâtă. Căruţa violet fără ferestre ieşi huruind pe pietrele pavajului. Setalle o conducea. Selucia şedea pe capră lângă ea, privind din adâncul glugii mantiei de un roşu şters. Pe partea cealaltă, înfăşurată într-o mantie neagră astfel încât să nu se vadă nici măcar un centimetru din ea, şedea Tuon.

Mat crezu că ochii aveau să-i iasă din orbite. Asta dacă inima nu avea să-i sară prima din piept. Zarurile începură să-i zornăie în cap – acel zornăit de zaruri care se rostogoleau pe o masă. De astă dată, ele aveau să ajungă fix în faţa ochilor Celui Întunecat; el ştia asta.

Însă nu avu încotro decât să urmeze căruţa violet, înaintând călare ca şi când viaţa era minunată, înaintând călare pe strada principală printre strigătele vânzătorilor şi ale neguţătorilor ambulanţi care vindeau obiecte pe nişte tăvi. Şi printre soldaţii Seanchani. Aceştia nu mai mărşăluiau în formaţiuni şi priveau cu interes căruţele viu colorate. Înainta călare şi aştepta ca Tuon să strige. Ea îşi dăduse cuvântul, dar un prizonier ar spune orice ca să scape din lanţuri. Tot ceea ce trebuia să facă ea era să ridice glasul şi să cheme o mie de soldaţi Seanchani ca să o salveze. Zarurile săreau de colo colo şi se învârteau în capul lui Mat. Înainta călare şi aştepta ochii Celui Întunecat.

Tuon nu scoase o vorbă. Ea privea curioasă dincolo de marginea glugii adânci. Curioasă şi cu băgare de seamă. Însă îşi ţinea faţa ascunsă, ba chiar şi mâinile în mantia neagră. Ba chiar se cuibări lângă Setalle ca un copil care căuta protecţia mamei lui într-o mulţime necunoscută. Nu scoase un cuvânt până când nu trecură prin porţile oraşului Coramen şi înaintară huruind spre poalele crestei care se ridica în spatele oraşului, unde Luca strângea deja căruţele circului. În momentul acela, Mat ştiu cu adevărat că nu mai avea nicio scăpare. Ea

avea să-l prindă bine în cârlig. Atâta doar că afurisita nu se grăbea deloc.

El se asigură că toate femeile Seanchan aveau să rămână în căruțele lor în noaptea aceea. La fel și surorile Aes Sedai. Din câte știa Mat, nimeni nu văzuse nicio *sul'damă* și nicio *damană*, însă surorile Aes Sedai nu se împotriviră nici măcar o dată. Nici Tuon nu se împotrivi. Ea emise o pretenție care o făcu pe Setalle să-și arcuiască sprâncenele de uimire. Aceasta fu exprimată, într-un fel, ca o cerință, o reamintire a făgăduinței pe care i-o făcuse el, însă el recunoștea o pretenție atunci când venea de la o femeie. Ei bine, bărbatul trebuia să aibă încredere în femeia cu care avea să se însoare. El îi spuse că trebuia să se gândească, doar ca ea să nu înceapă să creadă că putea obține tot ce-și dorea de la el. Cugetă toată ziua în care circul lui Luca ținu reprezentația, cugetă și asudă, în vreme ce mulți Seanchani își făceau apariția ca să îi privească cu gurile căscate pe circari. Cugetă în vreme ce căruțele înaintau șerpuind spre răsărit printre dealuri, deplasându-se mai încet ca niciodată, însă știa ce răspuns era nevoit să-i dea.

În cea de-a treia zi după ce plecară de pe malul râului, ei ajunseră la orașul de sare Jurador, iar el îi spuse lui Tuon că avea să o facă. Ea îi zâmbi, iar zarurile se opriră brusc în capul lui. Își va aminti mereu asta. Ea zâmbi, iar *apoi* zarurile se opriră. Îi venea să plângă!

CAPITOLUL 29

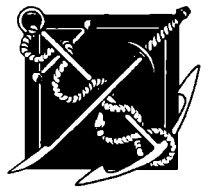

Ceva pâlpâie

– E nebunie curată, tună Domon din locul unde stătea, cu braţele încrucişate pe piept ca şi cum ar fi blocat ieşirea din căruţă.

Poate că asta şi făcea. El îşi ţinea bărbia ridicată cu ostilitate, expunându-şi barba tunsă scurt, dar care era mai lungă decât părul de pe cap, şi îşi mişca degetele ca şi cum ar fi dat să-şi strângă pumnii sau să înşface ceva. Domon era un bărbat voinic şi nu atât de gras pe cât părea la o primă vedere. Mat dorea să evite pumnii sau înşfăcatul, dacă putea.

El îşi legă eşarfa neagră din mătase în jurul grumazului, ascunzându-şi cicatricea, şi vârî capetele în interiorul hainei. Şansa să existe cineva în Jurador care să ştie despre un bărbat din Ebou Dar care purta eşarfă neagră... Ei bine, existau şanse bune şi fără a lua în considerare norocul lui. Firește, nu trebuia omis nici faptul că el era *ta'veren*, iar dacă acest lucru avea să îl aducă faţă în faţă cu Suroth sau cu o mână se servitori din Palatul Tarasin, el ar fi putut sta în pat cu o pătură înfăşurată în jurul capului şi tot s-ar fi întâmplat. Câteodată,

pur şi simplu, trebuia să te încrezi în noroc. Problema era că, atunci când se trezi în dimineaţa aceea, zarurile i se rostogoliseră iar în cap. Încă i se mai izbeau de pereţii craniului.

– Am făgăduit, zise el.

Se bucura că îmbrăca din nou haine normale. Haina era din lână verde fină, bine croită, care îi ajungea aproape până la genunchi şi la capetele întoarse ale cizmelor. Nu avea broderii – poate ar fi mers câteva –, dar avea puţină dantelă la manşete. Şi o cămaşă bună din mătase. Şi-ar fi dorit să aibă o oglindă. Un bărbat trebuia să arate bine într-o zi ca aceea. Luându-şi mantia de pe pat, şi-o puse pe umeri. Nu era ţipătoare precum cea a lui Luca. Era gri-închis, aproape la fel de neagră ca noaptea. Doar căptuşeala era roşie. Agrafa mantiei era din împletituri simple argintii, nu mai mari decât degetul lui mare.

– Ea şi-a dat cuvântul, Bayle, zise Egeanin. Cuvântul. N-are să şi-l încalce niciodată.

Egeanin părea de-a dreptul convinsă. Oricum, mai convinsă decât era Mat. Uneori însă, un bărbat trebuia să îşi asume riscul. Chiar dacă era grumazul lui în joc. El *făgăduise*. Şi-apoi norocul era cu el.

– Tot e o nebunie curată, bombăni Domon.

Însă se îndepărtă de uşă fără tragere de inimă atunci când Mat îşi puse pe cap pălăria neagră cu boruri largi. Mai exact, atunci când Egeanin îi făcu semn din cap să se dea la o parte. El îşi păstră privirea încruntată.

Ea îl urmă pe Mat afară din căruţă, încruntându-se şi aranjându-şi peruca lungă şi neagră. Poate că nu se simţea confortabil cu ea sau poate că nu i se mai potrivea la fel de bine în acel moment, după ce părul crescuse de o lună pe dedesubt. Însă nu era suficient de mare ca să umble cu capul dezvelit. Nu până când nu aveau să se afle la o sută de mile depărtare de Ebou Dar. Poate că nu aveau să se afle

în siguranţă până când nu aveau să treacă Munţii Damona în Murandy.

Cerul era senin, soarele abia iţindu-se la orizont, rămânând ascuns în spatele zidului de pânză al circului, iar aerul dimineţii era cald doar în comparaţie cu viscolul. Nu era aerul răcoros al unei dimineţi târzii de iarnă din Ţinutul celor Două Râuri, ci un frig care îţi pătrundea încet în oase şi îţi transforma respiraţia în abur. Circarii mişunau de colo colo ca nişte furnici într-un furnicar împrăştiat cu piciorul, umplând aerul cu strigăte ca să afle cine mutase cercurile de jonglat, sau împrumutase perechea de pantaloni roşii, sau mutase o anume platformă pentru reprezentaţie. Semăna cu un început de răscoală, cu toate că nu se simţea pic de furie în nicio voce. Circarii strigau şi gesticulau tot timpul, însă nu se ajungea niciodată la încăierări atunci când aveau de dat o reprezentaţie şi, cumva, fiecare circar era pregătit înainte ca spectatorii să fie lăsaţi înăuntru. Or fi fost ei înceţi când venea vorba să se pregătească de drum, însă reprezentaţia însemna bani, iar pentru asta se mişcau destul de repede.

– *Chiar* crezi că te poţi căsători cu ea, bombăni Egeanin, păşind alături de el şi lovindu-şi cu picioarele poalele uzate din lână maro.

Egeanin era lipsită de graţie. Făcea paşi mari şi reuşea să se ţină după el. Cu sau fără rochie, ea părea să simtă nevoia de a avea o sabie la şold.

– Nu există vreo explicaţie pentru asta. Bayle are dreptate. *Eşti* nebun de legat!

Mat rânji.

– Întrebarea este: ea vrea să se căsătorească cu mine? Uneori, se căsătoresc cei mai ciudaţi oameni.

Când ştiai că urma să fii spânzurat, singurul lucru pe care îl puteai face era să priveşti zâmbind ştreangul. Aşadar, el

rânji şi o lăsă să stea acolo cu faţa aspră şi încruntată. El credea că ea blestema în barbă, cu toate că nu înţelegea de ce. Nu ea era cea care trebuia să se căsătorească cu ultima persoană din lume cu care ar fi vrut să se căsătorească. Era o femeie de viţă nobilă, reţinută şi cu nasul pe sus, iar lui îi plăceau barmaniţele cu zâmbet larg şi ochi în care se citea dorinţa. Era moştenitoarea unui tron şi nu orice tron: Tronul de Cleştar, Tronul Imperial din Seanchan. Era o femeie care îi sucea minţile, apoi îl lăsa să se întrebe dacă el o ţinea prizonieră pe ea sau ea pe el. Atunci când soarta te strângea de grumaz, nu puteai face altceva decât să zâmbeşti.

El menţinu un ritm vioi până când zări căruţa violet fără ferestre, apoi se opri în loc. Un grup de acrobaţi, patru bărbaţi flexibili care-şi spuneau fraţii Chavana, cu toate că era limpede ca bună ziua că proveneau din ţări diferite, nu doar de la mame diferite, ieşiră în fugă din căruţa verde din apropiere, strigând şi gesticulând cu frenezie unii la alţii. Aceştia aruncară o privire spre căruţa violet şi o alta spre Mat, dar erau prea absorbiţi de cearta lor şi mergeau prea repede. Gorderan stătea rezemat de una dintre roţile violet, scărpinându-se în cap şi încruntându-se la cele două femei care stăteau la baza treptelor de lemn ale căruţei. Două femei. Amândouă purtau mantii, iar feţele le erau ascunse, însă nu aveai cum să confunzi eşarfa înflorată ce atârna din gluga femeii mai înalte. Ei bine, el ar fi trebuit să ştie că Tuon nu se despărţea de slujnica ei. Femeile de viţă nobilă nu plecau nicăieri fără o slujnică. Că puneai rămăşag pe un bănuţ sau că puneai rămăşag pe o coroană, în cele din urmă, totul se rezuma la o aruncare de zaruri. Ele avuseseră ocazia să îl trădeze. Cu toate acestea, el punea rămăşag pe o femeie care făcea aceeaşi alegere de două ori. Pe două femei care făceau asta. Ce neghiob punea rămăşag pe asta? Însă el trebuia să arunce zarurile. Doar că acestea se rostogoleau deja.

Întâmpină privirea albastră și rece a Seluciei cu un zâmbet, apoi își scoase pălăria de pe cap și făcu o reverență elegantă în fața lui Tuon. Nu prea exagerată, doar o mică fluturare a mantiei.

– Ești pregătită să mergi la cumpărături?

El mai că îi spuse „domnița mea", dar până când ea era dispusă să îi rostească numele...

– Sunt pregătită de un ceas, Jucărie, răspunse Tuon cu o voce tărăgănată și rece.

Ridicând cu grijă un colț al mantiei lui, ea aruncă o privire la căptușeala din mătase roșie și la haina lui, înainte să lase mantia să cadă.

– Dantela ți se potrivește. Poate că voi cere să ți se coasă dantelă pe robă dacă te voi face paharnicul meu.

Lui îi dispăru zâmbetul pentru o clipă. Îl mai putea face *dacovale* dacă se mărita cu el? Trebuia să o întrebe pe Egeanin. Lumină, de ce femeile îngreunau întotdeauna lucrurile?

– Vrei să vă însoțesc, Seniore? întrebă încet Gorderan, fără să se uite la femeie. Își vârî degetele mari în spatele curelei, fără să se uite nici la Mat. Doar ca să car, poate?

Tuon nu scoase un cuvânt. Stătea acolo și se uita la Mat, așteptând, ochii ei mari devenind din ce în ce mai reci cu fiecare clipă. Zarurile săreau și zornăiau în capul lui. El nu șovăi decât o fracțiune de secundă înainte să dea din cap și să-l trimită de-acolo pe soldatul Brațelor Roșii. Poate două fracțiuni de secundă. El trebuia să se încreadă în norocul lui. Să se încreadă în cuvântul ei. *Încrederea e sunetul morții.* El alungă acest gând. Acesta nu era un cântec, și nicio amintire veche nu îl putea îndruma. Zarurile continuau să se rotească în capul lui.

Cu o înclinare discretă a capului, el îi oferi brațul, pe care Tuon îl studie ca și cum n-ar mai fi văzut niciodată un braț, țuguindu-și buzele pline. Apoi își strânse mantia și o porni,

cu Selucia plutind în urma ei, iar el se grăbi să le ajungă din urmă. Da, femeile îngreunau întotdeauna lucrurile.

Deşi era dimineaţa devreme, doi indivizi voinici, înarmaţi cu ciomege, păzeau deja intrarea, iar un al treilea cu o carafă din sticlă în mâini strângea în ea bănuţii şi îi arunca prin fanta cutiei cu legături de fier ce se afla pe pământ. Fiecare dintre cei trei părea prea neîndemânatic ca să ascundă în palmă un bănuţ fără să nu se dea de gol, însă Luca nu îşi asuma niciun risc. Douăzeci sau treizeci de oameni aşteptau deja între frânghiile groase ce duceau la bannerul mare şi albastru care numea circul lui Luca şi, din nefericire, Latelle era şi ea acolo, cu faţa severă şi purtând o rochie cusută cu paiete stacojii şi o mantie cusută cu paiete albastre. Soţia lui Luca era dresoare de urşi. Mat credea că urşii făceau giumbuşlucuri de teamă ca ea să nu-i muşte.

– Totul este sub control, îi spuse el. N-ai de ce te îngrijora, crede-mă.

Mai bine-ar fi tăcut din gură.

Latelle îl ignoră, încruntându-se îngrijorată la Tuon şi la Selucia. Ea şi soţul ei erau singurii doi circari care ştiau cine erau ele. El nu considerase că exista vreun motiv pentru care să le fi spus de această excursie matinală. Luca s-ar fi înfuriat foarte tare. Privirea pe care Latelle i-o aruncă lui Mat nu era îngrijorată, ci doar glaciară.

– Nu uita, dacă ne vei trimite în temniţă, vei ajunge şi tu acolo, îi zise ea încet.

Apoi ea trase aer pe nas şi se întoarse la a-i privi cu atenţie pe oamenii care aşteptau să intre. Latelle se pricepea încă şi mai bine decât Luca să ghicească greutatea unui săculeţ înainte să dezlege şnurul. De asemenea, era de zece ori mai dură decât soţul ei. Zarurile continuau să se rostogolească. Indiferent ce le pusese în mişcare, el nu ajunsese încă în acel punct fatidic. În punctul decisiv.

– E o soață bună pentru Jupânul Luca, șopti Tuon când se îndepărtară puțin.

Mat se uită la ea cu coada ochiului și își aranjă pălăria pe cap. Tonul ei nu era batjocoritor. Oare îl ura pe Luca *atât* de mult? Sau spunea ce fel de soție avea să fie *ea*? Sau...? Arză-l-ar focu', putea deveni la fel de nebun cum îl credea Domon, încercând să o înțeleagă pe femeia asta. Ea trebuia să fie motivul pentru care zarurile i se rostogoleau în cap. Ce avea ea de gând să facă?

Din locul unde răsărea soarele și până în oraș era o distanță scurtă, pe un drum de țară ce șerpuia printre dealurile despădurite, însă drumul era presărat de oameni așa cum dealurile erau presărate cu mori de vânt și cu saline. Privind drept în față, ei înaintau cu pași atât de hotărâți, încât păreau să nu vadă pe nimeni în fața lor. Mat se feri de un bărbat cu fața rotundă care fu cât pe ce să se ciocnească de el, ceea ce îl făcu să sară din calea unui bătrân cu părul alb care mergea iute pe picioarele-i subțiri, trezindu-se în fața unei fete durdulii, care s-ar fi ciocnit de el dacă Mat nu s-ar fi ferit iar.

– Exersezi vreun dans, Jucărie? îl întrebă Tuon, aruncându-i o privire peste umărul subțire. Respirația ei se transformă într-un nor alb de aburi în fața glugii ei. Nu este foarte grațios.

El deschise gura doar ca să sublinieze cât de aglomerat era drumul, dar, brusc, își dădu seama că nu mai vedea pe nimeni dincolo de Tuon și de Selucia. Oamenii care se aflaseră acolo dispărură, pur și simplu, iar cât vedea cu ochii drumul era pustiu până la o cotitură. El își întoarse capul încet. Nici între el și circ nu era nimeni, doar oamenii care stăteau la coadă, iar aceasta nu părea mai lungă decât înainte. Dincolo de circ, drumul șerpuia printre dealuri spre o pădure îndepărtată. Era pustiu. Nu se vedea nici picior de om. El își lipi degetele de piept, simțind prin haină medalionul în formă de cap de

vulpe. Era doar o bucată de argint pe un şnur din piele. Îşi dorea să îl fi simţit rece ca gheaţa. Tuon îşi arcui o sprânceană. Privirea insistentă a Seluciei sugera că era un prost.

– Nu-ţi pot cumpăra o rochie dacă stăm aici, zise el.

Aceasta era ideea acelei călătorii, promisiunea lui de a-i găsi lui Tuon ceva mai bun decât acele rochii care atârnau pe ea şi care o făceau să semene cu o copilă îmbrăcată în veşminte de adulţi. Cel puţin el era destul de convins că asta făgăduise, iar ea era de-a dreptul convinsă. Tuon aprobă lucrul de mână al cusătoresei, dar nu şi materialele pe care le avea aceasta. Costumele circarilor cu paiete şi mărgele sclipeau şi erau viu colorate, dar materialele erau, de obicei, cele mai ieftine pe care le puteau găsi. Cei care aveau materiale de calitate mai bună le păstrau şi le foloseau până când acestea se uzau. Jurador trăia de pe urma sării, iar sarea aducea o grămadă de bani. Prăvăliile din oraş trebuiau să ofere tot soiul de materiale care să fie pe placul unei femei.

De astă dată, ea nu îşi mai flutură degetul. Tuon şi Selucia se priviră între ele. Femeia mai înaltă clătină din cap, strâmbându-şi gura într-un mod crispat, trist. Tuon clătină şi *ea* din cap. Apoi îşi strânseră mantiile şi o porniră spre porţile cu nituri din fier ale oraşului. Femeile! El se grăbi să le ajungă din urmă. La urma urmei, erau prizonierele lui. Chiar erau. Umbrele lor se prelungeau în faţa lor. Oare vreunul dintre oamenii aceia aruncaseră umbre înainte să dispară? El nu îşi amintea nici ca vreunul dintre ei să scoată aburi pe gură. Abia dacă avea vreo importanţă. Aceştia dispăruseră, iar el nu avea în intenţie să se gândească de unde veniseră şi încotro plecaseră. Probabil avea legătură cu faptul că era *ta'veren*. Avea de gând să alunge acest gând. Zornăitul zarurilor nu mai lăsa loc de altceva.

Gărzile de la poartă păreau nepăsătoare faţă de străini sau, cel puţin, faţă de un bărbat şi două femei care veneau pe

jos. Indivizi cu feţe aspre care purtau platoşe albe şi coifuri conice ce aveau în vârf ceva ce aducea cu o coadă de cal îşi plimbară privirile indiferente peste femeile cu mantii, zăbovind bănuitor o clipă asupra lui Mat dintr-un oarecare motiv, apoi se rezemară în halebardele lor şi îşi aţintiră ochii la drum. Cel mai probabil erau băştinaşi, în orice caz nu Seanchani. Negustorii de sare şi stăpâna locului, domniţa Aethelaine, care, aparent, spunea tot ce afla de la negustorii de sare, juraseră Legămintele Reîntoarcerii fără şovăială şi se oferiseră să plătească o taxă pe sare înainte să li se ceară acest lucru. Fără îndoială că, la un moment dat, Seanchanii aveau să instaleze un ofiţer acolo, doar ca să supravegheze totul, dar, deocamdată, aceştia aveau sarcini mai importante pentru soldaţii lor. Înainte să fie de acord cu această călătorie, Mat îi trimisese pe Thom şi pe Juilin ca să se asigure că nu era niciun Seanchan în Jurador. Dacă nu era atent, un prost se putea împiedica de propriu-i noroc.

Jurador era un oraş prosper şi zgomotos, cu străzi pavate, majoritatea lor largi şi mărginite de clădiri din piatră cu acoperişuri din ţiglă roşie. Casele şi hanurile erau lipite de grajduri şi taverne într-un talmeş-balmeş gălăgios în care auzeai un fierar lovind nicovala cu ciocanul ici şi ratierele unui ţesător colo şi, peste tot, pare-se, dogari care fixau cu lovituri de ciocan benzile pe butoaiele în care se transporta sarea. Vânzătorii ambulanţi te îndemnau prin strigătele lor să cumperi ace şi panglici, plăcinte cu carne şi nuci prăjite de pe tăvile lor sau napi, care se zbârciseră în timpul iernii, şi prune scofâlcite din cărucioare. Pe fiecare stradă, bărbaţi şi femei îşi păzeau mărfurile afişate pe tarabele înguste din faţa prăvăliilor lor şi înşirau liste cu bunurile pe care le ofereau înăuntru.

Era uşor să deosebeşti casele negustorilor de sare, căci acestea aveau trei etaje în loc de două şi acopereau un teren de opt ori mai mare decât celelalte clădiri, fiecare fiind prevăzută

cu o galerie mărginită de coloane ce dădea înspre stradă şi protejată de un panou alb din fier forjat, montat între coloane. Ferestrele de la parter ale majorităţii caselor aveau un asemenea panou, cu toate că nu era întotdeauna vopsit. Acesta amintea de Ebou Dar şi nimic altceva, în afară de pielea măslinie a oamenilor. Aici nu vedeai decolteuri adânci care lăsau pielea la vedere sau fuste cusute într-o parte, care lăsau la vedere jupoanele. Femeile purtau rochii brodate cu gulere înalte până sub bărbie, broderii puţine pentru oamenii de rând, broderii bogate pentru cei mai bogaţi, care purtau mantii brodate de sus şi până jos şi văluri ce le acopereau feţele, atârnând dintr-un pieptăn lucrat în aur sau sculptat în fildeş şi prins în cozile împletite, negre şi răsucite. Hainele scurte ale bărbaţilor aveau la fel de multe broderii şi culori aproape la fel de vii. Fie sărac, fie bogat, fiecare bărbat purta la curea un cuţit cu tăişul lung şi mai puţin curbat decât cel din Ebou Dar. Bogaţi sau săraci, indivizii aveau tendinţa să se joace cu mânerul cuţitului ca şi cum s-ar fi aşteptat la o încăierare. Poate era doar o asemănare.

Din exterior, palatul domniţei Aethelaine nu părea diferit de conacele negustorilor de sare, dar era amplasat în piaţa principală a oraşului, o întindere vastă de piatră lustruită în mijlocul căreia se afla o fântână arteziană rotundă din marmură din care ţâşnea apa. Însă oamenii îşi umpleau găleţile şi urcioarele din ceramică din conductele prin care apa se revărsa în bazine din piatră plasate în colţurile altor pieţe. Fântâna cea mare emana un miros de saramură. Era un simbol al bunăstării oraşului Jurador, alimentată din acelaşi izvor ca puţurile de sare de pe dealurile înconjurătoare. Mat apucă să vadă o mare parte din oraş înainte ca soarele să ajungă la jumătatea drumului său spre zenit.

De fiecare dată când Tuon şi Selucia zăreau o prăvălie cu mătăsuri expuse în faţa ei, se opreau în faţa tarabei înguste

ca să pipăie sulurile cu material şi să şuşotească cu capetele alăturate, distrăgând atenţia vânzătorilor vigilenţi. Aceştia erau *foarte* vigilenţi până când îşi dădeau seama că Mat le însoţea pe cele două femei. În veşmintele lor din lână aspră, destul de ponosite şi nepotrivite staturii lor, ele nu păreau a fi nişte cliente potrivite pentru mătăsuri. Însă Mat, cu o parte a mantiei azvârlită pe spate pentru a lăsa la vedere căptuşeala, părea. Însă, ori de câte ori el încerca să îşi exprime interesul – femeile ziceau că voiau să te vadă interesat! –, ori de câte ori se apropia suficient de mult ca să le audă şuşotelile, femeile tăceau şi se uitau la el, o pereche de ochi negri şi reci şi o pereche albaştri şi reci holbându-se din adâncitura glugilor, până când el făcea un pas sau doi în spate. Apoi Selucia îşi apropia capul de cel al lui Tuon şi începeau din nou să şuşotească şi să pipăie mătasea – mătase roşie, mătase albastră, mătase verde, mătase lucioasă şi fină şi mătase cu aspect de brocard. Jurador era un oraş foarte prosper. Din fericire, el avea în buzunarul hainei o punguţă plină cu galbeni. Însă niciuna dintre mătăsuri nu părea să fie cea bună. În mod inevitabil, Tuon scutură din cap şi cele două se îndepărtară plutind prin mulţime, iar Mat se grăbi să ţină pasul cu ele până la următoarea prăvălie cu mătăsuri. Zarurile continuau să i se rostogolească în cap.

Nu erau singurii din circ care veniseră în oraş. El o zări pe Aludra, cu faţa încadrată de cozi împletite cu mărgele, plimbându-se prin mulţime însoţită de un bărbat cu părul cărunt, care trebuia să fi fost negustor de sare după broderia colorată ce îi acoperea haina de mătase cu flori şi colibri. Ce treabă avea femeia Artificier cu un negustor de sare? Indiferent ce i-o fi spunând ea, zâmbetul lui încântat îi înmulţea ridurile de pe faţă, iar el încuviinţa din cap.

Tuon scutură din cap, iar cele două femeie o luară plutind spre următoarea prăvălie, ignorând plecăciunile adânci ale

vânzătorului. Ei bine, majoritatea plecăciunilor îi erau adresate lui Mat. Poate că neghiobul slăbănog credea că el voia să cumpere mătase pentru el însuşi. Nu că ar fi refuzat o haină nouă de mătase sau trei, dar cine se putea gândi la haine atunci aştepta ca afurisitele alea de zaruri să se oprească? Doar puţină broderie, pe mâneci şi pe umeri.

Thom trecu pe-acolo, ţinându-şi strâns pe lângă trup mantia de culoarea bronzului, mângâindu-şi mustaţa lungă şi albă şi căscând ca şi când ar fi stat treaz toată noaptea. Poate aşa şi făcuse. Menestrelul nu mai pusese strop de băutură în gură, dar Lopin şi Nerim se plângeau că el stătea treaz până târziu în noapte, arzând uleiul dintr-o lampă doar ca să-şi citească şi să-şi recitească preţioasa scrisoare. Ce putea fi atât de fascinant într-o scrisoare de la o femeie moartă? O femeie moartă. Lumină, poate oamenii aceia de pe drum...! Nu; nu avea să se gândească deloc la asta.

Tuon alese un sul de mătase şi îl lăsă să cadă când se întoarse fără a mai încerca un altul. Selucia îi aruncă vânzătoarei voinice aşa o privire înainte să o urmeze pe Tuon, încât femeia se zgâi la ea simţindu-se jignită. Mat îi adresă un zâmbet. Vânzătorii jigniţi puteau duce la întrebări din partea gărzilor oraşului şi cine putea spune unde ar fi dus acestea? El ştia că zâmbetul lui le putea linişti pe majoritatea femeilor. Femeia cu faţa rotundă îl privi dispreţuitor şi se aplecă să netezească sulul de mătase cu aceeaşi blândeţe cu care ar fi mângâiat un prunc. „Majoritatea femeilor", gândi el cu amărăciune.

Mai jos, pe stradă, o femeie în mantie simplă îşi lăsă gluga pe spate, iar lui Mat i se tăie răsuflarea. Edesina îşi ridică gluga la loc, fără să se grăbească, însă răul fusese făcut, faţa fără vârstă a unei Aes Sedai dezvăluită pentru oricine ştia la ce se uita. Nimeni de pe stradă nu trădă vreun semn că ar fi observat ceva, însă el nu putea vedea feţele tuturor oamenilor. Oare cineva se gândea la o recompensă? Poate că în acel moment nu erau Seanchani în oraş, dar mai treceau pe-acolo.

Edesina pluti după un colţ de stradă şi două siluete în mantii negre o urmară. Două. Oare femeia *sul'dam* o lăsase doar pe una de-a lor în tabără ca să le vegheze pe cele două Aes Sedai? Sau poate că Joline sau Teslyn era pe undeva prin apropiere, iar el nu o văzuse. El îşi întinse gâtul, căutând în mulţime o altă mantie simplă, însă pe fiecare pe care o vedea avea măcar puţină broderie.

Brusc, el îşi dădu seama ca şi cum l-ar fi lovit o piatră între ochi. Fiecare mantie pe care o vedea avea măcar puţină broderie. Unde erau afurisitele de Tuon şi Selucia? Zarurile se rostogoleau mai tare?

Respirând greoi, el se ridică pe vârfuri, însă strada era un râu de mantii, rochii şi haine brodate. Asta nu însemna că ele încercau să fugă. Tuon îşi *dăduse* cuvântul; ratase ocazia perfectă ca să îl trădeze. Însă oricare din cele două femei nu trebuia decât să rostească trei cuvinte şi oricine le-ar fi auzit ar fi recunoscut probabil accentul Seanchan. Ar fi putut fi de-ajuns să se trezească cu copoii pe urmele lui. În faţă erau două prăvălii care păreau să ofere materiale, câte una pe fiecare parte a străzii. Însă niciuna nu avea în faţa tarabelor două femei în mantii negre. Ele ar fi putut dispărea cu uşurinţă după un colţ al străzii, dar el trebuia să se lase în voia norocului. El era destul de norocos atunci când jocul era alandala. Afurisitele alea de femei credeau probabil că era un afurisit de joc. Să aibă noroc, arză-l-ar focu'.

Închizându-şi ochii, el se roti în cerc în mijlocul străzii şi făcu un pas. La voia întâmplării. El se ciocni de cineva solid, suficient de tare ca amândoi să geamă. Când îşi deschise ochii, văzu un individ masiv cu o gură mică şi broderie prost cusută pe umerii hainei din lână aspră uitându-se urât la el, uitându-se urât şi mângâind mânerul cuţitului său cu tăişul curbat. Lui Mat nu îi păsă. Stătea cu faţa la una dintre cele două prăvălii. Trăgându-şi pălăria pe ochi, el o luă la fugă. Zarurile *se rostogoleau* mai repede.

Rafturi pline cu suluri de materiale stăteau înşirate de-a lungul pereţilor prăvăliei, de sus până jos, iar alte suluri stăteau grămadă pe tarabele lungi din faţa prăvăliei. Vânzătoarea era o femeie sfrijită, cu o aluniţă mare pe bărbie, iar ajutoarea ei era zveltă şi drăguţă şi avea o căutătură furioasă. El intră iute şi la timp ca să o audă pe vânzătoare spunând:

– Pentru ultima oară, dacă nu-mi spuneţi ce căutaţi aici, o trimit pe Nelsa să aducă gărzile.

Tuon şi Selucia, cu feţele ascunse în glugi, înaintau agale de-a lungul unui perete plin cu materiale, oprindu-se ca să pipăie un sul, dar fără ca vreuna din ele să-i acorde atenţie vânzătoarei.

– Sunt cu mine, zise Mat, gâfâind.

Scoţând punga din buzunar, el o azvârli pe cea mai apropiată masă goală. Clinchetul zgomotos care se auzi când aceasta ateriză pe masă aduse un zâmbet larg pe faţa îngustă a vânzătoarei.

– Dă-le ce vor, îi spuse el. Apoi i se adresă lui Tuon pe un ton ferm: Dacă vrei să cumperi ceva, vei cumpăra de-aici. Am făcut destulă mişcare în dimineaţa asta.

El şi-ar fi retras cuvintele de îndată ce îi ieşiră pe gură, dacă ar fi putut. Dacă îi vorbeai astfel unei femei, ea avea să-ţi scoată ochii de fiecare dată, explodând la fel ca artificiile Aludrei. Însă Tuon îşi ridică ochii mari spre el din adăpostul glugii, iar buzele ei pline schiţară un zâmbet. Era un zâmbet tainic, pentru ea, nu pentru el. Numai Lumina ştia ce însemna. El ura când femeile făceau asta. Bine măcar că zarurile nu se opriseră. Acesta trebuia să fie un semn bun, nu?

Tuon nu avu nevoie de cuvinte ca să aleagă, arătând cu degetul sul după sul şi măsurând cu mâna ei mică şi tuciurie cât trebuia să taie vânzătoarea cu foarfeca. Femeia făcu ea însăşi treaba în loc să o pună pe ajutoarea ei şi bine făcea, având în vedere situaţia. Foarfeca aceea lungă şi ascuţită tăia

mătasea roşie de diferite nuanţe, câteva nuanţe de mătase verde şi alte câteva de mătase albastră despre care Mat nici nu ştia că existau. Tuon mai alese pânză fină de diferite grosimi şi câteva metraje de lână colorată – se sfătui în şoaptă cu Selucia în privinţa lor –, dar în mare parte era mătase. El primi înapoi mult mai puţini galbeni decât se aşteptase.

Odată ce toate materialele fuseseră împăturite şi legate cu grijă, apoi înfăşurate într-o bucată mai mare de pânză aspră – fără costuri suplimentare, mulţumesc frumos –, acestea formară un morman la fel de umflat ca desaga unui vânzător ambulant. Nu fu deloc o surpriză pentru Mat să afle că el trebuia să îl care pe umeri, ţinându-şi pălăria într-o mână. Îmbracă-te în cele mai bune veşminte ale tale, cumpără-i mătăsuri unei femei, iar ea tot va găsi o cale să te pună să munceşti! Poate că ea îl făcea să plătească pentru că fusese slobod la gură.

El se pricopsi cu multe priviri din partea neghiobilor care se uitau la el cu gura căscată în timp ce străbătea oraşul în urma celor două femei. Cele două înaintau plutind îngâmfate ca nişte pisici ce ajunseseră la borcanul cu smântână. Chiar dacă purtau mantii şi glugi, postura lor dreaptă grăia de la sine. Cu toate că soarele mai avea puţin până să ajungă la zenit, rândul de oameni care aşteptau să intre la circ se întindea de-a lungul drumului până aproape de oraş. Mulţi se zgâiau şi îl arătau cu degetul ca şi când ar fi fost un clovn. Unul dintre dresorii mătăhăloşi de cai care păzea cutia cu galbeni îi adresă un rânjet ştirb şi îşi deschise gura, dar Mat îi aruncă o privire rece, iar individul se hotărî să îşi coboare ochii la monedele care ieşeau din buzunarele orăşenilor şi ajungeau în carafa de sticlă, apoi în cutie. Mat nu s-ar fi gândit că s-ar fi simţit vreodată atât de uşurat să se întoarcă în circul lui Luca.

Înainte ca el şi cele două femei să apuce să facă trei paşi dincolo de intrare, Juilin se apropie în fugă, fără Thera şi

fără tichia roşie pe cap. Faţa prinzătorului de hoţi părea a fi sculptată dintr-un trunchi de stejar bătrân. Aruncându-le o privire oamenilor care treceau pe lângă ei şi intrau în cortul circului, el îşi coborî vocea până când deveni o şoaptă în care se simţea urgenţa.

– Veneam să te caut. E vorba de Egeanin; a fost... rănită. Vino repede!

Tonul bărbatului era de-ajuns, dar şi mai rău, Mat îşi dădu seama că zarurile din capul lui o luaseră razna. El le azvârli sulul de materiale dresorilor de cai poruncindu-le în grabă să stea cu ochii pe el ca pe cutia cu monede, altminteri avea să le asmută pe femei pe ei, dar nu mai aşteptă să vadă dacă bărbaţii îl luară în serios. Juilin o luă la fugă în direcţia dinspre care venise, iar Mat fugi după el de-a lungul străzii principale a circului, unde mulţimile uimite şi zgomotoase îi priveau pe cei patru fraţi Chavana la bustul gol căţărându-se unul pe umerii celuilalt şi pe contorsioniştii în pantaloni transparenţi şi veste sclipitoare stând în cap şi pe o echilibristă în pantaloni albaştri cu paiete căţărându-se pe o scară din sfoară ca să îşi înceapă reprezentaţia. Imediat după ce trecu de echilibristă, Juilin o luă pe una dintre străzile mai înguste, unde rufele atârnau pe frânghiile dintre corturi şi căruţe, circarii şedeau pe scăunele şi pe scările căruţelor aşteptând să îşi facă numărul, iar copiii alergau de colo colo jucându-se cu mingi şi cu cercuri. În acel moment, Mat ştia încotro se îndreptau, însă prinzătorul de hoţi fugea prea repede ca să poată fi întrecut.

În faţă, el îşi zări căruţa verde. Latelle privea dedesubt, iar Luca, purtând una dintre mantiile lui de un roşu-aprins, le făcea semn la două femei jongler să-şi vadă de drum. Cele două femei, în pantaloni bufanţi şi cu feţele pictate în alb ca bufonii unui nobil, aruncară o privire sub căruţă înainte să îi dea ascultare. Ajungând mai aproape, el putea vedea la ce se

zgâiau cu toţii. Fără haină pe el, Domon şedea pe pământ sub marginea căruţei, legănând în braţe trupul moale al lui Egeanin. Ea îşi ţinea ochii închişi, iar din colţul gurii îi curgea un firicel de sânge. Peruca îi stătea strâmb. Zarurile bubuiau ca un tunet.

– Asta poate însemna dezastru, mârâi Luca, uitându-se urât atât la Mat, cât şi la Juilin. Era o privire mânioasă, însă nu speriată. M-ai adus în pragul dezastrului!

El alungă o gloată de copii care priveau cu gurile căscate şi mârâi la o femeie durdulie care purta o fustă ce strălucea datorită paietelor argintii. Miyora îi punea pe leoparzi să facă trucuri pe care nici măcar Latelle n-ar fi îndrăznit să le încerce, însă aceasta doar îşi azvârli capul pe spate şi îşi văzu mai departe de drum. Nimeni nu îl lua pe Luca atât de în serios cum se lua el.

Bărbatul tresări atunci când Tuon şi Selucia veniră în grabă şi fu pe punctul să le alunge şi pe ele, înainte să se răzgândească. Îngândurat, de fapt, el se încruntă. Şi îngrijorat. Se părea că soţia lui nu îi spusese despre plecarea lui Mat şi a femeilor din circ, dar era limpede că aceştia fuseseră undeva. Femeia cu ochi albaştri ţinea sulul de materiale în spinare, cu ambele mâini îndoite la spate, cu toate că stătea dreaptă în ciuda greutăţii. Ai fi zis că slujnica unei domniţe era obişnuită să care lucruri, dar pe faţa ei se citeau frustrarea şi iritarea. Latelle o măsură din priviri, apoi îi zâmbi dispreţuitor lui Mat ca şi când el era motivul pentru care femeia îşi scotea pieptul voluptuos în faţă. Soţia lui Luca era foarte pricepută la a zâmbi dispreţuitor; cu toate astea, expresia severă de pe faţa lui Tuon o făcea pe Latelle să pară aproape blajină. O judecătoare care privea din adâncul glugii, o judecătoare pregătită să dea o sentinţă.

În momentul acela, lui Mat nu îi păsa ce credeau femeile. *Afurisitele* alea de zaruri. Azvârlindu-şi mantia pe spate, el

se lăsă într-un genunchi şi îi atinse grumazul lui Egeanin cu degetele. Pulsul ei era slab, pâlpâitor.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el. Ai trimis pe cineva după una dintre surori?

A o mişca pe Egeanin putea fi de-ajuns ca să îi aducă moartea, dar poate mai era timp pentru Tămăduire dacă surorile Aes Sedai se grăbeau. El nu avea de gând să rostească cu voce tare acest nume, nu cu atâţia trecători care se opreau să privească curioşi înainte ca Luca sau Latelle să îi hâşâiască de-acolo. Toată lumea se mişca mai repede atunci când poruncea ea decât atunci când poruncea el. Latelle era singura care sărea atunci când pocnea din degete Luca.

– Renna!

Domon parcă scuipă numele. În ciuda părului scurt şi a bărbii în stil illianer care îi lăsa buza de sus goală, acum, el nu mai părea caraghios. Părea speriat şi gata să ucidă, o combinaţie periculoasă.

– Am văzut-o înjunghiind-o în spate pe Egeanin, apoi a fugit. Dacă aş fi putut-o ajunge din urmă, i-aş fi rupt gâtul, dar a trebuit să-mi ţin mâinile pe rana lui Egeanin ca să opresc sângele. Unde-i afurisita aia de Aes Sedai? mârâi el.

Încetă să mai aibă grijă cum vorbeşte.

– Sunt chiar aici, Bayle Domon, anunţă pe un ton rece Teslyn, venind în grabă însoţită de Thera, care le aruncă o privire îngrozită lui Tuon şi Seluciei şi se aruncă în braţele lui Juilin cu un ţipăt, ţinându-şi ochii în pământ.

După cum începu să tremure, ai fi zis că avea să se prăbuşească pe pământ în orice clipită.

Sora Aes Sedai cu ochii severi se strâmbă de parcă ar fi luat o gură de măceşe atunci când văzu scena ce se desfăşura dinaintea ochilor ei sau, poate, locul unde se desfăşura aceasta, însă se ghemui cu lejeritate sub căruţă lângă Domon şi luă în ambele mâini capul lui Egeanin.

– Joline e mai pricepută decât mine la asta, bombăni ea în şoaptă, dar aş putea...

Capul de vulpe din argint se răci pe pieptul lui Mat, iar Egeanin se zbătu cu atâta violenţă, încât peruca îi căzu de pe cap, aproape smucindu-se din braţele lui Domon când îşi deschise brusc ochii. Convulsia dură doar atât cât ea se ridică în capul oaselor cu o privire încremenită; apoi se prăbuşi pe pieptul lui Domon, gâfâind, iar medalionul deveni din nou doar o bucată de argint lucrat. El mai că se obişnuise cu asta. Ura că se obişnuise cu asta.

Şi Teslyn se încovoie, mai să cadă, dar Domon o mută pe Egeanin în braţele lui astfel încât să o poată propti cu o mână pe Aes Sedai.

– Îţi mulţumesc, zise Teslyn după o clipă, abia rostind cuvintele. Dar n-am nevoie de ajutor.

Ea se ajută de partea laterală a căruţei ca să se ridice, privirea ei rece de Aes Sedai provocându-i pe cei de faţă să cuteze să comenteze.

– Tăişul i-a atins o coastă, dar i-a ratat inima. Acum n-are nevoie decât de odihnă şi de hrană.

Mat îşi dădu seama că ea nu mai întârziase ca să-şi pună mantia. Într-o parte a străzii înguste, un grup de femei care purtau mantii cu paiete priveau interesate şi concentrate în direcţia lor din faţa unui cort cu dungi verzi. În partea cealaltă, şase bărbaţi şi femei în haine cu dungi albe şi pantaloni mulaţi, călăreţi acrobaţi, aruncau priviri în direcţia lui Teslyn, apoi îşi apropiau capetele ca să şuşotească. Era prea târziu ca să îşi mai facă griji că cineva putea recunoaşte chipul unei Aes Sedai. Era prea târziu ca să îşi mai facă griji că unul dintre aceştia recunoştea Tămăduirea atunci când vedea cu ochii săi. Zarurile se izbeau de interiorul capului lui Mat. Nu se opriseră; jocul nu fusese jucat încă.

– Cine o caută, Juilin? întrebă el. Juilin?

Prinzătorul de hoţi renunţă să se mai uite urât la Tuon şi la Selucia şi să o liniştească pe Thera, deşi continua să o mângâie pe femeia care tremura.

– Vanin şi Braţele Roşii, Lopin şi Nerim. Şi Olver. El a plecat înainte să-l pot prinde. Dar în asta...

El încetă să o mai mângâie pe Thera doar atât cât să arate spre strada principală. Murmurul vocilor se auzea limpede chiar şi de la acea depărtare.

– Nu trebuie decât să pună mâna pe o mantie de-aia sofisticată şi se va putea furişa afară din circ împreună cu primii oameni care vor pleca. Dacă vom încerca să o oprim pe fiecare femeie care are gluga pe cap sau dacă vom încerca măcar să privim înăuntrul ei, ne vom trezi pe cap cu o revoltă. Oamenii ăştia sunt sensibili.

– Dezastru, gemu Luca, strângându-şi mantia pe lângă trup.

Latelle îl cuprinse cu braţul. Trebuie să fi fost ca şi cum l-ar fi liniştit un leopard, dar, oricum, Luca nu părea prea liniştit.

– Arză-m-ar focu', de ce? mârâi Mat. Renna era mereu gata să-mi mănânce din palmă! Am crezut că dacă cineva avea să-şi piardă minţile...!

El nici măcar nu se uită la Thera, dar Juilin îl privea în continuare încruntat.

Domon se ridicase în picioare, ţinând-o pe Egeanin în braţe. Ea se zbătu fără vlagă la început – Egeanin nu era genul de femeie care să se lase purtată pe braţe ca o păpuşă –, dar, în cele din urmă, ea păru să priceapă că dacă avea să stea pe picioarele ei, avea să cadă din nou. Se ghemui la pieptul illianerului, cu o privire încruntată şi resemnată. Domon avea să înveţe pe pielea lui; chiar dacă o femeie avea nevoie de ajutor, dacă nu şi-l dorea, ea avea să te facă să plăteşti pentru că i l-ai oferit.

– Eu am fost singura care i-a ştiut secretul, zise ea tărăgănat cu o voce slăbită. Singura care l-ar fi putut da în vileag. Poate că s-a gândit că ar fi în siguranţă să se întoarcă acasă, cu mine moartă.

– Ce secret? întrebă Mat.

Dintr-un oarecare motiv, femeia şovăi, încruntându-se la pieptul lui Domon. În cele din urmă, ea oftă.

– Renna a purtat lesă, odinioară. La fel şi Bethamin, şi Seta. Ele pot conduce. Sau poate au învăţat; nu ştiu. Însă *a'damul* a funcţionat în cazul celor trei. Poate că funcţionează în cazul oricărei *sul'dame*.

Mat fluieră printre dinţi. Asta ar fi fost o adevărată lovitură pentru Seanchani.

Luca şi soţia lui se priviră nedumeriţi, căci era limpede că nu pricepeau nimic. Teslyn rămase cu gura căscată, seninătatea specifică surorilor Aes Sedai fiind înlocuită de uluire. Însă Selucia scoase un sunet furios, ochii albaştri scăpărându-i, şi lăsă să-i cadă din spinare sulul de materiale când făcu un pas spre Domon. Tuon îşi flutură scurt degetele, iar ea se opri locului, deşi tremura. Faţa lui Tuon semăna cu o mască neagră, impenetrabilă. Însă nu îi plăcea ce auzise. La urma urmei, ea spusese că dresa *damane*. Oh, arză-l-ar focu'! Pe lângă toate cele, avea să se însoare cu o femeie care putea conduce?

Tropotul copitelor îi anunţau pe Harnan şi pe cei trei soldaţi ai Braţelor Roşii, care veneau la trap pe aleea îngustă dintre corturi şi căruţe. Săbiile le erau prinse la cingători, sub mantii. Metwyn avea un pumnal cu tăişul aproape la fel de lung ca al unei săbii scurte, iar arbaleta grea a lui Gorderan atârna de şa, pregătită pentru orice eventualitate. Manivela ar fi întins cablul gros într-un minut, pe când aşa, el nu trebuia decât să potrivească săgeata. Harnan ţinea în mână un arc cu curbură dublă şi o tolbă cu săgeţi la şold. Fergin îl mâna pe Cimpoiaş.

Harnan nu se obosi să descalece. Privindu-i bănuitor pe Tuon, şi pe Selucia, şi pe Luca, şi pe Latelle, aproape cu aceeaşi bănuială, el se aplecă în şa, tatuajul cu şoimul necruţător văzându-i-se limpede pe obraz.

– Renna a furat un cal, Seniore, zise el încet. L-a doborât la pământ pe unul dintre dresorii de cai de la intrare când a fugit. Vanin a plecat pe urmele ei. Zice că ea ar putea ajunge în Coramen cândva la noapte. Într-acolo a luat-o. Se mişcă mult mai repede decât au făcut-o căruţele. Dar călăreşte fără şa; cu puţin noroc, o putem prinde.

Vorbea de parcă acel noroc era o realitate. Soldaţii Oştii se încredeau în norocul lui Mat mai mult decât el însuşi.

În realitate, nu părea să aibă de ales. Zarurile îi zornăiau în continuare cu putere în cap. Exista o mică şansă ca acestea să cadă aşa cum voia el. O mică şansă. Norocul lui Mat Cauthon.

– Aşterne-ţi circul la drum de îndată ce oamenii tăi vor termina să-şi strângă lucrurile, Luca, zise el, încălecând în spinarea lui Cimpoiaş. Lasă peretele din pânză şi alte lucruri ce nu pot fi încărcate repede în căruţe. Pleacă!

– Ai înnebunit? bolborosi Luca. Dacă voi încerca să-i dau afară pe oamenii ăia, mă *voi* pricopsi cu o răscoală! Plus că-şi vor cere banii înapoi!

Lumină, bărbatul s-ar fi gândit la bani şi cu grumazul întins pe butucul călăului.

– Gândeşte-te cu ce te vei pricopsi dacă o mie de Seanchani te vor găsi aici mâine.

Mat vorbi pe un ton cât putu de rece. Dacă el avea să dea greş, Seanchanii ar fi nimicit circul lui Luca indiferent cât de mult şi-ar fi biciuit caii. Şi Luca ştia asta, după felul cum îşi strâmba gura, de parcă tocmai ar fi muşcat dintr-o prună putredă. Mat se forţă să îl ignore pe bărbat. Zarurile se rostogoleau cu putere, dar nu se opriseră încă.

– Juilin, lasă-i toți galbenii lui Luca, în afară de o punguță.

Poate că bărbatul putea scăpa cu mită, odată ce Seanchanii aveau să se convingă că afurisita de Fiică a celor Nouă Luni nu era cu el.

– Strânge-i pe toți și luați-o din loc de îndată. Odată ce veți lăsa orașul în urmă, îndreptați-vă spre pădure. Vă voi găsi eu.

– Pe toți? Protejând-o pe Thera cu trupul lui, Juilin își întoarse capul spre Tuon și Selucia. Lasă-le pe astea două în Jurador și poate că Seanchanii vor înceta să le mai caute. Asta îi va încetini măcar. Și-așa tot spui că le vei elibera mai devreme sau mai târziu.

Mat întâlni privirea lui Tuon. Niște ochi mari, negri și umezi pe o față lipsită de expresie. Ea își dăduse gluga mai pe spate, astfel încât el să-i poată vedea bine fața. Dacă o lăsa în urmă, atunci, ea nu mai putea rosti cuvintele, sau dacă le rostea, el s-ar afla prea departe ca acestea să mai aibă vreo importanță. Dacă o lăsa în urmă, el nu avea să afle niciodată însemnătatea acelor zâmbete misterioase ale ei sau ce se ascundea în spatele acelui mister. Lumină, *era* un neghiob! Cimpoiaș începu să danseze nerăbdător.

– Pe toți, zise el.

Oare Tuon dăduse încet din cap, ca pentru ea? De ce dădea din cap?

– Să purcedem! îi spuse el lui Harnan.

Fură nevoiți să își mâne caii la pas prin mulțime ca să poată ieși din circ, dar de îndată ce ajunseră la drum, Mat îl îndemnă pe Cimpoiaș să o ia la galop, mantia fluturându-i în spate și ținându-și capul aplecat ca să nu-i zboare pălăria. Un cal nu putea alerga prea multă vreme în ritmul acela. Drumul șerpuia în jurul dealurilor și străbătea culmi, uneori traversând prin locuri unde culmile nu erau prea înalte. Trecură prin pâraie adânci până la glezne, împroșcând apa, și străbătură la galop podurile joase din lemn care treceau

peste apele mai adânci. Copácii începură să își facă apariția din nou pe povârnișuri, verdele pinilor și al ferigilor zărindu-se printre ramurile golașe ale celorlalți copaci. Pe unele dealuri se vedeau ferme, case din piatră cu acoperișuri din țiglă și hambare mai înalte și, pe ici, pe colo, câte un cătun alcătuit din opt sau zece case.

La câteva mile depărtare de circ, Mat zări un bărbat voinic în fața lor, care ședea în șa ca un sac cu seu. Calul era sur, cu picioare lungi și mergea la trap. Era de la sine înțeles că un hoț de cai se pricepea la animale. Auzind tropotul de copite, Vanin se uită în spate și încetini la pas. Era semn rău.

Când Mat îl struni pe Cimpoiaș ca să meargă alături de calul sur, Vanin zise:

– În cel mai bun caz, îi găsim calul mort cu spume la gură de la atâta alergat, iar eu îi voi putea lua urma când va merge pe jos de acolo, bombăni el. Înaintează mai repede decât mi-am imaginat, chiar și fără șa. Dacă ne grăbim, s-ar putea s-o prindem până la asfințitul soarelui. Cam pe-atunci va ajunge în Coramen, asta dacă nu-i moare calul sau nu se prăbușește la pământ.

Mat își dădu puțin capul pe spate ca să arunce o privire spre soare, care era aproape deasupra capului. Aveau o distanță mare de parcurs în mai puțin de o jumătate de zi. Dacă făcea cale întoarsă, el s-ar fi putut îndepărta destul de mult în direcția opusă față de Jurador până la asfințit, însoțit de Thom, Juilin și de ceilalți. Cu Tuon și cu Seanchanii care știau că trebuia să îl vâneze pe Mat Cauthon. Bărbatul care o răpise pe Fiica celor Nouă Luni nu putea fi atât de norocos încât să scape și să nu fie făcut *dacovale*. Și cândva, mâine sau poimâine, ei aveau să îl înfigă pe Luca într-o țeapă. Pe Luca, pe Latelle, pe Petra, pe Clarine și pe ceilalți. O pădure de țepi. Zarurile zornăiau și se rostogoleau în capul lui.

– Vom reuși, zise el.

Nu aveau încotro. Vanin scuipă.

Nu exista decât o singură cale de a străbate repede o distanţă atât de mare călare dacă voiai să ajungi la destinaţie în spinarea unui cal viu. Ei mânară caii la pas o jumătate de milă, apoi la trap altă jumătate de milă. Străbătură aceeaşi distanţă la galop mic, apoi în fugă, apoi iar la pas. Soarele începea să coboare, iar zarurile se rostogoleau. Ocoliră dealurile parţial împădurite şi trecură peste culmi acoperite cu copaci. Prin pâraie care puteau fi trecute din trei paşi şi care abia dacă udau copitele cailor şi prin pâraie late de treizeci de paşi, străbătute de poduri plate din lemn sau, uneori, din piatră. Soarele începea să coboare din ce în ce mai mult, iar zarurile se rostogoleau din ce în ce mai repede. Ajunseseră aproape de râul Eldar şi nu o găsiră pe Renna, doar nişte zgârieturi în noroiul întărit de pe drum spre care arătă Vanin de parcă ar fi fost nişte semne vopsite.

– Ne apropiem, bombăni bărbatul gras.

Însă nu părea bucuros.

Apoi ocoliră un deal şi dădură de un alt pod în faţă. Dincolo de el, drumul şerpuia spre miazănoapte şi traversa podul următor printr-o curmătură. Soarele care se afla în vârful culmii îi orbea. Coramen se afla dincolo de culmea aceea. Trăgându-şi pălăria ca să-şi protejeze ochii, Mat cercetă din priviri drumul în căutarea femeii, în căutarea oricui, călare sau pe jos, şi se descumpăni.

Vanin blestemă şi arătă cu degetul.

Un murg istovit urca anevoie povârnişul care se afla pe malul celălalt al râului, iar femeia din spinarea lui îl lovea nebuneşte cu călcâiele în flancuri, îndemnându-l să urce. Renna fusese prea nerăbdătoare să ajungă în tabăra Seanchanilor ca să mai rămână pe drum. Ea se afla la vreo două sute de paşi în faţa lor, dar parcă s-ar fi aflat la mile depărtare. Calul ei era pe punctul de a se prăbuşi, însă ea

putea să descalece şi să o ia la fugă şi să fie văzută de garnizoane, înainte ca ei să o ajungă din urmă. Nu trebuia decât să ajungă pe culme, încă vreo cincisprezece metri.

– Seniore? zise Harnan.

Avea o săgeată pregătită şi arcul pe jumătate ridicat. Gorderan îşi ţinea arbaleta grea pe umăr, cu săgeata groasă şi ascuţită la locul ei.

Mat simţi o pâlpâire care se stinse înlăuntrul ei. Nu ştia ce era. Ceva. Zarurile bubuiau ca tunetul.

– Trageţi! zise el.

Voia să-şi închidă ochii. Arbaleta plesni; săgeata descrise o dâră neagră prin aer. Renna se prăbuşi în faţă când aceasta o nimeri în spate. Ea mai că reuşise să se ridice sprijinindu-se pe grumazul calului, când o nimeri şi săgeata lui Harnan.

Se răsturnă încet de pe cal, alunecând pe povârniş, rostogolindu-se, sărind printre vlăstari, rostogolindu-se din ce în ce mai repede până când ateriză în pârâu. Pluti o clipă cu faţa în jos pe lângă mal, apoi o luară curenţii şi o duseră cu ei, poalele umflându-i-se pe apă. Plutea încet spre râul Eldar. Poate că, în cele din urmă, avea să ajungă la mare. Şi cu ea erau trei. Abia dacă mai avea importanţă că zarurile se opriseră. Cu ea erau trei. „Niciodată, îşi zise el în timp ce Renna dispăru plutind după o cotitură. Dacă voi muri pentru asta, niciodată."

Ei nu se grăbiră când o luară călare înapoi spre răsărit. Nu avea rost, iar Mat se simţea prea istovit. Însă nu se opriră decât ca să îşi mai tragă sufletul şi să adape caii. Niciunul nu avea chef de vorbă.

Se lăsase înserarea când ei ajunseră în Jurador, oraşul aducând cu o uriaşă masă neagră cu porţile zăvorâte. Norii acopereau luna. În mod surprinzător, peretele din pânză al circului lui Luca se zărea dincolo de oraş. Doi bărbaţi mătăhăloşi, înfăşuraţi în pături, sforăiau sub bannerul mare când ar fi trebuit să păzească intrarea. Deşi era întuneric, se vedea

limpede de pe drum spaţiul din spatele peretelui era plin de căruţe şi de corturi.

– Măcar îi voi putea spune lui Luca că nu mai e nevoit s-o ia la fugă, zise Mat obosit, mânându-l pe Cimpoiaş spre banner. Poate ne va oferi un loc unde să dormim câteva ceasuri.

După câţi galbeni îi lăsase, Luca ar fi trebuit să-i dea o căruţă, dar cunoscându-l pe bărbat, Mat nădăjduia doar la nişte paie curate pe undeva. În ziua următoare, el avea să pornească la drum în căutarea lui Thom şi a celorlalţi. Şi a lui Tuon. În ziua următoare, după ce se va fi odihnit.

Un şoc şi mai mare îl aştepta în căruţa uriaşă a lui Luca. Interiorul era chiar generos, cel puţin pentru o căruţă, cu o masă îngustă aşezată în mijloc şi cu spaţiu suficient să o ocoleşti. Masa, dulapurile şi rafturile erau atât de lustruite, încât luceau. Tuon şedea într-un jilţ poleit – Luca avea un jilţ, şi poleit pe deasupra, când toată lumea se mulţumea cu scăunele! –, iar Selucia stătea în picioare în spatele ei. Luca, radiind, o privea pe Latelle cum îi oferea lui Tuon o farfurie cu pateuri din care ieşeau aburi, pe care micuţa femeie oacheşă le cerceta din priviri ca şi când chiar ar fi mâncat ceva gătit de soţia lui Luca.

Tuon nu păru deloc mirată când Mat intră în căruţă.

– E prizonieră sau moartă? întrebă ea, luând un pateu cu degetele curbate în acel mod ciudat de graţios.

– Moartă, răspunse el nepăsător. Luca, pe Lumină ce...

– Îţi interzic, Jucărie! izbucni Tuon, ameninţându-l cu degetul. Îţi interzic să jeleşti o trădătoare! Vocea îi deveni puţin mai blândă, dar rămase fermă. A fost osândită la moarte pentru că a trădat Imperiul şi pe tine te-ar fi trădat la fel de uşor. A încercat să te trădeze. Tu ai făcut dreptate, cu alte cuvinte.

Din tonul ei se înţelegea că dacă ea numea un lucru, atunci aşa rămânea.

Mat îşi închise ochii strâns o clipă.

– Toată lumea e aici? vru el să știe.

– Firește, răspunse Luca, zâmbind în continuare ca un prostănac. Domnița – Înalta Doamnă; iertare, Înalta Doamnă. El făcu o plecăciune adâncă. A vorbit cu Merrilin și cu Sandar și... Ei bine, vezi tu cum e. Domnița e o femeie foarte convingătoare. Înalta Doamnă. Cauthon, în ceea ce privește galbenii mei. Tu ai *spus* să mi se dea, dar Merrilin a zis că mai degrabă îmi taie grumazul, iar Sandar m-a amenințat că îmi sparge țeasta și... El târâgână sub privirea lui Mat, apoi se însufleți brusc. Uite ce mi-a dat domnița!

Deschizând ușa unui dulap, el scoase o hârtie împăturită pe care o ținu cu smerenie în ambele mâini. Era o hârtie groasă și albă ca zăpada; scumpă.

– O garanție. Nu sigilată, desigur, dar semnată. Marele Circ Ambulant și Expoziția Minunată de Miracole și Minuni a lui Luca se află acum sub protecția personală a Înaltei Doamne Tuon Athaem Kore Paendrag. Toată lumea va ști ce înseamnă asta, desigur. Mă pot duce la Seanchani. Aș putea da o reprezentație în fața Împărătesei! Fie-i viața veșnică, adăugă el în grabă, făcând încă o plecăciune în fața lui Tuon.

„În zadar", gândi Mat fără speranță. El se așeză pe unul dintre paturi, cu coatele pe genunchi, iar Latelle îi aruncă o privire critică. Cel mai probabil doar prezența lui Tuon o împiedică să nu-i tragă o scatoalcă!

Tuon își ridică o mână poruncitoare, o păpușă neagră din porțelan, dar regină până în măduva oaselor, în ciuda rochiei ponosite și prea largi.

– Nu o vei folosi decât la mare nevoie, Jupâne Luca. La *mare* nevoie!

– Firește, Înaltă Doamnă, firește.

Luca făcea plecăciuni ca și cum ar fi sărutat podelele în orice clipă.

Totul era în zadar, fir-ar să fie!

– Am specificat în mod expres cine nu se află sub protecţia mea, Jucărie. Tuon muşcă din pateu şi îşi înlătură cu delicateţe o firimitură de pe buză cu degetul. Poţi ghici al cui nume se află în capul listei?

Ea zâmbi. Nu era un zâmbet răutăcios. Era unul dintre acele zâmbete ale ei – era amuzată sau încântată de ceva ce el nu putea vedea. Brusc, el observă ceva. Acel mănunchi de boboci de trandafir pe care i-l oferise el era prins pe umărul ei.

Fără să vrea, Mat începu să râdă. Îşi azvârli pălăria pe jos şi râse. În ciuda a tot, în ciuda eforturilor lui, el nu o cunoştea deloc pe această femeie! Nici măcar puţin! El râse până când îl duru burta.

CAPITOLUL 30

Ce poate face Sceptrul Legămintelor

Soarele se afla la orizont, conturând perfect Turnul Alb în depărtare, însă frigul din noaptea precedentă părea să se fi înăsprit, iar norii cenuşii şi ameninţători de pe cer prevesteau zăpada. Deşi iarna era pe sfârşite, aceasta zăbovise mai mult, împiedicând primăvara să îşi intre în drepturi. Zgomotele dimineţii pătrundeau în cortul Egwenei, cu toate că era izolat de celelalte. Tabăra părea să vibreze. Lucrătorii aduceau apă de la fântâni şi rezerve suplimentare de lemne şi cărbuni cu cărucioarele. Servitoarele le duceau surorilor micul dejun, novicele din a doua tură se grăbeau să îl mănânce pe al lor, iar cele din prima şi a treia tură se grăbeau la lecţii. Era o zi importantă, chiar dacă nimeni nu ştia asta. Cel mai probabil, aceea urma să fie ziua în care luau sfârşit negocierile false care aveau loc în Darein, la o masă sub un pavilion de la piciorul podului ce ducea în Tar Valon. Fals din ambele părţi. Oamenii Elaidei îşi continuau raidurile pe ambele maluri ale râului fără a fi pedepsiţi. În orice caz, pentru o vreme, întâlnirea din ziua aceea avea să fie ultima.

Uitându-se la micul dejun, Egwene oftă şi culese o firimitură mică şi neagră din terciul fierbinte, ştergându-şi degetele de un şervet din pânză, fără să se uite atent ca să se asigure că era o gărgăriţă. Dacă nu te asigurai, atunci îţi făceai mai puţine griji despre ce rămânea în castron. Ea luă o lingură cu terci şi încercă să se concentreze la gustul dulce al caiselor uscate pe care Chesa le băgase înăuntru. Oare *zdrobise* ceva între dinţi?

– Orice mănânci îţi hrăneşte stomacul, zicea mama, aşa că nu-ţi mai bate capul, murmură Chesa ca şi cum ar fi vorbit singură.

Aşa o sfătuia ea pe Egwene, fără a depăşi limita dintre stăpână şi slujnică. Îi dădea sfaturi atunci când Halima nu era de faţă, iar cealaltă femeie plecase dis-de-dimineaţă. Chesa şedea pe un cufăr cu haine, în caz că Egwene voia ceva sau avea nevoie de ceva, dar, din când în când, ochii îi rătăceau la grămada de veşminte care urma a fi trimisă la spălătorese în ziua aceea. Nu o deranja să le cârpească în faţa Egwenei, dar, după părerea ei, sortarea rufelor ar fi însemnat să întreacă măsura.

Încetând să se mai strâmbe, Egwene vru să îi spună femeii să meargă să-şi ia micul dejun – Chesa se gândea să mănânce înainte ca Egwene să mai facă vreo abatere –, dar, înainte să apuce să deschidă gura, Nisao intră în cort, învăluită în strălucirea *saidarului*. În timp ce clapele cortului se închideau, Egwene îl zări pe Sarin, Străjerul mic de statură, chel şi cu barbă neagră al lui Nisao, aşteptând afară. Sora mărunţică îşi lăsase gluga jos, care stătea aranjată cu grijă pe umerii ei astfel încât să se vadă căptuşeala din catifea galbenă, dar îşi ţinea mantia strânsă pe lângă trup de parcă ar fi simţit frigul. Ea nu spuse nimic, doar îi aruncă Chesei o privire aspră. Aceasta aşteptă încuviinţarea Egwenei, îşi luă mantia şi ieşi iute din cort. Nu putea vedea ea strălucirea Puterii, dar ştia când Egwene avea nevoie de intimitate.

– Kairen Stang e moartă, zise Nisao fără nicio introducere.

Fața îi era calmă, tonul vocii ei netulburat și rece. Suficient de scundă ca Egwene să pară înaltă, ea stătea dreaptă ca și cum s-ar fi chinuit să pară mai înaltă cu un centimetru. De obicei, Nisao nu făcea asta.

– Șapte surori au testat deja rezonanța înainte să ajung eu acolo. Nu încape nicio îndoială că a fost omorâtă cu ajutorul *saidinului*. I-a fost rupt grumazul. Zdrobit. Ca și cum capul i-ar fi fost sucit complet. Măcar s-a terminat repede.

Nisao trase adânc aer în piept, apoi își dădu seama ce făcuse și își îndreptă și mai mult spatele.

– Străjerul ei este gata să ucidă. Cineva i-a dat o tinctură de ierburi ca să-l adoarmă, dar vom avea necazuri cu el atunci când se va trezi.

Ea nu apelă la acea notă de dispreț atât de obișnuită Galbenelor atunci când pomeneau de ierburi, în vocea ei simțindu-se totuși o urmă de supărare indiferent de cât de calmă îi era expresia feței.

Egwene puse lingura pe măsuță și se lăsă pe spate. Brusc, scaunul nu i se mai părea confortabil. În acel moment, cea mai bună după Leane era Bode Cauthon. O novice. Ea încercă să nu se gândească ce altceva mai era Bode. După câteva zile de practică, Bode putea face treaba aproape la fel de bine cum ar fi putut-o face Kairen. Aproape. Însă ea nu pomeni de asta. Nisao știa unele secrete, dar nu pe toate.

– Mai întâi Anaiya, iar acum Kairen. Ambele din Ajah Albastră. Mai știi de vreo altă legătură între ele?

Nisao dădu negativ din cap.

– Anaiya era Aes Sedai de cincizeci sau șaizeci de ani când Kairen a venit la Turn, din câte îmi amintesc. Poate aveau cunoștințe comune. Pur și simplu, nu știu, Mamă.

Acum, ea părea obosită, iar umerii îi căzură puțin. Cercetările despre moartea Anaiyei, pe care le făcuse în tăcere,

nu duseseră nicăieri şi trebuia să fie conştientă că Egwene avea să o adauge şi pe Kairen.

– Află, porunci Egwene. Discret.

Această a doua crimă avea să ducă la sfadă fără să mai contribuie şi ea cu ceva. Preţ de o clipă, ea o privi cu atenţie pe cealaltă femeie. Nisao ar fi putut inventa scuze sau ar fi putut susţine că se îndoise încă de la început, dar, până în acel moment, ea fusese întotdeauna întruchiparea aplombului şi a certitudinii absolute specifice frăţiei Ajah Galbenă. Nu şi în acel moment, însă.

– Sunt multe surori care se plimbă de colo colo îmbrăţişând *saidarul*?

– Am observat câteva, Mamă, răspunse înţepată Nisao.

Ea îşi ridică bărbia uşor sfidătoare. După o clipă însă, strălucirea din jurul ei se stinse. Îşi strânse mantia şi mai tare pe lângă trup, ca şi cum i s-ar fi făcut brusc frig.

– Mă îndoiesc că i-ar fi fost de vreun folos lui Kairen. Moartea ei a fost prea subită. Dar te face să te simţi... mai în siguranţă.

După ce plecă femeia mică de statură, Egwene începu să se joace cu lingura în terci. Nu mai vedea firimituri negre, dar îi pierise pofta de mâncare. În cele din urmă, ea se ridică în picioare şi îşi puse etola cu şapte culori după grumaz, apoi îşi aşeză mantia pe umeri. Nu avea să se cufunde în tristeţe, mai ales în ziua aceea.

Afară, căruţe cu roţi înalte treceau huruind pe făgaşele îngheţate de pe străzile din tabără, pline cu butoaie mari de apă sau stive de lemne de foc şi saci cu cărbuni. Căruţaşii şi indivizii călăreau în urma lor înfofoliţi în mantiile lor ca să se apere de frig. Ca de obicei, familiile de novice străbăteau în fugă pasarelele din lemn, reuşind să le facă reverenţe surorilor Aes Sedai pe lângă care treceau fără a încetini pasul. Dacă nu îi arătai respectul cuvenit unei surori, te puteai alege cu

câteva lovituri de nuia, la fel şi dacă întârziai şi, de obicei, profesoarele erau mai puţin îngăduitoare decât surorile Aes Sedai întâlnite pe drum, care puteau înţelege de ce o novice trecea în grabă pe lângă ele.

Femeile în veşminte albe se fereau în continuare din calea etolei dungate ce atârna la grumazul Egwenei, firește, însă ea refuza să devină mai indispusă decât era deja din cauza novicelor care făceau reverenţe pe străzi, alunecând pe pământul tare ca gheaţa şi, uneori, aproape căzând pe burtă înainte ca verişoarele lor să apuce să le prindă. „Verişoară" – aşa îşi ziceau una alteia membrele aceleiaşi familii şi, cumva, asta le unea şi mai mult, ca şi cum ar fi fost cu adevărat înrudite şi verişoare apropiate pe deasupra. Ceea ce o indispunea cu adevărat erau cele câteva surori Aes Sedai pe care le vedea plimbându-se de colo colo, plutind de-a lungul pasarelelor printre reverenţe. Nu erau mai mult de o duzină între cortul ei şi cabinetul Amyrlin, însă trei din patru erau înfăşurate în strălucirea Puterii la fel ca în mantii. Adeseori, acestea se plimbau câte două, urmate de Străjerii lor. Şi ele păreau vigilente, învăluite sau nu în *saidar*, întorcându-şi capetele acoperite cu glugi pe când cercetau din priviri pe toată lumea.

Ea îşi aminti de vremea când febra tifoidă lovise Emond's Field şi toată lumea se plimba ţinând la nas o batistă muiată în coniac – Doral Barran, Meştereasa din vremea aceea, spusese că asta ajuta la prevenirea bolii – şi se priveau unii pe alţii ca să vadă cine avea să fie următorul căruia îi apăreau erupţii pe piele şi se prăbuşea. Unsprezece oameni muriseră înainte ca boala să-şi urmeze cursul şi abia după o lună de la îmbolnăvirea ultimei persoane, restul populaţiei fusese dispusă să renunţe la batiste. Multă vreme, ea asociase mirosul de coniac cu teama. Mai că îi simţea mirosul şi acum. Două surori aflate în floarea vârstei fuseseră ucise de un bărbat care putea conduce, ca să nu mai pomenim că acesta părea să vină şi să plece

după pofta inimii. Teama le molipsea pe surorile Aes Sedai mai repede decât reușise să o facă febra tifoidă.

În cortul pe care îl folosea drept cabinet era deja cald când ajunse ea, vatra emanând parfum de trandafir. Lampadarele cu oglinzi și lămpile de masă erau aprinse. Rutina ei era bine cunoscută. Atârnându-și mantia în cuierul din colț, se așează la masa de scris, prinzând mecanic piciorul șubred al scaunului care încerca mereu să se încline. Ea nu trebuia decât să respecte rutina. În ziua următoare, putea anunța ce se făcuse.

Prima vizitatoare o ului de-a dreptul, fiind, poate, ultima femeie la care s-ar fi așteptat să intre în cort. Theodrin era o Brună mlădioasă, rumenă în obraji, o *domani* cu pielea arămie și o încăpățânare ce i se citea pe buze. Cândva, ea păruse mereu pregătită să zâmbească. Aceasta pluti peste covoarele uzate și se apropie suficient de mult astfel încât ciucurele șalului ei să atingă masa de scris. În vreme ce ea făcu o reverență foarte formală, Egwene își întinse mâna stângă astfel încât femeia să îi poată săruta inelul cu Marele Șarpe. Formalitatea trebuia întâmpinată cu formalitate.

– Romanda dorește să știe dacă se poate întâlni azi cu tine, Mamă, zise Bruna zveltă cu blândețe, deși în tonul ei se simțea o oarecare încăpățânare.

– Spune-i, oricând poftește, Fiică, răspunse Egwene cu băgare de seamă.

Theodrin făcu din nou o reverență, fără să i se schimbe expresia de pe față.

Când Bruna dădu să plece, una dintre Alese trecu pe lângă ea când intră în cort, lăsând să-i cadă pe spate gluga cu dungă albă. Emara era o femeie slabă și la fel de mică de statură ca Nisao. Deși un vânt puternic ar fi putut-o lua pe sus, ea le ținea din scurt pe novicele pe care le avea în grijă, mai din scurt decât multe surori. Era aspră cu ea însăși, iar viața unei novice trebuia să fie aspră. Ochii gri ai Emarei căzură pe ciucurele șalului lui Theodrin, iar buzele i se strâmbară

într-un rânjet dispreţuitor înainte ca ea să şi-l alunge şi să-şi răsfire poalele cu dungi albe ca zăpada în faţa Egwenei. Nişte pete de culoare înfloriră în obrajii lui Theodrin.

Egwene lovi cu palma în masă suficient de tare încât să se zguduie călimara din piatră şi borcanul cu nisip.

– Ai uitat cum să-ţi arăţi respectul faţă de o Aes Sedai, copilă? zise ea cu asprime.

Emara păli la faţă – Amyrlin avea o reputaţie, la urma urmei – şi se grăbi să facă o plecăciune adâncă în faţa lui Theodrin, care îi răspunse printr-un înclinare rigidă a capului înainte să iasă plutind din cort mai iute decât intrase.

Ceea ce rosti Emara bâlbâindu-se, cu un accent illianer care deveni mai pronunţat din cauza nervilor, era o cerere din partea Lelainei de a se întâlni cu Amyrlin. Odinioară, Romanda şi Lelaine fuseseră mai puţin formale, făcându-şi apariţia neanunţate oricând pofteau, însă declaraţia de război împotriva Elaidei schimbase mult lucrurile. Nu pe toate, dar suficient. Egwene îi dădu acelaşi răspuns Lelainei ca Romandei, deşi pe un ton mai tăios, iar Emara aproape căzu în nas când făcu o plecăciune şi ieşi fugind din cort. Încă o dovadă care întărea legenda Egwenei al'Vere, Suprema Înscăunată Amyrlin care făcea ca Sereille Bagand să pară o copilă.

De îndată ce plecă Aleasa, Egwene îşi ridică mâna şi se încruntă spre ceea ce ascunsese aceasta: bucata de hârtie împăturită pe care Theodrin o pusese pe masă în vreme ce îi săruta inelul. Încruntarea ei se adânci atunci când o desfăcu. Scrisul care umplea bucăţica de hârtie era fluent şi precis, deşi exista o pată de cerneală pe margine. Theodrin era foarte ordonată. Poate că încerca să se conformeze părerii generale despre Brune.

„Romanda a trimis două surori ca să Călătorească în Cairhien şi să cerceteze un zvon care le-a agitat pe Conducătoarele Galbene. Nu ştiu ce zvon este, Mamă,

dar voi afla. Am auzit-o pe una dintre ele pomenind-o pe Nynaeve, nu că aceasta ar fi în Cairhien, dar ca şi cum zvonul ar avea legătură cu ea."

Neghioaba îşi semnase până şi numele!

– Ce-i aia, Mamă?

Egwene tresări mirată şi abia apucă să prindă piciorul scaunului care se îndoia ca să nu cadă pe covoare. Îşi fixă privirea încruntată asupra lui Siuan, care stătea la intrarea în cort, cu şalul cu ciucuri albaştri pe braţe şi cu dosarele legate în piele lipite de piept. Femeia cu ochi albaştri îşi arcui puţin sprâncenele când o văzu tresărind pe Egwene.

– Poftim, zise Egwene, întinzându-i bucata de hârtie. Nu era momentul potrivit să tresari şi să te fâstâceşti! Ai aflat despre Kairen?

Firește că trebuie să fi aflat, însă Egwene zise:

– Ai făcut schimbările necesare?

Schimbările necesare. Lumină, părea la fel de îngâmfată ca Romanda. *Era* agitată. Abia în ultima clipă se gândi să îmbrăţişeze *saidarul* şi să ţească un scut împotriva trasului cu urechea; abia după ce puse scutul, se gândi că poate nu era ziua potrivită în care cineva să creadă că ea avea lucruri personale de discutat cu Siuan.

Siuan nu era agitată. Îmblânzise furtunile şi reuşise să nu se înece, puteau spune unii. Ziua aceea era doar cu puţin mai mult vânt pentru ea.

– Nu e nevoie până când nu vom şti sigur ce se întâmplă cu corăbiile, Mamă, răspunse ea cu calm, punând dosarele pe masă şi aranjându-le cu grijă între călimară şi borcanul cu nisip. Cu cât va avea mai puţin timp să se gândească la asta, cu atât mai puţine şanse există ca pe Bode să o cuprindă panica.

Liniştită ca apa unui iaz. Nici măcar uciderea a două surori nu o putea tulbura pe Siuan. Sau trimiterea în locul uneia dintre ele a unei femei care era novice de doar câteva luni.

Însă o încruntare îi încreți fruntea atunci când citi răvașul.

– Mai întâi, Faolain se ascunde, mârâi ea, cu ochii la hârtie, iar acum, Theodrin îți aduce răvașul ăsta ție în loc să mi-l aducă mie. Neghioaba aia are mai puțină minte decât o găină! Zici că vrea ca să afle cineva că o supraveghează pe Romanda pentru tine.

O supraveghează. Un mod politicos de a spune „a spiona". Ambele erau îmbrăcate în eufemisme. Asta însemna să fii Aes Sedai. În ziua aceea, eufemismele o enervau pe Egwene.

– Poate că vrea să fie descoperită. Poate că s-a săturat ca Romanda să-i tot spună ce să facă, ce să vorbească, cum să gândească. Am avut o Aleasă aici care a rânjit batjocoritor când a văzut șalul lui Theodrin, Siuan.

Cealaltă femeie făcu un gest disprețuitor.

– Romanda încearcă să le spună tuturor ce să facă. Și cum să gândească. Cât despre restul, lucrurile se vor schimba odată ce Theodrin și Faolain vor putea jura pe Sceptrul Legămintelor. Bănuiesc că nu va insista nimeni ca ele să fie testate acum pentru șal. Până atunci, ele trebuie să accepte situația.

– Nu e de-ajuns, Siuan.

Egwene reuși să-și păstreze tonul calm, dar nu fără efort. Ea bănuise în ce avea să le bage pe cele două atunci când le spusese să se dea pe lângă Romanda și Lelaine. Voise să afle ce puneau la cale Conducătoarele și încă mai voia, dar avea o datorie față de ele. Ele fuseseră primele care îi juraseră credință de bunăvoie. Și-apoi...

– Multe din câte se spun despre Theodrin și Faolain pot fi spuse și despre mine. Dacă *Alesele* pot arăta lipsă de respect față de ele...

Ei bine, ea nu se temea de *asta*. Surorile erau o altă problemă. Mai ales Conducătoarele.

– Siuan, n-am nicio speranță să unesc Turnul dacă surorile Aes Sedai se îndoiesc de mine.

Siuan pufni zgomotos.

– Mamă, până și Lelaine, și Romanda știu deja că ești adevărata Supremă Înscăunată Amyrlin, fie că recunosc sau nu acest lucru. Cele două nu s-ar fi înțeles cu Deane Aryman. Cred că încep să te vadă ca pe o altă Edarna Noregovna.

– Așa o fi, zise Egwene pe un ton sec.

Deane era considerată supraviețuitoarea Turnului Alb după dezastrul suferit de Bonwhin în fața lui Artur Aripă-de-Șoim. Edarna era considerată cea mai pricepută la politică dintre femeile care deținuse vreodată sceptrul și etola. Ambele fuseseră Supreme Înscăunate Amyrlin foarte puternice.

– Dar, după cum mi-ai reamintit și tu, trebuie să am grijă să nu sfârșesc ca Shein Chunla.

Shein începuse ca o Amyrlin puternică, conducând cu o mână fermă Turnul și Divanul, și ajunsese o marionetă care făcea întocmai cum i se spunea.

Siuan încuviință aprobator din cap. Ea o învăța pe Egwene istoria Turnului și adeseori amintea de Supremele Înscăunate care făcuseră greșeli fatale. Inclusiv ea.

– Asta e cu totul altceva, bombăni ea, lovind răvașul cu degetele. Când voi pune mâinile pe Theodrin, am s-o fac să-și dorească să fi fost novice. Și pe Faolain! Dacă astea două cred că se pot sustrage acum, jur c-am să le scot măruntaiele ca porcilor din doc!

– Cui vrei să-i scoți măruntaiele? întrebă Sheriam când pătrunse prin scut, aducând cu ea un val de aer rece.

Scaunul pe care ședea Egwene mai că o trânti din nou pe covor. Trebuia să își cumpere un scaun care să nu se plieze sub ea de fiecare dată când se mișca. Era dispusă să pună rămășag că Edarna nu tresărise niciodată de parcă i s-ar fi târât ceva pe spate.

– Nu te privește pe tine, răspunse Siuan cu calm, punând bucata de hârtie deasupra flăcării uneia dintre lămpile de masă.

Aceasta arse repede, până la vârful degetelor ei, apoi zdrobi rămăşiţele în mână şi înlătură cenuşa. Doar Egwene, Siuan şi Leane ştiau adevărul despre Faolain şi Theodrin. Şi cele două surori, firește. Cu toate că existau multe lucruri pe care nici măcar acestea nu le ştiau.

Sheriam acceptă refuzul cu calm. Femeia cu părul de foc părea să îşi fi revenit complet după căderea pe care o avusese în Divan. Măcar îşi recuperase o mare parte din demnitate. În timp ce o privise pe Siuan cum ardea răvaşul, ea îşi mijise puţin ochii verzi şi migdalaţi şi îşi atinsese etola albastră şi îngustă ce îi atârna pe umeri ca şi cum ar fi vrut să se asigure că era acolo. Nu era nevoită să accepte poruncile lui Siuan – în cele din urmă, a-şi pune Păstrătoarea într-o asemenea poziţie îi păruse un lucru prea greu Egwenei –, iar Sheriam ştia prea bine că nici Siuan nu era nevoită să îi accepte poruncile, iar acest lucru probabil că o înveninase, mai ales că Siuan era mult mai slabă în Putere decât ea. Trebuie să o fi înveninat şi gândul că existau secrete la care ea nu era părtaşă. Sheriam nu avea decât să accepte.

Şi ea adusese un răvaş, pe care îl puse pe masă în faţa Egwenei.

– M-am întâlnit cu Tiana venind încoace, Mamă, şi i-am spus că ţi-l voi da eu.

Răvaşul acela era raportul zilei referitor la fugare, cu toate că acestea nu mai veneau în fiecare zi, nici măcar în fiecare săptămână, de când novicele fuseseră organizate în familii. Verişoarele îşi ofereau sprijin una alteia în momente de descumpănire şi tristeţe şi reuşeau să se convingă una pe cealaltă să nu facă vreo greşeală fatală, cum ar fi să fugă. Pe foaia de hârtie era doar un singur nume: Nicola Treehill.

Egwene oftă şi puse jos bucata de hârtie. Ar fi zis că setea de cunoaştere a Nicolei ar fi ţinut-o în loc, indiferent de cât de frustrată începea să devină femeia. Cu toate astea, Egwene

nu putea spune că îi părea rău să o vadă plecată. Nicola era uneltitoare şi lipsită de scrupule şi nu se dădea în lături a încerca şantajul sau orice altceva care i-ar fi adus un beneficiu. Cel mai probabil, fusese ajutată. Areina nu ar fi şovăit să fure nişte cai astfel încât să poată fugi amândouă.

Brusc, data de lângă nume îi atrase atenţia. Erau două date, de fapt, marcate cu semnul întrebării. Lunile erau arareori numite, cu atât mai puţin datele, în afară de documentele oficiale şi de tratate. „Semnat, pecetluit şi atestat în oraşul Illian în a douăsprezecea zi a lunii Saven[1] a acestui An de Graţie..." Şi în rapoarte de această natură, şi pentru înregistrarea numelui unei femei în cartea novicelor. Pentru uz comun, se specifica „atâtea zile" înainte de această sărbătoare sau după trecerea acesteia. Scrise pe hârtie, datele îi păreau întotdeauna nitel ciudate. Ea fu nevoită să numere pe degete ca să se asigure că vedea bine.

– Nicola a fugit acum trei sau patru zile, Sheriam, iar Tiana abia acum îi raportează lipsa? Nici măcar nu este sigură dacă s-a *întâmplat* în urmă cu trei sau patru zile?

– Verişoarele Nicolei au acoperit-o, Mamă.

Sheriam clătină din cap cu amărăciune. În mod ciudat, micul zâmbet de pe buzele ei părea însă amuzat. Ba chiar admirativ.

– Nu din iubire; se pare că ele s-au bucurat să o vadă plecată pe copilă, dar se tem să nu se întoarcă. Susţineau sus şi tare cât era de înzestrată la Prorocire. Mă tem că Tiana este foarte supărată pe ele. Mi-e teamă că niciuna nu va sta liniştită la lecţii azi sau în zilele următoare. Tiana zice că are de gând să le dea în fiecare zi câteva lovituri de curea în loc de micul dejun până când Nicola va fi găsită. Cred că, în cele din urmă, se va îndura de ele. Deoarece Nicola plecase cu

[1] A şasea lună din calendarul Farede (n.tr.)

mult înainte ca fuga ei să fie descoperită, s-ar fi putut să treacă ceva timp înainte să fie găsită.

Egwene se crispă uşor. Îşi reaminti de vizitele ei în cabinetul Mai-Marei peste Novice, ocupat apoi de fiecare femeie din faţa ei. Sheriam avea un braţ puternic. O doză zilnică de lovituri ar fi fost îngrozitoare. Însă a ascunde fuga cuiva era o treabă mult mai serioasă decât a te furişa afară după lecţii sau a face o farsă. Ea împinse raportul într-o parte.

– Tiana se va ocupa de problemă cum va pofti, zise ea. Sheriam, a apărut vreo schimbare în felul cum vorbesc surorile despre visul meu?

Ea dezvăluise visul despre atacul Seanchanilor chiar în dimineaţa următoare după ce îl avu, iar femeilor cărora li-l povestise se holbaseră nepăsătoare la ea, probabil afectate de veştile proaspete despre moartea Anaiyei. Aceasta le uluise pe toate.

În loc să răspundă, Sheriam îşi drese glasul şi îşi netezi poalele cu dungi albastre.

– Poate nu ştii, Mamă, dar una dintre verişoarele Nicolei este Larine Ayellin. Din Emond's Field, adăugă ea ca şi cum Egwene n-ar fi ştiut asta. Nimeni nu va crede că ai avut favorite dacă vei ierta întreaga familie. Fie că se va arăta sau nu îngăduitoare, Tiana are de gând să fie foarte aspră cu ele în tot acest timp. Ele vor suferi.

Lăsându-se pe spate cu grijă din cauza scaunului şubred, Egwene îşi ridică privirea încruntată la cealaltă femeie. Larine era de aproape aceeaşi vârstă cu ea şi o prietenă apropiată din copilărie. Petrecuseră ore în şir împreună clevetind şi împletindu-şi părul în cosiţe pentru când Cercul Femeilor avea să spună că ajunseseră la vârsta potrivită. În ciuda acestui fapt, Larine fusese una dintre puţinele fete din Emond's Field care păreau să accepte că Egwene putea fi, într-adevăr, Suprema Înscăunată Amyrlin, cu toate că arăta acest lucru doar prin a

păstra distanța. Oare Sheriam chiar credea că Egwene avea *preferate*? Până și Siuan părea uimită.

– Sheriam, tu ar trebui să știi mai bine ca oricine că disciplinarea novicelor este treaba Mai-Marei peste Novice. Decât dacă o fată este abuzată, iar tu n-ai pomenit nimic de asta. Și-apoi, dacă Larine crede că poate scăpa pentru că a ajutat o fugară – a ajutat o fugară, Sheriam! –, cu ce crede că va scăpa mâine? Poate obține șalul dacă va avea simțul practic pentru a se ține de treabă. N-am s-o conduc pe un drum care o va duce la alungarea ei pentru necuviință. Și-acum, ce se vorbește despre visul meu?

Ochii verzi și migdalați ai lui Sheriam clipiră, iar ea îi aruncă o privire lui Siuan. Lumină, femeia credea că Egwene era aspră pentru că Siuan era de față? Pentru că Siuan putea purta poveștile? Ar fi trebuit să știe mai bine; *fusese* și ea Mai-Mare peste Novice.

– Părerea surorilor, Mamă, zise Sheriam, în cele din urmă, este aceea că Seanchanii se află la mii de mile depărtare; nu știu să Călătorească, iar dacă vor mărșălui spre Tar Valon, vom afla înainte să se apropie la două sute de leghe.

Siuan bombăni ceva ce părea a fi vulgar, dar nu era surprinsă. Și Egwenei îi venea să blesteme. Grijile în privința uciderii Anaiyei nu aveau nimic de-a face cu nepăsarea surorilor. Ele nu credeau că Egwene era Vestitoare-n-Vise. Anaiya fusese convinsă de asta, dar ea era moartă. Siuan și Leane credeau, dar niciuna din ele nu ocupa o poziție suficient de înaltă ca să fie ascultată, decât, poate, cu o oarecare politețe nerăbdătoare. Și era limpede ca bună ziua că Sheriam nu credea. Își respecta legământul de credință cu conștiinciozitatea pe care și-ar fi dorit-o Egwene, dar nu-i puteai porunci cuiva să creadă. Doar îngâna ce îi spuneai, fără să se schimbe nimic.

După ce plecă Sheriam, Egwene se întrebă de ce venise, de fapt, femeia. Era posibil să fi venit doar ca să sublinieze că

Larine urma să fie pedepsită? Cu siguranţă, nu. Însă ea nu mai spusese nimic altceva, doar răspunsese la întrebările Egwenei.

Myrelle sosi în scurt timp, cu Morvrin pe urmele ei. Egwene simţi cum amândouă eliberară Izvorul înainte să intre în cort şi să-şi lase Străjerii să aştepte afară. Chiar şi în scurtul moment în care clapele cortului fură date la o parte, bărbaţii păreau istoviţi, chiar şi pentru nişte Străjeri.

Ochii mari şi negri ai Myrellei scânteiară la vederea lui Siuan, iar nările îi fremătară. Faţa rotundă a lui Morvrin rămase netedă ca o piatră şlefuită, dar îşi netezea poalele maro-închis cu ambele mâini ca şi cum ar fi vrut să înlăture ceva. Poate era un gest inconştient. Spre deosebire de Sheriam, ele trebuiau să accepte poruncile lui Siuan, cu toate că niciuneia nu îi convenea asta. Nu că Egwene ar fi vrut să le facă în ciudă, dar avea încredere în Siuan şi, cu sau fără jurăminte, ea nu avea încredere deplină în ele. Nu la fel de mult cum avea în Siuan. Şi-apoi, uneori îi era incomod, dacă nu imposibil, să le spună surorilor care îi juraseră credinţă ce voia să se facă. Siuan putea transmite mesaje şi astfel Egwene putea fi sigură că acestea erau duse la îndeplinire.

Ea le întrebă de îndată despre ce se vorbea legat de visul ei, dar, deloc surprinzător, poveştile lor fură asemănătoare cu ale lui Sheriam. Seanchanii erau departe. Aveau să primească suficiente avertismente dacă situaţia urma să se schimbe. Povestea rămase aceeaşi vreme de o săptămână şi jumătate. Mai rău...

– Ar putea fi diferită dacă Anaiya ar trăi, zise Morvrin, ţinându-şi echilibrul pe un scăunel şubred din faţa mesei de scris.

În ciuda faptului că era corpolentă, ea făcu asta cu lejeritate şi cu graţie.

– Anaiya era renumită pentru cunoştinţele ei ezoterice. Eu, una, am fost mereu de părere că ar fi trebuit să aleagă Ajah Brună. Dacă ea zicea că eşti Vestitoare-n-Vise...

Dinţii îi ţăcăniră atunci când îşi închise gura sub privirea aspră a Egwenei. Myrelle păru brusc concentrată la a-şi încălzi mâinile deasupra vetrei.

Niciuna dintre ele nu credea. În afară de Siuan şi de Leane, nimeni din tabără nu credea că Egwene avusese un vis real. Varilin preluase discuţiile din Darein, oferindu-i cu pricepere un rol mai mic lui Beonin şi se scuza mereu pentru că nu lansase încă niciun avertisment. Poate peste câteva zile, când discuţiile urmau să decurgă mai lin. De parcă ar fi fost altceva decât nişte surori care stăteau la taclale în cerc fără a rosti o vorbă care le-ar fi putut face pe cele din tabăra cealaltă să plece ofensate. Niciuna nu credea, în afară de Siuan şi de Leane. Ea credea că ele credeau.

Myrelle se întoarse de la vatră ca şi cum şi-ar fi făcut curaj să-şi vâre mâna în cărbuni.

– Mamă, m-am gândit la ziua în care a fost distrus Shadar Logoth...

Ea tăcu şi se întoarse spre vatră când o femeie cu faţa lungă, în veşmânt albastru-închis, intră în cort, ţinând în mâni un scăunel cu trei picioare, vopsit în spirale viu colorate.

Maigan era frumoasă, avea ochi mari şi buze pline, dar, cumva, părea alungită. Deşi nu era prea înaltă, până şi mâinile îi păreau lungi. Ea o salută cu răceală din cap pe Morvrin, iar pe Myrelle o ignoră în mod voit.

– Mi-am adus scăunelul azi, Mamă, zise ea, făcând o reverenţă atât cât îi îngădui scăunelul pe care îl ţinea într-o mână. Ale tale sunt cam şubrede, dacă-mi este îngăduit să spun asta.

Nu era o surpriză că moartea Anaiyei însemna că Ajah Albastră trebuia să numească pe altcineva în „sfatul" Egwenei, iar ea spera că totul avea să fie bine când află despre cine era vorba. Pe vremea când Siuan fusese Amyrlin, Maigan fusese una dintre aliatele ei.

– Te superi dacă o trimit pe Siuan să aducă niște ceai, Mamă? zise Maigan așezându-se pe scăunel. Ar trebui să ai o novice sau o Aleasă care să facă treburile astea, dar mă voi mulțumi și cu Siuan.

– Novicele au lecții, Fiică, răspunse Egwene, și chiar dacă sunt organizate în familii, Alesele abia dacă au vreme pentru studiile lor.

Pe lângă asta, ea ar fi trebuit să trimită o novice sau o Aleasă să stea în frig ori de câte ori voia să vorbească cu cineva între patru ochi. Un lucru greu pentru una care nu fusese încă învățată cum să ignore dogoarea sau frigul, plus că ar fi fost ca un steag plantat în fața cortului, care le spunea tuturor că înăuntru se petrecea ceva la care merita să tragă cu urechea.

– Siuan, ești bună să ne aduci niște ceai, rogu-te? Sunt sigură că ne va prinde bine o ceașcă cu ceai fierbinte.

Maigan își ridică o mână cu degetele lungi când Siuan porni spre ieșire.

– Am un borcan cu miere de mentă în cort, zise ea pe un ton autoritar. Adu-l încoace. Și ai grijă să nu șterpelești din el. Mi-aduc aminte că-ți cam plac dulciurile. Grăbește-te!

Maigan fusese aliată. În prezent, era una dintre multele surori care o învinuiau pe Siuan pentru dezbinarea Turnului Alb.

– Cum poruncești, Maigan, răspunse Siuan cu o voce smerită, ba chiar își îndoi ușor genunchii înainte să plece în grabă.

Și chiar plecă în grabă. Maigan avea aceeași poziție înaltă ca Myrelle sau Morvrin, dar nu existau nici porunci, nici jurăminte de credință care să o protejeze aici. Femeia cu fața lungă încuviință ușor din cap, satisfăcută. Siuan fusese nevoită să implore ca să fie acceptată din nou în Ajah Albastră și se zvonea că Maigan insistase cel mai mult ca ea să implore.

Morvrin invocă o scuză ca să plece după Siuan, probabil intenționând să o ajungă din urmă dintr-un oarecare motiv, însă Myrelle luă unul dintre scăunele și începu o întrecere cu

Maigan: care o putea ignora pe cealaltă cu desăvârşire. Egwene nu înţelegea ostilitatea dintre cele două femei. Uneori, oamenii, pur şi simplu, nu se plăceau. Egwene profită de moment ca să frunzărească paginile din dosarul lui Siuan, dar nu se putea concentra la zvonurile ce veneau din Illian şi la insinuările ce răzbăteau din Cairhien. Părea să nu existe nicio dovadă care să susţină afirmaţia lui Theodrin despre o poveste care le agitase pe Conducătoarele Galbene. Siuan ar fi spus ceva dacă ar fi ştiut.

Maigan şi Myrelle se holbau la ea ca şi cum privind-o cum dădea pagină după pagină ar fi fost cea mai interesantă îndeletnicire din lume. Ea le-ar fi trimis la plimbare pe amândouă, dar voia să afle părerea Myrellei despre ziua în care Shadar Logoth fusese ras de pe suprafaţa pământului. Nu putea să o trimită pe una fără să nu o trimită şi pe cealaltă. La naiba cu amândouă!

Când Siuan reveni cu o tavă din lemn pe care se aflau un ceainic din argint şi ceşti din porţelan – şi borcanul cu miere albă a lui Maigan –, ea fu urmată în cort de un soldat în armură cu plăci smălţuite, un tânăr shienaran ras în cap şi cu un moţ în creştet. Era şi nu era tânăr. Pe obrazul tuciuriu al lui Ragan se vedea o cicatrice albă lăsată de o săgeată, iar faţa lui era aspră aşa cum putea fi doar faţa unui om care trăia cu moartea în fiecare clipă. În vreme ce Siuan împărţea ceştile cu ceai, el făcu o plecăciune, ţinându-şi coiful cu semilună la şold într-o mână, iar cealaltă, pe mânerul sabiei. Nimic din expresia lui nu spunea că o mai întâlnise vreodată.

– E o onoare să vă slujesc, Mamă, zise el pe un ton formal. M-a trimis Seniorul Bryne. Mi-a spus să vă zic că se poate ca atacatorii să fi trecut pe malul acesta al râului noaptea trecută. Însoţiţi de Aes Sedai. Seniorul Bryne a dublat patrulele. Sfatul lui este ca surorile să rămână aproape de tabără. Pentru a evita incidentele.

– Pot fi scuzată, Mamă? zise brusc Siuan, cu uşoara stânjeneală în glas a unei femei care avea nevoie urgentă să meargă la toaletă.

– Da, da, zise Egwene, cât putu de nerăbdătoare şi abia aşteptă ca femeia să iasă în fugă din cort ca să continue: Spune-i Seniorului Bryne că surorile Aes Sedai merg unde poftesc şi când poftesc.

Ea îşi închise gura înainte să apuce să-i spună „Ragan", dar doar pentru a părea mai severă. Asta nădăjduia ea.

– Îi voi spune, Mamă, răspunse el, făcând încă o plecăciune. Slujesc cu sufletul şi inima.

Maigan schiţă un zâmbet atunci când el plecă. Îi nesocotea pe soldaţi – Străjerii erau buni şi necesari; soldaţii făceau mizerie, iar alţii trebuiau să cureţe după ei, după părerea ei –, însă aprecia orice părea să sugereze o răcire în relaţia dintre Egwene şi Gareth Bryne. Sau, mai bine zis, ce aprecia Lelaine. În cazul acesta, Maigan era aliata Lelainei până în măduva oaselor. Myrelle părea doar nedumerită. Ea ştia că Egwene se înţelegea bine cu Seniorul Gareth.

Egwene se ridică în picioare şi îşi turnă o ceaşcă cu ceai. Apoi puse puţin din mierea lui Maigan. Mâinile nu îi tremurau deloc. Corăbiile erau pregătite. Peste câteva ceasuri, Leane urma să o ia pe Bode şi să se îndepărteze călare de tabără, înainte să dea explicaţii despre ce aveau de gând să facă. Larine trebuia să primească pedeapsa cu care se pricopsise, iar Bode trebuia să facă ceea ce trebuia făcut. Egwene fusese mai tânără decât Bode când fusese trimisă să vâneze surori Negre. Shienaranii slujeau cu sufletul şi inima în lupta împotriva Umbrei din Mana Pustiitoare. Surorile Aes Sedai şi cele care urmau să devină Aes Sedai slujeau Turnul Alb. O armă mai puternică decât orice sabie împotriva Umbrei şi nu mai puţin tăioasă într-o mână neatentă.

Când sosi Romanda, însoţită de Theorin care îi deschise clapele de la intrare, Galbena cu părul cărunt făcu o reverenţă

precisă, nici mai mult, nici mai puțin decât cerea eticheta de la Conducătoare la Amyrlin. Nu se aflau în Divan acum. Dacă acolo Suprema Înscăunată era doar prima dintre egale, ea era puțin mai mult în cabinetul ei, chiar și pentru Romanda. Însă nu se oferi să sărute inelul Egwenei. Existau anumite limite. Ea se uită la Myrelle și la Maigan ca și cum s-ar fi gândit să le ceară să plece. Sau, poate, să le poruncească. Era un moment sensibil. Conducătoarele așteptau supunere, dar niciuna nu era din frăția ei. Iar acesta era cabinetul lui Amyrlin.

În cele din urmă, ea nu făcu nici una, nici cealaltă, doar îi îngădui lui Theodrin să îi ia mantia brodată pe margini cu flori galbene și să-i toarne o ceașcă cu ceai. Nu fu nevoie ca lui Theodrin să i se ceară toate astea, apoi ea se retrase într-un colț, aranjându-și șalul și strâmbând posomorâtă din buze când Romanda se așeză pe scăunelul liber. În ciuda picioarelor inegale ale scăunelului, Romana părea să șadă într-un jilț din Divanul Turnului, sau poate pe un tron, în timp ce își aranja șalul cu ciucuri galbeni pe care îl purtase pe sub mantie.

– Discuțiile decurg prost, zise ea cu voce tare și melodioasă. Părea că face o proclamație. Varilin își mușcă buzele de frustrare. Magla este frustrată și ea, că veni vorba, chiar și Saroiya. Atunci când Saroiya va începe să scrâșnească din dinți, majoritatea surorilor vor vocifera.

În afară de Janya, fiecare Conducătoare care ocupase o funcție în Turnul dezbinat se infiltrase în negocieri. La urma urmei, purtau discuții cu femei pe care le cunoșteau din Divan încă de pe atunci. Beonin fusese retrogradată, ajungând să facă tot soiul de treburi.

Romanda atinse ceaiul cu buzele, apoi întinse farfurioara cu ceașca într-o parte, fără să rostească un cuvânt. Theodrin țâșni din colțul ei ca să ducă ceașca la tavă și adăugă puțină miere înainte să i-o ofere din nou Conducătoarei, iar ea să

revină la locul ei. Romanda gustă ceaiul şi dădu aprobator din cap. Faţa lui Theodrin prinse culoare.

– Discuţiile vor decurge de la sine, zise Egwene cu băgare de seamă.

Romanda se opuse oricărui fel de discuţii, false sau nu. Ştia ce avea să se întâmple în seara aceea. A ascunde Divanului acest lucru păruse a fi o palmă inutilă peste faţă.

Cocul strâns la ceafă se legănă atunci când Romanda încuviinţă din cap.

– Ne-au arătat deja un lucru. Elaida nu le va îngădui Conducătoarelor care vorbesc în numele ei să mişte nici măcar un deget. S-a ascuns în Turn ca şobolanii prin pereţi. Singura cale prin care putem scăpa de ea este să trimitem dihorii după ea.

Myrelle scoase un sunet gutural, lucru care o făcu pe Maigan să o privească mirată. Romanda nu îşi luă ochii de la Egwene.

– Elaida va fi înlăturată într-un fel sau altul, zise Egwene pe un ton calm, punând ceaşca pe farfurioară.

Mâna nu îi tremură. Ce aflaseră femeile? Cum?

Romanda se strâmbă puţin la ceai ca şi cum acesta n-ar fi conţinut suficientă miere. Sau dezamăgită că Egwene nu spusese mai multe. Femeia se foi pe scăunel ca un spadasin care se pregătea să atace din nou, ţinându-şi sabia ridicată.

– Lucrurile pe care le-ai spus despre femeile Clanului, Mamă. Cum că ar fi mai degrabă o mie, nu câteva zeci. Că unele au cinci sau şase sute de ani. Ea scutură din cap, găsind acest lucru imposibil. Cum se poate ca Turnului să-i fi scăpat acest lucru?

Ea provoca, nu punea o întrebare.

– Am aflat abia de curând câte sălbatice sunt în rândul Oamenilor Mării, răspunse cu blândeţe Egwene. Şi încă nu ştim sigur care este numărul lor real.

De astă dată, grimasa pe care o făcu Romanda nu mai fu atât de schițată. Galbenele fuseseră cele care confirmaseră primele existența a sute de sălbatice din neamul Oamenilor Mării numai în Illian. Prima lovitură pentru Egwene.

Însă o lovitură nu era de-ajuns ca să o termine pe Romanda. Sau măcar să o rănească foarte grav.

– Va trebui să le vânăm, odată ce vom fi terminat treaba aici, zise ea pe un ton sumbru. A le îngădui câtorva să rămână în Ebou Dar și în Tar Valon, doar ca să ne ajute să luăm urma fugarelor, a fost altceva, dar nu putem îngădui ca o mie de sălbatice să rămână... organizate.

Ea rosti aceste cuvinte, ideea de sălbatice organizate, cu un dispreț și mai mare decât restul. Myrelle și Maigan priveau și ascultau cu atenție. Maigan se aplecă în față, atât de concentrată era la discuție. Niciuna nu știa mai mult decât zvonurile pe care le răspândise Egwene și toată lumea bănuia că acestea veneau de la iscoadele lui Siuan.

– Mai bine de o mie, o corectă Egwene, și nici măcar una nu e sălbatică. Toate sunt femei alungate de Turn, în afară de câteva fugare care au fost prinse. Cu toate că nu ridică tonul, ea rosti fiecare răspuns cu fermitate în vreme ce o privea în ochi pe Romanda. Și cum propui să le vânăm? Sunt răspândite în toate ținuturile, în orice sălaș. Orașul Ebou. Dar a fost singurul loc în care s-au adunat sau s-au întâlnit din întâmplare și toate au fugit când au venit Seanchanii. De la Războaiele Troloce încoace, femeile Clanului au îngăduit Turnului să știe doar ce au vrut ele. S-au ascuns vreme de două mii de ani chiar sub nasul Turnului. Numărul lor a crescut, în vreme ce numărul celor din Turn a scăzut. Cum propui să le găsim acum printre toate acele sălbatice pe care Turnul le-a ignorat mereu pentru că erau „prea bătrâne" pentru a fi novice? Femeile Clanului nu ies nicicum în evidență, Romanda. Ele folosesc Puterea la fel de des ca surorile

Aes Sedai, dar își arată vârsta la fel ca oricine, chiar dacă îmbătrânesc mai încet. Dacă vor vrea să rămână ascunse, nu le vom găsi niciodată.

Pe lângă lovitura primită, acestea erau alte lovituri pentru Egwene. Romanda avea un strat subțire de sudoare pe frunte, semn clar de disperare în cazul surorilor Aes Sedai. Myrelle stătea nemișcată, iar Maigan părea gata să cadă în nas de pe scăunelul ei, oricât de solid era acesta.

Romanda își linse buzele.

– Dacă ele conduc Puterea, vor căpăta înfățișarea. Dacă îmbătrânesc, nu au cum să conducă foarte des. Poate deloc. Și nicicum n-ar putea trăi cinci sau șase sute de ani!

Încetă să se mai prefacă.

– Există o singură diferență între Aes Sedai și femeile Clanului, zise Egwene încet. Cuvintele păreau însă să fi fost rostite cu voce tare. Până și Romanda își ținu respirația. Acestea au plecat din Turnul Alb înainte să apuce să jure pe Sceptrul Legămintelor.

Adevărul se află, în sfârșit.

Romanda tresări ca și cum ar fi primit o lovitură fatală.

– N-ai rostit Legămintele încă, zise ea cu o voce răgușită. Vrei să renunți la ele? Vrei să le ceri surorilor să renunțe la ele?

Myrelle sau Maigan icni. Poate amândouă.

– Nu! zise Egwene cu asprime. Cele Trei Legăminte ne definesc ca Aes Sedai și voi jura pe Sceptrul Legămintelor de îndată ce va fi al nostru!

Trăgând adânc aer în piept, ea își controlă tonul. Se aplecă spre cealaltă femeie, încercând să o acapareze, să o includă și pe ea. Să o convingă. Mai că își întinse mâna.

– După cum știi, surorile se retrag ca să-și petreacă ultimii ani în liniște, Romanda. N-ar fi mai bine dacă aceștia *nu* ar fi ultimii ani din viața lor? Dacă surorile s-ar retrage în Clan, ar putea lega Clanul de Turn. Atunci n-ar mai fi nevoie

de o vânătoare zadarnică. Dacă tot ajunsese atât de departe, era mai bine să facă şi ultimul pas: Sceptrul Legămintelor poate dezlega, dar şi lega.

Maigan căzu în genunchi pe covor şi se ridică în picioare, netezindu-şi poalele cu atâta indignare de parcă ar fi fost îmbrâncită. Faţa măslinie a Myrellei părea niţel cam palidă.

Mişcându-se încet, Romanda puse ceaşca cu ceai pe marginea mesei de scris şi se ridică în picioare, trăgându-şi şalul în jurul umerilor. Cu faţa lipsită de expresie, ea o privea din picioare pe Egwene în vreme ce Theodrin îi puse pe umeri mantia cu broderii galbene, îi închise insigna aurie şi îi netezi cutele cu aceeaşi grijă ca orice slujnică. Abia atunci vorbi Romanda, cu o voce dură ca piatra.

– Când eram mică, visam să devin Aes Sedai. Din ziua în care am ajuns în Turnul Alb, am încercat să trăiesc ca o Aes Sedai. Am trăit ca o Aes Sedai şi voi muri ca o Aes Sedai. Nu putem îngădui una ca asta!

Ea se întoarse graţios ca să plece, dar doborî scăunelul pe care şezuse, aparent fără să observe. Theodrin ieşi în grabă după ea. Îngrijorarea i se citea pe faţă, ciudat.

– Mamă?

Myrelle inspiră adânc, trăgând cu degetele de poalele de un verde-închis.

– Mamă, sugerezi cu adevărat... ?

Vocea îi tărăgănă, părând incapabilă a mai continua. Maigan şedea pe scăunel ca şi cum s-ar fi forţat să nu se mai aplece în faţă.

– Am spus lucrurilor pe nume, zise Egwene pe un ton calm. Divanul va fi cel care va hotărî. Spune-mi, Fiică, ai alege să mori, când ai putea trăi şi sluji Turnul mai departe?

Sora Verde şi cea Albastră se priviră între ele, apoi îşi dădură seama ce făcuseră şi începură iar să se ignore una pe cealaltă. Niciuna nu răspunse, însă Egwene aproape că putea

vedea gândurile care le treceau prin cap. După câteva clipe, se ridică și îndreptă scăunelul. Nici măcar acest gest nu reuși să le facă să se clintească, ele rostind doar niște scuze de mântuială pentru că o lăsaseră să se ocupe singură de treaba asta. Apoi ele căzură pe gânduri, tăcute.

Ea încercă să se întoarcă la paginile din dosarele lui Siuan – impasul de la Stânca din Tear continua și nimeni nu știa cum avea să se termine totul –, însă, la scurt timp după plecarea Romandei, sosi Lelaine.

Spre deosebire de Romanda, Conducătoarea Albastră zveltă era neînsoțită și își turnă singură ceai. Așezându-se pe scăunelul liber, ea își azvârli mantia căptușită cu blană peste ambii umeri, lăsând-o să atârne de agrafa din argint bătută în safire. Și ea purta șalul; Conducătoarele aveau acest obicei. Lelaine era mai directă decât Romanda. Sau cel puțin așa părea, la suprafață. Ochii ei aveau o strălucire aspră.

– Moartea lui Kairen a pus o altă piedică în încercarea de a ajunge la o înțelegere cu Turnul Negru, murmură ea peste buza ceștii de ceai, inhalând aburii. Și mai trebuie să ne ocupăm și de bietul Llyw. Poate-l va lua Myrelle. Doi din cei trei Străjeri ai ei au fost ai altcuiva la început. Nimeni n-a mai salvat vreodată doi Străjeri ai căror Aes Sedai au murit.

Egwene nu fu singura care simți emfaza din acele cuvinte. Myrelle păli la față. Ea ascundea două secrete, iar unul era că ea avea patru Străjeri. Trecerea legăturii cu Lan Mandragoran de la Moiraine la ea era ceva ce nu mai fusese făcut de sute de ani. În prezent, acest lucru era văzut ca o legare împotriva voinței bărbatului. Ceva ce nu avea să se facă nici peste alte sute de ani.

– Îmi ajung trei, răspunse ea cu răsuflarea întretăiată. Dacă pot fi scuzată, Mamă?

Maigan râse încet când Myrelle ieși din cort cu pași repezi. Nu atât de repezi încât să nu îmbrățișeze *saidarul* înainte ca clapele cortului să se închidă.

– Firește, zise Lelaine, schimbând priviri amuzate cu cealaltă Albastră, se zvonește că ea se căsătorește cu Străjerii ei. Cu toți. Poate că bietul Llyw nu-i bun de soț.

– *E* mare cât un cal, interveni Maigan.

În ciuda faptului că se amuza pe seama fugii Myrellei, în vocea ei nu se simți nicio urmă de răutate. Rostea, pur și simplu, o realitate. Llyw era un bărbat masiv.

– Cred că știu o soră Albastră care l-ar putea accepta. Pe ea nu o interesează bărbații în sensul acesta.

Lelaine dădu din cap într-un fel care spunea că tânăra Albastră își găsise Străjerul.

– Verzile pot fi foarte ciudate. De pildă, Elayne Trakand. De fapt, nu m-aș fi gândit niciodată că Elayne va alege Ajah Verde. O văzusem ca pe o Albastră. Fata asta se pricepe la politică. Deși are tendința să se cufunde în ape mai adânci, care nu îi oferă siguranță. Nu crezi, Mamă?

Zâmbind, ea sorbi din ceai.

Ea nu testa terenul cu subtilitatea Romandei, ci aplica lovitură după lovitură, cu o sabie care apărea de nicăieri. Lelaine știa despre Myrelle și Lan? Trimisese pe cineva în Caemlyn și, dacă da, cât de mult aflase? Egwene se întrebă dacă și Romanda se simțise descumpănită și amețită.

– Crezi că uciderea lui Kairen este de-ajuns ca să pună capăt unei înțelegeri? zise ea. Din câte știm, ar putea fi mâna lui Logain, care s-a întors să caute răzbunare.

Lumină, de ce spusese asta? Trebuia să-și țină limba ferecată și mintea limpede.

– Sau, cel mai probabil, a fost mâna vreunui neghiob dintr-una din fermele din împrejurimi sau a cuiva de la podurile orașului.

Zâmbetul Lelainei se lărgi și era batjocoritor, nu amuzat. Lumină, femeia nu mai arătase atâta lipsă de respect de luni bune!

– Dacă Logain şi-ar fi dorit răzbunarea, Mamă, bănuiesc că s-ar afla deja în Turnul Alb, încercând să le omoare pe Roşii.

În ciuda zâmbetului, vocea îi era blândă şi calmă. Un contrast tulburător. Poate că asta şi era intenţia ei.

– Poate e păcat că nu face asta. Ar putea-o înlătura pe Elaida. Ar fi o cale mai uşoară decât merită. Nu, Kairen nu va opri o înţelegere aşa cum n-a făcut-o nici Anaiya, însă moartea celor două le-ar putea face pe surori să se îngrijoreze şi mai mult în privinţa măsurilor de siguranţă şi a stricteţii. Om fi având nevoie de bărbaţii aceştia, dar *trebuie* să ne asigurăm că *noi* vom deţine controlul. Controlul deplin.

Egwene încuviinţă din cap, printr-o înclinare uşoară. Era de acord, dar...

– S-ar putea să întâmpinăm greutăţi în a-i convinge să accepte asta, zise ea.

Greutăţi. În ziua aceea, ea părea să aibă un talent înnăscut pentru eufemisme.

– Legătura cu Străjerul ar putea fi modificată niţel, zise Maigan. Că veni vorba, poţi determina un bărbat să facă cum voieşti printr-o ajustare fină, dar nevoia de ajustare poate fi înlăturată repede.

– Aduce prea mult cu Forţarea, zise Egwene pe un ton ferm.

Ea învăţase această împletitură de la Moghedien, însă doar ca să o zădărnicească. Împletitura era o mizerie, însemna să furi liberul-arbitru al unei persoane, întreaga fiinţă. O persoană care era Forţată făcea orice îi porunceai. Orice. Şi credea că era alegerea sa. Numai gândindu-se la asta o făcea să se simtă murdară.

Însă Maigan îi întâlni privirea aproape la fel de direct ca Lelaine, iar vocea îi era la fel de calmă ca expresia de pe faţa ei. Ea nu se gândea la mizerie.

– Forţarea a fost folosită pe surori în Cairhien. Pare un lucru cert, acum. Dar eu mă gândeam la legătură, un lucru complet diferit.

– Crezi că îi poţi convinge pe Asha'mani să accepte legătura? Egwene nu reuşi să-şi ascundă îndoiala din voce. Lăsând asta deoparte, cine va face această legătură? Chiar dacă fiecare soră fără Străjer va accepta un Asha'man şi fiecare Verde va accepta doi sau trei, tot nu sunt surori îndeajuns. Asta dacă poţi găsi una pe care să n-o deranjeze să se lege de un bărbat care are să înnebunească.

Maigan încuviinţa din cap la fiecare idee ca şi cum ar fi acceptat-o. Şi îşi aranja poalele ca şi cum n-ar fi ascultat, de fapt.

– Dacă legătura poate fi schimbată în vreun fel, zise ea odată ce Ewgene termină de vorbit, atunci ar trebui să se poată schimba şi în alte feluri. Ar putea exista o cale prin care împărtăşirea să fie înlăturată, poate şi o parte din conştientizare. Atunci, poate că nebunia n-ar mai fi o problemă. Ar fi un alt soi de legătură, care n-ar semăna deloc cu legătura cu Străjerul. Sunt convinsă că toate vor fi de acord că nu va semăna deloc cu a avea un Străjer, de fapt. Orice soră s-ar putea lega cu oricâţi Asha'mani va fi nevoie.

Brusc, Egwene îşi dădu seama ce se întâmpla. Lelaine se prefăcea că se uită la ceaiul din ceaşcă, dar o privea cu atenţie pe Egwene printre gene. O folosea pe Maigan pe post de pretext. Furia mocnea înlăuntrul ei, iar ea nu fu nevoită să vorbească pe un ton rece, căci îi era ca de gheaţă.

– Asta aduce *întocmai* cu Forţarea, Lelaine. *Este* Forţare şi nicio răstălmăcire a cuvintelor nu va face să semene cu altceva. *Voi* semnala acest lucru oricui va face această sugestie. Şi voi porunci ca oricine face mai mult decât să sugereze să primească lovituri de nuia. Forţarea este interzisă şi va rămâne interzisă.

– Cum porunceşti, răspunse Lelaine, ceea ce putea însemna orice.

Următoarele ei cuvinte fură şi mai directe:

– Turnul Alb face greşeli uneori. Este imposibil să trăieşti sau să te mişti fără să nu faci greşeli. Dar trăim şi mergem mai departe. Şi dacă trebuie să ne ascundem uneori greşelile, atunci când se poate, le corectăm. Chiar şi atunci când este dureros.

Punându-şi ceaşca pe tavă, ea plecă, urmată îndeaproape de Maigan. Aceasta îmbrăţişă Izvorul înainte să iasă din cort. Lelaine nu o făcu.

O vreme, Egwene se concentră să-şi calmeze respiraţia. Încercă să nu explodeze. Lelaine nu spusese direct că Egwene al'Vere, ca Amyrlin, era o greşeală ce ar fi putut fi corectată, dar lăsase să se înţeleagă acest lucru.

La amiază, Chesa îi aduse mâncarea Egwenei pe o altă tavă din lemn – pâine caldă cu coaja crocantă, doar una sau două firimituri suspect de negre şi tocăniţă de lînte, cu fâşii subţiri de napi aţoşi şi morcovi tari şi bucăţi de ceva ce ar fi putut fi carne de capră. Egwene nu reuşi să înghită decât o lingură de mâncare. Nu Lelaine o tulbura. Lelaine o mai ameninţase şi înainte, chiar dacă nu o mai făcuse de când ea spusese clar şi răspicat că *era* Amyrlin, şi nu o marionetă. În loc să mănânce, ea se holba la raportul Tianei care zăcea într-o parte a mesei. Nicola nu o fi obţinut şalul în ciuda potenţialului de care dădea dovadă, însă Turnul avea o experienţă îndelungată în a se ocupa de femei încăpăţânate şi stângace şi a le transforma în Aes Sedai încrezătoare. Pe Larine o aştepta un viitor strălucit, însă trebuia să înveţe să respecte regulile înainte să poată învăţa care puteau fi încălcate şi când. Turnul Alb se pricepea să înveţe ambele lucruri, dar toate la vremea lor. Viitorul Bodei ar fi fost magnific. Potenţialul ei aproape că îl egala pe cel al Egwenei. Dar fie că erai Aes Sedai, Aleasă

sau novice, Turnul îți cerea să faci ceea ce era necesar *pentru* Turn. Fie că erai Aes Sedai, Aleasă, novice sau Amyrlin.

Chesa își exprimă fățiș dezamăgirea atunci când se întoarse și găsi mâncarea de pe tavă aproape neatinsă, mai ales după ce găsise micul dejun, practic, neatins. Egwene se gândi să invoce o durere de stomac și să refuze să mănânce. După ce ceaiul Chesei îi alungă durerile de cap – cel puțin pentru câteva zile, căci acestea reveniseră mai înverșunate ca niciodată în fiecare noapte –, se dovedise că femeia durdulie avea o colecție de leacuri cu ierburi pentru fiecare boală, cumpărate de la orice vânzător ambulant sfătos și fiecare mai amărui la gust decât precedentul. Avea un fel al ei de a părea atât de amărâtă atunci când nu voia să bea acel amestec îngrozitor, încât se trezea că îl înghițea doar ca să nu își mai facă griji. În mod surprinzător, uneori, aceste leacuri își făceau treaba, cu toate că Egwene nu voia niciodată să le bage în gură. Ea o trimise pe Chesa cu tava și îi făgădui că avea să mănânce mai târziu. Fără îndoială că Chesa avea să-i aducă o cină copioasă care ar fi îndopat o gâscă.

Îi veni să zâmbească la acest gând – Chesa avea să-i sufle în ceafă, frângându-și mâinile, până când ea avea să termine de mâncat tot din farfurie –, însă ochii îi căzură din nou pe raportul Tianei. Nicola, Larine și Bode. Turnul Alb era o guvernantă strictă. Dacă Turnul nu era în război prin aprobarea unanimă a Divanului, Suprema Înscăunată Amyrlin nu avea să... Dar Turnul era în război.

Ea nu știu câtă vreme stătuse cu ochii ațintiți la acea foaie de hârtie pe care stătea scris un singur nume, dar când se întoarse Siuan, luase o hotărâre. O guvernantă strictă care nu avea favoriți.

– Leane și Bode au plecat? întrebă ea.

– De cel puțin două ceasuri, Mamă. Leane a trebuit s-o ducă pe Bode, apoi a luat-o călare în aval.

Egwene încuviinţă din cap.

– Pune să fie înşeuat Daishar, rogu-te...

Nu. Unii oameni ar fi recunoscut calul Supremei Înscăunate Amyrlin. Prea mulţi oameni. Nu era vreme de argumente sau explicaţii. Nu era vreme să îşi afirme autoritatea şi să şi-o exercite.

– Pune şaua pe Bela şi ne întâlnim la colţul dinspre miazănoapte, două străzi mai încolo.

Aproape toată lumea o ştia şi pe Bela, iar pe calul lui Siuan, toată lumea.

– Ce vrei să faci, Mamă? o întrebă Siuan, îngrijorată.

– Vreau să fac o plimbare călare. Şi, Siuan, să nu spui nimănui.

Ea o privi în ochi pe cealaltă femeie. Siuan fusese Amyrlin şi fusese în stare să intimideze şi o piatră cu privirea ei. Dar, acum, Egwene era Amyrlin.

– Nimănui, Siuan. Şi, acum, haide, du-te! Şi grăbeşte-te.

Cu fruntea încreţită, Siuan plecă în grabă.

De îndată ce rămase singură, Egwene îşi luă etola de la grumaz, o împături cu grijă şi o îndesă în punga de la brâu. Mantia ei era din lână fină şi rezistentă, dar destul de simplă. Fără etola care să-i atârne din interiorul glugii, ea putea fi oricine.

Pasarela din faţa cortului ei era pustie, dar odată ce traversă strada îngheţată, începu să îşi croiască drum prin obişnuitul râu alb de novice, printre care se zăreau, uneori, Alese şi Aes Sedai. Novicele îşi îndoiau genunchii în faţa ei fără să încetinească pasul, Alesele îi ofereau reverenţe când trecea pe lângă ele, odată ce vedeau că poalele de sub mantia ei nu aveau dungi albe, iar surorile Aes Sedai treceau plutind, cu feţele ascunse în glugi. Dacă vreuna dintre ele observa că nu era urmată de un Străjer, ei bine, multe surori nu aveau Străjeri. Şi nu toate erau învăluite în strălucirea *saidarului*. Doar majoritatea.

Când ajunse la două străzi depărtare de cabinetul ei, se opri la marginea pasarelei din lemn, cu spatele la râul de femei care treceau în grabă. Ea încercă să nu se agite. Soarele era la jumătatea coborâşului spre asfinţit, ca o minge aurie străpunsă de vârful zimţat al Muntelui Dragonului. Umbra muntelui începea deja să se întindă peste tabără, cufundând corturile în semiîntunericul înserării.

Siuan îşi făcu apariţia, în cele din urmă, călare pe Bela. Iapa micuţă şi lăţoasă înainta cu paşi siguri pe strada alunecoasă, însă Siuan ţinea bine de hăţuri şi stătea ţeapănă în şa de parcă s-ar fi temut să nu cadă. Poate chiar se temea. Siuan era una dintre cele mai nepricepute călăreţe din câte văzuse Egwene. Când se dădu anevoie jos din şa într-o avalanşă de poale şi blestemă în barbă, ea păru uşurată că scăpase cu viaţă. Bela necheză, recunoscând-o pe Egwene. Potrivindu-şi la loc gluga, Siuan deschise şi ea gura, dar Egwene îşi ridică o mână înainte ca femeia să apuce să vorbească. Ea vedea cuvântul „Mamă" formându-se pe buzele lui Siuan. Şi, cel mai probabil, l-ar fi rostit suficient de tare încât să fie auzit de la cincizeci de paşi depărtare.

– Să nu spui nimănui, zise Egwene, cu blândeţe. Fără răvaşe, fără aluzii. Asta trebuia să acopere tot. Ţine-i companie Chesei până când mă voi întoarce. Nu vreau să-şi facă griji.

Siuan încuviinţă din cap fără tragere de inimă. Gura ei părea aproape posomorâtă. Egwene credea că fusese înţeleaptă când adăugase „răvaşe" şi „aluzii". Lăsând-o pe Suprema Înscăunată de odinioară ca pe o fetiţă îmbufnată, ea urcă cu lejeritate în şaua Belei.

La început, fu nevoită să o mâne la pas pe iapa robustă din cauza făgaşelor îngheţate de pe străzile taberei. Şi pentru că toată lumea s-ar fi întrebat dacă o văzuseră vreodată pe Siuan mânând-o pe Bela altfel decât la pas. Încerca să călărească precum Siuan, legănându-se nesigură, ţinându-se bine

de măciulia înaltă a şeii cu o mână, uneori cu amândouă. Avea impresia că avea să cadă în orice clipă. Bela îşi întoarse capul ca să se uite la ea. Ştia cine şedea pe spinarea ei şi ştia că Egwene călărea mai bine de-atât. Egwene continuă să o imite pe Siuan şi încercă să nu se gândească unde se afla soarele. Ea străbătu tabăra, dincolo de rândurile de căruţe, până când primii copaci o adăpostiră de corturi şi căruţe. Apoi se aplecă peste măciulia şeii ca să-şi lipească obrazul de coama Belei.

– M-ai dus departe de Ţinutul celor Două Râuri, îi şopti ea. Poţi fugi la fel de repede acum?

Îndreptându-se, ea îi dădu pinteni.

Bela nu putea galopa ca Daishar, însă picioarele ei puternice împroşcau zăpada. Odinioară, fusese cal de povară, nu de curse sau de război, dar îşi dădea toată osteneala, întinzându-şi gâtul cu aceeaşi îndârjire ca Daishar. Bela gonea, iar soarele cobora mai repede în jos ca şi când cerul ar fi devenit brusc alunecos. Egwene stătea aplecată în şa şi îndemna iapa să fugă mai iute. Era o întrecere cu soarele pe care Egwene ştia că nu avea cum să o câştige. Dar chiar dacă nu putea învinge soarele, tot mai avea timp. Lovea cu călcâiele în tandem cu tropăitul copitelor Belei, iar iapa gonea.

Amurgul le învălui, apoi întunericul, înainte ca Egwene să vadă reflexia lunii pe luciul râului Erinin. Mai avea timp. Se apropia de locul în care stătuse călare pe Daishar alături de Gareth, privind cum corăbiile pluteau spre Tar Valon. Strunind-o pe Bela, ea ciuli urechile.

Totul era nemişcat. Apoi se auzi o înjurătură înăbuşită. Gemetele şi mormăielile unor bărbaţi care trăgeau prin zăpadă o încărcătură grea şi care încercau să nu facă zgomot. Ea o mână pe Bela printre copaci, înspre sunete. Umbrele se mişcau, iar ea auzi sunetul discret al săbiilor din oţel scoase din teci.

Apoi un bărbat bombăni, nu foarte departe.

– Cunosc poneiul ăla. E una dintre surori. Cea despre care se spune c-a fost odinioară Amyrlin. Mie nu mi se pare c-ar fi una. Nu-i mai bătrână decât cea despre care se vorbeşte că-i Amyrlin acu'.

– Bela nu e un ponei, zise Egwene cu o voce limpede. Duceţi-mă la Bode Cauthon.

Câţiva bărbaţi ieşiră din umbrele nopţii printre copaci, înconjurându-le pe ea şi pe Bela. Toţi păreau să creadă că ea era Siuan, dar asta nu o deranja. Pentru ei, o Aes Sedai era Aes Sedai, şi o conduseră spre locul unde Bode şedea călare pe un cal care nu era mai înalt decât Bela, înfofolită într-o mantie neagră. Rochia îi era tot neagră. Albul ar fi ieşit în evidenţă noaptea.

Bode o recunoscu pe Bela şi îşi întinse o mână ca să-i scarpine cu afecţiune o ureche când Egwene călări lângă ea.

– Vei rămâne la mal, îi zise încet Egwene. Te vei putea întoarce cu mine când totul va fi luat sfârşit.

Bode îşi trase repede mâna ca şi când ar fi fost înţepată când auzi glasul Egwenei.

– De ce? zise ea, deşi nu pe un ton poruncitor. Învăţase măcar atât. Pot s-o fac. Leane Sedai mi-a explicat şi pot s-o fac.

– Ştiu că poţi. Dar nu la fel de bine ca mine. Încă nu.

Cuvintele ei aduceau prea mult a critică, deşi cealaltă femeie nu o merita.

– Eu sunt Suprema Înscăunată Amyrlin, Bode. Doar eu pot lua unele decizii. Şi n-ar trebui să-i cer unei novice să facă unele lucruri pe care eu le pot face mai bine.

Poate că aceste cuvinte ale ei nu erau mai blânde, dar nu îi putea explica despre Larine şi Nicola sau despre preţul pe care îl cerea Turnul Alb de la toate fiicele lui. Suprema Înscăunată nu îi putea explica prima chestiune unei novice, iar novicea nu era pregătită să o afle pe a doua.

Chiar dacă era întuneric, felul în care îşi ţinea umerii Bode transmitea că ea nu pricepea, dar învăţase să nu contrazică

o Aes Sedai. Tot aşa cum descoperise că Egwene *era* Aes Sedai. În cele din urmă, ea avea să descopere şi restul. Turnul avea tot timpul din lume să o înveţe.

Descălecând, Egwene îi dădu hăţurile Belei unui soldat şi, ridicându-şi poalele, o luă prin zăpadă spre locul de unde răzbăteau târşâielile. Era o barcă mare cu vâsle şi era trasă şi împinsă prin zăpadă ca o sanie. Era o sanie voluminoasă care trebuia manevrată printre copaci, deşi cu mai puţine înjurături odată ce bărbaţii care trăgeau şi împingeau îşi dădură seama că ea îi urma îndeaproape. Majoritatea bărbaţilor îşi ţineau limba-n frâu în preajma surorilor Aes Sedai, iar dacă ei nu îi puteau vedea faţa din cauza întunericului şi a glugii, cine ştie cine mai era acolo, pe malul râului? Dacă ar fi ştiut că ea nu era aceeaşi femeie care ar fi trebuit să-i însoţească de la început, care ar fi putut-o lua la întrebări pe o Aes Sedai?

Bărbaţii coborâră barca pe râu, atenţi să nu împroaşte cu apă, şi şase dintre ei se urcară în ea ca să bage vâslele în furcheţi. Bărbaţii erau desculţi ca să nu se audă zgomotul făcut de cizme pe scândurile carenei. În apele acelea navigau ambarcaţiuni mai mici, dar, în noaptea aceea, ei trebuiau să înfrunte curenţii. Unul dintre bărbaţii de pe mal îi întinse o mână ca să o ajute să urce în barcă, iar ea se aşeză pe o băncuţă de la proră, ţinându-şi strâns mantia pe lângă trup. Barca se îndepărtă de mal alunecând în tăcere, exceptând lipăitul slab al vâslelor în apă.

Egwene privea în faţă, spre miazăzi, spre Tar Valon. Zidurile albe luceau în lumina unei luni rotunde, în descreştere, iar ferestrele luminate de lămpi ofereau oraşului o strălucire estompată, aproape ca şi când insula ar fi îmbrăţişat *saidarul*. Turnul Alb ieşea în evidenţă chiar şi pe întuneric, cu ferestrele luminate, precum un uriaş care strălucea sub clarul de lună. Ceva străfulgeră luna, iar ea îşi ţinu respiraţia. Pentru o clipă, ea crezu că fusese un Draghkar, o apariţie malefică mai ales în

noaptea aceea. Fusese doar un liliac, hotărî ea. Strângându-şi mai tare mantia pe lângă trup, ea privi oraşul care se apropia. Din ce în ce mai mult.

Când zidul înalt al Portului de Nord se ridică ameninţător în faţa bărcii, bărbaţii vâsliră invers astfel încât prora fu cât pe ce să atingă zidul de lângă intrarea în port. Egwene mai că îşi întinse o mână ca să se ferească de piatra albă, înainte ca barca să se izbească de zid. Izbitura aceea ar fi fost auzită cu siguranţă de soldaţii care stăteau de strajă. Însă vâslele scoteau doar un lipăit slab în timp ce dădeau apa înapoi, iar barca se opri într-un loc unde ea putea atinge lanţul masiv din fier din port, ale cărui zale uriaşe luceau slab datorită uleiului cu care fuseseră unse.

Însă nu fu nevoie să le atingă. Nu fu nevoie nici să aştepte. Îmbrăţişând *saidarul*, ea abia conştientiză fiorul vieţii care îi străbătu trupul înainte să pregătească firele. Fire de Pământ, Foc şi Aer înconjurară lanţul; firele de Pământ şi Foc îl atinseră. Fierul negru se transformă în alb pe toată lungimea gurii portului.

Ea avu timp doar atât cât să îşi dea seama că cineva care se afla nu departe, deasupra ei, pe zid, îmbrăţişase Izvorul, apoi ceva lovi barca. O lovi pe ea şi simţi cum apa rece o înghite, pătrunzându-i în nas, în gură. Întuneric.

Egwene simţi ceva tare sub ea. Auzea voci de femei. Voci însufleţite.

– Ştii cine e?

– Măi, măi. În seara asta, cu siguranţă ne-am ales cu mai mult decât am cerut.

Ceva îi fu apăsat pe gură, iar ea simţi prelingându-se ceva cald, cu un uşor gust de mentă. Înghiţi convulsiv, dându-şi seama brusc cât de frig îi era. Tremura. Îşi deschise ochii încet şi şi-i pironi asupra femeii care îi ţinea capul şi cupa. Felinarele pe care le ţineau soldaţii îngrămădiţi în jurul ei

ofereau suficientă lumină ca ea să poată vedea clar fața aceea. Era o față fără vârstă. Se afla în interiorul Portului de Nord.

– Așa, fetițo, zise Aes Sedai pe un ton încurajator. Bea tot. E o doză puternică, deocamdată.

Egwene încercă să împingă cupa, încercă să îmbrățișeze *saidarul*, însă simțea cum se afunda din nou în întuneric. O așteptaseră. Fusese trădată. Dar de către cine?

EPILOG

Un răspuns

Rand privea pe fereastră la ploaia măruntă care cădea din cerul cenuşiu. O altă furtună care venea dinspre Osia Lumii. Zidul Dragonului. Se gândea că primăvara avea să sosească în curând. În cele din urmă, primăvara venea întotdeauna. Ar fi trebuit să vină mai devreme aici, în Tear, decât acasă, deşi nu prea dădea semne. Fulgerul albastru-argintiu brăzda cerul şi trecură câteva secunde bune înainte să se audă bubuitul tunetului. Un fulger îndepărtat. Rănile din partea laterală îl dureau. Lumină, stârcii imprimaţi în palmele lui îl dureau, după atâta timp.

„Uneori, durerea este singura care îţi spune că eşti viu", şopti Lews Therin, însă Rand ignoră vocea din capul lui.

Uşa din spatele lui se deschise cu un scârţâit, iar el aruncă o privire peste umăr spre bărbatul care intră în salon. Bashere purta o haină scurtă, din mătase gri, o haină elegantă şi lucioasă, şi avea bastonul Mareşalului General din Saldaea, un toiag din fildeş cu cap auriu de lup, vârât la centiron, lângă sabia din teacă. Cizmele îi luceau de atâta lustruit.

Rand încercă să nu arate cât era de uşurat. Ei lipsiseră destul de multă vreme.

– Ei bine? zise el.

– Seanchanii sunt maleabili, răspunse Bashere. Nebuni de legat, dar maleabili. Dar cer o întrevedere cu tine între patru ochi. Mareşalul General din Saldaea nu este Dragonul Renăscut.

– Cu această domniţă Suroth?

Bashere dădu negativ din cap.

– Se pare că a sosit un membru al familiei lor regale. Suroth vrea să te întâlneşti cu o persoană numită Fiica celor Nouă Luni.

Tunetul bubui din nou după un fulger îndepărtat.

„Călărim vânturile furtunii ce se înteţeşte,
Gonim spre bubuitul tunetelor.
Dansăm printre fulgere
şi frângem lumea în bucăţi."

Fragment anonim dintr-un poem despre care se crede că a fost scris spre sfârşitul Vârstei anterioare, cunoscută unora ca fiind Cea De-a Treia Vârstă, uneori atribuit Dragonului Renăscut

Sfârşitul cărţii a zecea din
„ROATA TIMPULUI"

GLOSAR

Remarcă asupra datelor din acest glosar. Calendarul Toman (întocmit de Toma dur Ahmid) a fost adoptat la două secole după ce ultimul bărbat Aes Sedai s-a stins din viaţă şi consemnează anii de după Frângerea Lumii (DFL). Atât de multe scrieri au fost distruse în timpul Războaielor Troloce, încât, la sfârşitul lor, au existat dispute cu privire la anul exact, după vechiul sistem. Un nou calendar, propus de Tiam din Gazar, cinstea eliberarea de ameninţarea trolocă, iar fiecare an era numit An Liber (AL). La douăzeci de ani de la sfârşitul Războaielor, calendarul Cazaran era deja foarte răspândit. Artur Aripă-de-Şoim a încercat să impună un nou calendar ce începea la data întemeierii imperiului său (DÎ, De la Întemeiere), dar el a rămas doar în memoria istoricilor. După prăpădul şi moartea aduse de Războaiele de O Sută de Ani, un al treilea calendar a fost întocmit de Uren din Jubai Pescăruş-în-Zbor, un învăţat din rândurile Oamenilor Mării, şi a fost promulgat de panarhul Farede din Tarabon. De atunci şi până în zilele noastre se foloseşte calendarul Farede, care începe cu sfârşitul stabilit arbitrar al Războiului de O Sută de Ani şi consemnează anii Noii Ere (NE).

Adunare: Întrunire publică a Ogierilor. Întrunirea poate avea loc în interiorul sau între *steddinguri*. Este condusă de Consiliul Fruntaşilor, dar poate lua cuvântul orice Ogier adult sau mulţi

aleg ca un avocat să vorbească în numele său. O Adunare este adeseori ținută lângă cea mai mare buturugă din *stedding* și poate dura mai mulți ani. Atunci când apare o problemă care îi poate afecta pe toți Ogierii, are loc Marea Adunare și Ogieri din toate *steddingurile* se întrunesc pentru a discuta. *Steddingurile* găzduiesc pe rând Marea Adunare.

Apărători ai Stâncii: Formațiune militară de elită din Tear. Actualul Căpitan al Stâncii (comandantul Apărătorilor) este Rodrivar Tihera. Doar tairenii sunt acceptați în rândul Apărătorilor, iar ofițerii sunt, de obicei, de viță nobilă, deși provin din Case mai puțin importante sau din ramuri mai puțin însemnate ale Caselor puternice. Apărătorii ocupă fortăreața numită „Stânca din Tear", din orașul Tear, și au sarcina să apere orașul și să patruleze în locul Gărzilor Orașului sau altele asemenea. Exceptând vremurile de război, îndatoririle lor îi îndepărtează rareori de oraș. Ca și în cazul altor formațiuni de elită, ei reprezintă nucleul în jurul căruia se formează o oaste. Uniforma Apărătorilor este alcătuită dintr-o haină neagră cu mâneci căptușite și dungi negre și aurii, cu manșete negre, o platoșă lustruită și un coif cu boruri și protecție cu bare de oțel. Căpitanul Stâncii poartă trei pene scurte și albe pe coiful său, iar pe manșetele hainei trei împletituri aurii pe o fâșie de material albă. Căpitanii poartă două pene albe și o singură împletitură aurie pe manșetele albe, locotenenții, o pană albă și o singură împletitură neagră pe manșete albe, iar sublocotenenții, o pană scurtă și neagră și manșete albe și simple. Stegarii au manșete de culoarea aurului la haine, iar soldații au manșete prevăzute cu dungi negre și aurii.

Arad Doman: Neam de la țărmul Oceanului Aryth; în prezent, țara este devastată de războiul civil și de luptele împotriva celor jurați Dragonului Renăscut. Capitala sa este Bandar Eban. În Arad Doman, domnitorul (rege sau regină) este ales de un consiliu format din căpeteniile breslelor de negustori

(Consiliul Negustorilor), care sunt aproape întotdeauna femei. El sau ea trebuie să aparţină clasei nobile, nu a meşteşugarilor, şi este ales/aleasă pe viaţă. După lege, regele sau regina are putere absolută, dar poate fi destituit/ă cu trei sferturi din voturile Consiliului. Domnitorul actual este Regele Alsalam Saeed Almadar, Senior din Almadar, Primul Înscăunat al Casei Almadar. Locul unde se află în prezent este învăluit în mister.

Arhivă: O diviziune a Turnului Alb. Există douăsprezece Arhive cunoscute public, fiecare conţinând cărţi şi registre tratând un subiect anume sau subiecte înrudite. O a treisprezecea Arhivă, cunoscută doar surorilor Aes Sedai, conţine documente, registre şi istorii secrete, la care au acces doar Suprema Înscăunată Amyrlin, Păstrătoarea Cronicilor şi Conducătoarele din Divanul Turnului. Şi, desigur, o mână de bibliotecare care au grijă de Arhivă.

Asha'man: (1) În Limba Străveche, „Păzitor" sau „Apărător" ar fi apărătorii adevărului şi ai dreptăţii. (2) Nume colectiv care desemnează însă şi rangul bărbaţilor care au mers la Turnul Negru, de lângă Caemlyn, în Andor, pentru a învăţa cum să conducă Puterea. Pregătirea lor constă în a găsi căi prin care Puterea Supremă poate fi folosită ca armă şi, ca o excepţie de la obiceiurile Turnului Alb, odată ce învaţă să îmbrăţişeze *saidinul*, jumătatea masculină a Puterii, acestora li se cere să îşi îndeplinească toate sarcinile folosind Puterea. Când este proaspăt înrolat, un bărbat devine „Soldat"; acesta poartă o haină neagră, simplă, cu guler înalt, după moda andorană. Când este ridicat la rangul de „Consacrat", acesta are dreptul să poarte o insignă de argint, numită „Sabie", pe gulerul hainei. Când ajunge la nivelul superior denumit „asha'man", el are dreptul să poarte o insignă în formă de Dragon, din aur şi email roşu, pe guler, în partea opusă „Sabiei". Cu toate că multe femei, chiar şi soţiile, fug atunci când află că bărbaţii lor pot

conduce Puterea, mulţi bărbaţi din Turnul Negru sunt căsătoriţi şi folosesc versiunea legăturii cu Străjerul pentru a crea o legătură cu soţiile lor. Aceeaşi legătură, schimbată pentru a impune supunerea, a fost folosită de curând pentru a le lega şi pe surorile Aes Sedai luate prizoniere.

Balwer, Sebban: Odinioară secretar al lui Pedron Niall (Căpitanul Comandant al Copiilor Luminii), ca funcţie publică, şi şeful spionilor lui Niall, în taină. După moartea lui Niall, Balwer a ajutat-o pe Morgase (odinioară Regina Andorului) să fugă din calea Seanchanilor, având motivele lui, iar acum este secretar în slujba lui Perrin t'Bashere Aybara şi a Failei ni Bashere t'Aybara. Perrin începe să suspecteze că este ceva ce Balwer ascunde.

Braţele Roşii: Soldaţi din Oastea Mâinii Roşii care au fost aleşi să îi supravegheze temporar pe ceilalţi soldaţi din Oaste şi să se asigure că aceştia nu provoacă necazuri sau stricăciuni într-un oraş sau un sat. Au fost denumiţi astfel deoarece, atunci când se află la datorie, aceştia poartă banderole roşii foarte late care aproape că le acoperă mânecile. De obicei, sunt aleşi dintre cei mai experimentaţi şi mai de încredere bărbaţi. Din moment ce orice pagubă trebuie plătită de bărbaţii care servesc în Braţele Roşii, aceştia îşi dau toată osteneala ca să se asigure că este linişte şi pace. Câţiva foşti soldaţi ai Braţelor Roşii au fost aleşi ca să îl însoţească pe Mat Cauthon în Ebou Dar. Vezi, de asemenea, *Oastea Mâinii Roşii*.

Breasla Artificierilor: O societate care deţinea secretul de a face artificii. Aceasta păstra foarte bine acest secret, chiar şi cu preţul vieţii. Breasla şi-a câştigat acest nume datorită spectacolelor grandioase, botezate „Artificii", pe care le oferă în faţa domnitorilor şi, uneori, a marilor seniori. Artificii mai puţin explozive au fost vândute şi altora, însoţite de avertismente referitoare la dezastrul care putea rezulta din încerca de a afla ce conţineau acestea. Odinioară, Breasla avusese case în

Cairhien şi Tanchico, dar ambele sunt acum distruse. Mai mult, membrii Breslei din Tanchico au rezistat invaziei Seanchane, iar supravieţuitorii au fost făcuţi *daʻcovale*. Breasla ca atare nu mai există. Cu toate acestea, unii Artificieri au scăpat de domnia Seanchană şi alte spectacole grandioase vor fi văzute, poate, într-un viitor nu atât de îndepărtat. Vezi, de asemenea, *daʻcovale*.

calendar: O săptămână are zece zile, o lună – douăzeci şi opt de zile, iar un an – treisprezece luni. Câteva zile de sărbătoare nu fac parte din nicio lună: Duminică (cea mai lungă zi din an), Sărbătoarea Recunoştinţei (o dată la patru ani, la echinocţiul de primăvară), Sărbătoarea Salvării Tuturor Sufletelor, numită şi Ziua Tuturor Sufletelor (o dată la zece ani, la echinocţiul de toamnă). În vreme ce lunile au nume – Taisham, Jumara, Saban, Aine, Adar, Saven, Amadaine, Tammaz, Maigdhal, Choren, Shaldine, Nesan şi Danu –, acestea sunt arareori folosite, exceptând în documentele oficiale şi de către oficiali. Pentru majoritatea oamenilor, folosirea anotimpurilor este de-ajuns.

Căpitan-General: (1) Rang militar al comandantului Gărzii Reginei în Andor. Această poziţie este deţinută în prezent de domniţa Birgitte Trahelion. (2) Titlu acordat conducătoarei Ajah Verde, deşi cunoscut doar membrelor frăţiei Ajah Verde. Această poziţie este deţinută în prezent în Turn de Adelorna Bastine şi de Myrelle Berengari în contingentul surorilor Aes Sedai rebele care o urmează pe Egwere al'Vere.

Căpitan-Lăncier: În multe ţări, femeile de viţă nobilă nu îşi conduc personal soldaţii în luptă în circumstanţe normale. În schimb, angajează un soldat de meserie, aproape întotdeauna un om din popor, care le pregăteşte şi le conduce soldaţii. În funcţie de ţară, acest bărbat este denumit „Căpitan-Lăncier", „Căpitanul Sabiei", „Maestrul Cailor" sau „Maestrul Lăncilor". Adeseori, se zvoneşte că între domniţă şi servitor ar exista o relaţie mai apropiată. Uneori, aceste zvonuri sunt adevărate.

Căpitanul Sabiei: Vezi *Căpitan-Lăncier.*

Căutători: Mai formal, Căutători ai Adevărului, aceştia sunt o organizaţie de spionaj a Tronului Imperial Seanchan. Cu toate că majoritatea Căutătorilor sunt *da'covale* şi proprietate a familiei Imperiale, aceştia au puteri atotcuprinzătoare. Până şi unul dintre Cei de Sânge poate fi arestat dacă nu răspunde oricărei întrebări puse de un Căutător sau dacă nu cooperează pe deplin cu un Căutător, această ultimă cerinţă fiind definită de Căutătorii înşişi şi face obiectul revizuirii doar de către Împărăteasă. Acei Căutători care sunt *da'covale* sunt însemnaţi pe fiecare umăr cu un corb şi un turn. Spre deosebire de Gărzile Morţii, Căutătorii sunt arareori dornici să îşi dezvăluie corbul, parţial pentru că asta ar însemna să dezvăluie cine şi ce sunt.

Cei de Sânge: Termen folosit de Seanchani pentru a desemna nobilimea. Există ranguri ale nobilimii. Cei de Sânge îşi rad părţile laterale ale capului şi îşi vopsesc mai multe unghii – cu cât e mai înalt rangul, cu atât mai multe unghii sunt vopsite –, însă un membru de rang inferior îşi vopseşte doar unghiile de la degetele mici. O persoană poate obţine rangul de „Cel de Sânge" sau se poate naşte cu el, iar acesta este adeseori o recompensă pentru realizări remarcabile sau serviciu în slujba Imperiului.

Cercul de Croşetat: Sunt conducătoarele Clanului. Din moment ce nicio membră a Clanului nu a cunoscut vreodată ierarhia surorilor Aes Sedai – cunoştinţele sunt divulgate doar atunci când o Aleasă a trecut testul pentru a primi şalul –, acestea nu pun accent pe Putere, ci pe vârstă. Prin urmare, femeia cea mai în vârstă este întotdeauna mai presus decât cele mai tinere. „Cercul de Croşetat" (o denumire aleasă, la fel precum „Clanul", pentru că este neutră) este alcătuit din treisprezece femei ale Clanului, cele mai în vârstă, originare din Ebou Dar, cea mai în vârstă deţinând titlul de „Fruntaşă". Conform regulilor, toate

trebuie să se retragă atunci când le vine vremea, dar atât timp cât locuiesc în Ebou Dar, ele deţin autoritatea supremă asupra Clanului, stârnind chiar şi invidia Supremei Înscăunate Amyrlin. Vezi, de asemenea, *Clanul*.

Cha Faile: (1) În Limba Străveche, „Gheara Şoimului". (2) Denumire adoptată de tinerii cairhieni şi taireni, adepţi ai *ji'e'tohului*, care i-au jurat supunere oarbă Failei ni Bashere t'Aybara. În taină, aceştia sunt iscoadele şi spionii ei personali. De când ea a fost luată prizonieră de clanul Shaido, aceştia îşi continuă activităţile sub îndrumarea lui Sebban Balwer.

Clanul: Chiar din timpul Războaielor Troloce, cu mai bine de două mii de ani în urmă (aproximativ 1000-1350 FL), Turnul Alb şi-a urmat principiile, alungându-le pe femeile care nu se ridicau la nivelul aşteptărilor. Un grup alcătuit din aceste femei, temându-se să revină acasă în mijlocul războiului, a fugit în Barashta (lângă Ebou Darul din zilele noastre), cât mai departe cu putinţă. Spunându-şi „Clanul" şi „Femei ale Clanului", acestea au continuat să se ascundă şi să ofere adăpost celorlalte femei care erau alungate. În timp, abordând femei cărora li se spusese să părăsească Turnul Alb, ele au intrat în legătură şi cu fugare, iar Clanul a început să le accepte şi pe acestea. Acestea aveau grijă ca noile fete recrutate să nu afle nimic despre Clan până când nu erau convinse că surorile Aes Sedai nu vor veni să le captureze. La urma urmei, toată lumea ştia că fugarele erau prinse întotdeauna, mai devreme sau mai târziu, iar membrele Clanului ştiau că, dacă nu rămâneau ascunse, vor fi aspru pedepsite şi ele.

Deşi era ceva necunoscut Clanului, surorile Aes Sedai din Turn ştiuseră de existenţa lor aproape de la început, dar fiind sub pesiunea războiului, nu aveau timp să se ocupe de ele. La sfârşitul războaielor, Turnul şi-a dat seama că poate ar fi spre avantajul său să nu elimine Clanul. Înainte de aceasta, mai toate fugarele reuşiseră să scape, indiferent de

propaganda Turnului, însă odată ce Clanul a început să le ajute, Turnul a ştiut exact încotro se îndreptau fugarele şi a revendicat nouă din zece. Având în vedere că femeile Clanului ieşeau şi intrau în Barashta (şi ulterior în Ebou Dar), încercând să păstreze secretul asupra existenţei şi numărului lor, şi fără a sta mai mult de zece ani în acelaşi loc, ca nu cumva cineva să observe că nu îmbătrâneau într-un ritm normal, Turnul credea că erau puţine la număr şi că voiau, cu siguranţă, să rămână ascunse. Pentru a folosi Clanul ca pe o capcană pentru fugare, Turnul a hotărât să îl lase în pace, spre deosebire de orice alt grup din istorie, şi să păstreze secretă existenţa Clanului, aceasta fiind cunoscută doar de surorile Aes Sedai cu drept deplin.

Clanul nu are legi, ci mai degrabă reguli care se bazează, pe de o parte, pe regulile pentru novicele şi Alesele din Turnul Alb şi, pe de altă parte, pe nevoia de a păstra taina. După cum este de aşteptat, având în vedere originea Clanului, regulile acestuia sunt foarte stricte pentru toate membrele lui.

Legăturile deschise din ultima vreme dintre Aes Sedai şi femeile Clanului, cunoscute doar de câteva surori, au produs mai multe surprize, decoperindu-se, de exemplu, că există de două ori mai multe femei ale Clanului decât Aes Sedai şi că unele sunt mai în vârstă cu mai bine de o sută de ani decât orice Aes Sedai care trăieşte de dinainte de Războaiele Troloce. Efectul acestor descoperiri, atât asupra surorilor Aes Sedai, cât şi a femeilor Clanului, rămâne doar o simplă speculaţie. Vezi, de asemenea, *Surorile Tăcerii*; *„Cercul de Croşetat"*.

Companioni: Formaţiune militară de elită din Illian, aflată, în prezent, sub comanda Prim-Căpitanului Demetre Marcolin. Companionii sunt garda de corp a Regelui din Illian şi apără punctele-cheie de pe teritoriul ţării. Conform tradiţiei, Companionii erau folosiţi în luptă pentru a ataca astfel cele mai puternice posturi ale inamicului, pentru a-i exploata punctele slabe şi, dacă era nevoie, pentru a acoperi retragerea

Regelui. Spre deosebire de alte astfel de formaţiuni de elită, străinii (cu excepţia tairenilor, altaranilor şi a murandianilor) nu sunt doar bine-veniţi, ci şi ridicaţi la cel mai înalt rang, la fel ca oamenii din popor. Uniforma Companionilor este alcătuită dintr-o haină verde, o platoşă pe care sunt imprimate cele Nouă Albine din Illian şi un coif conic, cu protecţie din bare din oţel. Prim-Căpitanul poartă pe manşetele hainei patru inele împletite din aur şi trei pene subţiri şi aurii pe coif. Căpitanul Secund poartă trei inele împletite de aur pe fiecare manşetă şi trei pene aurii cu vârfurile verzi pe coif. Locotenenţii poartă două inele galbene pe manşete şi două pene subţiri şi verzi. Stegarii au două inele galbene, rupte, pe manşete şi o singură pană galbenă, iar soldaţii, un singur inel galben, rupt.

Consolidare: Când oştirile trimise de Artur Aripă-de-Şoim, sub comanda fiului său, Luthair, au ajuns în Seanchan, au descoperit mai multe naţiuni ce se aflau adesea în război unele cu celelalte şi care erau conduse adesea de Aes Sedai. Fără a fi vorba de un echivalent al Turnului Alb, surorile Aes Sedai acţionau fiecare pe cont propriu pentru a se impune, folosind Puterea. Organizate în grupuri mici, unelteau mereu una împotriva celeilalte. În mare parte, aceste uneltiri neîncetate spre avantajul personal şi războaiele ce au rezultat le-au îngăduit oştirilor de la răsărit de Oceanul Aryth să înceapă cucerirea unui continent întreg şi descendenţilor acestora să o ducă la bun sfârşit. Această cucerire, în timpul căreia descendenţii oştirilor originale au devenit Seanchani, a durat mai bine de nouă sute de ani şi a fost numită „Consolidare".

Conţopistă-şefă: Titlu acordat conducătoarei Ajah Cenuşii. Această poziţie este ocupată în prezent de către Serancha Colvine, o femeie cunoscută în Turn ca fiind greu de mulţumit.

Copiii Luminii: O frăţie cu stricte convingeri ascetice, care nu a jurat credinţă niciunei naţiuni şi care se dedică înfrângerii

Celui Întunecat şi distrugerii tuturor Iscoadelor acestuia. A fost fondată în timpul Războiului de O Sută de Ani pentru a lupta împotriva numărului tot mai mare de Iscoade ale Celui Întunecat şi s-a dezvoltat în timpul războiului într-o organizaţie complet militară. Au credinţe extrem de rigide şi sunt convinşi că sunt singurii deţinători ai adevărului şi dreptăţii. Le consideră pe Aes Sedai şi pe oricine care le sprijină ca fiind Iscoade ale Celui Întunecat. Cunoscuţi şi sub numele peiorativ de Mantiile Albe, aceştia fuseseră plasaţi în Amador, Amadicia, dar au fost alungaţi atunci când Seanchanii au cucerit oraşul. Blazonul lor reprezintă un soare auriu cu multe raze pe fond alb. Vezi, de asemenea, *Inchizitori*.

Corenne: În Limba Străveche, „Reîntoarcerea". Nume dat de Seanchani atât flotei alcătuite din mii de corăbii, cât şi sutelor de mii de soldaţi, artizani şi alţii asemenea care se aflau pe punţile acestor corăbii, ce vor veni în urma Strămoşilor pentru a revendica pământurile furate de la descendenţii lui Artur Aripă-de-Şoim. Vezi, de asemenea, *Strămoşi*.

cuendillar: O substanţă presupusă a fi indestructibilă, creată în Vârsta Legendelor. Orice forţă cunoscută, care este folosită în încercarea de a o distruge, este absorbită, substanţa *cuendillar* devenind mai puternică. Cu toate că s-a crezut că metodele de obţinere a substanţei *cuendillar* au fost pierdute pentru totdeauna, au apărut zvonuri despre obiecte noi făurite din aceasta. Mai este cunoscută şi sub denumirea de „inimă de piatră".

da'covale: (1) În Limba Străveche, „cel care este deţinut" sau „persoană care este proprietate". (2) În neamul Seanchan, acest termen este folosit adesea, împreună cu proprietatea, pentru a desemna sclavi. Sclavia are o istorie lungă şi neobişnuită în neamul Seanchan, unde sclavii pot să ajungă în poziţii de putere sau de autoritate, inclusiv peste cei care sunt liberi. Vezi, de asemenea, *so'jhin*.

der'morat: (1) În Limba Străveche, „maestru dresor". (2) În neamul Seanchan, sufixul este folosit pentru a indica un senior sau un dresor foarte priceput de creaturi exotice, unul care îi pregătește pe alții, cum ar fi *der'morat'raken. Der'morat* poate avea un statul social destul de înalt, cel mai înalt numindu-se *der'sul'dam.* Acesta îi desemnează pe cei care le pregătesc pe *sul'dame* și care se numără printre ofițerii militari de rang înalt. Vezi, de asemenea, *morat.*

Doamna Umbrelor: Termen Seanchan pentru moarte.

Dulăi-strigoi: Creaturi ale Umbrei plămădite din lupi, mânjiți de Cel Întunecat. Cu toate că se aseamănă cu niște dulăi, aceștia sunt mai negri decât noaptea și de mărimea unor ponei, cântărind câteva sute de kilograme fiecare. De obicei, aceștia umblă în haite de câte zece sau doisprezece, cu toate că au fost zărite urme ale unei haite mai numeroase. Ei nu lasă urme pe pământ moale, doar pe piatră și, adeseori, sunt însoțiți de miros de sulf ars. De obicei, nu se aventurează pe ploaie, dar odată ce gonesc, ploaia nu îi mai poate opri. Odată ce iau urma cuiva, aceștia trebuie înfruntați și învinși, altminteri victima va avea parte de o moarte sigură. Singura excepție este atunci când victima reușește să ajungă pe malul celălalt al unui râu sau pârâu, deoarece Dulăii-strigoi nu trec prin apă curgătoare. Sau așa se presupune. Sângele și saliva lor sunt otrăvitoare, iar dacă vreuna din ele atinge pielea, victima va muri încet și în dureri mari. Vezi, de asemenea, *Haita Sălbatică.*

Erith: Fiica Ivei, fiica lui Alar. O femeie Ogier atrăgătoare cu care Loial intenționează să se căsătorească, cu toate că, în prezent, el fuge de ea.

Fain, Padan: Odinioară Iscoadă a Celui Întunecat, acum este mai mult și mai rău decât o Iscoadă a Celui Întunecat și dușman atât al Rătăciților, cât și al lui Rand al'Thor, pe care îl urăște din tot sufletul. Ultima oară a fost văzut în Far Madding împreună cu Toram Riatin.

Fel, Herid: Autorul cărţii *Raţiune şi absurditate*, precum şi a altor cărţi. Fel a fost student (şi profesor) de istorie şi filosofie la Academia din Cairhien. A fost descoperit în cabinetul lui cu membrele smulse.

Femeie Înţeleaptă: Denumire onorifică folosită în Ebou Dar pentru femeile cunoscute pentru abilităţile lor incredibile de a tămădui aproape orice rană. Conform tradiţiei, o Femeie Înţeleaptă se distinge după cingătoarea roşie. Cu toate că unii au observat că multe, dacă nu majoritatea Femeilor Înţelepte Ebou Dar nu se trăgeau din Altara, darămite din Ebou Dar, ceea ce nu se ştia decât de curând, şi doar de către puţini oameni, era faptul că toate Femeile Înţelepte sunt femei ale Clanului şi folosesc diferite versiuni ale Tămăduirii, oferind ierburi şi comprese doar ca acoperire. Odată cu fuga Clanului din Ebou Dar, după ce Seanchanii puseseră stăpânire pe oraş, aici nu a mai rămas nicio Femeie Înţeleaptă. Vezi, de asemenea, *Clanul*.

Fiicele Tăcerii: De-a lungul istoriei Turnului Alb (de peste trei mii de ani), numeroase femei care au fost alungate nu au vrut să-şi accepte soarta şi au încercat să se strângă laolaltă. Astfel de grupuri – majoritatea – au fost distruse de către Turnul Alb de îndată ce au fost descoperite şi aspru pedepsite în public, fiind astfel date drept exemplu. Ultimul grup a fost botezat „Fiicele Tăcerii" (794-798 NE). Grupul era alcătuit din două Alese alungate de la Turn şi douăzeci şi trei de femei pe care le racolaseră şi le pregătiseră. Toate au fost duse înapoi în Tar Valon şi pedepsite, iar cele douăzeci şi trei au fost înscrise în cartea novicelor. Doar una dintre ele a reuşit să obţină şalul. Vezi, de asemenea, *Clanul*.

Gărzile Înaripate: Gărzile personale ale Primei din Mayene şi o formaţiune militară de elită din Mayene. Membrii Gărzilor Înaripate poartă platoşe vopsite în roşu şi coifuri roşii în formă de oale bordurate, care coboară până la baza gâtului în spate, şi

sunt înarmaţi cu lănci cu panglici roşii. Ofiţerii au aripi lucrate pe părţile laterale ale coifurilor, iar rangul este desemnat de penele mai subţiri.

Gărzile Morţii: Formaţiune militară de elită a Imperiului Seanchan, incluzând atât oameni, cât şi Ogieri. Oamenii care fac parte din Gărzile Morţii sunt toţi *da'covale*, născuţi în sclavie şi aleşi de tineri pentru a sluji Imperiului, a cărui proprietate sunt. Loiali până la fanatism şi extrem de mândri, ei lasă la vedere adesea corbii tatuaţi pe umeri, însemnul pentru *da'covale* aparţinând Împărătesei. Membrii Ogieri sunt cunoscuţi cu denumirea de Grădinari şi nu sunt *da'covale*. Grădinarii sunt la fel de loiali ca oamenii din Gărzile Morţii, fiind încă şi mai de temut. Om sau Ogier, nu numai că este gata să-şi dea viaţa pentru Împărăteasă şi pentru familia Imperială, dar crede că viaţa lui aparţine Împărătesei, care poate face cu ea ceea ce doreşte. Coifurile şi armurile lor sunt lăcuite cu verde-închis şi roşu-sângeriu, scuturile sunt lăcuite cu negru, suliţele şi săbiile fiind prevăzute cu ciucuri negri. Vezi, de asemenea, *da'covale*.

Gărzile Reginei: Formaţiune militară de elită din Andor. În vreme de pace, Garda răspunde de respectarea legilor date de Regină şi de păstrarea păcii. Uniforma Gărzii Reginei este alcătuită dintr-o vestă roşie, armură din plăci lucioase şi emailate, o mantie de un roşu-aprins şi un coif conic, prevăzut cu bare de protecţie. Ofiţerii de rang înalt poartă pe umeri noduri care reprezintă rangul şi pot purta pinteni aurii, în formă de cap de leu. O adăugare recentă la Garda Reginei este garda personală a Domniţei-Moştenitoare, care este alcătuită în întregime din femei, exceptându-l pe căpitanul său, Doilin Mellar.

Gregorin: Numele complet este Gregorin Panar de Lushenos. Membru al Consiliului celor Nouă din Illian, care, în prezent, îi slujeşte Dragonului Renăscut ca Logofăt în Illian.

Hailene: În Limba Străveche, „Strămoşi" sau „Cei care au venit înainte". Termen folosit de Seanchani pentru forţa expediţionară

uriaşă trimisă dincolo de Oceanul Aryth pentru a cerceta tărâmurile unde domnise odinioară Artur Aripă-de-Şoim. Aflată sub comanda Înaltei Doamne Suroth, Hailene şi-a depăşit cu mult scopurile iniţiale, fiind, de fapt, urmată de Reîntoarcere. Vezi, *Reîntoarcerea.*

Haita Sălbatică: Mulţi cred că Cel Întunecat (adeseori numit Sălbatic, sau Bătrânul Sălbatic, în Tear, Illian, Murandy, Altara şi Ghealdan) iese noaptea împreună cu „câinii negri" dau Dulăii-strigoi ca să vâneze suflete. Aceasta este Haita Sălbatică. Mulţi cred că doar văzând trecând Haita Sălbatică înseamnă moartea iminentă fie a privitorului, fie a cuiva drag privitorului. Se spune că este cu atât mai periculos dacă întâlneşti Haita Sălbatică la o răscruce de drumuri, înainte de răsărit sau imediat după apusul soarelui. Vezi, de asemenea, *Dulăi-strigoi.*

Halon, Daved: Iscoadă a Celui Întunecat, odinioară comandant al Leilor Albi, aflaţi în slujba Rătăcitului Rahvin cât timp acesta a stăpânit oraşul Caemlyn, folosind numele de Seniorul Gaebril. Din Caemlyn, Hanlon i-a dus pe Leii Albi în Cairhien cu porunca de a continua rebeliunea împotriva Dragonului Renăscut. Leii Albi au fost nimiciţi de „o bulă malefică", iar Hanlon a primit poruncă să se întoarcă în Caemlyn şi, sub numele de Doilin Mellar, a intrat în graţiile Elaynei, Domniţa-Moştenitoare. Conform zvonurilor, a făcut mai mult decât să intre în graţiile ei.

Ierarhia Oamenilor Mării: Atha'an Miere sau Oamenii Mării sunt conduşi de Stăpâna Corăbiilor din neamul Atha'an Miere. Ea este ajutată de Călăuza Vânturilor aparţinând Stăpânei Corăbiilor şi de către Maestrul Spadasin. Aceasta este urmată în ierarhie de clanul Stăpânelor Valurilor, fiecare ajutată de o Călăuză a Vânturilor şi de către un Maestru Spadasin. Acestea sunt urmate de Stăpânele Velelor (căpitani de corăbii) din clanul ei, fiecare ajutată de către o Călăuză a Vânturilor şi de către un Încărcător de Mărfuri. Călăuza Vânturilor aparţinând

Stăpânei Corăbiilor deține autoritatea peste toate Călăuzele Vânturilor din clanul Stăpânelor Valurilor, care, la rândul lor, dețin autoritatea peste toate Călăuzele Vânturilor din clanul ei. De asemenea, Maestrul Spadasin deține autoritatea peste toți Maeștrii Săbiilor, iar aceștia, la rândul lor, peste Încărcătorii de Mărfuri din clanurile lor. În neamul Oamenilor Mării, rangul nu se moștenește. Stăpâna Corăbiilor este aleasă pe viață de către „Primele Douăsprezece" din neamul Atha'an Miere, cele mai în vârstă douăsprezece Stăpâne ale Valurilor din clan. Stăpâna Valurilor dintr-un clan este aleasă de Stăpânele Velelor cele mai în vârstă din clanul ei, numite simplu „Primele Douăsprezece", termen folosit, de asemenea, pentru a desemna cele mai în vârstă Stăpâne ale Velelor prezente pretutindeni. Aceasta poate fi demisă tot printr-un vot al Primelor Douăsprezece. De fapt, oricare dintre ele, în afară de Stăpâna Corăbiilor, poate fi retrogradată până la poziția de matelot dacă este acuzată de abuz, lașitate sau orice altă ilegalitate. Totodată, dacă o Stăpână a Valurilor sau Stăpâna Corăbiilor moare, atunci Călăuza Vânturilor ei trebuie să slujească, de nevoie, o femeie de rang inferior, retrogradând ea însăși în rang.

Inchizitori: Ordin în cadrul frăției Copiii Luminii. Ei își spun „Mâna Luminii", iar scopul lor declarat este descoperirea adevărului în caz de neînțelegeri și dezvăluirea Iscoadelor Celui Întunecat. Când este vorba de căutarea adevărului și a Luminii, metoda lor obișnuită de interogare este tortura; atitudinea lor obișnuită: cred că deja cunosc adevărul și trebuie doar să își convingă victimele să recunoască. Uneori, acționează ca și cum ar fi complet separați de Copiii Luminii și de Consiliul Unșilor, care îi conduce pe Copii. În fruntea Inchizitorilor este Marele Inchizitor, în prezent Rhadam Asunawa, care se află în Consiliul Unșilor. Însemnul lor este o cârjă roșie de cioban.

Ishara: Prima Regină din Andor (aproximativ AL 994-1020). La moartea lui Artur Aripă-de-Șoim, Ishara și-a convins soțul,

unul dintre cei mai importanţi generali ai lui Artur, să ridice asediul Tar Valonului şi să o însoţească în Caemlyn cu cât mai mulţi oşteni din armată. Dacă alţii au încercat să pună stăpânire pe întreg imperiul lui Aripă-de-Şoim şi au eşuat, Ishara a cucerit o mică parte din acesta. În ziua de azi, aproape fiecare Casă nobilă din Andor este descendentă a Isharei, iar dreptul de a revendica Tronul Leului depinde atât de descendenţii ei direcţi, cât şi de numărul de legături ce duc la ea.

Kaensada: O regiune din Seanchan care este populată de triburi mai puţin civilizate. Aceste triburi se luptă adeseori între ele, la fel şi familiile individuale din cadrul triburilor. Fiecare trib are obiceiurile şi tatuajele sale, ultimele neavând nicio noimă pentru cei din afara tribului respectiv. Majoritatea oamenilor din triburi îi evită pe locuitorii mai civilizaţi ai Seanchanului.

Katar: Un oraş din Arad Doman cunoscut pentru minele şi forjele sale. Katar este un oraş atât de prosper, încât seniorilor săi trebuie să li se aducă aminte din când în când că fac parte din Arad Doman.

Legiunea Dragonului: O formaţiune militară numeroasă, constând doar din pedestraşi, ce i-a jurat credinţă Dragonului Renăscut şi care este pregătită de Davram Bashere respectând regulile impuse de el şi de Mat Cauthon, reguli ce au la bază folosirea picioarelor. Deşi mulţi bărbaţi se oferă voluntari, aproape toţi legionarii sunt aleşi de recrutorii din Turnul Negru, care mai întâi îi strâng laolaltă pe bărbaţii care doresc să îl urmeze pe Dragonul Renăscut şi abia după ce îi trec prin porţi, lângă Caemlyn, îi selectează pe cei care pot fi învăţaţi să conducă Puterea. Cei care rămâneau aveau să fie în taberele de pregătire ale lui Bashere.

Maestrul Cailor: Vezi *Căpitan-Lăncier.*

Maestrul Lăncilor: Vezi *Căpitan-Lăncier.*

***marath'damane*:** În Limba Străveche, „cele care trebuie să poarte lesă" şi, de asemenea, „cineva care trebuie să poarte lesă". Termen folosit de Seanchani pentru orice femeie capabilă să conducă Puterea şi care nu poartă zgarda de *damane*.

meduză: O creatură mică acvatică ce pare a fi din gelatină, dar care înţeapă foarte tare atunci când este atinsă.

Mera'din: În Limba Străveche, „Cei fără fraţi". Denumire adoptată, la nivel social, de acei Aieli care şi-au abandonat clanul şi septul şi s-au alăturat clanului Shaido pentru că nu îl acceptă pe Rand al'Thor drept *Car'a'carn*, sau pentru că au refuzat să accepte revelaţiile lui referitoare la istoria şi originile neamului Aiel. Părăsirea clanului sau a septului este considerată o blasfemie de către Aieli, prin urmare, grupurile războinice ale clanului Shaido au refuzat să îi primească şi astfel aceştia au înfiinţat această gintă denumită „Cei fără fraţi".

morat: În Limba Străveche, „dresor". În neamul Seanchan, acest termen este folosit pentru cei care dresează animale exotice, cum ar fi *morat'raken*, un dresor de *raken*, denumit în termeni uzuali „zburător". Vezi, de asemenea, *der'morat*.

nucleu: Unitatea fundamentală de organizare a Ajah Neagră. Un nucleu este alcătuit din trei surori care se cunosc între ele; fiecare membră a nucleului mai cunoaşte încă o soră a Ajah Neagră.

Oastea Mâinii Roşii: vezi *Shen an Calhar*.

Prima Gânditoare: Titlu acordat conducătoarei Ajah Albe. În prezent, în Turnul Alb, această poziţie este ocupată de Ferane Neheran. Ferane Sedai este una din doar două conducătoare de Ajah care fac parte, în prezent, şi din Divanul Turnului.

Prima Ţesătoare: Titlu acordat conducătoarei Ajah Galbene. În prezent, în Turnul Alb, această poziţie este ocupată de Suana Dragand. Suana Sedai este una din cele două conducătoare de Ajah care fac parte, în prezent, şi din Divanul Turnului.

Profetul: Mai formal, Profetul Seniorului Dragon. Odinioară cunoscut ca Masema Dagar, soldat shienaran, el a avut o revelaţie şi a hotărât că fusese chemat pentru a duce mai departe vestea despre Renaşterea Dragonului. Crede că nimic – nimic! – nu este mai important decât să-l recunoască pe Dragonul Renăscut ca Lumină întrupată şi să răspundă la chemările Dragonului Renăscut. El şi adepţii lui sunt în stare să întrebuinţeze orice mijloace pentru a-i obliga pe alţii să îl glorifice pe Dragonul Renăscut. Luându-şi numele de „Profetul", a adus haosul în Ghealdan şi în Amadicia, pe care le controlează în mare parte. El i s-a alăturat lui Perrin Aybara, care a fost trimis să îl ducă la Rand, iar acesta, dintr-un motiv necunoscut, a rămas cu Perrin chiar dacă întârzie să meargă la Dragonul Renăscut.

Pumn al Cerului: Infanterie seanchană, slab înarmată, care luptă călare pe creaturile zburătoare numite *to'raken*. Toţi membrii infanteriei sunt bărbaţi şi femei scunde, în mare, pentru că există o limită de greutate pe care *to'rakenii* o pot suporta pe anumite distanţe. Consideraţi a fi unii dintre cei mai iscusiţi soldaţi, aceştia sunt folosiţi în principal în raiduri, la atacarea inamicului din spate şi atunci când este nevoie de mobilizarea rapidă a soldaţilor.

Răscolire: (1) Abilitatea de a folosi Puterea Supremă pentru a diagnostica starea fizică şi boala. (2) Abilitatea de a descoperi zăcăminte de minereuri metalice folosind Puterea Supremă. Surorile Aes Sedai au pierdut de mult această abilitate, probabil pentru că denumirea a fost utilizată pentru altă abilitate.

Rătăciţi: Numele dat celor mai puternici treisprezece bărbaţi şi femei Aes Sedai cunoscuţi vreodată, care s-au alăturat Umbrei în timpul Vârstei Legendelor, fiind închişi în temniţa Celui Întunecat, atunci când aceasta a fost pecetluită. Deşi se credea că doar aceştia au renunţat la Lumină în timpul Războiului Umbrei, au mai existat şi alţii; cei treisprezece

aveau doar rangul cel mai înalt. În prezent, numărul Rătăciților (care își spun „Cei Aleși") s-a împuținat de la trezirea lor. Cei care au supraviețuit sunt Demandred, Semirhage, Graendal, Mesaana, Moghedien și încă doi care s-au reîncarnat în alte trupuri și și-au luat nume noi, Osan'gar și Aran'gar. De curând, un alt bărbat, care își spune Moridin, și-a făcut apariția, probabil un alt Rătăcit mort care fusese înviat de Cel Întunecat. În aceeași situație s-ar putea afla Cyndane, însă din moment ce Aran'gar a fost bărbat reîncarnat în trup de femeie, speculațiile referitoare la identitatea lui Moridin și Cyndane sunt neîntemeiate până când se vor afla mai multe despre ei.

Reîntoarcerea: Vezi, *Corenne*.

Seandar: Capitala imperială a Seanchanului, aflată în partea de nord-est a continentului Seanchan. Este, de asemenea, cel mai mare oraș din Imperiu.

sei'mosiev: În Limba Străveche, „ochi coborâți" sau „ochi plecați". În neamul Seanchan, a spune despre cineva că a „devenit *sei'mosiev*" înseamnă că persoana aceea „și-a pierdut chipul". Vezi, de asemenea, *sei'taer*.

sei'taer: În Limba Străveche, „privire îndrăzneață" sau „privire fixă". În neamul Seanchan, acest termen se referă la onoare sau la chip, la abilitatea de a privi pe cineva în ochi. Este posibil să „fii" sau să „ai" *sei'taer*, ceea ce înseamnă că ai onoare și chip. Mai înseamnă, de asemenea, „a dobândi" sau „a pierde" *sei'taer*. Vezi, totodată, *sei'mosiev*.

Shara: Un ținut misterios care se află la răsărit de Pustiul Aiel. Ținutul este protejat atât de formele de relief neprimitoare, cât și de zidurile ridicate de om. Se știu puține lucruri despre Shara, deoarece locuitorii ținutului par să își dea toată osteneala să-și păstreze secretă cultura. Sharanii neagă că ar fi fost afectați de Războaiele Troloce, cu toate că Aielii susțin

contrariul. Aceştia neagă că ar şti despre încercările de invazie ale lui Artur Aripă-de-Şoim, în ciuda relatărilor martorilor din neamul Oamenilor Mării. Puţinele informaţii care s-au scurs arată că sharanii sunt conduşi de un monarh absolut, o Sh'boan dacă este femeie şi un Sh'botay dacă este bărbat. Monarhul respectiv domneşte exact şapte ani, apoi moare. La domnie parvine, apoi, perechea sa, care domneşte timp de şapte ani, moare. Acest tipar s-a repetat încă de la Frângerea Lumii. Sharanii cred că aceste decese sunt „Voinţa Pânzei".

În Shara există persoane care pot conduce, cunoscuţi cu denumirea de Ayyad, care sunt tatuaţi pe faţă la naştere. Femeile Ayyad impun legile privitoare la Ayyad cu toată forţa. În cazul unei relaţii intime între un Ayyad şi un non-Ayyad, acesta din urmă este pedepsit cu moartea, iar Ayyadul este, de asemenea, executat dacă există dovezi împotriva lui sau a ei. Dacă se naşte un copil din această legătură, acesta este expus elementelor naturii şi moare. Bărbaţii Ayyad sunt folosiţi doar pentru reproducere. Când ajung la vârsta de douăzeci şi unu de ani sau încep să conducă, oricare variantă ar fi, aceştia sunt ucişi de femeile Ayyad, iar trupul lor este incinerat. Se presupune că membrii Ayyad conduc Puterea Supremă doar din porunca primită de la Sh'boan sau Sh'botay, care este mereu înconjurat/ă de femei Ayyad.

Până şi numele ţinutului nu este sigur. Se ştie că băştinaşii îi spun în mai multe feluri, inclusiv Shamara, Co'dansin, Tomaka, Kigali şi Shibouya.

***Shen an Calhar*:** În Limba Străveche, „Oastea Mâinii Roşii". (1) Câţiva eroi legendari care au înfăptuit multe fapte de vitejie şi au murit, în cele din urmă, apărând neamul Manetheren atunci când ţara lor a fost distrusă în timpul Războaielor Troloce. (2) O formaţiune militară formată aproape din întâmplare de Mat Cauthon şi organizată după modelul forţelor militare din perioada în care artele militare au atins culmea, pe vremea lui Artur Aripă-de-Şoim şi în veacurile imediat următoare.

Sisnera, Darlin: Înalt Senior din Tear, a participat odinioară într-o rebeliune împotriva Dragonului Renăscut, dar acum îi slujește acestuia ca Logofăt în Tear.

so'jhin: Cea mai apropiată traducere din Limba Străveche ar fi „sus printre cei de jos", deși unii îl traduc prin „atât cer, cât și vale". *So'jhin* este termenul pe care Seanchanii îl întrebuințează pentru servitorii care moștenesc rangul superior. Aceștia sunt *da'covale*, proprietate, deși ocupă o poziție de autoritate și, adesea, de putere. Până și Cei de Sânge se comportă cu băgare de seamă atunci când se află în preajma *so'jhinilor* familiei Imperiale și li se adresează *so'jhinilor* Împărătesei ca unor egali. Vezi, de asemenea, *Cei de Sânge*; *da'covale*.

Soldați: Soldați care i-au jurat credință unui senior sau unei domnițe.

Strămoși: vezi, *Hailene*.

Taborwin, Breane: Odinioară o nobilă din Cairhien plictisită, ea și-a pierdut averea și statutul, iar acum este o simplă servitoare, dar are o relație romantică serioasă cu un bărbat pe care altădată l-ar fi disprețuit.

Taborwin, Dobraine: Senior din Cairhien. În prezent, el îi slujește Dragonului Renăscut ca Logofăt în Cairhien.

Tarabon: O națiune de pe țărmul Oceanului Aryth. Odinioară o mare națiune comercială, o sursă de covoare, vopsele și artificii ale Breslei Artificierilor, printre altele. Tarabon a ajuns în vremuri grele. Devastat de anarhie și un război civil, compus în același timp de războaie împotriva ținutului Arad Doman și a Celor Jurați Dragonului, ținutul era vulnerabil la sosirea Seanchanilor. Acum se află sub stăpânirea Seanchană; Casa Breslei Artificierilor a fost distrusă și majoritatea Artificierilor au fost făcuți *da'covale*. Majoritatea tarabonerilor par a fi recunoscători că Seanchanii au restabilit ordinea și, din moment ce aceștia le îngăduie să trăiască în continuare fără a se băga în

treburile lor, taraboneriі nu par dornici să pornească un război, încercând să îi alunge pe Seanchani. Cu toate acestea, există câțiva seniori și soldați taraboneri care rămân în afara sferei de influență a Seanchanilor și speră să își recâștige ținutul.

Tineri: Primii Tineri au fost bărbați tineri care învățau, îndrumați fiind de Străjeri în Turnul Alb. Aceștia au luptat împotriva profesorilor lor, care au încercat să o elibereze pe Siuan Sanche după ce aceasta a fost destituită de pe Tronul Amyrlin. Conduși de Gawyn Trakand, Tinerii au rămas credincioși Turnului Alb și s-au încăierat cu Mantiile Albe, conduse de Eamon Valda. Ei au însoțit solia Elaynei la Dragonul Renăscut în Cairhien și au luat măsuri împotriva Aielilor și a Asha'manilor la Fântânile din Dumai. Când s-au întors în Tar Valon, aceștia au descoperit că nu puteau intra în oraș.

Tinerii poartă mantii verzi cu Mistrețul Alb al lui Gawyn pe ele; cei care au luptat împotriva profesorilor lor în Tar Valon poartă un mic turn argintiu pe gulere. Primesc recruți oriunde merg, dar nu acceptă veterani sau bărbați mai în vârstă. O cerință este aceea că recrutul trebuie să renunțe la orice legământ de credință dacă nu este făcut Tinerilor. Membrii mai vechi îi învață pe noii recruți tehnicile folosite de Străjeri, din moment ce au renunțat să mai accepte instrucțiuni de la Străjeri, iar câțiva dintre ei au refuzat oferte de a se lega de Aes Sedai. În multe privințe, ei par a nu fi legați deloc de Turn sau de surorile Aes Sedai. Acesta este, în parte, o urmare a bănuielii lor cum că nu le era menit să supraviețuiască expediției din Cairhien.

unități de greutate: 10 uncii = 1 livră; 10 livre = 1 piatră; 10 pietre = 100 livre; 10 livre = 1 tonă.

unități de măsură: 10 inchi = 1 picior; 3 picioare = 1 pas; 2 pași = 1 palmă; 1 000 palme = 1 milă; 4 mile = 1 leghe.

valută: După multe secole de negoț, termenii obișnuiți pentru monede sunt aceeași în fiecare ținut: coroane (cea mai mare

monedă ca dimensiune), mărci şi bănuţi. Coroanele şi mărcile pot fi bătute în aur sau argint, în vreme ce bănuţii pot fi din argint sau cupru, ultimul fiind numit simplu „bănuţ". Cu toate acestea, în diferite ţinuturi, aceste monede pot avea mărimi şi greutăţi diferite. Chiar şi în cazul aceleiaşi naţiuni, monedele de diferite mărimi şi greutăţi au fost bătute de diferiţi domnitori. Datorită negoţului, monedele diferitelor naţiuni pot fi găsite aproape peste tot. Din acest motiv, bancherii, cămătarii şi negustorii folosesc cântare pentru a hotărî valoarea fiecărei monede primite. Până şi o cantitate mare de monede este cântărită din acest motiv. Singurele bancnote din hârtie sunt „notele privind drepturile", care sunt emise de bancheri şi care garantează prezentarea unei anume cantităţi de aur sau argint atunci când aceste note sunt înaintate. Din cauza distanţelor mari dintre oraşe, a perioadei de timp îndelungate necesare pentru a călători dintr-un oraş într-altul şi a dificultăţilor întâmpinate de tranzacţiile la mari distanţe, o notă privind drepturile poate fi acceptată la valoarea sa deplină într-un oraş aflat în apropierea băncii care a emis-o şi poate fi acceptată la o valoarea mai mică dacă oraşul este mai departe. De obicei, o persoană înstărită, care intenţionează să facă o călătorie lungă, avea asupra ei una sau mai multe note privind drepturile pentru a le da în schimbul monedelor în caz de nevoie. De obicei, aceste note sunt acceptate doar de bancheri sau de negustori şi nu sunt folosite niciodată în prăvălii.

Cuprins

PROLOG – Crâmpeie de pânză 11

1 – Vremea plecării 117
2 – Doi căpitani 143
3 – Un evantai de culori 163
4 – Povestea unei păpuşi 196
5 – Făurirea unui ciocan 215
6 – Mireasma unui vis 245
7 – Un puzzle făurit de fierar 264
8 – Vârtejuri de culori 285
9 – Capcane 311
10 – O lumină orbitoare 348
11 – Discuţie despre datorii 371
12 – O înţelegere 396
13 – Primii Înscăunaţi 418
14 – Ce ştiu Înţeleptele 441
15 – Vine întunericul 472
16 – Subiectul negocierilor 514
17 – Secrete 538
18 – De vorbă cu Siuan 573
19 – Surprize 598
20 – În toiul nopţii 631
21 – Un însemn 658
22 – Un singur răspuns 685
23 – Ornamente 694
24 – O furtună întrematoare 716
25 – Când se poartă podoabe 738

26 – În So Habor 753
27 – Ceea ce trebuie făcut 771
28 – Un mănunchi de boboci de trandafir 793
29 – Ceva pâlpâie 827
30 – Ce poate face Sceptrul Legămintelor 856

EPILOG – Un răspuns 893

GLOSAR 896

RAO
CARTE DE BUZUNAR
ADULŢI

– FICŢIUNE –

OPERE XX / CLASICI CONTEMPORANI

H.E. Bates	*Uşor bătea vântul spre Franţa*
Rafael Chirbes	*Împuşcăturile vânătorului*
Gerhard Meier	*Tărâmul vânturilor*
Henry de Montherlant	*Bestiarele*
Josep Pla	*Noapte de primăvară*
Michel Tournier	*Fecioara şi capcăunul • Gaspar, Melhior & Baltazar • Picătura de aur • Regele Arinilor*
Virginia Woolf	*Eseuri alese II • Orlando*

RAO CONTEMPORAN

Federico Andahazi	*Cetatea ereticilor*
Christina Dalcher	*Vox*
Nicolas Dickner	*Nikolski*
E.L. Doctorow	*Labirintul apelor*
Adolfo Puerta Martin	*Azucena noaptea*
Rosa Montero	*Instrucţiuni pentru salvarea lumii*
Yann Queffelec	*Farmecul negru*
Antonio Skarmeta	*Dansul victoriei*
Philippe Sollers	*Secretul*
Andrzej Stasiuk	*Djermania*
Sandro Veronesi	*Arde Troia*

AUTORI ROMÂNI CONTEMPORANI

Răzvan Ioan Boanchis	*Portocaliu*
Ciprian Enea	*Jurnalul unui călător boem – ed. buzunar*
Ion Hobana	*Un englez neliniştit*
Mihai Retegan	*1968 – Din primăvară până în toamnă*
Oana Sîrbu / Cristian Tiberiu Popescu	*Iniţiere în splendoare*
Alex Mihai Stoenescu	*Istoria loviturilor de stat – vol. 1 • Istoria loviturilor de stat – vol. 2 • Istoria loviturilor de stat – vol. 3 • Istoria loviturilor de stat – vol. 4 / I • Istoria loviturilor de stat – vol. 4 / II*
Mirel Talos	*Colecţionarul de nuduri • Undeva în Transilvania*

THRILLER, AVENTURI, ACȚIUNE, ROMANCE, DRAMĂ, ȘF

Will Adams	*Codul lui Alexandru*
Lawrence Alexander	*Rubicon. Conspirație la Casa Albă*
Karin Alvtegen	*Trădarea*
Jeffrey Archer	*În linie dreaptă • Nici un ban în plus, nici un ban în minus • O duzină de tertipluri • O chestiune de onoare • Primul între egali*
Isabelle Autissier	*Dintr-odată, singuri*
Clelie Avit	*Sunt aici*
Esmahan Aykol	*Hotelul Bosfor*
Nicole Baart	*Departe*
David Baldacci	*Cei uitați • Justiție divină • Ziua zero*
Toby Ball	*Arhivele*
Jessica Barry	*Cădere liberă*
Michel Benoit	*Dansul răului*
Anna Bell	*Lista de dorințe*
Igor Bergler	*Biblia pierdută*
Steve Berry	*Afacerea Columb • Enigma reginei • Secretul marelui sigiliu*
Marcelo Birmajer	*Povești cu bărbați însurați*
Russell Blake	*Nume de cod: JET*
Stephen Booth	*Câinele negru*
Gayle Brandeis	*Licitația lui Flan*
Andrew Britton	*Americanul*
Dan Brown	*Codul lui Da Vinci • Conspirația • Fortăreața digitală • Inferno – ed. Film • Îngeri și demoni • Origini • Simbolul pierdut*
John Brunner	*Rețelele infinitului*
D.W. Buffa	*Trandafirul negru*
Jared Cade	*Răzbunare mortală*
Isabel Camblor	*Nopțile Cenușăresei*
W. Bruce Cameron	*Câinele, adevăratul meu prieten • Drumul unui câine către casă*
Thomas Caplan	*Actorul care a devenit spion*
Martin Capparos	*Enigma Valfierno*
Andrea de Carlo	*O mare de adevăruri • Un om liber*
Jacky Durand	*Moștenirea unui chef*
John Le Carre	*Cârtița • Chemare din tărâmul morții • Jocul • Micuța toboșăreasă • Oamenii lui Smiley • Omul nostru din Panama • Prietenie absolută • Spionul care a ieșit din joc • Un spion desăvârșit*
Chris Carter	*Francezul • Gheena • Înfruntă viitorul*
Lincoln Child	*Infernul de gheață • Inima furtunii*
Eugen Ovidiu Chirovici	*Cartea oglinzilor*

Tom Clancy	*Misiune de onoare • Rainbow six – 2 vol.*
Stephen Clarke	*În viață ai parte și de merde*
Martina Cole	*Afacerea*
Didier Convard	*Cei cinci templieri ai lui Iisus*
Michael Connelly	*Verdictul • Avocatul din limuzină • Până la capăt. Seria Mickey Haller*
Robin Cook	*Criza*
Blake Crouch	*Orașul din munți (seria Wayward Pines – vol. 1) • Șeriful (seria Wayward Pines – vol. 2) • Ultimul oraș*
Clive Cussler	*Urmărirea*
Clive Cussler & Dirk Cussler	*Zorii semilunii • Săgeata lui Poseidon (Seria Dirk Pitt)*
Jeffery Deaver	*Dansând cu moartea • Grădina fiarelor*
Nelson DeMille	*Focul sălbatic*
Gustavo Dessal	*Operațiunea Afrodita și alte povestiri*
William Diehl	*Domnie în iad*
Markus C. Schulte Von Drach	*Furor*
Michael Dobbs	*Culisele puterii – vol. 1 al trilogiei House of cards • Atac la rege – vol. 2 al trilogiei House of cards • Lovitură finală – vol. 3 al trilogiei House of cards*
Jessica Duchen	*Violonista*
Robert Dugoni	*Victimele puterii*
Joe Dunthore	*Submarin*
David Ebershoff	*Daneza*
Andreas Eschbach	*Aurul diavolului • NSA Agentia Nationala de Securitate • Un bilion de dolari • Ultimul dintre ei*
Veit Etzold	*Tăietura finală*
Barbara Ewing	*Rosetta*
Roopa Farooki	*Dulciuri amare*
Sebastian Faulks	*Jocul cu diavolul*
Joshua Max Feldman	*Cartea lui Iona*
Zoe Feraris	*În căutarea lui Nouf*
Ludmila Filipova	*Labirintul de pergament*
Joseph Finder	*Instinct ucigaș • Jocul puterii*
Janet Fitch	*Paint it black. Destin în negru*
Ian Fleming	*Trăiește și lasă-i să moară • Casino Royale*
Emma Flint	Victime neînsemnate
Ken Follett	*Al treilea geamăn • Alb Infinit • Bani de hârtie • Codul „Rebecca" • Codul zero • Copiii Edenului • Noaptea peste ocean • Omul din Sankt Petersburg • O avere periculoasă • Pe aripi de vultur • Printre lei • Prin urechile acului •*

	Scandalul Modigliani • Un loc numit libertate • Triunghiul • Zbor periculos
Frederick Forsyth	*Cobra • Fantoma din Manhattan*
Laurie Frankel	*O alegere imposibilă*
Tana French	*Limiștea umbrelor*
Tom Gabbay	*Conspirația din Berlin*
Max Gallo	*Titus*
Mark Gimenez	*Culoarea legii*
Sue Grafton	*D de la datornic*
John Grisham	*Avocatul rebel • Avocatul străzii • Cazul pelican • Firma • Fotbal și pizza • Munțele familiei Gray • Negustorul de manuscrise • Omul care aduce ploaia • Partenerul • Șirul de platani • Și vreme e ca să ucizi • Testamentul • Ultimul jurat*
Claudia Gross	*Maestra runelor*
Luigi Guarnieri	*Mireasa evreică*
Colin Harrison	*Recuperatorul*
Mo Hayder	*Tratamentul • Insula porcilor*
Terry Hayes	*Călătorul*
Chris Hammer	*Ținutul secetei*
Peter Heller	*Constelația câinelui*
David Hewson	*Casa păpușilor*
Antonio Hill	*Vara jucăriilor moarte*
Jack Higgins	*Țintă sigură*
Luis de la Higuera	*Autopsia Satanei*
Matt Hilton	*Pulbere de oase*
Chuck Hogan	*Încercuirea*
Gail Honeyman	*Eleanor Oliphant se simte excelent*
Anthony Horowitz	*O veșnicie și încă o zi – James Bond, 007*
Gregg Hurwitz	*Nu te încrede în nimeni*
Conn Iggulden	*Împăratul – Moartea regilor*
David Jackson	*Nu scoate un sunet*
Steve Jackson	*Mentorul*
P.D. James	*O meserie nepotrivită pentru o femeie • Sala crimelor*
Robert Jordan	*Inima iernii • Roata timpului – Ochiul lumii vol. 1 • Roata timpului – În căutarea cornului vol. 2 • Roata timpului – Semnul haosului vol. 6 • Roata timpului – Coroana de săbii vol. 7 • Calea pumnalelor (vol. 8 din seria Roata timpului)*
Jonas Karlson	*Camera*
Matthew Kneale	*Pe când eram la Roma*
Bernard Knight	*Cadavrul meșterului făurar*
Tom Knox	*Secretul genezei*
Chan Koonchung	*Visătorul din Tibet*

Dean Koontz	*Camera șoaptelor • Fiul rătăcitor – cartea întâi seria Frankenstein • Orașul nopții – cartea a doua seria Frankenstein • Scară strâmbă • Zona invizibilă*
Jack Lance	*Pirofobia*
Martin Langfield	*Cutia răului*
Guy Lawson	*Tipii cu arme*
Philip Le Roy	*Ultima armă*
Fred Van Lente	*Zece comici mititei • Ținta*
Paul Levine	*Să-i omorâm pe toți avocații • Un alibi în larg*
Leon Leyson	*Un băiat pe lista lui Schindler*
David Lindsey	*Legile tăcerii*
Robert Lohr	*Automatul de șah*
Emily St. John Mandel	*Simfonia itinerantă*
Tom Martin	*Piramida*
Esteban Martin	*Pictorul umbrelor*
Imran Mahmood	*Eu, acuzatul*
Laura Marshall	*Cerere de prietenie*
Peter Mayle	*În căutarea lui Cezanne • Din nou în Marsilia • Din nou în Corsica • Douăzeci și cinci de ani în Provence • Hoțul de vinuri • Lecții de franceză • Provence pentru totdeauna • Provence de la A la Z • Un an bun • Un an în Provence • Viață de câine*
Colum McCann	*Zoli • Dansatorul • Treisprezece priviri diferite*
Walter M. Miller Jr.	*Cantică pentru Leibowitz*
Christian Mork	*Dragul de Jim*
Dorthe Nors	*Lovitura de karate*
John O'Farrell	*Avertisment: poate să conțină urme de alune*
Anthony O' Neill	*Fața întunecată a lunii*
Tony Parsons	*Copil și bărbat • Soția mea favorită • Trusa criminalistică*
James Patterson	*A 2-a șansă • Al 5-lea călăreț • A 6-a țintă • Crucea lui Cross • Detectivul Alex Cross • Justiția lui Cross • Primul pe lista morții*
James Patterson & Candice Fox	*Niciodată nicăieri*
James Patterson & Howard Roughan	*Croaziera*
James Patterson & Maxine Paetro	*Al 7-lea cer • A 8-a mărturisire • A 9-a judecată • A 10-a aniversare • A 11-a oră*

James Patterson & Michael Ledwidge	*Grădina zoologică*
Pauline Peters	*Secretul cămării cu trandafiri*
Rosamunde Pilcher	*Căutătorii de scoici • Septembrie*
Michael Pitre	*5-uri și 25-uri*
Terry Pratchett	*Seria Lumea disc – Bărbați sub arme • Seria Lumea disc – Seniori și doamne*
Preston & Child	*Focul alb • Vitrina de curiozități • Labirintul albastru*
Douglas Preston	*Canionul Tiranozaurului*
Douglas Preston & Mario Spezi	*Monstrul din Florența*
Christoph Ransmayr	*Ultima lume*
Kathy Reichs	*Oase frânte*
Matthew Reilly	*Planul Majestic 12*
Michael Robotham	*Suspectul*
Tibor Rode	*Virusul Mona Lisa*
James Rollins	*Ordinul negru • Virusul lui Iuda*
Jack Ross	*Recviem*
Pino Roveredo	*Să-mi dai de știre • Copile drag*
Craig Russel	*Roșu pentru totdeauna*
Gregory Samak	*Cartea secretă*
Michael Sammaritano	*Conspirația Siciliană*
John Saul	*Labirintul diavolului*
Manda Scott	*Craniul de cristal*
Karin Slaughter	*Post mortem*
Wilbur Smith	*Faraonul (vol. din seria Egiptul antic) • Magul • Musonul (vol. 10 din saga familiei Courtney) • Orizontul albastru (vol. 11 din saga familiei Courtney)• Păsări de pradă (vol. 9 din saga familiei Courtney) • Războinicii Nilului • Sanctuarul (vol. 3 din saga familiei Courtney) • Triumful soarelui (vol. 12 din saga familiei Courtney) • Ultimul papirus • Vulpea aurie (vol. 7 din saga familiei Courtney) • Zeul deșertului*
Teresa Solana	*O crimă imperfectă • Scurtătură înspre Paradis*
Rowan Somerville	*Sfârșitul somnului*
Nicholas Sparks	*Accidentul • Cel mai lung drum – ed. film • Dragă John – ed. cartonată • Miracolul • Mesaj de departe – ed. cartonată • Pas în doi • Privește-mă • Nopți în Rodanthe • Ultimul cântec – ed. cartonată*
Ben Stephenson	*O posibilă problemă de viață și de moarte*
Jonathan Stroud	*Băiatul din umbră*

Patricio Sturlese	*Taina inchizitorului*
Paul Sussman	*Oaza ascunsă*
Andrew Taylor	*Jocul de-a destinul • Judecata străinilor – vol. 2 Trilogia Roth*
Jeet Thayil	*Narcopolis*
Brad Thor	*Act de război • Codul de conduită*
P.J.Tracy	*Momeală vie*
Heather Tucker	*Fata din lut*
Scott Turow	*Eroi obișnuiți • Gemenii • Nevinovat*
Fiona Valpy	*Marea amintirilor*
Philipp Vandenberg	*Dosarul Golgota*
Louise Voss	*Străinul de lângă mine*
Nicole Vosseler	*Dincolo de Nil • Sub luna de șofran*
Louise Welsh	*Tamerlan trebuie să moară*
Mondfeld zu Wolfram & Wertheim zu Barbara	*Școala gladiatorilor*
Andrew Wilson	*Minciuna*
Mitchell Zuckoff	*13 ore*

– NONFICȚIUNE –

ISTORIE, SOCIOLOGIE, FILOSOFIE, POLITICĂ, RELIGIE

Guy Debord	*Comentarii asupra Societății spectacolului*
Fernando Savater	*Cele șapte păcate capitale*

CARTE ILUSTRATĂ

Gill Davies & Gill Saunders	*Limbajul romantic al florilor*

MEMORII, JURNALE, BIOGRAFII

Chris Kyle	*Lunetistul american*
Marita Lorenz	*Eu am fost spioana care l-a iubit pe Fidel Castro*
Mariane Pearl	*O inimă neînfricată*
Isabel Vincent	*Cină cu Edward*

www.raobooks.com | www.facebook.com/rao.editura
office@rao.ro | libraria.rao@rao.ro

O lume a Luminii și a Umbrelor
unde Binele și Răul se războiesc dintotdeauna.
Aceasta e lumea din *Roata Timpului*,
cea mai mare operă fantasy a zilelor noastre.

Când fuge din Ebou Dar împreună cu Fiica celor Nouă Luni pe care o răpește, Mat Cauthon află că nici nu o poate ține lângă el, nici nu îi poate da drumul, deoarece atât Umbra, cât și mărețul Imperiu Seanchan sunt acum pe urmele lui. În Tar Valon, Egwene al'Vere asediază Turnul Alb. Ea trebuie să iasă învingătoare repede și cu cât mai puțină vărsare de sânge, căci dacă surorile Aes Sedai nu se vor reuni, doar bărbații Asha'man vor mai rămâne ca să apere lumea de Cel Întunecat. Între timp, Rand al'Thor trebuie să riște din nou, miza fiind el însuși – fără să știe care dintre aliații lui îi sunt cu adevărat dușmani.

ISBN 978-606-006-568-5
www.raobooks.com
www.rao.ro